ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

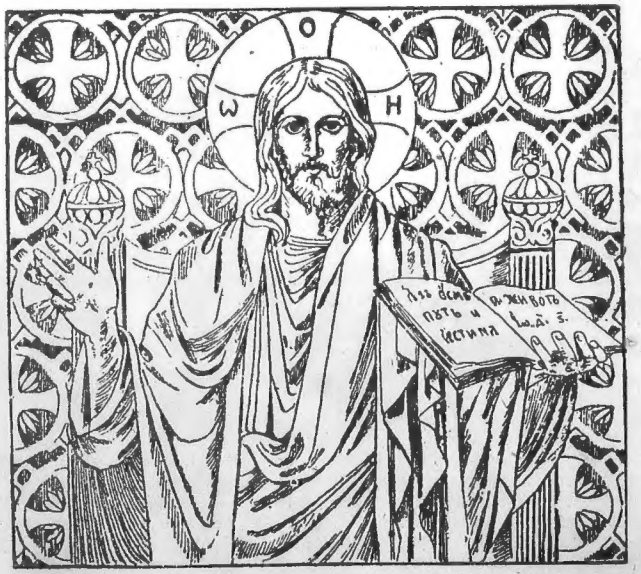

THE REDEEMER'S VOICE
Vol. 19, No. 11. Yorkton, Sask. November, 1947

НАША ПЕРЕПИСКА

Слава Ісусу Христу!—Гарна була цього року осінь, довга і надзвичайно лагідна—але і їй прийшов кінець. Коли пишемо ці стрічки, біла зима володіє на світі. Всьо вкрите грубою верствою снігу, галузі дерев угинаються під біленьким тягарем—зима є тут. Рік за роком повтаряється та сама історія відколи памятаємо і щороку відчувається жаль, коли по красних, погідних тижнях літа й осені вся природа наче завмирає. І знаємо, що то тілько на кілька місяців, що зима перемине і знову прийде весна і літо, і все-таки чогось жалко... Мабуть то вроджена в людській природі туга за трівким, постійним щастям та стихійний спротив усьому, що заколочує його. Дарма, що й зима посідає свою питому принаду, розкоші, що промавляють особливо до буйної душі молоді, вона все—зима.

Дивлюся на той світ немов зачарований від першого дотику могутнього чарівника тай думаю про своє життя, про людське життя взагалі. Я, знаєте, старий і може мої думки не підуть у парі з вашими, але не пошкодить, коли так разом, старші і молодші, троха поважніше застановимося над життям. Бо дні нашого життя, місяці та роки минають—ані не оглянимось, а старість-зима захопить нас! Найкраще літо, найдовша осінь таки перейдуть у зиму. І нема життя так довгого та здорового, котрого не постиглаби старість з усіми своїми немочами та недомаганнями. Інший і не діждеться старості, а в молодих літах, в силі віку мусить розпращатися з життям. Кілько їх—Боже, у двоє-трое перевищають число старців! Кілько моїх шкільних товаришів, кілько священиків, що з ними разом студіював, літами вже погребані...

Розумний чоловік, розсудний газда заздалегідь приготовляється до зими: постарається о засіб опалу, подбає о тепле одіння, харчі, тощо. Зима може бути довга, протягла (канадійці добре то знають!), може днями й тижнями не годен буде дістатися з фарми до міста—що буде, коли не заосмотриться завчасу у всьо потрібне. Розумний християнин теж дбає о те, щоби за життя придбати собі засобів духовних на час зими-смерти, що мусить прийти неминуче. Усьо у цьому житті марне—марнота над марнотами, каже Мудрець Господній. Тільки добро, яке зробили, діла покути, якими старалися надолужити за свої провини, остануться нам. Або, Боже борони, гріхи та діла злоби—всьо проче тратить усяку вартість у годині смерти. Бач, клаптик снігу, легонький, марний, вітер несе його куди захоче. А все-таки міліярди таких клаптиків, що одинцем падають на землю, укриють її грубим білим плащем, заломлять своїм тягарем грубі галузі дерев, стримають рух, загрозять навіть людському життю. Добре діло може бути на око мало значне, може викликати навіть усміх чоловіка без релігійних переконань. Але як вони прибирають душу, як ублагороднюють чоловіка, котрий не дивлячися на суд земних людей виконує їх постійно! Дрібничкою уважають світові люде гріх, "пють його як воду," та як один за одним привалюють душу, заломлюють характер,

нищать що найкраще і найвзнесліше в людській природі, як вона вийшла з рук Божих! Минеться життя, прийде зима-старість, прийде смерть та отворить нам очі... Чи не буде за пізно??

Проминуло літо, минулась осінь, прийшла зима. Минається молодість, пливуть дні і роки життя, щоби ввіллятися в море вічности. Всьо що милим нма, треває тілько хвилину. Хвилеві тілько терпіння життя. Вічність тілько, вічність одна—отщо важним для нас! Подумай про це перед Богом і чи молодий, чи старий, молись зі мною о ласку доброго життя і щасливої смерти.

— — —

Ще один рік добігає до кінця. Пилипівка перед нами, потім Різдво Христове та Новий Рік. Слідуючий рік буде двацятьпятий, відколи зачав виходити наш "Голос Спасителя," наш срібний ювілей. На жаль, ми змушені були ізза кольосального зросту коштів Видавництва піднести ціну передплати о 50 центів на рік. Нераз запитували нас устно і листовно—де-котрі листи ми були напечатали біжучого року—як ми годні видавати так великий часопис за так низьку ціну, коли всьо йде безнастанно вгору. Доки годен було, ми не підносили ціни передплати, коли завдяки трудам наших щирих приятелів число передплатників чимало зросло. То нарешті, хоч як нерадо, та мусіли піднести і від 1. січня 1948 передплата "Голосу Спасителя" буде виносити в Канаді $1.50, в Зл. Державах і других краях $1.75. Щоби дати признання нашим теперішнім Передплатникам і Приятелям за їх щиру піддержку, даємо їм нагоду, щоби могли відновити свою передплату по теперішній нищій ціні на як довгий час бажають, **коли зроблять це до кінця цього року.** З листів, що напливають до нас бачимо, що наші пердплатники охотно користають з цієї нагоди і ми сердечно тим тішимось. Декотрі зрікаються навіть поданої нами вигоди і вже тепер відновляють передплату по новій ціні—їм щиро дякуємо за їх великодушну жертвенність. Ось оден лист, від г. М. Малайного: "Посилаю 4 доляри, три на віднову передплати на 48. рік для себе і для моєї доньки, а 1 дол. на Пресовий Фонд. Бо за 1 дол. висилати Голос Спасителя в теперішній час есть неможливе, бо все подвійно дороще."— З такими вірними приятелями ми певні, що "Голос Спасителя" буде ще краще розвиватися чим у останніх 2-3 роках.

По довгих, даремних з'усиллях нарешті світає можність, що в Ювілейному Розі буде виходити "Голос Спасителя" в гарних окладинках. Давно ми о це змагалися, та не годен було дістати окладинкового паперу. Аж тепер дістали запевнення, що потрібний папір дістанемо. Скоро це сповниться, "Голос Спасителя" прийде Вам у гарному уборі і буде Вам милішим чим досі.

— — —

Наближаються Різдвяні Свята, будете думати про Різдвяні подарунки. Передплата "Голосу Спасителя" для Ваших Дорогих певно буде гарним дарунком, за котрий Ваші Приятелі будуть Вам щиро вдячні та рівночасно причинитеся ділом до того, щоби наш Спаситель і Його наука були ширше знані, що-

би Ісус мав щирих любимців. Надіємось і просимо щиро, щоби наші Читачі і Приятелі поширили "Голос Спасителя" як найбільше в кругах своїх знакомих. Ці передплати даровані з нагоди Різдва можна рівнож набувати по теперішній ціні $1.00 в Канаді, $1.25 поза Канадою.

Передплачуйте "Голос Спасителя" в Різтвяному Дарунку! Спіштіть з вирівнанням залеглої передплати і відновленням на оден або більше років по теперішній ціні.

Від Нового Року передплата буде дороща 50 центів! Користайте з доброї нагоди!!

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Вірний Приятель

Повідомляю Вас в імені І. Викло, що його передплата Голосу Спасителя мабуть вже вийшла. Тож він посилає 1 доляра і просить, щоби посилати йому далі часопис. Він уже старий чоловік, яких 87 літ, і добре не памятає коли передплата кінчиться, але однако любить Голос Спасителя читати.—Ф. Котович.

— —

Серце Матері

Перепрашаю Вас, що моя передплата Голосу Спасителя лишилася троха позаді через важну причину. За ту провину посилаю наперед на два роки 3 доляри на Голос Спасителя. Може і у не дожию того часу, то хоч діти зацікавляться борше тим часописом і згадають, що то був одинокий мамин часопис, що його любила читати.

Сама читала і через війну в пакунках до чужих країв посилала синам і знакомим. Від свого сина мала лист з подякою. Писав з Німеччини, коли там велися страшні бої, як багато їх було в великім будинку, бо він був інжинір. Він повісив на стіні Голос Спасителя і образ Серця Христового, котрий був посвячений на місії в церкві св. Николая. Не всі були християне, але всі взнесли руки в гору і кликали: Гад гелп! Писав: Мамо, Голос Спасителя і Серце Христове зробили велике чудо в тім будинку. Вікна і стіни валилися, а всі тулилися до тої стіни, де стояв Голос Спасителя і Серце Христове і ніхто не був ранений.

Мій дорогий син по першому супружу, Никола Смолин, був на війні від початку до останної години, а пальця скаліченого не мав. Але чи з голоду чи з холоду, дістав жолудкову недугу і 10-го серпня 1946 помер у шпиталі у Вашингтоні. Тіло спровадили до Винипегу і похоронили на цвинтарі св. Родини. Похорон відправив о. Кондратюк і співав на ньому диригент п. Тимків з хором. Американське і канадійське військо віддало йому честь.

Через цілий місяць перед смертю приймав що раня св. Причастя і при смерті мав коло себе священика. Хоч для мене великий смуток, бо то була дитина як вибрана для мене, але Богови була теж мила, він був все вірний як Богу так мамі. І був вірний і своїй державі, як свідчать його документи підписані президентом Труменом, котрі прислали мені в компліменті.— Мама Е. Вовк.

(Від Ред.—Ми помістили в цілості цей гарний лист, бо з нього блестять прекрасні чувства правдивої християнської матері і шляхотного, глибоко релігійного християнського серця. Читачі певно разом з нами скажуть тиху щиру молитву за маму і сина. Дай нам, Боже, много таких глибоко релігійних, в життю і смерти здаших на Бога матерей і дітей!)

НАША ПОЧТА

П. М. Васильців: Дякуємо за ласкаве звідомлення. Адресу змінили. Щасть Вам, Боже, на новому місці. **Пані М. Зволяк:** Лист і передплату одержали, щиро дякуємо. Спасибі за щирі слова і добру волю. Нехай Матінка Божа потішить Вас у Ваших досвідченнях. **П. С. Озарко:** Обі передплати одержали і вписали та вислали посвідки. Стенсилі йдуть до друку з початком листопада, потерпіть троха. Тішимось, що наш місіонар приносить Вам розраду у Ваших прикрих хвилях і дякуємо за щиру кооперацію. **П. В. Федоришин:** Щиро дякуємо за гарний лист та теплі побажання. Дай нам, Боже, много таких щирих душ! Передплату вписали, бажаний лист написали та вислали оказове число на подану Вами адресу. Боже Вас благослови. **Пані В. Личук:** Передплату одержали і вписали, дякуємо щиро. Оказові числа вислали — дякуємо за щире серце. **Пані Е. Нагірна:** Посвідку на передану передплату вислали, дякуємо за ласкавий труд та щиру прихильність. Службу Божу відправимо. **П. С. Гук:** Ваша передплата вирівнана до жовтня 1949. Не знаємо чому вирінуло у Вас непорозуміння, ми ж повідомили Вас про це у свому листі. Часопис маєте заплачений на два роки наперід, тільки шкода, що декотрі числа не дійшли до Вас, хоч висилаємо Вам регулярно що місяця. **Пані П. Островська:** Дякуємо за лист і передплату. Адресу змінили і листопадове число дістанете вже на новому місці. Желаємо Вам повного вдоволення з гостини в дітей. Може і їх наклоните, щоби стали передплатникмаи Г. С.? Попробуйте. **Пані М. Волошинська:** Передплату одержали, щиро дякуємо. Маєте її заплачу до грудня 1949. Бажані числа вишлемо Вам—най Бог благословить Ваше гарне намірення. **П. Т. Герун:** За гарний лист щиро дякуємо. Передплату для невістки вписали. Службу Божу по Вашому наміренні відправимо. Євангеліє висилаємо. Боже благослови Вас і всю Вашу Родину. **Пані Ю. Бойдо:** Спасибі сердечне за гарний лист і щедру жертву на Видавництво. Календар вишлемо. **П. І. Крищук:** Лист одержали, щиро дякуємо. Г.С. будемо висилати Вам на нову адресу. Тішимось, що вже годні ходити —дасть Бог, що зовсім вернете до здоровля. Будьте терпеливі і майте повне покори довіря до милосерного Бога. Будемо памятати за Вас у молитвах. **"Другий Етап" п. Бабяк:** Лист одержали, але згадане число Д. Е. ще не прийшло. Боже Вам помагай у гарній праці. Хоч з труднощами, та

зробите много добра для наших обездолених. Г.С. будемо висилати далі, просимо роздавати його і передавати одні другим. Боже благослови Ваші труди! **П. М. Малайний:** Обі передплати і жертву на прес фонд одержали, щиро дякуємо. Посвідки вислали. Ваші щирі слова—і помічна рука заразом— дуже цінні для нас. Боже Вам заплать! **Пані С. Іваночко:** Сердечно дякуємо за гарний лист, передплату і особливо за добру волю. Боже Вас потіш і кріпи у Вашому смутку.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Слава Ісусу Христу! Посилаю два доляри на Службу Божу до Найсолодшого Серця Ісусового і Матери Божої Непорочно Зачатої за вислухані молитви і сильну опіку наді мною і моїми дітьми. Прошу помістити то в Голосі Спасителя. Я читаю давно Голос Спасителя, тілько я купую в церкві Матері Божої Неуст. Помочі, а тепер посилаю доляра, то прошу посилати мені на мою адресу.—Юст. Дашко.

— —

В тім листі посилаю 2 доляри, оден на дальшу передплату Голосу Спасителя, а оден на подяку Серцю Христовому за виздоровлення мого чоловіка з так великої недуги. То було чудо від Ісуса і Матінки Божої.—Ю. Хавщ.

ПРОСЬБА ДО ОДНОСЕЛЬЧАН

Роман Дубляниця, проф. гімназії в Перемишлі, родом з села Добга, пар. Добря к. Сіняви, просить **Михайла Евгена Ф. Насевича,** сина Михайла і Марії з села Добря—тепер у Филядільфії—відшукати односельчан, котрі помоглиб йому виемігрувати враз із жінкою і 4-ма доньками-студентками. Адреса:

Roman Dublanycia,
B. X. N. 4, Ukr. D.P. Lager
Weserflug,
Delmenhorst (Oldk)
Germany, USA Zone.

АДРЕСА ЦЕНТРАЛІ ЗМІНЕНА

Централя Українців Католиків Канади мала досі свій осідок і канцелярії при 431 Мейн Стріті, у Винипегу.

При поширеній праці 1947 року, дотеперішне приміщення Централі, з її складовими доміняльними організаціями, виявилося за тісним, і недогідним, коли треба було відбувати одночасно збори різних організацій і відділів. На нарадах Централі з 15 жовтня, 1947, рішено з кінцем ділового року перенести осідок Централі і канцелярії, її складових організацій до 49 Кеннеді Стріт, у Винипегу. Будинок знаходиться на схід від Парляменту. Тому з 1-им груднем 1947 року, треба всю переписку адресувати слідуюче:

UKRAINIAN CATHOLIC COUNCIL
49 KENNEDY STREET, WINNIPEG, MAN

ЩИРА ПОДЯКА

Згромадження Сестер Служебниць ПНДМ., складає сердечну подяку Апостольському Делегатові Ексц. Кир Антоніті за уділення Апостольського благословення на посвячення нашого сиротинця і Новіціятського Дому в Анкестер, Онт. Також дякує Йього Еміненції Кардиналові Мегвигенові, нашим найдостойнішим Архіереям Канади і Америки, всім латинським Архієпископам і Епископам за щирі побажання і письменне благословення, з окрема Преосв. Райнові за особисту участь і архієрейське благословення, та іншим достойникам лат. обряду присутним на святі.

Рівнож складають Сестри велику подяку за желання чи особисту участь в посвяті Впр о. Архімандритові Х. Кінахові ЧСВВ і Впр. о. Протоігуменові Бараникові ЧСВВ та всім Отцям і клерикам того Чина, з окрема Впр. о. Маркові, ігуменові монастиря оо. Василіян в Ню Йорку за виголошення свя точної проповіди, Впр. о. А. Хімієві з Гленков за сослуж. при Сл. Божій.

Впр. Отцеві Протоігуменові І. Балі ЧНІ., за особисту участь в святі і сослуження при Сл. Божій, всім Впр. Отцям Ігуменам з Йорктону, Аютуни, Роблену, Ваверфорду і Нюварку та всім прочим Отцям і Клерикам Чина Найсв. Ізбавителя.

Впр. Отцям Парохам, з окрема Впр. о. П. Каменецькому—каноніковi з Торонта за відправу і торжественне довершення Чину посвячення дому, Впр. Отцеві Жарському, парохові зі Сидней за особлившу участь і сослуженні при Службі Божій, Впр. о. Філевичеві за сослуженні при Сл. Божій, Впр. о. М. Григорійчукові що не жалував труду а прибув здалека на це торжество і був Господарем Свята. Впр. о. Заяцеві і Поважаному Панові Інжинірові Луцикові за улаштовання голосівників (майкрофонів) і приготовання відповідної програми щоб забавляти гостей присутних на святі, Впр. Отцеві Роборецькому, парохові з Вест Торонта що щиро помагав, привіз вдачних акторів, які своїм виступом звеличили дану хвилю і рівнож складають Сестри щиру подяку, Впр. оо. Парохам з Іст Торонта, Киченер, Гемилтону, Брентфорду, Ошави, Виндзору, Впр. о. Горошкові, директорови Бурси, та всім іншим Впр. Отцям з Канади, і Америки, що чимнебудь причинилися до цего свята.

Також щиро дякують Сестри всім Парохіям Торонта за три хороші хори, які під проводом Дірігента Пана Рудого так гарно вивязалися і наче цвітами, своїми голосами прикрасили дану хвилю.

Рівнож дякують всім благородним панам, паням і панночкам з Торонта, Киченер, Гемилтону, Виндзору і Форт Вилям, що схотіли потрудитися і особисто причинитися своїм коштом чи працею до звеличання того дня.

Молимо Всевишнього, щоби обдарив всіх Достойних Гостей духовних і світських прибувших на той день і всіх приятелів Сиротинця приявних і неприявних, особлившими дарами, ласкою за їх труди, за поучення, заохоту, зорганізування путників, за голошене слово, за збірку, за жертвенну

і діяльну поміч цій молодій інституції.

Ця гарна картина обєднання в тій справі— помочи Сиротинцеві, певно потішило кожного й заохотило до любови свого рідного. Не багато маємо тут українських установ, проте тим, що важким трудом повстали чей не дамо безслідовно стопитися— таке рішення запало в серці учасників свята, котрим желаємо многих і благих літ.

Заряд Згромадження Сестер Служебниць ПНДМ.
Провінції Христа Царя.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Наша гр.-католицька українська парохія у Ріджайні 1-го жовтня стратила одного із най активніших і найкращих своїх синів. Яків Борщук попрацався з цею долиною сліз після кількамісячної недуги, що покійний Яків переніс дуже терпеливо, корячись у всьому Божій волі.

Яків Борщук це один із найперших піонірів нашої парафії у Ріджайні, де він тяженько напрацювався чи то при зорганізовані української громади чи при будові церкви. Небіщик гаряче любив свою церкву, свій нарід і був надзвичайно привязаний до Отців Редемптористів, яких гостив у власній хаті, поки повстала в Ріджайні самостійна парохія. Яків був одним із тих переконаних українських католиків, що не далися звести фальшивій пропаганді всяких шарлатанів, що з підступними гаслами були кинулися поміж наших імігрантів і відорвали нього від нашої католицької віри.

За його побожність і працьовитість для Церкви ріджайнські католики справили покійному Яковові величний похорон. Впр. Отець Фик, парох Покійного в асисті трьох Редемптористів, оо. Гаврилюка, Шавля та Щудла відправив Службу Божу та все інше.

Численні парохіяни супровожали на кладовище покійного Якова, потішаючи його засумовану дружину Паню Олену, що в горливості та в посвяті в нічому не уступає своєму покійному мужеві.

Після похорону шановні Пані Парохіянки уладили поминальний обід у церковній галі, де приявні зложили понад тридцять долярів на сиротинець Сестер Служебниць у Айтуні.

Складаємо щирі кондоленції Шановній Пані Олені, дружині Покійника.

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ЗЕЛЕНА, МАН.—ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 13-го жовтня в церкві Воздвиження Чесного Хреста, о. Роман Хомяк, ЧНІ., відправив поминальне Богослуження за бл. п. Каспера Торовського, що помер у счні ц.р. Покійний походив із села Гнильче, повіт Сянок. До Канади приїхав 45 літ тому. Короткий час перебував у Гарленд, Ман., а відтак "перемухувався" в округ Роблин, почта Зелена, і тут був членом основником української католицької Церкви.

В часі спільного обіду, що відбувся в хаті Стефана, сина Покійного, отець парох заохотив присутних до жертви на поміч скитальцям. Жертвували по 2.00: Евд. Мостова. По 1.00: М. Корман, Ст. Філєвич, о. Р. Хомяк, ЧНІ., Ст. Торовський, П. Бик, А. Хіць, В. Хіць, П. Ваврик, П. Ясінський, ..т. Геделевич, Т. Мензуль, Евд. Ваврик, А. Ясінська 70ц., В. Хіць 55ц., П. Торовська 50ц., і Анна Хіць 30ц.—разом $16.05.

Всі ці жертви переслано до Централі Українців Католиків Канади, Винипег, Ман.

Усім жертводавцям щира по дяка, а бл. п. К. Торовському —Вічная Память!

Присутний.

ЧАТАМ, ОНТ.— ПЕРШІ ПІВРІЧНІ ЗБОРИ

В неділю, 5 жовтня, була з черги відправа в нас у Чатам. Маємо на разі відправу раз у місяць, у першу неділю кожного місяця. Наша молоденька та й маленька ще парохія дуже вдячна Отцям Редемптористам, що такий плян відправи нам подали. Приїзджають вони до нас із Ватерфорд, де мають свій Семинар. А приїхати священикові з Ватерфорд до Чатам не дуже то вигідно й легко. Дорога далека, яких 140 до 150 миль. З Ватерфорд зо стації Лейк Ерій і Нортерн Рейлвей до Брентфорд, тут треба таксівкою переїхати на стацію CNR, а звідси через Вудсток, Льондон, Гленко до Чатам.— З поворотом історія подорожі в відворотнім порядку.

На відправі було трошки більше людей, як попередних разів, бо вже було по важніших роботах та й заінтересування нашою новою парохією потроха більше поширяється.

По відправі відбулися перші півричні парохіяльні збори, бо саме пів рока тому започатковано цю громаду й тепер надано їй виразну форму "Українська греко-католицька парохія Непорочного Зачаття Пр. Діви," якраз так як був виставлений ерекційний акт нашим Преосвященним Єпископом Їх Ексцеленцією Кир Василіем ще в році 1940.

Збори отворив Пр. о. Копяківський молитвою "Царю Небесний," по чім попросив пана Петра Бойка, щоб він перепровадив збори, бо від початку заіснування цеї громади він був її головним провідником і зможе найліпше сказати про діяльність нашої громади за перше півріччя.

Хоч були великі труднощі, та й досі вони трапляються,— говорив між іншим п. Бойко,— та наша українська громада в Чатам поступає вперед. Вже маємо церковну площу, що коштує 1250 долярів. Нам треба єдности, згоди і любови та й довіря до заряду, що старається провадити рахунки найдокладніше.

Фінансовий секретар пан Пришляк прочитав фінансовий звіт, з якого нам приємно було почути, що в банку маємо $1064.19, які то гроші до банку складав скарбник пан Н. Луцик. Пану Луцикові дано вотум довіря, а коли він ще сказав гарну довшу промову заохочуючи нас чатамських українців до організації в нашій українській католицькій парохії, нагородили його всі довгими оплесками.

На ци збора доповнено заряд. Длятого, що дотепер п. Пришляк сповняв обовязки секретаря фінансового і рекордового, розділено працю. Секретарем фінансовим лишився п. Пришляк, а паню І. Базилінську вибрано на секретарку рекордову.

Звіт фінансовий показав, що маємо в банку понад тисячу длоярів. Та виставлений чек на 1000 долярів на сплачення площі ще не був "скешований" так що в банку маємо властиво кілька десяток долярів... А треба ще заплатити інженерові й адвокатові... Це все представив п. Бойко людям, і присудні добре зрозуміли нашу справу.

Тимчасом далі зложили свої жертви на церкву;

Пан Іван Проденчук $50.00
(других 50.00 пізніше)
Пан Никола Луцик 50.00
(з обіцяних 100.00)
Пан Петро Бойко 50.00
(часть з обіцяних 100.00)

При кінці зборів Пр. о. Копяківський згадав, що добре булоб мати всі церковні речі до Служби Божої. Возити їх священикові за кожним разом із Ватерфорд невигідно, а може зайти потреба, що священик міг би поїхати поза Чатам з відправою,—длятого дуже практично було б мати ризи церковні в Чатам. Це буде здобуток для нової церкви, ко ли її з весною почнеться будувати з Божою поміччю і при щирій жертвенності добрих чатамських українців.— Тай найшлися зараз охочі жертводавці. Великий добродій нашої парохії, заступник голови в заряді, пан Іван Шепітка перший зголосився: жертвує гарну чащу й церковні ризи зеленого коліру,— зараз по нім п. Никола Луцик жертвує ліхтарі і хрест стоячий на престол.

Ті речі замовлено, а скільки будуть коштувати, то згадані жертводавці їх оплатять.

Також замовлено стихар, кадильницю й інші речі, та сподіємось, що найдуться жертвенні особи, що й ці речі заплатять, коли прийдуть до нас до Чатам.

Тимчасом кінчу, а іншим разом напишу більше.

Присутний на зборах.

ВАТЕРФОРД, ОНТ.—ТЯГНЕННЯ ТИКЕТІВ

В неділю, 12 жовтня, по відправі був обід в парохіяльній залі, який прилагодили наші добрі парохіянки, — та й дохід із того обіду пожертвували на наш Семинар. Доходу з обіду було 59 долярів. Сердечно дякуємо всім тим, що прилагоджували той обід, як також всім тим, що помагали до того в який будь спосіб, і тим що зложили свою жертву підчас обіду.

По обіді було тягнення тикетів. Щасливі тикети були витягнені для отсих осіб:

1). Г. Ковальський, Торонто, Онт.,—золотий годинник.
2). В. Біда, Мун Лейк, Алта. —25 долярів.
3). К. Гриб, Інвермей, Саск. —25 долярів.
4). Марія Зук, Чергил, Алта. —25 долярів.
5). Ірина Політило, Вільна, Алта.— 15 долярів.
6). Анна Ворона, Ланг, Саск. —5 долярів.
7). Н. І. Киркпетрик, Винипег,— 5 долярів.

На цім місці бажаємо щиро подякувати всім тим, що купили самі або постаралися про дати значки, які дістали від нас на цей перший наш "Чареті Драйв." Щиро дякуємо тим, що присилаючи нам відтинки, прислали також ще особливішу жертву на наш Семинар. Також хочемо подякувати в особливіший спосіб усім тим, що посилаючи відтинки й жертви присилали нам гарні-сердечні листи з гратуляціями, що ми маємо новий дім-семинар на Сході Канади, та з побажанням найкращих успіхів в нашій праці для добра церкви й нашого українського народу. Дякуємо всім тим добрим людям, що виявили свої почуття радости та й обіцяли молитися за нас.

Дякуємо всім за прихильність і зичливість для нас. Нехай Господь надгородить Вашу щиру жертвенність і Ваше благородне серце.

Отці Редемптористи.

Наш адрес:
St. Mary's Seminary
Box 105, Waterford, Ont.

МІСІЯ В РІДЖАЙНІ, САСК. (5-12-X-1947)

Місія в Ріджайні

Минулого місяця греко-католицька парафія у Ріджайні мала святу місію. Проповідав недавно прибувший із Европи Отець Михайло Щудло, ЧНІ.

Ріджайна це велика українська парафія, де маса українців розкинених по розлогому місті займається прерізними ремеслами, запевняючи собі чесний прожиток працею власних рук.

Ах, яка це була б релігійна та національна сила для української справи та для українського народу, якщо б усякі шарлятани та різношерсті агітатори не були розбили наших братів, що незавидна доля закинула у далеку Канаду із нещасної страдальної України.

За те ті, що не далися звести підступній ворожій пропаганді, у днях святої Місії палко та повально виявили та потвердили прадідну католицьку віру небувалим релігійним одушевленням.

Почавши від перших вечорів церква була набита численним народом, що жадібно слухав палких проповідей молодого місіонаря. Численні сповіді, загальні святі Причастя за душі в чистилищі, за переслідувану большевиками українську Церкву, за мученицький український нарід наявно доказали глибоку віру та національний сантимент ріджайнсь-

Причастя Дітей в Місії в Ріджайні

ких греко-католиків. Прегарне святе Причастя Дітей, що закінчилося спільною знимкою і сніданням зготовленим для дітвори активними Панями, осібні конференції для дівочої та мужеської молоді, кінцева знимка та парафіяльний обід у церковній галі закінчили святочні дні святої місії.

Впр. Отець Парох, Антін Фик, Сестри Служебниці, шановні Пані та Панове не пожалували ні труду ні гроша, щоб свята місія принесла обильний плід і духову обнову ріджайнській Парафії, що саме святкує девятнадцятьліття свого існування.

Честь ріджайнським українцям католикам!

Пречиста Діво Маріє, чувай і провадь до неба оцих дорогих своїх Синів і Дочок.

МІСІЯ В БАРНСБОРО, ПА.— (20-28-IX-47)

Ідучи яку годину басом з Альтуни, приїзджаємо до Барнсборо, невеличкого містечка, що групами хат розкинулося в міжгірській кітловині. З часом кітловина сталась замала для зростаючого населення, тому й мешканці почали поселятися по узбіччях дооколичних горбків.

В Барнсборо замітне своєю мішаниною народів, що йшли сюди на заробітки до тутешніх копалень вугілля, де працює більшість мужчин у день і в ночі. Є тут англійці, є тут італійці, жиди, поляки, словаки, закарпатські русини, й українці, що в 1914 році заложили власну парафію, вибудували гарну церкву та доволі велику церковну галю.

Барнсборська українська парохія начисляє яких 135 родин. Парохує тут старенький, добросердий Отець Володимир Петрівський при допомозі дуже діяльного церковного комітету, що складається з горливих і підприємчивих панів: Василь Крегель, Василь Гаркинеш, Йосип Тіняк, Василь Кост, Франк Саволич, Юрко Кеблиш, Михайло Антош, Ми? кола Кимак.

Оці панове добродії перед місією відновили ціле проходство, покрили мідяною бляхою церковні бані, коротко, зробили все можлива, щоб свята місія гарно вдалася.

І дійсно треба подивляти українських барнсборських католиків, особливо жіноцтво, що від першого дня місії масово учащало на проповіді, бо багатьом мужчинам приходилося працювати по ночах у купальнях. Яких 300 осіб узяли участь у св. Місії. Були загальні св. Причастя за усопших, за страждальний український нарід і за поширення Христового Царства по цілому світі.

На передодні закінчення місії було перше св. Причастя шіснадцятеро дітей, що після тижневої катехизації вперше прийняли Ісуса Христа до своїх невинних сердець, злучилися зо своїм Утіленим Богом, прирекли Йому досмертню вірність і любов. Тут я перший раз виголосив по англійськи десятихвилеву проповідь про важливість першого св. Причастя в житті кожної людини. Після св. Причастя була спільна знимка дітей і сніданок, що пановні пані парохіянки зготовили в церковній галі.

Взагалі треба похвалити великодушність тутешніх мужчин і жінок, що обсипали Отця місіонаря прерізними подарунками. Нехай Господь стократно надгородить їх за доб-

Місія в Барнсборо, Па. Перше Причастя Дітей.

ре серце!

У неділю 28 вересня по врочистій Службі Божій, на якій співав молодечий хор хлопців і дівчат під батутою пана Михайла Антона, була послідна місійна проповідь про витривалість у чесноті та в Божій ласці, апостольське благословення та спільна знимка учасників святої Місії...

І так я попращався з барнсборськими українцями. Жаль стискав моє серце при розстанні, як споглядав на любов і привязання цих добрих і шляхетних парохіян і парохіянок, з якими надобре зжився за 8 днів. Шкода, що так скоро минулася ця місія!

Дай мені, Боже, ще раз побачити в житті великодушних, побожних і добрих барнсборських парохіян!

Любий Ісусе, чувай над ними! Благослови їх доми, їхні родини, захищай їхніх чоловіків, що трудяться по копальнях вугілля, бережи невинною їх молодь, святими їх діток!

Пречиста Діво Маріє, будь їм люблячою матірю, захищую за життя та веди їх до вічного щастя в небі!

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Пан Черепущак $1.00; п. Федорів 1.00; П. С. Шиш 1.00; пані Лучка 50ц., пані Лисик 5.00; пані Бойко 2.00; п. Біловус 1.00; п. Свергун 1.00; Г. Войтович 50ц.

СОРОКЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ УКР. КАТОЛ. ЦЕРКВИ В НЮАРКУ, Н. ДЖ. (12. X. 47.)

Вже в початку цього століття численні українські емігранти стали поселюватись в Нюарку, шукаючи заробітків у цьому промисловому місті.

Великий Тертуліян раз висловився про східні народи: Східня душа природньо містична! Це знаменито характеризує українську душу. Українець природньо схилений до містики, до роздумування, до побожности... Українське серце в своїй уродженій шляхетності рнімається догори, рветься до Бога...

Чудовий приклад цієї подивогідної побожности дають нам нюарські українці католики. Ледве поселилися в Нюарку, і вже думають про свою церкву. Зразу винаймають звичайну галю, потім стягаються на невеличку церковцю, поки в 1927 не набули чудової церкви при Мортон Стріті.

Скільки жертв, скільки посвяти, скільки гроша коштував їх цей Божий храм, що став гордістю української католицької еміґрації в Америці!

При церкві св. Івана Христителя зараз почали зроджуватися різні брацтва та товариства: Брацтва св. Івана Христителя, Апостольство Молитви, Братство Пресв. Тройці, Марійської Дружини молодих дівчат, католицьких Ветеранів, тощо...

Трудячись над релігійною організацією українських емігрантів, не забули про свою рідну школу... А рідна школа конечна в Америці, де наші парохіяни проживають переміша ні з різними народами, споміж яких чи не найкраще загосподаровуються негри, що швидко заливають велике місто, випираючи білих поселенців з прегарних дільниць...

І так за почином пана Теодозія Каськова почалася рідна школа... Богато натрудився наш енергійний пан Каськів. Сотки молоді пройшли його школу, де мусіли вчитися та говорити по-українськи, бо п. Каськів, що мусів був полишити рідний край задля політичних причин, тільки по-українськи розмовляв з дітворою. Так трудився він довгі роки, поки за почином невтомного о. Мирона Даниловича не прийшли в 1933 році. Преп. Сестри Василіянки та не заложили цілоденні школи, де богато трудяться і вчать по-українськи..

Школа ця поступає вперед. По приході Отців Редемптористів в 1946, Церква закупила гарний бас, а в 1947 році докупила ще так званий "стейшен ваґен" щоб могти обслужити всю дітвору...

Українська греко-католицька парохія начисляє яких 5,000 душ... але передплатників Голосу Спасителя є там може лише чотири або пять душ,

ВЖЕ ПОЯВИЛИСЬ ДРУКОМ...

ВЕЛИКОПОСНІ ПРОПОВІДИ

В ТРЬОХ ЦИКЛЯХ

Ціна за примірник (з пересилкою) $2.00

Замовлення проситься ласкаво слати на адресу:

The Redeemer's Voice, Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

або до автора:

Rev. P. Oleksiw, 526 W. Rayen Ave., Youngstown 2, Ohio, USA

ПРОСИМО

ЛАСКАВО ПОМОГТИ

ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ ПРЕОБРАЖЕННЯ Г. Н. ІС. ХРИСТА ПРИ КОЛЄГІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В РОБЛИН, МАН.

Свої жертви на фонд будови церкви в Роблин прислали отсі добродії: По 1.00: М. Михайлишин, Е. Петранюк, Ів. Будій, П. Кінашко, А. Цюпик, Ів. Статкевич, П. Буртний, Й. Калбурн, Н. Скобленюк, С. Хімій, В. Гуцуляк, А. Носатий, М. Ткачук, М. Ортинський, Й. Струтинський, В. Черепущак, Ст. Молящий. По 2.00: Н. Осадець, А. Василишин. По 3.00: Всеч. оо. А. Крохмальний, Н. Сірий. По 5.00: К. Шастко, Р. Сінго, М. Ліський. По 10.00: М. Сейко. По 15.00: А. Ягодинський. По 25.00: П. Рутинський.

Хто слідуючий: Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Ісус Христос, датель усего добра, якнайщедріше нагородить Ваше добре діло своїми дарами.

оо. Редемптористи, Роблин, Ман.

Часами Ви може такі хорі, що світ Божий Вам не милий. Ви не годні серед зимової заметілі навіть доктора покликати. Тоді загляньте до книжки:—

УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРЯ

Др. А. Т. Кібзея з Дітройт, Америка

Ціна того порадника $3.00

Число дуже ограничене. Замовдяйте чим скорше на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

то все... Богато з них це прикладні парохіяни, повні жертвенности та посвяти для Церкви та народу. Має вона взірцевий комітет ,що в повній гаромнії працює з Отцями Редемптористами.

Має і свій церковний хор під батутою п. Каськова. Хор цей що неділі чарує душі розмолених парохіян, що чисельно заповнюють церкву.

І отак по довгих роках непинних зусиль і праці, де горливі співпрацівники отців парохів виявили незмірну кількість енергії та благородности, нюарські українці католики дочекалися 40-літнього ювілею своєї церкви.

Сам ювілей випав чудово. Небувалий здвиг народу, архієрейська Служба Божа Їх Ексцеленції, Преосв. Богачевського, дві проповіді, одна по-українськи, друга по-англійськи, мелодійний спів мішаного хору, пообдна гостина в українській Централі, відчити п. Цапа та Пелагії Дзери, прегарно виконані українські танці, хронольогійний виклад переживань нашої Церкви, п. Каськова та кінцева забава, на яку нюарська молодь неабияк ласа, закінчили святочний день, що розохотив всіх приявних до дальшої праці для своєї Церкви та народу!...

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

— —

Просимо всіх нюарських членів парохії св. Йоана Христителя вступати в ряди передплатників Голосу Спасителя!— Передплата з Новим Роком $1.75 на рік. Прошу слати чим скорійше на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

НОВЕ ВИДАННЯ ЄВАНГЕЛІЇ

в найновішій, чистій і гарній українській мові, укладене через звісного нашого вченого о. Галущинського, що під цей час є професором нашої Семінарії в Римі. До трудніших місць є додані окремі пояснення. Книжка неоправлена, але дуже добре звязана й вигідного формату.

Ціна $1.50

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск. Передплата на рік в Канаді $1.00—Загранцею $1.25. Одно ч. 10ц.
Друкується за дозволом Церковної Влади

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.00 per year in Canada—$1.25 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Entered as 2nd Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, Feb. 2, 1934

Рік 19, ч. 11. **Листопад** **1947**

НАГЛЯДНА ПОТРЕБА СВІТСЬКОГО АПОСТОЛУВАННЯ

Св. католицька Церква—то незрушима, гранітна скала, довкруги якої шаліють бурі віків. А доказом її незрушимости—то двотисячлітня майже її історія. Недаром то сказав Спаситель: "Ти єси Петро (скала) і на тій скалі збудую мою Церкву, і ворота пекольні не переможуть її. (Мт. 16. 18).

Отже Христова перква ніколи не може загинути! Це наше радісне, католицьке переконання. Десятки цісарських престолів повалилось вже за нашої памяти, а Петрів Престол іще ясніше сіяє, ніж дотепер сіяв,—на перекір усім ворогам і бурям. І так уже позістане по кінець світу.

Але ця сама двотисячлітна історія св. нашої Матери-Церкви виявляє нам в одночас й іншу ще, на жаль гірку правду. А саме: хоч св. Церква сама собою ніколи не загине, то однак поодинокі її члени, ба й навіть цілі народи можуть від неї відпасти та на все вже бути для неї втраченими. Доказом цього нехай послужить Греція, Мала Азія і Півн. Африка... Колись були це чисто католицькі краї. А нині? Або відпали від єдности з католицької Церквою ,або приняли турецьку, чи навіть поганську віру...

Я немов чую ваш запит: "А чи нині теж можливі такі великі втрати в нутрі католицької Церкви?"

Отже не тільки можливі вони, але зовсім поважно можна побоюватись, що до того таки й дійде...

Ось вам докази: Нехай цифри говорять!

а) в Німеччині н. пр. є 20 міліонів католиків. А з того

8 міліонів людей не відправляє уже Великодної Сповіди! Т. зн. на кожний 100 нім. католиків 40 уже не сповідається! А далі: на кожних 100 католиків 20 заключує подружжя з некатолицькою, себто протестантською стороною.—В одному тільки 1926 р. виступило з катол. Церкви в Німеччині 43,000 католиків, а 31,000 душ стратила там знову катол. Церква через мішані подружжя. Додаймо до цього ще 39,000 дітей, які охрещено в протестантській Церкві, хоч уродились вони у католицьких родниах,—то одержимо разом страту 113,000 католицьких душ в Німеччині в одному тільки 1926 році! А не думайте, що у слідуючих роках це число зменшилось!— Навпаки! Воно ще побільшилось!

В Берліні напр. де живе около 400,000 католиків, заледви 25 католиків на 100 ходить на Службу Божу, та приймає св. Тайни, а в таких майже чисто католицьких містах, як Кольонія, чи Мюнхен на 100 католиків, ледви яких 30-35 католиків сповняє свої християнські обовязки! І то половина з цього числа (в Мюнхен) припадає на жінок, а тільки четвертина на мужчин! В Дортмунді, який має майже 150,000 католиків, виступало щороку із катол. Церкви через 8 літ (1919-1927 рр.) пересічно по 45-еро на кожну тисячку католиків,—а були місця, де число таких виступлень, особливо в робітничих дільницях, доходило до 73 на тисячку. Із 162 тисяч католиків міста Франкфурту над Меном, тільки яких 85 тисяч брало участь у церковному житті. А є поміж ними ще, очевидно, чимало отого сухого зівялого листя, що то при першому подуві сильнішого вітру, злетить зараз на землю...

Далі: В Німеччині на 100 пар наречених-католиків 20 пар зовсім не хоче брати катол. шлюбу. Очевидно, що і діти з цих подруж пропадуть певно для катол. Віри,—хіба, що Божа ласка, якимсь особливим способом наведе їх на дорогу Правди...

А що за величезні втрати поносить катол. Церква на великих просторах середущої, східної та північної Німеччини, де католики, розсипані малими громадками, становлять меншість?! Там напр. на 100 пар мішаних, католицько-протестантських подруж, аж 83 пар не вінчається в катол. Церкві! (Очевидно що діти з цих подруж напевно вже стрчені для катол. Віри). Отже тільки 17 пар на 100 вінчаєтьсят ам ще в катол. Церкві,—а, в добавок лиха, 3/4 дітей із цих 17-ти подруж не хрестять-

ся катол. Хрищенням і пропадає в протестантському морі!

В місії, яку після довгих-довгих літ уряджено в Дрезні, взяло участь на 48,000 католиків, тільки 8,000, а в Берліні на 400,000 католиків—тільки 40,000!

А з браку дітей замикаються не тільки протестантські школи; пустками світять і католицькі шкільні заведення, бо нема кого вчити! У деяких сільських катол. школах, де перед війною було по 50-ро католицьких дітей, є ледве по 12-ро. А що говорити про мійські та великомійські школи!

Ось такі невеселі відносини в католицькій Церкві в Німеччині. Не ліпші вони і в інших середущої та західньої Европи. У Франції світять катол. церкви пустками, в Чехословаччині сотки тисячів католиків покинуло католицьку Церкву, переходячи до "народньо-чеської" церквиш зорганізованої на протестантських зразках, а в Австрії сотки тисяч католиків перейшло знову на безконфесійність, внаслідок безбожної агітації соціялістів...

В большевицькій державі католицькі (як і взагалі всі християнські) святині позамикані, а безбожництво насаджується насильно, в Еспанії товпи безбожників палили католицькі церкви та монастирі, в Мексико йшло люте переслідування християн...

А саке саме нещастя грозить нині кожній іншій державі...

б) Відносини: Правда! Є ще багато поважних і глибоко перенятих Христовою наукою католиків. Але, знову: яке величезне число таких католиків, що католиками є тільки з імени, а серцем і душею пірнули у нинішному духові часу?! Нема вже в них ні католицького горячого почування, ні сили, протиставитись ворогам католицької Церкви!

Не кажіть, що "так зле не є!"

Бо колиб так зле не було, то звідки бралосяб у нас стільки диких і нещасливих подруж?! Бо як інакше пояснити те, що стільки католиків належить до некатолицьких, ба навіть й зовсім ворожо настроєних катол. Церкві товариств та установ?! А які часописи та книжки читають наші родини? Скільки то саме цих протикатолицьких і просто безбожних часописів по наших сільських хатах, чи міських домах? А катол. часописів так мало у нас,—тай ті не мають багато передплатників! —А звісна річ: "З ким пристаєш, таким ся стаєш." Ця

приповідка відносить не тільки до людей, але теж й до часописів та книжок, над якими просиджується цілими годинами та з яких черпається духову поживу.

Одним із дуже сумних явищ нашого нинішного католицького життя,—то теж несвяткування неділь та свят. Сотки й тисячі тих, що себе називають католиками, зовсім не ходять на Службу Божу, і нічого собі з цього не роблять. І то неділя в неділю! А ті ніби оправдання, які вони подають, не є, поп равді, ніякими оправданнями! (Про вечірні та Служби Божі у будні вже й не говорю!) Ведені божевільною жадобою приємностей, роблять собі нинішні католики, особливо молодь, неділю днем гріху, жнивом діявола, першою нагодою до гріху...

Не диво, що й скількість подаваних св. Причастій чимраз більше упадає. До того у західних краях Европи (в Німеччині, Франції, Чехословаччині і др.) бракує кандидатів духовного та монашого стану; нинішня молодь не хоче просто служити Спасителеві!...

Нинішня молодь, заледве вийде зі школи, а вже робить нещасні знакомства, які нищать її здоровля та ведуть до руїни душі. А що говорити вже про подруже щастя? Тут, в святині християнської родини, запанували вже дійсно сумні-сумні відносини! Скільки то вже по наших селах нещасливих подруж? Скільки злодіїв, та бандитів?—О, горе тим дітям, що їх зродили такі затроєні душею батьки! Горе дітям, що їх душі насякли теж такими самими налогами та пороками!

Правда: Богу дякувати,—є ще й чесні подружжя! Але як їх мало! Бо, на жаль, вельми багато катол. подруж за ціль свою поклало змислове уживання й розкіш; для дітей не мають вони уже місця.

А скільки то наших католиків йде на осліп за кличами соціялізму та комунізму? Зрадивши Матір Церкву, нападають на неї зі заду,—та ворогам помагають нищити її! А при цьому тратять до решти віру.

Невільничий послух для моди рабує нашим родинам останній гріш, а душам наших жінок і дівчат відбирає останню іскру соромливости!

в) Часи: Через війну зіткнулися зі собою у тісних взаєминах мужчини, ба й народи цілого світу. Та це не мало добрих наслідків. Люде навчилися від себе лишень багато злого, а нічого доброго. Струї морального бруду перелялись через мужчин у краї їхніх противників і ці помиї збрукали мешканців окупованих областей. Мор-

ди, пожарі, проливання крови, топчення трупів, нищення домівств і церков,— голод і нужда жінок та дітей,— всі тії страхіття перестали вже ділати на нерви та серця людей! Загальний брак любови,— жорстокість та безоглядність,—то знамя цього сумного часу та ганьба нашого покоління!

Поважання супроти старших, пошанування Церкви, школи та родинного вогнища,— цілковито тепер підупало; враз із болотом вулиці зрівнялось! А враз із ним упало теж і почитання найвищого авторетету: Бога!

А післявоєнні часи такі самі, як воєнні!— Ба, подекуди ще й гірші. Голод і нужда ще глибше запустили коріння. А до цього долучилося: брак мешкання, безробіття, брак охоти до праці, клясова ворожнеча та боротьба, податкові тягарі й обезцінення гроша, крах торговлі та промислу! —Жадоба насититись чужим добром; лихва, злодійство та бандитизм,—те все відбирає людям моральну силу й підриває усяке довіря.— Через те паде, очевидно, серед широких мас пролєтаріяту довіря й до Церкви, а далі й до самого Бога! До душі пролєтаря добирається натомість злочин і нікчемність... Кладуть на неї свою печать лихі впливи нашого часу. Радикалізм і лібералізм,—соціялізм і комунізм,—ложновірство та масонські кличі, користаючи з догідної хвилі, забираються ловити рибу в мутній воді...

Не розбираючи зовсім у середниках, послугуючись навіть брехнею й загалом найтемнішими засобами, почали вони безоглядну боротьбу зі всім, що високі та святе.

Вміють вони добре звалювати всю вину за нужду на Христову Церкву та духовенство де тільки можуть: на вулиці, чи в заводі,—в клюбі, чи в робітні,— по кружках, чи на зборах, по шпиталях, чи по виховних інститутах,—словом: всюди-всюди, де тільки лучається їм нагода, ведуть вони свою спокусливу, безбожну агітацію,— очевидно з великою шкодою для безсмертних душ і св. католицької Церкви!

Нині навіть життя дитини в лоні матери не є перед ними безпечне!— Доказом цього являються їхні внески та законопроєкти в соймах, чи парляментах.

А ті "свободи", які дають вони людям щодо шестої Божої Заповіди: тая цілковита розпусданість на обичаєвій ділянці, на яку вони ловлять молодь, їхні безстидні науки про подружжя та взаїмне відношення до себе обох полів,

—все те приманює під свій прапор, під свою владу, сотки й тисячі людей. Бо звісна річ: Лекше бути нечистим, ніж чистим, і далеко вигідніше не мати дітей, ніж бути змущеним старатися на них...

Тому й не диво, що филя безвірства й фальшивої червоної, (себто большевицької) науки чимраз більшає та зростає,—ба й грозить навіть знищенням цілого суспільного ладу й обичаїв. Не тяжко теж зрозуміти, чому то так багато католиків переходить під прапор сатани, зраджуючи рівночасно прапор Христа. Лихе сильніше ділає й потягає більше, ніж добре, бо не перебирає у спокусливих серщедниках, а передовсім потурає низьким, звірячим нахилам людини.

Опріч червоної (большевицької) фальшивої науки, є ще й інші ложні науки, які намагаються всіми силами перетягати укр. католицькі душі на свою сторону. З одного боку сектанти: штундисти, анабаптисти, суботники, і т.п., протестантські секти, а з другого: аґітатори російського православія являються саме тими галапасами, що жирують на тілі нашої св. українсько-католицької Церкви. Не диво, що в такій боротьбі тут і там падуть трупи.

Фальшивими пророками й апостолами виповнені всі площі та вулиці, а Божих Ревнителів найти можна тільки по церквах і декуди по родинах і товариствах...

Театри, кіна й виставові вікна повні морального бруду, а чистота та обичайність ховається по закутках і самітних келіях.

Бо висміяла їх публична опінія!— О, велика, дуже велика духова кріза довкруги нас!

3) Так далі не може й не сміє бути, як що не хочемо довести до упадку нашої св. католицької Церкви! Мусимо рятувати, що дасться! Мусимо стати до помочі служителям Церкви! Мусимо змобілізувати всі сили, які є в нашій розпорядимости!..

Так, як це діялось колись у перших віках християнства,—так і тепер: мусимо вийти на вулиці та площі наших осель і міст! Мусимо зайти до роббітень і заводів, (до фабрик і копалень!) Не вільно нам теж обминати й розривкових льокалів і клюбів! Зайти мусимо й до родинних і товариських кружків. Всюди там мусимо проповідувати Христа, без якого нема спасення тай ніякого порятунку!

Цього всього не можуть нині сповнити самі душпастирі та місіонарі! Вони і без того поносять часто надлюдські труди для спасення душ, а під тягарем праці падають з ніг. Їм муситься надіслати помічні сили;—нове військо; "резерви" муситься кинути на загрожений фронт!... А ними,—ніхто інший, як тільки світські католики!— Ви,—ви дорогі католицькі мужі й жінки, ви молодці та дівчата,—ви саме тими, що мусите станути нам до помочі, під наш прапор, у цій важкій боротьбі за посіданнь душ... Так, як тії колишні перші християне, тії герої о непохитній вірі,—тії вбогі невільники, вдовиці й діти,—помагали Апостолам, ба й самі опісля ставали Апостолами й Мучениками за справу Христа,—так і ви нині мусите апостолувати!... Бо ви, Дорогі Ревнителі, можете проповідати Христа навіть там, де нога священика, Богу посвяченої особи, ніколи не може й не сміє ступити! Ви теж сходитеся в житті зі зовсім відсталими вже християнами, яких священик й не бачить уже ніколи, —або тільки дуже-дуже рідко,—і то лишень мимоходом.

Отже ваш вплив сягає далі. Він більше безпосередний і довше триває. І він лекше уділяється холодним душам, бо вони приймають його без упереджень.

Коли священик промовляє до таких людей, то вони зараз й кажуть: "Він мусить так, а не інакше говорити; то його хліб, спосіб заробкування.

А коли ви те саме до них говорите, то вони так не скажуть; вас вони скорше вислухають.

Тому й кличемо до вас: Поможіть нам!

На любов вселаскавішого нашого Сотворителя заклинаємо вас: Поможіть нам рятувати душі! Поможіть їх привертати назад до Бога!

Старайтесь увійти вузькими воротьми; бо широкі ворота й простора дорога ведуть у загибіль: і богато є таких, що ними йдуть. А тісні ворота й вузька дорога ведуть до життя; одначе мало таких, що їх знаходять. (Мат. 7, 13-14).

ЄВАНГЕЛЬСЬКА ПРИТЧА

Під цим титулом вийшла у світ дисертація відомого й вельми поважаного серед української еміграції в Бельгії о. Максима Германюка ЧНІ., яку він з великим успіхом обороняв на професорських зборах Лювенського Католицького Університету й 14 липня 1947 р. був проголошений Маїстром Теольогії. Це найвища наукова гідність, яку може дати Лювенський Університет. На цей раз, і то вперше, цю гідність було уділено греко-католицькому священикові, нашому славному землякові.

Дисертація о. др-а М. Германюка, що так високо й справедливо була оцінена Університетом, дійсно є обширною й змістом своїм зразковою монографією, в якій автор виявив себе, як першорядний науковий дослідник, екзеґет і критик. Основна проблєма, яку автор взяв за тему для своєї праці, торкалась вирішення питання, яку мету переслідував Ісуса Христос, навчаючи жидівський народ притчами-приповістями. Про цю мету неоднаково писали євангелисти—св. Матей, св. Марко та св. Лука і в наслідок цього в екзеґетиній літературі, від найдавніших християнських авторів аж до наших часів, існують глибокі розходження й протилежні тлумачення.

о. др. Германюк у вступній главі своєї монографії сформулував проблєму притчі Христової й переказав дві основні тези, що були до цього часу проголошені й підтримані численними авторами: а) Тезу правосудія чи кари жидівського народу тим, що Ісус Христос не бажав, щоб народ прозрів від свого духовного засліплення, увірував в Сина Божого та одержав прощення своїх гріхів; і б) Тезу милосердя, що разувалась на думці, що Ісус Христос не бажав духовного прозріння народу для того, щоб прозрівши не продовжував своєї гріховної поведінки й тим не додав до своїх попередніх, несвідомих гріхів ще більше свідомих, непростимих гріхів. (ст. 1-35).

Свій власний дослід над основною проблємою євангельських приповістей автор починає в главі 1. першої частини аналізом різних форм і способів оповідань та висловів в передєванельській клясичній літературі, що під ясними й звичайними образами та фактами або явищами приховують щось інше, таємне, притаєне, для пізнання

якого потрібно особливих розумових здібностей, сприятливих психічних передумов, або ж окремого пояснення зі сторони (приповість, алегорія, загадка, ст. '5-61).

Потім автор переходить (глава II) до досліду над приповістями-притчами в Старому Законі (62-192). Тут він аналізує й тлумачить притчі-"мешалим" канонічних та апокрифічних книг Старого Закону, а також писання рабинів.

Після цих підготовних дослідів автор в другій, основній частині своєї праці переходить до євангельської притчі й подає власне розвязання проблєми про мету, яку переслідував Ісус Христос, одягаючи свою проповідь спасення у форму притчі-приповісті. В главі І. автор аналізує літературну форму та зміст притчі (193-350); в главі II. відповідний до проблєми текст Євангелія св. Марка, св. Матея та св. Луки, подає своє тлумачення текстів, як буквальне, так і за змістом, та дає своє розвязання основної проблєми.

Нарешті, в III. додатковій, частині автор знайомить з поглядами екзеґетів початкового періоду християнської літератури про мету євангельської притчі: Варнави, Гермаса, Климента Александрійскоо та Орігена (353-445).

Проблєма євангельської притчі формулована євангелистами неоднаково. На запитання учеників Ісуса Христа: "Нащо Ти глаголеш до них (до народу) притчами?" (Матей XIII. 10), Ісус Христос відповів: "Вам дано знати тайни царства небесного, їм же не дано (11). Хто бо має, тому дається, й надто матиме, а хто не має, в того візьметься й те, що має (12). Тим я глаголю до них приповістями, бо дивлячись, не бачать, і слухаючи, не чують ані розуміють (13)." В євангелії св. Марка (IV. 10-12) відповідь Ісуса Христа на запит учеників подана в таких виразах: "Вам дано знати тайну царства Божого; тим же, що осторонь (натовпу народа), у приповістях усе подається, щоб дивлячись дивились тай не бачили, й слухаючи слухали, та й не розуміли, щоб ніколи не навернулись, і не простились їм гріхи". Євангелист св. Лука переказує цю подію коротко (VIII. 9-10): "Питали Його ученики Його, кажучи: "Що се за приповість оця?" (про сіяча). Він же рече: "Вам дано знати тайни царства Божого, другим же в приповістях (подається), щоб дивлячись не бачили, й слухаючи не розуміли." Отже, за св. Матеєм, Ісус Христос проповідував жидівському народові притчами, тому що народ знаходився в

стані духовної сліпоти, затверділости серця і вперто не хотів увірувати в Ісуса Христа, як обіцяного Богом Месію. Навпаки, за св. Марком та св. Лукою, Ісус Христос говорив до народа притчами, щоб народ продовжував перебувати в духовній сліпоті і впертости свого загрубілого серця. Такий висновок можна зробити з буквального змісту поданих текстів. Наш автор відкидає таке буквальне тлумачення Євангелія.

Він характеризує притчу-приповість, як символічне відкриття тайни Царства Месії, яке мав заснувати Син чоловічий— Ісус Христос. Взята в різних своїх елементах євангельська притча уявляється, як синтез "машаля" Старого Закону, як притча, вживана в апокаліпсисах, або як "машаль" в писаннях рабинів (301). На підставі тлумачення й аналізу інших місць в Євангеліях св. Матея, св. Марка й св. Луки автор приходить до висновку, що, проповідуючи притчами, Ісус Христос переслідував не осліплення духовне народу, а певне, плянове, прогресивне навчання тих, що були достойні відкриття їм таємних плянів Божих що до спасення миру, конкретно-повстання царства Месії й ролі в ньому Ісуса Христа, як Сина Божого, Месії, основника цього царства. При цьому Ісус Христос здійснював свій плян двома шляхами: шляхом прямого відкриття, без символів апостолам, та шляхом прикритим, притчами для тих, що були поза близьким Його оточенням, для тих, що за виразом св. Марка перебували "назовні," матеріяльно й морально були віддалені від Ісуса Христа та Його близького оточення. Навіть серед ґрупи близького оточення автор виділяє три ґрупи, яким Ісус Христос відкривав різно тайни Месіянства. Перша ґрупа складалась з 3-4 апостолів (Петра, Якова, Івана, деколи Андрея). Найбільше таємниць Ісус Христос відкрив першим трьом апостолам; їм же та Андрееві довірив таємниці кінця світу й Страшного Суду (322). За цією малою ґрупою йшла ґрупа 12-ти апостолів, якій Ісус Христос відкрив Себе, як Сина Божого, як як засновника царства Месії, про свої страждання, смерть і воскресення; їм дав силу творити чуда, власть над демонами й післав благовістити, зробив їх співосновниками царства Месії. Третя ґрупа— це звичайні ученики Ісуса Христа, взерх 12-ти апостолів. Вона теж виділяється від загалу люду й супроводить Учителя в Його подорожах. Ісус Христос тримав їх біля себе й давав науку більшу й отверту, ніж масам

народу. Цим трьом ґрупам було дано пізнати таємниці царства Божого спочатку, як право, а потім і фактично відкрито в різному ступні, відповідно до персональної якости та обставин (322).

Навпаки, для мас люду таємниці царства Месії лишаються більш-менш закриті. Їм дано лише можливість передбачити, передчути "час Месійний," але не більш. Однак це не була повна темрява, лише суміш світла й темряви (323). Хоч Ісус Христос любив свій народ, творив чуда більшістю на очах народу, начав спочатку отверто, без причт-прицовістей, але разом з тим відносно мас народу практикував тактику секрету. Так поступав Ісус Христос з таких мотивів. Перш всього заховуючи пропедевтиний порядок. З одного боку Він не бажав, щоб Його признано й проголошено, як національного й політичного Месію, про якого мріяли жидівські письменники, як Месію-войовника, переможця й визволителя, великого царя й владику над народами. З другого боку Ісус Христос бажав дати достатню кількість доказів, щоб пересвідчити прихильні ґрупи народу, що Він дійсно є Месія, про якого сповіщали пророки (325-6) Друий мотив—політичноо порядку. Ісус Христос був відомий ентузіязму жидівського народу й те, що небагато було треба зусиль, щоб викликати національний рух політичного характеру. Знав Він також, що існуюча (римська) влада пильно слідкувала за політичною пропаґандою серед жидів. Для добра свого діла Ісус Христос повинен був уникати всяких ознак месіянизму політичного характеру (327). Ці два арґументи до певної міри пояснюють приховання месіянськод тайни. Але не зовсім. Воля Господня могла усунути усі ці перешкоди. Але в передвічних плянах Господніх було встановлено, щоб царство Месії було засновано предназначеним способом: щоб почалось воно скромно, серед бідняків, скріплено смертю Христовою й остаточно встановлено на небі. Ісус Христос, основник царства свого, мусів здійснити таємний, скритий від світу плян Господень. Отже найвищим мотивом месіянської таємниці була реалізація таємного пляну Божого що до спасення роду людського через страждання й смерть Месії—Ісуса Христа (327).

В кінцевому, синтетичному висновку моноґрафії о. Германюк пише: "Проповідь Христа притачми: 1) не припускає посілання таємниць царства Божого, то значить, пізнання божеських секретів що до природи й вста-

новлення месіянського царства; 2) вона мала на меті втаємничити прикритим способом, шляхом символів, жидівський народ в усі ці таємниці, однак не зраджуючи секрету, як царство Месії має бути здійснене." (350).

Ми подали тут в дуже короткому переказі головні думки автора й дослівно кінцевий висновок його, в якому він формулує власне розвязання проблєми евангельської притчі. Наш автор, відкинувши спроби попередніх авторів пояснити мету притчі Христової, як кару засліпленням народу або як акт милосердя, подає своє розвязання проблєми, яке він доводить численними переконуючими аргументами.

Треба зазначити на кінці, що о. М. Германюк ЧНІ., який має академічні гідности Доктора Теольогії та абсольвента (ліценціята) фільольогії та історії Сходу, щасливо поєднав та виявив у своїй праці ерудиції вченого богослова, фільольоґа й історика, додавши до них ще й здібности талановитого письменника. Праця його безперечно є видатним твором новітньої богословської літератури на французькій мові. Дуже булоб бажано, щоб ця монографія збагатила й нашу рідну літературу та була видана на українській мові.

А. Я.

Тільки руїна стоїть отвором для кожного. Але неодне серце подібне до такої руїни й пустки, так, що перший-ліпший має вступ до нього. Обгороди отже серце своє й постав напис. "Вступ заборонений," то може щось з тебе ще буде.

Вистерігайсь найменшої неправди. Нехай не вийде вона з уст твоїх, ні не знайдеться в твоїх учинках. Одна капля крови зачервонить повен збанок води, а мала брехня зогодить нераз дуже велику справу.

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

цебто розважання про вічні правди

СВ. АЛЬФОНС ЛІҐУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло ЧНІ.

І. Розважання: КАРТИНА НЕДАВНЬО ПОМЕРЛОЇ ЛЮДИНИ

Порох ти і в порох повернешся (Бит. 13, 19).

1. Подумай, що ти земля і в землю мусиш повернутися. Настане день, мусітимеш померти й піти гнити в ямі, де червяки покриють тебе: **Червяки—твоє покривало** (Іс. 14. 11). Усім, шляхетним і плебеям, князям і васалям припаде та сама доля. Вирвавшись із тіла, душа увійде в вічність, а тіло мусітиме повернутися в порох: **Відбереш їм духа, і не стане їх, і повернуться в порох.** (Пс. 105, 29).

Уяви собі недавньо померлу людину. Поглянь на трупа, що ще спочиває на ложі. Голова на грудях, покуйовджене, смертнім потом зрошене волосся, запалі очі, висохлі щоки, попелясте обличча, залізнобартний язик і губи, зимне та тяжке тіло. Блідне та дрижить, хто спогляне на нього. Скільки то людей змінили життя та покинули світ, зобачивши померлого родича чи приятеля!

Але куди гидкіший стає труп, як почнеться гниття. Не проминули й 24 години від смерти цього юнака, і вже чути. Треба відчиняти вікна, обильно палити ладан, ба й щоскоріше віднести до церкви та погребати, щоб не заражував кімнати. Байдуже, чи шляхтича це тіло чи багача, хібащо більше смердітиме: **Тіла багачів сильніше смердять,** каже один автор.

Бач, де опинився оцей гордій, оцей розпусник. Передтим був пожаданий у розмовах, тепер же гидко і бридко поглянути на його. То ж рідні квапляться позбутися його з хати, наймають гробарів, щоб, замкнувши в домовину, занесли до ями. Передтим славився він удачею, вихованням, гарними манєрами, дотепом. Ледве ж пом-

ре, забудуть про його: **З шумом загине згадка про його.** (Пс. 9, 7).

Зачувши про його смерть, один скаже—він був нашою славою, другий—якслід поладнував домашні справи, ще хто пожалує, бо покійний був йому корисний, дехто порадується, бо смерть принесла йому якусь користь. Зрештою незабаром ніхто й не спомяне. Вже спочатку близькі родичі не хотітимуть чути та балакати про нього, щоб не відновляти болю. Про інше говорять в часі кондоленційних відвідин. Якже ж хтось згадає покійника, то родич відзивається: Будь ласка, не споминайте його.

Подумайте, учинять з вами що й ви вчинили зо своїми приятелями та рідніми. Позосталі виступають на сцену, загортають майно та становища покійних, а їх самих мало або й зовсім не шанують і не згадують. Зразу рідні декілька днів посумують, але згодом потішаться часткою майна, що їм припаде. Отак унедовзі радніш будуть веселитися вашою смертю.Знову як і дотепер будуть танцювати, їсти, забавлятися та сміятися в тій кімнаті, де віддасте Богу духа, і де Ісус Христос буде вас судити. А де буде ваша душа?

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Ісусе, мій Спасителю, дякую, що не послав смерти, як пробував я в твоїй неласці. Від скількох років мав би я пробувати в пеклі! Що було б зо мною по всю вічність, коли б я помер цього дня, цієї ночі? Господи, дякую Тобі. Приймаю смерть, щоб надолужити за свої гріхи, приймаю як сподобається Тобі мені послати її. Ждав Ти досіль на мене, підожди ще трохи. **Дозволь заплакати над власнем болем.** (Йов. 10, 20). Уділи часу заплакати над зневагами, поки судитимеш мене.

Не хочу довше опиратися Твойому покликові. Хто зна, чи не останній поклик оті слова, що я прочитав? Признаюся, що не заслуговую на помилування. Скільки разів Ти пробачив, я ж невдячний знову поновлював зневаги. **Господи, Ти не гордиш скрушеним і впокореним серцем.** (Пс. 50). Господи, не вмієш нехтувати впокореним і розкаяним серцем. Он розкаяний зрадник удається до Тебе. **Не відкидай мене від свого обличчя.** Змилуйся, не відтручуй мене. **Того, хто до мене приходить, не віджену геть.** Правда, більше за інших образив, бо ж обильнішим світлом обсипав Ти мене. Пролита за мене Твоя кров ободрює та жертвує мені прощення, якщо розкаюся. Так, найвище моє добро, від душі каюся, що знехтував тобою. Пробач і подай ласку любити Тебе на майбутнє. Доволі уже зневаг. Мій Ісусе, не хочу зневажати у житті, що мені ще залишилося. Ні, бажаю зужити його, щоб оплакувати вчинені Тобі прикрощі, і всім серцем, о Боже гідний безконечної любови, кохати Тебе. Маріє, моя надіє, молись Ісусові за мене.

II. Християнине, каже св. Іван Золотоустий, піди до гробу, **поглянь на порох, на попіл і на червяки, тай зідхни,** щоб краще зобачити, хто ти такий! Поглянь, як зразу жовтіє, потому чорніє цей труп. Опісля біла і гидка цвіль покриває все тіло. Згодом пробивається лепка та вонюча гниль, що спливає на землю. Сила червяків плодяться в цій гнилі і живляться тілом. Долучуються щурі та стають жирувати по тілі. Одні розжирають зверху, другі вдираються до уст і утроби. Розпадаються лиця, губи, волосся. Перше з ребер, опісля з рук і ніг обпадає тіло. Розжерши все тіло, хробаки навзаєм пожерають себе. Один хіба вонючий скелет залишиться з цього тіла, але й він теж згодом розпадеться, бо кості відлучуються, голова відпадає від тіла. **Гейби в іскру повернулося, що її пірвав вітер.** (Дан. 2, 35). Он що таке людина: трішки пороху, що вітер розвіяв.

Нуже, де той шляхтич, що бував радістю та душею товариства? Поступіть до його келії, там його вже нема! Шукаєте за його ліжком. Інші забрали. Шукаєте одежі, зброї, інші забрали та поділилися. Бажаєте побачити його самого? Загляньте до гробу, де він повернувся в гниль і в безтілі кості. Ах Боже, в щож повернулося те тіло, що годував стількома роскошами, пишно зодягав, оточував численними слугами? Святі, ви це були зрозуміли, ви любили одного Бога отут на землі і для Нього вмертвляли тіло. Тепер же переховують у золоті і дорожать як святими мощами вашими кістьми. Душі ж ваші радуються в Бозі, вижидаючи останнього дня, коли й тіла стануть товаришами слави, як за життя були товаришами хреста. Он справжня любов до тіла: мучити його дочасно, щоб ущасливити навіки, відмовляючи приємностей, що унещасливили б його повік.

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Мій Боже, ось що станеться з моїм тілом ради якого я стільки Тебе наображався! Червяки та гниль! Госпо-

ди, не сумую, ба й любо мені, що зогниє та знищиться те тіло, що затратило мені Тебе, Найвище Добро. Прикро мені, що для нужденного самовподобання вчинив Тобі стільки присрости. Не зневірююсь проте в твоє милосердя. Вижидав Ти на мене, щоб пробачити: **Бог жде, щоб помилувати вас.** (Іс. 30, 18). Бажаєш простити, як розкаюся. Так, безконечна доброто, каюся від усього серця, що погордив був Тобою. Скажу Тобі зо св. Катериною Генуенською: **Мій Ісусе, не буду більше грішити, не будуту більше грішити.** Не хочу надуживати Твоєї терпеливости. Розпята моя любове, не хочу ждати, поки сповідник не дасть мені при смерті обняти Тебе. Вже від тепер пригортаю Тебе, вже тепер вручаю Тобі свою душу: **В руки Твої віддаю свого духа.** Моя душа прожила стільки років у світі і не любила Тебе. Подай світла й сили, щоб любити Тебе всю решту життя. Не хочу ждати, щоб при смерті любити Тебе. Люблю відтепер, обнимаю, пригортаю Тебе і прирікаю більше не покидати. Пресвята Діво, злучи мене з Ісусом Христом і не дозволь більше затратити Його.

III. Мій брате, пізнаєш себе в цій картині смерти й бачиш, в що повернешся? **Памятай, що ти порох і в порох обернешся.** Подумай, що після декількох років, а може й місяців, повернешся в гниль і червяки. Ця гадка освятила Йова: **Батьком прозвав я гниль, а червяків матірю та сестрою.** (Йов. XV, 14). Усе мусить скінчитися, все пропаде для тебе, як при смерті твоя душа погубиться. **Уважай себе за померлого,** каже св. Лаврентій Юстиніян, **ти що відаєш, як конечне буде вмирати.** (З дерева життя, гл. IV.) Чогоб ти не бажав був учинити, якщо б був уже мертвий, Поки живеш, продумуй, що колись прийдеться вмирати. Керманич, каже св. Бонавентура, стає позаду, щоб добре кермувати кораблем. Так і чоловік мусить ставляти себе при смерті, щоб добре жити. Тимто й мовить св. Вернард: Поглянь на перші роки свого життя і застидайся. Поглянь на гріхи юности і засоромися. Поглянь на гріхи дорослого віку і засоромися. Поглянь на послідні й задрижи. Подивися на послідне безладдя свого життя, затремти й негайно зарадь!

Святий Каміль Лелійський промовляв до себе, як оглядав гроби померлих: Чогоб не вчинили вони для вічного життя, якщо б привернено їм дочасне життя? У мене є

час, що ж роблю для душі? Святий з покори так промовляв. Мій брате, може слушно треба тобі побоюватися, щоб не бути безплідною смоковницею про яку говорив Господь: **Оце третий рік приходжу шукати овочу на цій смоковниці й не знаходжу, зрубай її!** Нащо дармо займає землю? (Лк. 13, 7).

Який плід ви принесли, що більш аніж три роки проживаєте в світі? Бачте, каже св. Вернард, Господь не пошукує самих квітів, але бажає плодів, цебто не самих добрих бажань і постанов, але й святих діл. Тож умійте використовувати час, що милосердний Господь подає вам, не волікайте чинити добро, як часу не буде і як відкажуть вам: **Нема вже часу. Виходь.**

Спішися, пора рушати з цього світуи Не гайся, що вчинено, те вчинено.

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Мій Боже, я те дерево, що від стільки років заслуговую на: **Зотни його, навіщо займає землю?** Так, від стількох бо років на світі не приніс іншого плоду ніж бодяки і терня гріхів. Ти ж, Господи, не хочеш, щоб попадав я в розпуку. Ти заявив усім, що знаходить, хто шукає за Тобою: **Шукайте, і знайдете.** Мій Боже, шукаю за Тобою, бажаю Твоєї ласки. Від серця жалую за всі образи, що вчинив Тобі, а то й бажав би померти від жалю. Колись уникав Тебе, тепер же Твоя приязнь дорожа мені а всі туземні царства. Не хочу більше опиратися Твоїм покликам. Бажаєш мене цілого? Беззастережно віддаюся Тобі. Ти вповні на хресті мені віддався, й я зовсім віддаюся тобі.

Ти сказав: **Коли будете просити в мене чого в моє ймення, то вчиню.** (Ів. 14, 11). Мій Ісусе, покладаючись на цю велику обітницю, в імя та ради Твоїх заслуг благаю ласки та любови до Тебе. Ввілляй обильну ласку та святу любов у мою душу, де було повно гріху. Дякую, що вділяєш відваги отак Тобі молитися, бо це знак, що хочеш вислухати, якщо піддаєш подібне прохання. Мій Ісусе, почуй, подай сильно любити Тебе, подай палке бажання подобатися Тобі та вділи сили виконати його.

Могутня моя Заступнице, Маріє, й Ти вислухай, молись Ісусови за мене.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВЯТА МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Написав: Старий Місіонар

Із словенського переклав о. Едвард Владимір, декан Стакчинський.—На українську мову справив о. Н. Копяківський ЧНІ.

(Продовження)

УВІЛЬНЕННЯ ДУШІ З ЧИСТИЛИЩА

Чоловік, що стерігся гріха, вправлявся в чеснотах, побожно приймав св. Тайни, творив діла милосердя: відвідував хорих, потішав засумованих, помагав бідним; молитвами й побожними розважаннями скріплят себе в боротьбі свого життя,—як те представляють нам малі образки,—може сміло покинути цей світ. Священик може направду потішити його родину, що нема причини, щоб плакати, бо покійний заслужив собі на вічне щастя.

Його душа до часу ще буде терпіти в огні чистилища, но незадовго буде звільнена звідти, бо своїми добрими ділами чоловік уже відбув велику часть покути за ріхи. Буде увільнена. На нашім образі бачимо, як два Ангели приводять душу такого чоловіка на місце приготоване для праведних, де йому виходять на стрічу родичі й діти, що молоденькими померли були. Там чекає на нього Божа Мати з Ангелами, і сам Спаситель там, щоб передати своєму вірному слузі вінець вічного життя і щоб прийняти його ласкаво до свого серця та зділати його учасником безконечних небесних радощів.

— — —

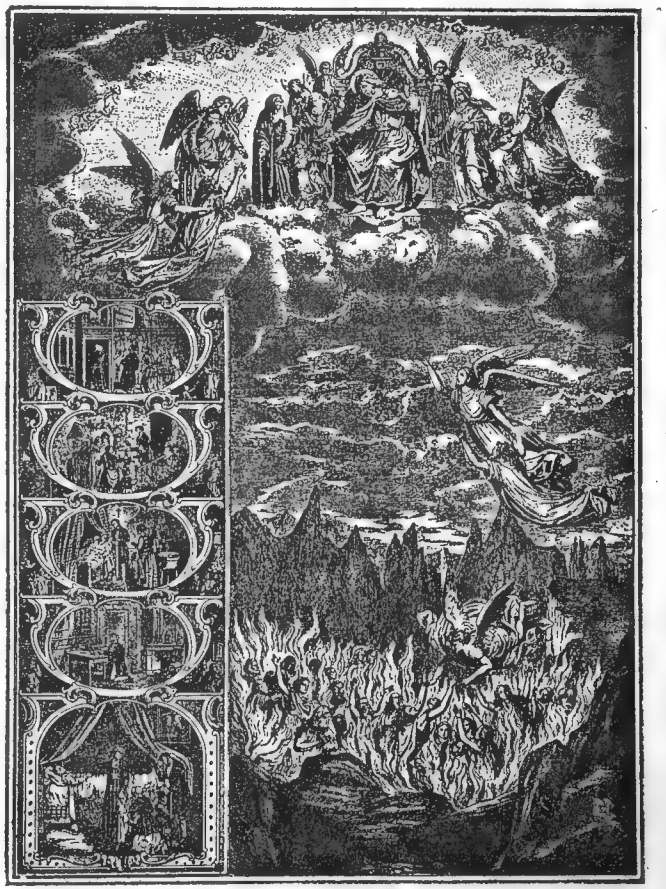

Увільнення душі з чистилища.

О, Маріє, згаси кровю Сина твого огонь у чистилищі терпячих душ.

Памятай на останні речі: смерть, суд Божий, небо й пекло—а не согрішиш по віки.

ФАТІМА

(Продовження)

Пята Поява

Дня 13 вересня 30,000 людей зібралося в Фатімі. Дороги були переповнені побожними прочанами, котрі ідучи молились на вервиці. Від десятої години рано, ця мала долина, ставши вже святим місцем, була переповнена людьми, котрі хотіли видіти Появи. Як тільки перед полуднем діти прийшли, зараз Лукія закликала до людей, "Моліться." "Я ніколи не забуду," казав один очевидець, " яке велике враження зробила на мене, коли я побачив тисячну товпу народу на колінах на заклик малої дитини, які молились зі сльозами в очах з таким довірям та благали материнської опіки небесної Неньки." В полудне люди побачили що сонце потемніло, а атмосфера прибрала темно-золоту краску. Нараз, дався чути крик здивання та радости: "Ось Вона... Вона іде... от там..." На чистім небі появився ясний облак, котрий посувався повільно та маєстатично зі заходу на схід, по небозводі. Мала біла хмарочка огорнула зелений дуб та трьох дітей. Відтак ще зі більшим зачудованням, упали з чистого небозводу китиці квітів, котрі зближаючись до землі, поволі зникали в воздусі. Нарід глибоко зворушений в подиві був свідомий того, що діти розмовляли з тою невидимою особою. Вони чули як Лукія говорила, не видівши Пані та не чувши Її відповіди. Поява сказала дітям, що ще далі потрібно відмовляти вервицю, щоб докінчити війну. Вона приобіцяла вернути на 13 жовтня разом зі св. Йосифом та з Дитятком Ісус, та наставала на де, щоб діти вірно приходили до цього місця сходин. Лукія поспитала чи Вона моглаби уздоровляти слабих. Вона відповіла, "Я уздоровлю декотрих з них, але не всіх, бо Господь немає довіря до них."

Шоста та остання Поява

Чудо, котре мало відбутися 13 жовтня і було заповіджене 13-го липня, а потверджене на появах з 19-го серпня та 13-го вересня, стягнуло до Фатіми превеликий здвиг народу. Це предсказання зацікавило так вірних як і невірних. Всі чекали на:

1. Означений день—а іменно, 13-го жовтня, 1917.
2. Означену годину—полудень.
3. Означене місце—Ля Кова да Ірія.

З цего чуда було мож пізнати, чи ці появи в Фатімі були автентичні чи ні. В навечеря того дня всі гостинниці були переповнені возами та путниками, з котрих многі босі з вервицею в руках молилися та співали. Многі з них ночували на дворі та в Кова де Ірія, мимо зимної пори, здивувалися вони в ранці, коли погода не дописала. На дворі дощ падав та зимно було. Небесна Ненька хотіла випробувати тих для яких хотіла Вона доконати чудове явище. Дощ падав рясно та неуставав до полудня. Мимо того юрба молилася та число її збільшалося. Година зближалася. Зібралося 70,000 людей, котрі молилися та проказували вервицю. У товаристві своїх родичів, діти вельми з трудом перепхалися через масу людей. Лукія попросила, щоб люди поховали свої парасолі. Всі скоро її послухали. В дощі юрба відмовляла Богородице за Богородицею на своїх вервицях.

Точно в полудні Лукія перевела молитву, крикнувши на голос: "Ось Вона вже приходить." Три рази підчас цеї появи, котра тревала від 13 до 15 хвилин, нарід бачив білий облак наоколо дітей.

Заява Преблагословенної Діви

Ось точний звіт тої Появи від святих дітей по її закінченню: "Вона сказала, що є Панею Вервиці, що маємо покутувати за наші гріхи, змінити наше життя та більше не зневажати Господа Бога, Котрий чується так ображений. Заохочувала також відмовляти вервицю. Накінець додала, що бажалаби видіти каплицю збудовану на цім місце. А вкінці обіцяла, якщо люди змінять своє життя то війна скінчиться скоро та вислухає їх молитви.

Величаве Чудо

Відходячи від дітей Пані показала на небо. Лукія закликала: "Дивіться на сонце." Тоді, 70,000 юрба мала нагоду видіти таке чудесне потрясаюче видовище, якого ніколи передтим не виділа. Дощ нагло перестав падати, хмари розійшлися а сонце появилось неначе срібна куля, в котре мож було вдивлятися й не осліпнути. Нараз сонце зачало крутитись неначе горіюче колесо, розкидаючи на всі сторони різноманітні світила на землю, на хмари та на юрбу. По яких чотирох хвилях сонце стало тихо,

лиш на те, що наново зачати крутитися так другий як і перший раз, кидаючи на всі боки дивні промінні. Коли нарід в захваті на це все глядів, троє дітей і лиш вони виділи коло сонця чотири живі картини:

1. Святу Родину. Пречисту Діву Марію, Царицю Вервиці, і св. Йосифа, котрий тримав на своїх руках Дитя Ісуса.

2. Ісуса Христа в виді дорослого чоловіка, що благословив людей.

3. Матір Божу Сім Болів.

4. Матір Божа з кармелітанської гори тримаючу в руках параман.

З закінченням тих картин прийшов й кінець чуда. Сонце перестало кружляти та видавати дивні світила. Однак, неначе величезне колесо, котре зпітає зі своєї оси, вирвалося з небозводу і зачало спускатись просто між товпу народу, яка зі страху упала на землю і понакривала собі очі, думаючи, що це певно кінець світа, про який згадується в святім Євангелію. Нарід на вколішках засилав до неба сердечні прохання та збуджував совершенний жаль за гріхи. Однак кінець світа не прийшов. Всемогуча Божа рука неначе спинила сонце, котре прямувало просто до землі і коли декотрі з людей піднесли свою голову то спостерігли, що всі ці явища покінчилися, а сонце знаходилось знова на своїм місці на небі. Таке було то дивне чудо. Не мож цего вияснити ані заперечити. Нема що додавати до тих явищ, і хто лиш трохи здорово думає, не може заперечити цего чуда супроти так богтао автентичних свідків та очевидців.

Тайна

От як Лукія розказує другу частину тої появи, яка відбулася 13 липня 1,17: "Після видіння самого пекла ми піднесли наші очі до нашої Неньки й Вона сказала до нас лагідно, але сумно, "Ви виділи пекло, де душі грішників ідуть. Щоб вирятувати ці душі, Господь Бог хоче запровадити в світі набожність до мого Непорочного Серця. Наколи люди будуть так чинити як я їм сказала, много душ спасеться і мир заволодіє в світі. Війна скінчиться, але наколи люди будуть далі ображати Бога, богато часу не промине, а іменно підчас слідуючого понтифікату, друга і страшніша війна зачнеться. Коли не буде освітлена якимсь незнаним світлом, то знай, що це є знак даний Богом, що кара Божа є не далеко. Через

війни, голоди та через переслідування Церкви і Святішого Отця. Щоби цьому запобігти, я прошу о посвячення цілого світу мому Непорочному Серцю, та принимання св. Причастя в першу суботу кожного місяця, як задосить учинення. Наколи люди мене послухають, Росія навернеться і буде мир в світі. Інакше блудні науки пошируються по світі та будуть побуджувати до війн, переслідувань проти Церкви. Добрі зазнають мучеництва і Святіший Отець буде мусів зазнати багато терпінь. Але на кінець моє Непорочне Серце переможе, Святіший Отець посвятить Росію мені: Росія навернеться і настане епоха миру людському родові."

Чи це не ясне? Чи християнський світ не поширить цеї вістки нашої Неньки, після приміру Святішого Отця? Папа вже промовив. Пій XII. заохотив усіх до захования напімнення, яке передала Мати Божа з Фатіми.

(Далі буде).

Чи св. Причастя є Латинізованням?

Питання здається трохи дивне. Та бувають такі, що говорять так, Говорять, що тільки раз на рік треба причащатися, бо так наказує заповідь церковна. Видно, вони забули християнський катехизм, а може й ніколи його не вчилися. Чули, що десь дзвонили, та не дослухались де.

Наведемо слова св. Василія Великого, якого ніхто не поважиться назвати латинізатором. Він у 93. листі на питання, чи добре частіше причащатися, відповідає так: "Часте св. Причастя є корисне з многих причин. У нас є звичай приймати св. Причастя в середу, пятницю, суботу й неділю в тижні й на празники."— Ось слова св. Василія.

Розуміючи важність св. Причастя св. Церква на кожній Службі Божій до нас кличе: "Со страхом Божіїм і со вірою приступіте!" І хто говорив би, що тільки раз на рік треба причащатися, а частіше причащатися це латинізація, такий хіба раз на рік приходить до церкви й тоді чує слова: "Со страхом Божіїм і со вірою приступіте!"

(Можна би тут згадати для порівнання слова одного доброго "християнина", що говорив: "Скільки разів приходжу до церкви, то все святять пасху.")

— — —

ЗНАЧІННЯ ТІЯРИ

Як кождий епископ чи митрополит підчас святих функцій має на голові мітру, так св. Отець Папа має тіяру, потрійну корону, як символ всесвітної власти й сили. Так! Понад баню св. Петра, понад той вершок вічного міста Риму, підноситься тіяра Папи. Чомуж так? Що означає тіяра на голові Папи, котрий є тільки першим епископом світа? Перша корона в тій тіярі каже, що Папа є найвищим Учителем. Бо й справді хтож то має на цій так податній землі серед багон всяких блудів чувати над вічною незмінимою Божою правдою, над чистотою Євангелія, вказати як його мається голосити в церкві? То носій тіяри—Папа. По всі віки історії Церкви, у всіх розрухах чи бурливих боротьбах Папа має бути Ангелом Хоронителем обявленої науки, сторожем віри, стовпом правди. Хтож мав дати світу небесний напій правди, як не той, за котрого "Христос молився, щоб його віра не захиталася"—як не той, котрому Спаситель сказав "утверджуй братів твоїх".—Нема сумніву, що сі слова Христа тчуть довкола тіяри золототканъ непомильности. Нічо не змогло Папів захитати. Вони, наслідники Петра, на завжди остають борцями проти облудних поглядів і все освічуватимуть світ смолоскипом чистої правди Євангелія. Коли ходить о оборону віри, то навіть до найбільш учених світа сього Папа каже: "Зійди з катедри, вставай з твого гордого професорського крісла і сідай в лавку між слухачів."

І дійсно вже не одні світочі на полі богословської науки, генії людського ума виконували такі прикази. Св. Августин, св. Іван Золотоуст, що з його уст плила наука наче золота струя, св. Тома—ангельський учитель, і много інших чулися щасливими, що могли з уст Папи приняти засади віри. Возміть найвищого вчителя Церкви а зникне певність, гіркий запанує сумнів, всюди будуть лиш самі шукання, питання та нерозвязання. Де люди по людськи голосять, де до Божого слова нове додають, там не знайдеться правда. Правда істинна блестить тільки зпід тіяри, бо той, на чиїй голові вона спочиває, є найвищим Учителем і Паном і Сторожем єдности і чистоти віри—правди Божої.

Друга корона голосить, що Папа є найвищим Священиком, Архієреєм. "Тобі дам ключі царства небесного." Щож мають значити сі слова як не перенесення тої власти, що дана була тільки Божому Синови, власть гріхи відпускати. Так! то від Папи яко найвищого священика сходить то миро Божого милосердя, котре є в Церкві, на епископів, священиків, а через них до всіх вірних.

Тільки Папа лєґально посилає робітників (не обманців) у винницю Господню. Бо хтож інший виславъ місіонарів у світ зі світлом Євангелія навертати народи? Хто чуйним оком товаришив тим морякам, котрі відкривали нові світи, щоб тих мешканців відродити "водою і св. духом"? Хто надає власти св. уряду епископови, чи священикови? Це наслідник Петра, це Намісник Христа!

Тільки Папа управляє середниками ласк. Сім джерел ласк перепливають через Церкву яко середники до осягнення нашого призначення. А хтож то має до тих джерел? Хто замикає і відчиняє, хто вяже і розвязує? Хто розпечатує криниці вод, щоб нас ними відсвіжити почавши від хрещення аж до свічки похоронної? Це носій тіяри, наслідник Петра, Намісник Христа!

До сповнення отсих завдань, не поможе тілесна сила і золото тут ні причому. Це приходить звише! Довкола папського архиєрейства зберігається так богато блеску слави святости, так богато кривавих лаврів мучеництва, що велично світить ця друга корона, та звіщає власть, котра зі смерти гріха веде до життя ласки.

Трета корона голосить, що Папа є найвищим Пастирем! Ця трета корона є відблеском корони Христової, бож то Його Божою силою наслідники Петра кермують душами як духовні володарі. Кількасот мілионову родину вірних не мож провадити насиллями: це є оруже світа, а такого Папа не уживає. Замість кривавого меча Папа носить пастирський жезл з хрестом на вершку, тим знаком правдивої любови. Папа є люблячим Пастирем, Отцем і Володарем рівночасно.

Яка доля постиглаб Церкву, то величезне стадо, якби нею не правив Архипастир зручною рукою? Вовки та інші галапаси кинулисяб до вівчарні Христової на всьо, що їм попалоб у їхні жостокі пазурі. А хто долучується до Папи-Пастиря, знаходить богате пасовисько, де зеленіє дерево життя, де виприскує джерело, котре всіх тих, що з нього пють, відсвіжує, скріпляє так, що ніколи у вічність цілу не будуть терпіти жажди. "Паси свци моя

—паси агнци моя."

Ще більше Папа є Отцем, татом а це слово всьо в собі лучить, що де є гідного любови, святого, божественного. В його груди палає жаріюча вітцівська любов. Таж він є заступником любови Ісуса Христа, любови, котра жадала від першого Папи (Петра) аж потрійної любови, заким віддав йому своїх дітий. "Петре! чи любиш ти Мене?"

Своїм батьківським оком споглядає Архипастир Церкви на цілий світ і своїми батьківськими устами голосить жаждущим правду: батьківським серцем обіймає всіх людий: батьківською рукою він благословить далекий круг землі.

В свідомости повної відвічальности за свої батьківські обовязки мусів Папа деколи показатися як поважний Володар. Можуть сотки і тисячі кричати про римське властилюбство, то однак ніхто, що думає поважно, не почувається під ним невільником. Навпаки тіяра завжди була найліпшою охороною права і справедливости, найпевнішим прибіжищем переслідуваних, та безборонної ненависти, охороною, сторожем приватної власности людий. Тому носіеви тіяри належиться від нас сердечна вдячність а це заведе нас до спасенних постанов. Яких?

Як божественний Учитель так і Його видимий заступник є "знаком, котрому будуть противитися." Тому тіяра стає для нього терневою короною. Та ми, правдиві католики, повинні так поводитись, щоб це принесло світлі перли для окраси потрійного діядему.

Чого отже вимагає потрійна корона (тіяра) від християн?

1). Послуху! Ось цим коштовим брилянтом ми повинні украсити тіяру. Отже не сміємо крізь пальці глядіти на його рішення, прикази, чи поради. Так! Ніякий спротив чи насміх світа не сміє притьмити, чи зломити сю перлину послуху. Брак послуху Папі є браком віри і в чиїм серці загніздиться легковаження, чи критикованя непомильного Учителя, такий є вже на дорозі до відступства. Безуслівний і охочий послух для наслідника Петра має бути нашою нинішною постановою. Стіймо обома ногами на непохитній скалі—Петра і ту сталість поколінням передаваймо.

2). Пошани! Треба цю окрасу в тіярі шанувати, щоб вона блестіла. Керманича Церкви мусимо більш шанувати, чим котрогось небудь іншого володаря. На папському чолі бачимо ознаку надземської сили, а в його посвячених руках є всі спасенні скарби Церкви. Між коронованими головами він є першим. Впродовж віків бачило папство все нові держави і многі з них позникали без сліду. Хоч як міцно поборювали вони Папу, однак їх могучі трони попадали, їр булави в тріски розбилися а скромний Апостольський Престол дальше стоїть. "Авронова палиця все зеленіє." Чиж може хтось відмовити належної пошани для такого володаря, котрий в безперервній черзі сягає Петра?

Коли нині є такі українці християни, що не признають св. Отця, висмівають і поборюють його, то ми галичани тримаймось усі міцно тої непохитної скали—Папи.

3). Любови! Як маємо одного спільного тата в небі, Бога, так само й на землі маємо тут спільного для всіх християн у Римі, Папу. Світські пануючі здобувають краї і народи більше силою але Архипастиреви Церкви, "Отцеви князів і народів," підчиняються всі з любови. Папа не має оружної сили до своєї розпорядимости але могучіше від міцних твердинь, певніше від залізних, чи камінних мурів, тісніше від нездобутих валів хоронить його любов тих 350 міліонів вірних християн-католиків розсіяних по цілій землі. Як колись Лютер кликав: "Най Бог наповнить всіх ненавистю до Папи" так ми нині кличмо всі: "Най Бог наповнить всіх любовю до Папи." Де є любов там є співчуття, молитва і підпора. Та тіяра нераз важко тисне але свідомість про щиро віддані йому серця вірних улекшує сивому старцеви, Папі, той тяжкий тягар потрійної золотої корони.

Потрійна корона, скована трома обручами творить гармонійну цілість і є висловом єдности всіх вірних Папі. Потрійна корона завершена хрестом, знаком побіди є символом непобоної сили. Потрійна корона спочиває тепер на голові Папи Пія XII. Дай Боже, щоб він за Божою поміччю носив її ще многі літа!

Хто хоче дійти до совершенства, хай наповняе свое серце добротою й людяністю так, як лямпу наповняють оливою. Коли лямпа повна, вона розсіває світло довкруги, і куди б ти її й не повернув, все її вплив дасться відчувати з усіх боків.— Св. Ігнатій Льойоля.

ПОРЯДОК НА СВІТІ ДОКАЗУЄ, ЩО ГОСПОДЬ БОГ ІСНУЄ

Цілий світ повстав припадком—для того в світі нема порядку.

От, подумай собі: Якийсь чоловік, що не вміє читати, бере в руки книжку, на примір Євангеліє. Там бачить він букви, що є уложені разом на тисячні способи: часом одна, часом дві або три разом, часом вісім, часом чотири, три, шість разом, щоби складатись на ріжні слова; має перед очима рядки: часом один зараз під другим; деякі зачинають доперва в половині, інші знова кінчаться в половині; видить багато карток: одна на верху, другі в середині, інша на кінці; ті картки в деяких місцях подруковані, в інших білі, порожні; деякі букви великі а інші малі; букви ріжно покручені.

Він дивиться на те все... не розуміє нічого, але нічого! От, він питається: на що цих букв, на що карток; на що ріжних рядків, ото отцей стоїть на горі а не на долині, а той, що на долі, чого він не на горі, чому би їх не позмінювати; по що оця сторінка на початку а не на кінці, або в середині; чого всі букви не однакі а всіляко позакручувані, чому вони всі не при купі, але тут дві, потім порожно, знова пять і знова порожна; чому лінійки не всі однакі, але часом одна коротша, інша довша, чому картка в однім місці біла, в іншім задрукована?

Ти би йму певно відповів ось так: Видите, то є дуже славна книжка. Воно всьо так уложене, щоби мож читати; там записано, що Ісус говорив, що Він робив...

Якщоб так позмінювати картки або лінійки, чи то навіть тільки букв, якщоб, одним словом, всьо не було уложено так, ок воно тепер, то негоден би з того нічого розібрати, бувби непорядок...

Ти все йому оттак витолкував би, правда?

Тепер подумай: Той чоловік на письмі не розуміється але стає з тобою перечитися.

—От, каже він, це все таки немудро: Як би так позмінювати, то та книжка булаб гарніша; всі однакі букви уложити одну коло другої, великі з великими, малі з малими; як багато воно було би краще, коли всі слова були б однако довгі і з однаких букв: от, по що це слово таке коротеньке, а це дуже довге?... По що тут біле місце, а не десь тут... От, кажіть, що хочете, але та книжка таки нездало написана. Той, що її писав, на тім не розуміється; всьо поперекидував, змішав, як йому трапилося.

Що би ти сказав йому на це?— Що він немудрий, і то дуже немудрий! Той, що написав книжку, він добре знав, як треба робити... Ти сам на тім не розумієшся нічого! Якщоб він був писав так, як ти хочеш, то ціла та книжка не малаб жадного сенсу... Ту книжку написав такий чоловік, що має сто раз більше розуму як ти, і він уважав і уважає, щоб все було уложено так, як треба; а коли ти того не розумієш, то не його, але твоя вина, бо ти темний...

А прецінь так само, як той немудрий, так само говорить той, що береться судити Божі діла.

Цілий той величезний світ, що перед нашими очима, це велика Божа книга. Століття, що йдуть за століттями, це немов сторінки тої Книги; роки, що йдуть за роками, це неначе лінійки; а всі ріжні сотворіння від ангелів і людий аж до найменшого стебельця травиці, аж до найменшого зеренця пороху, це немов букви, поставлені кожда на своє місце рукою великого Писателя, Сотворителя, а Він сам, тільки Він знає досконало, як ціла Книга виглядає.

Коли ж ти будеш мене питати, чому це сотворіння краще, чим інше; чому це стоїть тут а то там; по що зимового морозу і літньої спеки; чого дощ якраз тепер а не в іншім часі; чому цей щасливий припадок здоровля; чому ця слабість: для чого ця дитина вмирає, а оттой старець, що коло неї жиє далі; чому помер цей так добрий чоловік, а не той лайдак, що вже тілько пиха накоїв... я томе відповім от що:

Безконечний розум, безконечна мудрість, безконечна доброта і справедливість упорядкувала всі ті річи так а не інакше, і це є певне, що все є в найкращім порядку, хоч нам з нашим ограниченим розумом так не здається.

Я тобі відповім: Щоби якесь діло судити, треба його знати, знати аж до дрібничок.— А ти, брате, скажи мені: хто коли міг бачити тайну вічних замірів Сотворителя?

О цім добре треба памятати особливо тоді, коли хто хоче судити спосіб, в який Премудре й Справедливе Провидіння поступає зглядом людий; бо ж вони всі мають

розум і свобідну волю, є призначені до вічного життя, можуть робити добро і зло, можуть заробляти на нагороду і на кару.

Буває часом, що Господь вже в цім життю показує свою силу. Нема століття, в якому би не проявилась Божа справедливість або доброта через надзвичайні події. Буває, що злочин, укривані з пекольною хитрістю на раз і несподівано відкриваються. Богохульників постигає кара якраз у хвилі, коли визивають Невидимого Бога, в якого не вірують.

Це було 1848 року. В Тольозі якраз мали бути вибори до парляменту; безбожний якийсь бесідник—зводитель говорив до виборців-селян; всіми силами старався знищити в сих пошану до Віри, яка все є перепоною для лукавих замірів.

Бесідник той кидався на все, перечив усе.

"Хай отже говорить Він,"—скричав він піднімаючи кулак до неба, "хай говорить Він, якщо мене чує!..."

Ще не докінчив, коли нараз затріщав страшний громовий удар і повалив богохульника серед перераженої товпи!— Думали, що він згинув. Однак по двох годинах вернув до життя; я певний, що він вже ніколи не кликав, щоби Бог заговорив.

Інший богохульник зістав укараний страшніше: Це було 1849 року в селі коло Каєн, в неділю. Цей богохульник був якраз в корчмі недалеко церкви, коли дався чути церковний дзвін. Брудні уста почали сипати хули на Бога, віру, на священиків. Немов сатана попав він у скажений напад ненависти... Його утихомиряли, успокоювали; надармо... Він нагло піднісся і скричав зі шклянкою в руці: "Якщо є Бог, хай спробує перешкодити мені, щоб я не випив своєї шклянки вина!"...

В тій самій хвилі впав під страшним ударом серця...

Таких випадків, брате, багато... Це для тебе запорука, що справедливість колись добудесь свого.

Кілько разів Бог в своїй доброті спомагає бідних, пригнітених, переслідуваних, о тім навіть і говорити не треба...

Не бійся... Бог знає свій порядок...

(далі буде).

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

NOVEMBER, 1947

How to Distinguish The True Church

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

WHEN AN organization is legally chartered, particulars and characteristics are set forth, both for identification and to stipulate its purpose and functions. Since Our Lord established His Church and made eternal salvation for everybody dependent upon its membership, it is but natural to conclude that, because affiliation with this church is so vitally important for all people, it is so organized that it can easily be identified as God's true Church, and distinguished from those other religions, each of which claims to be the real Church of Christ.

There are four definitely outlined marks which are set down in the written charter of God's religion, the Bible. Christ's Church shall be one, holy, catholic and apostolic. By checking up and comparing all Christian religions with these four signs of authenticity, we can easily reach the final conclusion as to which of the four hundred different Christians religions, respectively claiming to be Christ's church, speaks the truth.

First of all, the Church of Christ must be united; it must be one. "One Lord, one faith, one baptism." (Eph. 4:5. King James Version). The members of the Church must all agree in one faith, must practice the same worship, partake of the same sacraments, and be governed by the same head. "There shall be one fold and one shepherd." (St. John 10:16. King James Version).

It would take volumes to apply this criterion of the true Church of Christ to all the Protestant churches. Take the religion in which you are most interested, and see if it is united. Check up, for instance, to see if the Lutherans in Germany believe exactly the same as the Lutherans in this country, have exactly the same worship, and are controlled and presided over by one general head. They may believe somewhat the same, and practice their religion almost alike, but there certainly is no uniting bond of definite leadership. In other words, the Lutherans, like all the Protestant churches, lack the first essential of Christ's Church, unity.

According to the government report of 1916, there are, for instance in the United States, twenty-two

different Lutheran bodies of belief, eighteen distinct Baptist bodies, nineteen Methodist, and so on with the others. Unity in Protestantism is a positive impossibility on a basis of private interpretation, which is the first principle of Luther's message.

Charles Eliot Norton, president emeritus of Harvard, puts his finger right on the fact: "Chief among these uniting forces was Christianity. For it not only subjected all believers, whatever their differences of race and custom, to a common rule of interior life, bringing all under one universally acknowledged supreme authority, but it also filled them with common hopes and fears and supplied their understandings with common conceptions of the universe, of the origin and order of the world, and of the destiny of man. Even the pagan mind is sufficiently logical to expect unity of belief in all who profess to belong to the Church of Christ. Because the Protestant missionaries who work among represent several sects, each differing considerably yet supposedly based on the same Book, these pagan people are inclined to distrust the whole Christian economy."

The same faith is necessary if we attempt to convince the world that we represent God and speak in His name. Catholics have such a faith and, furthermore, have the divine promise that they shall continue to have it. Every Sunday morning, winter or summer, you may enter a Catholic church in any part of the world and see men and women following the holy routine of centuries; some going to a corner in the house of prayer, where a priest sits to hear confessions; some approaching the Communion rail to receive the Holy Eucharist; all attending Mass the same way, listening to the same Scriptures, kneeling, rising or sitting down at exactly the same moment. Perfect harmony and unity! When instruction from Rome, or a letter from the Pope, is read, it contains the same advice in the same wording in the Transvaal as it does in Alaska.

Thinking people today are calling for unity. Some have suggested that the Jews, Protestant and Catholics get together and study to find out whether they all cannot meet on common ground. This would require that individual differences be thrown overboard and that each one discard whatever the others refuse to accept. What would the result be? Either more religious strife, or a wholesale conversion to the one and only true religion. If these conferees would convene without prejudice or preconceived notions, open-mindedly and sincerely, study, prayer and the grace of God could bring them to only one conclusion; namely, that the Catholic Church cannot give up any of her doctrines, because she does not propose or submit anything superfluous, questionable or deniable in the field of faith and morals. A spirit of humility and childlike faith is the only quality that can dispel the clouds of doubt and misgiving. Haughty research and a demand to understand all things clearly will never make a convert; for such a disposition is not acceptable to Him, in Whose hand lies the grace of conversion.

You may argue, contradict, object; you may question, belittle or reject any and all Catholic claims; yet, there is one feature in the Catholic Church which cannot be gainsaid, and which is absent in any other religion — perfect unity. Great losses have been sustained by the Church of Rome in centuries past by schisms—Catholic groups, and even nations, who were cut off because they proposed to change some of its teachings, practices or rulings. Rome always stood fast by its divinely established and guided unity. This mark of the true Church of Christ cannot be to a sincere thinker anything but a strong argument in favor of the Catholic religion's claim. Its perfection of organization as to belief, practice and government, its unity after centuries of changing civilization, should impress any student, or even the most casual observer.

—*The Sincere Seeker.*

CHOICE OF WORDS

Some time ago a young man, born and bred a Catholic, left the little town where he was born, to go to a large city, to learn the trade of tailor. As apprentice to met another young man who filled his head with modern ideas about freedom, liberty and socialism. He soon learned to be as glib of tongue as he was proficient with the needle.

He returned home and started a tailoring establishment of his own. As a side line, he decided to enlighten the neighbors about liberty, equality and what not. Not to lose trade, he attended Mass occasionally but was not seen at the Communion rail.

The pastor met him one day and said: "Well, John, I have not seen you at Communion for your Easter duty."

"O I would go to Communion, but this thing of confession does not appeal to me."

"Why not?" asked the priest.

"I'll tell you. It is against common sense—it is foolish. It is against my nature to say: "I a poor sinner. That's why I won't go."

"If that is your whole difficulty," responded the pastor, "then I can help you. You need not say: I a poor sinner. You merely say: I a proud tailor confess to God. It's about the same thing anyway one way or the other."

✖ ✖ ✖

FLATTERY AND FRIENDSHIP

Alexander the Great was no friend of flatterers, as this story attests. He had summoned a certain philosopher to his court and wished to be guided by his learned advice. After some time, however, he sent him away unceremoniously. One of his courtiers asked him:

"Why did you dismiss this man?"

Alexander answered: "Because he never reproved me. If he failed to recognize the evil I did, then he is a fool. If he noticed it and did not reproach me, then he is a flatterer. In either case he is not the kind of man I want as a friend and guide."

This same hatred of flattery was shown by the noble woman, Charlotte, daughter of King George IX of England. One day she was asked to play and sing before the assembled court. After she had finished, she was warmly applauded by all. Realizing, however, the mistakes she had made, she turned to her music teacher and asked his candid opinion.

"Princess," he said, "you sang beautifully and your playing was faultless."

A day or two later, when the teacher came for her usual lesson, she quietly said to him: "I do not feel that I can make progress with a teacher who merely flatters me, and who has not the courage to correct my mistakes."

Increase and Multiply

By William McGinnis, C.S.C.

"Beware of false prophets who come to you in the clothing of sheep, but inwardly they are ravening wolves. (Matt. 7: 15)."

PRIME Minister Winston Churchill, in a world broadcast on March 21, 1942, said: "One of the most somber anxieties which beset those who look ahead is a dwindling birth rate in 30 years. Unless present trends alter, a smaller working and fighting population will have to support and protect nearly as many old people. In 50 years the position will be still worse. If this country is to keep its high place in the leadership of the world and to survive as a great power that can hold its own against external pressure, our people must be encouraged by every means to have larger families."

President Theodore Roosevelt said: "The severest of all condemnations should be that visited upon willful sterility. The first essential in any civilization is that the man and woman should be the father and mother of healthy children so that the race will increase and not decrease."

The day after the fall of France, Marshall Petain said that one of the fundamental causes was "too few children." Some time ago the New York Times and Herald Tribune ran full page ads. of birth control propaganda with the names of 46 outstanding Americans attached. France yesterday, the U. S. today, Canada tomorrow is not today. This subject of Eugenics is, therefore, timely.

Eugenics—the word and movement came into prominence about 1880 for the purpose of improving the human race, physically and intellectually—no mention of moral improvement.

Their approach is something like this: We have improved horses, dogs, and cows by selection. Why not humans too? When I hear them speaking this way, I wonder if these people believe in God and the soul and if they are not trying to make of man but a glorified animal.

To add strength to the forces of the Eugenists came Mrs. Sanger and her female crusaders for Government Birth Control clinics. As a rule they are women who never had a child of their own—women whose only children have been Pekinese dogs and Maltese cats. Their argdment is the poor cannot afford large families. Let's give these women the information and means they need to prevent birth. I would be more convinced of their sincerity if at the same time I heard them say: "The rich can afford to support large families of children. Let's encourage them to have them."

— — —

Well after 60 years of Eugenics the results are far from happy. It was supposed to give us a human race of supermen—other Shakespears, Michael-Angelos, and Beethovens. It was to give us a brave new world of prosperous happy citizens. Today the world is one great armed camp of soldiers.

Now you may say there goes the Church again: mediaeval, reactionary, ridiculing the efforts of sincere men and women to improve the standard of the human race.

No, the Church yields to no one in her zeal for the betterment of the human race, but she uncompromisingly sets her face against all materialistic social experiments that outrage human dignity, go counter to elemental ethics, encourage sexual immorality inside and outside of marriage and lead to a callous disregard of the weak elements of the community. As usual she separates the chaff from the wheat in the matter of eugenics, condemning what is evil in the movement and commending what is good.

The Church agrees with the end of Eugenics—the betterment of the human race in as far as it goes, but says that it does not go far enough.

The Church is interested in improving men's bodies: her gymnasiums and hospitals are the proof. She is interested in improving men's minds: her schools are the proof. But she says let us put first things first. Let us all work to improve men not only physically and intellectually but also, and most important of all, morally or we shall have a new Hitler and a new world war on our hands every 20 years.

But our chief objection and disagreement with the Eugenists is not with their end or aim but with the means by which they propose to achieve this superman. These means are chiefly Birth-prevention, Contraception, and Sterilization.

Let us say here simply in passing that the Church is opposed to them all because they are opposed to natural law, moral law, God's law. They are opposed to the fifth and sixth Commandments which I hope we still believe in.—So the end however good does not justify the means. We must do no wrong that good may come of it.

— —

That is the first and best argument for you against these things: the argument of authority. Your church that has been right for 1900 years says they are wrong. And now to mention but two or three arguments from reason. First, says Chesterton, this eugenics is a weak and wobbly approach. If we are going to imitate animal culture why not go the whole way. The obvious course he says for eugenics is to act toward babies as they act toward kittens. Let all the babies be born. Then let us drown those that we do not like.

And who said that large families were inferior to small. Have you never heard of those large families with four nuns, three Bishops and four priests. Or of the only child who was a menace to himself, his family and society.

Sterilize the unfit. Who are the unfit? Who are the greatest menaces to society? Who are the country's greatest rascals? Some will tell you they are the politicians; others will say the big business men. So even from the point of view of reason there is nothing sure or certain about all this talk of the Eugenists and their program for producing supermen.

I much prefer the old and tried program of the Catholic Church. Has the Church a program of Eugenics? Indeed it has and here are but a few of its tenets.

1.—Pre-marital Chastity as the best preparation for healthy fathers, healthy mothers and healthy children.

2—Holy Marriage with men and women joining in holy wedlock not as two animals to satisfy their selfishness but as two partners of God in the beautiful vocation of fatherhood and motherhood, not for two or three years, but till death does them part.

3—Finally a program of social justice including first of all a living wage, then family allotments, and slum clearances. Herein lies true social leadership and not in birth limitation clinics. The Eugenists say that because there are not enough caps to go around, off with the children's heads; we say more caps, through a decent livelihood for a man and his family. Not birth control but distribution of wealth.

This is in part the positive program of the Church for the betterment of man.

Not more leg restraint but more self-restraint.

Not more birth-control but more distribution of wealth.

Not more clinics but more churches (and more people in them).

Not more sterilization but more Christianization.

Not more eugenics but more common sense. The common sense of our fathers and mothers; why our mothers would have chased anybody who would have mentioned birth control or sterilization to them. What we need today is more rolling pins and fewer bridge tables, more courage and less selfishness, more fathers and mothers who will face their responsibilities; more fathers and mothers who will look upon their marriage as a holy vocation; more fathers and mothers who will place their trust in God, live normally and say "If Providence sends us numerous children, that same kind, all-seeing, all bountiful Providence will take care of those children.

— —

Two thieves were crucified on either side of our Blessed Lord. The thief on the left asked to be relieved of his pain and to be taken down. He died impenitent and as far as we can judge was taken down to eternal damnation.

The thief on the right associated his sufferings with those of Christ and asked to be taken up. Lord remember me, when thou shalt come into Thy Kingdom. That very day he was taken up into Paradise.

The world today is divided into two groups on this question of suffering, those on the left and those on the right of Christ—for every man has his cross.

Some, like the impenitent thief, ask to be taken down, through abortion, suicide, mercy-killing, or the wilful prevention of the creative hand of God. Theirs, the Church teaches, will be the fate of the thief on the left.

Others with the good thief sanctify themselves and others by their sufferings and hang there bravely until the Commander of Life and Death says: Consummatum Est — It is finished. Faithful soldiers to the very end they come home from the wars to Paradise.

For the Catholic there is only one side to the question: the side of the good thief—THE RIGHT SIDE.

— *Annals of St. Joseph*

✖ ✖ ✖

ADVICE TO YOUNG MEN

This, young man, is my advice: Be generous, be humorous, be courageous, and do not put too much stock in moderation. Moderation is a good rule for certain indulgences, but as a general principle of life, it leads to futility. The world is overrun with moderates. Be an extremist on occasions. Try to be magnificent always. Learn to laugh by yourself, and never be mean, even in private... Remember: there's one fellow worse than a quitter; he's the guy who's afraid to begin.—*Myles Connolly.*

A MISSIONARY GOES TO JAIL

By James Bennett

NOT long ago an inmate of Atlanta penitentiary wrote a thought-provoking article on the eve of his departure from prison. Somewhat in the same spirit, feeling like a graduate "cum laude," wearer of the old school tie, etc., I write these lines occassioned also by a stay, although a more pleasant one in a branch of our Dominion penal system.

First let us remark on the cosmopolitan character of those we met. Of course the poor, the habitually down-and-outers, were somewhat predominant. But also some very well-known families were represented, even professional men, professional not merely in crime but once practitioners of every important walks of life, and several universities had their alumni to give tone and modern culture. Nationalities, yes, almost all and noticeable also that no foreign group greatly predominated, for the main part my pen-pals were of genuine Canadian stock. I draw attention to this because at times our better-than- tohu attitude rather expects crime and evil to be a prerogative of "foreigners."

Not having at hand statistics of all the penitentiaries in Canada, if the one of my recent acquaintance is representative, a fact stood out clearly. Less than a third of the inmates were Catholic. Now admitting that if Catholics lived up to their faith there would be none there at all, still the point I wish to stress is this: Apparently, despite temptations being about the same for all people regardless of their religious beliefs, the fact that less than one third in this penitentiary were Catholics, while Canada is approximately 42 per cent Catholic or not far from half, a rather startling truth is borne home to him who has eyes to see. Like it or not, apparently the Church's teachings and morals do make a difference! True it's not the difference here should be but it is a big one and an important one. All you good people who yearn and pay and pray for justice in your school systems, wake up! Don't omit one of your best arguments,—here are facts, facts proven in blood and sin and crime that despite those who prove Judases to Christ's Church, disgrace her name and creed, there are results, grand, good indisputable facts in the lives of men and women who live better lives than their fellow citizens because their Catholic Church and Catholic schools have shown the way. If in our depraved living systems and customs, a large group think it important to live differently from the mob, it's not surely because they just feel that way or are too stupid to be had. Some religious and fundamental conviction was present in their minds and exerted a powerful influence. Let's lay aside a few of our wishful aspirings for justice and the old line arguments which have proven as effective as a dead dodo and fling these facts at people who don't like to see the importance of God or morality in our schools and in life. Maybe the "cash value" argument of religion as proven in the cost of reform and penal establishments

will penetrate their heads via their pocket-books.

While at the Pen, I was in a position to gauge the reaction to an appeal for improvement of life of these unfortunate men and the attitude, as expected, was very varied. There was a group of those who, despite their wrong-doings, were still holding on to their faith. Some had lapsed from a once active and genuine Christian practice. Of these a few remained "hold-outs," but were anxious to atone for their mistakes and get back to peace of mind and love of God. Some with very little religious and family training were eager for more and a chance to improve, while others of this class did not care about anything. Sad to say, particularly many young men were infected not merely with past crimes but seething with resentment, against God, against society and filled with atheism, irreligion and even scorn of religion, and as red in sentiment as the blood in their veins. Actually these are perfectly logical in their attitude which was formed by their bad training and lack of any real moral or religious instruction at all. If there is no right or wrong, no virtue, no sin, as a modern medical philosopher will have it, these convicts are victims of gross injustice. They only made mistakes through bad glands, or in throwing off their inhibitions, or in learning all the facts of life in a big broad-minded way. If there is no eternal sanction for good and evil, then why be moral and respect the integrity of womanhood; what's wrong with crimes against society—who but a fool would be just or moral for a vague anonymous entity like the State, or the Common Good of mankind? And if Red Communism with no God to bother about, and merely a promise of a full stomach in life and a grave to rot in when dead and gone forever, if this is correct, why in heaven should men bother about righs and duties and justice and decency?

A member of Parliament suggested the other day to give over all penal instituations to the religious orders. Now while there will probably be no mad rush or frantic competition among the religious asking for the job, fundamentally this politician has the right idea. If reform is an important object of prisons, or at least a desideratum, how can it be effected merely by having the inmates "serve time"? The inmates can work, or vegetate but character and decency will not burst out in their souls by some spontaneous combustion. Rather, if there is not a definite offering made to them of higher motives, better living principles, and some idea of a sanction for law more sublime and binding than the force of civil laws, these men are set in a morass that begets only rancor, bitterness and loss of whatever manhood they possess on entry.

A hint as to the latent goodness still left in these men is to be found in the way many take up and become masters in various trades. Carpentry, shoemaking, poultry-raising, horticulture, office work, are but a few of the many skills acquired. Perhaps a better indication is the way some eagerly enter the choir and render their Sung Masses. A prisoner once made a great hit in the U.S. by composing and presenting a song: "I wish I was in Peking peeking in, instead of being in here peeking out," and music does serve as an expression both for man's yearnings for better things and for freedom not of body merely but especially of soul. And to hear this particular choir at High Mass singing Gregorian, perhaps not perfectly nor with exact modulation, but with energy, earnestness, and a sort of dashing nerve, strikes one immediately. Never before did I realize that here in the Church's chosen music is the true prayer of everyone, saintly monk, pious virgin, busy married people, innocent children and that even the Magdalenes and repentant Peters can find in it a way to reach out and meet the heart and mind of a forgiving God.

There are a lot more interesting things we would like to recount but it is not right to make your sentence to read this article too long and severe. Human ingenuity does not end with prison walls, nor is this sad life entirely without its laughs, as for example the true story of the genius who constructed an operating and efficient still in the kitchen for making moonshine, or how a group were caught sneaking a poker game while engaged in shingling a roof about 120 feet up in the pure blue skies. We could tell you of the ingenuity of excuses cleverly concocted for giving up religion but in the long run they wash out to the same, sad, stale story,—indifference, laziness, and often the cowardly blaming of God for the evil done by fellowmen, an excuse by no means originated by criminals in jails.

More alarming still was the observation of one official intimately involved in penology over some 25 years—that the prisoners of the last few years are worse, far worse than ever before in his long experience. And remember they are the unfortunate products of today's and yesterday's education, today's apostasy from God, today's enlightenment and modern progressive morals— rather we might say they are mere victims for the most part of erotic, atheistic books and movies and educators and neglectful parents who meanwhile grow rich and esteemed and spout from the high temples of Bal, the Hollywoods, the secular universities and the lush stinking penthouses which produce our best sellers.

Would to God that we could take every young man or woman contemplating a marriage not based on deep solid love and sameness of genuine faith for a good long visit to meet some of the boys who tried the same thing. Emotion, infatuation or stupid sentimentalism were the basis many of these men thought sufficient. Giving up their God-given faith for a pretty face or a burst of passion seemed a fair enough bargain and now they have years to sweat it out hopelessly. That first betrayal of God was often enough the start of rebellion against all laws, thus a jail sentence is a rather logical conclusion to such a career. For if a person disregards God it is so easy and almost logical to hold civil laws as silly and break them at will. I can say without fear of contradiction, that of the married men under sentence, the one with the best prospects of ever going straight seem to be the few present who have some family love still alive and a love consecrated and kept alive by their religion which has shown that God can forgive even the worst of sinners.

Just in closing, to answer the question you have in your mind, what was I doing in the penitentiary? Simply giving a mission. And by way of consolation for any harassed parish priest who may have read thus far; the mission was not compulsory yet over two thirds made it and made it well. And two thirds is just about the proportion of the good upright and free people who make missions in many of our large parishes today. The conclusion is too obvious to call for further explanation.

—"*Madona*," Montreal

To You,-- Suffering Mothers

By Arnold Toner, C.S.C.

ONE OF the first acts a Catholic mother teaches her child is to put his chubby hand to his forehead, and trace the Sign of the Cross. The true Catholic lives under that sign. He makes it on arising and when retiring; before and after prayer, in moments of temptation, and before and after every meal.

The Sign of the Cross brings Calvary before our eyes. It recalls Christ in His perfect act of love. But we must not forget that Christ was not alone on Calvary. There stood at the foot of the Cross Mary His Mother. There She was proclaimed our Sorrowful Mother as Christ spoke these words "Son, behold thy Mother; Mother, behold thy son." Calvary is not complete without Mary. And neither is our Sign of the Cross complete in its meaning unless it recalls not only the sacrifice of Christ, but also the sacrifice of His Mother.

All during Her life Mary cooperated in the sacrifice of Her adorable Son. She presented Him for the ceremony of circumcision: the first shedding of His blood. She brought Him to the temple to offer Him as our future victim, and there She heard the aged Simeon, inspired by the Holy Ghost, say that a sword of sorrow would one day pierce Her Heart. She was the ideal Mother who shared His joys and sorrows all through the years, and She followed Him to the foot of the Cross. The Heart of Christ was immolated as the Divine Victim and Saviour of men; Mary's Heart was immolated as the seat of maternal love embracing all mankind.

— —

To fathom some of the suffering of our Blessed Mother, we must first understand that suffering is felt in the mind or soul. If we didn't have a soul we should feel as little as a tree feels, but being men and women we feel pain in a way that only those who have an immaterial soul can feel it. And the more highly refined and intelligent a soul is, the more apt is that soul to experience pain.

Living beings such as birds, animals and men can all feel pain but not all to the same degree. Brutes feel it far less than man because they cannot reflect on what they feel. They suffer, and yet they cannot reflect on, or consider their suffering. Now here is what makes our pain so trying: we cannot help thinking about it while we suffer it. It is before us, it possesses our minds, it claims our thoughts continuously. Whatever distracts us, or gets our minds off the pain, eases it. Hence, as soon as we become sorrowful our friends try to tell us a story which will make us forget our trouble. Sometimes they succeed, especially when the suffering is not too acute, and on these occasions we feel little or no pain while we suffer. You have often remarked that in foot-ball games, quarrels, or other modes of violent exercise, the contestants often receive real wounds without even noticing them. Why? Simply because the pain is in the mind, and they were so absorbed in their activity, that they didn't have time to think of their wounds.

We have seen that pain is in the mind, and the finer the mind, the more acute the pain. But one more observation must be made before we can apply these principles to the sorrows of Mary. You have probably witnessed a person suffering from a toothache. The ache is quite bearable at first, but as hours pass, is becomes more and more unbearable. Soon you will hear the patient murmur that he can bear it no longer. Now it is not so much the intensity of the pain, as its continuance that becomes unbearable. What does this mean, but that the memory of the foregoing moments sharpens the pain of the succeeding moments? We can bear one blow, but not the twentieth blow, though the twentieth blow be of the same intensity as the first.

All this simply denotes that our suffering becomes more and more unbearable by the very fact we reflect on it and remember it. Animals cannot reflect. They may suffer the pain of the present, but they cannot associate it with what has been experienced or what is yet to come. But man thinks, and the finer his mind, and the more apt he is to reflexion, the more he suffers.

— —

The sufferings of our Blessed Mother were beyond imagination first of all because Her Sacrifice could never have an equal. Mothers have sacrificed sons in every age, but no mother ever sacrificed such a son as Mary's. No mother could ever love her son as Mary loved Christ, and therefore, no mother could experience such a loss, as Mary experienced. The loss of a son by natural death is always a tremendous sacrifice for a mother, but to behold him agonizing upon a Cross for three long hours is dire agony beyond all conception. Such was the objective part of Mary's sorrow; but that is far from being all.

We said that pain was in the mind and the more perfect the mind, the keener will it appreciate suffering. Now Mary's soul, with the exception of the soul of Christ Himself, was the most beautiful ever to come forth from the creative Hand of God. It was God's masterpiece of intelligence and grace. Her knowledge of the prerogatives of Christ, Her exact motherly appreciation of what He meant to Her and to the whole world, certainly accounts for what Her Heart felt at the foot of the Cross. Remember, too, that Hers was maternal love, and that adds an aspect to Her sorrow that only the true mothers will begin to fathom. But all of us can at least understand that since no soul is so intellectual as that of Mary (Christ's soul alone excepted) no soul could feel suffering so keenly as Hers.

A moment ago, we explained how suffering in man is increased by His power of reffection. To the pain of the present moment, he adds, through reflection or speculation, the pain of the past and the future. That explains why we can bear a toothache for two minutes, but we are in agony with it after two hours. Again the keen mind and sensitive soul of Mary, with their greater powers of reflection than those of any other human being, made her more appreciative of good, and more sensitive to evil than any other creature could ever be.

Simeon the prophet told her that a sword of sorrow would pierce Her Heart. She knew this saintly old man was inspired. She also knew and understood the prophecies far better than any doctor of the Law. And for thirty-three years She waited, knowing Her Son would

suffer, that He would be led before His enemies like a lamb being led to the slaughter, that His flesh would one day appear like that of a leper. What agony throughout those years: the pain of every moment continually adding itself to the succeeding one, just as a toothache keeps getting more intense with each moment. All this went on not only until she reached the climax of Her sorrow on Calvary, but until Her eyes closed in death.

So you, dear mothers, who suffer today, well may you seek comfort and solace from the Queen of Martyrs. She certainly traversed the way that you tread now. Pause a moment and see, if your sorrow be like unto Hers. Rest your aching hearts upon Her breast. Bring Mary into your sign of the Cross. The Cross will be sweeter to trace and sweeter to bear.

—*The Oratory*, Montreal

✖ ✖ ✖

SCRIPTURE PRECEDENT

Once St. Francis de Sales was sent by his sovereign on a diplomatic mission in France. As he was riding along in the carriage placed at his disposal by the King, a Calvanist approached and aggressively addressed him:

"Monseigneur, I would like to know if the Apostles went about in a carriage as you do?"

"Certainly they did," replied the bishop, "when the occasion presented itself."

"You would have a hard time proving that from the Bible," said the Calvinist.

"Not so hard," said Francis. "Do you not remember how the deacon Philip sat with the eunuch of the Queen of the Ethiopians in his chariot and converted him, as they went along, to the faith of Jesus Christ?"

"That," the Calvinist interrupted, "was not Philip's chariot, but it belonged to the Ethiopian court."

"Precisely, as in my own case," answered the holy bishop of Geneva, "since the carriage in which I am riding is not mine, but has been offered for my use by the courtesy of the king, who knows that I am a poor man."

"What!" cried the man. "Although you are a bishop, you are poor?"

"Yes, alas," said Francis with a twinkle", and chiefly because your co-religionists at Geneva have seized the entire patrimony of the Catholic Church."

✖ ✖ ✖

COMPANIONS

A man had been talking a great deal about his atheism to a lady, whose guest he was, trying to convert her to his way of thinking. Annoyed at his lack of success, he finally said:

"I would not have imagined that in a gathering like this I would be the only one not to believe in God."

"Oh, you're not the only one," replied his hostess. "My horses and my dog and my cat share the honor with you. However, these poor animals are not to be blamed because they are incapable of belief. A human being who denies God thereby tells the world that he loves evil and is afraid of the punishment he knows is his due."

The Little Bride

By George Sanderlin

COME on — Catherine can be the mother!" cried one of a noisy band of little children playing on a steep street in hilly Siena.

"Why, she's smaller than I am!" laughed sturdy Jacopo. Then he agreed. "All right. But where is she?"

The children, all twelve of them ranging from a curly-haired baby to fourteen-year-old Maria, stared in different directions. All they could see was the crowded, poorly-made small stone houses and shops, a lazy donkey nodding in the sun while his owner belabored him with a stick, and two rich citizens in scarlet velvet walking busily along.

"Maybe she's in the shop helping father!" said one.

"Let's see!" the others cried, and rushed across the cobblestones in their tattered shoes, shouting, "Catherine, Catherine, come on and be the mother of our family!"

"Yes; come on, be the mother," Maria giggled as they spilled across in front of the merchants into the dingy, smelly dyer's shop.

"Foh!" said one merchant, pulling out a huge silken handkerchief the Crusaders had brought back from the East some time earlier, and delicately holding his nose.

"Who are those children?" asked the other.

"Rabble—most of them belong to Giacomo di Benincasa, the dyer. They will never amount to *that* in this world!" And the first merchant snapped his fingers in disgust.

The two rich men walked on, turning up their noses at the poverty around them. Meanwhile, the children, almost falling into the big vast full of dark purple and green dyes, had failed to find their little sister in the shop. Giacomo, a worn, stoop-shouldered man, clapped his hand to his forehead and shouted— "Out of here! All of you —outside!"

But just as they turned disappointedly away, Maria suddenly put her finger to her forehead. "I know!" she said excitedly. "Come with me!"

The smaller ones followed her as she raced through the back of the shop and up a flight of stone stairs by one wall. Down a dark hall they went, and suddenly, Maria turned into a room at the end of it.

"Oh!"

The others, racing behind her, bumped into her as she stopped. Here was the little sister they sought — Catherine, whose bright eyes and gay imagination made any game the most thrilling you could possibly suppose. Here she was, her dark braids falling straight down behind her square little shoulders over her torn rose dress—but even heedless, foolish Maria caught her breath and could say nothing. For Catherine was kneeling before their mother's brown crucifix, and the candleflame showed her eyes brighter than the polished gold buttons of the Sienese soldiers, yes, brighter than the altar, even, in the great new cathedral on top of the hill.

After a minute, Jacopo, who was

six—two years older than Catherine—stepped forward and tugged at her elbow.

"Come on. We're going to be a prince's family, and you can be the mother. I am your son."

Catherine did not move. Not until Jacopo tugged at her elbow again and repeated the words did she seem to hear, and then she got slowly to her feet and turned around with eyes so strange that they all stood silent.

"No," said Catherine, clasping her little girl hands and shaking back her braids, "I can't. I am talking to Jesus, can't you see? Let Olivia be the mother. I am going to be a bride of Christ."

And without another word, Catherine turned around again and got carefully to her knees before the crucifix. Jacopo swallowed twice, in his disappointment. Then he tip-toped away. The others, with big eyes, followed him. When they got outside, they found that slim, quick Olivia really made a very fine, sharp-tongued mother. After all, the game turned out to be fun—and they weren't surprised, because anything that Catherine suggested usually did turn out right.

When she grew up, St. Catherine of Siena went right on telling people how to make things turn out right—princes, rulers, even popes asking her advice about their problems. She brought a wonderful spirit of peace to the war-torn world of her time—but, just as when Jacopo came rushing in for her with so many of her twenty-four brothers and sisters behind him, giving advice was always an interruption to her real task, prayer and the adoration of Jesus.

From the age of seven on, when she made a binding promise to be a bride of Christ, she lived this life of prayer. She had many visions, and fasted continuously like the ancient hermits of the deserts in Egypt. In 1366 Catherine, now a Dominican Tertiary, began to serve the poor, to labor for the conversion of sinners, and to care for the sick. At this time she suffered terrible physical pain, and lived for days with practically no food but the Blessed Sacrament. Had the rich merchants seen her now, they would not have been disdainful, but they might have been frightened.

"Don't go down there!" we can imagine some pale laborer warning her as she walked along Siena's worst streets. "Don't you know—"

"Yes," Catherine would reply quietly. "I am going to the lepers."

The man shuddered and began to run in the opposite direction. But others saw the Divine Love which seemed to dwell in Catherine, and gathered around her to ask her to teach them the road to Heaven. While she was teaching these followers and living her mystical spiritual life, she had a vision in which she saw Hell, Purgatory, and Heaven, and heard God tell her to leave her cell and go out into the public life of the world to help people.

Catherine never delayed to do what God told her. She started immediately sending letters to the many rulers of the cities of Italy, and to the papal legates. At this time Italy was suffering from war, just as our world has been suffering. Many of the small cities were fighting each other, and there were bands of hired soldiers roaming around the countryside robbing and killing whenever they felt like it. The wisest men were in despair, because they could think of no way to improve conditions. But Catherine, by her letters and by going herself to the different courts and cities, persuaded several of them to make peace.

Catherine also went to Avignon, in France, where the Pope Gregory XI was staying because the French rulers wanted him there instead of in Rome.

"Your place is not here," Catherine pleaded with Gregory, reverently but firmly. "Come back to the tomb of St. Peter and the seat of Christ's Church, Your Holiness. Come back to Rome!"

The Pope looked at Catherine, and his eyes filled with admiration at her courage and burning faith.

"I believe you are right, Catherine," he said, bending his head. "I will go back."

After the Pope's return in 1377, Catherine inspired a wonderful spiritual revival around Siena. Earlier she had received the Stigmata, though at her prayer the marks did not appear on her outwardly while she lived. In 1378 she was in Florence upon another peace mission and was almost killed by an evil group who wanted to continue the war. Catherine was content that God had saved her life, but she said sadly, "I have missed the red rose of martyrdom." Then the peace was made, and Catherine had a few quiet months to write her *Dialogue*, about the spiritual life of man. Today scholars consider it one of the most beautiful writings in Italian.

After a short period of quiet she continued to work for the good of the Church and to serve the poor and care for the sick. She felt herself becoming ill, but instead of stopping, she prayed to her Divine Bridegroom: "Let my death be the punishment for all the sins of the world, and receive my body as a sacrifice for the unity of Thy Holy Church."

After great agony, during which she made yet another peace between Urban VI and th Roman Republic, Catherine died on April 29, 1380. Several weeks before her death, the pain ceased and brother Jacopo, now grown up and worn by the world, would have recognized in the deep joy in Catherine's eyes his little sister who had knelt before the crucifix long ago.

"I have missed the red rose of martyrdom," said Catherine sadly in Florence—but her whole life was a martyrdom. It seem that in times of wars and trouble God sends his bravest to comfort us, and Catherine was God's heroine. She was canonized in 1461, and her feast is celebrated on April 30. The Italian people who loved her so made up a story that she had changed hearts with Christ. No one could understand the need of charity and forgiveness among the nations of our own time better than St. Catherine of Siena.

—*"Manna."*

✖ ✖ ✖

FRIENDS GOOD AND TRUE

(*Continued from the Outside back-Cover*)

beautiful gift to Christ-Child Whose love and reign you will help to spread. These Christmas-Gift subscriptions, too, you may order at present lower rate *until January* 7, 1948, the day of Christmas according to our rite. We trust that our Subscribers and Friends will, in this truly Christian way, make their Christmas Gifts pleasing to both their Friends and Holy Babe of Bethlehem. May His choicest blessings rest upon each and all of you.

— — —

FRIENDS GOOD AND TRUE...

That's what was impressed on our mind as we read a few simple lines penned down by one of our Subscribers, and relatively new, at that. Here they are in their refreshing sincerity:

"After 5 weeks I received my Redeemer's Voice. I still live at the same address...

"I understand the price has gone up from $1.25 to $1.75. Well, it's alright with me as I enjoy reading the book very much. And I am enclosing $2.00 for you to use in any way you think best. Thank you. — Mrs. Justina Boyko."

Thank you very much, Mrs. Boyko, and may Good Lord bless you.

Letters like this have been coming to us daily and we chose this one because it was the first one written in English. And are they gratifying to us! You see, in the last issue we announced that, beginning January 1948, the subscription to the "Redeemer's Voice" will cost 50c a year more —$1.50 in Canada, $1.75 outside of Canada—and wondered in what spirit the news would be received by our Subscribers. True, some of our Readers had enquired how can we manage to publish such a big magazine at such low subscription rate, considering that cost of materials has gone up so much and continues rising. A few of such letters have been published in our paper in the course of the past year.

We did not raise the price of our subscription as long as circumstances permitted. We have been greatly helped by the generosity of our Friends who so willingly contributed to our Press Fund on the one hand, and did their best to find new subscribers on the other hand. To each and all of them we extend our deep appreciation and sincerest gratitude. However, all our combind efforts have proven insufficient to combat the enormously rising prices of materials and, consequently, costs of publication—and they continue going up! So we *had* to raise the price of subscription and just hoped that our Readers will understand our extremely difficult position and prove their real appreciation of, and sincere affection for, the Redeemer's Voice. Nor have we been disappointed—our Subscribers have proven themselves Friends in need, good and true. Thanks, Friends, God bless you all!

It has been our custom and constant policy to demonstrate our sincere appreciation of our Subcribers' goodwill and co-operation. This same spirit of mutual appreciation had led us to offer our present Subscribers who have shown themselves such staunch supporters through the years, a special favor. We will accept, TILL DEC. 31st OF THE CURRENT YEAR, renewal subscriptions at the present rate for as long term as they care to have them extended—$1.00 a year in Canada, $1.25 outside of Canada. After that date, the price of yearly subscription will be $1.50 in Canada, $1.75 outside of Canada. We strongly suggest and kindly urge our Friends to avail themselves of this opportunity of receiving the Redeemer's Voice through a number of years at a considerable saving.

With the Christmas season approaching, may we request our Friends to give the Redeemer's Voice in Christmas Gift to their relatives and friends. They certainly will appreciate your thoughfulness and Christian affection which will be brought to their mind month after month throughout the year. Not only your Friends will you make happy,—it will be a

(*Continued in the Inside back-Cover*)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

VOL. 19, No. 12 YORKTON, SASK. DECEMBER, 1947

ВЕСЕЛИХ СВЯТ
РОЖДЕСТВА ХРИСТОВОГО
І
ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

нашим Читачам, Передплатникам і Приятелям,
котрі святкують після нового календаря.

Редакція і Адміністрація

НАША ПОЧТА

П. А. Потурнак: Дякуємо за лист і передплати. Через недогляд Ваш стенсил остав був не відновлений, перепрашаємо щиро. Ваша передплата вирівнана до травня 1947. Передплату на Б.Н. передали. **П. С. Шиш:** Щире спасибі за лист та приязну кооперацію. Нового передплатника вписали та вислали йому посвідку і біжуче число. Просимо і на далі памятати про поширювання доброї преси. **П. І. Бадарик:** Лист з передплатою одержали, щиро дякуємо. Календар висилаємо. **Пані М. Зволяк:** Щиро дякуємо за лист. Євангелію вислано. Робите гарне діло, Боже Вам благослови. **П. П. Бабій:** Передплату одержали і вписали, щиро дякуємо. Оказові числа вислали на подані адреси. Вашу кооперацію щиро оцінюємо. **П. Й. Кихолович:** Лист одержали, дякуємо за ласкаве вияснення справи. Вибачте ласкаво помилку. **П. М. Царук:** Передплату одержали, Євангелію вислали. Дякуємо щиро за теплі слова признання. **П. М. Г. Івасюк:** Спасибі за прислані адреси—усім вислали оказове число. Передплату вписали, щиро дякуємо. **П. С. Д. Когут:** Лист одержали, дякуємо. Часопис висилаємо регулярно, однак останні два числа вийшли із значним опізненням, мабуть то занепокоїло Вас. Вибачте ласкаво. **Пані А. Кмець:** Сердечно дякуємо за гарний лист і щирі слова признання. Дасть Бог, ще довго будете могли любуватися Голосом Спасителя. Передплату вписали, посвідку вислали, щиро дякуємо. **П. С. Павлюсь:** Дякуємо за Ваш гарний лист. Не треба Вам непокоїтися—ми і гадки не мали, щоби здержати Вам висилку часопису. Пригадку висилаємо кожному, коли передплата на укінченню, бо про це легко забувається. За Вашу жертвенність і щире серце Бог певно нагородить Вас. **П. М. И. Крайник:** Передплату і жертву на пресовий Фонд вписали і посвідку висилаємо. Щиро Вам дякуємо. Тішимось сердечно, що Голос Спасителя Вам так милим. Може колись сповниться Ваше бажання, щоби виходив що тижня, але на разі то неможливе. Всетаки приготовляємо значні уліпшення. Моліться за нас. **П. І. Грицак:** Дворічню передплату одержали, дякуємо. За щирі побажання сердечне спасибі. **Пані Е. Нагірна:** Щира дяка за гарний лист. Правда, часи непевні та всього можна сподіватися, але Бог над нами і всім кермує для нашого добра. Молитва нашим ратунком. Передплату вписали, Служби Божі відправимо. Моліться далі о Боже благословення для наших праць. **П. К. Лялька:** Дякуємо за гарний лист. Передплату вписали. Спасибі за щире серце і не дивуйтесь, що інший більше має смаку в чарці чим у добрій книжці. Плотняний чоловік не годен поняти річей духа—треба молитися за них. Хай Бог благословить Ваші старечі літа.

ПОДЯКИ

Складаю сердечну подяку Найсвятішому Серцю Ісуса та Пречистій Діві Марії за вислухані молитви. Довгих 12 літ я бідував від болю потовченої ноги. Отворена рана не давала мені ступати на ню а щоби надихатися свіжого воздуху та загрітись на сонцю, домашні мусіли мене виводити. Від лікарів не міг дістати помочі, тому я звернувся до Лікаря небесного. Нині я годен ходити і всьо робити і нога цілковито загоєна. Зокрема щиро подяка най буде Всеч. Отцю Ф. Ру за пораду та відвідування мене в часі недуги.—Г. Чимишин.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Посилаю Вам 10 долярів як предплату на Голос Спасителя за сім літ по 1.25, то $8.75, а 1.25 яко дар для Голосу Спасителя. Чи я його люблю? Якби не любив, не присилавби грошей наперід. Нехай Бог благословить Вашу працю.—І. Пристава.

(У трьох реченнях і гарному ділі для піддержки нашого місіонаря—кілько щирої приязні та розуміння ваги доброї преси! Спасибі Вам, пане Пристава, і Боже Вам благослови!— Ред.)

— —

Дуже сердечно дякую за Голос Спасителя і за ваші всемогучі науки, нехай Вас Бог нагородить сторицею. Тепер я Вам посилаю передплату на 48-ий і на 49-ий рік 2.00, а доляра на скитальців. Я дуже жалую, що спізнився з передплатою, але думаю, як то каже пословиця, ліпше пізно як ніколи. Ще один чоловік посилає на скитальців 50 центів, на імя М. Кориский.

Тепер посилаємо Вам 5 дол. на Службу Божу співану за наше здоровля і два доляри на Акафист до Ісуса Христа і Матери Божої. Желаємо Вам всего доброго і щоби Господь допоміг Вам поширити свої науки по цілій Канаді. —Ваші приятелі Мих. і Анаст. Мельниченко.

(Дійсно добрі та вірні приятелі, хоть доперва рік тому запізнались з "Голосом Спасителя." Боже Вас благослови доровлям, вдоволенням та праведністю життя. Друкувати лист, про котрий згадуєте в дописці, неможливо, бо дуже дорого би Вас коштувало. — Ред.)

— —

Посилаємо Вам два доляри яко передплату на Голос Спасителя і одного доляра на Сл.

Божу за наших померших Татів Григорія і Петра. — Дорогі Отці, простіть що так довго чекали з передплатою. Тепер посилаємо два доляри, щоби Місіонар приходив все, бо я люблю дуже його читати. Як нема його на столі в хаті, то мені щось бракує.— М. Барановська.

(Дякуємо щиро— нехай з нашаим Місіонарем приходить Вам у хату обильне Боже благословенство.— Ред.)

— —

"ТО ЛІПШЕ, ТО ГІРШЕ"

"То ліпше, то гірше" — ті слова найкраще описують стан нашого приятеля п. Коновальчука в манітобській санаторії, котрого три останні листи містимо нище, хоч не в цілості. Після скінченого першого перйоду курації стрептоїмісином веселість, жвавість, значне поліпшення здоровля— але згодом приходять дні, де почувається надзвичайно добре, а інші, коли чується значно гірше. Як то сам добре каже — то боротьба між стрептомісином і туберкульозою в системі. Вона ще не рішальна цим разом, хоч є познаки значного поліпшення—другий перйод курації, коли прийде на нього пора, покаже перевагу стрептомісину— на Бога надія.

Якраз рік тому тепер, коли п. Вернюк прислав нам передплату "Голосу Спасителя" в дарунку для свого незнаного приятеля в санаторії в Найнет і написав гарний лист, котрий ми помістили на сторінках нашого місіонаря. П. Вернюк то був також, котрий прислав нам у травні прохаючий лист від свого приятеля враз із своєю відозвою до загалу о поміч для бідного страдальця, вкладаючи свою першу жертву 4 дол. Коли нині уможливлено першу часть курації для п. Коновальчука завдяки щирим жертвами наших Читачів та ще осталась сотка завдатку для другої половини, заслуга за те в першій мірі іде для п. Вернюка. Одно діло християнської братньої любови принесло прекрасні овочі, принялось і зросло по всіх закутинах Канади і Америки. Ми тішимось, що своїм місіонарем могли причинитися до виконання цього гарного діла, але Богу хай буде слава за це і добрим людям, що послухали натхнення Його ласки. Ми переконані, що знайдуться добрі люде, що подбають о те, щоби п. Коновальчук дістав ще 300 дол. потрібних на докінчення курації. Нехай то буде Різдвянний дарунок для нашого брата-страдальця получений із щирими молитвами о остаточне виздоровлення за Божою Волею. А нашому приятелеві п. Коновальчукові щирі побажання, щоби хоробро повів цю боротьбу, як молодим боровся за свободу поневоленої Неньки-України— і за ласкою Божою вийшов побідником.

9. жовтня: Так, я скінчив мою першу курацію в неділю 5. жовтня о год. 4. рано. Так зайшло, що через помилку було в замовленні для мене оден ґрам більше стрептомісину і моя курація тревала через те оден день довше.

Почуваю себе, Богу дякувати, багато краще і з глибини серця дякую Господу Богу за ласки, якими наділив мене в часі курації. Я став веселим і чуюся щасливим. Котик ноги, котрий нищила туберкульоза, перестав боліти. Нога була у пластрови більше чим 3 роки. Що до другої ноги, де туберкульоза всадилась у клуб, не видно зміни. Нирки значно поправилися, жолудок рівнож поправився.

Став почуватись добре останнього тижня курації і говорив докторам чи не годен би продовжати її принаймні оден тиждень. Відповіли мені, що це неможливим, що 84 ґрами є найбільша скількість яку можна вложити в систем. Як маєш гроші на другий перйод, дістанеш його за якийсь час. Нині був тут спеціяліст від костей, єгзаминував мене і всі фотографії та був дуже вдоволений з поступу, який я зробив. Додав однак, що до повного вилічення ще не дійшов. Клубу оперувати не годен зараз, бо треба бути певним що нирки в доброму стані. Другий перйод курації нехай принесе тобі щастя.

10. листопада: ... Моє положення фінансове таке: Осталося мені 100 долярів, бо мав трохи видатків з перепискою тай мусів справити собі тепле шмаття до ліжка, бо вже добре холодно. Усім жертводавцям вислав посвідку і особистий лист подяки. Сотні держуся ціпко, щоби мати в руках коли скажуть, що можна брати другий перйод курації. Коли буду міг побирати його, на разі ще не знати. Доктор сказав мені, що тепер годі про це й думати, бо треба чекати доки всьой стрептомісин з першої курації не вийде з системи.

Другий перйод буде троха таньше коштувати, бо стрептомісин станів доляра на ґрамі—теперішний кошт є 4 доляри за ґрам. То ще требаби мені 250 до 300 долярів.

Дякую Богу за Його ласки, почуваюсь однаково, ні ліпше, ні гірше. Здається, що буду мусів піднятися ще одної операції. Доктор говорив мені, що одна моя нирка мертва і якщо доктор позволить, поїду до Винипегу, щоби дати її вибрати, бо з неї тільки отруя розходиться по системі. А як не позволить, мусить бути так як є. Я здаюся на Божу Волю, най діється як Бог сам дає своєю ласкою.

14. листопдаа.... Прошу ласкаво долучити до спису жертводавців імена ще двох добродіїв. Видно, що ті прислали жертви для мене попередньо, і на далі мають серце отворене для мене. За їх щирість для мене сердечно їм дякую.

...Від пані Наталії Шпирка з Плімот, Зл. Держави, дістав пакунок солодощів— нехай Господь Бог дасть їм здоровля і всього, що найкраще.

Щодо мене, бувають дні, коли почуваюсь надзвичайно добре, а знову інші коли чуюсь значно гірше. То боротьба стрептомісину з туберкульозою— раз ліпше, раз гірше. Прошу Господа Бога, щоби підняв мене на ноги, щоби ще хоч троха походити по світі своїми ногами.

Сим разом кінчу і дякую дуже сердечно за так багато добра, що зробив мені Голос Спасителя.

Виказ жертви на Лікування П. Коновальчука:

Іван Вельґан $100.00; Петро Гуцуляк 30.00; Павло Коновальчук 25.00; пані Нат. Шпирка 20.00; пані Генов. Цапар 10.00; панна Анна Зборівська 10.00; пані Й. Кордупель 10.00; Голос Спасителя 10.00; В. Осадчук 5.00; Петро Мулик 5.00; П. Кіт 5.00; Д. Татарин 5.00; Он. Ф. Паснак 5.00; Прокіп Балко 5.00; М. Березовський 5.00; "Френд" (Мондер)

5.00; Дмитро Клим 5.00; пані М. Марцинюк 4.00; Н. Лисюк 3.00; М. Чимбер 3.00; пані М. Романчук 2.00; Приятелі (Норвуд) 2.00; А. Калинов 2.00; П. Р. Багрій 2.00; Всеч. о. М. Оленьчук 2.00; пані Анна Громняк 2.00; Антін Василеньчук 2.00; Іван Шах 2.00; Петро і Юст. Крочак 2.00; Гр. Ярема 1.00; Іван Стачинський 1.00; Прокіп Балко 1.00; "Католик" (Сенді Лейк) 1.00; Марія Бойко 1.00; Іван Загара 1.00; Марія Черний 1.00; Т. Осейчук 1.00; пані Софія Цапек 1.00; Іван Шах 1.00; пані Анна Чимбер 1.00; пані Софія Гарасим 1.00; В. Олійник 1.00; пані М. М. Бзовий 1.00; пані Емілія Бзовий 1.00; пані Й. Кордрупель 1.00; Стефан Курило 1.00.

Збірки: Пайн Ривер (зібрав о. Майба, переслав Гр. Кравчук) 60.00; Зоря (зібрав о. Луговий, переслав В. Гуцуляк) 54.00; Горгам (зібрав В. Осадчук, переслав В. Вернюк) 50.00 Етелберт (зібрав і переслав Д. Коновальчук) 35.00; Виндзор (зібрав о. Осадець, переслав Н. Сологуб) 21.00; Габберд (зібрав і переслав Д. Татарин) 5.00.

Одержано після вислання повищої листи: пані Шпак 10.00; п. Шакатко (Дорбан, збірка) 8.75; М. Березовецький 5.00; о. М. Оленьчук 2.00; пані Олена Козак 6.00; пані Аделя Багрій 3.00.

Усіх жертв п. Коновальчук одержав $565.25 по день 20 листопада, коли даємо повищий звіт до друку. В кожному листі наш хорий приятель висказує свою глибоку вдячність для всіх Жертводавців— декотрі з них прислали свою жертву два, навіть три рази. Кожному Жертводавцеві п. Коновальчук вислав особисту подяку і посвідку. На його прохання радо печатаємо повищий виказ жертв та в його імені складаємо найсердечніше "Боже заплать!" усім шан. Жертводавцям і кожному зосібна не тілько за їх щиру поміч, але й за прекрасні листи повні християнського співчуття. Щира подяка і тим, що заінтересували його недолею своїх знакомих та самі, або через даскаву співпрацю своїх оо. Душпастирів перевели збір ку. Ласкавий Бог певно нагородить усіх Своїми ласками.

Є тілько слушним і справедливим, щоби й ми долучили свою щиру подяку нашим шан. Читачам та Приятелям враз із признанням за зрозуміння і гарне виконання обовязку христіянського милосердя. Ми певні ,що знайдуться добрі душі, котрі причиняться своїми лептами до здійснення надій п. Коновальчука, що буде міг від бути ще другий і рішальний перйод курації та за Божею Волею остаточно поконати ворога-туберкульозу і "ще трохи ходити по світу своїми ногами." Просимо пам'ятати за нашого Страдальця у своїх ласкавих молитвах і по можності згадати за нього малою жертвою, коли будете розсилати свої Різдвяні дарунки. В ньому споможете і врадуєте Боже Дитя у празник Його Рождества і від Нього дістанете премногу заплату. "Що ви вчинили одному з Моїх братів найменших, Ви Мені вчинили."

ЖЕРТВИ

На Скитальців

Пан Столярик 4.00
Пан Мельниченко 1.00
Пан Кориський ..... .50

НЕБУВАЛЕ ТОРЖЕСТВО В РЕДЖАЙНІ

Справді небувале торжество —бож прошу уявити собі: в будний день три священики коло престола відправляють Службу Божу, їм діяконує о. Місіонар Щудло, що недавно приїхав з рідної землі вимикнувшись з червоного "раю", а церква битком набита і своїми парафіянами з Реджайни і гостями з дуже віддалених околиць.

Посеред церкви домовина а в ній лежить і вже з вічности споглядає на своїх приятелів, що зїхались віддати йому "останню прислугу" та певно не останню. Аж з далекої Айтуни прибули два еромонахи-Редемптористи, щоб разом з парохом Всеч. о. Фиком принести велику Безкровну Жертву за упокій душі.

І хтож це лежить в тій домовині, що заслужив собі на таку велику "параду" якої Реджайна ще не бачила, як це заявив потім реентій Реджайни пов. п. Гук у своїй промові?

Цар він, чи король, генерал, чи губернатор? Ні. Це лежить простенький собі чоловік з нашої кріавої Галичини, старенький Яків Борщук, що ледви чи був письменним. Не займав він ніякої посади ні краєвої ні церковної. Працював він зо своєю супругою (чесною) на кусник щоденного насущного хліба доки міг, а коли стареча неміч звалила його на довший час до ліжка, тоді його супруга ходила на щоденну працю по хатах і гірко заробляла на прожиток себе, та щей на дорогі медицини, лікарі і шпиталі для вірного друга Якова.

Маленький він був ростом і незамітний в суспільности, зате великий духом і любовю. Любовю він відзначався понад звичайних христіян, до Церкви, Божої, до Жертви Безкровної Служби Божої, глубокою пошаною до священиків а одним і другим до монахів. Слово монах було для нього чимсь чарівним магічним. З самого початку, коли Отці Редемптористи з Йорктону зачали організувати парафію в Реджайні серед ріжних перешкод і турбот та гризот, познакомились вони з Борщуком. Хотяй в тих літах мали вони також щирих приятелів при праці, при будові церкви, у проводі парафії, то все таки всі вони один по другім спішили до маленької хатини на бічній вуличці, до скромно проживав Борщук з супругою удвоє, бо бо були вони бездітні. Нерідкі у нас випадки, що за станцію для священика, а часом за один тільки обід кажуть собі солено платити, тай ще торгуються, аби більше. Не так було з покійним Яковом. Платні від парафії він не бажав, хіба що самі монахи часом йому насилу самі впхали, чи з парафії виторгували. Хоч слабого здоровля, однак нераз тижнями зроку на рік з монахами ходив зглядно насилу ноги тягнув щоби всі мали хати посвячені йорданською водою, тай щоби парох, йорктонський монах, міг всіх списати, діти похрестити слюби направити чи розсварених сусідів погодити.

Так, старенький Яків, що мав завше усміхнене обличча і поважний вигляд, любив сердечно Бога, святу Церкву, молився горячо за відступників, за спасення душ офірував Службу Божу і творив покуту, на

яку він міг спромогтися. Шанував наших священиків, яких порівнував до Христових мучеників серед канадійських обставин, а найбільше любив монахів, до яких привик з маленького хлопця в Галичині. Кождочасного пароха Реджайни він поважав, як заступника Самого Христа Спасителя, а розпорядок пароха в парафії був для нього Божим законом. Справді нерідко в нас стрінути парафіянина такої глибокої віри, як її мав Яків Борщук.

Не можна поминути також це, що Сестри Служебниці, у своїх гірких початках в Реджайні знаходили найбільше помочі й заохоти до витревання на Реджайнській Голгофті в хаті Борщука. Його щедра супруга приймала їх ліпше чим рідних дітий та обдаровувала чим хата богата.

Не дивно, що коли ті монахи Редемптористи і Сестри довідалися про смерть свого добродія поспішили до Реджайни молитись за упокій його душі, віддати йому належну прислугу.

Після похорону засмучена вдова по Якови справила всім гостям обід, підчас котрого промовляли, о. парох пов. п. Гук та інші а вкінці о. Редемптористи з Айтуни заохотив присутних поставити йому відповідний памятник. Яків Борщук за життя любив давати жертви на цілі церковні чи національні, ділився нераз в часи кризи останнім центом, тож певно любитиме з вічности, коли зробиться збірку на бідні сироти, яким він нераз помагав. Отець з Айтуни запрошений пов. п. Гуком пішов з капелюхом і назбирав на сироти в Айтуні $34.00. До тої збірки додав п. Ткачук 10.00. З тої нагоди пов. п. Собчук, першорядний член парафії в Реджайні зложив на айтунський монастир дар 10.00.

Нехай всім ласкавим жертводавцям милосерний Господь нагородить сторицею вже тут на землі а боголюбивому Якові за його добрі діла і християнські чесноти украсить вічною славою.

ГЛЕНДОН, АЛТА.—Пращальний вечерок для Всеч. о. Е. Пащака ЧСВВ.

В неділю вечером дня 28-го вересня саля резиденції о. Пащака була переповннеа членами парохії. Зійшлись вони всі щоби попращатись і пожелати найкращих успіхів і здоровля при дальшій праці на Христовій ниві. Так скоро несподіваний відїзд о. пароха викликав жаль у всіх його парохіянах. п. Ф. Максимів, місто-голова церковного заряду пояснив ціль вечерка, подякував о. Пащакові за так поважну працю в парохії, за науку в церкві і в рідній школі, пожелав як найкращих успіхів, здоровив на новім місці побуту, та вручив о. Пащакові дарунок від парохії. Рівнож Р. Максимюк зложив дарунок від себе.

По тім говорили на пращання п. М. Максимюк, п. П. Гартанок, і п. Левко Гроцький. Від імени міста пращав п. Волод. Лукман. Він парохії Малой пращав п. К. Тхір і склав дарунок від парохії Малой. Говорили на пращання пані Максимюк і пані Мандро.

Всеч. о. Пащак подякував паням членкиням що зайнялись тим вечерком, і всім прибувшим, що так численно прийшли попращатися; дякував парохіянам за співпрацю і дарунок. За сим позасідали всі до спільної вечері. Пані Максимюк і пані Тарах зайнялись збіркою на українську пресу. Збірка принесла 13.25, з того приділено на Укр. Вісти 6.00; на Світло 3.00; на Голос Спасителя 2.00, і на БНації 1.50.

За заряд:
Федь Максимів
Петро Вихопень

— —

На Пращання нашому Дорогому о. Парохові

З жалем нині Вас пращаем
І від серця всі желаєм
Жийте Отче літ ще много,
Най Бог зішле добра всего
Багато на Вас.
За Вашу науку, труд-мозоли
Незабудем ми ніколи—
Докіль будем жить
Після Вашого посіву,
Справлять будем життя-ниву
І Вас все любить.

улож. Петро Вихопень

ВІСТИ З ВАТЕРФОРД, ОНТ.

Весільні дзвони

Всуботу, 25 жовтня, відбулося вінчання пана Андрія Величенко з панною Марією Данилюк.

Пан Андрій родився в Мерідейл, Манітоба, а живе в Ватерфорд; є сином Івана й Марії з дому Білюк.

Панна Марія родилася в Бюкенен, Саскачеван, і жила коло своїх батьків у Ватерфорд. Тато її Василь а мама Евдокія з дому Лахманець.

Була Служба Божа в наміренні молодят, а по Службі Божій поблагословив молоду пару Пр. о. Библів, що знав батьків молодої, коли вони жили ще в Саскачевані й ходили до церкви у Вайтсенд.

Молодятам бажаємо гарного щасливого життя й Божого благословення та Многая Літа!

"Пайовий Вечір"

Треба було щось зробити, щоб прийти з поміччю нашим скитальникам. Хтось там підав думку, щоб урядити "пайовий вечір."

В суботу, 8 листопада, такий вечір відбувся. Вправді не було багато людей, бо не всі були повідомлені, що відбудеться таке підприємство. Та зійшлися ті, що знали та розуміли цю справу.

Зібрано понад 20 долярів. Небагато це, та всетаки воно щось є. Наша парохія невеличка, то й багато не можна сподіватися від неї. Та при добрій охоті все можна щось зробити. І цих 20 долярів, які зібрано з нагоди цього "пайового" вечора, будуть напевно поміччю для тих, для кого вони були жертвовані.

Щира подяка тим усім, що на тім "пайовім" вечорі зложили свої жертви на наших скитальців.

Пару місяців тому також був заклик до жертви на скитальників в часі празничного обіду в червні. Тоді зібрано на ту ціль $31.60, яку то збірку переслано до Централі до Вінніпегу і на що заряд церковний дістав посвідку.

Панахида за лицарів-героїв

В неділю, 9 листопада, по Службі Божій була відправлена торжественна панахида за полеглих наших героїв. Коло тетраподу станули чотири юна

ки зо світлом в руках, один з процесійним хрестом, а по боках дівчата коругви тримали. На переді перед тетрапотом три священики станули до відправи.

Перед панахидою о. парох згадав, за кого панахиду будемо правити, за кого треба нам молитися підчас неї.

В Канаді день 11 листопада є державним святом. Це на ту памятку, що підписано перемиря, цебто закінчення першої світової війни. А сталось воно дня 11 листопада 1918 року в годині 11 перед полуднем.

І згадують цей день 11 листопада, та й згадують тих вояків, що лягли на полях бою підчас першої світової війни. Та згадують також вояків-героїв, що в недавній, другій світовій війні положили своє життя в обороні демократичних засад і волі.— І ми згадуємо їх, як громадяни вільної канадійської країни, та й длятого також, бо між ними в великім проценті були сини з українських родин. За них ми молимося в часі цеї панахиди.

Та листопадові дні для нас українців ще дуже важливі є тим, що згадуємо Великий Зрив Першого Листопада 1918 року, коли то у Львові проголошено Самостійну Українську Державу на Західних Областях України, то є в Галичині. Повстала українська держава та й військо створилось, щоб обороняти свою любу бтьківщину. Нерівна була боротьба. Тисячі лицарів-героїв зложили своє життя за Рідний Край, за нарід сеій.— За тих лицарів-героїв ми молимося в часі цеї панахиди.

Та й молимось за тих героїв, що полягли в нерівнім бою на Срібній Землі, ставши в обороні проголошеної Самостійної Закарпатської України, в березні 1939 року.

Також молимося за тих відважних героїв, що ввійшли в ряди Української Повстанчої Армії і в голоді та холоді вистояли до кінця на даних їм позиціях. Слава цим героям-лицарям!

Ми молимося також за великого мужа, за найбільшого українського патрійота, за най щедрішого добродія нашого народу, за князя нашої української католицької Церкви, за Митрополита Андрея Шептиць кого, якого червоні наїзники отруїли першого листопада 1944 року.

Також молимося за ті тисячі й тисячі наших братів і сестер, страдальців-мучеників, що погинули в концентраційних таборах, в тюрмах, на Сибірі й на Соловках... Це герої-мученики за любов до своєї дорогої батьківщини, за свою національну свідомість, за віру святу.

Маємо за кого молитися.

По панахиді всі станули навколішки і відспівали гимн-молитву за український нарід: "Боже, послухай благання."

Збори Молоді

На відправі, 9 листопада, було проголошено в церкві, що по вечірній відправі будуть збори молоді в парохіяльнім домі. І зійшлися молоді і трохи старших щоб подумати над уряджанням листопадового свята.

І щоб те свято гідно відсвяткувати, то кожний, хто мав виконати свою частину, мусів добре приложитися до праці, бо те свято мало відбутися на наступну неділю. Часу не багато було. Один тиждень.

Листопадове Свято

В неділю, 16 листопада, по вечірній відправі відбулося "Листопадове Свято." До парохіяльного дому зійшлося досить багато людей: всі, що були в церкві на вечірній відправі.

Заля гарно прикрашена, а на сцені могила зеленю вкрита. Березовий хрест на могилі, а на ній вінки, і вінок на хресті. На могилі положена рушниця і шапка стрілецька.

Могила та це пригадка тих тисячів і тисячів могил, в яких поховані борці-герої й мученики за волю й долю України.

Програма цього свята була така:

1. Вступне слово, сказав о. Парох
2. Ой у лузі червона калина, хор
3. Я бачу вас святі могили, деклямував пан Михайло Подоляк
4. Чого вітер, чого буйний— деклямувала пані Ліна Гуменюк
5. Смерть вояка, деклямувала Соня Сокирка
6. Смерть вояка, хор
7. Сирота, деклямувала пані Віра Скобленюк
8. Я є українець, деклямував Петрусь Данилюк
9. Я дитина українська, деклямувала Оля Скобленюк
10. Де згода в родині, хор
11. Отче наш, деклямував п. Михайло Миська
12. Видиш брате мій, хор
13. На славу України, деклямував Василько Подоляк
14. Сироти, деклямувала Єлена Харій
15. Де Дніпро наш котить хвилі, хор
16. Головна промова, яку виголосив Пр. о. Й. Корба ЧНІ.
17. Боже послухай благання, молитва-гимн
18. Канадійський гимн.

—

Преведена збірка принесла $23.16 і ці гроші вислано до Централі у Вінніпегу.

Сердечна подяка всім, що потрудилися, щоб це свято тут у Ватерфорд ми відсвяткували, —всім, що брали участь у нім. З певністю, ми багато пригадали собі та й багато скористали.

Присутний.

МИ ВЕРНЕМ В РІДНИЙ КРАЙ

Розбрились ми по всім краям,
Кара нас доля і війна,
Скитальщина...а там, а там?...
Хиба могила жде одна.

Ні! Ні! Ми вернем в рідний край,
В край без страхіть, без воріг,
Де рідна нива, сонце, гай,
Там, де могили дорогі.

Там знов зачнемо ґаздувать
Як це було минулих літ,
І станем хату будувать,
Розведем сад, поставим пліт..

І буде рай... Заграє дзвін,
Що в Україні вже весна;
І прийде брат з чужих сторін,
І дружньо пісня залуна.

І спільно Бога прославим,
Так як славив Володимир,
І нам поможе Божий Син,
Щоб закріпити в серцях мир.

А покищо, далі пливуть
Потоки крови, ріки сліз,
І на нас тяжить закону лють,
Що крісом лиш, відвернеш кріс.

Скиталець.

Від 1-го січня 1948 річня передплата "Голосу Спасителя" буде коштувати $1.50 в Канаді і $1.75 за границями Канади.

Відновте свою передплату до кінця цього місяця грудня по теперішній нищій оплаті!

УКЮ В РАЙДІНГ ПАРК, МАН.

Наша парохія знаходиться по північній стороні Райдінг Мавнтен Резерви. Серед чудової околиці стоїть наша церковця. Неділя 26 жовтня останеться нам памятним днем. Отож ми перший раз зорганізувалися і заложили в себе від діл Українського Католицького Юнацтва. Тому що в нас нема ще парохіяльного дому, ми разом зібралися в Шугер Ловф школі. Пів до осьмої вечером вже майже всі були присутні; трохи забавилися, а потім о. Й. Денищук ЧНІ. в короткій бесіді вияснив нам яка то важна річ є організація, що то є УКЮ, як воно повстало і як разом працювати. Відтак були ще деякі запити й трудности розяснені і 21 членів на початок вписалося в ряди УКЮ. Зараз таки вибрано слідуючий зряд:

Голова: Генрик Іванишин
М. голова: Франко Козаковський
Секр.: Настя Козаковська
Скарбник: Іван Кічак
Пятий член: Гелєна Котес
Контрольна комісія: Іван Качур, Анна Козаковська

Новий заряд замовив для свого відділу часопис "Юнацтво" і купив понад 25 книжочок для своєї бібліотеки. Направду був це приємний вечерок. Всі веселі були, всі тішились, що між нами завязалась така гарна організація і всі разом постановили працювати для спільного добра. Збори закінчено молитвою, і всі вдоволені розійшлись.

Присутний.

НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В БЕНКЕНД, САСК.

Прислали свої щирі жертви:

Ів. Кришталович, Джер..	1.00
Н. Н. з Йорктону	1.00
А. Коваль, Глянелля ...	1.00
А. Фурик, Гренвіч, Амер.	10.00
Ів. і Марія Лакоцький, з Бронкс, Амер.	5.00
Неструдимий **Ілія Мороз**.... з Овтсід, Ман. ще прислав одну збірку з Грендвю, Ман:	
Софія Котик	1.00
Дмитро Коваль	1.00
Олекса Кабан	.50
Іван Драбчук	.50
Павло Москаль	.50
Андрій Юрків	.50
Андрій Пуляк	.50
Іван Дробот	.50
Анна Зазуляк	.50
Іван Гуска	.50
Никола Проць	.50
Петро Лукій	.50
Еміліян Гуска	.25
Михаїл Свирида	.25
Анастазія Пуляк	.25
Дмитро Лукій	.25
Василь Дзопко	.25
Андрій Балак	.25
Стефан Стець	.25
Матвій Бідочка	.40

Панові **Ілії Морозові** належитяся вельми щира подяка що доложив стільки труду, часу та сил, мимо своїх старших літ, і перейшов усі дооколичні кольонії зі збіркою на церкву в Бенкенд. Справді цей шановний добродій, причинився найбільше своїми збірками для добра тої бідної церкви. Честь йому й подяка!

Не можемо забути подякувати панові А. Фурникові за щедру жертву 10.00 та панству Іванові й Марії Лакоцький за жертву 5.00. Нехай Ісус нагородить їм стократно за їх добре серце, жертвенність, та вирозумілість.

Багатьом і навіть дуже богатьом людям—ми вислали наші просьби о жертви на церкву в Бенкенд, та сподіємось що вони не кинуть нашого листа—але з щирої душі поможуть збудувати Божий храм. Одна четверта часть з усіх людей вже відізвались на заклик. Як буде з прочими—цего ми не знаємо, але надіємось що всі зрозуміють що тут розходиться не о добро одиниці—але о скарб нашого народу, який здобуваємо жертвами, за що щиро дякуємо всім жертводавцям.

о. Гр. Шавель.

АДРЕСА ЦЕНТРАЛІ ЗМІНЕНА

Централя Українців Католиків Канади мала досі свій осідок і канцелярії при 431 Мейн Стріті, у Винипегу.

При поширеній праці 1947 року, дотеперішне приміщення Централі, з її складовими домініяльними організаціями, виявилося за тісним, і недогідним, коли треба було відбувати одночасно збори різних організацій і відділів. На нарадах Централі з 15 жовтня, 1947, рішено з кінцем ділового року перенести осьідок Централі і канцелярії, її складових організаций до 49 Кеннеді Стріт, у Винипегу. Будинок знаходиться на схід від Парляменту. Тому з 1-им груднем 1947 року, треба всю переписку адресувати слідуюче:

UKRAINIAN CATHOLIC COUNCIL
49 KENNEDY STREET, WINNIPEG, MAN

ВЖЕ ПОЯВИЛИСЬ ДРУКОМ...

ВЕЛИКОПОСНІ ПРОПОВІДИ

В ТРЬОХ ЦИКЛЯХ

Ціна за примірник (з пересилкою) $2.00

Замовлення проситься ласкаво слати на адресу:

The Redeemer's Voice, Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

або до автора:

Rev. P. Oleksiw, 526 W. Rayen Ave., Youngstown 2, Ohio, USA

ЧАТАМ, ОНТ.—ЛИСТОПАДОВЕ СВЯТО

В неділю, 2 листопада, була в нас відправа, та й при тій нагоді відбулося листопадове свято. Хоч скромне воно було та всетаки ми вшанували і молитвою підчас панахиди і згадкою підчас концерту наших лицарів-героїв.

Ми сподівалися, що гарніше та величавіше випаде те наше народне свято, та якось трудно було зібрати охочих, щоб добре те свято підготовити. Багато потрудилися пан П. Бойко та пан М. Козій, що 20 миль дороги робили пару разів, щоб дістатися до Чатам.

На відправі також не було більше людей, як попередних разів, хоч певно знали, що уряджуємо наше народне свято. Та воно навіть не дивниця. Бо тут серед українців у Чатам і околиці стільки партій і груп, що досить трудно якось згуртувати хочби частину їх членів при нашій новій українській католицькій парохії. Маю на думці українців католиків, що тепер якось збайдужніли або деякі стали симпатиками червоного Кремлю... Та всетаки надіємося, що бодай ті збайдужнілі почнуть інтересуватися й брати участь в нашім парохіяльнім житі, коли збудуємо церкву. А сподіємось, що з весною приступимо до праці над будовою. Бо серед нашої тепер малої громади панує той сам дух ревности, охоти й жертвенности.

По Службі Божій була відправлена Панахида. Перед панахидою о. Парох згадав, за кого будемо молитися. Згадаємо всіх лицарів-героїв, що за Україну, за нарід свій і за віру віддали своє життя.

По відправі був обід в галі під церквою. Поки не збудуємо своєї церкви, відправляємо в римо-католицькій церкві при вулиці Вікторія. А по обіді Листопадове Свято.

Вступне слово сказав пан Бойко.

Реферат виголосив о. Парох.

Хор відспівав три пісні, а сольо "Ой чогось я сьогодні сумую" відспівав пан М. Козій.

Деклямацію "Мій рідний краю" з великим чуттям виголосив також пан Козій.

На закінчення відспівано український народний гимн і канадійський гимн.

Так чатамська українська католицька парохія відсвяткувала листопадове свято. Можна було багато скористати і навчитись.

Тим, що трудилися належиться подяка. Всім належиться подяка, що помогли те свято відбути, а нашим парохіянкам подяка, що приготовили гарний обід.

Наступна відправа заповіджена на неділю, 7 грудня. Маємо відправу в першу неділю кожного місяця.

Хотів би я тут згадати, що наша парохія збагачується на церковні речі потрібні до Служби Божої.— Ще останнього разу о. Парох згадав був, що постарається привести новий стихар та сподіється, що буде він заплачений, нікого дуже не обтяжуючи. Так воно і сталося. Вже по закінченні листопадового свята о. Парох показав новий стихар, ілітон, рушнички до чаші,—і те все має коштувати 25 долярів. Хто готовий заплатити? Довго не треба було чектаи. Жінки порозумілися і зложили між собою тих 25 долярів, хоч правду кажучи: не багато було жінок, та була охота, ревність і жертвенність між ними.— За це належиться їм признання й подяка.

Воно правда, що маленька наша церковна громада, та коли буде панувати між нами взаємна любов, правдиво християнська любов, то громада буде зростати й Боже благословення буде спочивати на ній.

Заінтересований.

НОВЕ ВИДАННЯ ЄВАНГЕЛІЇ

в найновішій, чистій і гарній українській мові, укладене через звісного нашого вченого о. Галущинського, що під цей час є професором нашої Семінарії в Римі. До трудніших місць є додані окремі пояснення. Книжка неоправлена, але дуже добре звязана й вигідного формату.

Ціна $1.50

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ПРЕСФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Пан Стефанюк	1.00	Пан Романюк	.50
Пан Пристава	1.25	Пан Фециш	1.00
Пані Нагірна	3.00	Пані Багрій	1.00

ЦЕРКОВНІ КОЛЯДИ

НОВЕ, ПОБІЛЬШЕНЕ,
ДУЖЕ ВИГІДНЕ КИШЕНКОВЕ
ВИДАННЯ.

Ціна
з пересилкою **20c**

Замовте собі ще нині!—

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

Вже Появився...

ГАРНО ІЛЮСТРОВАНИЙ — НА ДОБРІМ ПАПЕРІ З КОЛЬОРОВОЮ ОКЛАДИНКОЮ, — РАЗОМ З ЦЕРКОВНИМ УСТАВОМ

КАЛЄНДАР

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

На 1948 Рік

Численні статті, вірші, оповідання, історійки, розвідки, —стануть приємністю в кождій хаті. На обгортці прекрасний кольоровий образ Матери Божої Неустанної Помочі

ЦІНА 50с.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ДЛЯ СЕБЕ И СВОЇХ ПРИЯТЕЛІВ НА РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК

Замовляйте на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
YORKTON, SASK., CANADA

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск. Передплата на рік в Канаді $1.00—Загранцею $1.25. Одно ч. 10ц.
Друкується за дозволом Церковної Влади

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.00 per year in Canada—$1.25 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Entered as 2nd Class Matter before the Postmaster-General, Ottawa, Feb. 2, 1934

Рік 19, ч. 12. Грудень 1947

ПРЕСА

Нераз уже доводилося нам писати про вагу печатаного слова. Однак ця тема ніколи не буде неактуальною, особливож серед загального й так ріжнородного лихоліття. Всьо, що благородні одиниці скажуть, чи зділають для доброї, а особливо для християнської преси, буде ще замало супроти того, що требаби зробити.

В чім вага преси?— Не вичерпуючи цеї теми, бажаю подати кілька завваг про неї.

1. Преса несе світло, або темряву. Вияснює чи загальні справи, чи подрібні, актуальні, щоденні чи минулі, котрі однак у якомусь значінню є актуальними. Коли преса стоїть на становищі критичної правди, то вона справдішною добродійкою для суспільности. Несучи читачам проміння правди, більше добра приносить, на своїх сторінках, як колиб іншій добродій розсипував між дотичну суспільність стількиж мішків золота. Бож усе висшим і ціннійшим є золото матеріяльне, і скорби духа висші й дорозші, як скарби матерії.

2. Несучи світло, тим самим проганяє преса темряву. Скількиж темряви й брехні поширюється день за днем у щоденній, тільки европейській пресі! Міліони примірників летять бистрою силою пари, електричности й бензини по всіх просторах землі і да далекі острови океану і до найдальшої гірської хатини, а з ними туман ложі, темряви, що згодом так затемнює духове око, що воно стає майже невразливе на світло правди. Якимиж добродіями для людства булиби ті, що змоглиб усунути з землі всю тілесну сліпоту! А коли так, то наскільки більшими добродіями для всіх людий і з окрема для свого народа стають ті благородні одиниці, що причинюються поши-

ренням доброї преси до вилічення та уусунення духової сліпоти! І коли вдячна суспільність ставить памятники славним лікарям, що винайшли успішні ліки для лічення очних недуг,—то якіж памятники повиннаби поставити для тих поширителів доброї преси, для тих усе успішних лікарів сліпоти духа!

Та замало ще розуміння в усіх народів у цій справі. Заразні недуги намагаються зльокалізувати, щоб з одного місця не переходили в друге. Навпаки, коли ходить о заразну недугу для духових очий, то дають їй найбільшу свободу; хай заражує міліони. Що більше, навіть перепинюють поширення правди і тим лічення недуги.

3. Преса будить ініціятиву й волю. Добра й благородна преса ублагороднює,—лиха упідлює. Ніхто не в силі ставити опір впливови лєктури, коли воно того самого (доброго, чи злого) напрямку. Мусить їй улягти, піддатися, стати благородним, або підлим. І тому то видавці, свікомі велитньої сили, що нею наділена преса, так запопадливо дбають про її поширення. Добра преса,—в широкім значінню всяке печатане слово,—підіймає духа понад сіру буденщину, приносить розраду, вливає силу до життєвої борні та сповнення званевих обовязків, уводить одноцільність і шлян у діяльність читачів і збільшує її силу,—що більше: добра преса заступає в певній мірі саму орґанізацію.

А додаймо ще до того:

4. Далекосяжність преси. Печатаний листок долетить усюди. Не спинять його ні широкі ріки, ні високі гори, ні далекі моря. Він дістанеться й до бідної хатини й до княжої палати; в руки бідолашнього заробітника й на пульт ученого професора. І всюди цей листок несе світло, або темряву, цілющу й обновлюючу силу, або трійливу гниль. І тому то ще більшою стає вага благородної преси.

5. Окреме значіння має християнська, або як звичайно говориться: католицька преса. Її вартість іде поруч із вартістю християнства і її завдання так високе, як високим є поширення та поглиблення християнської правди. Під сьогоднішну пору, потреба католицької преси без християнства і її завдання так високе, я квисоким є поширення та поглиблення християнської правди. Під сьогоднішну пору, потреба католицької преси без сумніву більша, як приміром з почином минулого століття. Матеріялістичний світогляд і в слід за ним необмежений

капіталізм затроїли не одиниць з посеред суспільности, а цілу духову атмосферу, якою віддихаємо. Наслідком того атеїзмом затроєні всі области суспільного й приватного життя: не чуємо про Бога, Христа, християнство, ні на шкільній лавці (поза офіціяльною годиною), ані в забавовій салі, ні у величавих салях великодержавних парляментів, ні в малих товариських кружках. Оминання Бога, релігії, християнства стало духовим знаменем останніх десятків передвоєнних літ. Так, мовби справи релігії не були першорядними справами, мовби правда, яку приніс Христос нещасному людству, була даруночком цінним тільки для малих дітий. Викинено Христа й Його діло з численних шкіл, з книжок, з політики й зі суспільних установ. Людство зачало блукати в далекій країні забуття про Бога, мов той блудний син у чужині поза рідною батьківською хатою. Втратило провідні зорі на шляху життя, цілющі ліки на вилічення ран, животворну внутрішну силу, яку давала й дає лиш Божеська Правда.

І прийшло це, що прийти мусіло, перед чим недармо остерігали фільософи людство ще 60 років тому. Наспіла кровава, трагічна катастрофа і в ріках крови й горя, сліз і недолі виказала вартість "модерної", безбожної матеріялістичної культури і не знати, як далеко й широко досягнуть ще филі цеї кровавої потопи, світа й коли обнижаться й висохнуть зловіші води. "Не може впасти на нарід більше нещастя, як утрата релігії" каже Емерсон, і його слова сповнюються в наших очах.

Супроти цих видимих і незаперечних і прав і фактів якжеж високим і важним є завдання католицької преси, як велика її потреба! Скількиж зусиль конечно, щоби розігнати темрявні упередження й байдужність, що залягли в умах та серцях, щоби хорому на очі духа людству показати неоцінену вартість ідейних духових дібр, що їх принів Христосш Любитель людства для ратования й життя тогож і щоб так знеомщілим орґанізмам вляти нову, животворну, божеську силу.

Потребу й вагу християнської преси бачить усяка людина, що хоч трохи думає про духові потреби суспільности й тому всди орґанізуються великі союзи, щоби цю пресу або створити, де її нема, або задержати й удосконалити, де вона находиться. А офіціяльна Церкав устами свого найвисшого представника, Пія X. повними грізьби словами відзивається до християн: "Надармо бу-

дете будувати церкви, надармо основувати школи; всі ваші зусилля підуть на марне, як рівночасно не створите преси, як оружя оборони й наступу."

Далеко завелаб нас дальша поговірка на цю тему; вона й так не булаб вичерпуючо обговорена. Краще звернути увагу на деякі висновки, шливучи з поданих гадок.

Передовсім ніяка благородна, а ще й інтеліґентна людина не сміє бути байдужа на долю доброї преси. Кождий повинен себе поспитати нераз: що я роблю й що повинен і можу зробити для доброї преси? Внутрішний, красший голос дасть відповідь. Свідомійші одиниці повинні освідомлювати менше свідомих, виказати, що спомагання доброї преси є обовязком совісти, обовязком супроти Бога, людства, власного народа і супроти Бога, людства, власного народа і супроти себе. Таке освідомлення не зістане без успіхів, коли кождий видючий отворить очі ближньому. Бож у справі істнования доброї преси головну, а може й виключну ролю грає зрозуміння, або незрозуміння ваги доброї преси, не матеріяльні трудноші. Останні при збірній, спільній акції многих одиниць змалілиб, а радше зниклиби цілковито. Приміром, 1 сотик у місяць даний від кождого українця тільки самої Канади давби так високі суми, що ми моглиб мати першорядну в світі добру пресу. Але це очевидно лиш ілюстрація, чим є свідомість у пресовій справі, а чим несвідомість. Що однак ціла наша преса марна, деяка конечна не істнує, а всяка істнуюча ледви животіє, то знак і неспірний доказ, що ми досі невидючі, несвідомі. Пора нам, головно молодим, отворити свої очі на першорядний проблєм.

Чемні й ласкаві слова не багато коштують. Язик від таких слів ніколи не пухне й не болить, і ніколи ще ніхто не набрався від них нервової недуги. Одначе хоч і які дешеві вони, ті ласкаві та чемні слова,—то проте вартість їх незвичайно велика: вони засівають мир, згоду й любов у людських серцях.

ОБРАЗУВАННЯ ХАРАКТЕРУ

1. Кожда сторінка Євангелії свідчить про Спасителеву любов до Апостолів. Щоби приготовити їх до апостольського звання, піклується Спаситель їхньою освітою, сформуванням їхнього характеру. Приватні поучення та прилюдні науки не вистарчали ще до цего; образування їхнього єства довершував Спаситель ще й тим, що справляв їхні блуди та недостачі, картав їхню честиволюбивість (Мк. IX. 32 сл., Мат. XX. 24 сл.), зависть (Лк. IX. 50), гнівливість та жадобу мести (Лк. IX. 55), поручаючи заразом противні тим хибам чесноти. Особливо поручив їм чоловіколюбє, ревність у несенню помочі та безкористовність (Мат. X. 1. 5—15, Мк. VI. 7—13, Лк. IX. 1—6).

Вельми важливою річчю для людини вжити впливу христіянства в ціли виобразування свойого характеру. Найвисшу благородність дає не уродження, а душа.

Природні прикмети подібні до ростини, що кільчиться сама зі себе, а опісля потребує плекання та щеплення.

Характер—це вид сильного, свідомою працею самоозначеного хотіння. Від характеру домагається сильної постави, рішучости та послідовности. Це, чого людина з повною свідомістю постійно бажає,—це творить її характер.

Поодинокі акти постанов мають теж своє значіння, та по більшій части являються вони випливом характеру. Переконання, якому звичайно повинуються люди в турботах практичного життя, о много більше стоїть під впливом даного характеру, як проминаючої думки.

2. Без характеру чеснота слабосила. Характер є те, чим себе сама людина, рішучою своєю волею, зділає. Характер, це опрацьовані людиною, у свобідному самоозначенню, природні нахили.

Образування характеру полягає в цьому, щоби постійними зусиллями ці природні склонности та привички людини ублагороднити плеканням чеснот, усуваючи заразом хиби, які дочіплені до них.

Кождий темперамент має свої світлі сторони, але також і свої хиби. Тож ублагороднюй свої нахили. Добрі склонности,—це найважнійша річ у людськім життю, бо виключно по своїм наклонам думає, осуджує та говорить людина.

Посади жабу й на золото, а вона верне таки в болото. Те ж саме з природними наклонами, як також із налогом.

Діямант, хочби й не огладжений, має все таки свою вартість; та не так воно з неогладженим ріпяком.

Ступай проворно вперед! Є люди, що заєдно себе вигладжують, та на конець, замість стати огладженими, стають неотесами,

Викинь із свойого характеру всяку черту грубости, впертости, та вередів. Вереди—це енергія дурноти.

Зділай себе податливим і позволь, щоби Всевишній Господь тебе виховував! Ніколи не огірчуйся сумними досвідами, а використай їх на те, щоби серце своє ще більше відірвати від землі, а злучити з Богом.

Не обстоюй вперто своїх пересудів і не ділай легкодушно в якій небудь підрядній справі невідкличних постанов, хіба що ти свято переконаний, що це твоїм обовязком, від якого ніяким чином не можеш відступити.

Характер твій нехай дається різьбити як віск, але нехай він не буде мягким як масло.

Стережися тої пересадної ніжности, яка нищить мужеські почування або їх надмірно напружує і людину чинить пів-роззявою.

Образуй свій характер, щоби не датися опанувати ні надмірною боязню, ні надто великою самопевністю. В противнім випадку обі ці річи справлятимуть тобі щоденно труднощі; богатьом людям недостає в життю справжньої відваги бути надто лихим у добрім, та надто добрим у лихім.

3. Що торкається образування характеру, то мають тут примінення слова Спасителя про небесне царство: Воно терпить перемогу, і тільки ті, що вживають перемоги, довершують його належним способом.

Заєдно представляє його Спаситель, як щось тяжкого, як рід умертвлення. "Входіть крізь вузькі ворота, бо просторі ворота і широка дорога, що веде на погибіль, і много таких, що входять нею" (Мат. VII. 13). "Старайся увійти через тісні ворота" (Лк. XIII. 24). "Коли зерно пшеничне упавши в землю не умре, воно само остається; колиж умре, много плоду приносить. Хто любить свою душу, погубить її; а хто ненавидить свою душу в цім світі, заховає її на життя вічне." (Ів. XII. 24-25).

Зділай свій характер сильним так, щоби він міг противділати всяким непокликаним впливам; зділай його независимим від всього, що тобі шкодить; а це осягнеш тільки тоді, як кождого дня відказуватимеш собі дещо з того, на що собі впрочім і без гріха можеш позволити.

Увільни свій характер від усякого розтріпання, через що затрачується цілковито з очий ціль і завдання й тому повертається раз сюди, раз туди, безглузно та безцільно. Навчися держати сильно ціль перед очима та заєдно глядіти на неї, щоби бути в змозі влучно зближитись до цеї ціли.

А на дні свойого характеру поклади покору; цю покору, яка радо віддає Богу те, що Боже, покору яка тішиться тми, що цінить і любить ближних, яка є вільна від гордости та неупорядкованої користолюбности.

Що доброго ділаєш, записуй це на піску, а що одержуєш—на мраморній таблиці, а себе віддай у Божі руки. Ділай те, що гідне нагороди та подяки, та не жадай ні одної, ні другої.

4. Дбай про це, щоби рішаюча сила твойого характеру покладена була в розсудок й волю, а не в уяву та почування. До цего потрібна тобі молитва.

Стережися химер і розстроєння; нахил до цего затратить в тобі волю, як також і розум.

Старайся, щоби гармонійно склались у тебе розвага та рішучість, так, щоби ти вмів там зволікати, де зволікати треба, а ділати там, де блудом булоб вижидання. І найлекша річ є тяжкою, якщо на неї годі рішитися.

Зміцнюй в собі почування обовязку та законности, як і глубоке пошанування істнуючого ладу, оскільки цей істнуючий лад не є рядом надужить і недосконалостий, що далисяб відповідним способом наладнати.

Кождий характер розвиваєсь із певною природною конечністю. Дбай про це, щоби цей розвиток ішов правою дорогою. В одного старинного письменника читаємо: Людина в 20 літах життя—є павою, в 30: львом, в 40: верблюдом, в 50: вужем, в 60: собакою, в 70: малпою, а 80: нічим. Правдою є, що людський ум, з природи своєї, підлягає змінам; хороніж його перед погіршенням; старайся його чимраз уліпшити та ублагороднювати.

Чи ви їсте, чи пете, чи що інше робите, все на славу Божу робіть!— (І. Лист до Коринтян, 10. 31).

У ВЕСНУ ЖИТТЯ

У перському місті Армі жив себед магометан зайшлий із далеких сторін католик враз із своєю сімєю. Він вступив на службу перського короля Фет-Ані Шаха та в обороні його держави судилося йому полягти на полі боротьби геройською смертю. Полишив по собі 3 синів, а між ними Сукана незвичайно вірного сина католицької Церкви. Цей то молодець, маючи ледви 17 літ, визначився так дуже хоробрістю й іншими мужеськими прикметами характеру, що вскорі зискав собі любов короля. Король висловив бажання, щоби молодець став магометанцем, почав намовляти, а далі й напирати на нього, щоби змінив віру, обіцюючи йому за те раз на все королівську прихильність. Щож на те Сукан? Спокійно й скромно, але рішочо та неустрашимо промовив: "Мій володарю і пане! Життя своє віддав а тебе мій любий батько—і я готов це вчинити, якщо треба буде цього. Але коли ти жадаєш, щоб я зрадив свою віру, то візьми радше меч і зрубай мене ним: радше смерть, аніж зрада своєї Церкви!" Король прямо остовпів на таку великодушну відповідь, і в нагороду за цю заяву вірности ще й призначив Сукана на вище становище.

Так, як цей благородний і хоробрий молодець, так і Ти, мій дорогий Приятелю, дорожи й люби свою св. католицьку Церкву. Бо вона заслугує на це:

1. Вона то є тією інституцією, що наділює нас чудодійною божеською силою. Знана Тобі подібна боротьба молоденького Давида з Голіятом. Голіят був справжнім великаном, і зростом і силою. Зростом перевисшав він значно всіх Филистимів; узброєний був у крицевий шелом на голові, панцир із металевої луски на грудях, крицеві наголінники на ногах; плечі забезпечені були металевим щитом, а рука узброєна в спису, рукоять якої була завгрубшки вальця ткацького варстату; до того від найраншої молодости заправлений у воєнній штуці, являвся він хоробрим воїном, а то й страхом усіх противників. Проти нього то стає ніжний молодець Давид, що досі пас тільки спокійні череди свойого батька. Стає без панцира і списи, через плечі перевішена тільки звичайна пастуша торба з пятьма малими ріняками із дна потока, а

в руці легка праща. Побачивши його у такій зброї, розсміявся голосно Голіят та почав глузувати: "Хіба я пес, що ти йдеш на мене з ціпком? Ходи но сюди; віддам я зараз тіло твоє небесним птахам та земним звірятам" (1. кн. Самуїл. 17-43). Так гордо й насмішливо мовив великан, а через кілька хвилин лежав уже на землі, у передсмертному харчінню, поконаний слабосилим і безоружним Давидом. Була це світла побіда, побіда, із якої ясно прозирає чудодійна опіка всемогучого Бога.

Але чи не є ще більшим чудом оця побіда, що її віднесла вже так часто Церква над своїми противниками? Або чи не надто наглядною й очевидною є Божа опіка над нею, опіка, якою заєдно тішилась вона серед найтяжчих хвиль свойого життя? Ось бачимо її молоденькою—слабосилою й безоружною серед студеного поганського світа, а вже підходить до неї великан із добутим острим мечем; та не на те підходить, щоби може боронити її ним, а на те, щоб його втопити в її крови. Переслідування Церкви змагають чимраз душе, а потоки християнської крови пливуть чимраз обильнійше. Мілюни людий гинуть серед найтяжчих мук; римський орел здіймає проти молоденької Церкви такий сильний і страшний крик божевілля, що його чують по всіх частинах світа. Освіта й неокресаність, сила й хитрощі, гострий меч і затроєне перо, престіл володаря і катедра професора, військо і жреці—пекло й світ—все те подає собі руку до боротьби з Церквою.

Через 10 довгих, кровавих і жорстоких періодів переслідувань стараються могутні римські володарі світа всякими можливими способами знищити та стерти її з лиця землі. А в усіх оцих переслідуваннях стоїть вона сама, без ніякої земної помочі; не має війська, яке пішлоб за неї в бій, ніяких союзників-володарів, які помоглиб їй; ніякої іншої зброї, як тільки сльози й стогін, терпеливість і молитву, слабосильність та неславу, рани і кров! Чи ж не мусить улягти перемозі оця то вбога, слабосила Церква? Чи ж не мусить вона впасти вповні переможена у стіп великанської могутности римських володарів світа? По людськи думаючи, то годі було сподіватись чогось іншого, крім того: могутні, жорстокі гнобителі були теж того переконання, що напевно і всеціло осягнули вже свою мету. Так думав і цісар Діоклетіян; здавалося йому, що вже завдав Церкві цілковите пораження. Пяний своєю побідою велів він вибити монету зі своїм погруд-

дям та іменем на одній стороні, а з написом: "після знищення християнства" на другій. Всюди співано вже глумливі пісні на мнимо вбиту Церкву; поганський світ розпливався прямо в радощах і вдовіллю... Але й цим разом, як то часто і передніе бувало, оця пісня побіди була тільки марним обманом. Мнимо мертва Церква почала вже кілька літ опісля свій тріюмфальний похід по римській імперії та цілій землі. Діоклетіян жив іще тоді, та проходжувався у своїому городі в Салюні, як папа Сильвестер вийшов із катакомб на світло дня, коли цісар Константин публично проголосив християнську віру як державну релігію.

Подібне діялось на протязі майже всіх століть; останні десятиліття бачили теж непереможну силу й могутність Церкви. Була це хвиля, де помимо шалених зусиль ворожих Церкві чинників, сильних і хитрих ворогів її, тим сильнійший та тіснійший узол єдности злучив народ, духовенство, епископів і папу; була це хвиля, де всуперіч усяким старанням, щоби католиків спроневірити своїй Церкві, те вірне привязання до неї непомірно зросло, а повага римського престола піднеслася.

Оця то саме життєва сила Церкви в усіх небезпеках і гоненнях її, є чудесною, Божою. Що творять люди—те проминає; основані ними школи вдержуються рідко коли через 2-3 століття, хочби й як знатні люди були їх творцями; будовані ними палати ушкоджує й нищить протягом часу буря й дощ; і поставлені володарями престоли дуплавіють зчасом і розлітаються в кусні, а й найсильнійші держави, величезним накладом труду побудовані розпадаються й роздроблюються... Все проминає, все старіється, все слабне, й гине, одна тільки Церква стоїть непорушна, тільки вона не хитається! І коли все навкруги неї розсипається в руїну, то вона, спокійна, сильна й непобіджена, глядить повна надії в майбутність, посеред усіх оних завірюх, які скаженіють над її головою.

2) Наша св. Церква є теж інституцією, з якої спливає обильна струя благословення на ціле людство.

Якою то благодаттю являється нам те сонце, що розливає своє солодке проміння по всіх усюдах. Під його животворним впливом зеленіє—радіє вся природа: йому завдячує весна величню красу піль і луг, і осінь життєдайні свої плоди. Хробак у поросі й орел у небосяжній блакиті, мала квітка на березі ручаю й дуб у лісі—все

жиє тією благодаттю, що її розсипає у цілій повноті сонце.

Подібне є відношення Церкви до людства. Церква—то духове сонце, яке все й усюди роздавало і дотепер родає обильно благословення. Дитя й старець, жінка й мужчина, пані слуга, володар і підданий, богатир і нуждар, держава й родина—всі люди й усі установи людської суспільности зобовязані до глибокої вдячности супроти Церкви за всі ті численні й великі добродійства, що ними обдарила вона людство, під оглядом самих тільки земних справ. Бо чиж не Церква була тією, що заєдно вела завзяту, святу боротьбу проти пристрастий, які стільки лиха накоїли людям?! Чиж не вона то, своєю наукою про єдинство, нерозривність і гідність тайни подружжа, віддала назад родині стрічену через поганство трівкість, мир і святість і тим чином зробила її осідком чесноти та благословення, радости та щастя? Чи не вона то поклала на серце пануючих і зверхників обовязок по батьківськи поводитись із підданими та совісно, з любовю сповняти свій важний уряд, памятаючи, що колись мусітимуть зложити рахунок Найвищому Судді? І чи не вона то поправила положення тих убогих, по звірськи трактованих невільників, увільнюючи їх із кайдан? тай чи не вона то покликала до життя безліч добродійних інституцій? Так! історія Церкви—то історія милосердя! Бо й справді, не було ще ніколи на землі ні одного такого пануючого престола, від якого дізналоби людство стільки добра, що від папського престола, і ні одної інституції, яка ділалаби на людство так моугче, так сильно, так цілюче, як св. Церква. Історія свідком, що чим більше їй відданий, ішов якийсь нарід за голосом її науки, тим більше запевнений був його справжній добробут, а коли він гордо відвернувся від неї, відтягнувся зпід її впливу, тим певнійшу готовив собі загладу.

3. Оця то Церква, яка з усіх переслідувань вийшла з лавровим вінцем побіди, виказавши тільки життєвої сили, і яка наділила суспільне життя так великими добродійствами—вона то відноситься до Тебе, християнський молодче, не як чужа Тобі, холодна й байдужа мачуха, вона являється Твоєю найлучшою матірю, рідною ненькою, що огортає Тебе сердешною любовю та старанністю. І за те саме, що вона наділює Тебе життям ласки й чесноти, обовязаний Ти супроти неї до найбільшої вдячности.

Як тільки побачив Ти світ, вже Церква появилася біля

Тебе; на Твойому чолі поклала знак св. Хреста, душу Твою очистила Христовою Кровю з шлями Адамового гріха у св. Хрещенні даючи тобі через цю Тайну душевне життя освячаючої ласки: як тільки появилось у Тобі сяйво розуму, вже Твою душу наситила вона спасенною наукою, привела Тебе до пізнання Бога та защепила в Твоє серце любов до Ісуса; із ясніючим від радости лицем, повела вона Тебе опісля святочно й торжественно до Господнього престола і подала Тобі Ангельський Хліб Пресв. Евхаристії, щоби скріпити тим чином унутрішне життя ласки у твоїй душі. А щоби зміцнити Твою душу до майбутньої боротьби з покусами, на час, коли матимеш виступити на арену повного небезпек світа, уділила вона Тобі Миропомазання, засилаючи рівночасно й мольби, щиби св. Дух подав Тобі ласку, вірно заховати Христову віру й совісно сповняти її приписи. Колиж Ти опісля всетаки може охляв на силах і не вдержався супроти многих покус і небезпек життя, тоді знов духова Твоя мати, св. Церква була тією, що підвигнула Тебе з тяжкого упадку, із Богом поєднала в Тайні Покути, і додала внутрішної сили й ласки до нової, більше щасливої боротьби з гріхом. Так вона заєдно чинить у своїй незміримій божеській доброті й ласкавости, як тільки звернеться до неї скрушене серце грішника за поміччю. Коли відтак схочеш може подружитись, то і тоді вона, ця добра мати, бере щиру участь у Твойому щастю: веде Тебе до престола, дарить ласками Тайни Подружжа, заносячи молитви до Всевишнього, щоби Він Тебе, Твою подругу і цілу Твою родину благословив і хоронив від нещастя.

Та особлившою опікою огортає мати свою дитину в часі її недуги або смерти. Так робить і наша св. Церква; у тій то саме, так дуже поважній хвилі, коли безсильною вже являється всяка людська мудрість і сила, коли людина так дуже потребує помочі, а ніхто не може подати її, одинока Церква може тоді помогти і помагає радо; вона тоді посилає Тобі священика, немов милосерного Самарянина й Ангела-Хоронителя, і він то святим Напуттям скріпляє Тебе до рішаючої боротьби, а через Тайну Оливи очищує твою душу з останків гріха, щоби Ти міг явитись перед Суддею з довірям і певністю; рівночасно, коли Ти на смертній постелі, заносить вона ревні молитви до триєдиного Бога, вмоляючи для Тебе ласки й милосердя.

Також і після смерти не опускає Тебе Церква; вона товаришить Тобі на кладовище, благословить і посвячує могилу, пращає Тебе останнім словом і на місци Твойого вічного спочинку засаджує Хрест, знамя майбутнього славного Твойого воскресення. А коли опісля й усі родичі та знакомі забудуть за Тебе, і ніхто на світі ні словом не згадає, то й тоді не забуде за Тебе Церква; що дня при св. Службі Божій молитисьме за Тебе "Помяни Господи Твоїх слуг, які через життя своє йшли і вічним сном супокою заснули під знаменем Христа."

Чи Церква не є тому найлучшою, найвірнійшою та найбільш люблячою матірю? Чи такій матері не могливи ми радо й охоче віддати послух і глибоке повожання? Чи воля її не повинна бути нашою волею, радощі її нашими, біль її нашим болем? Чи кожде волоконце нашого серця не малоби бути віддане її любові? Тому рішучо постанови собі: "Хочу вірно і невстрашимо належати до своєї Церкви, дочки Неба, аж до останньої хвилі життя. Враз із св. Терезою хочу все мовити: "Дякую Тобі, Боже, передовсім за ласку, що я є дитиною Твоєї Церкви."

Чи це правда, що уніяти хочуть нас перевести на латинський обряд?

Ні, це неправда. Уніяти є дітьми одної, святої, соборної (католицької), апостольської Церкви; вони хочуть цього, чого хоче Христовий Намісник, Святіший Отець Папа Римський. А Папи Римські постійно наказують, щоб кожний держався свого обряду, в якім був охрищений: отже латинники мають остати в латинськім обряді, а східні мають держатися східнього обряду. Без окремого дозволу Святішого Вітця не вільно нікому переходити з одного обряду на другий, а ще більше не вільно когось перетягати з одного обряду на другий, бо це вважається гріхом. Нехай отже ніхто не розсівае неправди, бо це погане діло перед Богом. Хто свідомо говорить брехню, цей показує, що він не тримае з Христом, що є Правдою, але тримае з діяволом що сам є брехуном і батьком брехні!

"Де Петро—там Христова Церква!"

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВЯТА МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Написав: Старий Місіонар

Із словенського переклав о. Едвард Владимір, декан Стакчинський.—На українську мову справив о. Н. Копаківський ЧНІ.

(Продовження)

"ДУХ ПРАВДИ"

Образ представляє нам, як Дух правди своєю світлістю перемагає темряву духа злоби.

Святий Дух хоче розсіяти по цілім світі своє Боже світло, щоб люди в тім світлі пізнали вічні правди Ісуса Христа, після них жили та були спасенні.

Діявол, дух гріха, зо своїми товаришами, скільки лиш може, старається, щоб засліплених людей ще в більшу й густішу темряву кинути.

О, молімся—просім святого Духа, щоб Божою силою відігнав духа тьми в найглибшу пекельну погибель, і щоб люди могли прийняти його світлість і правду, що є найбільшим багатством чоловіка!

Подумай собі, чоловіче, чи нема на тобі або в тобі щось грішного? Особливо чи не маєш на душі смертельного гріха? Коли таке твоє положення, то святий Дух був прогнаний із свого храму, а дух гріха туди вступив, на його престол. О, чоловіче, віддай святому Духові назад його честь, його храм! Приклич Його назад до свого серця!

Взбуди в собі совершенний жаль, правдиво покайся й щонайскоріше висповідайся! І знову все буде в порядку і ти здобудеш собі велике щастя, святому ж Духові велику радість учиниш, бо він знову найшов овечку, що була пропала.

Та потім слухай Його голосу, бо ж на те Він прийшов на цю землю, щоб у нашім житті провадити нас до вічного щастя.

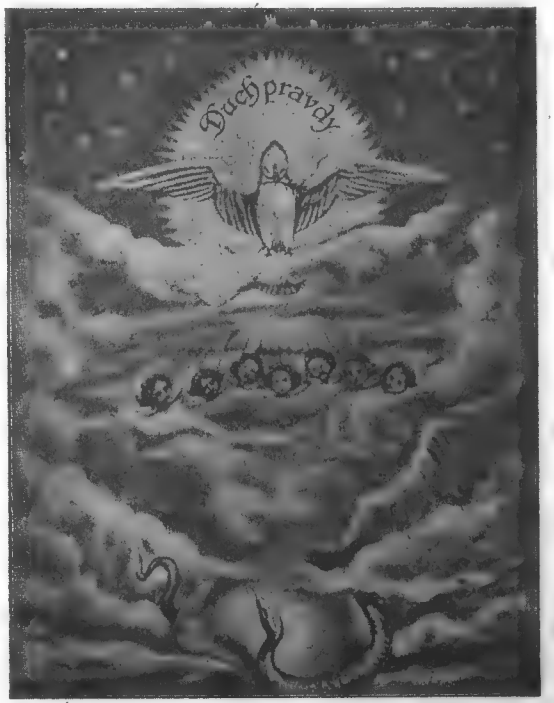

Дух Правди

ВОЛЯ

Звичайно людям ніколи не бракує добрих намірів, планів, взнеслих думок, але, на жаль, дуже часто люди на планах кінчать. Одні це називають непостійність, другі несолідністю, інші ще іншу назву дають цьому явищу, але мало хто доходить до самого кореня цього лиха.

А серед українців це явище нерідке, і ми, на жаль, є знані з того, що дуже скоро запалюємося до якогось чину, але рівнож скоро холонемо. Це є той т. зв. соломяний вогонь. Чи ж історія не свідчить нам про це? Скільки ж було в нас національних зривів, що кінчилися звичайно невдачею? А скільки ж то висувається гарних програм, що остають на папері? А де ж причина цього? Можна наводити тут різні причини, однак не дасться заперечити, що головною причиною є брак сильної волі виконати раз зачате діло, хоч мало б воно бути окуплене й найбільшими зусиллями та жертвами. Український нарід ніколи не поставив виразно питання волі у звязок з потребою чину. Звичайно, волю у нас розуміли радше як самоволю, як сліпе проявлення зірваних інстинктів. Коли ж ядро всіх цих явищ лежить у волі, то варта б ближче приглянутися тій сказі та відповісти на питання, як важним чинником є воля у житті людини, і що треба робити, щоб її скріпити.

Про значення сили волі в житті людини не треба багато розписуватися, бо дається вона на кожнім кроці так пізнати, що кожний, що трохи обсервує життя, мусить її завважити. Скільки ж ми знаємо людей, що донедавна були незамітні, що прямо ломилися під тягарем життя, а тепер бачимо їх на поверхні цього бурхливого моря людського життя, як керманичів народів і держав, як мільйонерів, винахідників, мужів науки. Що ж зробило їх сильними, багатими, славними? Без сумніву, що тільки сильна воля, хоч не обійшлось тут і без певних здібностей. Це сильне, як смерть, бажання йти вперед, хоч нераз терня ноги калічить, хоч кров спіди заливає, хоч голод і холод не дають ока примкнути. І воно винесло їх на вершок слави, здійснило їхні, так довго леліяні, мрії-плани. Про це знають неодні і стараються за всяку ціну набути цю силу волі.

Про цю справу, як до цієї волі доходити, появилося дуже багато книжок, але можна сміло сказати, що, за вийнятком кількох педагогів, мало було таких, що до цієї теми підходили з правильного заложення. І тому не дивниця, що їхні учні, що держалися їхніх вказівок, по короткім часі надаремних змагань знеохочувалися й дальше оставали в нечиннім стані. Заки скажемо, де лежала головна помилка тих педагогів у підході до пізнання волі, треба нам ближче познайомитися з природою волі.

Один великий виховник очеркує волю, як свідомий акт, бажання або пожадання щось у злуці з вибраженням через наше ділання дійсно осягнути. Тому не можна називати волею гони, порушення, інстинкти. На іншому місці каже цей виховник: "Воля є чинністю спонук і нахилів." Під "нахилом" розуміє він тривалу, вроджену, або набуту предиспозицію (розположення), під "спокуною" вибраження обставин і наслідків нашого ділання. Коли спонуки викликують кілька незгідних з собою нахилів, наступає тоді між ними боротьба. Коли закінчиться побідою одного нахилу, тоді є хвилина рішення волі.

Заки акт волі сформується, можна в тому перебігу розрізнити кілька важних прикмет, властивих волі, а то дві прикмети, що ціхують волю перед рішенням, а дві після рішення. До перших належить: самостійність і рішучість. Самостійність проявляється тоді, коли видаємо всякі рішення не під впливом інших людей, але коле самі рішаємося після солідного розгляду спонук і наслідків. Рішучість—має тоді місце, коли видаємо суд у властивому часі. Про цю прикмету волі Танкерей ось так говорить: "По застанові й молитві у звязку з важністю замірeного діла треба негайно повзяти рішення, мимо вагань; життя є надто коротке, щоб ми могли тратити багато часу на довгі роздумування; треба рішатися на те, що видається більше згідне з Божою волею, а Бог, що видить наші добрі успосіблення, поблагословить наше діло. З прикмет, що ціхують волю по рішенню, дадуться вирізнити: сталість і витривалість. Сталість виключає всякий поновний внутрішній спротив, після цього, коли рішення вже апало. Однак ця сталість, як каже Танкерей, не може бути нагальна, але повинна вона відзначатися спокоєм, щоб могла зродити другу, дуже важну, прикмету—витривалість. Витривалість або незломність

волі не дозволяє знеохочуватися невдачами та зовнішніми перешкодами; тоді щойно будемо побіджені, коли покинемо боротьбу. Щоб осягнути цю прикмету, треба часто поновляти свої змагання, і то так довго, доки не осягнемо своєї цілі ,бо мірою сили волі є сума часу й інтензивности хотіння. Хто мав нещастя на хвилину впасти, нехай зараз встає до дальшого змагання та звертається до Божого лікаря душ, для якого немає ані рани, ані хороби, що її не можна б вилікувати.

Як ми вже згадали на початку, дотеперішня педагогіка в справі виховування волі виходила з фальшивих засад, що провадили звичайно тільки до поверхні волі, а ніколи до її кореня. Згадати хоч би про психоаналізу Фройда, що мала на оці лиш зовнішні симптоми і їх лічила, а не старалася найти причину самих явищ. Ці педагоги дають такі поучення, що супонують уже існування волі в той час, коли ми маємо якраз цю волю щойно виховати. Ось що говорить про висліди таких рецепт знаний педагог Ферстер: "Не один може спробувати з більшим, чи меншим успіхом вправляти волю, коли то не буде нічого його коштувати. Коли однак іде про поважну самоперемогу в дійсній боротьбі між пристрастю а совістю, зо здивованням побачить, що в суті річи цілком не хоче побідити але єднається з життєвими онами та їхні принади ставить вище від дібр невидимого світу."

Отже, щоб запевнити собі перемогу в рішальній хвилині, не вистарчать принагідні вправи волі, але треба перевиховати цілу душу. А душу перевиховаємо тоді, коли дамо їй замість низьких негідних людини пожадань високі ідеали, защіпимо в ній засади Христа. Дуже часто педагоги при вихованні волі покористуються прикладом других, які мали б бути для людей слабої волі взором. Але хто з людей може дати нам такий взір сильної волі, як не сам Христос. Чи ці проби, що їх Він перебув на пустині підчас 40-денного посту не є найкращим прикладом сили волі, що перевищає всі приклади людей? А покуси були дуже великі й били в найслабші місця людської природи, а саме: голод, спрага, жажда багатства, бажання слави! Чи багато є людей, що оперлися би цим покусам, а Христос без вагань їх відкинув і на всі підходи Сатани мав одну відповідь: "Геть, Сатано!"

До скріплення цілої душі, а тим самим волі, дійдемо скорше тоді, коли не будемо привязуватися цілою нашою істотою до матеріяльних дібр цього світу, вважаючи їх

засобами до цілі, а не самою ціллю. Щойно, коли буде здорова наша душа, будемо мати запевнений успіх, що наша праця над здобуттям сили волі не буде даремна. Тому доложім усіх старань, щоб здобути цю силу волі, бо лиш люди сильної волі пробиваються крізь життя та приносять користь для оточення, що серед нього діють, для своєї Нації і своєї Церкви.

ПОРЯДОК НА СВІТІ ДОКАЗУЄ ЩО ГОСПОДЬ БОГ ІСНУЄ

(Докінчення)

А тепер, чомуж Бог вже на цім світі не показує все наглядно своєї справедливости, доброти і святости?

На це легко відповісти.

Наше життя на цім світі, це тільки початок, це зерно, з якого виростає все те, що нас чекає; повне викінчення нашого життя Господь Бог відложив в Своїй Премудрости у вічність, доперва у вічности розвинеться досконало наше життя. Теперішне наше життя, це час віри, котра, хоч би їй здавалось і противно, має вірити те, що в короткому часі побачать відкритим коли заслона усунеться.

Коли судиться людські справи, ніколи немож забувати о вічности. Вона прекрасно упорядковує те, що на тім світі здавалось неладом.

—"Для чого," каже собі дехто, "для чого Бог не покарає цього великого проступника? Для чого цьому лукавому поводиться так добре, а цей добрий мусить так тер-

піти? Чи Бог гризеться тим? Де ж Його справедливість? Де ж Його мудрість? Де ж Його доброта?"

От, брате, вічність розвязує цілу загадку. Це було мудро і справедливо, нагородити крихітку добра, яке зробив цей безбожник, цей великий грішник, переминаючими добрами цего міра, бо ж він через цілу вічність буде терпіти. Це мудро і справедливо, щоби справедливі, яких світ уважає нещасливими, відпокутували переминаючими терпіннями свої повседневні упадки; їх чеснота одержить повну нагороду в небі, в щасливій вічності.

Все, що трапляєсь чоловікові на цьому світі, треба мірити мірою вічности. Коли того не зробиш, ти ніколи не зрозумієш нічого з того, як Бог з людьми поводиться.

Від цеї хвилі, брате, мусиш на все глядіти іншим оком. Тобі не вільно судити Великого Судії! Будь певний: ні я, ні ти, не видиш так далеко, як Він.

Все, що Він робить, є добре, а коли допускає зло, то все для більшого добра.

Чи чув ти байку про того шевця?

Він був фільозоф, той швець, не аби який. Серед літньої спеки вийшов собі по обіді на город і став коло великого гарбуза. Його шевський розум став фільозофувати.

"Що мав в голові," заговорив до себе швець, "що мав в голові той, котрий всьо то зробив? Чого ж ті гарбузи не ростуть на дубі; таке велике дерево, повинно мати також великі овочі." "Гей, гей, шевче, чому ж не радився тебе Той, о котрім проповідає ксьондз в церкві!" — "І чому," говорить до себе швець дальше, "чому ті маленькі жолуди не ростуть там, де є тепер гарбузи? Бог помилився? Чим більше дивлюсь на те все, тим ліпше виджу, що всьо є сотворене на переверти!"

Було горячо; наш швець був змучений і положився в холодку під великим дубом. Незабаром здрімався, зачав храпіти. В тій хвилі з галузки урвався жолуд і просто шевцеві на ніс... Швець підскочив, як опарений, скричав і злапався за ніс. З носа капала кров...

"Кров йде з носа," заговорив до себе швець." А що було би сталось, як би мені був впав на ніс цілий гарбуз? Бог цього не хотів, щоб на дубі росли гарбузи і це мудро. Тепер ліпше розумію." Дякуючи Богу за все, пішов наш швець до хати.

Роби, брате, як той швець при кінці. Не берися судити Боже Провидіння, стережись, не нарікай ніколи на Бога.

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

цебто розважання про вічні правди

СВ. АЛЬФОНС ЛІГУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло ЧНІ.

II. Розважання: СМЕРТЬ УСЬОМУ КЛАДЕ КРАЙ: Наступив кінець, насупив кінець. (Ез. 7, 2)

1. Світські уважають за щасливих тільки тих, що втішаються земськими добрами, роскошами, багатєвами та пишністю. Смерть же кладе край усьому цьому земському щастю. **Що таке ваше життя? Хвилева показна мряка.** (Як. 4, 15). Земні випари ніколи підносяться до гори та видаються гарними, як соняшне світло обгорне їх. Але як довго триває воно? Легкий подих вітру розбиває усе. Он сьогодні оточують, бояться та гейби кланяються оцьому могутньому. Як же ж взавтра помре, будуть нехтувати, проклинати і топтати його. При смерті треба все покидати. Брат великого богоугодника, Томи Кемпійського, хвалився своїм гарним домом. Оден приятель замітив там велику хибу. Яка?—спитався Тут забагато одних дверей, відказав приятель. Як це? Невже двері це хиба? Авже ж, підтакнув приятель, бо ними колись мертвим винесуть тебе, й отак мусітимеш покинути дім і все інше.

Коротко, смерть обдирає людину з усіх цьогосвітніх дібр. Що за видовисько, як з палати виносять того князя, що ніколи туди не вернеться, й як інші розхопшють його меблі, гроші та все інше. Ледве в одній одежі, що прикриває тіло, слуги залишать його в гробі. Ніхто не шанує ані не підхліблюється йому, ні не зважають на прикази, що полишив. Саладин, що був завоював багато азійських царств, звелів при смерті, щоб хтось ішов попереду і, настромивши на дрючка його сорочку, кликав: Ось усе, що Саладин бере з собою в домовину.

Облітає тіло, як тільки покладуть до гробу цього князя, й кістяк його більш не відрізняється від інших. **По-**

глянь на гроби—каже св. Василій— **побач, чи годен розпізнати, хто слуга, а хто пан?** Олександер Великий раз зобачив, як Діоген шукав чогось заклопотано поміж чашками померлих. За чим шукаєш? спитався зацікавлений Олександер.— Шукаю —відповів фільософ —за чашкою твого батька, царя Пилипа, і не можу якось відшукати її. Як знайдеш, то покажи мені. **Покажи, як можеш!**

Неоднакові люди родяться на землі, але смерть рівняє їх. **Нерівні родимося**—говорив Сенека— **рівні вмираємо.** —А Горацій казав: **Смерть рівняє скриптри з мотиками.** Коротко, наступає кінець, як надійде смерть, усе кінчається, усе полишається і нічого з цього світу не забираємо до гробу.

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Мій Господи, подавши мені світло пізнати, що дим і божевілля все те, чим світ дорожить, так і сили подай відвязатися, поки смерть відорве мене від його. Нещасний, я стільки разів образив і загубив Тебе, безконечне Добро, за нужденні роскоші та цьогосвітні добра. Мій Ісусе, небесний Лікарю, поглянь на безталанну мою душу, подивися на стільки ран, що гріхами завдав я собі, і змилосирдися надо мною. **Якщо хочеш, можеш очистити мене.** Відаю, що можеш і хочеш злічити, але хочеш (Мт. 8, 2) мого каяття за зневаги, щоб одоровити мене. Так, усім серцем каюся. **Злічи мою душу, бо я прогрішився перед тобою.** (Пс. 40, 5). Забув про Тебе, Ти ж не забував про мене. Тепер же зазначуєш, що готов простити образи, якщо зненавиджу їх: **Як грішник покається, то не спомяну всього беззаконня його.** (Єзик. 18, 21). Он тому гиджуся та ненавиджу їх понад усяке зло. Мій Спасителю, забудь всі гіркощі, що їх Тобі я завдав. На майбутнє я готов все стратити, навіть життя, ніж Твою ласку. Навіщо мені всіх земських дібр без Твоєї ласки?

Нуже поможи, Ти ж знаєш, який я немічний. Пекло не перестає спокушувати мене. Вже зготовляє тисячні наскоки, щоб знов повернути мене в свого раба. Ні, мій Ісусе, не опускай мене. Від сьоодні бажаю бути невольником Твоєї любови. Ти єдиний мій Пан, Ти створив, відкупив мене, над усіх полюбив, єдиний Ти заслуговуєш на любов, одного Тебе хочу любити.

II. Вмирав Пилип II., еспанський король. Покликав сина, розгорнув царську одіж і показав йому прожерті червяками груди, промовляючи: Князенку, бач, як умираю й як кінчається всяка цьогосвітня велич.—Влучно сказав був Теодорет: **Смерть не лякається багатства ані посіпаків ані пурпури. Так від вазалів як від князів пробивається гниль і зіпсуття.** Хтобуть умирає, хоча б і князь, не забирає нічого до гробу. Вся слава полишається на смертній постелі: **Помреш, не заберe нічого зо собою, ні слава його не піде за ним.** (Пс. 48, 18).

Св. Антонин оповідає, що якийсь фільософ закликав по смерті Олександра Великого. **Он той, що вчора топтав усю землю, сьогодні ж земля придавила його. Вчора замала була для нього ціла земля, сьогодні ж доволі йому сім пядей.** Вчора він вів армії, сьогодні ж декілька грабарів відводять його до гробу.

Послухаймо краще, як Бог промовляє: **Чому гордишся, земле та попеле?** (Сир. 10. 9). Чоловіче, хіба не бачиш, що ти порох і попіл, так чого гордишся? Пощо витрачувати думки та роки, щоб стати великим на цьому світі? Надійде смерть і покладе край усякій твоїй величі та задумам: **Загинуть їм думки в той день.** (Пс. 145, 4).

О куди щасливіше вмирав пустинник, св. Павло, що 60 років прожив у печері ніж Нерон, що був римським імператором. Куди щасливіша смерть капуцинського братчика, св. Феликса, над смерть Генриха VIII, що проживав посеред царської величі, але був Божим ворогом. Слід зауважити, що Святі все покидали, батькінщину, роскоші та надії жертвовані їм світом, щоб запевнити собі добру смерть, і проживали вбогі та погорджені. Живими погребали себе на землі, щоб по смерті не гребали їх у пеклі. Як світовики можуть сподіватися щасливої смерти, коли їх життя пропливає в гріхах, земських роскошах і небезпечних нагодах? Бог грозить грішникам, що будуть шукати його при смерті, але не знайдуть: **Ви шукати мене будете, а не знайдете.** (Ів. 7, 34). Заявляє, що час тоді пімсти, не милосердя: **Віддам у свій час.** (Втор. 32, 15). Сам розум говорить, що ум світової людини послабиться при смерті, затягнені лихі звички притемнять і скамянять волю, спотужніють спокуси. Як опреться при смерті, хто за життя звик улягати та поступатися? Треба б тоді сильнішої Божої ласки, що змінила б його серце. А чи Бог зобовязаний подати подіб-

ну наску? Може вислужив її своїм безладним життям? А всетаки йде тут про вічне спасіння чи руїну. Як годен віруючий думати про ці правди і не полишити всього та віддатися Богові, що по ділам буде судити нас?

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Ах, Господи, я нещасний проспав стільки ночей у Твоїй неласці. Боже, в якому нужденному стані пробувала тоді моя душа. Ти ненавидів її, і вона цього бажала. Я був засуджений на пекло: вистачало виконати присуд. Мій Боже, Ти не переставав іти вслід за мною та жертвувати мені прощення. Хто ж запевнить, що вже пробачив мені? Мій Ісусе, невже прийдеться проживати в цьому страсі аж до Твого суду Мій любий Спасителю, жаль за зневаги, бажання любити тебе, передовсім же Твої Страсті дозволяють сподіватися, що пробуваю в твоїй ласці. Безконечне добро, каюся, що образив і люблю Тебе понад усе. Рішаюся все радніш затратити ніж Твою ласку та любов. Приказуєш веселитися серцю, що шукає Тебе: **Нехай радіє серце тих, що шукають Господа.** (І. Пар. 16, 10). Господи, ненавиджу зневаги, якими образив Тебе. Ободри, влий надію, не докоряй невдячністю, бо сам знаю та гиджуся нею. Сам Ти сказав, що не бажаєш смерти грішника, а щоб навернувся і жив: **Не хочу смерти грішника, а щоб навернувся та жив.** (Єзик. 33, 11). Так, мій Боже, покидаю все та навертаюся до Тебе. Шукаю, прагну, кохаю Тебе понад усе. Дозволь любити, і не бажаю більш нічого.

Маріє, моя Ти надіє, виєднай мені святу витривалість.

III. Давид назвав сном цьогосвітнє щастя: **Немов сон тих, що будяться.** (Пс. 72, 14). Один автор коментує: **Сон, бо великі речі являються поснулим, але їх нема чи зникають негайно.** Цьогосвітні добра видаються чимось великим, але ніщо та коротко-тривалі вони як і сам сон, опісля ж усе зникає. Ця думка, що смерть кладе край усьому спонукала св. Франциска Борхія віддатися вповні Богові. Святий відпроваджував до Гранати тлінні останки Цариці Ізабелі. Відкрито труну. Всі повтікали від жаху та смороду. Просвічений Божим світлом Святий став розважати при трупі над світовою марнотою. І споглядаючи на мертву Ізабелю, промовив: **То ж ти моя цариця? Це тобі стільки могутніх пошанно кланялися? Ізабеле, де твоя велич, де краса твоя?**— Тож отак— промовив до себе—кінчаються земські величі та корони. Від сьогодні—прошептав до себе— служитиму такому Панові, що негоден померти. І так увесь посвятився любові Розпятого. Склав обіт стати ченцем, якщо помре його подруга, що й виконав, вступаючи до Ісусовців.

Тому й слушно писав хтось на чашці якогось мерця: **Все буденіє для того, хто призадумується.**— Негоден любити землі, хто продумує про смерть. Звідкіля стільки нещасних, що кохаються в цьому світі? Вони не думають про смерть: **Людські сини, доки будете нерозумні? Чому любите марноту і вганяєтеся за брехнею?** (Пс. 4,3)

Нещасні Адамові діти,— упоминає нас св. Дух, чому не проганяєте з серця земських почувань, що змушують вас любити марноту та брехню? Станеться з вами, що сталося з вашими прадідами. І вони замешкували цю палату, спали в цьому ліжку, а тепер нема вже їх. Те саме буде й з вами.

Тож, мій брате, віддайся негайно Богові, поки надійде смерть. Чини зараз, **що твоя рука годна вчинити.** (Екл. 9, 1л). Невідкладай назавтра, що сьогодні можеш учинити, бо це сьогодні проминає безповоротно, завтра ж може спіткати тебе смерть, що не дозволить нічого вдіяти. Негайно зірви з тим, що віддаляє або могло б віддалити тебе від Бога. Перестаньмо кохати земські добра, пок исмерть насильно не розлучить нас із ними.

Блаженні ті, що при смерті вже були повмирали для земських дібр. Вони не лякаються, навпаки прагнуть і радісно приймають смерть, бо вона замість розлучити їх із коханими добрами, сполучує їх із найвищим Добром, яке єдино кохають і яке навіки ущасливить їх.

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Дорогий мій Спасителю, дякую, що ждав на мене. Що було б, якщо б був послав Ти мені смерть, коли пробував далеко від Тебе? Нехай завжди буде благословенне Твоє милосердя та терпеливість, що стільки років ждали на мене. Дякую за світло та ласку, що посилаєш мені. Тоді я не любив Тебе і нехтував Твоєю любовю. Тепер люблю Тебе всім серцем і нічого так мені не жаль, як те, що вчинив прикрість такому доброму Богові. Біль мучить мене, але люба ця мука, бо додає довіря, що Ти вже пробачив мені. Мій любий Спасителю, краще б тисячі раз був я сконав аніж мав образити Тебе. Ах, радніш пошли й найжорстокішу смерть аніж знов мав би затра-

тити Твою ласку. Боже моєї душі, я був колись рабом пекла, а тепер слуга я Твоєї любови. Ти сказав, що любиш, хто любить Тебе: **Люблю, хто мене любить.** Люблю Тебе, тож Ти мій, а я Твій. Всетаки я міг би ще колись затратити Тебе. Длятого ось якої ласки благаю в Тебе: Пошли радніше смерть, аніж знову мав би затратити Тебе. Стільки ласк, хоч і не просив, учинив Ти мені. Тож не лякаюся, що відмовиш тієї, що тепер благаю. Не дай загубити Тебе, дозволь любити, й я більш нічого не бажаю.

Маріє, моя Ти надіє, заступися за мною.

ФАТІМА

(Докінчення)

Ось подаємо вам звіт з Фатіми в повній цілости та вірогідности, доказаний найвищими властями католицької Церкви. В нім показується як то Господь Бог деколи в особливійший спосіб вмішується в людські справи. А Пречиста Діва це Божий посланець. Цілий ряд книг старозавітних Пророків це ніщо іншого як низка напімнень для вибраного народу, щоби привернути його на добру дорогу. Чому отже не мігби Господь Бог післати якесь особливійше напімнення двацятому століттю—цим тяжким часам?

Напімненя

Є це заклик Пречистої Діви до всіх людей, щоб повернули до захованя Божого Закону, що є одиноким орудником ратунку перед розгніваним Божим лицем. Імя під яким та поява здійснилась, виявить нам усім силу вервиці, потребу відмовляти її. На це останнє Пречиста Діва дуже наставала. Найголовнійша і осередна точка цілого обявлення, є це що ратунок світа без сумніву залежить від набожности до Непорочного Серця Марії.

Пречиста Діва й Комунізм

Наша Літургія величає Марію як відважного й пильного сторожа Віри й Правди. Ви запримітили, що Поява припадає якраз з повстанням Комунізму. У тім часі, коли цей суспільний лад появився, і котрого сила і живучість показалася здовж 25 років, з великою енергією, Марія явилася світові, щоб йому переказати що лиш Її Непорочне Серце є в силі охоронити світ перед блудами, що їх у собі приміщує та новітня фільософія. І в цьому є одна сторона в тій Появі, котра вповні показує Її живу актуальність. Пій XI засудив блуди обоїх систем, Націзму і безбожного Комунізму. "Горячо підпираючи суспільний розвиток, і пересвідчений, що управляючі кляси, консервативі й капіталістичні є в великій мірі відповідальні що не бачили, або лічше що не бажали зрозуміти, у свому самолюбстві, суспільні й економічні зміни, що їх промисловий розвиток накидає, Я глибоко симпатично подивляю мужів і системи, котрі стремлять до поліпшення працюючої кляси." Але, чоловік не є тілько зложений з тіла, не лиш є він жолудок,—і ніколи ми не зможемо приняти суспільну систему, котра основується на матеріялістичній фільософії, й котра собі присвоює достойність одиниці як і її душу, не менше як і права самого Бога. Ціле питання нинішних часів ось таке: чи безбожний комунізм є всилі перемінитися в християнський комунізм? От питання. Ми не боїмося суспільної економічної зміни, коби лише свобода чоловіка, родини, виховання молоді, й сама родина були забезпечені. Говориться що релігійна свобода в Росії є знову позволена. Ми радо віримо в це й радіємося живою потіхою, однак мусимо признати, що це є щось нове, й по повних 25 роках переслідування ми бажаємо ясних доказів і певности, що її лише самий час нам зможе принести.

Духовний й Марійський Хрестоносний Похід

Читачеві чудесних подій у Фатімі находить глибоке переконання, що це є ділання Божого Провидіння у світі. Я смілаби сказати, що мирове розвязання подвійного питання, що його я поставила, є залежним від самого християнського світу. "Наколи народи схотять сповнити мої просьби (набожність до мойого Непорочного Серця), сказала Пресвята Діва, Росія навернеться. І мир настане. А як ні, тоді вона розповсюднить свою блудну науку по світі, й викличе війни та переслідування."

Фатимський Рух Посеред Світу

Дня 31 жовтня, 1942, Пій XII посвятив світ і Росію Пренепорочному Серцю Марії при закінченні Фатімського ювілею. 8-го грудня у празник Непорочного Зачаття св. Отець відновив цю посвяту. На початку місяця мая він поручив Апостольським Делеґатам, щоб вони попросили епископів, а ті заохотили священиків і нарід до посвяти Пренепорочному Серцю Марії. Медаль 29 червня, 1943, котрий звичайно представляє найголовнійшу подію кожнього року і котрий є зроблений в самий празник св. Апостолів Петра й Павла, представляє папу як він посвячує світ Непорочному Серці Марії. За покликом папи, величезний хрестоносний похід підготовляється. Архієпископи пішли слідом св. Отця. На приклад останний, пастирський лист Кардинала Гінслей обговорив набожність до Непорочного Серця Марії. Спільним рухом усі епархії Франції 28 мая посвятились Пренепорочному Серцю Пречистої Діви.

ЗНАЧІННЯ Й ОБОВЯЗОК РЕВНИТЕЛЯ

Із висоти хреста, з уст окривавленого Спасителя, що побідив смерть і пекло, лунає нині боєвий оклик: "Ревнителі, на фронт!" То оклик, що приносить вам почесть, а заразом: то приказ, який накладає на вас вельми поважний та відповідальний, обовязок. А саме обовязок: послуху, вдячности та любови.

1. Послуху, супроти Христа:

1. "Ідіть (у світ) навчайте всі народи," (мовить Христос) навчаючи їх заховувати (те) все, що я заповідав вам!" "І се я з вами (буду) по всі дні, до кінця віків." (Мт. 28. 19-20). Ось такий денний приказ,—заклик до місійної праці,—дає Небесний Володар;—приказ який обовязує всіх вірних, всіх без винятку,—і священиків і

вірних, і мужчин і жінок, і старців і дітей.

На це вказує сам приказ. Бо неможливою річчю є, щоб самі лишень священики мали вчити і вести до Христа цілий світ:—людей усіх країн і всіх часів. Число їх рішучо замале, щоб лишень вони моли обняти провід над народами...

Ні, ні, всі вірні повинні,—ба й мусять стати апостолами, як що цей великий розказ Ісуса Христа не має позістати пустим звуком...

2. В тому самому розумінні, висказав Христос іще одно слово: "Ви єстьте сіль землі!" (Мт. 5. 13). І ще одно: "Нехай так світить ваше світло перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Вашого (Небесноо) Вітця, що на небесах." (Мат. 5. 16).

а) Сіль дає страві смак і тривкість.— Отже першим завдання нашого життя остерегтись, щоб ми самі не стали живими трупами,—а щоб були сильними вірою та повними життєвої радости й верви християнами. Бо горе нам, коли ми затратимо в собі життя й сіль-одушевлення для нашої християнсько-католицької ідеї!

Щож то за християнин, що не жиє по християнськи? Такий християнин, то страва без смаку, яку, по Христовим словам, випльовується з уст...

Ще раз кажу: Через ціле своє життя мусимо позістати милими для Бога; заєдно мусимо палати жаром святої любови супроти Нього, так, як християне-герої перших віків,—як мученики з часів катакомб.—І то щодня мусять палати наші душі Божою любовю! Аж тоді зможемо сказати, що ми виповнюємо Божу заповідь та що живемо справжним християнським життям. І аж щойно тоді зможемо охоронитися від дочасного та вічного струпішіння та розкладу. Ось такий перший змисл слів: "Ви єстьте сіллю землі." (Мат. 5. 13).

Кажемо одначе: "Сіль землі." А цим висказуємо щось більше, як тільки те, що єдино ми самі вчинити себе маємо милими для Бога, й на цьому вже позістати. О, ні! По думці цього слова ми обовязані вчинити милими для Бога ще й й інших людей,—і то всіх людей, із якими тільки стрічаємось.

Так! "Ви єсьте сіль землі"!

—А чимжеж іншим зможете солити, як не добрим своїм прикладом, як не своєю ревністю? Чим, як не добрим словом і ділом?

І всі ми є такою сіллю: Ми священики через висвячен-

ня, а ви, немов світські священики, через св. Хрещення, Миропомазання та Боже дитинство. Всі ми разом являємось тією сіллю, тим чинником, що хоронити має людство перед зіпсуттям.

б) Ви єсьте світло світу!— (Мт. 5. 14). Ви і ми! Всі ми, без виїмку—всі що віримо в правдивого Бога!

А світла "не ставлять під посудину, а на свічнику. (Мт. 5. 15). Бо світло під сподом, накрите, миналосяб, очевидно, зі своїм призначенням!...

"Так нехай світить ваше світло перед людьми, щоб (вони) бачили саші добрі діла і прославляли вашого (Небесного) Вітця, що на небесах." (Мат. 5. 16).

Отже світіть світлом радісної, сильної віри! Світіть блеском тріюмфуючої надії у вічне життя! Світіть й яснійте жаром Божої любови! Щоб сповнились про вас слова: "Ви були колись тьмою, тепер же (ви) світлом у Господі." (Ефес. 5. 8).

в) Ви є містом збудованим на горі!

Тим містом, що про нього говорить Спаситель у своїй Євангелії (Мт. 5. 14). А тому саме на орі воно положене, щоб усі моли його бачити;—щоб ніхто опісля, коли Спаситель прийде на Суд, не оправдувався, що мовляв, його не бачив.

Тому на фронт,—до апостольської праці взиваємо вас, Дорогі Християне! Ставайте до помочі священикам! Бож бачите, що вони борються у нерівній боротьбі зі шаленою перевагою ворогів!

У перший боєвий ряд!—Тут ваше місце! А Спаситель спомагатиме вас своєю поміччю по кінець віків...

Н. 1. Ревнителі, на фронт! До цього завзиває вас другий обовязок: святий обовязок вдячности супроти Бога, свойого Сотворителя. —Він тебе створив у любови, під серцем доброї католицької матери. Вже з її крови пив ти віру в Бога, ще заки на світ прийшов. Вона впоювала в тебе любов до Бога, ще заки серце твоє почало самостійно битися в твоїй груди. Твої очі звертала вона до тебе, ще заки вони оглядали ясне сонце на небозводі...

Ще тоді, коли ти безсильною дитинкою лежав у колисці, дбайлива твоя ненька занесла тебе до св. Хрищення, перед лице Спасителя, утаєного у Пресв. Тайні Евхаристії. І тоді дрижучою своєю рукою начертала вона перший св. Хрест на твойому чолі, на устах і грудях.— В одночас уділено тобі й св. Тайну Миропомазання, щоб скріпити в тобі силу та витривалість у визнаванні св. Віри, як і в боротьбі з ріхмо,—з діяволом і покусами... Добра глибоко віруюча твоя мати складала опісля твої дрібні рученята до першої молитви,—на те, щоб ти умів молитись й пісню слави Господеві співати... Щоб колись міг брати участь у небесному хорі, в небесній, щасливій Вітчині...

Опісля ти сповідався й причащався. Не раз й не два, —може й сотки разів... А відтак може одержав ти Боже благословенство у св. Тайні подружжя...

І тепер, із могутнім оружжям молитви, йдеш через бурливе життя, а вислухувані в неділі та будні Служби Божі й релігійні та церковні практики додають тобі сили та витривалости у життєвій борні з ворогами твойого спасення. А коли серце твоє кривавиться важкими ранами, тоді йдеш до сповідальниці, щоб із рук Божого помазника приняти цілющий бальсам на терпіння душі. Він то вигоює рани душі, а ти набираєш іще більшої сили до нової боротьби та нових побід...

О, щаслива католицька дитино!— О тричі щаслива, Божа дитино!— Впадьже на коліна та величай тую любов, яка тебе вже тут, на землі, ущасливлює. І на вколішках питай: "О, Божественне Серце мойого Спасителя: Чим відплачуся Тобі за те добро, що Ти мені його вчинило?"— А Воно відповість тобі: "Дай мені душі; поможи мені рятувати душі та щасливими їх зділати!"

2) Ревнителі на фронт! Цеж ваш обовязок,— цеж довг вдячности й супроти Бога-Відкупителя!

Уклякни під хрестом Розпятого, свойого Бога, й розважуй це таїнство. Це не привид, а дійсність! Сотки свідків бачило це своїми власними очима, а тисячі-тисячі мучеників дало своє життя за те—, за цю саме правду, що Ісус Христос помер на хресті за тебе. І міліони літ людської історії не затре тієї правди, хочби й як зручно дбали про це безбожники всіх часів! Нічого вони не вдіють!...

І св. Петро вмер на хресті. І много-много перших християн перенесло найстрашніші муки й смерть із рук катів, що лишень продумували, якіб то найтяжчі тортури задати їм. Та всі терпіння мучеників не дорівнюють терпінням Спасителя навіть в приближенні. Бо найбільшим терпінням Спасителя на хресті було те, що для многих-многих душ ця Його св. Кров пролляється надармо,— без успіху!... А також і те, що за цю безконечну любов Його много людей відплатиться чорною невдячністю...

А знай: перед очима Розпятого, тоді там на Голготі, стояв теж і ти, Дорогий Християнине! І ти, своїм співчуттям, додадав Йому тоді розради та сили у найтяжчих Його хвилях. "Ось один із тисячів, що мене любить"—мовила Його зболіла душа... А Його зісохлі зі спраги уста шептали молитву до Небесного Вітця за тебе: "Отче, збережи мені цю душу, щоб вона помогла мені довершити мойого діла"!

Християне! Поможітьжеж умираючому Спасителеві! Поможіть довершити Його задушевне бажання! Апостолами Його станьте! Поможіть Йому ширити поміж людьми Його Боже Царство,—поміж тими людьми, за яких пожертвував Він своє життя на дереві Хреста й за яких Він щодня до нині жертвується на всіх вівтарях світу...

3. Ревнителі на фронт! Це ваш обовязок вдячности ще й супроти Бога-Освятителя.

Згадай, Брате-Сестро, що через Божу ласку став ти справжньою Божою дитиною! Не прибраною, (як то люде це роблять через нотаря і суд), а дійсною, рідною Божою дитиною. І так, як ти являєшся справжньою дитиною своїх батьків, через те, що в твоїх жилах пливе їхня кров,—так теж являєшся дійсною дитиною Всевишнього та братом Ісуса Христа, Єдинородного Божого Сина, через те, що твою душу виповнює, проникає й оживляє Божа ласка.

Отже подумай тільки: Бог є твоїм Вітцем, а Христос твоїм братом! Боже життя—той твоє життя, Божий віддих,—то твій віддих, Боже Царство—то і твоє царство, Божа щасливість—то твоя щасливість! Ликуй, радій, гимн слави Богу співай! Співай його кожної днини, через ціле своє життя! Співай, хочби й серед голоду й холоду на землі! Бож ти дитиною самого Бога та спадкоємцем неба! А через те ти вже тут, на землі являєшся стократ заможнішим і багатшим ніж усі міліонери і мілірдери цілого світу. Бо ніколи непроминаюча слава вічного Неба є твоєю певною спадщиною...

Цілим своїм єством,—тілом і душею,—належиш до Бога. І Бог, цілий й неподільний, хоче бути теж твоїм. Тому віддай Йому все, що належиться Йому! Всіми силами своєї душі віддайся на Його службу! Поможи Йому ширити Божу славу на землі, поможи рятувати душі! Будьжеж на стільки вдячним!

(Далі буде)

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

DECEMBER, 1947

The Rosary

By Maisie Ward

WHEN speakers of the Catholic Evidence Guild began explaining the faith in Hyde Park, London, there were Catholics in the crowd as well as non-Catholics, and some were most annoying. They would offer to fight the hecklers, or at best argue so loudly with them that the speaker could not be heard. And then we found a remedy—to ask the Catholics to say the Rosary for a successful meeting. Silent Catholics praying for us instead of noisy Catholics trying to "help" us. It was wonderful. A speaker about to get up on the platform learned to wait, rosary in hand, while the speaker getting down would offer a Rosary for him.

Crowds became inquisitive. What was this string of beads we held, passed through our fingers, kissed, and signed ourselves (anyhow, what was the sign we made? "North, South, East and West," shouted one group of hecklers).

And so we explained the Rosary. First came the beads, held to be highly superstitious and unscriptural by the majority of non-Catholics. And we found a formula around which to frame our explanation: The beads are there for the sake of the prayers, and the prayers are there for the sake of the Mysteries.

Take first the beads: on the lowest level, a convenient method of counting. My husband says he wishes our ten fingers could be blessed and indulgenced, for they serve when the rosary has been left at home or in the pocket of another coat.

Next above their use for counting we may put their aid to concentration. Sir Walter Scott used to fell trees when writing a novel. It was the best way, he said, to get plots and characters to move and live; he compared it with a woman's knitting. We all know women who cannot think without a sock in their hands; we know both men and women who cannot think without a cigarette between their lips, who "doodle" with a pencil or a bit of string.

Without entirely understanding the relation between body and soul that causes the connection between thought and activity, we know it exists. Pascal put the matter rather oddly when speaking of using the rosary, taking holy water, et cetera. He said *"abetisses-vous,"* which has been translated (even more oddly) "stupify yourself." This, of course, is not what he meant, and he goes

on to explain it better as "winning over the machine," or the mechanical side of our nature, so that it helps instead of hindering the direction the spirit desires to take. The best translation might be, "Don't mistake yourself for a pure spirit." Use the lower faculties as well as the higher. The world around is one huge distraction from prayer; the very holding, the very slipping through our fingers of the beads, can be a powerful counterdistraction—on a bus, in the subway, in the street, in barracks, so that even in the dark the fingers tell the decades..

On a higher level this use of the beads is a part of the whole philosophy of the Church about man's nature. We are not pure spirit but composite beings made of spirit and matter. And so we need, if our prayer is to be true to our nature, to use material things: images either set before the eyes or fashioned in the imagination, the cross at the end of our beads, the blessing that makes them sacred, the prayers we say on them.

For the beads are there for the sake of the prayers.

The prayers are first the Apostles' Creed: then the Our Father on the large beads, the Hail Mary on the small beads, in groups of ten called decades, the Gloria on the spaces that follow the decades.

The prayers of the Rosary arouse criticism from Protestants and even from a few Catholics. We repeat the same words again and again, and the text the condemns "vain repetition" is quoted against us. It is rather "vain mouthings" that this text condemns, words used with no soul in them. Repetition need not be soulless: a wife never tires of her husband say, "I love you": a mother never tires of her child's first words, repeated often because he knows no others.

But, in fact, with the Rosary the prayers are there for the sake of the Mysteries.

The 15 Mysteries of the Rosary fall into three groups, joyful, sorrowful, glorious, each group containing five Mysteries. The five joyful Mysteries are: the Annunciation, the Visitation, the Nativity, the Presentation, the Finding of Our Lord in the Temple; the five sorrowful: the Agony in the Garden, the Scourging at the Pillar, the Crowning with Thorns, the Carrying of the Cross, the Crucifixion; the five glorious: the Resurrection, the Ascension, the Descent of the Holy Ghost, the Assumption, the Coronation. (When I was a child the priest in our parish always announced this last Mystery as "The Coronation of Our Lady in Heaven and the Glory of All the Saints." I like this very much, but have never heard it since.)

The joyful Mysteries are said on Mondays and Thursdays, also on Sundays from Advent to Septuagesima; the sorrowful on Tuesdays and Fridays and on Sundays from Septuagesima to Easter; the glorious on Wednesdays and Saturdays and on Sundays from Easter to Advent.

Most rosaries are made for the recitation of five Mysteries. The Rosary has been said if all five decades have been recited, an Our Father on each large bead, a Hail Mary on each small bead, a Gloria on the space between the decades. But there is also a little pedant with a crucifix and a few extra beads. Usually we say the Creed on the crucifix, the Our Father on the large bead, and three Hail Marys on the three small ones; then on the final large one we say the Our Father of the first decade. The Creed is our profession of faith in the Mysteries; the three Hail Marys ask the gifts of faith, hope and charity.

Much of life must look complicated before it is understood and practiced, especially life on a high level of civilization. Take the ceremonial of eating: the knives, forks, spoons, glasses, napkins, finger bowls. Imagine a savage introduced to all these for the first time, then told that this elaborate business is the background, the accompaniment, of social intercourse, exchange of ideas, gathering of friends.

"Much simpler," he might say, "to have the talk without the food, or the food without the ceremony." Much simpler, certainly; also much less civilized. The Rosary is an intellectual, civilized form of prayer. Once understood, it fascinates.

Many Catholics almost shrink from explaining it to a Protestant; with a new convert they think the Rosary is the last thing he will learn to love. Yet I know a priest whose converts are chiefly won over through the Rosary. Preaching at street corners, conducting services in his church to which great numbers come besides his own flock, he has in his parish 500 non-Catholics who daily recite the Rosary.

Yet if some take to it easily, still others find it difficult even after years of practice. Reciting the Rosary aloud in church or at home helps some, worries others, who could learn to meditate much better without the *sound* of the words, which only distracts them. But in any case, it may be said, "Does not the very repeating of certain words (even mentally) distract you hopelessly while you are trying to think of something else?" I believe not; the practice of centuries in many countries by millions of worshippers has shown that it works. But we can, I think, go further and in part explain why it works.

We might picture the habitual state of our imagination by comparing it with someone who, looking in a shop window, observes everything there, although only conscious of looking at one particular object. At any given moment our minds are full, our imaginations overcrowded, with extraneous matters. To control all this is a real difficulty when we want to concentrate, and a modern writer on the Rosary sees the vocal prayers as filling that very function because though not identical, they are closely allied to that on which we are concentrating.

Attention, says A. G. Herring, has in the mind a focus and a field. If we occupy the field with something akin to that on which the focus is fixed, we intensify the force of thought at the focus and eliminate the distractions that will otherwise occupy the field. Draw a tiny circle surrounded by a wider circle; the inner one is the focus, the outer one the field. Obviously if you leave the field a prey to every surrounding and passing object, the focusing of attention will be far harder than if the field is occupied with cognate matter. Thus the Hail Marys subserve the meditation and help the concentration of the mind's focus.

Then, too, the division into decades, which at first seems a gratuitous interruption, actually helps. The meditation is to be a brief one: the Gloria gives the signal to move on to the next Mystery. In spite of the Aves, the imagination has run away—to the children out in the playground or the first violets under the hedge or very much further afield. The Gloria brings it back to the matter in hand. No, the beads, the recitations, do not distract the attention; rather, they fix an attention far too readily distracted.

Caryll Houselander writes: "There is a most interesting kind of underground growth of devotion to our Lady in England, and the fact is that when people are faced with overwhelming sorrows, fears, exhaustions, as we inevitably have to

be now and then, in these post-war years, it requires something like a rosary, literally to focus one's prayers. It is not easy to say why, it is certainly far more than a superstition or talisman or charm — I find it the one strengthening and comforting thing at times, just to put my hand in my pocket and feel my rosary there; it is like finding your mother's hand in the dark. But the more one has learned about and thought about the Mysteries, outside of these moments of crisis, the more truly does even a mechanical saying of the Rosary seem a true prayer, even just holding it in one's hand.

"The other day I saw a person suffering badly from shock who caught sight of my rosary, which I pulled out of my pocket when searching for something else; she seized it, and although she had only the vaguest idea of the significance, she became calm at once, like a miracle; she asked me to explain it, but she was not in a state of mind capable of taking in a whole explanation. I told her simply that it is a form of prayer which reminds one of all the landmarks in Christ's life from before His birth until after His death and that it gives them to us 'arranged' so to speak, by His Mother. She listened only very slightly and kept saying, 'Well, it *is* something to hold on to!' That's what all these poor people need, with their blindness and their vague, messy thinking, and confusing half-education—*just something to hold on to.*"

In mundane matters we often meditate. Shall I, for example, buy a new hat? I look in the shop window; I compare prices; I consider the state of my purse; finally I resolve for or against.

Contemplation does not go from step to step like meditation. It is more in the nature of a simple, steadfast gazing of the soul at God, through the medium, it may be, of some individual Mystery.

Coming on earth and living as man, God not only showed us something of His divine nature; He also cast light for us on our human nature. Many of us feel today that one of the great difficulties of life is a sort of bewilderment. Everything we read and hear is confused. The persons we read about in books or meet in daily life seem almost disintegrating, so uncertain are they of the purpose and meaning of their being. When God became man it was not only to come to our aid with all the power of His Godhead; it was to reveal to us the true way of human life by living it. One method of studying this human and divine life is the Rosary; we can slant the rays of its light now in one direction, now in another. We can think solely of what was happening in the stable or on the cross; we can look through those events into heaven; we can relate them with our own lives.

—*Catholic Digest*

✖ ✖ ✖

ON THE MAIN HIGHWAY

The aunt of a Benedictine nun had received the sacrament of Extreme Unction and the priest was offering her a few words of encouragement for her journey. He told her and the members of her family that he knew she had led a good life and though she might have to detour a bit he was sure she would go to heaven. At that the lady raised herself and spoke vigorously: "Detour nothing," she said, "I'm going straight through."

✖ ✖ ✖

Easily Misled

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

HOW easily people may be misled in regard to the teachings and the customs of the Catholic Church can be gathered by a brief glance at the following "difficulties," which I lately received by letter from a Catholic who had been indulging in the literature of "Judge" Rutherford. I shall add short answers to each of the writer's scruples, which are listed in quotations in the following paragraphs.

Says he: "In all the holy Bible, I was unable to find the word, purgatory." Answer: The word itself does not appear in the Scriptures; but the equivalent, the doctrine of purgatory, can be found in the Second Book of the Machabees, 12: 43-46 (Douay Version). There is a state where the soul after death is purged, before it can attain the higher realm into which "nothing defiled" can enter. The term, purgatory, was appropriately adopted to express such a place. The words, Trinity and Incarnation, do not appear in the Bible, either; yet, some people who object to purgatory believe in, and use, these terms. In most important basic old laws, some of the present legal verbiage is not given; nevertheless, every lawyer and every judge know that the legal words express the intent and meaning of the old laws.

Next example: "I believe that God and Jesus Christ are the only ones to forgive sins. Why is it that, in our faith, we are taught that the Church has power to forgive sins?" Sin is an offense against God, and only he who is offended can forgive the offense. However, he can do this directly, himself, or indirectly, by delegating somebody to serve for him and to act in his name. God forgives offenses against Him by delegation. He expressed His desire to this effect, He established this mode of procedure, when Jesus Christ commissioned His Apostles, in these words: "Receive ye the Holy Ghost, whose sins you shall forgive, they are forgiven and whose sins you shall retain they are retained." This text plainly proves that, ordinarily, we must go to the constituted ecclesiastical authority to have our offenses against God forgiven. One requisite on the part of the penitent is that he believes, and is truly sorry for his sins. When a misunderstanding arises between the United States and Japan, for instance, the president does not hop on a boat and sail to the Orient. No; the United States ambassador in Tokyo, delegated by the president, will represent our nation in whatever steps are taken. Judge Rutherford does not go around the country, settling accounts with people who refuse to pay him; he has delegated authority to his agents for that purpose.

"Why do we Catholics have to say Father to every priest?" my friend queries. There is no ecclesiastical law demanding this term. It is used mostly by Catholics in English-speaking countries. In Germany, they address a priest as "Mr. Host," and, in France, as "Mr. Caretaker." "Father" is a term of endearment, expressing the love and care of one to whom people are close and dear. A priest is a spiritual father, who brings children

into the world as Christians, through Baptism, and provides spiritual nourishment for them, through Christian Doctrine and the Blessed Sacrament, and carefully watches and protects their spiritual interests as long as they live. The priest is indeed a father, representing the Father of All. Hence the term, "Father", is more aptly applied to a priest than the term, "Judge," to Mr. Rutherford. The latter never was, in the strict sense of the word, a judge. He was never appointed by the president or elected by the people.

"Why are we taught that St. Peter is the head of our Church? I believe Jesus Christ is the headstone of our Church." Answer: Jesus Christ is the invisible head of the Catholic Church, and St. Peter was the visible head of the Church after Christ's death, by appointment of Our Lord: "Feed my lambs, feed my sheep." (John 21: 15-17). "And there shall be one fold, and one shepherd." (John 10: 16). Judge Rutherford claims that he is the founder, therefore the head, of a new religion, "The Witnesses of Jehovah." As leader of this sect, he is Jehovah's representative on earth—or so he would have us believe. The essential defect about this proposal, however is that Jehovah—God—never mentioned Rutherford's appointment in the Scriptures by which the "Judge" teaches and directs.

"Why are the Popes the successors of the Apostles? Christ told the 12 Apostles: 'I have you appointed to rule the 12 Tribes of Israel.' St. Peter was never a Pope; 300 years after St. Peter's death we find the word, Pope." Answer: The title Pope, comes from the word, papa, or father; the office of Pope comes from Christ. Christ wanted His religion taught "to all nations... till the end of time." This could not be done, and Christ knew it could not be done, unless the Apostles, whom He appointed for the purpose, would live till the end of the world. They all died long ago; hence, to continue and carry out Christ's wish, the Apostles had to appoint their successors, who are the Pope, Bishops, and priests in the Catholic Church. Judge Rutherford's attempt at new religion will die out after his death, unless he appoints his successors, or unless someone will voluntarily assume the leadership of the sect.

"Why are we Catholics? This word, Catholic, is not mentioned in the Bible. Why?" Answer: Christ wants His Church, the Scriptures declare, to be universal. The Catholic Church is the only one that is universal. The word, catholic, means universal.

"I learned lately salvation can only come through Jehovah—God—by Christ—Jesus—and not by saluting a flag." Answer: The Catholic Church never taught that one can gain salvation by the ceremony of saluting a flag, although the Church does teach that, by respecting those emblems which remind us of something noble and good, we do express our respect, not to the reminders, but to that of which we are reminded.

"The wearing of long robes, gold lace, etc.—all this is an abomination in the sight of God. (Luke 16:15). Jesus Christ took no honor to Himself." Answer: Wearing of robes and impressive vestments heightens the interest and respect of people. Ask Judge Rutherford whether he did not wear a judge's robe on the bench—if he ever sat on the bench. The story of Palm Sunday, when Jesus willingly received the acclaim of the city of Jerusalem, is sufficient answer.

—*The Sincere Seeker*

Blessed Are the Merciful

By Owen Driscoll

BEING *merciful* means being charitable, kind, considerate, thoughtful.

Think what this beatitude could do for the character who waits so long before introducing his date that the poor gal feels like a paratrooper wondering if the chute is going to open.

Long ago Christ showed us how to be gracious. Could we go for Him the way we do, if He had embarrassed the adulteress who came to Him at the well, or if He had said to Peter, returning from his denial, "Aha! You were the one who was going to be so loyal! Well, I told you so!"

Would Christ be so lovable if He had complained to the Apostles, "Have those women call off their brats! Can't they see that I'm worn out from being on the road all day?"

Look at the marriage feast of Cana. Christ didn't demand a spotlight and drums when He worked His first great miracle. His only concern was to save the young newlyweds from that telltale blush. Quietly He called the headwaiter aside and gave the orders.

He was always that way—strictly wonderful and considerate. And just in case someone might forget.. and be rude to the waitress at the Greasy Pig, or look down on those who work their way through school, or refuse to sit with a Negro on the bus.. Christ said, "Whatsoever you do to one of these—you do to ME!"

But this is one story of mistaken identity which you ought to be warned about before you come to the surprise ending. St. Paul spent a good part of his life trying to prepare the world for the shock of that ending. It is Christ's own prophetic story of the last judgment and goes like this:

It is the end of the world; all mankind has been gathered together from the four winds. The final awards are to be made. Jesus, standing at the throne of His Father, calls out to the just on His right hand: "Come," He says, "Come, you blessed of My Father, take possession of the kingdom prepared for you from the foundation of the world; for I was hungry and you gave Me to eat; I was thirsty and you gave Me to drink; I was a stranger and you took Me in"... But those who are to take possession of Heaven can't believe their ears; they break right in and say: "Lord, when did we see You hungry and feed You? Or thirsty and give You to drink? And when did we see You a stranger, and take You in?..."

Jesus looks at them smiles, points to all those about them, and reveals the greatest mistaken identity smash-hit of all history: "Amen, I say to you, as long as you did it for one of these, the least of My brethren, you did it for ME!"

And there is no escape from this truth. Christ is in everyone with whom we come in contact. Think of anyone at all—the coke-crowd Casanova, the slick chick, the person sitting next to you. Christ is in each of them, and is there to be known and loved and served. And,

gang, this is the real McCoy. *Every individual is worth Christ to us.*

So the next time you consider someone your social or racial inferior, ask yourself: "What if I were doing that to Christ... What if... WHAT IF!... I AM DOING IT TO CHRIST!"

And this, of course, is the real reason for good manners. They can, you know, be just a song and dance, a Dale Carnegie device to get a job or win a date... or they can be a marvelous way of honoring Christ in others.

If you take Christ literally—and why not—you'll find Heaven at your fingertips. Every time you skirt around the bumper of your meat-grinder and hold the door for the Sweet-and-Lovely, you'll be holding the door for Christ. In being thoughtful about such important little things as rising when a girl comes into the room, helping with her chair at table, leading the way down a dark theatre aisle, you are being thoughtful towards Christ, for, remember, "Whatsoever you do to one of these..."

"Aw, listen, the first think you know, you'll have me thinkin' that every time I send gardenias, I'm sayin' a prayer."

Could be, Joe! Could be!

Should you be in the number of those who think that it's clever to criticize, that it proves your superior intelligence, that it's smart to point out other's mistakes... you're no Christ-like and you're not merciful.

A cactus tongue belies a cactus mind and together they whip up a 20-20 cactus personality. Some gruesomes never seem to realize that *meanness* comes right back and slaps them in the face. As soon as they start their little routine, everyone can see those green devils dancing in their eyes.

We all want to be wows. That's natural. We all want people to like us, to give us the benefit of the doubt, to overlook our faults... but how about the other fellow? Oh, that's different! We throw knives with the ease of a Russian dagger dancer, and they always hit right between the shoulder blades.

You don't have to say much, actually. Just a hint will do the trick. "Dorie Gardner is up for grabs, have you noticed?" This, with an up-ward lift of the eyebrows and the proper hush-hush, is guaranteed to be lethal.

Well, you've made your point. You've experienced the pleasant sensation of being thought on-the-know. You've dished out the dirt, and you've started a little whispering campaign. And all because it *seemed* to you some little gal had a lot of dates and, therefore, couldn't be very particular.

These despoilers, these critics, these censors are public enemy number one. Their wake is strewn with the whitened bones of many a reputation. And the funny thing about it—they think they are such *nice people!*

It took Christ to sock this little band of back-fence heavies right between the eyes. "Let him who is without sin among you cast the first stone"... and again, "Why do you see the splinter in your brother's eye and not the two-by-four in your own?"... and finally, "Judge not, that you be not judged."

If you want your personality to wither on the vine, just focus your mind on other people's defects. Become a sour-faced, long-haired critic. Be a Lady Macbeth-of-the-Powder-Room with the blood of defenseless classmates and teachers upon your hands.

And that, by the way, is a deal that mustn't be overlooked. Try the blindfold test. Stand in your school corridor between classes. Put your ear to the ground. You'll hear such

things as, 'Boy, if I didn't know more about history than she does, I'd retire!" "Old Rigor Mortis is sure up to par! I slept straight through." "What did the Warden want you for this time?"

As soon as a teacher aims at anything higher than the eyebrows she is immediately branded as "drunk with power." Charles Dickens, Charlotte Brone, and even Henry Aldrich assure us that teachers are instruments of torture designed to make school life one long nightmare. "So pox on 'em", we say. And with all the zest of the two sweet maiden ladies who murder old men in the nicest possible fashion, we blithly butcher away, holding up every separate eccentricity and slip of the tongue for ridicule.

But unfortunately for our *Inner Sanctum* complex, teachers, too, not only happen to be human, but they also happen to be other Christs. If we classroom captives were to remember this, it might help to make us a little more grateful for their efforts to "larn" us something.

The point we are trying to kick between the goal posts is that it isn't enough to make with the eyes and honeyed words, to camouflage beneath a fancy face and false front, IF poison worse than hemlock is brewing within. If your thoughts are tattletale grey, if interiorly you are critical and uncharitable, your personality simply won't have that lustre that comes from honest Christlikeness. Train yourselves to see Christ in the people you meet! Wear a smile in your heart instead of a chip on your shoulder and life will be as happy as a Disney cartoon.

—*Catholic Youth*, Toronto

✖ ✖ ✖

PROOF ENOUGH

The story is told that some years ago in Moscow the Communist Minister of Education, Lunatcharsky, was delivering a harangue to a great gathering in a public auditorium. It was Easter time, and the crowd listened in stolid silence as the speaker reached his peroration:

"Is there anyone among you who can doubt by scientific demonstrations? There is no God, no soul, no religion! There exists only matter in continual flux. That is science."

As the far end of the hall an old priest arose.

"I would like to speak," he said.

The official could not but accede to the request, and the old man resolutely climbed the platform, faced the crowd and slowly and with deep gravity pronounced the traditional Easter greeting: "*'Bratzi, Khristos voskresse!* Brethren, Christ is risen!'"

The people leaped up as one man, and with a great cry gave the response: "*Voistino, voskresse!* In very truth, He is risen!"

Perhaps the old priest died for his boldness, but his was the victory.

✖ ✖ ✖

In Madrid, during the Spanish Civil War, a church was desecrated by vandals. A mob gathered inside. One of the looters, Pedro Santallo by name, dressed himself in the vestments of a priest and gave a mock sermon to the crowd from the pulpit. Juan Reta, a confederate of his, entered the main door in the rear and, thinking him to be a priest, shot him dead.

The Lady Told Me!

By Robert Macdonald

A FEW years ago I did not know that there was living in this world of ours a little girl called Kathleen Sloan. Yet, but for a chance conversation between another priest and myself on a dreary day in the dead of winter Kathleen Sloan would have died two years ago. Of that I am quite sure. Many a time since, I have thought in awe of the Providence of God in its bewildering ability to gather the countless strings of every one's life and tie them one by one to the most tenuous strings in the lives of others. Even a glimpse of this infinite Power leaves a lasting impression of how dependent we are in all things upon the God who made and sustains us.

I know that from eternity almighty God turned the footsteps of countless millions of people at every crossroad of life so that Kathleen Sloan and two priests might meet in the year of 1944. One false step and this would never have happened, yet the good God made sure that every stride was in measure according to his destiny. I also know that the wonderful thing that he brought about was only indirectly for my benefit and even that of the little girl. He fashioned the events of countless thousands of years so that one small corner of the world might know and love his Holy Mother the better.

This is reward wihout measure in the eyes of every Redemptorist. From the first days of our religious life we are taught to love and revere Her as the special Protectress of our Order and its labors. We believe with all the conviction of faith that our success is due to Her solely under God. Consequently it is our great objective in life to make others love and trust her with our own simple faith. When we succeed in any small measure we know that she is close to us, and what child is not happy and contented in the presence of its mother.

In the light of what was to happen, I will never forget that dull winter day when Father O'Hearn of St. Bartholomew's Church, Buffalo, N.Y., dropped into a neighboring rectory where I was preaching a Novena in honor of Our Lady. I can't remember how the conversation developed into an inquiry of the devotional value of a perpetual Novena in a parish. He claimed that he had been thinking for some time along these lines but could not make up his mind as to what to do. In a few short minutes he determined to institute a Monday service in honor of Our Mother of Perpetual Help. To my great happiness he asked me to inaugurate it in February.

One afternoon a few weeks later we looked over the church to decide upon a fitting place for the erection of the picture. He thought that the only available site was over in a quite remote corner. I thought to myself that it wouldn't stay there very long; that it would only be a matter of a few months before She would have the place of honor held by one of her sons, St. Bartholomew ...for what good son wants to overshadow his own mother... The

zeal manifested by Father O'Hearn made me more certain of what was to come.

At supper hour a few months later a broken-hearted mother came to the rectory and begged that special prayers be said for her daughter that evening at the Novena. Father O'Hearn quited the poor woman as well as he could and told her that he was sure that if it were the will of God, His Holy Mother would find an answer to her prayers. He then listened to a story that moved his heart to tears.

The Wednesday before little Kathleen Sloan had wakened up bright and cheerful a sever. At nightfall she began to manifest signs of illness. This developed so rapidly that the then frightened mother ran for a doctor. A brief examination and he demanded that she be sent to the children's hospital. Saturday night she lapsed into unconsciousness. Monday morning the specialist, Dr. Bender, diagnosed a complication of infantile paralysis and meningitis. She had a fever fluctuating between 104 and 105; her left arm and leg were paralyzed; the mouth twisted in a horrible grimace. She was a pitiful sight lying there so helpless in her high crib. Only God knows the prayers that came from the heart of that father and mother as they watched helpless the shadows of death become darker and grimmer. Was it an inspiration from Mary or was it a mind numbed by grief that seemingly by force dragged that mother from her knees, led her out of the room of death, to come stumbling at seven o'clock at night and beseech the prayers of a congregation gathered at the feet of Our Mothr of Perpetual Help.

At eight o'clock men and women with the thought of Kathleen Sloan cried out, "Behold at thy feet, O Mother of Perpetual Help... At eight o'clock death had approached the last stronghold of life. At eight-thirty she lay a hopeless victim. At nine o'clock they found her out in the corridor. Who lifted her over the bars of the high crib? Who pushed open the heavy door of the room? Who led her outside? To all questions with the simplicity of a child she answered, "The Lady." What greater explanation can we expect to find on the lips of a five-year-old child. I can think of no better explanation but it needs faith and humility to understand all that it means.

I have written this story with a very definite purpose. There are so many people today who grow discouraged when faced by the various problems of life. In the fear of poverty, sickness or distress they become blind to the great truth that God will always provide the only true solution to every difficulty of life. I have known too many who have thought that sin was the only way to avoid the disagreeable things of life. How many times have not men and women imagined that birth control, abortion, theft, slander, and the rest of that monstrous regiment of sin, were necessary to solve the problems of family and marital life. Such people have a weak faith at best in a God who is anxious and eager to provide for every cross. They have a dim understanding of the words of Christ, "Not even a sparrow can fall to the ground but my heavenly Father knows of it." They are blind to his allusion of God's watchfulness over the lilies of the field and the birds of the air. They seem to think that they live alone, abandoned by Him when the truth is that it is they who have done the abandoning!

I would to God that such could know little Kathleen Sloan. Then they would never forget those happy words, "Never was it known that anyone who sought thy pro-

tection, implored thy intercession was left unaided." After such an experience they would have the conviction of a lasting faith that the only solution to every difficulty can never be found in sin; that sin in the home, sin against the child, sin against marital purity will bring eventual disaster because it leads one away from the path that has been marked out for everyone by the Providence of a watchful God. When they have known this in all its meaning, they will never taste the bitterness of discouragement, of despair, but will find their lips over youthful as they whisper, "Behold at thy feet, O Mother of Perpetual Help."

—*Perpetual Help.*

✖ ✖ ✖

ORIENTAL HERO

Mr. Y was a Korean gentleman who was converted from paganism to the Catholic religion in the early part of the 19th century, and who took the name of Augustine at his baptism. After he lost his property in the persecutions that broke out at that time, he endured poverty with great patience, and spent almost all his time in instructing the pagans of his neighborhood in the principles of the true faith. A great number of unbelievers were converted by his example as well as by his words.

As a result of his activities in favor of the proscribed religion he was seized with all his family in the month of March, 1839, and conveyed to the prison of Potseng. When he was brought before the judge and commanded to renounce his faith and betray the other Christians, he showed great firmness and determination. He was then severely beaten and transferred to the prison of Kientso. When the judge of that court perceived among his family children still young and delicate, he was moved to pity, and employed both promises and menaces in the hope in impairing his resolution; but all was in vain. The judge became furious and cried out to him:

"Say but one word, and you will free yourself, your wife, your brother, and your children, and recover your property."

"My faith," answered Augustine, "is dearer to me than all I have in the world. I will never renounce it."

His legs were then rubbed with the triangular stick which caused excruciating pain. When he still would not deny his religion, the judge said:

"Let him be beaten till he dies."

The flesh fell off in lumps from the body of Augustine; his face and clothes and the whole of his body were covered with blood. The spectators turned aside in horror. His sentence was delivered and carried into execution on the 24th of May, 1839. He was beheaded at the age of fifty-three.

✖ ✖ ✖

THANKSGIVING

A tiny First Communicant was once asked what she had said to Jesus when she had received Him for the first time. Fortunately, she was small enough not to be troubled by such a question. She replied promptly:

"I said that I loved Him, and I said I had waited a long time for Him, and then I recited by ABC's for Him."

✖ ✖ ✖

TODAY AS YESTERDAY

ANNALS OF THE PROPAGATION OF FAITH

NAPOLEON was able to find millions of men ready to sacrifice their lives as he overran the nations and imposed his personal yoke upon Europe... Is it going to be impossible for me to find a number of young men willing to work for the evangelization of the nations and for the spread of the Kingdom of God?"

This questionn was placed at the end of a conference given by a veteran missionary in a cultural institute brought willing responses from nine young men. The same question might be asked today, with better reason and better results, of the many young men in the schools and colleges of Europe and America. The generous and indicative gesture of the hundreds of ex-soldiers in the United States who have seen the work of messengers of peace in the very battlefields, especially in the Pacific, and who were inspired to enter Maryknoll and other missionary societies and orders, will be a stimulus to others.

"The harvest is great but the workers are few!" This is the message that comes from the vast mission fields to the entire Catholic world after years of interrupted communications, suffering and uncertainty. It is a cry that goes up from hearts affected by sentiments of deep grief and great hope.

A little more han twenty-five years ago in similar circumstances, shortly after the first World War, an appeal went forth from a very high source. In the celebrated encyclical, *Maximum Illud,* Benedict XIV wrote: "Then, again, we must remedy the scarcity of missionaries. Great as it was, it has become appalling during the war, so much so that many portions of the Lord's vineyard have lost their labourers."

The scarcity of missionaries also caused anxiety and concern to Pope Pius XI during whose pontificate wonderful missionary enterprises were undertaken. In the encyclical, *Rerum Ecclesœ,* he made this known when he asked for more missionaries by calling to mind that it is necessary "that a much larger number of missionaries well trained in the various departments of knowledge be sent forth into the boundless regions that are still deprived of the Christian religion."

We might add that it was with a view to increasing the number of missionary vocations that Pope Pius XI organized the Vatican Mission Exhibit in the Holy Year of 1925. This can be deduced from the encyclical we have just mentioned.

In this same encyclical—Rerum Ecclesiæ, he addresses all: "Whether we regard the vast territories which are still unopened to Christian civilization or the immense number of those who are still deprived of the fruits of the Redemption, or the necessities and the difficulties which beset and impede the missionaries through lack of numbers, it is necessary that the bishops and the faithful co-operate in order that the number of Christ's ambassadors may increase and multiply."

Forging Ahead

His Holiness Pope Pius XII is equally anxious and concerned about this fundamental problem: "It seems entirely necessary to set aside

a day to foster this holy enterprise (missionary vocations).. We desire that it be held annually in every parish, college and seminary."

Statistics indicate that the words of the Popes have not been spoken in vain. At the beginning of the second World War the number of missionary priests had increased to 21,911 from 10,500 in in 1918. There were 6,406 native priests and 15,505 foreign missionaries in the field when the second World War broke out.

This progress has not solved the problem of the scarcity of missionaries. The field of misionary activity has become broader and the need of missionaries has become greater. In 1918 there were 352 mission territories with 9,000,000 Catholics under the jurisdiction of the Sacred Congregation "de Propaganda Fide" —today there are 556 mission territories and 22,746,986 Catholics, according to the official figures published recently in Le Missioni Cattoliche. To these figures there should also be added 3,279,162 catechumens.

In fact, the actual disproportion between the number of priests and the number of Catholics already in need of their ministry has become greater. This becomes the more obvious if one keep in mind the non-Christian population calling for missionary attenion. In Asia, for example, there are 950,000,000 inhabitants, 8,000,000 Catholics and 10,655 native and foreign priests; in Africa there are 180,000,000 inhabitants, 7,500,000 Catholics and 5,330 priests; in Oceania there are 40,000,000 inhabitants, 3,000,000 Catholics and 3,552 priests.

The increase in the number of the native clergy in mission fields may lead some to believe that there is not so urgent a need for missionary priests as there was in former times. This is not the mind of the Sacred Congregation "da Propaganda Fide." His Eminence Cardinal Fumasoni-Biondi, the Prefect of this congregation, expresses the mind of the congregation thus: "The need of missionary priests has never been felt so much as it is today; today, when, here and there, entire regions as yet pagan look and beg for the light of the Gospel!"

New Missionary Awakening

The news from the missions after the end of the war amply substantiates the assertion of this high authority; there is a splendid future for Catholicism in the mission fields.

Missionaries in China, by their charitable and heroic spirit of abnegation, have won the love and appreciation of the people as well as the esteem and even the help of officials. Today's problem in China according to one of the highest of native prelates, is "to get the necessary number of missionary priests to spread the faith among the people so eager to know it and embrace it."

A Jesuit missionary did not hesitate to say that 20,000,000 Chinese would soon embrace the Catholic religion if there were a sufficient number of missionaries.

No less fruitful and promising are the missions in many parts of Africa, especially the Belgian Congo and Ruanda Urundi with almost 3,000,000 Catholics and 900,000 catechumens, according to statistics of June, 1945. "But, in view of the multitude of people and the social needs," says a report from Africa, "it is obvious that missionary personnel must be increased."

A declaration of the bishops of Japan is of the same tenor: Circumstances are at present most favourable for the spread of Catholicism. Today everyone finds freedom of religion; authorities are well disposed towards Catholicism; they seem even ready to assist according to their ability.

Surely the harvest is great and the labourers are few. This is the missionary message that teachers have for their students. It is a message of hope, solemn and opportune. It is an appeal to the nobility of Catholic youth from teachers and leaders of the various missionary institutes and organs of mission ary co-operation.

Priests and religious, on their part, as they exercise their ministry, will not forget the words of the founder of the Missionary Union of the Clergy, Fr. Manna, who wrote: "To what avail do we preach about the missions if the number of missionaries is not increased? Of what use is it of 180,000 priests in the world are enrolled in the Missionary Union of the Clergy if only one out of every thousand decides to leave his homeland to preach to the infidels? What advantage is there to be found in the study circles and courses of missiology in seminaries and universities if missionary vocations are so few? Let us say it frankly and courageously: the whole missionary movement, including that of the Missionary Union of the Clergy, will be of little value if they do not cause truly apostolic vocations to flourish."

It is a right that belongs to our youth that the threefold manner of co-operatig with the mission cause be presented to them without alteration or omissions. This co-operation, as has often been repeated in pronouncements of the Sacred Congregation "de Propaganda Fide" is epitomized in Prayer, Vocations and Alms.

In the dawn after the darkness of the second World War this is a serious missionary problem; an urgent missionary problem, today's as yesterday's.

Nagasaki Mission

St. Francis Xavier himself first brought the Faith to Japan in 1549. He landed and preached principally in Kagoshima, a port in the Southern part of the island of Kyushu. He stayed in Japan for two years and five months before going toward China. In 1587 the Jesuit missioners were banished by edict. In 1597 there took place the crucifixion of the 26 martyrs of Nagasaki in Japan. The persecution lasted 250 years. Some 250,000 were killed in the course of the first few years amid horrible tortures. Within a few years priests and missioners were killed off and thus Christianity was apparently snuffed out in Japan.

In 1864 several missioners came from France to build a small Gothic Church in Nagasaki. It was located within sight of the death place of the first 26 Japanese martyrs. This first Christian Church was dedicated to the 26 martyrs who had been canonized in 1862. On March 17th, 1865 there occurred one of the most remarkable events in the history of Christianity. Forty-five persons came to the entrance of the new Church. A Father Bernard Pettijean saw the group and went out to meet them. He realized that they had come not out of idle curiosity so he lead them to the altar where he knelt in prayer. As he knelt an old lady whispered, *"We have the same heart as you. We are from Urakami* (northern section of Nagasaki) *and nearly everyone there has the same heart as we."* She then asked a very significant question. *"Where is the picture of Holy Mary?"* Father Pettijean could hardly restrain his joy. He lead the group to the altar of the Blessed Mother. On seeing the statue of Our Lady, the woman exclaimed, *"Indeed, it is*

Santa Maria and behold in her arms her most Sacred Child Jesus." Other groups of people came secretly to the Church and Father Pettijean realized that here was something unique in Christian history. These people (an estimated 10,000 of them) had preserved their Christian Faith through a period of almost 250 years without the benefit of a priest and in the face of fierce persecution.

Though all these years the Japanese Christians had expected the return of the missions. But they had their own test of genuine faith. Shortly before the opening of the Catholic Church, a Protestant church opened in Nagasaki. Seeing the cross, some of the Urakami Christians went to visit the church. The pastor welcomed them, talked to them of Christ, and invited them to return with their wives and children and he added that he, too, had a wife who would be glad to meet them. At the mention of his wife these men realized that this pastor was not like their old missioners so they never returned.

From these first encounters it was easy to see that the early missionaries had impressed on the faithful three points of Catholic doctrine opposed to the teaching of Dutch and English Protestants who came later. *The three typically Catholic marks for these Christians were devotion to the Blessed Virgin, primacy of the Holy See, and the Celibacy of the clergy.* Thus the Faith was preserved in Japan even without the benefit of clergy for 250 years, a remarkable story.

This is America's hour to help the people of Japan come to the Faith. They have accepted the atomic bombing which wiped out so many Catholics in Nagasaki. As a matter of fact, aboue 8,000 of the 10,000 Catholics in Nagasaki were killed including two priests, 11 seminarians, and 20 nuns. The atomic bomb landed directly in the middle of the famous Urakami parish which itself numbered 8,000 souls. It is a ruin absolutely flattened. The Church became a total wreck. It had a capacity of 3,000 persons. It was the largest Church in Japan. Japan needs Christianity now to give her moral and ethical principles and to put her back in the family of nations.

The history of Catholicism in Japan has been a remarkable story. The Church has made progress, but it has been slow work. Conversions among the pagans were not as common as might have been expected. The principal difficulty had been an anti-Catholic bias. Open persecution to the Church had ceased. The main difficulty was found in the Japanese public school system where all children were supposed to attend. A few private schools were tolerated, but could have been closed at the stroke of a pen. Shintoism was crammed into the children's heads while Christianity was represented as unpatriotic and unscientific. All this is past now and the Church has a marvelous opportunity to bring the Faith to the peoples of Japan.

In the Province of Nagasaki where the atom bomb struck there were 60,000 Catholics and in the city of Nagasaki itself almost 20,000. The bomb served to destroy this Catholic settlement, but strange as it may esem, it inspired not hatred for America, but was the occasion of these people accepting is as a penance from Heaven. Should not then America feel that it, too, has an obligation to send missioners to these people to reestablish the Church that it has destroyed,—that the blood of these Catholics of Nagasaki may become the seeks of other Christians.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

VOL. 20, No. 1. YORKTON, SASK. JANUARY, 1948

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

З нагоди 25-літнього Ювилею Друкарні Голосу Спасителя почуваємось до дуже милого обовязку подякувати всім нашим Читачам, Передплатникам та Добродіям за всі ласкаві жертви, які вони присилали підчас цих 25 літ на пресовий фонд Голосу Спасителя.

Їх жертви причинилися богато до взросту та поширення так улюбленого Місіонаря.

Певно, що Дитя Ісус буде їх всіх благословити за їх щедрість.

По 25-ох літах праці потреби цего Місіонаря взросли значно більше.

Тому з нагоди свята Христового Різдва, присилаймо свої жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя, на Різдвяний Дарунок для друкарні.

Вашим даром любови поможете нам розширяти Царство Ісуса поміж людьми. Вашими жертвами Ви робите добре діло, спасенне і корисне для многих опущених душ тут в Канаді й Америці. Вашою щедрістю зискаєте великі заслуги у Ісуса Христа.

Ще раз взиваємо—всіх і кожного з осібна з наших передплатників, щоб не забули в часі Різдва за добру пресу—а Дитя Ісус стократно його нагородить.

Всі жертви просимо слати на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Христос Раждається!

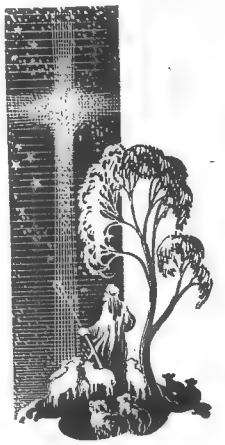

В 25-ЛІТНУ РІЧНИЦЮ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

засилає свої найщирійші побажання:

Високопреосвященним нашим Владикам в Канаді й Америці, всім Отцям духовним, всім монашим Чинам так мужеським як жіночим, всім Отцям, котрі приїхали недавно зі старого Краю, нашим передплатникам, читачам, добродіям й прихильникам—желаємо як найкращих свят Христового Різдва й щасливого Нового Року.

Нашому многострадальному, невинно мученому — переслідуваному українському народові бажаємо спокою, мира, щастя—скорої свободи.

Всім нашим скитальцям розкиненим по всіх країнах світа бажаємо скорого повороту до свобідної, незалежної, суверенної України.

Нашій геройській армії бажаємо сили й витревалости та скорої радости побачити цілу Україну свобідну, незалежну-суверенну.

Всім тим, що терплять в каторгах і засланні бажаємо щоб Дитя Ісус дало їм щастя та сили повернути назад до своїх рідних і дорогих.

Нехай Дитятко Ісус вислухає наші бажання і наповнить наші серця своїми обильними благословенствами, а Новий Рік нехай стане Роком щастя, спокою та радости для нас всіх.

Редакція й Адміністрація Голосу Спасителя.

НАША ПОЧТА

П. Гр. Козакевич: Усі передплати одержали і вислали посвідки. Сердечне спасибі за ласкавий труд і щиру кооперацію. **Пані А. Котиш:** Дякуємо за гарний лист і передплату. Службу Божу відправимо по Вашому наміренні— нехай ласкавий Бог благословить усю Вашу родину. **П. Д. Клуб:** Передплату одержали, щиро дякуємо. На поднаі адреси висилаємо оказове число, спасибі за добру волю. **Пані Т. Манчур:** Обі передплати дістали в порядку.і вписали та вислали посвідки. Боже благослови Вам на новому помешканні. За гарне діло, котре зробили для своєї сусіди, Бог певно Вас нагородить. **П. І. Осмак:** Дякуємо за гарного листа. Обі передплати вписали, синові будемо висилати місіонар регулярно. Желаємо Божого благословення для усієї Вашої Родини і діти, для котрих оказуєте тілько вітцівської печаливості, нехай будуть вінцем для Вас і славою в Бога. **П. Г. Чимишин:** Лист одержали, дякуємо щиро за труд Ваша інформація заощадить нам зайвих коштів Часом стрічається таких засліплених поклонників всемогучого доляра, не треба Вам дивуватись дуже. Всякого рода має Бог людей на цьому світу. **П. К. Боднарчук:** Передплату одержали і вписали, що дякуємо. Спасибі за добру волю. Робіть що можете для поширення доброї преси і не зражуйтеся труднощами. Не оден нині відмовив, а згодом надумається. Наскрізь зіпсутих людей не так богато. **П. В. Михальчук:** Передплату одержали і вписали. Спасибі за гарні слова- признання. По можності старайтеся приєднувати нам нових передплатників і читачів, цим зробите гарне діло для поширення слави Божої. **П. К. Нагнибіда:** Листопадове число вийшло із значним опізненням, вибачте за недогоду. Думаємо, що таки дістали його. Дякуємо щиро за передплату. **П. Н. Боднарчук:** Передплату одержали і вписали, щиро дякуємо. Службу Божу відправили— Боже Вам помагай терпеливо переносити недомагання старечих літ. Спасибі за щирі побажання. **Пані Богач:** Одержали ми два доляри яко жертви для старих людей та на календар. Взаїмно желаємо і Вам веселих Свят і щасливого Нового Року. **Пані Видич:** Чотири доляри дістали на Голос Спасителя, на Євангеліє і коляду від Вас. Дякуємо. Як обставини будуть трохи інакші то будемо може і два рази на місяць висилати Голос Спасителя.

П. М. Стечишин: Дякуємо за передплату і жертву на Сиротинець. Не знали, що Ви змінили адресу, тому й зайшло **А. Дикін:** Спасибі за прислану передплату. Богу дякувати, що щасливо перебули операцію. Він допоможе, щоби скоро повернули до повного здоровля. **П. Г. Чемерис:** Передплату одержали, щиро дякуємо. Оказові числа вислали на подані адреси — тішимося щиро Вашою кооперацією. **Пані М. Янів:** Дякуємо за гарний лист і віднову передплати та придбання нового передплатника. Згадану адресу поправили, дякуємо за ласкаву увагу. **Пані М. Гнатишин:** Передплату вписали, щиро дякуємо за гарні побажання. Просіть Бога далі о благословення наших праць і поширення Голосу Спасителя. **Пані І. Щерба:** Передплату вписали, дякуємо. Щире спасибі за коляду. Дитятко Ісус нехай опікується Вами у Вашій теперішній потребі.

РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК

П. Черевик	1.00
пані Залуська	2.00
П. Кіліштаф	1.00
пані Видич	1.00
пані Лучка	5.75

НА СКИТАЛЬЦІВ

П. Боднарчук	1.00
П. Симбаліст	1.00

ПОДЯКИ

Залучаю 3 доляри, а се 2 доляри на відновлення передплати Голосу Спасителя і доляри на Службу Божу до Серця Христового, і до М. Б. Неуст. Помочі. Я хочу прилюдно подякувати за всі добродійства, які ми отримали в своїм життю, а було їх дуже богато, від Серця Христового через руки Преч. Діви Матери Неуст. Пмочі. Нехай прославиться Імя Ісуса і Марії по вічні віки. —Анна Градова.

Складаю щиру подяку Пресвятому Серцю Христовому за виздоровлення моєї донечки з великої недуги. То була ласка велика від Ісуса і Марії Матінки Божої. — Анна Пачковська.

Посилаю Вам два доляри, одного на Голос Спасителя, а одного щоби відправили Службу Божу на подяку Ісусу Христу і Матері Божій за вратування мого чоловіка від наглої смерти, бо мав бути забитий. Сердечну подяку складаю всім Святим, що він захований при життю і прошу помістити се в Голосі Спасителя. —М. Цембровська.

Сердечно перепрашаю, що спізнився з передплатою. Сегодня висилаю 2.50, доляр і пів на часопис Голос Спасителя і доляра на Службу Божу на подяку, що милосерний Бог повернув нам щасливо нашого сина Кароля з пятьрічного фронту без ушкодження.

Складаю найсердечнішу подяку Найсвятішому Серцю Ісусовому і Найсолодшому Серцю Пречистої Діви Марії за вислухання наших молитов.— Т. Іванишин.

Сердечну подяку Всемогучому Господеві Богові, Пресвятій Родині, Дитяткові Ісусові, Пр. Діві та св. Йосифові за чудесне уздоровлення з паралізму. — Петро Барила, Еден.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Пан Андрусишин (збірка) $8.25; збірка на весіллю п. Козака 15.00; П. Вахна 3.00; п. Шулган 1.00; п. А. Трач 2.00; п. Витишин 1.00; п. Курилюк 50ц. , п. Одинський 50ц., п. Скочиляс 2.00; пані Брезден 1.00; п. Коновольський 5.00; п. Буярський 2.00; пані Зубрицька 50ц., п. Данилюк 50ц., п. Залуський 3.00; п. Шевчук 50ц.

Преп. Сестри й студентки Академії у Словтсбург.
Посередині сидить Місіонар о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ДІВОЧА АКАДЕМІЯ СЕСТЕР СЛУЖЕБНИЦЬ У СЛОВТСБУРГУ

Вертаюся з місії з Барнсборо та відмовляю часослов. Наразякась старша жінка наближається та чемненько вітає мене: Слава Ісусу Христу!

А ви куди їдете? питаюся незнайомої пані. —Їду до Словтсбургу відвідати свою Ганю!— —Яку Ганю? Хто така це Ганя? — Та то, прошу Отця, духовного, моя донечка.— Чи довго вона вже там учиться?— Третий рік!—відповіла моя співбесідниця та стала розповідати коротку історію своєї Гані.

Ганя це моя наймолодша донечка, чому й усіма люблена та пещена, а при тім капризна, непослушна, вперта та лінива, як і всі пещені діти. Зразу я не зважала на ці дитячі хиби, обманюючись, що зчасом Ганя зміниться та стане доброю дитиною. Нажаль я дуже помилилася. Впертість і каприз зростали з літами. Оттоді мій чоловік, мудріший за мене, постановив післати Ганю до Академії в Словтсбургу. Я плакала, бо тяжко було розлучитися з улюбленою дноечкою, хоч яка химерна була вона. Але нарешті я погодилася з долею. Ми відвезли Ганю до Сестер Служебниць, щоб вони вмілим вихованням перетворили мою дитину. Сама Ганя спочатку не любила Академії, бо хоч Пр. Сестри дуже ласкаво поступали з нею, всетаки треба було нераз зрікатися забаганок і примх, якими потурали з пересадної любови.

Але згодом Ганя привикла, та сердешно полюбила Сестер вихованець і стала подаватися на їхні упімнення та вказівки.

Отак минув перший рік і Ганя вернулася додому. Ох, Боже,— скликнула моя співбесідниця,— яка дивна переміна в моїй дитині! Послушна, скромна, чемна, роботяща, побожна... Скільки потіхи принесла родині, скільки полегші та помочі своїй матері в домашній обслузі!...

Що ж вплинуло на цю дивну переміну вашої донечки?— перебив я оповідання.— Вміле, тактовне, християнське виховання в Академії!— відказала вдоволено співбесідниця. Тепер ми дякуємо Богові, що дали дочку Сестрам на виховання, бо Ганя була б зовсім знищилася, якщо б була далі вчащала до публичної школи, де не зважають на моральне та християнське виховання дітей.

Он вам щире признання вдоволеної матері, он чудний вплив християнського виховання!

Якщо б так усі наші українські батьки та матері були про це переконані, то не щадилиб ні гроша ні труду, щоб дати своїм дітям добре виховання, і наші Академії так у Канаді як і в Америці були б переповнені молодю! Нажаль між нашим українським громадянством дуже часто бракує переконання, що одне тільки моральне та християнське виховання запевняє дітям щасливу будучність, витворює сильні та здорові характери, постачає Церкві прикладних парохіян і українському народові невтомних, жертвенних діячів і діячок!

Немало батьків переконані, що публична школа годна виховати вистачально їх діти. Інші шкодують гроша, бо приватне виховання по академіях і сепаратних школах більше коштує ніж у публичних закладах. Деякі матері пересадно люблять дітей, тому й негодні позбавити себе їх приявности за час шкільного року.

І так діти доростають гейби самопасом. Розвивається розум, зростають і хиби, а серце нидіє у бідних діток, бо батьки не вміють або не мають часу чи спроможности особисто займатися їхнім вишколом...

Скільки то батьків і матерей у своїй старості скаржуться та нерідко приклинають власних дітей, яких змалку пересадно та невторопно кохали!

Діти не шанують, не дбають про вижившлення власних родичів, що їм дали життя і стільки натрудилися для них!

Чому воно так? Бо ці бідні істоти не дістали належного виховання.

Усе залежить від виховання! кликав спартанський Лікург до зібраних спартанців.— Не вистачає привести на світ дитину! Без належного виховання дитина стане тягарем для себе та для других і не принесе ніякої користи громадянству та Церкві!

Немовля це маленький дикунчик!— сказав у своїй альокуції Папа Пій X. — Треба школити, формувати, щоб з цього дикунчика вийшла колись цивілізована людина, що панує над собою і над своїми пристрастями.

Добре виховання це найбільший скарб, що батьки можуть полишити своїм дітям!

Добре виховання це запорука щасливої майбутности для дітей.

Добре виховання це горнило правдивих християн і сумлінних громадян, якими батьківщина може похвалитися пе-

ред іншими народами!

І саме длятого повстають католицькі школи та академії по цих краях, де уряд недоцінює чи прямо нехтує християнським вихованням дітей.

Який гарний приклад зрозумілости і жертвенности в американських латинських родинах, що, не зважаючи на кошта, посилають дітей до власних, сепаратистичних шкіл, де зростають діти в пригожій атмосфері... Добрий приклад співтоваришів чи співтоваришок, умілий провід, тактовний нагляд виховників чи вихованиць, безнастанне вповання релігійних і моральних засад, часте прийняття св. Тайн, ступневе вияснення людської гідности та цілі життя, постійна заохота перемагати себе, поборювати лихі схильності, викорінювати хиби, вчасна та вмісна пригадка, що людина сотворена для вічности та для неба, бо християнин повинен проживати вічністю, а не дочасністю, висвітлення значення праці та важности самоперемоги, досвідчальне пересвідчення, що блуди, гріх і своволя це щось гірке та відразливе, не зважаючи на їхній зовнішній поваб, все те викресує сильні характери, гартує волю, перетворює людину, повертає її в героїню станових обовязків, працьовитих членів громадянства!

Українські Батьки та Матері, що читаєте оці скромні рядки, чи Ви переконані про правдивість оцих декількох рефлексій про конечність морального та християнського виховання дітей? Чи Ви переконані, що сьогоднішне зіпсуття та неморальність посеред молоді, зрадливість і розводи серед подругів, моральне безладдя, шахрайство, несумлінність посеред керівників і сторожів публичного порядку, кровожадність посеред керманичів сьогоднішньої політики випливає з браку християнського виховання?

Якщо б можна зреформувати виховання й усунути з нього жалюгідні браки, поблажливість, пересадну любов занедбання релігійного чинника, забуття про позагробове небесне життя, то світ і людство негайно відновилося б і поміж народами запанувалаб вирозумілість, згода, співпраця та любов!

Батьки та Матері, памятайте, що Бог і Батьківщина промовляють до Вас, як Боже Провидіння посилає Вам дитинку: **Візьми хлопя та виховай його для мене!** (Ісх. 11, 3)

Памятайте, що не самі діти, а тільки добре вихвані діти будуть вашою потіхою за життя та вічною славою в небі!

— о. Мих. Щудло, ЧНІ.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

...засилаю Вам щирий привіт та сердечне поздоровлення. Дорогі Отці, я вже одно число Голосу Спасителя маю даром, бо моя переплата вже скінчилася. Отже я не хочу читати задармо, хотяй часом і не читаю, бо не маю коли. Однак я люблю, щоби до мене хоч раз на місяць загостив Спаситель, тож тут пересилаю два доляри на два роки, а 1.25 на передплату для одного скитальця в Англії, котрого адресу Вам подаю. Ми цему чоловікові посилаємо пакунок на Свята на 20 павнів. То він з'їсть і не буде, а Голос Спаситель буде приходити йому цілий рік. Дякую і зістаю з пошаною до Вас. — Катря Обух.

(Дитятко Боже нехай благословить Вас, пані Обух, за Ваше шляхотне серце і Ваша материнська печаливість о добро бідного Скитальця нехай принесе йому правдивого щастя з Різдвом і духовну насолоду з приходом кожного числа Г. С. Ви й не знаєте кілько добра доконає Ваше добре діло виконане з такими гарними чувствами.)

"Не хочу розлучуватися.."

Лист отримав і довідався, що Ви зробили з Г. Спасителя як я собі бажав, щиро за все дякую. Однак я ще (може через помилку) отримав число на листопад, в котрім вложена картка і пригадка за передплату. Отже я посилаю ще тепер $1.50 на свою передплату, а 50ц. як коляду для Г. Спасителя і прошу мені далі посилати.

Не хочу розлучуватися з Г. Спасителя, котрий читав від першого числа, що був Г. Ізбавителя. Коли було можливо, по прочитанню багато посилаю до старого краю, ще минувшого літа післав кілька чисел. І багато розсилав по шпиталях.

Всіх Дорогих Отців щиро здоровлю і з нагоди Рождества Христового засилаю свої найщиріші желання веселих Свят, щасливого Нового Року і всякого добра і Божого благословенства. Нехай Дитятко Ісус допомагає і благословить Ваш труд і тяжку, а для нашого народу дуже хосенну працю. — Г. Козяк.

(Спасибі, пане Козяк, за цей гарний лист і побажання, котрі взаємно засилаємо і Вам. Вашим остаточним рішенням дуже тішимося. Хотя старші літа приносять свої труднощі, будете могли ще потрудитись з нами для поширення Христового Царства як робили це до тепер).

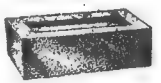

ПРОСИМО

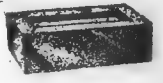

ЛАСКАВО ПОМОГТИ

ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ ПРЕОБРАЖЕННЯ Г. Н. ІС. ХРИСТА ПРИ КОЛЕГІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В РОБЛИН, МАН.

Свої жертви на фонд будови церкви в Роблин прислали отсі добродії: По 1.00: М. Черевик, П. Ференс, В. Млинарович. По 5.00: О. Пшик, А. Муха. По 10.00: В. Черепущак і Юрій і Василина Мартинюк. По $20.00: Роман і Параскевія Гуска. По $100.00: Н.Н.

Хто слідуючий: Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Ісус Диття, датель усего добра, якнайщедріше винагородить Ваше добре діло своїми небесними дарами.

оо. Редемптористи, Роблин, Ман.

⌘ ⌘ ⌘

ЛИСТ ІЗ СКИТАЛЬЩИНИ

Сальцбург, 3.VII. 1946

Слава Ісусу Христу!

Дорога Родино Сачків, і всі Дорогі наші Братя і Сестри односельчани!

Вашого дорогоцінного листа писаного Вп. Ів. Сачком дня 10. VI. 1946 ми одержали 27. червня 1946, за що Вам сердечно дякуємо. Ваш лист є для нас бальзамом на наші поранені серця— на наші зболілі душі, тому й гіркі сльози котились по наших обличах, коли ми його читали. Не згадуємо за це, що ми стратили всьо, але найбільше болить нас, що ми стратили рідню, я обох молодших братів зі Львова, котрих разом з дружинами і дітьми запроторено далеко між білі медведі на загибіль, а брата моєї дружини Антона замордовано в тюрмі в Стрию з початком червня 1941 р. а його жену, дитину і тещу замордувало німецьке гестапо 1943 року в Освенціне. І так ми лишилися самі без найближщої родини, тому дуже зраділи Вашим листом, бо Вас, Дорогі уважаємо так якби Родиною, бож Ви з рідного села, в котрім ми так довгі літа проживали. Не буду Вам описувати всього, що ми переживали з нашими дорогими людьми в Опірці від 1-го вересня, 1939 до 28-го вересня 1944, то є від вибуху війни аж до дня в котрім ми мусіли наше дороге село під обухом опустити і утікати у світ за очі. Як Господь Бог позволить дочекати, то може колись Вам оповім або напишу, або хто інший вірогідний Вам це донесе. Скажу лишень коротко, що за той час багато наших дорогих осіб з Опірця вже давно нема поміж живими— пішли туди, куди мої брати і мій швагер Антон. Їх мученича кров спаде на вічну ганьбу на відомого Атаманчука і його товаришів з Опірця, котрі запропастили наше дороге село. —Що там діялось по нашій утечі та що діється тепер — ми о тім менше більше знаємо— але серце майже віщує недобре— дай Боже щоби там хто був. По місяцях блуканини по горах, вертепах і пропастях земельних— серед страху, голоду і холоду опинились ми в марті цего року в місті Зальцбур в Австрії, де ми вже три місяці і де ми по трохи приходимо до себе. Тутки опікуєся нами американська військова влада і відоме на цілий світ зі свого добродійства американське товариство УНРРА, котре не дає нам загинути, — дали нам приміщення і вижившлення так, що ми неголодні. За це нехай буде їм від нашого народу сердечна вдячність от рода в род. Це що ми ще до тепер не загинули, це дійсно якесь чудо і ми свято і твердо переконані, що Господь Бог і Мати Божа нас до тепер захоронили. Є ту тисячі нашого народу і інших народів, з нашої Верховини тутки з нами з місті живуть і працюють: Петро Бубнів і Василь Турій, оба добрі газди з Ялинковатого. Поза містом по селах працюють: Теодор Норичка зі Сколього зі своєю жінкою Ольгою Крук з Лавочного, Іван Калинич з Тухлі, котрий оженився з Оленою, Човаґа, донькою нашого покійного дяка Стефана; Андрій Мевкало з Лавочного, син брата опірського Николи Карпиного. Ще більше нашого народу є в Баварії, Німеччині, Італії, Франції, Анґлії, але ми туди не маємо получення і не можемо нічого довідатися. Може бути, що десь туди є і наші люди з Опірця і зі сусідних сіл. Знаємо, що ми тут не можемо лишитися, а що діється в нашім краю то Ви дорогі знаєте а ми ще ліпше знаємо. Тут говорять, що будуть нас відси забирати, одних до Зл. Дер., других до Канади, до Аргентини, до Австралії, зачуваємо також, що святійший Отець Папа Пій старається ратувати наш гр. катол. народ зі священиками і нас перенести на добрий осідок в полудневій Африці. Але поки це станеться ми порадились удатися до Вас дорогі о поміч і ратунок. Якщоби така була воля Божа, що ми би не мали вже побачити Рідної Землі, то ми все таки хотіли дістатись до Вас, що би ми могли поміж своїми дорогими односильчанами умирати. Не хочемо бути Вам тягарем, бо й Ви мусите тяжко працювати на хліб насущний, але якщо Ваша ласка і Ви хотіліб нас ратувати і до себе збирати, то просимо дуже нам у тім помогти, бо ми крайні жебраки! Розходиться о афідевіт для нас трое а зглядно четверто. Я, моя дружина, син (нежонатий— до війни не женився, а у війні не хотів женитися)— він є лікарем доктором ветеринарії і тепер працює при америк. товаристві УНРРА. З нами в одній кімнаті мешкає молодий 21 літний хлопець—сирота без тата і мами і без жадної родини, котрого ми найшли голого-босого, згололнілого в нашій блуканині по чужині, взяли його так сказатиб за свого — ним опікуємося і його хотілиби ми разом з нами забрати. Він здав тепер матуру ґімназіяльну і хоче учитися на інженера або на лікаря. Оба з нашим сином учаться англійської мови. От же якщо Ваша ласка, то прошу вислати для нас якнайскорше за рецепісом летунською почтою афідевіт на чотири особи. Так це зробити прошу порадитись в наших допомогових товариствах: "Юкраїнієн Кетолик Комітті фор Рефюджіз, 161 Ґленбрук Ровд, Стемфорд, Конн." котрого головою є Ексц. Епископ-помічник о. Амвроз Сенишин. Удайтеся також до Їх Ексц. Епископа о. Доктора Константина Богачевського,— просіть Їх від мене і від себе о пораду і поміч. Я з ними ходив до ґімназії в Стрию і разом ми мешкали на станції в Стрию. Представте Їм наше чорне безвихідне положення. Можете засягнути також інформацій-поради і помочі рівночасно і у другім нашім товаристві: "Юнайтед Юкраїнієн Американ Реліф Коміті, П.О. Бокс 1661, Філядельфія 5, Па.", котрого головою є пан Доктор Волидимир Ґалан. Ми не є жадні воєнні злочинці, ані мій син ані той хлопець о котрім пишу— ані наш син ані той хлопець при жаднім війську ані в часі спокою ані в часі війни не служили— нічого не маємо на сумлінню, а терпимо тому, що нехочемо бути зрадниками нашої найдорощої Христової католицької Церкви і нашого Народу. Я мігби ще трохи послужити своїй Рідній гр. катол. Церкві та свому рідному народови. За свою працю в рідному Краю маю похвальну грамоту признання від покійного Ексцеленції Митрополита о. А. Шеп-

тицького. Ціла наша надія— то є наш син і той хлопчина, котрі би потому, якщоби Воля Всевишнього така була, пізній ше в нашій старости нами опікувалися і держали до смерти. Гроший почтою прошу, не висилати, бо тут на почті виплатилиби нам австрійськими грішми таку малу квоту, що ми би з того нічого не мали. Хіба якщоби яка певна, вірогідна особа з Америки сюди їхала, то можнаби передати. Також з одежі і харчів прошу нічо не присилати. Ми дещо з дому встигли забрати, багато нам пропало в блуканині по чужині, але завсіди щось нам лишилося, будемо мати найвище три петри ваги цілого нашого маєтку. Не знаємо, чи на випадок, як би ми до Вас їхали— чи могли би ті річи зі собою забрати. Заки ми би до Вас приїхали, то просимо дуже, якщо Ваша ласка, через червоний Ам. Хрест прислати для мене мягкий чорний або темно сивий капелюх нум. 58½ ст.— для сина також мягкий темно зелений або темно жовтий капелюх також нум. 58½ ст. а для жени чорний дамський капелюх, одні мешти чорні або темно жовті для мене нум. 44 і для моєї жени черевики з мягкої шкіри з холевками, чорні або темно жовті нум. 38 не на дуже високих обцасах або такі самі дамські чобітки нум. 38 тай може одну пачку табаку до файки.

Даруйте, що о це жебраю у Вас. Але тут за жадні гроші того не дістане— а ми без накритої голови. Я і жена майже босі і боїмося осени і зими. Так вище я написав тут з нами є два наші сусіди з Ялинковатого, вони просять щоби їх люди з Ялинковатого або їх сусіди з Волосянки і Хащованя, котрі є в Америці, щоби ними заопікувалися і їм також вислали афідевіти на мої руки. Вони мешкають окремо від нас в місті, але жиють з нами як рідні братя.

Вкінці просимо— якщоби всьо пішло в порядку — написати нам, коли, куда і як маємо їхати та чи будемо могли взяти зі собою пакунки. Маємо надію, що найдальше до Спаса одержимо від Вас якусь відомість. Може до того часу десь нас вивезуть,— то тоді ми сейчас до Вас напишемо, а це все щобисьте до нас прислали, почта завернулаби до Вас. В залученню пересилаємо Вам наші дані, котрі певно будуть потрібні до афідевіту.

Кінчу і здоровимо Вас усіх дорогі Братя і Сестри з нашого села тай зі сусідних сіл. Дякуємо Вам усім щиро сердечно за Вашу любов і щиру охоту помогти нам в нашім чорнім положенню а Вам, дорога Родино Сачків також із глубини душі дякуємо за написання до нас листа, за поміч, за пораду, за Ваше добре серце. Щиро здоровлю Вас, Вашу дружину, Сестру, Вашого сина Василя, хай Вас усіх Господь Бог і Мати Небесна благословить і наділить Вас щедро своєю св. ласкою.

Ваші вдячні
о. Леонтій Юхнович
з родиною.

Панство Сачків, які мешкають в Дукесне, Па., в Америці, показались справжніми патріотами і жертвенними людьми, та вірними синами св. Церкви. Для свойого знакомого священника не жалували гроша, ні труду, щоб вислати афідевіт, для двох осіб, а за їх старанням так само добрі люди спонукані вислали два афідевіти для двох синів тогож священика. Не щадили вони жертви, роб вислати кілька пачок живности, сім пачок всілякої одежі та добрі книжки.

Цей дорогий нам священик незадовго приїде до Америки і буде тішитись дуже побачивши тут своїх добродіїв, та по тяжких горях скитальщини зможе віддихнути на вільній землі Вашинґтона.

О коби весь наш нарід зрозумів так щиро й сердечно потреби наших бідних братів за океаном і то їхні гіркі сльози висушилися б, їхня доля щербата й незавидна поліпшиласяб.— Честь Вам Панство Сачків!

Редакція Голосу Спасителя.

БЛ. П. ТЕРЕНЯ СУП,— ЛЕЙК КАСТАНЄР, КВЕ.

27 жовтня с.р. в Амосі в шпиталі св. Тереси по принятю св. Тайн упокоїлась в Бозі в 66 році життя бл. п. Тереня Суп, жена Дмитра. Покійна походила з села Сапогів, повіт Станиславів, Зах. Україна. До Канади приїхала разом з мужем в 1907 р. до Монтреалу, де і пережили оден рік. Відтак поселились в Магазі, де і переживали перші піонірські часи до 1929 р. Того року задля численної родини пересилились на Абітібі, коло Шептицькі. Як покійна приїхала в ту місцевість так дуже журилась; не було ще ні доріг. ні будинків, ані землі виробленої. Але вкороткім часі муж і сини прочистили землю і збудували хату. Не було такого місця де покійна незаглянула; всюди помагала, де тільки могла. Най більше покійну тішило те, що був наш монастир, котрий побудуавв о. Йосафат Жан і було своє Богослуження, де покійна з родиною учащала. Вона дуже любила своє рідне. Все за життя говорила, щоби її в своїм обряді похоронили і наш священик похоронив.

Покійна здобула собі загальну пошану, хто лише її знав, своєю веселою вдачею і порадою, і часами поміччю. У великім смутку полишила дорогого мужа, сім синів: Лазора,

бл. п. Тереня Суп

Ізидора, Гриня, Евстахія, Петра, Павла і Юрка; дві замужні доньки: Йосифа Сторожук у Вінзор, Онт., і Марія Смолій у Валдор, Кве. і 12 унуків.

10-го серпня 1947 покійна відсвяткувала з мужем золотий ювилей. На той час зїхались сини, обі доньки, зяті і внукй, та багато з родини і знакомих.

30 жовтня с.р. в друге приїхали всі сини, обі доньки і зять, І. Смолій і кількох з Валдор, крім сина Павла, бо живе у Бритіш Колюмбії, щоби в послідне попращатись з покій ною і помолитись за її душу. Багато французів і наші всі цеї місцевости прийшли віддати послідну прислугу першій піонірці нашої кольонії.

Похорон почав з раня Всеч. о. П. Сулятицький з Кірклеид Лейку. Відправили Панахиду і зворушаючу пращальну проповідь в хаті, відтак зачав похорон. Шість синів несли домовину, одну милю до церкви —в часі процесії о. Сулятицький читав Євангеліє. В церкві відправив заупокійну Сл. Божу і парастас в присутности о. В. Демаре. Покійну похоронили на місцевім цвинтарі.

По похороні всіх присутних запросили на поминальний обід. Присутні не забули і згадали за наші добродійні ціли, на заклик п. Софії Мичка присудні зложили $16.50, з того призначили 8.25 на Голос Спасиля, а 8.25 на другу ціль. Збіркою занялись пп. Е. Бурсук і Н. Андрусишин з Валдор.

Жертвували: по 2.00: Лазар Суп і Юрко Суп. По 1.50 М. М. Курило. По 1.00: пп. С. Мичка, Е. Бурсук, Н. Лесик, Й. Сторожук, І. Смолій, П. Курило, Д. Суп, С. Суп, Н. Андрусишин. 35ц.: А. Олендер.

Всім жертводавцям щира по дяка, а Покійній Терені нехай буде канадійська земля легкою. В. Їй П.!

Присутний.

ПОДЯКА

Ми у великім смутку по утраті Дорогої Дружини і Мами, котра відійшла від нас у вічний спочинок на першім місці складаємо найщирійшу подяку Всеч. о. П. Сулятицькому, укр. катол. священикові з Кірклеид Лейку, котрий не жалів так великого труду і приїхав похоронити в нашім обряді нашу дорогу жену і маму. Рівнож складаємо щиру подяку Впр. о. Віктору Демаре, місцевому парохові і його парафіянам, що брали так численну участь у похороні. Щиро дякуємо панству Ф. Н. Андрусишин, що прибули на похорон і відспівали похоронні Богослуження. Щиро дякуємо пані Е. Борсук шо прибула на похорон і нежаліючи так великого труду в приготованню поминального обіду. Складаємо щиру подяку всім, що закупили вінки: панство Андрусишин і панство Гайчук, п-во Борсук, п-во Березовські, п-во Іван, Оля і Й. Ключковські; всі вище згадані з Валдор. І дякуємо приятелям чужинцям, котрі закупили спільно вінок. Щиру подяку складаємо нашим всім сусідам українцям, полякам і французам, котрі так численно посіщали покійну в хаті і брали участь в похороні. Спи, Дорога Дружино і Мамо; нехай Тобі буде та канадійська земля легкою. Вічна Тобі Память.

Муж і Діти.

ПОШУКУЄ:

Мартин Лях,
a Blagermont, Par Frevent,
Par de Calais, France.

пошукую: Юліяна, Кароля та Марію Балтовський— з села: Тарногори, пов. Ніжин, з Галичини.

ЙОРКТОН, САСК.— ТОРЖЕСТВО ПРИНЯТТЯ НОВИХ ЧЛЕНІВ ДО МАРІЙСЬКОЇ ДРУЖИНИ

Дня 4. грудня в Празник Введення Пречистої Діви Марії в Храм,— відбулось в йорктонській церкві дуже гарне й всіми очікуване Торжество Приняття нових членкинь до Марійської Дружини.

Прийшов цей чудовий вечір. Рознісся гомін дзвону по цілім місті. Можна було завважити, як люди спішать на відправу скорим кроком. Вкоротці церква заповнилась ущерть. На передних лавках засіли студенти з Колегії св. Йосифа і студентки з Академії Пресвятого Серця Христового по другім боці. Близенько коло престола повставали всі нові члени, гарним вінком з накритими головами сніжно-білими вельонами. Це нові членкині що свіжо вписались до Марійської Дружини. Стоять одна коло другої зі свічечкою в руках.

Церква прибрала незвичайний святочний вигляд. Ясне світло освітило святилище, мельодійні голоси взносили свої благання до Пречистої Діви, та просили зі щирого серця щоб могли її слідами— пожертвувати своє життя на услуги своєї небесної неньки. За хвильку живий вінок ще більше звужується— ще тіснійше зближається до Престола. Це ті горячі серця, які не годні втримати своєї любови до Пречистої Діви Марії— але горнуться щораз блище Престола, щоби чим скорійше зложити в дарунку своє пожертвования Небесній Неньці.

Одна пара за другою поступається, кладе руку на св. Євангеліє— висказує свої обітниці—і ось жертва сповнена.— Так, ті молоді душі, повні життя, енергії, замірів та мрій, яких добрі наші католицькі родичі дали до католицької школи — зрозуміли вартість свойого молодечого життя, і принесли його на услуги Пречистої Діви. Зрозуміли що найкращу річ яку вони могли зробити це посвятитись Матері Божій та статить її дитиною.

Як видимий знак їх посвяти і жертви для Пречистої Діви— священик наложив на їх рамена срібний медалик Матери Божої просячи її, щоби Вона стала захороною для всіх її членів та щоб запровадила своєю опікою між вибраних до неба.

Опісля слідувала проповідь, в якій священик в особливший спосіб підніс цю святочну хвилю звертаючи увагу на вартість тої жертви, яку зробили ті молоді— повні посвяти серця— для Небеної Цариці. Напевно що та посвята стала в особливіший спосіб Богові приємна та виеднала у Матері Божої особливійшу опіку для її дітей. Можна було читати на обличах тих молодих осіб превелику радість та вдоволення. Щастя небесне наповнило їх серця. Всі вони як один день передтим приступили до св. Тайни Сповіди а в сам Празник рано раненько приняли Ісуса Христа в св. Причастію, а вечером віддались під опіку Його Матері.

Чи може бути більше щастя? Певно що ні!

Коли поглянемо оком на це все і застановимось на хвильку та спитаємо себе— звідки це взялось, що так богато моло-

дих душ бо аж 42 цего року вступили і записались до Марійської Дружини? То розвязку на це знайдемо щойно тоді, коли застановимось над цим, що тут в Йорктоні Пр. Сестри Служебниці Пренепорочної Діви Марії мають вже довгі-довгі літа свою Академію, де учать й виховують наших українських дітей. Не виховують їх звичайно так, як то по всіх публичних школах, але крім знання впоюють безнастанно в душу молодих дівчат любов до Господа Бога, привязання до св. Церкви та особливійшу набожність до Преч. Діви Марії. Тою релігійною атмосферою окружені, пересяклі— приступають учениці разом зі своїми учительками щодня до св Причастія, щодня є присутні на Сл. Божій.

Не дивно отже, що як вислід їх любови зглядом Небесної Неньки була така гарна відправа з особливійшим пожертвованням всіх нових членкинь небесній опіці Божої Матері.

Це було завершенням цих духовних старань, які Преподобрі Сестри йорктонські так жертвенно покладають з року на рік для виховання дівчат. Це радість в їхніх серцях завершилась радістю Самої Небесної Цариці, яка милим оком гляділа на 42 нові членкині, що стали в ряди Дітей Марії.

Це напевно велика радість для родичів цих дітей, які вписались в члени Дітей Марії. Неодна добра мати горячо молилася за своїх дітей, щоб Господь хоронив їх від зіпсуття і упадку. Для захорони душі своєї дитини винайшла вона для неї прекрасне місце, Академію Пресв. Серця Ісусового в Йорктоні, а ще щасливійша почувалась як довідалась, що її донечка віддається особливійшій опіці Небесній Матері, яка буде провадити її в цілім життю.

Так, дорогі родичі, хочете дати своїм дітям гарне католицьке вихования й науку — посилайте своїх доньок до Академії Пресв. Серця Ісусового. Хочете щоб ваша дитина стала в ряди борців-хрестоносців— віддайте її під провід наших добрих Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії, а вони своїм старанням і молитвами допровадять вашу дитину на дорогу. Дітей Марії.

Нехай Непорочна Діва Марія благословить їх всіх і закріпить в їх серцях на завсіди ту ревність та любов, яку виявили в день свойого приняття, та стократно помножить.

Задля неприсутности на той день духовного провідника йорктонської Марійської Дружини о. Володимира Корби, всі церемонії приняття довершив о. Гр. Шавель.

БЕКЕНГЕМ, САСК.— ПОХОРОН БЛ. П. СТ. ЛЕСЬКА

Дня 11. жовтня відбувся похорон блаженної памяти Стефана Леська, який все був доб рим та примірним парохіянином церкви Преображення Христового а крім того через довгий час належав до заряду церковного в Бекенгем, Саск.

По богослуженні, пані Марія Лесько, жена покійного запросила всіх присутних до свого дому на обід. Там Пр. о. парох зложив родині щире співчуття та короткою промовою згадав про скитальців, для яких зложено $15.25.

Всім жертводавцям щире спасибі, а ласкавий Ісус нехай потішить засмучену родину, та многократно нагородить всіх жертводавців.

Присутний.

ВІСТИ З ВАТЕРФОРД, ОНТ.

Іменини наших Михайлів

В четвер ввечері, 20 листопада, в навечеріє свята св. Архистратига Михаїла, зібралися наші парохіяни в домі пана Михайла Подоляка, щоб спільно відсвяткувати іменини наших трьох парохіян: пана Михайла Подоляка, пана Михайла Миська й пана Михайла Дзьобка.

Для Михайлів була це несподіванка, а для нашої парохії користь. Бо з нагоди того "Михайлівського вечора" передано до церковної каси кілька долярів. Коли зважимо, що наша парохія маленька, а потреби церковні великі, тож не диво, що ту несподівану жертву заряд церковний прийняв з великою подякою.

Це гарний звичай, щоб при всяких підприємствах і нагодах зібрати бодай кілька долярів на добрі ціли, як: церква, скитальники, добра преса, сиротинець і т.д.

Пущення

В суботу, 22 листопада, відбулося "пущення" в парохіяльнім домі. Було багато людей.

Користаючи з тої нагоди, що було багато людей, і старших і молодших, предсідатель церковного заряду, пан Гнат Гнідий, заохочував усіх щоб більше інтересувалися організаційним життям у парохії. — Можна сподіватися, що оживиться рух на сцені, бо задумують малювати сценерію.

З нагоди цього пущення зібрано на потреби парохії близько 30 долярів.

Посвячення Монстранції

В неділю, 23 листопада, зараз по Службі Божій була посвячена гарна Монтранція. Дуже трудно було її дістати, та якось вкінці Отці замовили і дістали. Це є жертва, щоб подякувати Богові за одержані ласки. Жертводавці це родина: пан і пані М. Миська.

Коли жена пана Михайла Миськи була хора, зробила тоді обітницю, що справить гарну річ до церкви, коли виздоровіє. Та й обіцяла, що купить монтранцію.— І Господь Бог поратував її здоровя, та й вона сповнила свою обітницю. Забрало багато часу, поки можна було дістати гарну монстранцію. І тепер маємо цю гарну річ в нашій церкві.

Щира подяка для пані Миська за цю жертву. (Монстранція коштує 90 долярів).

Нехай Вас, пані Миська, Бог скріпляє здоровям та нехай дасть Вам багато своїх Божих ласк, щоб Ви гарно могли виховувати своїх діточок. Нехай добрий Ісус благословить Вас, Вашого мужа і Ваших діточок.

По посвяченні монстранції була Суплікація, підчас якої також відспівано молитву-гимн за український нарід "Боже послухай благання."

ЗБІРКИ ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ— В ОКОЛИЦІ АЙТУНА, САСК.

Бедфордвіль, Саск., (Станиславці): Дня 12-го жовтня 1946 з нагоди поминального богослуження за бл. пам. Павла Братковського зібрано для скитальців $13.00.

Бекенгем, Саск.: Дня 10-го листопада 1946 з нагоди вінчання Василя Спільчака з Софією Прімак, підчас обіду в Теодора Прімака зібрано для скитальців $13.55.

Габберд, Саск.: Дня 3. грудня, 1946 з нагоди похорону бл. пам. Марії Полуйко зібрано для скитальців $10.24.

Гудів, Саск.: Дня 27-го лютого 1947 з нагоди похорону бл. пам. Івана Савчина зібрано на скитальців $15.00.

Габберд, Саск.: Дня 12-го серпня 1947 з нагоди вінчання Михаїла Мусія з Ольгою Кенц зібрано (в хаті пані Еви Кенц) скитальцям $28.45.

Бекенгем, Саск.: Дня 11-го жовтня 1947 з нагоди похорону бл. пам. Стефана Леська, зібрано скитальцям $15.24.

Бедфордвіль, Саск.: Дня 12. жовтня 1947 з нагоди весілля Івана Гульки з Марією Деркач, підчас гостини в хаті панства Деркачів зібрано для скитальців $28.00.

Гудів, Саск.: Дня 25-го жовтян 1947 з нагоди похорону бл. п. Олекси Кукурудз, в хаті Кирила Перейми зібрано для скитальців $16.05.

Бирмінгем, Саск.: Дня 26-го жовтня 1947 з нагоди весілля Михайла Деркача з Марією Штільмахович зібрано в хаті Николи Штільмаховича $8.90.

Всім жертводавцям щиро дякуємо, а ласкавий Ісус нехай многократно винагородить.

о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Перше св. Причастя дітей в парохії св. Духа, Бруно, Саск. Посередині о. ректор, П. Криворучка.

⌘ ⌘ ⌘

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск. Передплата на рік в Канаді $1.50—За границею Канади $1.75. Одно число 10ц. — Друкується за дозволом Церковної Влади.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.50 per year in Canada—$1.75 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Рік 20, ч. 1. **Січень** **1948**

ПАСТИРСЬКЕ СЛОВО

З НАГОДИ ПРАЗНИКА ХРИСТОВОГО РІЗДВА ДО ВИСОКОПРЕПОДОБНИХ І ВСЕЧЕСНІШИХ ДУХОВНИХ ОТЦІВ І ВСІХ ВІРНИХ НАШОЇ ДІЄЦЕЗІЇ

Христос Раждається!

"І ось звізда, що її бачили на сході, йшла попереду їх, аж прийшла й стала над цим місцем, де було Дитя" (Матей: 2, 9)

Дорогі в Христі,

Міріяди звізд світили від віків на небі.

Одна лише з них станула нда Вифлеємом і своїм блеском показала на новонародженого Христа.

Ведені світлом Вифлеємської **зорі три мудрці віднайшли, у печері за містом, Дитя-Ісус.** І припавши поклонилися Йому, тай відкрили свої скарби й принесли Йому дари: золото, ладан і миро." (Мт. 2, 11).

Появою Вифлеємської звізди й приходом трьох царів, **дуже занепокоївся цар Ірод.** Побоявся втрати свойого земськоо престолу. "Тоді Іров тайком закликав мудрців до себе і випитувався в них про час, коли явилась звізда" (Мт. 2, 7).

Коли Ірод, у своїй тривозі постановив повбивати всіх немовлят у Вифлеємі, **то Бог післав ангела до св. Йосифа в ночі й цей йому сказав: "Уставай, візьми Дитя і Його Матір і тікай у Єгипет** і пробудь там, поки скажу тобі, бо Ірод шукатиме Дитяти, щоб погубити Його. І він устав, взяв Дитя та Його Матір у ночі й поспішив до Єгипту" (Мт. 2, 13).

"А Ірод, як побачив, що мудрці насміялись з нього, вельми розгнівався і післав повбивати всіх хлопчиків у Вифлеємі і по всіх околицяцх його, від двох років і менше,з гідно з часом, що про нього докладно був довідався у мудрців. Тоді то сповнилось слово пророка Єремії, що мовив: голос чути в Рамі, плач і важке ридання. Рахиля плаче за дітьми своїми й не дає розважити себе, бо їх немає" (Мт. 2, 16)

Дві тисячі літ минає, як над Вифлеємом зявилася звізда. Її світло пригадує нам цю величну подію в історії людства, що відбулася літ тому 1947. **При світлі Вифлеємської звізди стають перед нами всі таїнства Христового Різдва у всіх своїх обставинах і подробицях. Христос,** як Богочоловік родився історично у Вифлеємі лише один раз, але **своєю божественною ласкою Він відроджується безнастанно у поодиноких душах, родинах, народах і св. Церкві.** У базиліці Христовоо Різдва, у Вифлеємі, по нинішній день, видніє в оправі білого мармуру срібна звізда з написсю: "Тут із Діви Марії народився Ісус Христос."

Світло Вифлеємської зорі просвічувало темні підземелля катакомб через перші віки історії Церкви. Від непамятних часів завзиває нас св. Церква своїми церковними богослуженнями, щоб ми зложили себе в дарі Божому Дитяти, на взір землі, що дала Йому вертеп, пастирі чудо, царі дари, ангели спів, а небо звізду. **Чар Вифлеємської звізди став натхненням малярів, різьбарів і письменників.** Що за радість бє з такої коляди, як: "На небі зірка ясна засіяла, і любим світлом сіяє..."; або з цієї коляди: "Нова радість стала, яка не бувала, над вертепом звізда ясна, світу засіяла..."; або і з цієї: "За світлом зірки, десь аж зі сходу, йдуть три владики, з княжого роду..."

На видноkрузі наших часів виринали різні звізди. Світлом своєї земської величини прямували притемнити Вифлеємську зорю. Наукою, політикою, своїм релігійним світоглядом вмовляли вони у всіх, що бажають відтворити живе, повне і правдиве християнство. Міркували собі, що можуть мати Бога без Христа, Христа без Євангелії, Євангелію без Церкви, Церкву без Голови, Голову без власти, небо без діл, вічність без пекла... **Всі ці земські звізди замерехкотіли на якийсь час** у людській думці, заблимали своїм бліднючим світлом і спід сьогодні по них

пропав. У поході століть, всі вони показалися однодневками, блудними огниками, спадаючими метеорами. **Досвід тисячеліть виказує, що Вифлеємська звізда дальше** світить. Що переломова хвиля започаткувалася від Різдва у Вифлеємі. Що Вифлеємське Дитя є й на дальше володарем міліонів душ, бо: "Ісус Христос, вчера й сьогодні й той самий на віки" (Євр. 13, 8).

Вифлеємська зоря світить дальше непритемненим світлом, бо черпає свої лучі від цього, що сказав: "Я є світло для світу. Хто йде слідом за Мною, не ходитиме в темряві, а матиме світло життя" (Йо. 8, 12). **Зоря з над Вифлеєму несе зі собою надземську радість для** людської душі: "А як вони побачили звізду, зраділи дуже великою радістю"—згадує св. Євангелія про трьох мудреців. Земля не дасть нам бажаної радости, а земські добра повного щастя. Гріх кінчиться ігркістю й викидами совісти. **Чудесна звізда вказує нам шлях, де шукати нам радости.** У Вифлеємськоо Дитяти, що була радістю для царів, пастирів і ангелів. **Вифлеємська звізда остає й по сьогодні непомильною провідницею.** На взір трьох мудрців відбуваємо всі ми мандрівку, щоб знайти Христа, що самий заявив: "Я дорога й правда й життя" (Йо. 14, 6)

Поява нової зорі на небі викликала у людей різні почування. У одних мир, щастя й радість, а у других сум, тривогу й пригноблення. **Зоря була радісною появою для ангелів, пастирів і мудрців.** Ірода, Єрусалим і його мешканців нова зоря перелякала. "Як же цар Ірод те почув, то затривожився і ввесь Єрусалим із ним." (Мт. 2, 3). Історія й сьогодні повторюється. Одні радіють Вифлеємською звіздою, йдуть за її світлом і доходять до Христа. Других світло її разить, тремтять на її вид, стараються затерти імя Вифлеємського Дитяти.

Повторюється у наших часах також Іродовий злочин. Ірод, занепокоєний утратою неправно набутого царського престолу, видав приказ вирізати всіх хлопчиків. Його очі не злякалися потоків невинно пролятої крови, серце не зворушилося плачем нещасних матерей, душа не закамініла горем унещасливлених батьків. **І нині відторюється Іродова облуда, лукавство й кровопролиття.** Попри руїну другої війни, спалені села й міста та доріжку тисячеліть, Іродова рука винищує ще цвіт нашого народу—молодь, мозок нашої культури—інтеліґенцію, духовний її провід—священиків, монахів і Єрархію.

Кровю і оружжям прямує затримати при собі неправно здобутий престіл. Умер жидівський Ірод. Так зазначує св. Письмо. І нинішні Іроди не є вічні. І їм прийде кінець.

На тлі різдвяних таїнств дуже виразно зарисовується і доля теперішних скитальців. Вифлеємська звізда була свідком утечі Божого Дитяти. Новонароджений Христос забажав уподібнитися до лдей у всіх їх чертах, подробицях і земських обставинах. Отже й в утечі, скитанні й перебуванні поза своєю рідною країною. Ісус утік перед Іродом до негостинного Єгипту. Скільки це тисячів наших скитальців є сьогодні ровкинених у Німеччині, Франції й Англії...? Скільки по Европі, Азії й Африці? Вифлеємське Дитя, що тому 1947 літ зазнало скитальчої долі у своїх перших роках життя, є у силі нині осолодити всі гіркости наших обездержавлених скитальців.

Щасливі були хлопчики з Вифлеєму, що понесли смерть для Христа. Ледви закоштували дещо зі злиднів цієї долини сліз, а вже замкнули свої очі для цього світу, щоб їх отворити для неба. **Земське нещастя перенесене ради Христа, перемінюється у вічну радість.** Ця обставина є у силі дати нам полекшу, коли глядимо під цю пору на криваве нищення нашої св. Церкви на землях наших предків. **Невинно пролята кров наших священиків, монахів і монахинь і мільйонів гонених за віру наших Братів і Сестер, заповняє на наших очах небо ісповідниками, праведними і святими і мучениками.**

Ще ніколи мабуть не знайшлося людство серед таких вирішальних часів, як тепер. Найбільше придавлюючим, це непевність найближчої будучини. Хоч мир проголошено років тому кілька, то у дійсності його ще нема. Людство сьогодні розбите у політиці, зруйноване у господарці й підміноване у культурі. Атомічна бомба грізним маревом повисла над розсвареними дітьми цьоо світу. Коли серед сучасних руїн, притемнений розум навіть наймудріших цієї землі, то **для нас віруючих остало ще післанництво Вифлеємської зорі.** Вона ще не згасла для нас. Вона ще й нині вказує на Вифлеємське Дитя. Дитя, що є вродженим князем мира, що йому при різдві ангели співали про мир, що ще й нині кличе до себе всіх: "Прийдіть до мене всі пригноблені й обтяжені, а я успокою вас" (Мат. 11, 28)

Важкий тягар давить душу нашого народу. Останні

роки зазначені досвідами Божого Провидіння. Цілість нашого народу опинилася у тюрмі народів, останки його розсипані по цілому світі. Мабуть ні одному народові у світі не доводиться святкувати Різдва серед таких турбот, тягарів і пригноблень. Піднесім свої очі до Божого Дитяти, що сталося плачучим, щоб осушити наші сльози; безсильним, щоб нас скріпити; чоловічим Сином, щоб ми могли стати прибраними дітьми Бога. **Дитя Ісус осолодить наше теперішнє горе, дасть** ласку витревання й освободження всіх українських земель.

Дорогі в Христі! Многі бачили Вифлеємську звізду. Попри пастирів, лише трьох мудрців пішло за її світлом. Під її проводом дійшли вони до обіцяного Спасителя. **Щасливі будемо й ми, коли по вору трьох мудрців, підемо за світлом Вифлеємської Зорі у нашому особистому, родинному житті.** За її світлом дійдемо до Христа. А з Христом осягнемо всяке добро й щастя, так дочасне, як і вічне.

Дуже тішимося, що по многих труднощах позволив Бог кілька тисячам наших скитальців святкувати цьогорічне Різдво вже на канадійській землі. З надзвичайною радістю **витаємо Вас усіх Дорогі Скитальців,** тішимося дуже Вами всіми й засилати будемо наші молитви, щоб Бог поблагословив усім іншим, що є ще у Західній Европі, дістатися до нас і святкувати разом, коли вже не Великдень, то принайменше слідуюче Різдво. **Витаємо Вас по наших церквах, користайте з добродійств наших парохій, дорожіть скарбом св. віри,** що за неї на землях наших предків, віддають тисячі своє життя й наші Епископи страждають. Не дайте себе звести різним сектантам нової землі. **У цей великий Празник Христового Різдва витаємо і Вас, Дорогі Отці,** що самі цього року будете святкувати радісно Христове Різдво у Канаді й цю радісну вістку голосити нашому Народові.

У великий Празник Христового Різдва складаємо всім Вірним, з глибини нашої душі, найщиріші святочні побажання. **Нехай Дитя Ісус замешкає у Ваших душах,** обдарить своїми рясними різдвяними ласками, **наповнить миром, щастям і радістю.** Нехай Боже Дитя благословить Вас усіх і щастить Вам. Христос Раждається!

† ВАСИЛІЙ, Єпископ-Ординарій
† НІЛЬ, Єпископ-Помічник

Винипег, 25 грудня, 1947

Щоб в Нас Було Більш Релігійної Свідомости

БОГ Є ВСЕМОГУЧИЙ І ПРЕМУДРИЙ

ХТО не знає про французького цісаря Наполеона? Був це, щоправда, славний цісар, але був і страшно гордий. У своїй гордості постановив собі опанувати цілу Европу й над цілою своєю державою володіти з міста Риму, як свого головного осідку. Та знав він, що місто Рим тоді належало ще до Христового Намісника Пія Сьомого й що Пій Сьомий зовсім немав охоти віддати головне місто Християнського світу Наполеонові. Тому постановив усунути Святішого Отця з Риму хитрощами. Коли Пій Сьомий був у Парвжі, Наполеон говорив до нього ось-так: "Перенесіть, Святіший Отче, свою столицю до Парижа; тут Ваша Святість матиме спокійне життя й будете могли спокійно провадити Церкву Святу." На ті слова Намісник Христовий мав коротко відповісти: "Комедіянт."

Це так сильно розлютило Наполеона, що зо злости вхопив прекрасне різбарське діло, що представляло величавий храм святого Петра в Римі, й так міцно вдарив ним об землю, що воно розлетілось на тисячні кусники й розпалений жаждою пімсти, скричав: "Коли воно так, то от як розібю я твоє панованнн, твою Церкву, твою власть."

На те Папа мав сказати тільки одне слово: "Траґедіянт."

І що сталось? Той славний Наполеон скінчив своє життя в смутку як вязень на опущеному острові святої Єлени, а власть Христового Намісника триває й до сьогодні, бо береже її Всемогучий і безконечно Мудрий Бог. Тому ми повторяємо те, що так гарно каже Патріярх Йов: "В Господа мудрість і сила, через раду й ум. Він володіє."

Божу Всемогучість показує нам те, що Церква завжди триває, й що в неї є всі засоби ласки.

* * *

Коли ми народились, то на нашій душі мов присохла була скверна-спадщина провини наших прабатьків Адама й Еви. Хрищення з нашої душі змила ту скверну. А хто дав тій воді ту змивальну силу? Всемогучий Бог. —На Службі Божій перемінюється хліб в живе Тіло Христове й вірні під виглядом хліба приймають правдиве Христове Тіло. І так Пресвята Евхаристія є доказом Божої Всемогучости. Ми самі зо своєї власної сили хіба грішити вміємо, але Ісус прибитий до Хреста дає нам силу й ласку перемогти гріх і через святу Тайну Каяння й Останнього Помазання спасти нас, немічних грішників. От і наше спасення доказує Всемогучу Силу Божу.

Всі ті, що вчились европейської історії, знають про життя славного Еспанського цісаря Карла Пятого. Один старий і вірний його слуга тяжко занедужав і в часі недуги відвідав його сам цісар. Щоб потішити свого слугу цісар сказав йому просити о щобудь і прирік сповнити його бажання. "Цісарю," сказав слуга, "продовжи мені життя, щоб я міг через якийсь час покутувати за свої гріхи." "Це може зробити тільки Бог," відповів цісар. "А я, немудрий," так зідхнув недужий, "ціле своє життя віддав цісареві, а нін навіть на оден день не може продовжити мені життя. Як би я був так вірно й горливо Богу служив, то нетільки продовжив б мені життя, але дав б мені житя вічне." Тому й каже царський псалмопівець: "Блаженний чоловік, що його надія на Господа Бога його."

Катехизм говорить: Бог є Всемогучий і наука віри розясняє, що це значить, що Бог може все зробити, що схоче, й вистачить Йому тільки хотіти, щоб щобудь зробити." Бо все може зробити, тільки згрішити, зло зробити й вмерти не може, бо рішити й вмирати можуть тільки ті, що немічні й недужі. А Бог є Вічний і Досконалий. Тож Бог може все зробити й вистачить Йому тільки хотіти. Мільйони зір прикликав Він до існування; тисячні й тисячні травиці, дерева й квіти; порошки й хмародосяжні верхи, в порохах землі мільйони хробачків, безчисельних людей, ангелів, живих і неживих сотворінь. І те створив Він з нічого, Сам, без помочі, без ніякого теріялу й приладу, тільки й своїм хотінням. Х

щоб була земля й земля була. Ту Всемогуість проголосив Архангел Гавриїл, коли пояснив Пречистій Діві Марії, що зродить сина, а все ж останесь Дівою, "бо," сказав він, "в Бога ніщо не є неможливим." Бог Паном світа. Він дав закони природі, Йому служать вогонь, вода, повітря й земля.

На приказ Божий вода залила землю й відбувся потоп світа. На Божий розказ розступилось Червоне Море, зо скали витрисла вода, на весіллі в Кані Галілейській вода перемінилась в вино. Вогонь спалив Содому й Гомору, три Даниїлові друзі не згоріли в вогнянній печі. В Єгипті земля через сім років приносила багатий урожай, сім років бідний.

В Божих руках є повітря: Серед громів і лискавок Бог проголосив Десять Заповідів Божих, Він приказує вітрам й вони притихають. Бог є Паном життя й смерти, Він воскресив Наїнського юнака, Яїрову дочку, й сам славно встав із гроба.

Коли одного разу цісар Максиміліян був на полюванні, вибухла страшна буря. Лив страшний дощ, лискавки зо всіх боків мов стрілами літали, били лячні громи. Земля дудніла, з гір курилось. На вид тієї страшної бурі навіть найсміліші тремтіли й Богу молились. Сам цісар впав навколішки, простяг рамена до неба й закликав: "Всемогучий Боже, тільки Ти Пан, а ми всі тільки немічні Твої слуги."

И ми, повні тієї покори, впадьмо в порох землі перед Тим Всемогучим Богом і з цілого серця зідхаймо: "Твоя, Господи, велич і сила, слава й побіда. Твоє все, що на небі й на землі. Твоє, Господи, царство, Твоє багацтво, в Твоїй руці могутність і сила, а ми подорожні й чужі." (Пар. 1. 29, 11).

Сицильський король Гієрон хотів похвалитись чимось таким, чим не міг похвалитись ще ніхто на світі й приказав збудувати величезний корабель, мов село. Та троха перерахувався, бо не думав про те, що треба буде той корабель спустити на море. Кільки лиш було на його острові людей, кільки коней, всіх їх зібрав, але всі вони не змогли рушити корабля з місця.

Досадно стало королеві, що люди ще висміють його, коли корабель останеться на землі й тому прикликав вченого Архімеда, щоб йому поміг. Архімед прирік, що зладить таку машину, що при її помочі тільки один чоловік зіпхне корабель на воду. Він додержав слова й за кілька тижнів зложив машину свою, присунув її до боку корабля та попросив короля, щоб покрутив колесом машини. Король легенько-легенько один, другий раз обернув колесом і на велике здивування людей сам зсунув величезний корабель на воду. В захопленню кинувсь в обійми Архімеда й приказав свому народові, щоб від того часу звати Архімеда наймудрішим в королівстві.

От, як то ми коримось і перед мудрістю людського розуму й шануємо глибокоумного чоловіка. А все ж, хоч би й найглибший ум людський, то він і порівнатись не дасть з безконечною Мудрістю Божою. Поглянь на небо й землю, на море й ріки, на гори й доли, на повітря й облаки, кілько то всюди сотворінь і всі вони голосять славу Божої Премудрости. На образ того всього мимохіть з псалмопівцем закличемо: "Як величаві діла Твої, Господи, все Ти мудрістю зробив." (Псалом 103, 24).

Мудрий був Цар Соломон і легко вмів знайти правду. Мудрий був святий Володимир, бо переконавсь, що тільки тоді його нарід український буде сильний, коли стане Христіянським. Але що це один край проти цілого світу? Що це мудрість одного короля проти мудрости його Створителя? И коли воно так тяжко правити тільки одним містом так, щоб у ньому був лад, то якої мудрости треба, щоб удержати лад на цілому світі? А все ж є такі немудрі люди, що своїм коротеньким розумком ганять Божі діла й в своїй глупоті думають, що вміли б ліпше зробити, ніж Бог. Вони мов той глупий чоловік, що валявсь під великим дубом. Коли подививсь до гори й побачив на дубі жолуді, то подумав собі: Коли Бог вже сотворив дуба, то чому не зробив так, щоб на ньому росли такі жолуді, як гарбузи, бо тоді й одної жолуді було б досить, щоб цілу безрогу нагодувати. А посадити собі одне тільки дерево на подвірі, то його вистало б, щоб безрогу й викормити. И коли собі так думав, то вітер потряс деревом і одна жолудь на сам кінець носа йому впала. Та смішно стало йому, що то було б сталось, як би був гарбуз йому на ніс впав з того великого дуба. Що ти... хробачку бідненький... що ти берешся судити Божі речі... Чи ти з Богом небо створив? Чи був ти там, коли Він ставив підвалини землі?

Неодин думає собі: пощо тієї морозної, довгої зими... чому нема вічно квітучого літа? Тупі думки... Як зем-

ля ніде й ніяк не спочала б, чи не вичерпалась б вона й не стала б неурожайною?— Земська куля укрита на дві третих водою, а тільки одна третина є суха земля. Знову хтось нарікає, чому Бог створив так багато води, чи не ліпше було б для бідних людей, щоб було більш суші? Глупа це бесіда; як би не було тільки води, то з чого робились би хмари, щоб заливати урожайним дощем поля? Дуже мудро упорядкував Бог всі ті речі, навіть найменшого хробачка, гусінницю, комашку, мушку не без причини створив, тільки нам ум притемнений і не в силі схопити Божих шляхів і намірів.

Сам чоловік розумний не робить нічого без наміру. Батько тому виснажується, працює, щоб удержати, прибрати родину. Добрий християнин тому слухає проповіді, щоб ліпше пізнати Бога й Його волю святу. А безконечно мудрий Бог з якої причини, з яким наміром творить свої діла? От Божий намір: Слава Божа й спасення людей. Нераз буває, що горе, нещастя звалюється на нас, але в недовзі показується, що та біда, та недоля були джерелом нашого щастя.

Гарним прикладом служить нам Йосиф з Єгипту. Які наміри мав Бог з Йосифом? Він хотів нагородити Йосифа за його чисту душу й ухоронити його батька й братів від голоду. Що отже сталось? Насамперед браття кинули його до сухої, либокої керниці й вкоротці потім витягнули його й спродали ізмаїльським купцям. Купці закели його до Єгипту й там він дістався до дому великого пана, що звався Пентефрій. Жінка того пана, щоб пімститись за те, що Йосиф не хотів піддатись її грішним намовам, фальшиво оскаржила його в свого чоловіка, й невинний Йосиф попався в темницю... Чи добре було те все?... Чи була то нагорода?... А все ж, як чудово й премудро Божа мудрість провадила життя того юнака, так що ціла та подія голосно кличе: Є Бог на небі, й Він безконечно мудрий і Він Божою своєю рукою провадить наші дороги. Йосифа вивів з вязниці, зробив його королем, але наперед мусів перейти через пониження, страждання й недолю, щоб вийти так високо.

Так робить з нами беконечно мудрий Бог. Допускає на нас терпіння, недолю, щоб очистити нашу душу від бруду гріхів, як золото чиститься в вогні. Хоче відвернути наші серця від землі й звернути до небес, вирятувати хоче нашу душу. Бо ж кілько то людей, що коли здо-

рові, не переносять злиднів, забувають про Бога, гріхи на гріхи накопичують і пропадають на віки. А навпаки, коли на них Бог допустить недугу, нещастя, вертаються до Бога, каються своїх гріхів, спасаються.

Тому любім Бога, служім Йому вдячно, з запалом. І тоді, хоч як Він з нами буде поводитись, все буде для нашого спасення, все поможе нам до царства небесного. Тому говорім з Апостолом: "З Нього, через Нього й в Ньому є все, Йому слава на віки."

ВІРА ВАРТУЄ ЖЕРТВИ

Батько замордованого в Мексику молодого священика отця Про, як побачив домовину з тілом свого сина в хвилину по його страченню, підніс віко домовини, поцілував чоло своєї дитини та стер платком кров з його тварі. До своєї доньки, що залилася нестримним шльоханням, сказав рішучим голосом:

—Доню, нема чого плакати!—

За хвилю пізніше принесли тіло другого сина, Гумберта, якого рівнож страчено за віру. Батько на вколішках молився цілими годинами про домовинах своїх синів. Коли товариші складали йому серед сліз свої співчуття, він відповідав:

—Михась був апостол, а Гумберт ціле життя був ангел. Вмерли за Бога, що з Ним тішаться тепер по віки!

Коли домовину спущено до гробу, сідоглавий старець перший кинув грудку на любі діти, а потім смілим і рішучим кроком вернувся до родини та й сказав з простотою оці величні слова:

—Ми скінчили... Тебе Бога хвалим...!

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ

ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

В ЙОРКТОНІ

БАГАТО людей що місяця одержують гарний часопис, що називається Голос Спасителя, й який розходиться у великому числі по фармах, містах і місточках Канади й Америки, а мало може є таких, що здавалиб собі справу з того, як багато праці, труду, треба було від довгого часу вложити, щоб дійти до того, щоб українські родини тут у Канаді й Америці могли кожного місяця тішитися тим щирим приятелем, яким є Голос Спасителя.

В наступному році то значить 1948 р. друкарня Голосу Спасителя в Йорктоні буде святкувати свій 25-літній Ювілей, відколи появилося перше число того улюбленого часопису, який нині так усі люблять читати. Щоб ми краще зрозуміли серед яких обставин розвивалася друкарня будемо старатися познакомити наших читачів з історією тієї друкарні.

1). Як знаємо Йорктон це осередок місійної діяльности оо. Редемптористів, які працюють тут вже довгий час для добра українського народу. Відколи оо. Редемптористи почали працювати для українського народу побачили що до того, щоб той нарід втримати у своїй вірі й щоб його робити сильним, свідомим національно, вони постаралися о це, щоб той нарід мав свою власну пресу, бо без того вороги народу скоро його зможуть знищити. Тому для добра народу перші піоніри Редемптористи, якими були оо. Деляре, Бульс, Боский робили все, що могли, щоб побіч тієї праці, яку вони провадили між народом, дати тому народові своє друковане слово. До того причинився у великій мірі Пр. о. Лев Боский, котрий багато натрудився над тим, щоб насамперід закупити друкарню, а опісля навіть в Европі збирав гроші на це, щоб поширити й розбудувати українську пресу. Він був директором друкарні від 1923 до 1928 р. Дня 1. квітня 1923 р. появилося перше число Голосу Ізбавителя, як його тоді називано. На першій сторінці того числа видруковано листа Впр. о. Делярого Протоігумена Отців Редемптористів у Канаді, в якім він висказує свою радість з того, що появився вже український католицький часопис, а рівночасно заохочує нарід читати цей часопис, бо як каже Впр. о. Деляре, "добре письмо в хаті ліпше чим приятель." Голос Ізбавителя виходив до березня 1928 р. й був зеркалом, у якому відбивалося католицьке життя наших поселенців на західних преріях Канади. Не було нічого важного, чогоб Голос Ізбавителя не доторкнувбися. Тому ті перші річники становлять великий вклад в історію релігійного розвитку нашого народу в Канаді. Кромі цеї величезної праці, якої вимагало редагування Голосу Ізбавителя, видано також у Йорктоні в тому часі пару поважних книжок. Всю працю в друкарні виконували тоді Браття Монахи, а дуже часто помагали їм також і Отці. Від 24 жовтня друковано також в йорктонській друкарні Епархіяльний Вістник, у якому були друковані справи, що відносилися до цілої дієцезії в Канаді.

II.) Живійша діяльність в друкарні розпочалася щойно тоді, коли більше Отців приїхало з Галичини. В 1933 р. відновлено Голос Ізбавителя, який почав виходити в збільшеному форматі а також змінено саму назву. Від того року він починає називатися Голос Спасителя й має англійський дуже гарний додаток. Кромі того друкарня почавши від 1936 р. почала видавати Календар, а крім того випечатано в Йорктоні багато книжок релігійного змісту більших і менших. Між книжками варто згадати: Катехизми, Коляди, Церковні Пісні, Молитовники, а найбільшою книгою була якраз Пропамятна Книга видана в рік 50-літного ювілею поселення Українського Народу в Канаді. Нема майже такої ділянки, з якої не друкувалаб чогось друкарня в Йорктоні, а наш український загал добре розуміє вагу своєї друкарні. Тут ще слід згадати, що в тій друкарні від вересня 1933 р. почав друкуватися "Бюлетень Брацтва Українців Католиків Кана-

ди", який від 1938 р. виходить під зміненою назвою: "Будучність Нації." Як отже з того короткого перегляду бачимо, друкарня у своєму другому перійоді існування зробила дуже багато. Почавши від 1934 р. директором був Впр. о. Василь Осадець, що не жалував праці, щоб піднести й розбудувати друкарню. Цею друкарнею він займався аж до 1941 р. По ньому на короткий час прийшов Пр. о. Р. Хомяк, а від першого вересня 1943 р. переняв заряд друкарні Впр. о. Григорій Шавель, який подбав про це, щоб купити нову велику пресу, а рівночасно підніс значно число передплатників. Йому помагають стало в друкарні два робітники, що працюють в друкарні вже від 1934 р., а саме п. Василь Козакевич і п. Андрій Вантух. Вони мешкають в Йорктоні й багато натрудилися коло того, щоб друкарня могла як слід виконувати своє завдання. А це завдання велике, праця тяжка, тому, що тут у Канаді маємо мало наших друкарень і робітники мусять нераз багато намучитися, напрацюватися, щоб як слід виконати своє завдання. Працюючи в друкарні довгий час вони свідомі своєї великої, гідної праці.

З того короткого перегляду бачимо чим властиво стала Друкарня Голосу Спасителя у Йорктоні. З малого зеренця виросло поважне дерево, яке одначе потребує ще багато помочі з усіх сторін, щоб могло стати сильним, твердим дубом. Тут ми старалися коротко представити історії йорктонської друкарні, яка стала великою твердинею у західній Канаді.

Святкуючи 25 літний ювілей так друкарні, як і Голосу Спасителя ми мусіли поглянути взад, перейти історію, побачити те все, що осягнено на полі духовнім і матеріяльнім протягом тих 25 років, що друкарня існує, що вона ширить світло наокопо себе, проганяє темряву. Тими здобутками ми мусимо тішитися, радіти, одначе мусимо всі до одного памятати, що друкарня є на це, щоб служити народові, й її сила та розвій показує духовий розвій, свідомість даного народу.

З тої друкарні ми користали, ми користаємо з неї ще тепер, вона є неначе та лямпа що нам просвічує, вона близько нас й тому мусимо бути горді нашими національними здобутками. Те, що в ній друкується, те, що з неї виходить звернене до того, щоб поширити, поглибити світогляд українців, щоб зробити їх сильним, здоровим

народом.

Знаємо, що нинішні часи є переломовою добою в історії кожного народу, а тимбільше українського народу, який переходить такі страшні муки. Наколи хочемо те все перенести, перейти щасливо, мусимо десь шукати помочи. Тою поміччю для нас у першій мірі є Бог, Його свята Церква, а дальше мусимо самі взятися до діла, до великої, надлюдської праці, щоб не загинути, не пропасти. Тим ратунком для нас буде своя рідна мова, своя рідна книжка. Тому мусимо підпирати свої друкарні, бо це сила народу, його твердині.

З нагоди 25 літного ювілею, який друкарня обходить 1948 р. мусимо постаратися, щоб за других 25 років вона ще краще розвинулася, щоб набрала багато сили, й тим чином принесла велику користь всему українському народові. Ось чого мусимо всі желати друкарні Голосу Спасителя з нагоди того Ювілею.

Вода в річці підноситься й упадає, земля якийсь час дрижить і втихомирюється, вітер віє й устає, оґонь вибухає й гасне; тільки закаменілому грішникові спочинку ніколи нема: в бідній душі його боротьба не втихає ніколи. (Св. Іван Золотоуст.

* * *

Людина може заперечувати свою людську гідність, але зовсім відкинути її вона не всилі. Бо хоч би й не знати, як низько впала вона, то все ж таки її душа залишається далі безсмертна. І хоч би все життя своє, без ніякого стриму, качалась вона у грішному болоті, й хоч би на цім світі намагалась бути подібною до скотини, то все таки прийде час, і вмре вона, й стане на Божий суд, і буде покарана як людина. (Людвик Вейот).

* * *

МАЮ ОДНЕ БАЖАННЯ...

ЮВИЛЕЙ є це дорога річ для кожної людини. Є це якийсь означений й вже заздалегідь призначений та заокруглений кусень часу на який неначе опирається наше життя, на хвильку неначе відпочиває-набирає свіжого віддиху—щоб знова свіжими силами йти в життя.

Є це свойого рода цикль років, які заокруглюють-завершують ті всі праці та труди довгих літ. Якщо це двайцять пять літний ювилей, то це неначе маленький перестанок, щоб глянути на тяжку працю та мозолі, які пережилось через двайцять пять літ.

Хто з наших дорогих передплатників вже святкував такий Ювелей, чи то минулого року чи кілька літ тому, напевно памятає його ще й до нині, та памятати буде до смерти. З веселим серцем пригадує він собі як то ціла родина, всі його приятелі та сусіди і знакомі—позіздились навіть й з дуже далека, щоб Вам зробити дуже милу несподіванку—свято, ювилей. В той час Ваші приятелі і знакомі своїми щирими незлобними словами висказували й неначе зі серця вашого власного витягали все, що там спочивало. Пригадували Вам Вашу тяжку довголітну працю, все, що Ви зробили для добра нашого народу, громади, св. Церкви, й навіть всі труди домашні та тягарі, які ви понесли серед своєї родини. Щирі желання сипалися сердечно й обильно.

Але на тім звичайно не кінчилося. Ні! цего булоби замало. Серце усіх гостей відчувало що по так довгих літах шляхотних зусиль треба оставити якусь гарну дорогу памятку, яка має Вас лучити з тими усіми, що разом з Вами радувалися підчас Ювилею—а які спільно працювали та трудились поруч Ваших довголітних трудів та щирої праці на всіх ділянках людського життя.

І ось що роблять ті шляхотні душі. Вони передають Вам гарний дорогий дарунок, який заздалегідь купили

та осторожно й бачно переховували щоб з нагоди Ювилею вам його вручити. Цей дарунок це звичайно якісь срібні чи золоті річи, які є дорогі й які заховаються на ціле Ваше життя, і кожний раз, що Ви ними послугуєтесь, то все гадка приходить Вам і спомин про Ваш ювилей, про який не забуваєте й другим оповісти.

Подібні чувства закрадаються до нашої душі у нинішню хвилю, коли ми розпочинаємо 25-літний ювилей нашої друкарні! Коли переношусь гадкою 25 літ тому назад — то справді мушу зі страхом сказати, що наш нарід в той час—якраз в половині дороги своєї еміґрації та розвитку—в найбільших зусиллях старався зібрати свої сили, з осередничити їх—бо тяжкі проби налягали, та насувались на нього, тяжкі досвіди перекочувались через їх національне та релігійне життя, що безнастанно непокоїли та розбурхували й заколочували його.

На полі релігійнім—не було нікого, хтоби видавав хоч маленьку ґазетку чи місячник та цим заспокоював хоч вчасти спрагнені душі наших добрих людей—розсіяних по цілій Канаді. Бачили це добре місіонарі-піоніри невтомні й тому взялись до діла, та мимо безперервної праці по безчисленних кольоніях доложили усіх своїх сил, щоби розпочати друкарню, яка виключно посвятилаби увесь свій час дорогий й сили, щоб нашому народови помогти в його релігійних переконаннях й в любові до Господа Бога й св. Церкви—встоятись проти ворожих затій та подати до рук релігійну ґазетку "Місіонар" який приходивби до його хати завсіди і всюди—де сили живого місіонаря негодні зайти, а там де заходять, щоб цей друкований "Місіонар" надальше розпалював любов до Господа Бога і св. віри.

Справді тяжко мені тепер оцінити всю працю 25-ох літ. Бо колиб ми лишень порахували всі числа Голосу Спасителя що вийшли до цего часу—то число їх представлялоб велику суму. Якщо ми поскладалиби всі календарі разом—це вже бувби великий вклад в наші бібліотеки. А що сказати про всі числа Будучности Нації, яка друкується в нас вже пятнящять років повних? Скільки то духовних книжочок, що принесли радість тисячам родин— скільки молитовників з яких моляться десятки тисяч родин, не згадуючи вже про пару десяток тисяч молитовників, які були друковані у нашій друкарні для українських канадійських жовнірів, щоби вони серед

страхіть війни щиро горячо молились Богу! Скільки тисяч катехизмів стали основою життя та творили очі для пізнання Господа Бога нашим дітям й дорастаючій молоді? Скільки тисяч молитов подрукованих у нашій друкарні— не рознесли й породжавали наші ревні місіонарі по місіях в Канаді й Америці?...

Так, це велика й повна терпеливости та посвяти муравлина праця— складання букв маленьких від рана до вечора, складання в цілі сторони—а опісля в цілі книжки—та томи! Не день— не тиждень, не рік або два—але двайцять пять літ, день за днем, рік за роком, стоячи на сторожі добра нашого народу.

Спитаємо самі себе: Чи за ту муравлину працю не вартоби святкуючи цей ювелей, зробити якийсь гарний дарунок тій друкарні?... Так, я сам застановляючись над тим так само думаю як й Ви, дорогі Передплатники й Читачі.

Ми зробім гарний коштовний дарунок друкарні Голосу Спасителя. Але той дарунок не може бути ані гарне начниня, ані дорогі крісла—але такий мебіль, яким друкарня завсіди послугувалабся. Цей мебіль це є **друкарська машина.** Не велика—але скора й добра, яка моглаби зі скорістю й точністю друкувати всі потрібні річи для духовних потреб нашого народу, та тим скорше станути йому в прислузі.

Так, такої машини дуже а дуже потребує друкарня Голосу Спасителя, а радше мушу сказати, що по 25-ох літах, коли старі машини вже зужилися й розтарахкались—така машина стає питанням конечности. Кошт цеї машини великий, 12,000 долярів. Справді це велика сума—але наше довіря до Вас усіх ще більше. Ми знаємо щедрість наших передплатників у нинішний час, й ми сильно переконані, що з нагоди 25-літнього ювилею вони поможуть сповнити наше бажання.

В парі з ювилеєм отвораємо **велику кампанію,** щоби набути ту так для нас конечну друкарську машину—та маємо одне бажання: щоб усі наші передплатники злучились з нами в цей ювелейний рік й помогли нам сповнити це бажання. Ворог наступає на нас сильно й хоче все руйнувати. На рідних землях наша преса зруйнована. Звідтам ми не можемо сподіватись дістати жадного друкованого слова, бо його нема. А то що друкується це безбожницьке-большевицьке.

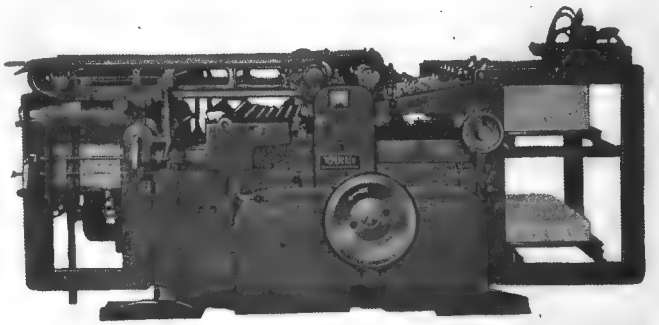

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

Тут в Канаді й Америці конечним є для нас мати сильну кріпку пресу, яка стоялаби на сторожі духовного життя нашого народу й вповні відповідалаби бажанням того народу.

Друкарня Голосу Спасителя виконувала своє завдання підчас двайцять пять років скільки лише могла. За цей час її машини зужилися. Тепер по 25-ох літах свойого труду і зусиль кличе всіх, щоби спільними силами помогли її з нагоди 25-літнього Ювелею—набути ту так потрібну друкарську машину.

Кличемо до Вас усіх наших Передплатників, Читачів та добродіїв, та взиваємо розпочати Ювелейну Кампанію Голосу Спасителя, а як вислід цеї Кампанії нехай буде дуже конечна машина за 12,000 долярів. Наша сила в наших передплатниках і читачах. Всі жертви з нагоди Ювелею будуть поміщені в Голосі Спасителя. Нумо до праці Брати!

ЯКЕ ЗНАЧІННЯ МАЄ РЕЛІГІЯ?

МОЖЕ часом почуєш від якого легкодуха, що релігія немає великого значіння; головна річ, мовляв, у тому, щоб у всьому дати собі раду, щоб бути вдалим у своїому ремеслі, чи уряді та тим чином покласти підвалину під будівлю свойого щастя. І ми теж дуже високо цінимо справність у земському званню і тільки гарячо побажатиби, щоби кождий молодець поважно подбав за неї. Та мимо того уважаємо релігію не підрядною, а головно річю, яка кождій людині необхідно потрібна до щастя. Того самого погляду, на цю річ був і той муж із шляхотного роду, що то на свойому гробі у Римі велів на памятнику помістити напись: Шляхотство украшує, а релігія підносить. Слушно сказав цей муж. Наша св. релігія є для Тебе так великим добродійством, що за нього годі тобі як слід віддячитись Господеві!

Наша св. релігія є перш усього для тебе небесним світлом. Світло то дорогоцінний дар, яким нас, людий, обдарив Сотворитель. Сонце, світло дає нам змогу олядати чаруючу гру красок у цвіток, велич краси зелених нив та хвилюючого шуму піль, одним словом: велич природи. Світло вказує мандрівникови напрям, у якому є ціль його мандрівки, вказує йому дорогу, котрою мусить йти та бездоріжя й пропасти, що їх мусить він оминати. Без світла подалиби ми що хвилі в усякі пригоди, натрафлялиби на всякі труднощі. Тому можем тільки подякувати Всевишньому за те, що колись вирік творче слово: "Нехай буде світло!"

І свята наша віра є для нас теж надприродним світлом нашого духа й серця. Обильним промінням освітлює вона ціле наше життя. І в тому то світлі пізнаємо Бога у цілій Його безконечній величі й святости, як також у Його безконечній любови та милосердю. У тому то світлі пізнаємо свою власну гідність людини й християнина,

гідність Божого дитинства, що до нього піднесла нас ласка св. Духа. У тому світлі віри все для нас ясне та зрозуміле: і наше призначення, і наша мета, як також і ця права дорога, що до неї нас веде, і тії бездорожя, які моглиби нас повести блудними манівцями, всі тайни нашого життя, смерть і вічність. Так як світло сонця спричиняє, що не тільки його самого бачимо, але й інші ще предмети, що їх воно освічує так також і світло віри; воно не тільки показує небесні річи, але і земєвькі у їхній властивій вартости та значінню. Справедливо говорить Божественний Спаситель: "Хто йде слідом за мною, не ходитиме в темряві, а матиме світло життя." (Ів. 8. 12). А хто вибрався у мандрівку життя без віри, той наче сліпець шукає дороги в темряві: і хочби не знать як багато говорив він про світло та поступ, то у питаннях про найважнійші справи своєї душі, блудить він у темряві сумніву й непевности.

Наша св. релігія є для Тебе ще й Божою силою. Світло є вправді великим добродійством, та воно само не вистарчає; ми потребуємо ще сили. Бо що поможе мандрівникови і найяснійше світло, якщо він лежить безсильний та безпомічний серед дороги і не може й двох, трьох кроків зробити вперед?

Наша душа потребує теж крім світла, ще й сили, щоби за її поміччю держатись осторонь гріха або від нього увільнитися, сили, яка подалаби її змогу щиро й витревало стреміти до чесноти та совісно сповняти заєдно свої обовязки. Не вистарчає тут й найяснійше пізнання; із ним злучитись мусить ще й могутня сила. А її осягаємо через св. віру, і то тоді, якщо у нас є добра воля і як її супровожає молитва, якщо зі святим голодом душі вслухаємося у Боже слово і як часто та гідно приймаємо св. Тайни. "Євангеліє—то сила Божа на спасення кождому віруючому." (Римл. 1. 16).

Оцю Божу силу досвідчило на собі вже много міліонів людий всіх часів. Ти може читав або чув про св. мученика Кипріяна, епископа Картаґіни. Ще перед своїм навернением до Христової віри був він одним із найбільше славних, розумних та образованих мужів поганського, римського світа. Але мимо своєї слави й освіти, був він так дуже відданий ріжнородним хибам та лихим наклонам, що прямо неможливою річчю уважав увільнитися від них. Однак, як християнин, став він скоро великим

святим і радо віддав своє життя за Христа. А прочитай собі як то він описує цю переміну, яку заподіяло в його душі християнство: "Я був так дуже опутаний множеством ріжних хиб, що годі було вже, здавалось мені, увільнитися від них. Тож, не маючи виглядів на поправу, я цілковито віддався був своїм давним звичкам, потодився з ними, як колиби мали вони вже в мені право горожанства. Але як тільки вода відродження змила гріхи мойого минулого життя, тоді я неба сплило в грудь мою погідне, чисте світло. Сталося чудо; мій хитний дух набрав сили; те що було замкнене, отворилось, темрява прояснилася і зявилася сила до діла, до якого передше годі було братися; тепер можна було виконати те, що передше вважалось неможливим до виконання." Ось Божа сила, ось знання справжнього християнства! Чиж не почуваю цеї сили в собі неодин християнин, що то серед найтяжчих відносин, серед найбільче небезпечних спокус ні на волос не сходить із правої дороги, що то цілими літами охотно й радо поносить жертви для своїх найблизших або через довгі літа двигає свій тяжкий хрест, у терпеливім відданню Божій волі? А щож є тією одинокою силою, що ділає людину спосібною до цего, як не св. віра? Фільософія та й сама природна етика зовсім ще не вистарчають людині, коли вона найдеться серед тяжких життєвих відносин, серед найтяжчих спокус. Мотиви, які подає фільософія та природна етика, розпливаються тоді так безсильно, як розпливається на сонці оцей поважний на око бовван зі снігу, що вкінці зникає, полишивши по собі тільки калюжу брудної води.

Наша св. релігія є вкінці й нашим супокоєм. Мир! супокій!—що за солодкі слова; що за величезне добро! Коли після довголітньої війни запанує вкінці мир, тоді цілу країну перебігає дрож радости, тоді всі, молоді й старі, лучаться до спільного, радісного імну подяки. Тож, так само, як народ почувається щасливим ізза миру, так і кожне поодиноке серце людини, якщо царює в ньому супокій, тоді подібне воно до цего чарующого красою, супокійного озера, що в його тихому плесі відзеркалюється чудове, погідне небо, ласкаве сонце, гарна блакить небозводу та малі, кучеряві хмарки. Тільки через супокій сонця почувається людина щасливою!

А цей супокій подає нам, оскільки це можливе, на цій долині сліз і боротьби, наша св. релігія. І тому саме, що

наука Христа приносить нам мир душі, вже старозасітний пророк предсказав був Спасителя як князя миру, тому то й при Його рождествї заповіли людям ангели мир. І Він сам обіцює мир своїм ученикам, як нагороду за те, що приймуть та виповняти муть Його науку: "Мир оставляю вам, мій мир даю вам, не як світ дає, я даю вам (Ів. 14, 27). "Прийдіть до мене всі втомлені й обтяжені, а я успокою вас. Візміть моє ярмо на себе і навчіться від мене, бо я лагідний і покірного серця, а найдете супокій для ваших душ." (Мт. 11, 28-29).

Бо й щож справді, як не релігія Христа Спасителя подає нам цей мир із Господом Богом, підносить нас до Нього, ділає дітьми Його та спонукує любити Його, як Вітця, служити Йому радо, як на вірних дітий пристало? Бо й щож справді, як не релігія Христа-Спасителя подає нам мир із ближніми, навчаючи нас, як то ми маємо зустрічати з любовю та радістю свойого брата, як йому творити добро, як терпеливо потурати його немочі та несовершенности? О, як дуже сильні окови єдности споювалиби нас усіх, наколиби ми мали в собі більше Христового духа, та совісно жили по Його науці! Бо й щож справді, як не релігія Христа Спасиеля подає нам найпевнійший мир із нами самими, спонукуючи нас поконувати в собі свої лихі нахили та пристрасти? А без тієї боротьби не може бути справжнього постійного миру. Бо як серцем заволодіють непогамовані пристрасти, тоді воно подібно до того моря, що його хвилями кидає шалена буря. Так отже наша релігія та вірність для Бога, подає нам супокій та мир!

І на оборот: без релігії нема справжнього миру. Тому, що Бог, як Сотворитель, є жерелом усякої щасливости, а людина сотворена для Нього, то тратить своє щастя кождий, хто відвертається від Бога і нічого про Нього не хоче знати. Ця людина стверджує правдивість слів св. Августина: "Несупокійне наше серце, доки не спічне в Тобі, о Боже!" Без релігійна людина подібна до риби, що її витягнено з води; вона неспокійна, кидається, корчиться, хочби подавано її не знать яку добірну поживу; вона тужить до свойого середовища, до води, бо тільки там вона щаслива своїм життям. Таке саме діється і з людиною, що віддалюється від Бога. Звідси то не рідке явище, що й славні мужі, наділені великими земськими добрами та високою освітою, почуваються дуже часто

нещасливими та в своїх промовах і листах явно висказують своє невдоволення з життя. Навіть так славний Гете, який по людським поняттям, проживав у найщасливійших умовинах; признає у своїх розмовах із Екерманом, що на протягу 75-ти літ свойого життя, не багато начислив щаслвиих днів, і що йому ціле життя являється немовби безустанним коченням тяжкого камення. А як цілковито відмінним звуком звучить признання св. ап. народів Павла, який на склоні свойого життя, життя повного праці і переслідування, радісно кличе: "Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віру зберіг. На останок готовиться мені вінець правди." (II. Тимот. 4. 7).

Тож і ти, приятелю, збережи для свойого щастя св. віру, совісно виповняй тії жадання, що їх вона кладе перед Тебе; вчини її нормою та дороговказом Твойого життя. Тоді стане вона тобі добродійним світлом і могутнім заборолом серед оцих небезпечних, бурливих хвиль земського життя. А тоді й до тебе теж сказані будуть слова, якими Божественний Спаситель кінчить свою нагірню проповідь: "Кождий, хто слухає цих моїх слів і чинить їх, уподобиться мудрому мужеви, що збудував свій дім на скалі. І пішов дощ і прибули ріки і повіяли вітри і вдарили на той дім і не упав, бо був на скалі оснований." (Мат. 7. 24-25).

Людина не має чим так дуже хвалитися. Але, якщо конче бажає похвалитися чим, то нехай хвалиться своїм Богом, що всемогучим словом її сотворив і на світі постійно її піддержує. (св. Августин).

* * *

"Мої браття, як ви хочете зробити великі поступи, вглядайте в себе, нічо перед собою не закриваючи і в нічім собі не підплещуючи,"—каже св. Августин. Справді, хто совісно вглядає в себе, сей пізнає ясно, кільки в чім провинився, чого йому ще бракує, а це пізнання спонукає його не тільки не затримуватися але рішучо всіми силами змагатися до скорого поступу вперід.

* * *

ЗНАЧІННЯ Й ОБОВЯЗОК РЕВНИТЕЛЯ

(Продовження)

Стань Його Апостолом! Нічого не бійся! Вінжеж нашою поміччю по кінець світу.

4) На фронт, Ревнителі! Обовязок цей накладає ще й любов,—любов до наших ближніх, співбратів у Христі. "Любитимеш ближнього твого, як себе самого"— (Мт, 22. 39) то заповідь Христа. А заразом це й знамя, по якому пізнаватиме світ, що ти є Христовим визнавцем.

Скажи мені щиро, Дорогий мій Брате: чи хотівби ти піти на віки до пекла? Ні, ніколи!—правда?— Отже й бачиш!—І твій ближній теж не хоче піти туди... І його душа теж прагне щастя!... До глибини душі палить його, немов шалена горячка, жагуча жадоба за каплею холодної води, небесної роси...

Із дороги вічного щастя звела його якась сила. Може бути нею нагальні життєві бурі, може нужда, а може й лихе товариство... Чомуж не мавби ти охоти стати до помочи у наверненні на дорогу правди тієї заблуканої овечки? Чиж немавби ти настільки любови та милосердя супроти цих бідних, по бездоріжжях блукаючих Божих дітей,—своїх братів і сестер у Христі?

Кажеш,—що таки не хочеш?

О,—як так, то ти ще ніколи не бачив, який жалюгідний вид уявляють собою такі заплакані й окривавлені-зранені людські душі!— Як так, то не знаєш ти ще, яким то невиносимим тягарем давлять гріхи душу людини;— в яку то безодню кромішньої нужди її вкидають!... Як так, то ти не знаєш іще й глибин своєї власної душі! Не знаєш, що то значить мати заєдно перед своїми очима вічну пропасть пекла!...

Знайже: хто находиться у такому стані, той вже тут, у свойому житті на землі, має пекло... І це є саме причиною, що тепер так багато людей почувається невдоволеними, а то й нещасливими! І це саме є притокою до так численних нині самовбивств. Тут є теж джерело всяких більших і менших сект...

Ось й на цьому ґрунті росте розпука та ложновірство.. Тож вказати цим заблуканим душам шлях до Бога— то наш найсвятіший обовязок,—обовязок строго наказаний вічним Богом, що любов ближнього на рівні кладе з любовю Бога...

Отже, як що ти направду хочеш полюбити Бога, то мусиш полюбити й свойоо ближнього! Бо любов Бога без одночасної любови ближнього,—то річ неможлива й не до подумання!

Станьжеж апостолом! Стань провідником до неба! А знай, що з нами Христос по кінець світу.

II. Мої Дорогі! Послух, вдячність та любов— то три великі, святі повинности! То три величні чесноти, яких нинішний світ майже не знає!— Бо й не хоче знати! — "Геть із Богом! Геть із Церквою! Геть із всякою владою! Геть із всякими законами та моральними приписами!—ось такий боєвий оклик нинішного світу!...

Подякою його є пусті форми чемности. А колиб по-правді схотів бути вдячним;—то в першій мірі більше подяки віддавби св. Матері-Церкві, що так багато, —безконечно багато,— благодатного добра віддала світові!

Любовю світу являється зверха помальована гниль!

Ні,—кажете? Колиб та кне було, то не занедбувавби нинішний світ так жорстоко, без серця, людських душ! Не нищивби їх так без милосердя!...

Вносиж ти послух на цей світ, через свій святий послух супроти свойого Бога! Навчи цей світ знову бути вдячним!—Вчи, віддаючись у самопожертвуванні без застережень, службі свойому найбільшому Добродієві, свойому Богові та спонукуючи щей других людей до цього послуху й вдячности супроти Нього...

Запалиж уже раз цей світ своїм полумям любови ближнього, щоб у кожній людині бачив він знову подобу Божу,—подобу, яка сотворена для Бога й яка ніколи не зазнає тут на землі спокою, аж доки не спічне у Господі, що є її ціллю й оконечною метою.

* * *

ПРИКМЕТИ СПРАВЖНЬОГО РЕВНИТЕЛЯ

Дорогі Ревнителі!

I. Я не роблю між вами ніяких ріжниць.— Не питаюсь, чи ви працюєте у високих урядах, чи малих,—чи ви вищими урядовцями, чи підрядними працівниками.

Говорю до всіх вас нарівні, без виїмку.

Бо не уряд і не звання, не рід і не вченість, не сприт і не гроші становлять ревнителя, а єдино лишень клибока повна життєвої радости релігійність. Вона одинока дає ревнителеві силу, знання й успіх.

На тую релігійність складається:

1. Віра: Вірю в Бога, всемогучого Вітця, що сотворив мене з нічого й до якого я всеціло, враз із тілом і душею, враз із цілим своїм життям, на все, на віки належу. Він моїм паном, а я Його слугою; Він усім—я нічим! Від Нього взяв я початок, до Нього йду; я Його власністю,— чи хочу, чи ні...

Як що не допустить Він повітря до моїх грудей, тоді мушу вдуситись,—коли не дозволиить дозріти засівам на ниві, то з голоду умру,—а відбере від мене силу,— так тоді я зовсім обезвладнений: не могтиму ні ходити, ні стояти, ні голосу почути, ні слова промовити, ні нічого побачити...

На одно Його слово розпадається світ у порох і попіл.

Нужденне ти, моє тіло, враз із цілим світом!

А моя душа,—ця безсмертна душа,— мусить піти на другий світ! На суд перед Ним мусить станути. А кожна її думка, кожне слово, кожний її вчинок на яві перед Ним! І за все мусітиме вона, без обиняків, перед Ним відповісти...

Нехайби я ввійшов проти Нього в союз хочби із цілим світом! Хайби змобілізував усі душі померших! Хайби зібрав проти Нього під свій власний прапор усіх відпавших від Бога і на віки засуджених,—то нічого не вдію,— хочби й міліони кривавих битв звів! Година суду та відплати таки прийде!

Може вона бути для мене легкою, або тяжкою, щасливою, або нещасливою,—відповідно до того, як я жив на землі,—але прийти мусить!...

Хто жиє такими думками через ціле своє життя, той є і все буде либоко віруючим католиком! До нього гріх не матиме приступу. Бо так говорить непомильний св. Дух: "При всіх своїх ділах памятай на останні річи, а по вік не згрішиш." (Сирах 7.40)

Будьже перенятий думкою про вічність та вірою у безсмертність,—памятай про свою нехибну відповідальність перед Богом, а тоді саме життя спонукає тебе стати глибоко віруючим християнином і ревним апостолом Божим!

Віра у вічність, постійно звернені очі в сторону позагробового життя, просто змусить тебе ступити на шлях апостолування.

Бо ти пізнаєш тоді, що не тільки за себе самого відповідатимеш колись перед Вічним Суддею, але й за всіх тих, яким ти повинен присвічувати дорогу до небесного Вітця, поворотний шлях до Небесної Вітчини. Всі вони мають бачити твої добрі діла та величати свойого Небесного Вітця у цьому й другому житті.

Таким чином життя справжньої глибокої віри, вже само зі себе, спонукує до апостольського звання.— "Дух Господній на мені;— длятого помазав мене щоб я благовістив убогим; піспав мене голосити полоненим освобожденням і сліпим прозріння." (Л. 4. 18).

Свята Віра—то книга й джерело твойого знання! Вона заступає всі науки та найвищі школи. Старенька, сива бабуся, у забутій гірській закутині, знає ліпше відповісти на всі питання життя, (—а цю відповідь дає її незрушима віра в Бога—) ніж неоден професор університету, що стоїть безрадний перед тисячами таємних загадок буття не вміючи собі їх пояснити... "Перед володарів та царів ставитимуть вас ізза мене; будуть вас водити їм (і поганам) на свідоцтво. (Мк. 13. 9.) (І) не думайте наперед, що (перед ними) говорититимете; що вам буде дане у ту годину, се говоріть, бо не ви ті, що говорите, а Дух святий." (Мк. 13, 11).

Тому не журися, Брате-Сестро, тими питаннями та відповідями. Виповняй тільки сумлінно свої обовязки супроти своєї віри та присвічуй усім, що стрічають тебе у житті, своїм прикладом...

Бо за них усіх відповідатимеш колись перед Богом! Всі вони обвинувачуватимуть тебе колись, як що тепер не доложеш усіх зусиль, щоб їх не охоронити перед вічною загибіллю...

Ти певно думаєш, що така апостольська праця булаб для тебе надто тяжкою, або й зовсім понад сили...

Та ні!—Для віруючого католика, що черпає життєву силу зі св. Віри, що глядить на все крізь надприродне світло своєї релігії,—нема ніочго тяжкого, а тим менше неможливого. Глибока віра в Бога може й гори переносити. То невичерпане джерело сили!

Клякниж і молися, сповнившись духом глибокої віри! Молися за навернення людей:—головно за тих, що стикаються з тобою, бо за них відповідаєш перед Богом. Зноси в їх наміренні більші й менші хрести свойого життя; зноси їх із неспожитою терпеливістю та любовю!

Іншими словами: Будь апостолом молитви та поєднання, а молитва непереможною своєю силою вчинить тебе апостолом слова й діла!...

Ходи часто до св. Сповіди! А сповідайся з глибокою покорою. І тут, у святому Суді Покути будь немилосерним суддею свойого поступування й своїх діл,—так, як колиб судив тебе Сам Всевідучий Суддя на Страшному Суді. Таке упокорення дає силу! Часта св. Сповідь вишколює людину до всяких життєвих завдань.

Розсліджуй старанно свою апостольську діяльність! За занедбання у цьому святому обовязку строго обвинувачуй себе! Всі труднощі, звязані зі своїм апостольським урядом, обговорюй із ревним своїм сповідником; йди радо за його вказівками та радами!

Тоді ділатимеш уже під благословенням Божого послуху і вже не сам оден нестимеш тягар відповідальности за її душі.

І запамятай собі: У важніших справах ніколи не ділай на власну руку, не засягнувши наперед ради свойого пароха!

Твоя віра виразно учить тебе, що в ньому бачити маєш Божого заступника,—що устами його сам Бог до тебе промовляє. Тому справуючи уряд апостола, справуй його все в тійсній звязи зі своїм душпастирем, —у послушній залежности від нього. Також і в цьому випадку послух є чимсь лучшим, ніж жертва.

Отже: Як що сповниш своє серце найсвятішими почуваннями сильної, повної внутрішнього переконання, св. Віри та вестимеш також, на глибокій вірі оперте, життя, —тоді й гори зможеш переносити,— як це сказав сам Спаситель: "Коли матимете (сильну) віру... і скажете сій горі: Перейди звідси туди, і перейде; і нічого неможливого не буде для вас. (Мт. 17, 20).

Ах! Колиб то було у нас більше такої сильної, святої, бадьорої віри! Кобито ми, католики, мали більше довіря до своєї справи,—бодай стільки, скільки має його перший-ліпший соціяліст, чи комуніст! —От, тоді моглиб ми легко піднести з упадку цей грішний, невірний світ, так, як це колись вспіли доконати у відношенні до поганського світу тії переслідувані християне з катакомб!

САМОТА

Сиджу я на відлюднім двірци, вслуханий в тужливий бренькіт телеграфічних дзвінків.

Кождий мабуть, що мав нагоду знайтися серед такої німої тишини, відчув певно цей пригнобляючий настрій—це тяжке отупіння, яке сідає на душу.

Сиджу я і думка не йде в голову. Чую лиш плаксивий голос мого серця і докучливу тугу за людьми.

І не був це припадок хвилі. В мене лучалось те все, кілько разів зайшов я на ту самітну стацію.

Встав я і зором крізь вікно став шукати за людьми.

І не був це припадок хвилі. В мене лучалось те все, кілько разів зайшов я на ту самітну стацію.

Встав я і зором крізь вікно став шукати за людьми.

На дворі падає платками сніг. Сипле він безнастанно, прикидає землю т побілює її. Далекий овид вже цілий закритий імлою. Ніде ні живої душі; лиш в далині видніє дрімуче село.

Вдивлявсь я в ті білі зірки снігу і відчув немов якусь полекшу, —наче пробудження з тяжкого сну. Гадки отверзились і з провола зачалась тихонька розмова моєї душі.

Роздзвонені филі телеграфічного апарату несли до мене якийсь чужий, таємничий голос, котрий раз у раз видзвонював мені:

—Чого тужиш за людьми? Називаєш їх вовками, кровожадними гієнами, втікаєш від них на самоту, та тут слабнеш і знова тужиш за ними.

—Я тужу за людиною. а утікаю перед гамором пустої товпи, —відозвавсь я несміло на своє оправдання:

Але тишина. не слухаючи мого голосу видзвонювала дальше:

—Бач втікаєш від людей, а хочеш самоти. Видно вона тебе тягне, але ти ще не розумієш її голосу й тому жахаєшся її. Не бійся самоти, вона має в собі велику силу, що лічить зболілі рани. Та ти ще немічний, тому та сила тебе гнете—витискає жаль за людьми. Не лякайся самоти—люди лиш горе несуть. Відважся—полюби її, а набереш сили. Вона скріпить твою неміч, заспокоїть жажду твого духа.

—Чому втікали всі великани духа від світа на самоту?— Бо там набирали бодрости духа; верталось їм те, що стратили в світі. Вже поганський мудрець Сенека говорив:— Коли я пішов між люди, вертав завсіди чимсь меншим від чоловіка.

—Жахаєшся самоти, а не боїшся гробу, де будеш перебувати сам серед безпросвітної пітьми і самоти. Між людьми ти відважнійший. бо вони також немічні; вони поскаржуться між собою і їм легше.

—Іди. іди за моїм голосом, послухай мене—заохочував бадьоро дзвінкий голос.

Я вслухувався всеціло в шепіт тієї тишини, яка вколисувала мене. і, як матір сонн удитину, зацитькувала мене.

І я попав в задуму...

Перед очима моєї душі розстелився безмежний, соняшний степ...

Бачу шуварі і високий очерет з над Йордану, зза котрого визирає аскетична постать Хрестителя. То знова перелітають перед очима жовті піски єгипетської пустині, де, мов пальма, стоїть самітно стрункa, висохла Марія Єгиптянка. А там далі висуваються дикі скелі і печері, а з них виходять виснажені постом тіла пустиножителів: Павла Тивейського, Антонія Великого, Пахомія, Макавія, Онуфрія—а всі вони великі і дужі своєю самотою.

В очах темніє. Бачу, якби в півсутені понуру монашу келію Василія Великого, Мокрини, Сави, Теодозія, котрі, замкнувшись перед шумом світа, шукали в самоті скарбів для своєї душі. І справді, їх один самітний день богатіший над цілий рік життя товпи.

Не стямився я, як навколо мене зароїлось від людей. Лоскіт дверей, тупіт чобітьми об долівку і гамір подорожних підвів мене з глибокої задуми.

А коли засвистала машина і товпа з вереском кинулась до возів, я одним скоком опинився в вагоні, та притулившись до його стінки, відвернувся від говіркої юрби,—щоби не переривати самоти душі.

І остався я серед гамору самітним.

Колеса тарахкотіли, околиці змінялись, та не чув я круг себе ніщо, лиш тихонький голос моєї душі, котрий мені заедно щось шептав.

—Іди, іди на самоту—відізвавсь в послідне притакуючий голос моєї совісти.

І я послухав.

Іду непевним кроком—шукаю в самоті сили.

ЖИВА ВІРА—ДЖЕРЕЛО ЩАСТЯ

В початках моєї апостольської праці—оповідає о. Матео — притрапилося мені заінтронізувати Пресв. Ісусове Серце в домі молодого подружжя. Були то люди робітничої кляси. В сам день шлюбу забажали вони впровадити до свого дому Христа-Царя. "Він буде найкращий наш Приятель по всі дні," так говорили.

По кількох літах той самий робітник завізвав мене до своєї тяжко хорої жінки. Убога кімнатка, в якій мешкали обоє, зраджувала велику нужду. Те, що впадало в очі в тій кімнаті, то гарний образ Христового Серця, що висів на середині, а ще більше настрій великого спокою, що розливався в тім убогім родиннім гніздочку. По кількох словах покріплення й потіхи запитався я хорої:

—Чи дуже чуєшся нещаслива, бідна дитино?

—Нещаслива? Ні, мій отче, ми не є нещасливі,— відповідала голосом глибокої й живої віри.

—А однак тілько біди й терпіння звалилося на вас!—

—Це правда, терпіли ми, але терпіли з Ним разом. Плакали ми, але з Ним. Коли Ви нас, отче, посвятили Божому Серцю, сказали ви, що Він потішить нас у всіх наших журбах, що зможе осолодити всі наші терпіння. Він це вчинив, отче.

І взяла руку свого чоловіка, що давив у собі плач і сказала до нього:

—А ти що скажеш? Чи були ми нещасливі?

А він звернув свої повні сліз очі на образ Христового Серця та й сказав:

Ми нещасливі? Ані пять хвилин! Терпіли ми багато, так, це необхідне, але терпіти і бути нещасливим, це зовсім що інше. Бути нещасливим з Ісусом, Царем і Приятелем? Ніколи!

Зі зворушенням слухав я цих простих слів, що плили з глибини зболілих сердець, з сердець повних віри і любови. Навіть на розлуку, на смерть умів той простий робітник глянути оком чоловіка, що глибоко вірить.

—Забирає мені Господь Ісус моє кохання, має до нього право. Най діється Його воля! Незадовго вернеться, щоб і мене забрати, а тоді всі троє будемо щасливі в Ісусі!

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

JANUARY, 1948

Free Godless Education Expensive

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

SOMETIME ago, I spent the last remaining hours with two young murderers in their death cells. I pondered over their sad and awful story. Why had they gone wrong?

Noon struck; the march to the gallows started. After the trap for the first one had been sprung, I nearly fainted at the gruesome and horrible sight; the miscalculated drop had nearly severed the hooded head of the young man, and blood spirted in a heavy stream four feet away. A groan went up from the bystanders, who grumbled at the cruelty of the hangman's botched job. At first I felt like grumbling, too. The execution of the second was not any better. I shall never forget his anguish, his last words, when, with a shudder, a second before the drop, he cried out with all the anguish of his soul, "Jesus, have mercy."

It was then that all the feeling against the executioner left me, although his second attempt was just as gory as the first. And it was in that awful moment that the appalling truth dawned on me, that it was not the exacting hand of the law or the fumbling fingers of the executioner that had defectively tied the rope around those lad's necks. No! It was the hands of their poor, foolish, thoughless parents that had plunged those boys through the hole in the scaffold to a ghastly, premature death.

What parent today, who selfishly sends his children to godless schools —selfishly, either to save money or for some worldly ambition—has the guarantee that the fate of these two young men will not be the end of one of his children? Last year there were committed in the United States 1,200,000 crimes. Of this number more than half—700,000—were perpetrated by minors. Hundreds of poor and middle-class families yearly mortgage their little homes to save their sons from the electric chair. Thousands of rich people spend fortunes annually to cover up the misdeeds of their children. It costs the United States every year $15,000,000,000 to pay for crime. Just reflect for a minute! It costs every citizen—man, woman and child—$144 a year.

And why? Because we insist on bringing up our youngsters without much respect and regard, if any at all, for God and His Commandments. We obstinately continue our public school system, through which 90 per cent of our children are educated, with the excuse that it will solidify this nation in patriotism, notwithstanding the fact that, in no

small degree due to this education, we have now 10,000 public enemies sneaking around during the day and stalking the streets at night. According to J. Edgar Hoover, chief of the Federal Bureau of Investigation, should the present murder rate continue, 800,000 persons today living in this country will meet unexpected deaths by the bullets of the assassins. With due allowance for professional exaggeration, it is abundantly clear that respect for property and rights, and regard for the sanctity of human life, have nowhere fallen so low as in the United States.

To be sure, you may cite examples which prove that products of Christian schools have gone wrong. This may be true; in fact, I know not a few cases myself, but it does not prove a thing against the absolute necessity of religious education. The trouble is that so many parents are under the impression—entirely wrong—that they have done their full duty by sending their children to a Christian school. They overlook the fact, however, that the results of a correct education may be entirely frustrated by the bad or indifferent example of parents themselves. When a child has learned one thing at school, being young, he will not be solidly confirmed in that principle unless he sees father and mother live up to it. If this does not happen, that boy or girl naturally concludes that things have been exaggerated at school or by the priest or minister. When temptations come, these children will not be so ready to avail themselves of the means against wrong; they will give in much more quickly as a consequence of the sorry example of their parents.

There is an attitude, on the part of men, of conceding that "religion is good for women and children." But, if it is good for women and children, who need it less, it must necessarily be better for men, who need it more, because they are more subject to passions and exposed to temptations.

Another idea prevails, that religion is not compatible with success in a commercial or professional career. Does it really hurt a man to be a churchgoer? Roger W. Babson, the well-known statistician and business analyst, proves that more than 75 per cent of our world-famous American leaders in commerce are religious. Of the fifty to whom he directed the question, forty-nine answered that they believe in God and that they pray, stating that they had been encouraged in this by the good example of their parents.

Parents, if you really appreciate your great privilege of rearing children, and you want them to be a credit to yourselves and an asset to the community, you cannot afford to risk their chances by bringing them up godlessly. It spells grief sooner or later, in one way or another. You may not indulge yourselves with a feeling of security and a sense of satisfaction that you have done your religious duty toward your children by seeing to it that they go to church on Sunday, or by affording them a Christian education; no, if you deny them the all-important, fundamental support of your own dutiful example, fidelity to prayer, and practice of religion, you are very unfair to your children. The truth of Seneca's saying holds good in the case of your boys and girls: "Men trust rather to their eyes than to their ears. The effect of precepts is, therefore, slow and tedious, while that of example is summary and effectual."

—The Sincere Seeker

Freedom Is In Danger

By Fulton J. Sheen

A GRAVE danger is facing the whole world. The fact that everyone is talking about freedom is a proof that we are in danger of losing it. In the last war everyone spoke about "making the world safe for democracy," and yet the world became so unsafe for democracy that within 21 years democracy had to stumble into another war to preserve itself. Slaves talk most about freedom; the oppressed, about justice; the hungry, about food.

The external threat to the freedom of the world comes from the totalitarian states. They are Satan's viceregents of tyranny, the Antichrist's advance agents of adversity. But the gravest threat to freedom comes from *within*—from men.

Picture a group of men on a roof-top proclaiming the glories of an architecture, while below saboteurs have already knocked out half the foundations of the house, and you have the picture of modern freedom. Politicians in the upper stories are glorifying freedom while false philosophy in education and so-called liberal Christianity have knocked away its suports.

Firstly, freedom is denied in educations. This may sound bizzare to some educators who have been shouting catchwords about freedom for decades. But I submit they are talking about license, not freedom. They are concerned with freedom *from* something; not freedom *for* something; they are interested only in freedom without law rather than freedom within the law. Many educators today assume that evil and sin are due to ignorance, and that if we educate, we will remove evil. Others assume that evil is due to bad environment, bad teeth, or bad glands, and than an increase of material wealth will obliterate evil. Can they ont see that these assumptions destroy freedom? For if evil is the result of ignorance, and not the result of a perverse use of freedom, then Hitler was an ignoramus, but he was not a villian. Education without a proper philosophy of life can be made the servant of evil, as well as good. If evil and sin are to be attributed solely to external circumstances, then man is not free to do wrong; then wrong is in our environment, but not in us. It is inconsistent to praise a free man for choosing what is right, and at the same time, when he does wrong, deny that he is free. That kind of education which denies guilt and sin is destroying freedom in our schools, while our soldiers are fighting for it on the world's battle-fronts.

Modern religion has also denied freedom. Oh, it preaches freedom. But here we are searching hearts, not lips. Modern religion denies freedom because it denies hell. In a recent survey of ministers it was discovered that 73% did not believe in hell. If there is no hell, why should there be a heaven? If there is no wrong, and hence no sin for which men ought to be punished, why should there be a heaven where they should be rewarded for their

virtues? Who do they think God is—a kind of grandmother who laughs off the wrongdoing of His children, as if there were no scales of justice, and He were not the God of righteousness

This pale erzatz of Christianity has set at naught the very words of the Christ whom they preach, the Christ who on more than a dozen occasions said there was a hell. Hell is the eternal guarantee of human freedom. If God were to destroy hell, at that moment He would destroy human freedom. So long as there is a hell, we know that He so respects human freedom that He will not by force destroy even that free will which rises up against Him with an everlasting "I will not serve."

Satan is thus destroying our freedom at the very moment he has let us believe that we are most free. He does so by the very same temptations which failed when he tempted Christ on the mountain at the beginning of His public life.

Satan tried to tempt our Lord from His Gospel of love by offering three substitutes. In the first temptation, instead of winning souls through love, Satan suggested that Christ buy them with bread, inasmuch as men are hungry. In the second temptation, instead of winning souls through freedom and love, Satan suggested that Christ win them by manifesting great power over nature, such as throwing Himself from a temple tower unhurt. In the third temptation, Satan suggested winning souls through politics. He unfurled before the mind's eye of the Saviour all the kingdoms and empires and nations of the world, and in a frightening boast, as if to imply all were his, said, "All these will I give Thee, if falling down Thou wilt adore me."

Our Lord refused to surrender freedom. If souls would not love Him without the bribery of bread without the exhibitionism of power, and without selling Himself to Caesar, He would still not force them. Freedom would endure through an eternal heaven and an eternal hell.

Satan is now back again in the world, and he is succeeding in destroying freedom. Souls are selling themselves out for that bread which they call security; for that power which is now called science and progress, while others, in over a fifth of the world's surface, have bartered their freedom for dictators and tyrants.

Dostoievski, that great Russian writer of the last century, was right when in a flash of genius he warned that the denial of sin and hell in education and religion would end in a world socialism where men would surrender freedom for a false security. In *The Brothers Karamazov*, he pictured Antichrist returning to the world and speaking to Christ, thus: "Dost Thou know that the ages will pass and humanity will proclaim by the lips of their sages that there is no crime, and therefore no sin; there is only hunger? And men will come crawling to our feet, saying to us: 'Give us bread! Take our freedom.'"

Finally, in place of free men, the Antichrist pictures the new socialistic state which he and his followers will organize, after convincing people there is no sin—there is only hunger.

And Dostoievski again pictures Antichrist speaking to Christ: "They will tremble impotently before our wrath, their minds will grow fearful, they will be quick to shed tears like women and children, but they will be just as ready at a sign from us to pass to laughter and rejoicing, to happy mirth and childish song. Yes, we shall set them to work, but in their leisure hours we shall make their life like songs and innocent

dance. Oh, we shall allow them even sin, they are weak and helpless, and they will love us like children because we allow them to sin. We shall tell them that every sin will be expiated, if it is done with our permission, that we allow them to sin because we love them, and the punishment for these sins we take upon ourselves. And we shall take it upon ourselves, and they will adore us as their saviours who have taken on themselves their sins before God. And they will have no secrets from us. We shall allow or forbid them to live with their wives and mistresses, to have or not to have children—according to whether they have been obedient or disobedient—and they will submit to us gladly and cheerfully. The most painful secrets of their conscience, all, all they will bring to us and we shall have an answer for all. And they will be glad to believe our answer, for it will save them from the great anxiety and terible agony they endure at present in making a free decision for themselves. What I say to Thee, O Christ, will come to pass, and our dominion will be built up. I repeat, tomorrow Thou shalt see that obedient flock who at a sign from me will hasten to heap up the hot cinders about the pile on which I shall burn Thee for coming to hinder us. For if anyone has ever deserved our fires, it is Thou. Tomorrow I shall burn Thee. *Dixi.*"

This frightening spectacle is already taking place on a large part of the earth's surface. By denying responsibility to God, men have surrendered their freedom to Satan. Pray we must, lest we succumb to the challenge the world hurled at the cross: "Come down and we will believe." They were willing to admit that they would believe if He would only show His power by stepping down from His gibbet. Poor fools! Did they not see that they were asking Him to force them to believe, which would have been the end of freedom? They were free to believe that He was the Son of God, as the thief did, so long as He did not come down to smite them.

So He did not come down! If He had, He would have made nazi-ism, fascism and communism before their time. The coming down is death of love. If He had come down, He never would have saved us. It is human to come down. It is divine to hang there.

Condensed from a Radio Address,—Catholic Digest

⌘ ⌘ ⌘

INWARD TIME

One perceives, more or less clearly, the changes in the value of physical time, which occur in the course of one's life. The days of our childhood seemed very slow, and these of our maturity are disconcertingly rapid. Possibly we experience this feeling because we unconsciously place physical time in the frame of our duration. And, naturally, physical times seems to vary inversely to it. The rhythm of our duration slows down progressively. Physical time glides along at a uniform rate. It is like a large river flowing through a plain. At the dawn of his life, man briskly runs along the bank. And he goes faster than the stream. Toward midday, his pace slackens. The waters now glide as speedily as he walks. When night falls, man is tired. The stream accelerates the swiftness of its flow. Man drops far behind. Then he stops, and lies down forever. And the river inexorably continues on its course.—*Alexis Carrel.*

The Cross

By Ronald Knox

YOU will meet stupid people, or read stupid books, or still more stupid articles in newspapers, which say the cross isn't, originally, a Christian symbol; we took it over from the pagan religions that went before us. Now, as a matter of fact, it is quite extraordinary the way you don't find the cross in pagan religions.

But even if it were true that the cross was used as a symbol by the pagans, that would prove nothing. Because in any case they didn't use it with the same meaning as we do, for the same purpose as we do. An illiterate person, because he can't sign his name, makes a cross instead, and we call it "So and So, his mark." But when a bishop writes you a letter, he also puts a cross at the end of it; is that because he's illiterate and can't write his own surname? No, it's to show he's a bishop. What matters, you see, is not the cross itself but the reason for using it, the meaning we attach to it. And if the pagans used it, we have no notion what they meant by it, nor what their reason was for using it. But our reason, our meaning, is perfectly clear. We draw pictures of the cross all over the place, we trace the lines of the cross over our own bodies, for one reason and for one reason only. We do it because two Roman soldiers, 19 centuries ago, spent the first part of the morning hammering down one plank at right angles to another.

And now, we have spoken of the cross as a symbol, which has a meaning; what exactly is its meaning? What exactly is it a symbol of? Well, there again, those two soldiers did much better than they knew. Because the cross hasn't just one meaning; it has hundreds. The other symbols mankind uses generally mean just one thing, and nothing more: the Rising Sun, for example, which is the symbol of Japan; or the Crescent, which is the symbol of the Mohammedans—all those symbols mean just one thing.

But Christian thought goes on and on finding new meanings in the cross; it hasn't finished yet. It reminds us of all sorts of things in the Old Testament. The tree in paradise, for example; the Preface for Passiontide refers to the devil as having won his victory through a tree, and losing it through a tree. And Noe's ark, covered all over with pitch, and the cross, the Church points out to us, covered in the same way with our Lord's precious Blood. And the brazen serpent which Moses lifted up on a pole in the wilderness, so that the people who had been bitten by poisonous snakes could look at it and be healed, our Lord himself compared His crucifixion to that. And crucifixion itself, brutal and horrible punishment as it was, does nevertheless suggest all sorts of gracious images to the mind; we think of our Lord as lifted up from the earth, looking down on the world, reigning from the cross as from a throne. We think of His arms, wide apart as they had to be, as stretched out towards us sinners in appeal, and in invitation. For 100 reasons we ought to be grateful to our Lord for having chosen, when He died for us, to die for us on a cross.

But there's one symbolism about the cross which is at once, I think, simpler and more profound than any other. If someone asks you for a recipe for drawing a picture of a cross, the best answer is this: You've only got to write a capital *I*, and then scratch it out. The capital *I* stands for self, and the cross stands for capital *I* scratched out, for self mortified. Our Lord was eternal God; He told the Jews Himself: Before Abraham was, I ar. And that eternal *I* He crossed out, by undergoing death. You and I have each of us an *I* that is very dear to us, a self which we think much more important than anything else in the world, which we are determined, at all costs, to keep safe and comfortable if we can. That is our natural instinct, to set up a great capital *I* in front of our minds, and worship it. And the Christian religion tells us that the real point of our life in this world is to learn to do exactly the opposite: cancel that *I*.

When you make the sign of the cross, taking holy water or saying grace on this other occasion or that, think sometimes what it is you are doing, what meaning it is that your action is symbolizing. You draw your hand down from forehead to breast, and say to yourself: Lord, here am I. And then you draw your hand from shoulder to soulder, and say: Lord, scratch me out; teach me to mortify myself for your sake, to cancel myself, to become nothing, just for your sake.

Condensed from London *Tablet.*

⌘ ⌘ ⌘

YES MEANS NO

Alleged scientists are preaching errors about the peoples of the so-called primitive lands, according to Bishop Thomas J. Wade, S.M., Vicar Apostolic of the North Solomon Islands. The Bishop cited a book recently published by an English scientist in which a list of 81 conclusions concerning the people of Oceania is entirely erroneous.

The investigator misunderstood the simple distinction between the affiirmative and negative response in the language of the people. He would ask, for example: "There was cannibalism in this village, was there not?" And the answer would be: "Yes." But the real meaning of the answer was: "Yes, there was not." Consequently, every answer that the English investigator received had a meaning opposite to that which he understood.

⌘ ⌘ ⌘

MOUNTAIN MOVING

Mohammed made his people believe that he could call a mountain to him, and from the top of it offer up his prayers for the observers of his law. The people assembled. Mohammed called the mountain again and again to him, but the mountain did not move. He was not at all abashed, but put if off with the jest: "If the mountain will not come to Mohammed, then Mohammed must go to the mountain."

⌘ ⌘ ⌘

The Pope's Family

By J. Schaefer

IN Vatican Palace, Rome, there dwells a lonely man. His is the loneliness of great and heavy responsibility. He is surrounded by a group of official advisers, the Sacred College of Cardinals. Specialists in every field of ecclesiastical science and law, called members of the Roman Curia, assume the greater part of the tremendous volume of his correspondence and decisions. But advised and aided though he is, Pius XII is the loneliest man on earth. Alone he stands responsible before God for the government of God's visible Church, for leading to salvation more than three hundred millions of souls, and for the work of preaching Gospel to all nations.

But in another sense this man of the Vatican enjoys the most enviable position in the world. He is not only the most respected, but the most beloved of men. He is more than Pope. He is Holy Father. Catholics are not merely his subjects, but his children. The Church is more than a vast, world-wide organization. It is a home. Through the centuries the Popes have infused a family spirit into the external splendor and dignity of the Vatican. They have gathered about themselves a special group of intimates, ecclesiastics and laymen, known as members of the papal family. The majority of these dignitaries live in Rome and are engaged in the personal service of the Holy Father. Many, however, are scattered throughout the world, and enjoy only an honorary position in the papal family. But whether at home or away from home, they offer perpetual evidence that the Church has a family heart as well as a ruling head. Together with other prominent clerics and laymen, these members of the papal family, when assisting or accompanying the Holy Father at sacred functions, are known as members of the papal chapel.

Heading the members of the papal household are two Cardinals of the Holy Roman Church, called the Palatine Cardinals. They are the Cardinal Secretary of State and the Cardinal Datary, heads of two branches of the Roman Curia. Ranking next to the Palatine Cardinals are four dignitaries of the Church, the Palatine Prelates. The title, *prelate,* was originally given only to those who exercised authority over the Church, such as the Pope, archbishops and bishops; but today it is also given to ecclesiastical members of the papal household who enjoy no jurisdiction, but only a superiority of rank over other clerics. All prelates wear a distinctive purple garb.

The four Palatine prelates are the Majordomo, the Master of the Apostolic *Camera,* the Auditor of His Holiness and the Master of the Apostolic Palace. The Majordomo, providing for all the material needs of the Vatican, is in immediate charge over the papal household and acts as its chief steward. During a vacancy of the Holy See he occupies a place of special importance, for he governs the conclave

of Cardinals electing the new Pope. The Master of the Apostolic *Camera* (one of the offices of the Curia) superintends the daily life of the Pope, especially his private and public audiences, during which he accompanies the Holy Father. The Auditor of His Holiness is usually the secretary of the supreme court of justice of the Church, the Apostolic *Signatura.* The Master of the Apostolic Palace is the official theologian of the Holy See. The title was first conferred on Saint Dominic by Pope Honorius III in 1216. Since that time the office has always been held by a member of the Dominican Order. As the theological adviser of the Holy Father he is received in audience by the Pope on specified days, grants the *imprimatur* to books published in Rome and supervises sermons preached in the Vatican chapels.

Among the members of the papal family engaged in the more personal service of the Holy Father are a group of clerical and lay dignitaries known as "Chamberlains of the Holy See." The first five of these are clerics to whom are asigned definite duties in the service of the Holy See. They are the Private Almoner, who, with his staff of assistants, is in charge of the distribution of papal charity; the Secretary of Briefs to Princes, charged with the drawing up of documents addressed by His Holiness to the heads of governments; the Secretary of the Cypher, who tends to correspondence of the Holy See in code; the Regent of the Datary, the immediate head of the office of that name in the Curia; and the Secretary for Latin Letters, who draws up and writes in Latin all letters other than those addressed to heads of governments. These five chamberlains are officially known as being "equivalent to prelates."

A further group of private chamberlains, said to be in the "ordinary service" of the Holy Father, are engaged in a more intimate and personal service in the papal household. This group is composed of both clerical and lay chamberlains. The cup-bearer, or *pincerna,* is in charge of the table of the Holy Father. The Secretary of the Embassy tends to relations between the Pope and prominent dignitaries of other countries visiting Rome. The *vestiarius,* always a cleric, cares for the papal wardrobe and among his duties is that of bearing the "red-hat" to newly appointed Cardinals. Among the clerical chamberlains might also be numbered the Papal Sacristan. Always a member of the Augustinian Order, he supervises all papal sacred functions and has under his care a great number of documents and relics of the Saints, which are kept in a special chapel. The lay-chamberlains of this group are members of noble Roman families. They exercise special functions in the service of the Holy See, and possess such honorary titles as Grand Master of the Sacred Hospice, Quartermaster of the Apostolic Palace and Gardens, Grand Equerry and General Superintendent of Posts.

Among the closest intimates of the Holy Father are the clerics known as "prelates of the home of His Holiness." In their number are included the Cardinals of the Holy Roman Church, the patriarchs, archbishops and bishops, the apostolic protonotaries, the voters and referendaries (or defenders) of the Apostolic Signatura, the auditors of the Holy Roman Rota, the clerics of the Apostolic *Camera,* and the domestic prelates. Several of these groups of prelates deserve spcial attention here both because of their position in the papal family and their interest to American Catholics.

The patriarchs and a number of archbishops and bishops enjoy a special position of honor in the papal household. They are honored by the title and privileges of "Assistants at the Papal Throne" and are appointed for their lifetime by the Holy Father himself. Their functions are principally of an honorary nature. By virtue of their office they are granted special precedence at papal ecclesiastical ceremonies. Two of them must always be in attendance upon the Pope at pontifical functions. According to the latest records available, 17 American archbishops and bishops are "Assistants at the Papal Throne."

There are four classes of apostolic protonotaries: the participating, or active, protonotaries; supernumerary protonotaries; protonotaries 'similar to' (*ad instar*) participators; and titular, or honorary, protonotaries. Said to have been established by Pope St. Clement, the successor of St. Peter, for gathering and recording the deeds of the martyrs, they form the most ancient group of prelates in the Church. From their foundation the apostolic protonotaries have been the official notaries of the Holy See, drawing up all official documents. Only the first class, however, the participating protonotaries, actively perform this important function, the title being conferred on those of the other three classes because of long-standing custom or as a special honor.

The participating protonotaries are seven in number and form what is known as a "college" or corporate body. Besides drawing up the official documents of the Holy See, they enjoy a great number of other privileges and at pontifical ceremonies rank immediately after the bishop assistants at the papal throne. They are subject only to the jurisdiction of the Holy Father himself. In much the same manner as bishops, they may pontificate at Holy Mass in the city of Rome, and in other dioceses with the permission of the bishop. On these occasions the protonotaries wear a mitre and the pectoral cross, but are forbidden the use of the crozier and throne, the symbols of episcopal jurisdiction. At liturgical functions and on all other occasions they wear a distinctive garb which will be described later.

The "supernumerary" protonotaries enjoy their position and privileges by virtue of their appointment as canons of the patriarchal basilicas of St. John Lateran, St. Peter, and St. Mary Major in Rome, and certain other churches outside Rome. They are not, however, numbered among the prelates of the papal household, or "Domestic Prelates" until they have received a pontifical brief of their appointment, and at a special ceremony made a profession of faith and taken an oath of fidelity before the dean of the apostolic protonotaries or his representative. After this ceremony, like the participating protonotaries, they may pontificate at liturgical functions, wear a mitre and pectoral cross, and wear the garb of a prelate of the Church.

Ad instar protonotaries receive their appointment by a special papal brief. Their office is a purely honorary one and the privileges attached to it are much the same as those of the 'supernumerary' protonotaries. The only apostolic protonotaries in the United States belong to this class. Of the 566 *ad instar* protonotaries dispersed in dioceses throughout the world in December 1946, 67 were Americans. On certain days, determined by the bishop of the diocese, the *ad instar* protonotaries may pontificate at Holy Mass in their own parish churches and use the mitre and pectoral cross.

The fourth class of apostolic protonotaries is a little known dignity in the Church today. It is that of the titular, or honorary protonotaries. Better known as 'black' protonotaries, since they are not permitted the use of the title or garb of prelates of the papal household, they may receive their appointment from the Holy See, papal nuncios, or participating protonotaries. To this class of protonotaries all vicars-general of dioceses belong by virtue of their office.

The title "domestic prelate" is proper to all members of the home of His Holiness, but it is commonly applied to a specially determined group of prelates. Receiving their title by a special papal brief these "domestic prelates" are entitled the use of the insignia of their office in all parts of the world. The appointment is usually given at the suggestion of bishops as a reward to priests who have preformed extraordinary services in their dioceses. Their number has been greatly increased by recent Popes. In December 1946, there were 2,960 domestic prelates in dioceses throughout the world, 947 of these in the United States. Their title of address is "Right Reverend Monsignor."

The official or 'choir' dress of the prelates of the home of His Holiness is a very colorful one. Their cassock is of purple silk or fine broadcloth with red trimmings. A train is attached to its back, but it is never let down. The cassock is usually bound at the waist by a purple cincture. The ordinary, or "house" cassock of these prelates, is known as the "pianine" dress from Pope Pius IX who authorized its use. It consists of a black cassock trimmed and lined with red silk. Over the cassock, at solemn and sacred functions, all these prelates save titular protonotaries wear the *rochet*. The *rochet* is a close-fitting linen garment, similar to the surplice, with tight sleeves extending to the wrist. It is ornamented with lace at the shoulders, the extremities of the sleeves and at the bottom. Under the lace and visible through it at the shoulders and sleeves is a lining of red. When worn by an apostolic protonotary or domestic prelate, the *rochet* may never be uncovered, for thus worn it is a symbol of episcopal jurisdiction. As a sign of their lack of jurisdiction, and of their distinguished prelacy the non-episcopal members of the papal household wear the *mantelletta* or "short mantle" over the *rochet*; for this reason these prelates are officially known as "prelates with the mantelletta." The manelletta is a long sleeveless garment of a purple color with red trimmings, reaching almost to the knees and fastened at the neck with a hook. Two vertical slits permit the insertion of the wearer's arms. The biretta worn by the prelates of the home of His Holiness is black in color and may be ornamented by a red tuft or pompom.

Another class of members of the papal family is a further group of private chamberlains of the Holy See, commonly known as "papal chamberlains." Their functions are purely honorary. They are divided into various classes, according as they are members of the clergy or laity, dwelling within or outside of Rome, and according to their functions at the papal court. The ecclesiastical chamberlains wear, for their official or "choir" dress, a cassock of purple. It differs from that of the prelates "with the mantelletta" in that it is without train or trimmings. They are not permitted the use of the rochet and

wear over their cassock a long purple mantle reaching to the feet and called the *mantellone*. Hence they are officially known as "prelates with the mantellone." The ordinary cassock of the ecclesiastical chamberlains is black with purple trimmings. These chamberlains are appointed only for the lifetime of the reigning Pope; but the new Pontiff readily reappoints them or elevates them to the dignity of domestic prelates. The number of ecclesiastical papal chamberlains has likewise been greatly increased by recent Popes; in December, 1946, there were 2,410 priests so honored dispersed through the dioceses of the world, 254 of these in the United States. They are addressed as "Very Reverend Monsignor."

The lap papal chamberlains are called 'chamberlains with cape and sword' from their full dress uniform of cape and cross-hilted sword. Their undress uniform consists of a black frock-coat and chain. Five chamberlains are in constant attendance in the antechamber of the Vatican palace and are assisted by others known as 'supernumerary' chamberlains. At the end of each week the Pope receives in audience those who had been in attendance during the preceding week. Formerly only members of noble families received the appointment as papal chamberlains, but in more recent years the distinction has been granted to many other distinguished Catholic laymen. Up to December, 1946, 23 living American Catholics had been so honored by the Holy Father.

A number of other personages, both clerics and laymen, complete the papal household. Among them are the private and secret chaplains, several of whom assist the Holy Father daily at his private Mass; others of their number receive the title as an honor and may reside outside the city of Rome. The Apostolic preacher, always a Capuchin monk, preaches the Advent and Lenten sermons before the pontifical court and His Holiness. The Confessor of the pontifical household is always a member of the Servites of Mary, though the Pope himself chooses his own confessor. Finally in attendance upon the Pope are his personal physician and pharmasict and a number of valets and ushers, the final two groups wearing a specially designed costume.

—*The Liguorian.*

✖ ✖ ✖

THE GREAT PACIFIC

Pacific distances are fabulous. The world's greatest ocean occupies more space than all the land on the globe. It would hold two Atlantics and still have room for a few Mediterraneans. Better than half of all the world's water is in the Pacific. Its greatest north-south dimension is 9,300 miles and its greatest width, 10,300. The sun takes ten hours to cross it, nearly half of its circle around the globe. No other ocean plumbs such depths. Its floor is a third deeper on the average than the Atlantic. But there are curious trenches or canyons that drop farther below sea level than the world's highest mountain rises above it. Off Guam the U.S. telegraph ship Nero found a depth of 31,500 feet. This was supposed to be the most profound of ocean depths until in 1927 the German cruiser Emden measured a chasm off the Philippine east coast and reached a depth of more than 35,000 feet. Everest is 29,000 feet high.

✖ ✖ ✖

FUNERAL LAMENTATIONS

From "The Old Gospel Modernly Applied"

AT DEATHBEDS and funerals we often witness the silly demonstrations of lack of real faith. A dear one has just expired or is being buried. The brand of sobbing, wailing and weeping that is put on, far outclasses the noise of "way down the corn field" heard in the vociferous grief of the Negro slaves with "Massa in the cold, cold ground."

Why should civilized, Christian people have to carry on like that, if they will prayfully reason? The only logical explanation which can be given is that they are selfish and hence they realize that in the death of a dear one, they lose somebody whom they needed and wanted to keep with them alive for their own beneficial reasons.

When a good father, or mother, husband or wife, son or daughter died, what has actually happened? God took that dear one—delivered him of all earthly miseries, worries and sufferings, shortened a temporary life which is not worth living for itself under the most favorable circumstances, placed him into an eternal existence where everlasting happiness and joy will never be marred by tribulations of any kind. What is wrong with this act of kindness on the part of God? If you truly believe all this, there is absolutely nothing wrong in death as far as the dear one departed is concerned. Did you ever see a good person worry much about dying, when death came? The passing seems so peaceful; that face cold in death looks placid, at ease and in serene content. Why then disturb this sleep of peace and eternal rest?

Naturally, anyone would have to be of wood or stone not to undergo the human emotions of the heart at a separation by death; momentary sadness will affect anybody's soul, even a saint's. But again, if faith is true and strong, it should always be such a great consolation and comfort to know that a person, who died in the Lord aside from having attained his own eternal end of perfect joy, will now be in a better position, being in the presence of God in heaven, to help dear ones life behind. He will then know and see clearly what is for the best and thus watch over our welfare and intercede for us before the throne of God.

When Don Bosco was completely worn out and he realized that soon he would have to die, those around him tried to give him hope, that after a good rest he would be all right again, he realized with his cheerful, perpetual smile: "No, no, I have only to make a good end; besides, I want to go to heaven, for there I shall be able to work much better for my children. On earth I can do nothing more for them."

This thought should always be a great consolation even in cases where death is premature or when the deceased person can be ill spared. It was the hope and confidence with which our Lord tried to inspire His Apostles, when they

were sad and sorrowful after telling them goodbye the evening before He died.

If there were more lively, appreciative and understanding faith, the sting of death, the pain of parting would not be so great. Faith tells us that this life is only a temporary existence, a period of trial; that the principal part of our being is not our corruptible body which will decay into dust after a few years, but that our soul shall be eternally happy after leaving the body which it had to oppose and fight in order to live clean, honestly and charitable. A good and happy death is the great crowning success of life, a great success than ever proudly acclaimed or happily and enthusiastically applauded. Why, then should there so often be unreasonable grief, especially amongst Catholics, as of those who have no hope and do not believe in the happy hereafter.

⌘ ⌘ ⌘

TOGETHER

This is the parable of the acorn. A poet once picked up an acorn from the deep grass and held it to his ear. He seemed to hear it say:

"By and by, birds will come and make their nests in me; I shall be fuel and warmth for many homes; I shall protect cattle from the blazing sun, and provide ribs for the seafaring ships, so that the storms of the oceans will beat against their sides in vain."

"What!" said the poet. "You poor, weak, insignificant thing! You will be able to do all this?"

"Yes," answered the acorn. "God and I."

Thus many dreams may be dreamed and many great things be accomplished by him who is willing always to say: "God and I."

⌘ ⌘ ⌘

BOYCOTT

It has been estimated that the total Catholic reading public in the United States, that is, he public which buys books by Catholic authors and from Catholic publishers regularly, does not exceed thirty thousand. The reason adduced for this dearth of readers of Catholic literature is that most people think that when they pick up a Catholic book they are picking up something that is written only for he purpose of expounding theology or Christian philosophy, or something that is so soft and pious that it should be read only in church. While some Catholic publishers have, alas, promoted that view by some of the things they published, it is sad that so universal a boycott of good reading should persist on the basis of a 90 per cent false notion.

⌘ ⌘ ⌘

THEOLOGICAL ANSWER

"Who created the angels?" a group of children were one day asked in the classroom. They all knew the answer to that: God created the angels.

"Who created the devil?" was the next question. Most of them were stumped by that one, till one bright little child suddenly exclaimed:

"God created him an angel, and he made himself a devil."

⌘ ⌘ ⌘

VESPERS

By Desmond A. Schmal, S.J.

AFTER the Eucharistic Sacrifice the public celebration of the Hour of Vespers has always been considered of prime importance among the liturgical services of the Church. Today Vespers forms part of the daily Office chanted by monks and canons and recited privately by priests throughout the world, but originally it was the first public function of Sundays and feast days, because according to an ancient Jewish and Roman custom, which the early Church adopted, the civil day began at sunset. The English name Vespers is taken from the Latin for *evening* and thus means evening prayer or, as it was called in Catholic England, evensong.

The service was also known at one time as the *Lucernarium*, the lighting of the lamps. Some think that Vespers was consciously substituted by the early Christians for the evening sacrifice of the Jews, who at the beginnig of the Sabbath lit a special light in the temple; and that this custom was also adopted by the Church at the Vespers of Saturday evening, which began her celebration of the Lord's day. Others incline to the opinion that the name *Lucernarium* arose because the hour at which Vespers was performed necessitated the lighting of the lamps in the church. Whatever the origin of the name, the lights burning during Vespers and shining through the dusk of early evening, for the primitive Christians symbolized Christ, Light of the world, and prayers and psalms were chosen which both emphasized this symbolism and indicated the hour of the service.

Thus it became the universal practice to chant Psalm 102, which contains many appropriate verses, as for instance, "Thou (O God) art clothed with light as with a garment"; "He hath made the moon for seasons, and the sun knoweth His going down"; "Man shall go forth to his work, and to his labor until evening." So, too, Psalm 140 found a place among the Vesper prayers because of its 2nd verse, "Let my prayer be directed as incense in Thy sight; the lifting up of my hands as an evening sacrifice." It was this verse, also, which suggested the use of incense during the Vesper service.

As the various rites developed in the Church, there was an evolution in the form of Vespers, but we would, no doubt, be safe in saying that in all of the rites there are preserved some of the elements of the primitive Christian ritual. If we compare the Vespers of the two most widespread Catholic rites, the Roman and the Byzantine, we discover that it is the latter which has remained closer to the original form of the service.

In the Roman rite, five psalms, sung consecutively, are always assigned to Vespers, except on Holy Saturday, when Vespers forms part of Mass. The psalms vary according to feast and day of week being celebrated, but are always chosen

from the series from 109 to 147. Each has attached to it an antiphon, a short verse which either sets forth a prominent idea taken from the psalm itself or is appropriate to feast or season. The psalms are followed by the Little Chapter, a brief reading from Holy Scripture which is likewise chosen for its appropriateness to feast or season.

Next comes the hymn. The Roman Vesper hymns are of ecclesiastical origin, and some of them by their reference to the light remind us of the ancient *Lucernarium*. The *Magnificat* or *Canticle of Our Lady* marks the solemn climax of the Roman Vespers. While it is being sung, altar, ministers, and people are incensed. A prayer, usually the same as the Collect of the day's Mass, is then chanted and the service is brought to an end with the silent recitation of the Lord's Prayer and the singing of an antiphon in honor of the blessed Mother.

The Roman form of Vespers does not, as the Byzantine rite does, model most official services on what is popularly known as the Mass of the Catechumens. Byzantine Vespers has as its basic component the recitation of sone of the inspired psalms of the Old Eestament; but it also contains many prayers of ecclesiastical origin, some of which, the *Ektenias* or Litanies, are the same as those sung during the holy Sacrifice. The psalms are not all recited consecutively as in the Roman rite, but are interspersed with the other prayers and chants; and, ordinarily, at least, the same psalms are always appointed for Vespers. Here we find a close link with the ancient Church, for the first of the psalms chanted is the 103rd, with its verses so appropriate for the evening hours. Among the Ukrainians and others who use the Byzantine rite, Psalm 140 is also retained as a Vesper prayer. Corresponding to the antiphons of the Roman Vespers there are a number of *tropars* and *stikheras*, short chants proper to feast or season.

If we were to point out any one element as marking the climax of the Byzantine Vespers, we would probably not err in saying it is the singing of the hymn *O Tranquil Light*, an ancient *Lucernarium* chant whose origin is lost in antiquity, but which was considered by St. Basil in the 4th century as coming down from the time of the Apostles. On the larger feasts the singing of this hymn is preceded by a procession about the altar corresponding to the procession with the Gospel book during the divine Liturgy. The wording of the hymn outlines the origin and history of the Christian Vesper service, "O tranquil Light of the holy glory of the immortal, heavenly, holy and blessed Father, Jesus Christ; having reached the setting of the sun, and beholding the evening light, we glorify God, the Father, Son, and Holy Ghost, Worthy art Thou at all times to be praised with reverent voices, O Son of God, who givest life to the world; therefore the world doth glorify Thee."

In place of the *Magnificat* of the Roman Vespers, the Byzantine rite substitutes the *Canticle of Simeon*, so much in keeping with the evening hour of prayer, for it calls upon our Lord as "a light to the revelation of the Gentiles, and the glory of Thy people Israel." The blessed Mother is greeted with words which exalt her above Cherubim and Seraphim; and the service closes in the typical Byzantine manner, with the recitation by the priest of a dismissal prayer.

—*Catholic Digest.*

Our Silver Jubilee

[Continued from Outside Back-Cover]

Our firm determination to continue, with God's grace, faithfully and indomitably to serve Our Lord, His Church and our Nation by bringing Christ's message to souls and souls to Christ,—

Our Silver Jubilee---
what it does mean to YOU:

IT MEANS:

That you were receiving and assimilating the treasure of Divine Truth ever since you've started reading our missionary,—

That you—without noticing it, maybe—have acquired better knowledge of Christ Our Redeemer,—

That you found consolation and strength in bearing the trials of life,—

That you found yourself uplifted nearer to Christ in this sad, pagan present-day world,—

That, in a word, you have become a better Christian,—

That, by your subscriptions and donations, you have, really and truly, co-operated with us in all the good that, by God's grace, has been accomplished by means of the "Redeemer's Voice."

It's OUR Silver Jubilee --
Yours as well as ours.

Together, let us praise Our Lord for all His blessings in the past. Together, let us beseech Him to continue blessing our joint efforts in the future.

Our Silver Jubilee

TWENTY-FIVE years ago, in 1922, the first issue of the "Redeemer's Voice" rolled off our press in Yorkton and was sent out to a number of our Friends. Very modest magazine it was in size, much smaller than the one you read now, yet it has proved an indefatigable pioneer. Month after month, it brought its message of divine Truth, Love and Compassion to ever growing circle of Readers and Friends. It had to overcome many odds, moral and material, before it reached its present volume in material and circulation.

Our Silver Jubilee--- what it does mean to US:

IT MEANS:

Our deep gratitude to our Divine Redeemer for all the graces and blessings He vouchsafed to grant our efforts in His service during the past twenty-five years,—

Our sincere appreciation of loyal support, co-operation and sincere friendship we have found with our Readers and subscribers,— [Continued on Inside Back-Cover]

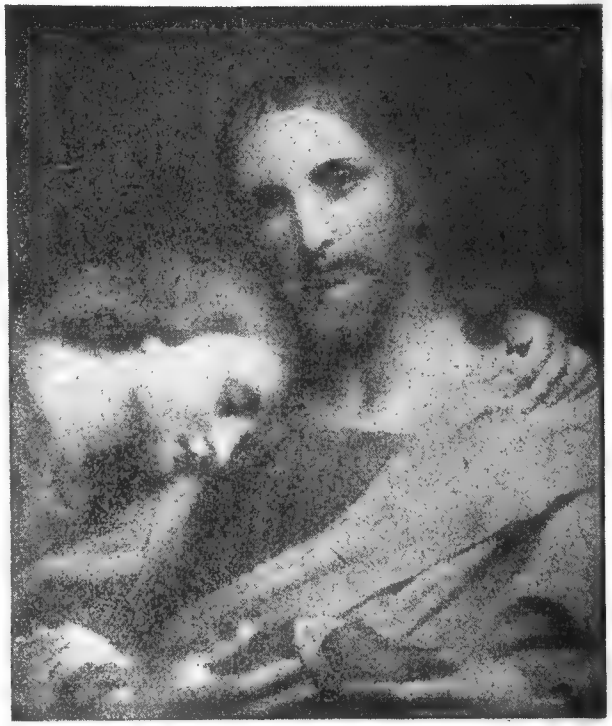

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 20, No. 2. Yorkton, Sask. February, 1948

НАША ПОЧТА

п. Іван Добровольський: Щиро дякуємо за листа, передплату й офіру на пресовий фонд. **Василь Гук:** Спасибі за лист, желання та офіру на Г. Спасителя й світло. То число Г. С. спізнилося задля накопичення праці. **Йосиф А. Чабан:** Отримали Вашого листа, віднову передплати та офіру на Сл. Божу. Її відправлено. Г. Спасителя до Вашої мами вишлемо. **Василь Степуха:** Дякуємо за листа, желання на віднову Голосу Спасителя. Стараємося о то, що пишете. Календар вислано. **К. Тхір:** Листа та офіру на Гол. Спасителя і Календар отримали. Сердечно дякуємо. На взаїм желаємо і Вам всього добра. Вашу замітку виповниться. **М. Шимків:** Дякуємо щиро за листа та офіри на Голос Спасителя, прес фонд і Службу Божу. Нехай Дитятко Ісус многократно Вам винагородить. **В. Нагнибіда:** Нехай добрий Ісус нагородить за Ваш лист, желання та офіри на Г. Спасителя для себе і краян вишлемо. Желаємо і Вам Божого благословення. **С. Засібіда:** Щире спасибіг за листа, та офіри на Сл. Божі за Вашу маму й брата. Їх відправлено. **К. Герман:** Дякуємо за передплату Г. Спасителя та співпрацю для нових. Їм вишлемо. **Н. Юрків:** Отримали Вашого гарного листа. Дякуємо щиро за то. Передплати полагоджено, а Сл. Божу за здоровля діточок і жени відправлено. Адресу змінено. Нехай Ісус вислухає Ваші благання. Желаємо Вам усім щастя та здоровля в тім новім році. **Йосиф Яніцький:** Приємно було нам читати Вашого гарного листа. Дякуємо за віднову передплати ,та щире бажання співпрацювати в пошукуванню нових передплатників. Ісус напевно поблагословить Ваші старання. **Блюса Думка:** Вашого гарного листа отримали. Дай Боже, щоби Ваші бажання сповнилися. Передплату записали. Спасибіг за офіру на окрасу ясел Ісуса Христа. Нехай Вас Бог благословить і помагає. **Іван Середницький:** Передплату і листа отримали. Щиро дякуємо Вам. **Марта Лакуста:** Отримали листа й $2.00 на віднову передплати Г.С. Дай Боже, щоби Ваше бажання здійснилося й український нарід навернувся до католицької Церкви. **Анна Пира:** Вам також щиро дякуємо за листа та передплату. Тішимося, що дуже любите читати Гол. Спасителя. Дай Боже, щоб як бажаєте він розширився всюда між українцями. **Д. Чіз:** Листа й офіри на Гол. Сп. й БНації отримали. Сердечно дякуємо Вам. Желаємо й Вам всякого добра в тім новім році. **Павліна Гордійчук:** Дуже дякуємо за так гарного листа та приєднання нового переплатника. Нехай Ісус нагородить за Ваш невсипущий труд та співпрацю. Передплату для Ваших трьох синів занотовано. Дай Боже, щоби всі так любили читати й цінили Голос Спасителя. **Пані Николаешин:** Отримали 1.50 на відновлення передплати. Тішимося, що любите читати Г. Сп. Деколи задля обставин ми є змушені пізніше видати Гол. Спасителя. Нехай Бог Вас благословить. **А. Макічук:** Дістали 2.00 на передплату, а 1.00 на Акафист до Непор. Зач. Пр. Діви, який ми відправили. Дай Боже щоб Голос Спасителя зайшов до кожної родини. **Пані Кучер:** Дістали ми три доляри на передплату. Дякуємо. Ваше письмо ми зрозуміли. Тішимося, що любите читати Г. Спасителя. **Панство Пристанські:** Дай Боже, щоб Ваше бажання сповнилося, а іменно, щоб ми з цим новим роком зискали тисячу нових передплатників. Передплату на три роки дістали і дякуємо за Різдвяний дарунок. **пан М. Мартинюк:** Сердечно дякуємо за желання. Взаїмно желаємо Вам кріпкого здоровля та нехай Господь Вас благословить. **Емілія Ворона:** Дякуємо за гарного листа і офіру 5.00 на передплату Г. Спасителя для себе, кумів та на календарі. Спасибіг за Вашу добру волю розширити Гол. Спасителя в околиці Стінен. Нехай Ісус Вас благословить та увінчає великим успіхом. **Календари вислано. Анна Бараник:** Отимали листа та офіру на передплату Голосу Спасителя й календар 1948 р. вислано. Дякуємо за желання. Нехай Дитя Ісус благословить Вас. **Н. Лемаїх:** Спасибіг за Вашого ганого листа й офіру на передплату Г.С. Тішимося, що так любите читати ГС. Бажаємо, щоби як найскоріше могли виздоровити. **Іван Озубко:** Передплату для Вас і зятя отримали. Щиро дякуємо Вам. Спасибіг за Різдвяний дар. Календар вислали. Бажаємо Вам також всякого добра й щастя в тім новім році. Нехай Ісус Вас благословить.

ЗБІРКА ДОБРОДІЯ ПАВЛА ОСАДЧУКА З ДОРБАН, МАН., ДЛЯ ПАНА ПЕТРА КОНОВАЛЬЧУКА:

По $10.00: Павло Осадчук. По 3.00: В. Полон. По 2.00: М. Божик, М. Данилишин, Ф. Лилик. По 1.00: І. Фединич, Н. Бруцькі, А. Іленко, М. Ціпко, П. Папушко, М. Шевчук, Н. Саврук; Джек Ґлібсон, Я. Яровий, П. Герман; А. Царик; І. Рогальський; М. Рибко; Митран; П. Сенчук; В. Волошин; П. Абрамов; Ф. Абрамов; Е. Ширик; И. Влоша; С. Козак; Т. Габилі; К. Хновец; Р. Задко.

Пан Коновальчук складає панові Осадчукові та дорогим жертводавцям щиру подяку та нехай Господь нагородить їх!

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

...всі люди повинні мати в своїй хаті Голос Спасителя. Се є цікава та пожиточна часопись— Софія Гавриляк. (Дай Боже, щоби так сталося).

— —

Засилаю одного доляра й прошу посилати мені дальше Г. Спасителя, бо моя передплата десь тепер кінчиться. Мені прислано його як різдвяний дарунок. Я дуже люблю його читати. З него я можу богато скористати. Тому хто нам його прислав нехай Господь дасть йому здоровля, а Вам, дорогі Отці, за це гарне зерно, що сіється між українцями католиками нехай Ісус і Його Мати приєднає Вам богато більше передплатників і дасть здоровля і довгі літа прожити.—Пані Р. Ґулка. (Дякуємо Вам пані Ґулка за цей гарний лист і побажання. Тішимося, що Різдвяний дарунок, Гол. Сп. так

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ПРЕСОВА СЛУЖБА

Дня першого січня, 1948, основано при Централі Українців Католиків Канади, Українську Католицьку Пресову Службу, котрої завданням є подавати вісти з українського католицького життя Канади, українській пресі, як також видавати пресові випуски для англійських і французьких пресових агенцій і радіових надавчих стацій.

Ми є певні, що українські часописи і видавництва приймуть сю вістку з вдоволенням, бо будуть могти діставати вісти, з першої руки, про релігійне і національне життя українців католиків Канади.

Раз на тиждень або і частійше, як заходить конечність, Українська Католицька Пресова Служба, видає пресові випуски і дуже радо буде висилати їх тим українським часописям і видавництвам світу що забажають їх і будуть стало надсилати в обмін свої часописи і видання.

Усю кореспонденцію та висилку часописей чи поодиноких видань, просимо спрямувати на слідуючу адресу:

UKRAINIAN CATHOLIC PRESS SERVICE
49 Kennedy St., Winnipeg, Man., Canada

Вам припав до серця й робить Вам богато добра. Дай Боже, щоби ми мали ще раз більше таких передплатників).

— —

З нагоди 25-ліття Вашої дружини прийміть сего доляра. Він буде щасливий. За ним посиплються на Вас доляри з усіх сторін мов сніг і нова машина стане напевно сего року. Молю Бога, щоби Вам благословив працювати. дальше щасливо і дочекати величного 50-літнього ювилею. Христос Раждається!— о. А. У. (Дякуємо Отче за прислання доляра на нову машину та гарного листа. Дай Боже, щоб ті бажання сповнилися та напевно вкоротці нова машина буде).

— —

Не буду хвалити місячник Гол. Спасителя, лише скажу, що се хліб життя духовного. Якщо людина не буде їсти хліба тілесного то мусить умерти з голоду. Се можна сказати о душі; наколи чоловік не кормить свою душу словом Божим, не помилюсь коли скажу що мусить умерти душевно. Голос Спасителя є тим хлібом що кормить душу на життя вічне. Посилаю маленьку жертву і прошу дайте тим бідним скитальцям хоч малу дрібку того духовного хліба, може бути що вони навіть Служби Божої не мають нагоди вислухати, то нехай загріє до любови Божої Голос Спасителя. А Вам, дорогі Отці нехай Господь дасть ще довго прожити в кріпкім здоровлю працювати на славу Божу і спасення душ. —Іван Гриценко. (Це правда, що людина не потрафить жити без хліба тілесного, а ще скорше не може жити здоровим християнським життям без поживи духовної. Дай Боже, щоб всі перенялися цею правдою та щоб Голос Спасителя заходив до кожної хати. Дякуємо за сердечне поздоровлення та нехай Ісус Вас благословить).

— —

Місячник Голос Спасителя та щирий Ваш лист я отримала за що дуже сердечно дякую. Я все любила читати Голос Спасителя, бо це найліпша зі всіх газет. В шпитали мала я нагоду читати. Людина забуває за своє горе і здається на Божу волю, коли читає цю релігійну газетку. Дуже щиро дякую пані Дробіт за такий цінний дарунок. Нехай Ісус і Божа Мати надгородить її за це стократно. Дай Боже, щоб Ви, Всеч. Отці могли видавати цей цінний Голос Спасителя хоч два рази на місяць, і я вірю, що за Божою поміччю таке станеться! В залученні посилаю одного доляра на українських скитальців. —Марія Вихопень. (Дякуємо Вам за щирий та похвальний лист, пані Вихопень. Ми також хотіливби видавати Голос Спасителя два рази на місяць, але обставини покищо нам не позволяють. Але віримо, що воно ще до того дійде. Дай Боже, щоб наш Голос Спасителя міг зайти до кожного слабого по ріжних шпиталях, так як до Вас дійшов та приніс їм духовного підкріплення).

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

П. Балко 1.50; п. Ворона 50ц.; п. І. Новак 1.00; п. Гриценко 1.00; п. Василик 1.00; пані Джурман 1.00; п. В. Костишин 1.00; пані Гамадяк 50ц.; п. Ф. Гулка 1.25; пані Шутка 1.00; пані Коляйло 50ц.; п. Шимків 50ц.; п. Гуд 1.00; п. Доброволькі 75ц.; п. Слоік 1.00; п. Шикнагий 1.00; п. Сторожук 1.50; п. Мельник 1.00; п. Вернюк 1.00; п. Корін 2.50; пані Ковальська 1.00; п. Стельмах 1.00; пані Стахів 1.00; пані М. Лев 50ц; п. В. Романюк 1.00; п. І. Коблонські 50ц.; пані Король 1.00; п. Зуревич 1.00; п. Бривоченські 1.50; п. Котик 1.00; пані А. Бобик 25ц.; п. Татарин 2.00; п. Малінівська 1.00; п. Пензук 2.00.

НА СКИТАЛЬЦІВ

п. Швець 1.00; п. Татарин 1.00; п. Гриньків 2.00; п. Н. Тегір 1.00.

Щиро дякуємо всім жертводавцям Нехай Бог надгородить.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Посилаю 5.00 для Голосу Спасителя—яко подяку за отримані ласки.—Ева Лисик.

За ласку виздоровлення з послідної хвороби і за всі ласки, яких я так обильно зазнавав на протязі цілого свойого життя сам і зі своєю родиною, особливо в послідних военних роках, складаю від себе і своєї рідні щиру подяку Найсолодшому Серцю Христовому і Цариці Небес, яких імя нехай буде препрославлене по вічні віки.— о. Гр. Канда, Баварія.

Одна особа складає щиру подяку св. Терені від Дитяти Ісус за одну велику ласку.

НЕЗВИЧАЙНЕ ТОРЖЕСТВО

Дня 4-го січня 1948 в парохії св. Володимира й Ольги в Вінніпегу, Ман., відбулося надзвичайне торжество, яке рідке в історії українського народу в Канаді. Того дня, Їх Ексцеленція Кир Василій Ладика ЧСВВ., рукополагали на священиків двох діяконів, молодих Редемптористів, нових працівників у винограднику Христовім.

Імена цих нових священиків-монахів ЧНІ.: Павло Малюґа, і Семен Іваночко.

Оба ці молоді священики одержали усі свої свячення, нищі й вищі впродовж одного тиждня. І так, 31-го грудня, вони були висвячені на піддіяконів таки в каплиці Їх Ексцеленції Кир Василія Ладики. Відтак 2-го січня о 9-ій годині рано підчас читаної Служби Божої, вони були висвячені на діяконів в церкві св. Володимира й Ольги. Відтак по одному дневі перерви, оба ці діякони, в неділю рано о 9-ій годині, підчас читаної Служби Божої були висвячені на священиків.

Велика церква св. Володимира й Ольги була переповнена по береги. Було много гостей не тільки з Вінніпеґських парохій, але навіть много прибуло з подалеких околиць Манітоби й Саскачевану, не числячи родин й кревних новопрезвитерів. Підчас церемоній співав своїм милозвучним, мелодійним голосом на всю Канаду й Америку славно-звісний дяк і директор многих славних вінніпеґських хорів, пан Петро Рута. По висвяченню й читаній Службі Божій, Їх Ексцеленція, святитель, помимо дуже слабого свойого здоров ля, виголосили дуже зворушаючу проповідь про значіння й гідність священства.

Сейчас по висвяченню, о годині 10.30 була торжественна Служба Божа. Целебрантом у цій Службі Божій були Всеч. о. др. В. Кушнір, а асистували ново-презвитери. По св. Євангелію Впр. о. Г. Шишкович, Ігумен йорктонського монастиря виголосив преважну проповідь на тему: що то є священик й що йому належиться. Рівнож ґратулювали родичам і їхній родинній парохії, що виховали з поміж себе і посвятили на Службу Богові й добро українському народові, працівників, борців Христових. Відтак перед самим кінцем Служби Божої, промовив й сам целебрант, Всеч. о. др. В. Кушнір, тамошній парох. Він також дуже гарно підкреслював гідність священства та сердечно ґратулював ново-презвитерам, що вони по довгих роках надумування, молитви й студій вкінці доступили, дочекалися тої ласки, що нині стали посередниками між Богом і людьми.

По відправі Пр. Отці, парохіяни й гості зібралися до народнього дому на смачний обід, який приготовили Пані парохії. Господарем бенкету був Всеч. о. др. Кушнір, який зо свого уряду надзвичайно гарно вивязався. При кінці обіду завершено цей незабутній день промовами й многоліттєвієм, Насамперід, господар менкету покликав до слова Впр. о. Гр. Шишковича, відтак промовив й сам господар в імени цілої парохії. На кінець були покликані до слова й самі молоді Отці. Вони сердечно, зворушаючо дякували родичам, ВПреподобним Отцям Настоятелям, Професорам, своякам і всім добродіям, які, в якийнебудь спосіб причинилися до їх виховання на священиків. Молоді Отці промовили у двох мовах, англійській і українській, бо на цім торжестві було також багато чужинців з різних вінніпеґських латинських парохій. Дуже глибоке враження зробила на присутніх промова Пр. о. Іваночка в українській мові. Між іншими він замітив, щоб увесь український нарід тут на вільних канадійських землях еднався й спільними молитвами благав в Господа тої ласки, що Господь Бог у Своїй безконечній справедливості післав нашому народові там за океаном золоте сонце свободи.

Впр. о. Павло Малюґа

Впр. о. Семен Іваночко

Ще того самого вечора молоді Отці розїхалися до своїх родинних міст, парохій. Пр. о. Малюґа поїхав до Келд, Ман., де проживають його родичі й де він дістав своє нище образование. Пр. о. С. Іваночко виїхав до свойого родинного місця, парохії Бедфордвил, Саск., околиці Айтуни. Оба ці молоді Отці є роджені у Канаді а їхні родичі приїхали із старого краю. Вищі школи побирали в колеґії оо. Редемптористів в Йорктоні, Саск.. Студії фільософії й теольогії побирали через пять літ у семинари оо. Редемптористів у Йорктоні. Остнього року, 1947, цей семинар був перенесений до Ватерфорд, Онтаріо. Тому ці молоді Отці на закінчення своїх студій поїдуть до Ватерфорд, Онт.

Направду, день 4-го січня, це був дуже великий день,

день який глибоко запишеться в історії українського народу в Канаді. Дай Боже, шоб такі дні як найчастійше повторялися між нашим народом тут у Канаді, а тоді наша будучність запевнена.

Присутний.

РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК АБО КОЛЯДА

п. Н. Козак 50ц.; пан Щерба 1.00; пані Лехман 1.00; п. Брикович 1.00; п. Димка 1.00; п. Халарин 1.00; п. Кашак 1.00; п. Пристанський 1.00; пані Пінковська 1.00; п. Опуський 1.00 пані Голосовська 1.00; пані М. Гайда 3.00; Н.Н. 1.00; п. І. Осубко 50ц., п. І. Данилишин 1.00; п. Кіс 2.00; п. Шутка 1.00 п. Мацелюк 1.00; п. Павлів 1.50 п. Нагнибіда 1.00; пані Кордупель 1.50; пані Шеналь 1.00; п. Сидор 1.00; п. Дідух 1.00; п. Теленко 1.00; пані Самець 1.00; п. Дідик 1.00; п. Злотий 1.00; п. Кидиць 1.00; пані Хамулка 2.00; п. Лесик 1.00; пані М. Сидор 3.75; пані Н. Кондришин 1.00; п. Коновальчук 1.00; п. Бальшевич 1.00; пані А. Зборівська 2.00; пані Ю. Бресь 1.00 пані Лапка 1.00; п. А. Слехун 75ц., п. Паславський 75ц., п. Т. Губік 2.00; п. І. Пробізанський 1.00; п. К. Шаско 1.00; пані Короташ 2.00; пані А. Малайний 1.00.

Щиро дякуємо всім жертводавцям. Нехай Господь заплатить сторицею.

ПОШУКУВАННІЯ

Пахольчук Евстахій на скитальщині пошукує кузина — Мартина Комодовського, що походить із села Хлівчани, почта Угнів, повіт Рава Руска, що виїхав до Канади перед другою світовою війною. Хто знавби його адресу, прошу ласкаво написати до:

Rev. Fr. Roman Chomiak,
Roblin, Man.

Гецiв Тадей з Болехова шукає вуйка Миколу Дуплеца.

Катерина Маркус зі Жулина коло Стриля пошукую сестру що видана була за Івахнюка, який фармарував десь коло Вінніпегу, друга сестра з дому Гриб з Верчан пов. Стрий, — Розалія десь в Аргентині.

Дві сестри— вдови— Марія та Івання з роду Базилевич зі Жовкви шукають вуйка Василя Хабу з Мацошина пов. Жовква, який перебував десь в Сан Франціско, Каліф.

Хто знавби про повищі пошукувані особи хай звернеться на адресу:

W. H. Wychopen,
Seba Beach, Alta., Canada

ВАЖНА СПРАВА

Шановні Читачі:

Після довгої слабости, по відбутих трох операціях, що їх мав 3 і 7 липня та 6 листопада 1947 р. і щомісячної поїздки з Роблин до Винипегу на тріментн (лічення), Богу дякувати поволи я приходжу до здоровля. Довгий час уже слабую на страшну недугу рака. Щойно по трох операціях лікарям удалось взяти його під контролю. Одначе довга недуга, коштовні операції й тріментн в Винипегу забрали всі мої заощаджені гроші, а ще досі невиплаченої фарми не дозволили обробляти, але її ще більше запустити. В 1947 р. всего збіжа зібрав із неї 128 бушлів ячменю. Навіть насіння треба буде купити, бо свого не маю. Щоб вилічитись з моєї недуги, конечно потребую ще на самі тріментн около $300.00. Будучи в крайній біді, отсим звертаюсь з сердечною просьбою до дорогих читачів "Голосу Спасителя" о ласкаву матеріяльну поміч. За найменшу жертву буду незвичайно вдячний. Разом із моїми 5 дітьми буду благати Господа Бога, щоб стократно винагородив моїх ласкавих добродіїв. Імена й жертви жертводавців оголошу в місіонарі. Жертви прошу пересилати на мою адресу:

Emil Hyshka, Roblin, Man.

або з дописом Еміліян Гишка на адресу:

Redemptorist Fathers,
Box 355, Roblin, Man.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ
КАНАДИ

"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.

"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.

"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.

"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

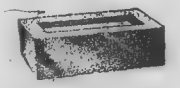

ПРОСИМО
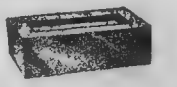

ЛАСКАВО ПОМОГТИ

ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ ПРЕОБРАЖЕННЯ Г. Н. ІС. ХРИСТА ПРИ КОЛЄГІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В РОБЛИН, МАН.

Свої жертви на фонд будови церкви в Роблин, прислали отсі добродії: По 1.00: Т. Павлів, М. Деренівський, п. Секундяк, А. Лапка. По 2.00: Гр. Шалай, М. Корчинська, Я. Удич. По 3.00: М. Зеляско. По 5.00: Всеч. о. А. Рудакевич. По 10.00: Ів. Біленький.

Хто слідуючий? Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Ісус якнайщедріше винагородить Ваше добре діло своїми дарами.

оо. Редемптористи, Роблин, Ман.

КОЛЕГІЯ СВ. ЙОСИФА В ЙОРКТОНІ, САСК., РОЗБУДОВУЄТЬСЯ!

КОНЕЧНО ТРЕБА ФІНАНСОВОЇ ПОМОЧІ!

Через послідних 27 літ, Колегія св. Йосифа в Йорктоні давала правдиве християнське виховання нашій укр. катол. молоді. Виховання, котре будувало, а не руйнувало; виховання, котре придержувало наше рідне, а не нищило його; виховання, котре принимало а не відкидало!

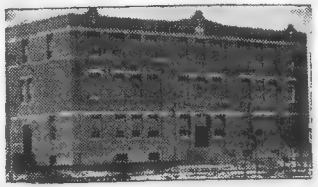

Колегія св. Йосифа

Колегія св. Йосифа за чверть сотки літ свойого існування видала працівників на полі релігійнім і народнім, котрі роблять велику працю. Через послідніх кілька літ число студентів у Колегії св. Йосифа все збільшалося. Красні результати в державних іспитах, корисні позаклясові активности, моральне й національне виховання й факт, що в колегії українська мова є предметом у 12-ій клясі для університету, роблять влику рекляму для Колегії св. Йосифа. Укр. Катол. батьки зрозуміли вартість і значення цеї виховної інституції й заповняють її своїми синами.

Однак, один брак Колегії св. Йосифа завдає всім нам багато трудностей і прикростей. ЦЕ БРАК МІСЦЯ В КОЛЄГІЇ СВ. ЙОСИФА ДЛЯ ВСІХ УКР. КАТОЛ. СТУДЕНТІВ, ЩО ЗГО ЛОШУЮТЬСЯ. Вже через кілька літ Заряд колегії мусів відмовити місце для багатьох студентів. Цего року зголосилося поверх 50 студентів більше, як можна було прийняти. Це великий жаль! Це прикрість! Це втрата будучих правдивих католицьких працівників і провідників!

Щож робити? Всі кляси й помешкання є переповнені. Треба прибудовувати, щоби прийняти ще яких 50 студентів і мати більше відповідного місця для всіх.

Колегія св. Йосифа має красну нагоду вкупити дуже тано кілька добрих і відповідних будинків з продажі йорктонського Ейр-Порту. На це треба грошей, готівки. Тому Заряд Колегії св. Йосифа започатковує кампанію на 10 ТИСЯЧ ДОЛЯРІВ. За ці гроші вкупиться будинків, котрі б коштували $50,000 побудувати нові. Їх Ексц. Кир Василій Ладика одобрили цю збірку. Ось їх лист:

8-го грудня 1947

"Впр. Братям Христ. Шкіл,
у Йорктоні, Саск.

По предложеному проханні, Впр. Братів Христ. Шкіл, на плянову Кампанію у ціли розбудови Колегії св. Йосифа у Йорктоні, Саск,, отсим намірену збірку вповні одобрюємо, дуже поручаємо й засилаємо всім Дорогим Жертводавцям наше Архіерейське Благословення.

✠ Василій, Еп."

Дорогі читачі "Голосу Спасителя"! Це перший раз за 27 літ праці Колегії св. Йосифа, що ми, Брати Християнських Шкіл, апелюємо до Вас о фінансову поміч. Потреба є велика! Мусимо мати більше місця, щоби прийняти більше студентів. Маємо нагоду вкупити кілька дуже відповідних будинків, але треба готівки. Прийдіть нам на поміч. Це поміч для Вас і для Ваших дітей. Присилайте свої щедрі жертви впрост до Колегії св. Йосифа, Йорктон, Саск.

Через послідніх 27 літ Брати Християнських Шкіл працювали тяжко й ревно, без жадної заплати, щоби виховати укр. катол. працівників і провідників. Ми працювали через посуху й депресію; через війну й по війні; через успіхи й майже невдачі; через людську злобу й знеохочення! І ми будемо працювати дальше, щоби виховувати наше молоде покоління на славу Божу, добро народу й честь Вашу!

Поможіть нам тепер, як ми конечно Вашої помочі потребуємо!

Брат С. Методій,
Ч.Б.Х.Ш.

І ЗНОВ...

І знов зима прийшла, холодна, люта,
Застала нас тут на чужині
Безрадних, стомлених, розбитих,
Безпомічних в лихій годині.

І знов землю пухким снігом
Ті наші холодні табори
Завіяло стежки й дороги
Яри та неприступні гори.

Й не знаємо як то ще довго
Прийдеться всім нам тут терпіти,
А тут не лиш старі—дорослі
Але й маленькі є ще діти

Ах, Боже, ще додай нам сили
Усе те горе перенести
Щоб ми змогли щ й сесю зиму
Тай голод-холод якось знести.

Ах Боже! Зглянься Ти над нами,
Недоля гне наш нарід бідний
Визволь з неволі Україну
Нарід знедолений та рідний.

Зложив В. Вихопень.

СВ. МІСІЯ В ГЕМИЛТОНІ, ОНТ.

Бажаючи звеличати 30-літній ювілей своєї парохії Впр. о. Петро Серветник разом зо свої им церковним комітетом порішив дати своїм дорогим парохіянам святу місію, запрошуючи П. о. Мих. Щудла ЧНІ. Багато натрудилися гемилтонські українці католики, поки збудували власну церкву св. Духа в цім великім центрі східньої Канади. Господь всемогутній поблагословив обильно їхні труди та посвяту...

Свята місія гарно вдалася. Два повні тиждні чисельні слу-

МІСЯЦЬ ЛЮТИЙ–МІСЯЦЕМ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ

Українська Католицька Пресова Служба отсим проголошує місяць лютий МІСЯЦЕМ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ в Канаді.

Українці Католики Канади: Уже так принялось, що місяць лютий проголошується місяцем доброї преси—доброго писаного слова.

Преса, друковане слово, як усі знаємо, має велику силу і може зробити богато добра, а з другої сторони нанести дуже богато шкоди.

Нашим моральним обовязком є попирати, як морально так і матеріяльно, тільки добру пресу. До сього нас, католиків, завзивають наші найвищі духовні провідники.

У Канаді маємо пять українських католицьких часописей: УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ, ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ, СВІТЛО, і ЮНАЦТВО. Сі часописи і тільки сі маємо читати, передплачувати і попирати.

Приходить місяць лютий. Час сповнити свій великий релігійний і національний обовязок. Час поширення сих наших часописей.

Вирівнаймо свої залеглі передплати! Поширім сі наші газети між сусідами, родиною, знакомими! Придбаймо кождий хоч одного нового передплатника для котроїбудь з сих газет!

Нашим кличем у місяці лютім хай буде:

"ПРИДБАЙМО КОЖДИЙ З НАС ХОЧ ОДНОГО НОВОГО ПЕРЕДПЛАТНИКА УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ПРЕСІ В КАНАДІ"!

(УКПСлужба)

хачі що вечора сходилися слухати практичних інструкцій про святу Сповідь і палких проповідей про вічні правди..

Ні Впр. о. Парох ані о. місіонар не пожалували трудів, щоб духово відновити гемилтонську парохію... Численне Святе Причастя 50 діток, загальні св. Причастя жінок і мужчин за душі в чистилищі та за українську Церкву переслідувану большевиками, запал парохіян для Божого Слова, велика участь молоді обидвох полів, для якої о. місіонар мав особливші конференції, привязання слухачів до о. місіонаря наявно доказують, що Гемилтонські українці католики сильно держаться своєї батьківської віри, а 1,200 св. Пичастій свідчать про їхню любов до Евхаристійного Ісуса.

Слава Впр. о. Парохові, що за чотири роки своєї душпастирської праці сильно оживив релігійного духа в гемилтонській парохії!— Слава Шановним Парохіянам, чоловікам, жіноцтву, молоді обидвох полів, що жваво співпрацює зо своїм Парохом, не даючись збаламутити різнородним продисвітам і агітаторам, що нераз намагалися різними облудними кличами розбити Христову Отару, поділити українців, вирвати з їх сердець святу віру та любов до свого рідного народу!

Ісусе Христе, чувай і благослови гемилтонських українців католиків!

Очевидець.

КОЛЯДА СКИТАЛЬЦІВ

На арію "Во Вифлеємі...)

Нині на Йордані Христа прославляють,
Скитальців слези очи заливають.
Розбиті доми, й цілі родини
В горю розпуці, діти України.

Ми у Канаді живем свобідно
Тож памятаймо що наші рідні
В горю недоли і недостатку
Помочи просять о наші датки.

Тому ми нині збираем сі датки
По Вашій змозі не менше пятки,
Сим незбіднійте, а Бог надгородить
За Вашу жертву, що в пору приходить.

І. Рогальський,
Мелвіл Саск.

ВИСЛІД ДОБРОЧИННОГО ПОХОДУ СЕСТЕР МІСІОНАРОК ХРИСТІЯНСЬКОЇ ЛЮБОВИ

Як минулими літами, так і цього року Сестри Місіонарки уладили свій щорічний Доброчинний Похід, якого ціллю була фінансова поміч для їхнього молоденького Згромадження. Ціле підприємство закінчилось розігравкою 27 грудня, 1947, вечером, у церковній залі, в Гримсбі, Онт.

Витягали тикети на переміну дві дівчині: Тереса Вищньовська й Патрикія Мазур а контрольорами були: Віктор Гарбет, Володимир Мазур і Андрій Паламар. Нагороди за щасливі тикети дістали: 1) С. Слюзар з Едмонтону, Алта. $40.00; 2) Дмитро Мазур з Гримсбі, Онт. 25.00; 3) Василь Беднар з Плимнт, Па., ЗДПА. 10.00; 4) Теодор Дработ з Бигґар, Саск. 10.00; 5) Ґжорджет Блуін, Ст. Лазар, Ман. 2.00; 6) І. Костик з Сайре, Па. ЗДПА. 2.00; 7) Михайло Ґлушка з Розбурн, Ман. 2.00; 8) Всеч. о. Михайло Заяць з Торонто, Онт. 2.00; 9) Маргарета Блуін, Ст. Лазар, Ман., 2.00; 10) І. Максимець з Принс Алберт, Саск. 2.00. Чистого приходу було $1,500.00.

Сестри Місіонарки цим складають сердечну подяку всім тим, що віднеслись прихильно до їхньої просьби та закупити чи розпродували тикети, або ще й зложили свої додаткові жертви. Щира подяка також зарядові церкви Успення Матері Божої в Гримсбі за відступлення даром галі на базар, тим особам, що жертвували річи на базар, або помогли його приготовити, чи перевести. НеНхай усім предобрий Господь щедро нагородить!

Як звичайно при розіграві буває, тільки дехто мав щастя виграти нагороду, але й ті, що не виграли визначених грошевих нагород можуть мати те глибоке задоволення, що своєю участю в Доброчиннім Поході зробили гарне діло, яке

певне не остане без нагороди в Бога.

Хоч цьогорічний вислід був далеко слабший від успіху минулих літ, то все ж таки буде він не малою поміччю для Сестер у їх фінансових труднощах.

Недавно славний фільмовий і радіевий артист, Бінг Кросбі, написав статтю до журналу "Ди Кетолик Стюдентс Мишин Крузейд," у якій зложив велике признання для праці повної безкорисної посвяти Сестер-монахинь. Він слушно назвав їх справжніми героїнями, що не тільки час до часу виступають у ролях героїв на фільмі, а все життя своє по-геройськи посвячують для Бога і свого народу. "Ми—каже Бінг Кросбі—ведемо наші щоденні справи і робимо дещо гроша, а скоро нас не стало і грошей не стане. А вони творять царства духових вартостей, що мають вплив і керують поколіннями роки за роками." Та хоч так великою і вартісною є посвята і праця монахинь, то не все знаходить вона належне зрозуміння і попертя в загалу. Хто тільки має нагоду стрічатись з монахинями і познакомитись з їх трудноратами, то скоро завважує скільки то вони мають журби, щоб роздобути конечних засобів до ведення своєї ідейної праці та як часто та їхня праця через брак заінтересування і піддержки загалу не приносить тих овочів, що могла б принести. Не забуваймо, що до творення нашої кращої будуччини треба нам не тільки вчених людей, здібних політиків, грощевих багатирів, але ще більше треба законних осіб, що своєю тихою працею різблять молоді характери та виховують будучих провідників чи вартісних членів свого народу. Це велика й релігійна й патріотична робота. Тож коли бажаємо кращої будучности для українського народу, то живіше заінтересуймось також цією школою в Гримсбі, що виховує Сестер Місіонарок до праці релігійної і виховної між українським народом і поможімо їй! Сестри потребують тієї поможі дуже. На їхньому домі тяжить ще довг, що досі не вдалось сплатити, видатки утримання значно збільшились зі збільшенням числа Сестер та зі зростом коштів прожитку. Надто Сестри Місіонарки мають у пляні набути більшу посілість і оснувати Старечий Дім і Розривкову Оселю для молоді. Все це вимагає багато гроша. І тому хоч цьогорічний Доброчинний Похід закінчився, однак нехай не закінчується жертвенна допомога Згромадженню Сестер Місіонарок у Гримсбі. Хто хоче мати участь у заслугах праць, жертви і молитов Сестер, тому дуже радімо вписатись до Місійного Союзу Любови. На бажання Сестри радо вишлють кожному докладні інформації.

Помагайте тим, що все своє життя посвятили нести поміч своєму народові!

До Сестер Місіонарок належить звертатись на адресу:

Missionary Sisters of Christian Charity,
Box 180, Grimsby, Ont., Canada

о. Марко Романович, ЧСВВ.
Адміністратор Згромадження СМХЛ.

БОЛЬШЕВИКИ ЗАМОРДУВАЛИ ПРЕОСВ. КИР ТЕОДОРА РОМЖУ, ЕПИСКОПА МУКАЧІВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ НА ЗАКАРПАТСЬКІЙ УКРАЇНІ

Від довгого вже часу доносили часописи невиразні вісти про наглу смерть молодого Мукачівського Епископа, Преосвященного Кир Теодора Ромжу. Большевики старалися як могли закрити цей злочин, та помимо того світ довідався докладно про смерть останнього українського Епископа, що ще мав трохи свободи, щоб працювати там, де сягає вплив Москви. Ось що довідалися українці тут за морем про смерть Преосв. Кир Теодора Ромжі:

Преосв. Теодор Ромжа їхав до села Великі Луки посвятити церкву на ново, бо те село перейшло було колись на російське православя, а тепер коли нарід переконався, чим в дійсності є те російське православя, просив греко-католицького Мукачівського Епископа бути принятим ноново до злуки з правдивою Христовою Церквою. В тій ціли вибрався Преосв. Т. Ромжа до села Великих Лук звичайном возом. З ним їхало двох священиків а саме: о. Даниїл Бачинський та о. Нестор Сильвій. Кромі того на возі були ще два питомці, що рівнож їхали до Великих Лук. Коли Преосв. Т. Ромжа знаходився на дорозі ззаду надїхав великий російський, військовий тенк, що всею силою вдарив й розторощив віз на якому знаходився Епископ, та два священики і два питомці. З усіх тільо Епископ, хоч тяжко ранений, давав знаки життя по страшному ударі військової машини. Хоч удар був страшний то помимо того Епископ Т. Ромжа ще жив. Коли Преосв. лежав поранений на дорозі нагло надїхав військовий самохід. З нього вискочило пару вояків, які стрілами в голову добили на дорозі Епископа Мукачівської Дієцезії. Так згинув український греко-католицький Епископ Преосв. Кир Теодор Ромжа, Епископ Мукачівської Епархії. Москва не боїться вжити підступу там де не може знайти інших доказів. Та смерть напевно була довгий час передтим приготована тай ною російською поліцією. Коли проти когось не можна висунути якогось обвинувачення, тоді Москва висилає таких, що воюють або отруєю, або підступним способом хижака. А що скаже на це культурний світ? Що скажуть ті, що тримають, помагають Москві? Що скажуть на це ті, що захвалюють політику Кремля? Українці за морем знають зовсім певно, хто замордував невинного Епископа Мукачівської Епархії Преосв. Кир Теодора Ромжу. Це та сама кровожадна рука, яка усунула з сего світу Митрополита Кир Андрея Шептицького, що запротирила на Сибір його наслідника Преосв. Кир Йосифа Сліпого, Митрополита Галицького; Преосв. Кир Григорія Хомишина, Кир Йосафата Коциловського, Преосв. Кир Николая Чарнецького, Преосв. Лятишевського, та Преосв. Лакоту. Ненаситний Йосиф Сталін взявся знищити українську Католицьку Церкву одначе можемо сказати, що таких, що воювали проти Бога, Церкви, релігії, всі вони перейшли до історії як вирод-

ки людського роду або зовсім по них пропав слід в історії. Таке саме чекає того старого схорованого, кровожадного нелюда, що догаряє в Кремлі. Кінець його вже недалекий а тоді Бог Всемогучий прикличе на Свій суд кровожадного тирана здати рахунок зо своїх вчинків. Той час вже недалеко!

ВІСТИ З ВАТЕРФОРД, ОНТ.

Поминальне Богослуження

У четвер, дня 4) грудня 1947 в церкві Пресв. Серця Христового Пр. о. Д. Библів ЧНІ., відправив співану Сл. Божу й панахиду за померших родини панства Джопків. По богослуженні в церкві відбувся в хаті п. М. Джопка спільний обід. Підчас обіду наш Отець духовний короткими словами заохотив всіх присутніх, щоб дещо зложили на пресфонд української католицької преси. Жертвували слідуючі: по 1.00: І. Антків, Гн. Гнідий, П. Троць, М. Подоляк, Й. Монастирський, М. Миська, І. Михалевич, о. Библів, А. Гуменюк; Г. Джопко; М. Галущак; М. Джопко; А. Величенко; П. Гуменюк; пані Процюк; В. Скобленюк 50ц. Разом $15.50. З цього призначено на Голос Спасителя 5.00.

Усім жертводавцям щире спасибіг, а померщим— Вічная Память.

Присутній.

— —

Посвячення Ліхтарів

В неділю, 28 грудня, по Службі Божій були посвячені шість напрестольних ліхтарів. Наше Жіноче Товариство старається як може найліпше, щоб наша маленька церква була прикрашена як найгарніше. Завсіди порадяться священика, що потрібне купити до церкви, щоб було гарно в церкві та щоб людям було приємно бути на відправі. І тепер купили ліхтарі. Досі були ліхтарі деревляні, та й вже були "постарілися" і треба було ко ло них дуже делікатно ходити, бо як то кажуть, старість не радість." І їх звільнили зі слу жби на престолі, післали на від починок, а їх місце зайняли нові мосяжні ліхтарі. Так то воно на світі бувае: одні відходять а на їх місце приходять інші.

Незадовго сподіємось мати гарні, світлі ризи. Преподобні Сестри з Торонто ті ризи шиють для нашої Ватерфордської церкви.

— —

Різдвяна Відправа

Цьогорічну Різдвяну Відпра ву ми мали о півночі. Жіноче Товариство подбало, щоб церква була гарно прикрашена. Головний престол був направду прегарно прибраний: накритий гарно вишиваним обрусом, квіти золотом і сріблом ясніли, нові ліхтарі недавно посвячені, трисвічники з колiровим світлом по боках кивоту... А з правого боку, на міці малого бічного престолика "Вертеп"— скала, а в ній печера-стаєнка, а в тій стаенці Дитятко Ісус в яслах на сіні і Мати Божа коло Нього, два ангели на колінах адорують. В горі над скалою-вертепом ясна зірка світить.— Уряджения того вертепу це була робота Студентів із Семинара наших Отців. (St. Mary's Seminary, Waterford, Ont.)

(Далі буде).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск. Передплата на рік в Канаді $1.50—За границею Канади $1.75. Одно число 10ц. — Друкується за дозволом Церковної Влади.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.50 per year in Canada—$1.75 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Рік 20, ч. 2. Лютий 1948

СТРІТЕННЯ ГОСПОДНЕ

МОЛИТВА МАРІЇ

"Тобі самій душу перейде меч."
(Лук. 2. 35).

До єрусалимського храму приносять нині Пречиста Діва Марія і св. Йосиф маленького Ісуса, який числить щойно 40 днів життя, щоб Його, як "первенця"—т. зн. первородного Сина, пожертвувати Господу Богові на службу.— Такий був припис Мойсеєвого Закону.— І хоч Ісус—Спаситель, як друга Особа Божа, Сам Божий Син, не був обовязаний виповняти цього припису,—то мимо того, щоб дати людям добрий приклад, як ревно треба виповняти Божі Закони, піддається Сам добровільно приписам Закону.

Так то уперше входить маленький Ісус, як чоловік, у святиню Свойого Небесного Вітця; входить, як немовля, несений на руках Своєї Матінки.

З великою набожністю вступає Марія до того Храму, у якому, серед служби Богові, перевела довгі літа своєї найраншої молодости.

Входить, і, жертвуючи Богові Свойого Сина, затоплюється в гарячій молитві.

I.

Глибока і важна то молитва Марії!

Тут не тільки молиться Марія, щоб подякувати Господу Богові за тії безчисленні ласки, яких Вона, як Мати Божого Сина і Спасителя світу доступила; молитва Її має нині ще і інші наміреня. Ті наміреня Її молитви звязані зі спасенням людського роду.

1. Молиться передовсім Марія в наміренні жидівського народу. Молиться, щоб він, як вибраний народ, що мав від Господа Бога поручення приготовити людство на прихід Спасителя, сам тепер визнав Ісуса своїм Мессією —Спасителем, якого очікував. Молиться, щоб весь цей нарід "стрінувся" тут одним серцем і душею біля Спасителя, так як дотепер "стрічався" в отсій святині рік річно в день Пасхи біля пасхальної Жертви. Щоб "стрінувся" тут з Богом у спільному бажанні Неба, утраченого ще в раї...

2. Молиться теж Марія в наміренні Свойого Божественного Сина. Із уст праведного Старця-Ясновидця: Симеона, який ось у її Дитятку, (що Його принесла Вона нині на руках до Святині) пізнав Спасителя світу, чує Вона таємні грізні слова пророцтва, яке сповнитись має на Неї тай Її Божій Дитині. "Се лежить Сей (говорив Старець-Симеон, вказуючи на маленького Ісуса) на упадок і повстання многих у Ізраїли; і на знак, котрому будуть противитися." — А Тобі Самій душу перейде меч, щоби відкрилися думки многих сердець." (Лук. 2. 34-35).

Можемо собі представити, що діялось в душі Марії, коли почула такі слова. Зжахнулося певно ніжне серце Марії на таке предсказання будучих страстей Її Сина і терпінь, що їх Сама Вона мусітиме перенести. І молиться певно так, як і Її Син пізніще в Оливному Городі: "Отче мій (Небесний), коли можливо, нехай минає мене ся чаша; однак не як я хочу, а як Ти." (Мт. 26. 39). "Се я слуга Господня!" (Лук. 1. 38)

3. Молиться ще Марія і в наміренні всіх поганських народів світу. Молиться, щоб усі вони за Світлом Правди, наче тії мудрці зі Сходу, за зорею, прибули тут і, "стрінувшись" всі біля Спасителя, приняли Його науку.

(В тому наміренні посвячуємо саме нині свічки. Світло свічок у наших руках представляє світло Божої Науки у наших душах. Хочемо нині тим способом сказати, І ми "стрінулися" всі разом біля Ісуса Христа, стрінулись зєдинені Світлом Його Науки).

II.

І молитва Марії віднесла великі успіхи.

1. В першій мірі помічною була вона для спасення поганських народів. Зі сходу та заходу, з півночі та полудня,—зі всіх сторін світу прийшли до Ісуса народи;— біля Нього, наступило "стрітення" темноти поганства зі Світлом Правдивої Науки Божої. І Світло побідило. Народи приняли Христову Євангелію,—і то скорше навіть, ніж самі жиди, серед яких Спаситель зріс, виховався і голосив свою Науку.

2. Молитва Марії помічною була і для Неї Самої. Чашу терпіння мусів вправді Її Син випити до дна, і меч болю мусів перейти через Її добре серце,—як це предсказав праведний Симеон,—але молитва дала Її рівновагу духа, потіху, бодрість. І коли приходиться Її опісля стрінутися зі Своїм Сином на Голготі, і бути свідком страшного конання Його на хресті, (—а такого конання Своєї Дитини хіба не оглядала ніяка мати на світі), Вона не попадає в розпуку,—не нарікає й не падкає, як другі, леда-чого,— а з найбільшою відданістю, зі словами: "Се я слуга Господня,— нехай буде мені по слову Твойому" (Лук. 1. 38) переносить цей біль серця тихо, спокійно,—правдиво по християнськи.

3. Накінець молитва Марії помічна теж і для жидівського народу. Вправді загал того народу й до нині ще не визнав Ісуса Христа своїм Спасителем-Мессією, але треба памятати, що дав він Апостолів, які перші поширили Христову Євангелію і які життя за Неї віддали. Із жидівського народу вийшов теж і найбільший Місіонар: св. Павло, найбільший будівничий Христового Царства на землі. А прийде ще час, що і весь жидівський нарід стрінеться колись у стіп Того, якого розпяли його предки на хресті, і визнає Його своїм Мессією. То буде найбільший успіх молитви Марії.

III.

А покищо Голгота-Розпяття повторюється й до нині. І нині ми бачимо, як жорстоко, по-нелюдськи розправляються сучасні вороги Христа, (а на жаль між ними є й ніби-християне!) з Його святощами і з Ним самим. Храми Його пускають з вогнем, образи і статуї, ба й Саме Пресв. Тіло Його під Евхаристійними видами, топчуть ногами і на глум беруть, а Його слуг серед страшних мук, розпинають, розстрілюють, живцем палять... Таке діється тепер в большевицькій Европі.

Голготу переходить й наш український нарід під большевиками.

Але якраз нині, в день Стрітення Господнього, памятаймо, що Пречиста Діва Марія далі молиться у наміренні спасення всіх людей. І коли правдою є, що "молитва залізо помить," —то молитва Марії напевно й чуда творить. Тому бодрімся надією, що прийде час, коли Голгота Христа та Його визнавців-християн скінчиться, коли й після Голготи українського народу на Вел. Україні наділйде день Воскресення.

Тоді відбудуються там Божі храми, тоді знову рясним світлом засвітиться в них світло свічок, а в серцях людей Світло правдивої Христової Віри. І всі ми тоді "стрінемося," як діти великого народу, біля Христа та в радісному настрою заспіваємо пісню в честь Пречистої:

Радуйся Благодатная
Богородице Діво!
З Тебе возсіяв нам
Сонце Правди—Христос,
Бог наш! Амінь.

А. П.

Згадайте слово що я вам сказав: Нема слуги більшого від пана свого. Коли мене переслідували, то й вас переслідуватимуть; коли моє слово заховували, то й ваше заховуватимуть. Та це все робитимуть вам ради мойого імени, бо не знають того, що мене послав. Як би я не був прийшов, і не був говорив, то не були б мали гріха; але тепер не мають вони оправдання в грісі своїм. Хто мене ненавидить той ненавидить і мого Отця. Як би я не був учинив між ними діл, що їх ніхто інший не вчинив, то не були б мали гріха; та тепер, коли вже бачили (всі ті мої діла), вони ненавидять мене та й мого Отця. Одначе все це на те, щоб справдилося слово, написане в їх законі: "зненавиділи мене без ніякої причини."(Ів. 15, 20-25)

ПРАЗНИК ТРЬОХ СВЯТИТЕЛІВ

Так нехай світить ваше світло перед людьми, щоби бачили ваші добрі діла і прославляли вашого Вітця, що на небесах. — (Мат. 5. 16).

I.

ПРИГОТОВЛЯЮЧИ Своїх Апостолів до великого післанництва голошення св. Євангелій серед ріжних народів у світі, давав їм Спаситель часто, чи то на самоті, чи таки в присутности других людей, ріжні поучення та вказівки, як треба їм поступати, щоб велика ідея Божого Царства на землі осягнула якнайбільші успіхи,—тимбільше, що Спаситель нав, як то завзяті вороги Його науки слідкусатимуть не тільки за кожним словом голошеної науки, але й за кожним кроком проповідників її. І тому то з таким притиском говорить Христос до Апостолів у нинішній Євангелії: "Так нехай світить ваше світло перед людьми, щоби бачили ваші добрі діла і прославляли вашого Вітця що на небесах." (Мат. 5, 16).

І Апостоли були справді тим світлом, що ясно світило добрим прикладом серед темряви поганства. І тисячітисячі людей пішло за їхніми вказівками, находячи правдивого Бога, свойого "Вітця, що на небесах." (Мат. 5, 16).

А відходячи з цього світу, полишили Апостоли не менше світлих наслідників у проповідуванні Божого Слова. А поміж ними найбільшими світилами на Сході були саме три Святителі: Василій Великий, Григорій Богослов і Йоан Золотоустий, що їх світлий празник власне тепер святкуємо. Вони то не тільки, що самі через ціле життя виповняли Божу волю, але ще й запалені великим вогнем любови Бога, світили другим глибокою наукою

та зразковим прикладом. Много трудів поклали вони для поширення св. віри та ечснот,—але й обильними плодами увінчався їхній апостольський труд. За те й зачислила їх св. Церква до числа великих Святих, а Господь Бог наділив їх прегарним вінцем вічної слави.

II.

І ви теж, Браття-Сестри, могливи колись радуватися великою славою-щастям у небі, якщо заєдно світилиб словом і добрим прикладом своїм ближнім. Та, на жаль, як мало таких, що йдуть слідами богоугодників. Зате як багато таких, що вперто блукають на бездоріжжях злих учинків і злих прикладів, даючи своїм життям згірщення для других і втягаючи їхні душі у вічну пропасть.

Бо треба вам знати, Браття-Сестри, що злий приклад робить у душах невинних величезне спустошення! Злий приклад має велику потягаючу силу,—силу, якій не кожний може опертися.

А вжеж найбільше спустошення спричиняє злий приклад серед дітей, які, як знаєте, у всьому люблять наслідувати старших. Доказом цього нехай послужить вам ось такий приклад,—оден з многих.

Пр.: Мати каже десятьлітному синкові Івасеві молитися; інакше не дістане снідання. А Івесь чогось такий знеохочений до молитви;— нерадо молиться; чимскорше прошептав молитву, щоб тільки снідання дістати... А після молитви каже: "Мамо, коли я буду мати вуса?"... "Як матимеш 30 літ,"—відказує мати, усміхаючись... "А чому так питаєшся?"—спитала ще мати. "О, бо тоді я вже не буду молитися,—так, як наш тато!"—відказав рішучо Івась.

Ось бачите, що значить злий приклад. І що сьогодні малі діти скорше вміють клясти, говорити бридкі слова, а навіть робити другим шкоду,—ніж молитися,—то те все походить зі злого прикладу,—і то на жаль, зі злого прикладу своїх родичів.

А чи ви, Браття-Сестри, роздумали коли над цим, як страшно колись будете мусіли відповідати перед Господом Богом за злий приклад, даний своїм дітям?! Чи ви не знаєте, що сказав Спаситель про цих людей, які дають згіршення молодцим? "Хто соблазнить одно з сих малих, що вірять в мене, (—мовить Христос—), краще було йому, якби завішено на його шию млиновий камінь і якби потонув в морській глибині." (Мат. 18, 6).

Страшні слова,—правда?!

А скільки впасне сьогодні таких, що дають соблазнь. Їх повно в селі і в місті!

Пр.: І ті, що роблять в неділі та свята в полі, (—без дозволу і конечної потреби!) і ті, що в день святочний заробляють (шевці, кравці, швачки) і ті, що підчас Служби Божої вистоюють під церквою, і ті, що в церкві неприлично заховуться,— і ті, що друим дораджують злу книжку, чи ґазету, і ті, що виговорюють ріжні бесіди проти Бога, і Церкви як і неморальні бесіди, і ті, що до злого намовляють, і ті, що дораджують неприличні вистави театральні і ті, що явно аіґтують проти релігії і т.д., і т.д.— всі ті люде,—то страшні гіршителі молодих душ,—то спричинники страшного занепаду віри та моралі серед народу і то заразом великі шкідники народні.

Цій шкідливій струї згіршення треба нам усім рішучо протиставитись; треба її всіми можливими способами протиділати.

III.

,Якимже способом маємо протиділати згіршенні? Яким способом спинити тую лявіну злого прикладу та духового знищення, яка заливає світ?

1. Перш усього треба все і всюди давати добрий приклад.

Прикл.: Оден наш священик спитав раз старенького селянина, що виховав своїх синів на прикладних християн, як це він учинив,—яким способом він тую релігійність у їх серце вповів. Селянин дав таку відповідь: "Я заєдно старався (—казав—) давати своїм дітям добрий приклад. І ніколи не говорив я: "Діти моліться!" А натомість казав: "Тепер будемо всі спільно молитися." Ніколи не казав: "Діти, вже час йти до Церкви!",— а зате говорив: "Ходім усі до церкви,—бо вже час." Не наказував: "Ідіть до св. Сповіди!"—але "завтра, в першу неділю місяця, приступимо всі разом до св. Сповіди!" И тому ніколи не мав я,—мовив далі селянин,—з дітьми ніякого непорозуміння; вони радо виповнювали свої християнські обовязки.

Ось так поступайте і ви, Браття-Сестри. Завжди давайте добрий приклад, а тим способом і в Господа Бога

мати будете багато заслуг, а й багато людей вчините ліпшими та щасливішими.

2. Але є випадки, коли хтось може неслушно гіршитися твоїм поведенням, Брате-Сестро! Ось напр. з приводу недуги грудей, чи шлунка дістав ти диспинзу від посту. І хтось, бачучи, що ти не додержуєш посту, може згіршитись і ще й тебе неслушно осудити. В таких випадках треба те згіршення усувати відповідним вияснен-ням. Треба просто самому сказати, і то не чекаючи на занит: "Не гіршися, брате, що не заховую посту; радо заховавби його, та не можу. І тому Духовна Влада звільнила мене від посту.

Що таке вияснення є конечне—доказом цього поступування Самого Божественного Спасителя.

Пр.: Коли жиди неслушно гіршилися тим, що Ісус Христос уздоровляв недужих і калік у святочний жидівський день, в суботу, тоді дав Спаситель ось таке вияснення: "Чи буде між вами який чоловік, що маючи одну вівцю, коли вона в суботу впаду в яму, не візьме і не витягне її Оскількиж чоловік ліпший від вівці? Длятого годиться в суботу добре робити." (Мт. 12, 11-12)

Подібно поступаймо і ми. Стараймося завсіди світити добрим прикладом, а всякоо згіршення уникаймо як огню!

А що до кожного доброго зусиліля треба нам Божої помочі, так теж і змагаючи світити ближнім добрим прикладом, просім о ласку Божу.

І великих Угодників Божих Святих, Василія Великого, Григорія Богослова та Йоана Золотоустого, тих могутніх світил Божих і апостолів доброго прикладу серед темряви поганства, просім сьогодні, у дні їхнього Празника, щоб Вони виєднали для нас дар християнської любови, яка конечна до сповнювання добрих діл і просвічування добрим прикладом. Щоб ми, зоружені світлом добрих діл та доброго прикладу, могли тим успішніше працювати для розширення Христового Царства на земті,—для більшої слави Божої та вічного щастя людей.

о. Г. К.

Чи ви їсте чи п'єте, чи що інше робите, все на славу Божу робіть!— (1. Лист до Коринтян, 10. 31).

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

цебто розважання про вічні правди

СВ. АЛЬФОНС ЛІҐУОРІЙ

З італійського переклав о. Мих. Щудло ЧНІ.

ІІІ. Розважання: ЛЮДСЬКЕ ЖИТТЯ КОРОТКЕ

Що таке ваше життя? Життя подобає на туман, що його розганяє легкий подих вітру, і не залишається нічого. Всі знають, що треба вмирати. Багато обманюють себе, гадаючи, що смерть така далека гейби не мали ніколи вмирати. Ні, остерігає нас Йов, коротке людське життя: **Недовго живучи, людина сходить і всихає немов квітка.** (Йов 14.) Господь звелів голосити те саме Ісаї: **Клич**— сказав—**сіно всяке тіло... зсохла трава і обпале квіття.** (Іс. 40). Людське життя подібне до життя билини: приходить смерть, усихає билина. І он як кінчається життя, обпадає квіття всякої світової величі та добра.

Скоріші за гінця мої літа. (Йов: 9). Скоріше за гінця смерть ганяється за нами й кожної хвилини ідемо їй назустріч. Кожен крок, кожен віддих наближує нас до смерти. **Корчиться моє життя, тимчасом як пишу,** —мовив св. Єроним. Час писання наближує мене до смерти. **Всі вмираємо і розливаємося по землі гейби вода, що не вертається.** (2 Цар. 14, 14). Поглянь, ось потічок пливе до моря і не завертаються його води. Мій брате, отак проходять твої дні й ти наближаєшся до смерти: проминають роскоші, проходять забави, минається слава. Що ж позістається? **Одна могила залишається мені.** (Йов. 17, 1). Кинуть нас до гробу тай обдерті з усього почнемо гнити. При смерті спомин життєвих приємностей, здобутих почестей тільки збільшатиме нашу муку та недовіря в вічне спасіння. Ото ж— кликатиме тоді нужденний світовик—не буде внедовзі моя ця хата, сади,

естетичні меблі, артистичні малюнки, вікна? **Одна могила залишиться мені!**

При смерті споглядає з болем на всяке добро той, хто привязувався до нього. Марна це мука! Воно хіба наразить спасіння душі на ще більшу небезпеку. Досвід виказує, що привязані до світу особи не бажають при смерті про інші балакати ніж про хоробу, лікарів, корисні ліки. Нудиться їм, як зачнеш про душу. Покиньте, кажуть, бо голова болить і негодні слухати. Деколи відозвуться, але мішається їм у голові та не знають, що відповісти. Зчаста сповідники уділяють їм розгрішення не тому, що вони приготовлені, але годі далі ждати. О так вмирає, хто рідко думає про смерть.

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Ах, мій Боже і безконечно величний Господи, стидаюся ставати перед Тобою. Скільки разів я знеславив Тебе, дорожачи менше Твоєю ласкою ніж брудною приємністю, вибухом гніву, крихіткою землі, примхою чи димом? Мій Спасителю, кланяюся та цілую Твої святі рани, що гріхами завдав Тобі. Ради цих ран сподіюся прощення та спасіння. Мій Ісусе, покажи, як дуже кривдив я Тебе, джерело всякого добра, покидаючи тебе, щоб пити гниючі та затроєні води. Що ж принесли мені численні богозневаги? Одну муку, докори сумління, пекло: **Отче, я прорішився проти неба й супроти тебе.** (Лк. 7, 21). Отче, не відтручуй мене. Щоправда, я негідний бути Твоєю дитиною. Але ж Ти помер, щоб простити мені. Ти сказав: **Наверніться до мене, й навернуся до вас.** (Зах. 1, 3). Кидаю всяке вдовілля, що світ мігби подати, й навертаюся до Тебе. Пробач ради пролятої за мене крови, бо всім серцем каюся за всі вчинені Тобі зневаги. Каюся й люблю Тебе понад усе. Я негідний Тебе любити, а Ти всетаки дозволяєш любити. Позволь любити! Не погорджуй серцем, що колись гордувало Тобою. Не післав Ти мені смерти в гріху, щоб любив я Тебе. Так, усю решту життя бажаю кохати й Тебе одного кохати. Помагай, подай витривалість і святу свою любов. Маріє, моя прибіжище, поручи мене Ісусові Христові!

— — —

II. Відав цар Езехія: **Мов ткач протяв моє життя! Я впорядковував, а він підтяв мене.** (Іс. 39.) Ох, скільки

то людей прегарно тчуть полотно, цебто впорядковують і старанно виконують продумані світські пляни, аж тут надходить смерть і все протинає. Все цьогосвітне: оплески, забави, пиха та величі зникають при світлі смерти. Велика тайна смерти показує чого не люблять залюблені в світі люди. Найбільше завидне щастя, найвищі становища, найгордіші тріюмфи тратять свій блиск, як поглянути на них з ложа смерти. Оттоді обурюються на себе ті, що любувались ними. Чорна та погубна смерти тінь покриває й затемнює все, навіть царські, гідності.

За життя пристрасті показують в іншім світлі туземні добра. Смерть же викриє, покаже, які самими собою вони цебто вони дим, марнота і нужда. О Боже, навіщо здадуться при смерті багатства, ленна, царства, якщо заберемо зо собою одну деревляну трумну й одіж, що прикриє тіло? Пощо почестей, коли залишиться один жалібний похід і пишний похорон, що ніяк не поможуть душі, якщо погубиться? Навіщо придасться тілесна краса, якщо навіть перед смертю не залишиться інше ніж червяки, сморід і огида, опісля не трішки смердючого пороху?

Вчинив мене гейби приказкою для юрби та посміховиськом став я для них. (Йов: 17). Ось помре оцей багач, міністер, полководець. Всюди заговорять про нього. Якщо ж лихо жив, станеться поговіркою для народу: **Приказка та посміховисько для народу.** Стане пересторогою для інших як приклад світової марноти і Божої справедливости. У гробі ж збішаються з трупами вбогих. **Там великий і малий.** (Йов: 3). На що здалася йому поставна тілесна будова, коли тепер став купою червяків? Навіщо влада, коли його тіло гниє в гробі, а душа провалилася в пекельний вогонь? Ох, яка нужда ставати для інших предметом оцих роздумувань, а не для себе! Будьмо переконані, що за життя слід зарадити безладдю сумління, а не по смерті. Робім, чого тоді не зможемо зробити. **Недовгий час!** Все швидко проминає та кінчається. Тож стараймося, щоб усе здобувало на вічне життя.

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Боже моєї душі, безконечно доброто, помилуй мене, я бо стільки наображався Тебе! Знав, що через гріх затрачую Твою ласку, а всетаки бажав її тратити. Скажи,

що мені почати, щоб добути її? Бажаєш каятися за гріхи? Всім серцем каюся й бажавби з жалю померти. —Хоеш, щоб надіявся прощення? Так, сподіюся ради заслуг Твоєї крови. —Хочеш, щоб любив Тебе понад усе? Кидаю все, зрікаюся приємностей і дібр, що світ мігби мені подати, і люблю Тебе над усяке добро, пре-любий мій Спасителю.—Бажаєш, щоб прохав ласки? Прошу дві ласці: Хочу не ображати і любити Тебе. — зрештою роби зо мною, що бажаєш.

Маріє, моя Надіє, виєднай мені ці дві ласці. Сподіюсь їх від Тебе!

— — —

III. Який нерозум наражатися на нещасливу смерть і починати нею нещасливу вічність за нужденні та коротко-тривалі приємности недовгого життя! О, яка важлива ця послідня хвилина, цей останній віддих, ця послідня сцена! Воно рівнається вічності всяких радостей або мук. Рівнозначно вона є завжди щасливим або нещасливим життям. Подумаймо: Ісус Христос вибрав гірку та ганебну смерть, щоб нам запевнити щасливу вічність. Длятого так часто кличе, вділяє стільки світла, впоминає погрозами, щоб ми провели в Божій ласці цю останню хвилину.

Питалися Антистена поганина, яка найкраща доля на світі? **Щаслива смерть**! відказав.— Що ж відповість християнин, що знає, що тоді зачинається вічність? В той мент хватаємо за одне з двох коліс, що тягнуть за собою вічну радість або вічне страждання. Як старанно хтось намагався б вибрати райську картку, коли б так дві їх було в мошонці, і на одній було виписане небо, на другій пекло? Боже, як дрижать нуждарі, коли кидають жереб, що від нього залежить їхнє життя чи смерть? Який жах обхопить тебе в тій останній хвилині, як закличеш: Моє вічне життя та смерть залежить від цієї хвилини! Тепер рішається, чи буду повік блаженний або безнадійний?— Св. Вернардин Сієнський оповідає, що якийсь заляканий князь кликав при смерті: Стільки в мене палат і землі на цьому світі! Якщо ж оттепер помру, так не знаю, яка кімната припаде мені!

Брате, як можеш не намагатися відтепер запевнити собі щасливу смерть, коли віриш, що мусітимеш померти, що існує вічність і що один тільки раз доводиться вмирати, тимто й не буде надії на зараду, якщо тоді схибиш?

—Св. Андрій Авелінський дрижав, говорячи: Хто зна, яка доля стріне мене в другому житті? Спасуся чи погибну?— Св. Людвик Бертранд теж дрижав і не міг заснути зза думки, що промовляла до нього: Хто зна, чи не погубишся?— А ти не задрижиш, хоч у тебе стільки гріхів? Нуже, зарадь учас, рішися дійсно віддатися Богові. Відтепер принаймні зачни таке життя, що б потішило тебе, а не смутило при смерті. Розважай, зчаста приймай св. Тайни, покинь небезпечні нагоди, ба й, якщо б треба, покинь світ і запевни собі вічне спасення. Будь переконаний, що немає вистачальної певности, як іде про вічне спасіння!

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Дорогий мій Спасителю, який я Тобі вдячний! Як міг Ти вділити стільки ласк мені невдячному, зрадникові? Ти сотворив мене. Створюючи, бачив усі зневаги. Відкупив, умираючи за мене, і вже тоді бачив, який я буду невдячний. Прийшовши на світ, я відвернувся від Тебе, чому й помер, став вонючим трупом, а Ти своєю ласкою привернув мені життя. Я був сліпий, Ти просвітив мене. Я загубив, Ти дав віднайти себе. Був я Твоїм ворогом, Ти повернув мене в свого приятеля. Милосердний Боже, покажи, який повинен я бути Тобі вдячний, і дозволь заплакати над зневагами, що вчинив Тобі. Ах, пімстися, вділяючимені сильного жалю за гріхи. Не карай, позбавляючи ласки та любови. Предвічний Отче, понад усе ненавиджу та нуджуся зневагами, що вчинив Тобі. Змилосердися надо мною ради любови Ісуса Христа. Поглянь на померлого на хресті свого Сина. **Кров Його на мені**! Нехай ця Божа кров обмиє мою душу. Царю мойого серця, **нехай прийде Твоє серце**! Я готов прогнати всяку не Твою любов. Люблю Тебе понад усе. Прийди та Сам царюй у моїй душі. Подай ласку любити Тебе й Тебе одного любити. Хочу подобатися та вповні задовольняти Тебе всюрешту свого життя. Мій Отче, поблагослови це бажання та подай ласку бути завжди злучений з Тобою. Посвячую Тобі всю свою любов і тільки Твій, мій скарбе, мій спокою, моя надіє, любове, моє все, від сьогодні бажаю я бути. Сподіюся від Тебе усього ради заслуг Твого Сина.

Царице і Мати моя, Маріє, помагай мені своїм заступництвом! Божа Мати, молися за мене!

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВЯТА МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Написав: Старий Місіонар

Із словенського переклав о. Едвард Владимір,
декан Стакчинський.—На українську мову
справив о. Н. Копяківський ЧНІ.

(Продовження)

ВОЗЬМИ СВІЙ ХРЕСТ...

Не про те хочу тут говорити тобі, дорогий читачу, як сам Господь Бог прославив дерево хреста; як із хреста—дерева ганьби зділав предмет радости, чести, почитання нашого.

Буде тут мова не про той хрест, що украшує царські корони і груди славних героїв-лицарів; ані про той хрест, перед яким так радо молишся. Ні... Я хочу тобі дещо сказати про інший хрест, про хрест, що про нього сказав Ісус Христос таке: "Хто хоче йти за Мною, нехай відречеться себе й возьме свій хрест і за Мною йде!" (Мат. 16. 24).

До ношення того дерева хрестного, на якім помер Ісус Христос, був від Бога вибраний тільки один чоловік і то на короткий час; а тим чоловіком був Симон із Киринеї. До ношення того хреста, про якого Христос сказав вище згадані слова, ми всі покликані. А таких хрестів є багато, й вони не всі однакові, але один із них більший, тяжчий, а другий менший, лекший. Та нераз один чи другий чоловік має на собі носити й більше таких різних хрестів. Ці хрести провадять чоловіка до неба, коли він несе їх радо. Та й щоб ти, чоловіче, міг їх радо носити, ти повинен завсіди дивитися на свого Спасителя, йти в слід за Ним, як це робив Симон із Киринеї, коли за Ісусом ніс хрест на гору Голгофту.

Подивися, християнине, на наш образ і з нього вичитай собі свій хрест, який Бог на тебе вложив. А

Возьми свій хрест!

може маєш і більше їх: біднота, терпіння, кривда, погорда, переслідування, невдячність, посміх, несправедливе обвинення, хороба, смерть і так далі. Цай останній хрест: смерть—нікого не мине. І коли ти, чоловіче, найшов уже свої хрести, добре подивися на свого Спасителя, що всі вище згадані хрести за тебе переносив, а потім, прошу тебе, читай поволи наступні слова й роздумуй над їх значенням: **"Хто хоче за Мною йти, нехай відречеться себе й возьме свій хрест і за Мною йде."** Ці слова говорить до тебе Ісус Сьогодні, а коли ти боявся би їх нести, памятай, що далеко більший буде твій страх, коли на страшнім суді появиться на небі хрест Христовий і коли будеш чути слова: "Іди від Мене...!"

Так! Прийде Господь, що а тім хрест був розпятий, прийде й буде судити. Тоді всі, що в своїм житті відреклися самих себе і свої хрести взяли на себе з радістю й великим довірям, приступлять до Небесного свого Судді.

Чому ж мав би ти боятися взяти на себе свій хрест, коли він провадить тебе до небесного царства?

— — —

ГОРА ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДОСКОНАЛОСТИ

Ця гора, через яку веде дорога до неба, до злуки з Богом, є дуже стрімка, скалиста, й дуже тяжко можна вийти на неї.

Як бачимо на образі, на верх цеї гори веде вузенька стежка, що зпочатку, вдолі, найвужча й найтруднїша, бо ступені, по яких треба ступати, тут найвищі й обняті колючим терням. — Початок кожного діла найтрудніший. Те саме можна сказати і про дорогу правдиво побожного життя. Та як ми перемогли перші труднощі і послушно даємо провадити себе нашим духовним провідникам, та й завсіди вживаємо добрих способів, то останні ступені на тій небесній дорозі вже будуть лекші та навіть посипані рожами.

Та,—як те бачимо на образі,—саме перед першим ширшим ступенем, перед ступенем **послуху**, починає крутитися стежка на ліво, що заманює людей з доброї дороги. Так воно є: послух для багатьох душ

Гора христіянської досконалости.

тяжкий, та як цей ступінь душа перейде, то звідси починається вже ширша й лекша дорога. Ступені цеї дороги дуже цінні: мовчання, уміреність, пильність, покора, відвага, терпливість, побожність, витривання. Коли душа перейде ці ступені, тоді дістанеться напевно на Божу гору, до злуки з Богом.

Але, як мало людей дістануться на цю гору! Більша частина з них ступає на ширшу, легку дорогу; там уже на них чекає пекельний ворог, щоб відтак кинути їх у вічну погибіль.

Є знову люди, що перед горою християнської досконалости стоять і не рухаться, як це преставляє жінка на правій стороні нашого образу. Ця жінка представляє тих, що видаються побожними, но склонности до земних радощів не дозволяють їм зближитися до гори та й ступати дорогою до неба. І як сильніше такий чоловік привязаний до земних радощів, то більш нещасливий він є: це представляє жінка на лівій стороні нашого образу, якої ноги привязані до землі залізними оковами.

Дорогий християнине! Роздумай, чи тебе не стримують від християнської досконалости такі залізні, сильні окови? О, старайся щонайскоріше увільнитися від них! Проси помочі з неба, проси Бога, щоб дав тобі цю поміч, силу до того діла.

— — —

"Царство небесное нудиться і нужднци восхищають є",—до є, щоб дістатися до вічного життя, треба доложити всіх своїх зусиль. . .

Коли говорю мовами людськими й ангельськими, а любови не маю, то став я наче та мідь, що пусто бренить, і мов той бубон, що голосно гуде. Коли маю пророчий дар, і бачу й розумію всі таємниці й усе знання; і коли віра в мене така сильна що може переносити гори з одного місця на друге, то якщо любови в мене нема,—я нічого не варт. І навіть коли майно своє роздам на милостиню вбогим, і тіло своє на спалення віддам, а любови не маю, то все те ні на що не придасться мені. (Кор. 13, 1-3)

ВІД КОЛИСКИ — ДО ГРОБОВОЇ ДОШКИ

ЖИЄМО в часах високої культури. Нема майже людей, які не умілиби писати й читати. І в нинішних часах богато пишеться та дуже богато люди читають. Нині друковане слово стало потребою кожного дня, річчю, яка є так тісно звязана з людиною, що попросто нема на світі чоловіка, який обійшовся б без нього. Якраз тепер хочу хотяй коротенько представити перед очи як то тісно друковане слово вяжеться з нами від колиски аж до гробу.

Розваж, дорогий Читачу про це—бо справді може ще ніколи не застановлявся над тим.

Ледви що дитина прийшла на світ Божий—а зараз лікар чи доглядачки записують день і хвилю її народження, у своїх книгах, які вже мають заздалегідь приготовані, у відповідній формі видруковані,. Опісля добрі родичі з надміру своєї радости та щастя висилають до своїх знакомих, кревних та приятелів видруковані карточки, ділячись з ними своєю радістю. Добрі християнські родичі ніколи не забудуть принести свою дитину до хресту. І знова священик записує її імя в книзі хрещення, яку має він видруковану для цеї ціли.

Ось щаслива та здорова ваша дитина, виросла на гарного хлопця чи дівчину. Ви бажаєте післати її до школи. Там у школі на лавці, рік за роком, скільки то надрукованих книжок не мусить перекинути ваша дитина заки не научиться на щось! Чи то початкові підручники, чи читанки, граматики, ґеометрію-матиматику, ґеографію, словарі, історію— скільки атлясів не мусить перекинути через ті довгі літа. А з тим є ще також звязані всякого рода посвідки, звіти, дипльоми, та програми. Все те є гарно надруковане—ріжними красками, кожне інакше від другого. Подумаймо над тим, що все те мусіла чиясь рука зложити, а опісля видрукувати. Без того

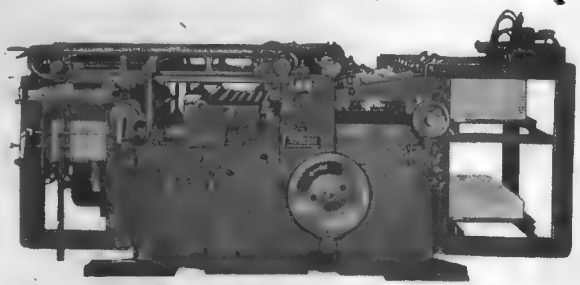

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів..

дитина напевно що не научилася би того всього що годна тепер научитися.

Школа кінчиться—а тоді зачинається сіре, монотонне життя. Чи серед того монотонного життя молодця або дівчини можна обійтись без друкованого слова? О ні, а противно, друковане слово йде за ними і мимо нашої волі лучиться нерозлучно чи то зі спокійними, чи з бурхливим життям юнака. Хотяй батько чи мати вислали його до склепу щось купити, то разом з купном ваша дитина принесе до хати маленьку друковану карточку а на ній рахунок. Піде дитина до міста і звідтам принесе нераз ґазету, книжку, памфлет.

З вашого хлопця виріс гарний молодець. Задумує женитися. І тоді мусять вписати імена молодої пари до особливійшої книги, щоб виголосити оповіди в церкві. Тоді так само мусять молодята нераз заглядати до книжки що зветься "Катехизм" і добре учитися катехізму. Якщо Боже Провидіння позволило їм підбратися, то скільки то формальностей не треба виповнити, а скільки готових друкованих паперів не мусять вони підписати й священик, котрий вінчав їх! Скільки то карток запрошень не мусять вони своїм іменем зазначити! А опісля зачинається життя власне і праця. Заки знайдуть

працю то треба підписати не одну посвідку, неодне позволення. Позволення майже на все потрібно, і його треба підписати своїм іменем. Позволення, щоб їхати автом, щоб ловити рибу чи звірину, а навіть на пса, якого тримається в місті треба позволення і підписання форми.

Якщо який чоловік розпочинає своє власне ремесло—скільки то формів не мусить він виповнити. Скільки листів написати, книжок прочитати, брошурок, які подають ціни кожної річи, а з тим і мусить виписувати чеки, якими треба за все заплатити; бонди міняти, депозити вставляти, і не може забути виповнити своєї забезпеки, асекурації.

В церкві також є звязаний з друкарнею. В першій мірі молитовник зі Службою Божою і піснями та відправами. До того мусимо долучити членські книжечки, оголошення, що їх вішають на церковних дверах і ріжні розпорядження та просьби.

І тоді, коли сили нас будуть опускати— і смерть прийде заглядати в очи, лікар зближається до нас і ще припише якусь формулку. Свою останню волю, завіщання мусите також написати.

Так наше ціле життя тісно звязане з друкарнею, хоч ми мало це спостерігаємо. Навіть по нашій смерти, лікар і священик мусять записати рік і день нашої смерти. На нашім гробі поставлять хрест з видрукованим нашим іменем та датою смерти.

Справді друкарня це необхідна річ для нас усіх підчас цілого нашого життя. Хоч-не-хоч ми є звязані з нею дуже тісно, від колиски аж до гробу. Іде за нами ця невтомна машина, друкує вона безнастанно і невсипущо все, що нам потрібно для нашого пожитку, користи, навіть щоб нас розвеселити.

Таку друкарню має Голос Спасителя в Йорктоні. Двайцять пять літ уже, як вона друкує по українськи—для нашого народу, гарні релігійні оповідання, статті, повісти, молитовники і всякі брошурки. Вся ця невтомна праця має тільки одну ціль, а саме—добре нашого українського народу, дати йому до рук те, за чим він так прагне, чого так шукає і що його піддержує у злуці з Господом Богом, зі своєю святою Церквою та своїм рідним народом. Задержати в нім ту спадщину дорогоцінну, яку привезли їхні діди зі старого краю. Справді це велике добро!

Не забудьмо отже в цей ювілейний рік помогти по нашій змозі цій друкарні, набути нову так конечну друкарську машину за 12,000 долярів, щоб вона мала слідуючих 25 літ ще краще обслужити увесь наш нарід в Канаді й Америці та навіть розіслати по Европі свій місіонар щоб весь український нарід вчув Голос Божественного Спасителя.

ОДНА ВІРА РОЗГАНЯЄ ТЕМРЯВУ

"О, браття, коли б ми могли очами ангелів глядіти на того Бога, утаєного в тім кивоті, що дивиться на нас, колиб ми Його любили вже ніколи не хотіли би з Ним розлучитися, а раді би у стіп Його на все остатися. Ми відчули би передсмак неба; все, що не є Богом, стало би нам не миле. Але брак нам віри. Ми нещасні сліпі—густа мряка залягла на очі. Одна віра могла би розігнати темряву. Так отже, мої браття, коли за хвилю триматиму в руках Господа Ісуса і коли Він буде благословити вас, кажіть Йому так, як сліпець з Єрихону: Господи, дай, щоб я прозрів! Певно вислухає вас, бо Він бажає тільки вашого щастя й добра. Його руки повні ласк; Він дивиться, кому би їх роздати, а на жаль, ніхто не хоче їх. О, які нещасливі ми, що цього не розуміємо; колись зрозуміємо але вже буде запізно." (св. Віяней, парох з Арс).

Направду, направду кажу вам: якщо не їсте тіла Сина чоловічого й не пе'те крови його, не маєте в собі життя. Той, хто їсть моє тіло й п'є мою кров, має вічне життя, і я воскрешу його в останній день. Бо тіло моє справжня пожива, й кров моя справжній напиток. Хто їсть моє тіло й п'є мою кров, перебуває в мені, а я в ньому. (Іван 6, 53-56).

ЗЛОЧИННА ІСКРА

Чи збирають з тернини виноград, або з бодяків смокви? Так то всяке добре дерево овочі гарні родить, а зле дерево лихі овочі родить. (Мт. 7. 16. 17).

I.

НЕ буду вам говорити про величезні користи, які приносить читання добрих книжок, літератури, але зверну вам нині увагу на руїну, яку в душі людини спричинює читання злої книжки.

Не вільно читати злих книжок! Бо коли злі товариства псують добрі обичаї, то оскільки більше роблять це злі книжки. У злих товариствах вроджена соромливість каже нам затикати вуха перед шпугавими, безбожними словами, але як читаємо злу книжку, здається нам, що нас ніхто не видить, ніхто не чує. В тій вимріяній самоті, як розмовляємо із самим лишень автором книжки, нічого не соромимося. Наші очі жадібно бігають по брудах, понакиданих на сторінках злої книжки й легко віримо всьому, що каже автор.

А друковане слово має у читача велику повагу. Так поволи, незамітно вкрадається зло до нашого серця, поволи починаємо любити те, що ми недавно ненавиділи, а починаємо ненавидіти те, що лиш ще недавно любили.

Зла книжка,—то німий дорадник злочину й усякого згіршення! І св. католицька Церква, що нею управляє св. Дух, завсіди докладає всіх старань, щоби своїх дітей відтягати від читання злих книжок, противних правдам св. віри і добрим обичаям. Вона напоминає вірних, щоби стереглися злих письм і уникали їх, як найбільшого зла.

Як завсіди, так і сьогодні заборонює католицька Церква, не лише читати, але й держави в себе безбожні, неморальні книжки. І то не тільки християне, але навіть поганська старинність, освічена природним світлом розуму, уважала злі письма шкідливими для добра і щастя

людськости. Грецький фільософ Платон (жив у рр. 427-47 пер. Хр.), говорить так: "Заки книжки дістануться до рук народу, найперше мусять їх осудити мудрці, а злі письма конче треба викорінити з міст."

Пор.: Колиб так якась зараза ширилася й загрожувала людському життї,—який то крик піднеслиб усі, якто взивалиб усіх лікарів, і то найславніших, щоби рятувати загрожене здоровля людей! І як старанно тоді уникалиб усі хочби хвилевої стрічі зі зараженими на цю недугу людьми!

А тут трояться душі, нищаться характери, валяться основи моральности; міліони людей втягає у себе страшну заразу зі злих книжок, не підозріваючи навіть небезпеки для себе, для батьківщини, для майбутніх поколінь!

II.

Додаймо ще до злих книжок небезпеку злих часописів, брошурок ніби-то наукових, а ворожих св. Церкві, то прийдемо до переконання, що ця духова отруя розіллялася широкою филею між людством і допливає до душ, до серць так інтеліґенції, як і простолюддя.

Не вільно не лише читати злих книжок, але навіть не вільно говорити, що нібто-то нема так злої книжки, в якій не знайшлосяби бодай одно зерно доброго; а то власне одно зерно доброго ніби-то має приносити користи, по які варт сягнути до злої, забороненої книжки.

Не перечу; може бути, що часом і в злій книжці може найтися зерно доброго, але з цього не виходить, що тому якраз можна вже таку книжку читати! Бо читання злої книжки грозить небезпекою для добра душі, для добра чесноти, віри, невинности, спасення,—а користь, яку в злих книжках міг би хтось знайти, має лише туземну вартсіть, і то непевну. А хочби навіть ішло про духову користь, хочби та користь була найвищою, й не лише можливою до осягнення, але навіть певною,—то ще й тоді злої лектури не можна оправдати. Бо є засада християнської моралі: навіть у найкращих цілях не вільно робити злого!

Нехай хтось й доказує, що добро, яке обіцює собі з читання злих книжок є велике, то всетаки певними лишуться слова Спасителя: "Чи збирають з тернини виноград? Зле дерево лихі овочі родить. Не може зле дерево гарних овоїчв родити!" (Мат. 7. 16. 18). З болота, що

находиться в неморальних книжках, ніхто не збудує будівлі свого розуму, а хто вже раз скупався в тім багні, то трудно, щоби стався чистим!

Тож хоронїть, Мої Дорогі, свої ще невинні, чисті серця й утікайте від злої лектури, як від найстрашнішої зарази! Бо зла книжка сплямить ваш характер й душу вашу погубить на віки. Амінь.

Щасливий той, хто розуміє, що значить любити Ісуса, й самого себе ні за що не мати, ради Ісуса. Любов до сотворіння зрадлива, й швидко проминає; любов же до Ісуса вірна й тривала. Хто прив'яжеться до сотворіння, той упаде й минеться так само, як і воно; хто ж до Ісуса прив'яжеться, той буде забезпечений і закріплений на віки. Люби отже й зберігай щиру приязнь до Того, що тебе не покине ніколи. Хоч би всі від тебе відступили й опустили тебе, то Він один від тебе не відступить; і коли надійде твій кінець, Він не дасть тобі марно згинути-пропасти. Чи ти хочеш, чи не хочеш—все одно: колись треба буде з усім розстатися. Держися отже Христа в житті й у смерті. Здайся на вірну Його любов: Він бо один може тобі помогти навіть тоді, коли все інше вже тебе зрадить і опустить. Не вповай, і не покладайсь на немічну тростину, що під подихом вітру вгинається: не забувай, що кожна смертна людина, немов трава, і слава її минається, мов та квітка польова, що цвіте та й хутко відцвітає. (Насл. Ік. Хр.)

Людина може заперечувати свою людську гідність, але зовсім відкинути її вона не всилі. Бо хоч би й не знати, як низько впала вона, то все ж таки її душа залишається далі безсмертна. І хоч би все життя своє, без ніякого стриму, качалась вона у грішному болоті, й хоч би на цім світі намагалась бути подібною до скотини, то все таки прийде час, і вмре вона, й стане на Божий суд, і буде покарана як людина. (Людвик Вейот).

З ПОЗА МОГИЛИ

ПЛАЧУЧИ стояла дорослa донька перед домовиною, в якій лежала її матір так спокійно і тихо, неначе смерть була для неї тільки сном. Подув супокою ширяв над помершою і робив її заразом торжественно шанібною і милою.

Довго приглядалася донька лицю дорогої матери, а вкінці виняла зі старомодної коробки запечатану пачку з написом: "Моїй любій доньці на спомин! Отворити по моїй смерти." Зі сльозами в очах, поцілувала дівчина ці дрожачою рукою написані стрічки і почала звільна ломити набиті печатки. Отворивши коробку побачила вона кілька пожовклих листків паперу; всі вони були записані. Була це історія з життя її покійної матери, як вона навчилася молитви, а зміст цего звучав так:

"Я була молодою двайцятьлітною дівчиною, коли мій батько, багатий купець і фабрикант, відбував зі мною подорож через Швайцарію. Були це чудові літні дні, які я перевела серед розкоший прегарної, живописної природи. Журби я зовсім не мала, бо і якуж могла мати молода, здорова незіпсована дівчина, одиначка і дідичка незвичайно багатого чоловіка, в цвіті молодости, краси і духа. Моя мати вмерла, як я була ще дитиною і я виросла і виховалася самостійно, обзнакомлена зі всіми світськими справами і мистецтвом. Цілий дім, не виймаючи батька, стояв під моєю владою. Одного я лише не навчилася, а саме молитви. Ніколи материя рука не вчила мене складати долоні до молитви, ніхто не спонукував мене до неї і ніхто не намавляв. Я ходила до висших шкіл, але там релігія була зовсім побічним предметом, я приступила до першого св. Причастя без свідомости великого цего дня. Я була чиста, але так мусіло бути, бо окруження і вроджене почуття творило охоронну заслону. За останніх шість літ я не ходила зовсім до церкви, не приймала жадних св. Тайн і не святкувала свят. Робила я це не зі злоби але з незнання і тому, що вірила свому батькови, який говорив, що для нас ходження до

церкви не потрібне, що воздух у церкві задушливий, нездоровий і можна легко перестудитися. Він сповняє свій обовязок совісної людини і це заступає йому молитву та богослуження, а поза тим нічого не треба. Всему тому я вірила без надуми. Я жила проте в повнім поганстві. Хрест не висів у головах мого ліжка, кімнати не красив образ Богоматери, а кропильниці і молитвенника ні сліду. Я переживала дні без Бога, без віри і була при тім весела, працювала ревно і не думала про будучність.. В Швайцарії в місті Раґац були ми з батьком около 14 днів і в тім часі я чудово бавилася. Одного разу я вибралася сама на прогульку залізницею до Кур, а пополудні мала вертати назад. Провівши цілий день на приємнім проході я прийшла на дворець, купила білєт і всіла до ваґону. Тут було велике переповнення і я з трудом знайшла місце, яке випало якраз напроти чоловіка, по якім я зараз пізнала, що був пяний. Затягнувши серпанок на лице, я звернулася до вікна, щоби не зустрічати його безличних поглядів. Однак на тім не скінчилося; він почав робити всякі брусоваті замітки і простацькі дотепи. З великого зденервования і стиду я почала плакати, а незнакомий чоловік ставав все більше безличний. Нагло зявився коло мене, не знаю як це сталося, молодий чоловік, схожий на католицького священика і сказав ввічливо, що його місце находиться о кілька місць дальше коло кількох пань, а колиб я схотіла, то він радо поміняється місцем. Безмірно вдячна я подала йому руку і подякувала словами і поглядом за його незвичайну чемність зглядом мене. Тепер пяного вхопила правдива лють, зразу він лаяв попів і єзуїтів, опісля почав проклинати і викрикувати безсоромно погані слова. Священик сидів наче в правдивім пеклі. Декотрі з присутних мущин сміялися зі зухвальства пяного, але ніхто не взяв в оборону духовного. Священик не відповідав ні слова, лише дивився спокійно крізь вікно. Вкінці приїхали ми в Раґац. Я висіла і священик також. Тут подякувала я йому ще раз і висказала свій жаль, що він задля мене наразився на таку напасть. Він однак показався зовсім спокійним і звичайним і я бачила, що його ум не заколочували ні гнів ні ненависть. Я довідалася опісля, що він задержався кілька днів в Раґацу і то в тій самій гостинниці, що ми. Батькови випадало його запросити до нас і ми вибралися, користаючи з гарного дня, на про-

гульку до Пфеферс. Ця прогулька припала нам усім дуже до вподоби, а по дорозі я розказувала йому про наші подорожі. На це запитав він мене чи я бачила катедральну церкву. Я відповіла, що взагалі ніколи не ходжу до церкви, бо не зношу її задушливого воздуха. Ніколи не забуду смертельно переляканого погляду, яким на мене кинув молодий священик, і його нагло поблідлого лиця. Він старався, що правда, остати спокійним, але я досить замітила, що зрозуміти, що в його очах малювався біль мов за страченим раєм, а в відгук на це, моє серце заворушилось неспокійно.

Священик питав мене, чому це так і таке інше, але я давала лиш недоладні відповіди не розуміючи всего гаразд.

Слідуючої днини він відїхав, а я дала йому на спомин дорогоцінну вазу повну сухоцвітів.

На взаїм він дарував мені пергаментовий образець, де був з'ображений Христос розпятий на хресті а в долі блестіли слова: "Ти сотворив нас для себе, о Боже! І наше серце несупокійне, доки не спочине в Тобі."

Яке глибоке враження зробили на мене ці слова, тяжко описати. Якась незмірна туга за чимсь невідомим огорнула мене, а перейшовши думкою ціле своє життя я пізнала, як мало в ньому змісту і як поверховне воно було.

Ми подорожували дальше. Очаровані прегарним положенням озера Боденського рішилися ми остати тут доки буде до вподоби. Я переїздилася частійше сама по околиці, бо мому батькови було за тяжко ходити по горах. До церкви я мимо всео дальше не ходила. Лучилось одного разу, що минаючи містечко і монастир Домініканок якось мимоволі звернулася я до великих дверей церкви. Церква була зовсім порожна і царила в ній дивна тишина. Я не знайшла тут нічого з рухливого, гамірного світа, бо все було спокійне і мирне немов торжественно настроєне. Погляд мій упав на прегарний образ Спасителя, що вказував на своє горіюче любовю до людий серце. Я сіла в лавочку і не зводячи очий почала приглядатися. В тім зашелестіло щось на хорах, дались чути легкі кроки і знова залягла тишина.

Легесенько, ніжно почав жіночий голос молитву-пісню, а в слід озвався хор, так милозвучно і любо, що мені видалось це все надземним явищем. Я вся перемінилася

в слух і прислухувалася з таким напруженням, з яким я не слухала ще ніякої співачки. Хтож був тим чародієм, що ці гарні і чисті голови робив так гармонійно милими? Мені здавалося, що чую хор ангелів.

Далі заграли орґани і хор співав пісні. Я пригадую собі, що зміст цеї пісні я вчилась у школі. "Чому і ти не молишся?" озвалось у мені зі страшним докором. Тоді я почала плакати і ридати, бо почувала себе так нужденною, так невисказано нещасливою, що бажала вмерти. Цілий мій спокій пропав, мені здавалося, що мене відцурався і опустив весь світ. Моє серце голосно кричало за Тим, що сотворив його для себе. Божа ласка ділала в мені свою всемогучою та заразом безконечно солодкою силою. Я не могла довше боротися зі собою. Я впала на землю, простягнула обі руки і закликала голосно: "Так, Боже, Ти сотворив мене для себе і моє серце не найде супокою, доки не спочине в Тобі. І тепер я почала молитись. Що за пільга благодійна сплила на моє серце! Я почула себе вільною і легкою, мов ця вода, що довго задержувана греблею, прорве її і розливається широко і далеко. Я зрозуміла, що моє життя мусить основно змінитися. Виходячи з церкви я стрінула стару жебрачку, якій втиснула в руку гріш, але ця задержала мене і просила, щоби я підпомогла монахині, бо їм голод заглядає в віч. Я не довго думаючи підійшла до воріт і задзвонила. Тихо отворилися двері і на порозі станула монахиня. Я зараз витягнула свою мошонку і так як була, віддала її цілу до рук здивованої сестрички. "Моліться за мене", шептула я її і зникла у тінях вечера.

Я навернулася до Бога. Тепер зладила я собі християнський порядок дня, відбула ґенеральну сповідь і приняла серед невисказаної радости св. Причастіє.

А тепер, моя доню, свідчуся перед Богом і Тобою, що найщасливійші хвилі мого життя були тоді, коли я входила в себе в годинах самітної молитви і св. Причастія.

І ти цего досвідчиш і я бажаю тобі того щастя і приказую тобі в імени Божім, як мати: "Молися і не переставай в молитві, бо це підстава щастя, це средство до осягнення Божого благословення, а проводом твоїм нехай будуть слова:

"Ти сотворив, о Боже, наше серце для себе і воно не успокоїться, доки не спочине в Тобі!"

К. Кумель

ЗНАЧІННЯ Й ОБОВЯЗОК РЕВНИТЕЛЯ

(Продовження)

2) У глибокій релігійности сповнятимеш посланництво апостола ще й за поміччю радісної, повної світла й щастя надії.

—Тим, чим є сонце на небі для ростини,—тим є надія для людей. Без надії являється людське життя на землі нічю, пеклом,—чимсь нестерпним, невиносимим! Людина заєдно мусить мати щось, на що покладалаб свою надію,—хочби це було тільки позірне добро; інакше неможливо булоб знести тягару цього життя...

Тому саме життя віруючого католика таке повне змісту, повне справжньої радости!—Бо воно спочиває на спасенній надії. Через неї ми знаємо пощо живемо на землі, пощо горюємо тай трудимося, пощо хрести двигаємо й недуги зносимо! Голод, нужда та всякий недостаток має для віруючого католика глибокий змисл; вони є для нього тією Яковою драбиною по якій певною ходою здіймається він до вічного життя. А тії бідні душі, що не знають християнської надії,—вони стоять перед тисячами загадок і питань, на які ніколи не зможуть дати відповіди! Вони шукають надії, потіхи та спасення там, де їх неможливо найти, а саме: у грошах, почестях і розкошах,—у рісі та беззаконні. Тому то кидаються вони у вир необичайности, щоб заспокоїти спрагу горячкуючої душі! Не бачуть вони, незрячі, або аж запізно приходять до переконання, що саме через таке життя вони себе руйнують і стягають на себе відповідальність за вічну загибіль душі...

О, щаслива та багата ти, католицька душе! Бо ти сповнена життерадісною надією! Щаслива, ти, дитино, нескінчено багатого Небесного Вітця!

Ти володарка, хоч і в жебрачому одязі,—ти щаслива наслідниця вічного неба!— Жертвуйже зі свойого багацтва якийсь даток! Поможи відзискати надію тим, що закостеніли у безнадійности та зі скамянілим лицем готові вже відійти у страшну вічність! — Вони напевно пропалиб на віки, якщо ще тепер не навчилисяб надіятись на Бога! Коли безбожники зрабували їм надію, та

віруючі мусять їм її назад привернути! Тяжкі удари долі прибили їх до землі, але довіря до Небесного Вітця, який держить в своїх руках усі нитки судьби, може їх назад піддвигнути.

Навчиж їх знову глядіти з повним довірям на цього Найлучшого Вітця! Скажи їм, що тут, на землі нема тривалого щастя та справжнього задоволення і що брехуном-облудником є той, що тут, на землі, обіцює рай...

Так й несиж цю радісну надію віри до убогих і багатих,—до матерей та батьків, до хорих і здорових, до дітей й старців... Скажи їм, як дуже веселим і сильним почуваєшся саме ти—через цю надію; як саме ця надія улекшує тобі твоє тверде життя,—якою піддержкою являється вона для цілої твоєї родини,—який веселий та погідний погляд дає вона вам усім на життя й майбутність!

А також скажи їм, де сама можна віднайти цю сильну надію. Сам заведи їх до Божого Дому,—сам візьми їх із собою на проповідь,—сам піди з ними до сповідальниці,—сам приступи з ними до спільної Господньої Трапези! Ні на хвилю не спускай їх з очей й не випускай їх із рук, аж доки не пересвідчишся, що вони знову на дорозі до вічної надії!

А з такого одного досягнення черпатиме вже твоя надія силу до чергових успіхів! Це вже таке благословенство Божої надії:— якщо пощастило тобі у одному випадку,—то пощастить і в другому! З надприродною Божою силою пірве тебе надією сповнена душа до все нових апостольських подвигів!...

Тож надійся, католицька Дитина!— Надійся повною радости надією! І привертай надію тим, що її вже стратили й не мають! Тиж знаєш, що Спаситель вбіцяв нагородити навіть й одну чарку води, якщо ти подаси її меншому своїому братові в імя Христа. Оскількиж більшу матимеш нагороду, якщо людським душам привернеш надію?!

Послухай, як то гарно говорить про це великий Апостол Павло: "А ти сторожи у всім, будь терпеливий, роби діло Євангелиста, сповняй свою службу! Бо я вже йду на жертву і час моєї смерти вже близький. Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віру зберіг. Впрочім заховано для мене вінець справедливости, котрий віддасть мені Господь того дня, Судія справедливий, та не

ЗНАЧІННЯ Й ОБОВЯЗОК РЕВНИТЕЛЯ

(Продовження)

2) У глибокій релігійности сповнятимеш післанництво апостола ще й за поміччю радісної, повної світла й щастя надії.

—Тим, чим є сонце на небі для ростини,—тим є надія для людей. Без надії являється людське життя на землі нічю, пеклом,—чимсь нестерпним, невиносимим! Людина заєдно мусить мати щось, на що покладалаб свою надію,—хочби це було тільки позірне добро; інакше неможливо булоб знести тягару цього життя...

Тому саме життя віруючого католика таке повне змісту, повне справжньої радости!—Бо воно спочиває на спасенній надії. Через неї ми знаємо пощо жиємо на землі, пощо горюємо тай трудимося, пощо хрести двигаємо й недуги зносимо! Голод, нужда та всякий недостаток має для віруючого католика глибокий змисл; вони є для нього тією Яковою драбиною по якій певною ходою здіймається він до вічного життя. А тії бідні душі, що не знають християнської надії,—вони стоять перед тисячами загадок і питань, на які ніколи не зможуть дати відповіди! Вони шукають надії, потіхи та спасення там, де їх неможливо найти, а саме: у грошах, почестях і розкошах,—у рісі та беззаконні. Тому то кидаються вони у вир необичайности, щоб заспокоїти спрагу горячкуючої душі! Не бачуть вони, незрячі, або аж запізно приходять до переконання, що саме через таке життя вони себе руйнують і стягають на себе відповідальність за вічну загибіль душі...

О, щаслива та багата ти, католицька душе! Бо ти сповнена життєрадісною надією! Щаслива, ти, дитино, нескінчено багатого Небесного Вітця!

Ти володарка, хоч і в жебрачому одязі,—ти щаслива наслідниця вічного неба!— Жертвуйже зі свойого багацтва якийсь даток! Поможи відзискати надію тим, що закостеніли у безнадійности та зі скамянілим лицем готові вже відійти у страшну вічність! — Вони напевно пропалиб на віки, якщо ще тепер не навчилисяб надіятись на Бога! Коли безбожники зрабували їм надію, та

віруючі мусять їм її назад привернути! Тяжкі удари долі прибили їх до землі, але довіря до Небесного Вітця, який держить в своїх руках усі нитки судьби, може їх назад піддвигнути.

Навчиж їх знову глядіти з повним довірям на цього Найлучшого Вітця! Скажи їм, що тут, на землі нема тривалого щастя та справжнього задоволення і що брехуном-облудником є той, що тут, на землі, обіцює рай...

Так й несиж цю радісну надію віри до убогих і багатих,—до матерей та батьків, до хорих і здорових, до дітей й старців... Скажи їм, як дуже веселим і сильним почуваєшся саме ти—через цю надію; як саме ця надія улекшує тобі твоє тверде життя,—якою піддержкою являється вона для цілої твоєї родини,—який веселий та погідний погляд дає вона вам усім на життя й майбутність!

А також скажи їм, де сама можна віднайти цю сильну надію. Сам заведи їх до Божого Дому,—сам візьми їх із собою на проповідь,—сам піди з ними до сповідальниці, —сам приступи з ними до спільної Господньої Трапези! Ні на хвилю не спускай їх з очей й не випускай їх із рук, аж доки не пересвідчишся, що вони знову на дорозі до вічної надії!

А з такого одного досягнення черпатиме вже твоя надія силу до чергових успіхів! Це вже таке благословенство Божої надії:— якщо пощастило тобі у одному випадку,—то пощастить і в другому! З надприродною Божою силою пірве тебе надією сповнена душа до все нових апостольських подвигів!...

Тож надійся, католицька Дитина!— Надійся повною радости надією! І привертай надію тим, що її вже стратили й не мають! Тиж знаєш, що Спаситель вбіцяв нагородити навіть й одну чарку води, якщо ти подаси її меншому своїому братові в імя Христа. Оскількиж більшу матимеш нагороду, якщо людським душам привернеш надію?!

Послухай, як то гарно говорить про це великий Апостол Павло: "А ти сторожи у всім, будь терпеливий, роби діло Євангелиста, сповняй свою службу! Бо я вже йду на жертву і час моєї смерти вже близький. Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віру зберіг. Впрочім заховано для мене вінець справедливости, котрий віддасть мені Господь того дня, Судія справедливий, та не

тільки мені, але й тим, що полюблять його прихід." (II. Тим. 4. 5-8).

Отже написано: "Тим, що полюблять Його прихід,"— т. зн. іншими словами: "Тим, що надіються на Його прихід і покладають на Нього: тай других ще навчають надіятися й покладати на Його прихід!

Тому надійся та проповідуй словами й прикладом католицьку надію,—а тоді й для тебе приготований буде вінець справедливости, що його подасть тобі справедливий Суддя тієї днини, якої ми усі так нетерпляче очікуємо.

3) Іще через одну чесноту вчинить тебе твоя глибока релігійність апостолом: а то: через любов.

а) Любов, по словам св. Апостола,—то найбільша чеснота! "Колиб я говорив язиками людськими і ангельськими, а любови не мав, ставби я мов мідь звеняча або кимвал бренячий. І хочби я мав дар пророцтва і знав усі тайни і вс єзнання, і хочби я мав усю віру так, щоби гори переносити, а любови не мав, то я ніщо. І хочби я роздав увесь свій маєток, і хочби віддав моє тіло на спалення, а любови не мав, ніщо мені не поможе. Любов є терпелива, любов є ласкава, не завидує, (любов) не чваниться, не надувається, не осоромлює, не є користолюбна не сердиться, не задумує зла, не тішиться неправдою, а тішиться правдою. Все зносить, всему вірить, всего надіється, все перетерпить. Любов ніколи не гине. І пробоцтва устануть, і мови замовкнуть і знання минеться, (а любов позістане). (I. Кор. 13. 1-9).

б) Релігія й любов Бога,—то одно,—одно й те саме! Це ясна річ. Бо любити Бога по всім своїм силам— то перша й найбільша заповідь. А це становить саме релігію. А друга заповідь рівняється цілковито першій: "Люби ближнього, як самого себе." Отже: Зовсім така сама заповідь!

Тож, Дорогий мій Ревнителю, поглянь но добре у своє нутро,—глибоко сягни у свою душу: Чи багато є там застережень. сумнівів і вагань,—коли залунає заклик: Стань апостолом-ревнителем?! Чи не цілі тисячі ріжних зглядів,—на свою й не свою родину, на стан, суспільну клясу, особисту вигоду, обставини часу— не здержують тебе від цього?

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

FEBRUARY, 1948

The Holy Church

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

ONE NEVER hears of a Protestant Saint. Is it because there are no artists of life in a non-Catholic sphere? No; for there live and have lived really fine, God-fearing people who have never dreamed of joining the Catholic Church. But a saint is a person who has practiced heroic virtue in the true religion. God has shown His acceptance of this man or woman by allowing striking supernatural favors through his or her intercession; miracles of testimony, testimony of miracles. God cannot permit these marvelous things to happen at the instance of saints who have lived in non-Catholic religions, for He thus would place His stamp of authenticity on a false religion.

There never has been a modern non-Catholic who could compare, for instance, with Don Bosco, the great saint who lived in the latter half of he last century in Northern Italy. He could tell people's most secret thoughts and sins; and his art was utterly artless.

One day, when his five hundred homeless boys had nothing to eat, and the procurator sadly told him the fact, he simply asked, "Nothing at all?" The answer was, "Half a dozen small loaves of bread." Smiling, the Saint ordered that this meager supply be brought to him in the large dinning room, where the hungry boys were gathered around the empty tables. He bade them pass by him in file. Each one of those lads received a small loaf of which Don Bosco picked out of the basket, although everybody knew that there were but six loaves when he started giving out bread. It would have taken a dozen large baskets to hold so much. On another occasion, he called a boy back to life, who was pronounced dead by the doctor, and whose pale, cold, stiff face had been kissed wet by his distracted and grieving parents.

You may have your own ideas about these miraculous performances; you may even attempt to explain them in the natural order; however, this has nothing to do with our argument in hand—you never heard, nor will you hear, of this kind of deed through the intercession of even the greatest non-Catholic.

The second mark of identification of the true Church is holiness. "Christ also loved the church, and gave Himself for it; that He might sanctify and cleanse it with the

washing of water' by the word, that He might present it to Himself a glorious church, not having spot or wrinkle, or any such thing; but that it should be holy and without blemish." (Dph. 5: 25-27).— King James Version). (Christ also loved the church, and delivered himself up fo it: that he might sanctify it, cleansing it by the laver of water in the word of life: that he might present it to himself a glorious church, not having spot or wrinkle or any such thing; but that it should be holy, and without blemish.—Douay Version).

This holiness and stainlessness of Christ's Church should be apparent, plainly visible in its founder, its teachinugs, and in many of its members.

The founder of the Catholic Church is Jesus Christ. Our Lord's sanctity needs no defense. The founder of Protestantism is Martin Luther. The Lutheran World Almanac (N.Y., 1923, P. 18) states: "The Lutheran Church dates back historically to Martin Luther, the greatest of reformers of the Christian Church. His name is the watchward, not only of Lutheranism, but of all Protestantism." Luther and the original reformers, such as Henry VIII and Queen Elizabeth, who founded the Episcopal Church and Calvin and Knox of the Presbyterian religion, may have been bright and brilliant personalities; but any observer, by reading their lives, hardly comes to the conclusion that they were saints.

Here, for instance, are a few hints as to the character of Luther, the father of all Protestantism, drawn from non-Catholic sources: His writings regarding matters of sex are someimes the opposite of decent. They won for him the distinction of "classic exponent" of "healthful sensualism." (Bebel, Woman. P. 78. N. Y., 1910). His was the shame of defending sex sins as "necessary". He gave the Landgrave Philip of Hesse his "ecclesiastical sanction" for taking a second wife Luther was vexed into the confession to a friend that he hoped that Philip would "take an ordinary, honest girl and keep her secretly in a house, and live with her in secret marital relation." (Lanterbach's Diary. P. 196) The following quotation from Luther's "Table Talk," (Werke, Erl. ed. 59, p. 284) in reference to the Peasant War, the victims of which he calls "mad dogs" and "the devil's children," gives one further insight into Luther's character: "I, Martin Luther, slew all the peasants in the rebellion (over 100,00 were killed), for I said that they should be slain; all their blood is upon my head."

Henry VIII consecutively married six wives, two of whom he had murdered, and two he divorced, disposing of one so that he could take another. The horrible atrocities and cruel crimes of Queen Elizabeth's reign, historically chronicled, are too well known to require repetition. Calvin had his erstwhile friend, Michael Servetus, burned at the stake on account of a theological disagreement based on the private interpretation of the Bible. His former disciple, John Knox, proved to be as severe, cruel and unrelenting as Calvin.

It stands to reason that religious founders of this type and character had something lacking to make their teachings and doctrines holy. Hence the easy disregard in which some of the most sacred principles of Christ's Church, like marital fidelity, divorce, birth control, sterilization, are held by so many Protestant religions.

A. J. Roth a former Protestant minister, Klansman of distinction, chaplain of a Masonic body, a descendant of seven generations of

Baptist ministers, confesses: "My own Baptist Church had failed to satisfy my soul; I had investigated all of the major Protestant denominations, and after six years of honest search I found only 'man-made religions.' A Calvin, a Luther, a Knox, a Henry VIII, a Wesley, were men whose characters were not above reproach, and there were some whose lives were an outrage to decency. It was impossible that the Master would have chosen such men as these to be the founder of His Church."

—*The Sincere Seeker.*

* * *

VANITY OF VANITIES

Eichbaum, in his volume entitled *The Preacher's Scrapbook*, gives this parable: A certain rich man built a palace in which all was arranged and furnished with the greatest magnificence. When the building was completed and all the comforts and conveniences imaginable added, he took possession of it, hoping to spend many years of happiness there. All who saw the palatial home marveled at its beauty. One day the rich man showed the palace to a poor hermit to whom he had been introduced. As he showed him around and pointed out the exquisite features of the place, he eagerly watched the face of the hermit for some sign of envy. But the hermit was impassive, and when the tour was nearing its end, he said to the owner:

"This dwelling is indeed beautiful, but there is one door too many in it, and you ought to wall it up."

The rich man asked him what he meant. The hermit answered: "The door of which I speak is the one through which your corpse will pass; for as long as you leave that open, it is impossible for your happiness to last forever, and that which does not last forever is not happiness at all."

The great Cardinal Newman expressed the same truth in these words:

Easy circumstances, books, friends, literary connections, the fine arts, no one with claims upon us, no incumbrances to life such as this, a man is more attached the longer he lives; and he would be more happy in it too, were it not for the memento within him that books and gardens do not make a man immortal; that though they do not leave him, he at last must leave them, all but the 'hateful cypresses' and must go where the only book is the book of doom, and the only garden, the paradise of the just."

* * *

ONE OR THE OTHER

General Phil Sheridan, the famous Catholic hero of the Civil War, was fond of relating the following incident as the funniest occurrence among the men whom he had led. As he told the story, he was passing by a group of his men one day in camp and stopped to watch an Irish trooper attempting to ride a balky mule, to the great enjoyment of his fellows.

The animal, in bucking and leaping about, in some strange fashion got its hind foot caught in the stirrup. When the Irish soldier looked down and saw what had happened, his remark was this:

"Well, if you intend to get on, I'm getting off."

* * *

WHY BLAME COMMUNISTS

From "SERMON SEEDS"

WE WONDER if the One Who said, "Judge not, and you shall not be judged," condemns the Communists in general as severely as we do. Can it not be possible that He looks with pity on them and feels sorry for those who deny Him and want to conquer the world by hate for Christianity. Can it not be possible on the other hand, that, sadly disappointed, He points a warning finger at us, who profess and possess His religion, but have not practiced it in such a way as to prevent the present-day atheistic trend?

This one thing is sure: Had Catholics fully, intelligently and painstakingly observed His mandates, things could not have come to the present crisis. It is no use blaming the Jews and Protestants for it, because they do not possess the true religion in its entirety. We Catholics are the only ones on whom devolves the duty of making Christ's religion fruitful and effective in this world.

It is instinctive for men to believe in God; it is natural for them to depend on a Supreme Being for help and protection. If God in their judgment and sad experience has failed them, it is because we, who profess to be the true followers of Jesus, have failed in executing His divine wish and will in our daily lives. We have made religion appear in the eyes of the struggling masses as a farce, something untrue, unreal and undependable; Christ's religion is a failure to them. When whole Christian countries can be influenced, intimidated and dominated by 2% of their population who hate and deny God, it is certain that those in these countries, who profess to love and believe in God, have not been active and correct in proving the true understanding of religion. Hence, in all fairness, Catholics should not condemn the Communists so much, but rather blame themselves.

Communism has come to our shores in no uncertain way. Indications of its presence can be sensed in happenings all over the country. They are going about telling the disgruntled unemployed and hungry masses of wage-slaves how communism will set them free. Since nobody else is doing very much about taking their sad plight to heart, and rich employers are still paying their employes as little as they can get by with, and the wealthy control things to the advantage of the wealthy, thereby holding down the poor, it stands to reason that even our sensible Americans will listen to and follow the man who promises to correct their wrongs.

How shall we effectively fight communism? Not by lectures, not by voluminous writings, not by ardent speeches, not by study clubs, not even by carefully analyzing the Popes' encyclicals on the subject. All this is necessary but only as an intelligent preparation. The *real way to fight communism and stem its rapid progress is by actually helping poor people to attain what is theirs as human beings and children of God.*

"Why don't the Knights of Columbus do something, why don't the Bishops get busy?" is often heard as an ignorant comment. Neither the Knights of Columbus nor the Bishops can do very much more than you or I, since the whole solution and remedy depends entirely on how every individual Catholic appreciates his religion as a follower of Christ. Don Bosco had no formidable organization to help him, no Bishop to lead and direct him; still, single-handedly, he stopped the onslaughts on Christian civilization in his community. His success was achieved through his burning, unselfish desire to snatch souls away from the devil by helping them materially and thus making them grateful to God, Who had placed this man in their path.

We cannot do much good or remedy wrong conditions by passing angry judgment on the Communists. Each one of us, individually, in our own sphere must daily strive to destroy the cause of the Communist's existence, namely the plight of poor people.

⌘ ⌘ ⌘

IF YOU MEAN THEY SHOULD

When a man is in God's grace and free from mortal sin, then everything he does, so long as there is no sin, gives God glory and what does not give Him glory has some, however little, sin in it. It is not only prayer that gives God glory but work. Smiting an anvil, sawing a beam, whitewashing a wall, driving horses, sweeping, scouring, everything gives God some glory if being in His grace you do it as your duty. To go to Communion worthily gives God great glory, but to take food in thankfulness and temperance gives Him glory, too. To lift up the hands in prayer gives God glory, but a man with a dungfork in his hand, a woman with a slop pail, give Him glory, too. He is so great that all things give Him glory if you mean they should.

⌘ ⌘ ⌘

WHOEVER WROTE IT

Of the author of *The Imitation* Anatole France has written: "He knew life profoundly. He had penerated to the secrets of the soul and of the senses... His sentences are psychological jewels before which adepts remain astounded." Many of the great minds of the last five centuries have held this book in high regard. King Louis XVI, in the last days of his affliction, found his last comfort in its pages. Comte made it part of his "Positivist Ritual." St. John Baptist de la Salle made a daily reading in the Imitation a point of rule for the members of his congregation. General Gordon had a copy of the Imitation on his body on the day he fell before Mahdi's spears at Kartoum. Matthew Arnold calls it "the most exquisite document after those of the New Testament." It deeply impressed Ruskin; George Eliot in her *Mill on the Floss* has paid it an eloquent tribute. Even Voltaire read it with pleasure.

⌘ ⌘ ⌘

"Daft" Catholics

By Quentin Morrow Phillip

I LIKE "daft" Catholics. The more daft they are, the better I like them. Like the man who, knowing he would never go to an early Mass, on Sunday unless he did something radical about pulling himself out of bed, bought four alarm clocks. This man, tired of being squeezed and elbowed in crowded pews at the late Masses, never could pray his missal the way he could at the less crowded earlier services. Hence he resolved he would not be as lazy as the majority; that he would forego his customary Sunday-morning sleep to adore his Lord without being crushed or rushed, or distracted by a sea of ladies' hats that, getting funnier and funnier, make cocentration on prayer a hard thing to do.

When he used only one alarm clock, he would reach out, shut it off, and promptly go back to sleep. But by having four clocks, set to go off at the same hour, all placed beyond reach on the floor, he simply had to get out of bed and scramble to silence the alarms before they woke the neighborhood. Funny? I think it is. So does the man himself. But note this: he hasn't missed a six-o'clock Mass on Sunday in several years. And, believe me, he doesn't pray at Mass. He prays the Mass.

Then there's the man who used to grumble about charities. Not that he cared to dodge a responsibility, but he never could afford all the pleas hurled from the pulpit, press and radio. He earned a modest salary, had a family of four to support. After meeting his obligations, he felt that priests had no business to plead for the poor who were attended by diocesan agencies. That was, until one day he visited a Catholic orphanage. That changed him. Golly, what it did to his change!

That man used to leave his home each morning with $1 to take care of his day's expenses. These included carfare, lunch money, cigarettes, morning and evening newspapers and perhaps, candy for his children. Now, $1 isn't a lot when it has to cover that many items. But he looked at it with a laugh. Wasn't be better off than the orphans? So, he cut the morning newspapers, cut his smoking by half, ate cheaper lunches, walked home in the evenings when the weather was fair. It was not a very long walk. And he hoarded pennies! Whenever he paid for anything and received pennies in the change they went into a separate pocket; they were never spent; believe it or not, he averaged 15 to 20 pennies a day. Somehow he found he did not miss them if he put them away. He now averages around $2 a week, which he gives to charity. That's $100 a year. He declares he is not sacrificing anything worth speaking about.

There's another man I know who has a deuce of a time on Fridays. He's a big man who works at heavy labor. He hates fish, can't stomach eggs or cheese. Comes Friday or any other day of abstinence, he suffers a real purgatory. Meat to him is almost as essential as breathing. Yet he has learned how to control his appetite. At one time, he came close to asking his pastor for a special despensation. He didn't, though. Instead, he "kidded" himself. He eats only a light meal of coffee and cake on Friday; the rest of his unused lunch money goes into the collection plate on Sunday. But at midnight Friday, he sits down to a juicy steak. That's his "reward" to himself for going hungry a whole day. It's this habit that keeps him from breaking the Friday rule. He knows it would not take much to tempt him to eat meat. But by holding out, and envisioning the broiled steak awaiting him at the end of his period of denial, he sticks close to the best that is in him.

There is also the fellow who was addicted to profanity. He got the habit from teamsters and truck drivers with whom he worked. It seemed he would never break it. Finally, he arranged with a girl who worked in his department to keep a record of his "outrages." On paydays, just as soon as he cashed his check, she was to present him with a "bill." At 25c deductible for each "outrage", it cost him $5.50 the first time. The money went to a charity the girl named. The second week it was $4.00, even. In five weeks' time he reduced his profanity to a mere quarter's worth. Today you can't get even a 5c *hell* or *damn* out of him. But he still has a girl keep notes of his speech, lest he suffer a relapse.

Then there's the man who suffered with insomnia. Some nights were real agonies for him. He tried everything: pills, hot liquids and physicians' dope. Nothing helped. And he'd been suffering for about 13 years. His doctors warned him that he faced a nervous breakdown. In desperation, he turned to the blessed Virgin. One night he started the Rosary, the whole 15 decades. On and on he droned in his chair. When he awoke he found he had completed ten decades, and that he'd had a wonderful sleep. For many years now he has gone to bed with a rosary wrapped around his hand. He always falls asleep before he completes it. But he does complete it in the morning. His savings in doctor and drug pills run to a considerable amount every month.

A dapper businessman I know has a passion for roses. On any day of the week you will find a bright rose in his lapel. He says he has obtained many favors from St. Therese and that a rose continually reminds him of her. Has a statue of the saint in his home. There, each night, he sets a fresh rose in a small glass. On the feast day of St. Therese, he buys a huge bouquet; the statue can hardly be seen among the flowers. I know no greater, nor more romantic, soul.

Finally, there's the man who has made a hobby of writing stories for Catholic magazines. A big brute of a man he is, too.. Deosn't earn a dime by his pen, though he has a talent of sorts. In fact, it costs him money to write: postage, paper supplies, etc. But he has a whale of a lot of fun. He has come to know priests and editors up and down the country. Some might imagine he should have his head examined, because he turns over his checks to Catholic institutions or charities. Perhaps, like the others, he is a little daft, but in the right way.

What's in a Name?

By Carol Cracraft

WITH ALL due respect to Mr. Shakespeare, a rose by any other name may smell just as sweet, but a Catholic child without a saint's name, a name that he recognizes as a saint's name is missing an important help to his eternal salvation.

Recently I visited my son's kindergarten class. This was in a parochial school, mind you. I was appalled to observe how many Garys and Laurens and Merles there were in the class. I do not mean to belittle the acting abilities of Gary Cooper or those of Miss Bacall, but I do feel that their influence is not going to be very strongly felt in the lives of their young namesakes.

When you give your baby a saint's name in baptism, what are you actually doing for the child? We would do well to reflect on the purpose for which God gives a child into our care. He is not much interested in whether this son of yours will become president or a famous baseball player or a renowned concert pianist. This child is born into this world for the single purpose of saving his soul and gaining salvation.

First of all then, when you give a child a saint's name at the time of baptism, you are placing him under the protection and asking for him the friendship of that particular saint. That is truly a great gift to give to your child. Imagine the rich benefits that can be secured for a boy who is under the special protection of St. Joseph, for example.

In the second place, when you give your child a saint's name, you are placing before him a heroic example for imitation. What boy would not be stirred by the story of Ignatius Loyola, the soldier-saint? Warrior, statesman, priest—some of his adventures would make "Superman" tame reading.

St. Thomas More. There is a saint whose life has a message particularly for these times. A lawyer, a judge whose courts were models for efficiency. A loving father, a devoted husband, intimate companion of all the great men of his day. Prime minister of England during one of that country's great periods. Yet all the pomp and temporal glory of a great court could not turn his vision from the light of truth. So he died a martyr.

These children of ours are going to inherit a troubled world. What instruction the life of St. Thomas could give them!

Or consider the greater St. Thomas Acqinas. He possessed one of the greatest minds with which God has enriched the earth. His is the philosophy which will guide mankind through the chaos of the atomic age if we but give it a chance. A child brought up on the story of St. Thomas Aquinas might conceivably contribute greatly to the welfare of his country and the world.

What do you hope for your daughter's future? Do you envision her as having a successful career? Many are the saints whose lives could be an inspiration to her. Perhaps never before or since the Middle Ages have women played so prominent a part in the life of their times.

The most militant advocate of equal rights for women would envy Catherine of Siena her career. Born the daughter of a tradesman in Siena in the 14th century, she became the friend and counselor of popes and kings. In the face of powerful opposition she sought out Pope Gregory XI at Avignon, brought him back to Rome, and by letters to the kings and queens of Europe, made good the papal cause. She was an adviser to Pope Urban VI. Armed with papal authority she travelled through Italy and reduced rebellious cities to obedience to the Holy See. Scholar, saint, stigmatic, she died at the age of 33. Has any woman in history rivaled that record of accomplishments?

St. Therese of Lisiux, the Little Flower, is a saint whose life any girl might well strive to imitate. Too often she is pictured as a sweet docile creature. Quite the opposite is true. A strong minded, self-willed woman, she had to learn through bitter experience to subdue her will to the will of God. Never in her life did she get the things she most wanted. Wanting the life of high adventure and great sacrifice of a missionary, she had to spend her days obscurely in a convent. Yet she achieved the victory of sainthood. I keep a statue of the Little Flower over my kitchen sink to remind me that even a well washed dish or a well cooked meal is pleasing in the sight of God.

It is, perhaps, practical good sense to name a son Willoughby after our second cousin who is badly in need of an heir to his fortune. Butt how much better to name him John, for instance, after the Beloved Disciple, and pile up treasure for him in heaven.

✖ ✖ ✖

DRIVING HER MAD

The lady, a Catholic, got on the bus and sat down next to a stranger, who promptly burst into conversation.

It seemed that gas rationing was driving her out of the church, no doubt of it. When the gas rationing began, she was going to a Lutheran church on the far side of town. Naturally she had to think twice about the distance when she was cut to four gallons a coupon. So she transferred from the faraway Lutheran to the Methodist church, which is almost halfway across the city. Then the rationing board cut the coupons to three gallons; so in desperation she joined the Fundamental Baptists, who are just two miles from her home. And now the board was making a cut to two gallons.

"I'm transferring to the Presbyterian church," she said. "It's just down the hill from where I live. But if they make another cut, I'm stuck. You'd never guess, but the church nearest to me is the Catholic church, right in the next block. So it will be a choice between that and giving up religion entirely. I don't know which is worse, do you?"

✖ ✖ ✖

The Problem of Pain

By S. J. Gosling

PAIN is the thing that shocks the modern materialist above everything else. If we must believe him the existence of pain is the cause of the world's loss of faith. So obsessed is he with the idea of pain that to him it is only evil—he calls it evil—and he professes to see in this prevalence of evil (or pain) an insuperable argument against the existence of a good and merciful God.

It may not be out of place to insert a few sentences from a letter of Professor Haldane to Arnold Lunn quoted in their joint book, *Science and Supernatural.* Professor Haldane says, "I should never have begun this correspondence, had I not hoped that I would induce an intelligent Christian to tell me how perfectly good and almighty Creator could have made a world containing so much evil, and how divine omniscience and omnipotence are to be reconciled with human free will."

But is this twofold mystery as insoluble as these moderns would have us believe? Or rather (since a mystery it is and will remain) are their objections to it as devastating as they think them? Let us take as an illustration the question of hell, which we are told is another stumbling block to the modernist. If we assume free will (and there is plenty of ground for the assumption) we must assume that man can be finally impenitent. What then is going to be done with him? To our limited intelligence there would seem to be but two alternatives: either God must revoke His gift of free will and make His creature love Him, or—Hell. What other solution is possible? Unless we admit this we must imagine that man can stand up in the face of God and say, "I will not serve—and You will have to save me!" What then becomes of the omnipotence of God?

I am not saying that this argument solves the mystery: but I do say that, so far as our limited reason can see and argue, it disposes of the argument that the modernists quote against it.

There still remains the mystery why did God give us free will? What prompted Him to do so? We cannot solve that; we do not know. But again, looking into our own minds and our own experience, we can see a reason, which may not indeed be the true reason, but is a good enough reason to destroy completely the statement that there is no reason. God, we say, has made us to know Him and to love Him. Now love in our experience is valueless and meaningless without free will. The proof is this: if we were given the power of creation we could make a creature to know us and to serve us; but we could not make the creature love us unless we could give it free will, for without free will its devotion and service would be that of a robot, mechanical and determined; it would not be, and could not be, love. Without free will love loses its savour and its existence.

We repeat, this may not be the explanation of the mystery; but it is an explanation and sufficiently reasonable to do away with the objection that there is no reasonable explanation.

Physiologists have elaborated a theory of pain which, if true, has a bearing on the moral and religious side of this question. Pain, they say, is the red light denoting danger. This is obviously true in a great many cases as we can show by simple experiments. If I am out on a cold bleak night, after a time I begin to feel pain, a warning that the cold has become too great for my bodily well-being. I am brought into a warm room and placed before a fire. The pain dies down and is succeeded by a feeling of pleasure. I spread my hands to the blaze; the pleasure increases. I approach my hands nearer and nearer to the flames; gradually the pleasure gives way to a feeling of pain; the red light shows; the heat has become too great, as formerly was the cold. Here the working of the red light is simple and obvious. and if it did not work in this way every living thing would quickly disappear from the earth.

Now from these very simple physiological experiments it seems that a metaphysical deduction can be drawn with absolute certainty, viz., that we are not justified in saying that pain is an evil. Obviously in many cases it is a good, and a necessary good, for it performs a function without which life would soon become extinct.

Pain, therefore, considered physiologically, is most certainly not an evil; and having disposed of the pure materialist on his own ground there is surely no need to pursue the discussion into the further question as to whether pain, considered ethically, is an evil. As pain in the natural order has a definite place in the divine economy as a deterrent and is mainly prospective, so in the supernatural order it is mainly retrospective and has its place as a penalty of wrong-doing.

To conclude: Pain has a physical raison d'etre as a warning signal. It has also a spiritual raison d'etre, more extensive and complicated, as an incentive to repentence, a means of purification, and an opportunity for self-sacrifice. So far as we can judge pain has been made a corollary of certain actions by almighty God for three definite ends. God does not inflict pain for the sake of pain, but as a means to an end, to deter us from danger, physical and moral, to incite us to penance, and to give us opportunity to merit.

⌘ ⌘ ⌘

TO ITS STATURE

One of the glories of Catholicism is that, answerably to its name, it touches all life, all things and all men. A Catholic may be narrow and make his Catholicism appear as narrow as himself. But it is always possible that one born in it may grow to its stature. More rarely, one who reaches it in late life may find happiness not in the discomfiture of Protestants, but in the handling of keys that will enable him to unlock the intricate problems of life and character, and to judge of each character with discriminating charity.

⌘ ⌘ ⌘

The Disadvantages of Being Rich

By L. M. Merrill

THIS is not an article of deep social significance. Anyone who draws from it the conclusion that we hate the rich and want to see them all dispossessed and levelled will be illogical and wrong. Anyone who reads into it socialistic or communistic tendencies will simply be projecting his own views into someone else's words. Nor are we unmindful of the advantages of being rich. Everybody knows that there are many such advantages; and we do not think that anybody will be prevented from desiring them and working for them by what is written here. Go ahead, we say, and keep on trying to become rich; but be aware that these are the disadvantages you will have to face, and that it is doubtful whether you will be able to overcome them.

We may as well frankly admit at the outset that we do not know any rich people very well. Oh, we know quite a bit about them. We have met them in hospitals, where they suffer like ordinary mortals; we have seen them lying in their pretty death-beds, where they surrender their souls even as the rest of men. We have given them advice, betimes, about their problem children, and the state of their souls, and about Christian truths that they found it difficult to understand and accept. But there is nothing personal about this because we do not know any rich people well enough to become personal about them.

Someone may ask: just what do you mean by a rich person? We shall not answer by setting any figure below which a man is not rich and above which he is. Rather we shall answer by saying that a rich person is one who can have just about anything that money can buy, including, if he wants it, a swimming pool in his back yard, a yacht on the nearest ocean or lake, and a winter and summer home. Mark that a man doesn't have to possess all these things to be rich; it is only necessary to be able to have them if he wants them, to be included among the rich.

Now among the first disadvantages of being rich is the fact that you don't meet the right people and you are constantly surrounded by the wrong ones. The right people are met behind counters in grocery stores; in queues lined up waiting to buy railroad tickets; in the packed coaches of slow trains; in social affairs and bazaars that are held in parish halls. Moreover, as a rich person you seldom, if ever, meet the down-and-outers, the tramps who frequent the frowsy districts of old cities and the environs of railroad stations and bus lines. As a rich person you seldom know the thrill of having a bulbous-nosed, bloated-cheeked, raggedly clothed human being with an immortal soul sidle up to you as just another human being with an immortal soul and say: "How about a quarter, Buddy, for something to eat?"

You never meet all these wonderful people because your money builds a wall around you that doesn't permit them to approach you. Somebody else goes to the grocery store for you, or the grocer comes to your servants' entrance and deals directly with the cook. You don't stand in lines waiting for railroad tickets because an agent of the road is always glad to settle all your transportation problems beforehand. You never meet the down-and-outers, because a car takes you almost to the train door and picks you up when you get off. And you don't go to bazaars and church parties, because, if you are interested in the cause, you send a check for ten dollars instead of appearing; if you are not interested (which is more likely), you just ignore the whole business.

Now the saddest part of this disadvantage is that you think of it as an advantage of your riches. How wonderful, you think, not to have to mingle with sweaty trades-people; not to have to push into a crowd to secure a seat in a train; not to be bothered by the "scum" of humanity that is always "mooching" for another quarter. But is it an advantage to know nothing about millions of your brothers and sisters? Never to have a strange woman with a baby in arms sit down in a vacant seat beside you in a train and tell you how her husband has been wounded in the war and is now hospitalized in a distant city where she is taking the baby for him to see for the first and possibly the last time? Never to be uncomfortable because there are a hundred other human beings, each with a full-blown set of desires, ambitions, fears, worries, loves and anthipathies, trying to reach the same destination, or to share the same conveniences that are sufficient only for a few? These are the people that teach one humility and charity and patience; it is your disadvantage that it is hard to practice these virtues in the paths you travel and the circumstances in which you live. It is a still greater disadvantage that, not meeting such people, it is extremely difficult for you to approach an understanding of what the pinch of poverty feels like, or what it means to go without a full meal because one cannot afford it.

But while you seldom meet the right people, you are surrounded most of the time by the wrong. You meet people at your club, where none but the "best" are admitted; at cock-tail parties and coming-out parties and parties for visiting celebrities. Most of the people you meet at such parties will have their names in the paper as having been there. For every simple, natural, unaffected human being you meet thus (there are such over there) you have to meet half a dozen "stuffed shirts," people whose highest peak of conversational sparkle is reached in discussing the difficulty of procuring good Scotch, or the brazen independence of the servant class, or the latest divorce scandal among the 40. Such people are either richer than you or not so rich; if they are richer they patronize you by giving you tips on the best buys in the stock-market; if they are not so rich, they kowtow to you as a tin god. The terrifying disadvantage of all this is that you have little chance or incentive to look at yourself as just a human being, and not a rich human being, and that you gradually become absorbed yourself in such nonsenses as the shortage of Scotch, the shortage of servants, the shortage of good stocks and bonds to buy and the shortage of faithful husbands and wives.

But that is not the worst disad-

vantage of being rich. There is a still worse one in the fact that you lose your perspective in regard to God. If there are any rich people who are reading this (which we doubt) and who are inclined to resent it, I will just ask a few questions on the answer to which anyone may judge the truth of the statement above. How many really rich people receive Communion every day, or even every Sunday of the year? How many make a retreat once a year? How many are interested in perfecting themselves spiritually, in spreading the faith, in destroying prejudice, in promoting strictly Catholic ideals? Yes, admitted, here are some. But the question is, how many? And the answer is, not enough to make a hundred to one bet a decent risk that an average rich Catholic can give an affirmative answer to the questions above. One might go even farther and ask how many rich people, who before they were rich received Communion daily or weekly and made retreats and attended extra devotions, etc., continue to do so after they become rich? Explanations, evasions, reasons, obstacles and difficulties as to why not are all beside the point. The fact that they usually don't do these things marks a disadvantage that goes with being rich that no material blessing can ever outweigh.

One more disadvantage in being rich is that with the acquisition of wealth there appears usually a stiffening of the sense of ownership and a special mechanism of resistance toward appeals made on one's generosity and charity. This is rapidly nurtured and developed by the fact that innumerable appeals are made to the rich for money. Let it appear in the papers, 'tis said, that a million dollars have been willed to somebody, and the morrow's mail will bring that somebody a sackful of begging letters. One of the sad psychological results of such an event on the minds of the rich is the conviction that the whole world is involved in a vast scheme to take the million dollars away, and the determination that the whole world is going to get precious little of the million dollars. So the sackful of mail becomes a waste-basket full of mail; the art of saying No is cultivated to an unconquerable degree; no discrimination is exercised on good, indifferent and bad causes; you cannot give to all, so you give to none, i.e., none that you can escape giving to with decency and propriety.

The disadvantage of this is that you lose both the fun and the merit of giving things away half foolishly and imprudently, with a kind of wild abandon that would be reminiscent of the Son of God handing out miracles to unappreciative lepers, and of the saints taking off their cloaks and putting them on passing drunkards. All sorts of inhibitions impede such divine folly. You mustn't promote laziness and sloth; you must think of your children, who would be grossly mistreated if they couldn't look forward to being almost as rich as you. (That's a disadvantage too; you'll never know how much better off the children would be if you could hoist up courage enough to say to them: "Don't count on my money for your future; I'm liable to give most of it away before I die; you'll have to stand on your own feet.") You must keep up with the rich Jones's, and hold fabulous parties and receptions, and move into bigger and better and more expensive homes. All these things get in the way of your experiencing the joy and acquiring the merit on a large scale that one experiences on a small scale when he gives his last quarter to a passing beggar, with a slight curdle of doubt as to whether it will be spent for coffee and doughnuts or for another slug of cheap whiskey. You never feel the thrill of making an act of faith in charity and saying: "It may be Christ in beggar's form; and I wouldn't want to pass Him by."

These are the great disadvantages of being rich. Of course they possess their counterpart of enviable advantages. You will never know, if you are rich, nor even understand, what it means not to be able to pay, except in driblets of a dollar at a time, a $100 doctor bill. You will never pass by a first class theatre, wondering what kind of a paradise would be revealed inside if you could only pass under the glorious marquee lights. You will never know how it feels to look at fur coats and beautiful bedroom sets in shop windows, while mentally figuring out how many decades of years of saving it will take to be able to own even the least expensive. But there are things that you miss and lose, and cannot have because you are rich. We wish we could give them to you because they are so good.

⌘ ⌘ ⌘

COMMENT FROM THE CONGREGATION

"Brethren," cried the preacher, "Watch out for the devil. He's chained to the wall, waiting to jump out and catch you. If you get near his chain, he'll stretch out his hand in front and grab you. Or he'll stretch out to the right and grab you. Or to the left and grab you. He'll even stretch out behind and grab you."

Voice from the rear: "The beast might as well be loose!"

⌘ ⌘ ⌘

HIM NOT TASTE GOOD

A resourceful missionary fell into the hands of a band of cannibals. "Going to eat me, I take it," said the misionary. "You wouldn't like me." He took out his pocket-knife, sliced a piece from the calf of his leg, and handed it to the chief. "Try it, and see for yourself," he urged. The chief took one bite, grunted, and spat.

The missionary remained on the island fifty years. He had a cork leg.

⌘ ⌘ ⌘

WISE MAN'S WORDS

According to the legend, a king from some far country once visited the wise man, Solomon, and in the course of their conversation asked for a sentence to remember, one that would help him both in time of prosperity and in season of adversity.

Solomon thought for a moment, then said:

"Remember this saying: 'This too shall pass away.'"

The visitor went away, content with his answer, and ever after he was comforted by that saying, because in prosperity, he repeated it, and it made him humble; and he thought of it in adversity, and it gave him courage to continue bravely to the end.

⌘ ⌘ ⌘

Mixed Marriage

Reprinted from THE LIGUORIAN

THE reasons why the Catholic Church forbids, and only with sadness and reluctance grants a special dispensation for, a Catholic to marry a non-Catholic, are forceful and conclusive. They are so strong that they should awaken in the mind of every young person who looks forward to marriage an unshakable determination not to risk entering a marriage of that kind. The fundamental reasons against mixed marriage are these three:

1. The difficulty of attaining happiness in marriage when there is disagreement on essential beliefs. Marriages may start off with love, but they endure only through unity. A wife and husband who are at odds in their convictions about heaven and hell, about Christ and religion, about laws and duties, can hardly have peace. They will come to conflict over innumerable issues, and conflict is the enemy of happiness in marriage. It makes no difference that two young people of different faiths swear to one another that they will not quarrel over religion; the quarrels will be there even though they are never put into words.

2. The difficulty of being loyal always to the dictates of conscience when there is disagreement as to what is right and wrong. Many intimate and important affairs of [illegible] touch the conscience di[illegible] Birth control is one. Ca[illegible] know it to be wrong, most [illegible]tholics not only deem it not wr[illegible] think it desirable. Thus the Catholic will either have to smother his conscience, or repeatedly offend and oppose his partner. There are other moral problems just as acute, on which differences are bound to arise and disturb the family peace.

3. The difficulty of rearing children to a fully convinced knowledge of the true religion. A Catholic knows that if he marries and has children, he will have the strictest kind of obligation of transmitting his faith to his children. To do that properly, he needs full co-operation from his partner. Such co-operation cannot be given, no matter how earnest a promise is made, by one who does not know or accept the Catholic faith. A frightening percentage of children of mixed marriages are lost to the Catholic faith because only one parent tried to instill it in their hearts.

For these reasons, Catholic young people should resolve firmly that they will not keep company with non-Catholics unless the latter show some inerest in their faith and willingness to try to learn why it means so much to them. All the love in the world cannot make up for the lack of unity in a mixed marriage.

× × ×

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Vol. 20, No. 3. The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., March, 1948

НАША ПОЧТА

Михайл Подлужевич: Дякуємо щиро за Вашого гарного листа та симпатію для Голосу Спасителя. Нехай Бог надгородить Ваше старання та співпрацю в поширенню катол. преси Гол. Спасителя. Поданим особам вишлемо слідуючі числа. Спасибіг за офіру для Гол. Сп. Повідоміть П. Соловія про це. **Симеон Галущак:** Сердечно дякуємо за гарного листа та офіру на віднову Гол. Спасителя, якого любите так читати. Сл. Божу та Парастас відправлено в Вашім наміренню. Колядник вислано. Нехай добрий Ісус Вас благословить та многократно винагородить. **Анна Шутка:** Отримали також Вашого цінного листа та офіри на Сл. Божі, Гол. Спасителя та й інші Вами подані ціли. Це дуже гарно що не забуваєте за своїх родичів. Нехай Г. Бог їх нагородить Царством небесним, а Вас обсипле многими дарами. **Теодор Курило:** Спасибіг за листа та офіру на Г. Спасителя й Сл. Божу за полеглих підчас війни. Відправлено. **Павліна Корняк:** Отримали листа та жертву на Сл. Божу й Гол. Спасителя. Щиро дякуємо. Нехай Бог Вас благословить. **П. Кравчук:** Дуже дякуємо за листа. Передплати занотовано. Гол. Спасителя вишлемо тій особі. Акафист до М. Б. відправлено. Нехай Мати Божа вставиться і випросить Вам здоровля та інших дарів. **Петро Овсяник:** Спасибіг за листа та офіру 1.50 для передплати Гол. Спасителя для скитальців. Нехай Господь Бог благословить й надгородить. **Іван Яворський:** Отримали Вашого листа і офіру 2.00 на пресу й календарі. Вислано. Передтим дістали від Вас жертву на Сл. Божу та передплату Г. Спасителя для поданої особи. Нехай ласкавий Ісус Вас благословить й многократно винагородить. **Никола Третяк:** Дякуємо за листа та офіру на віднову Голосу Спасителя, календар і прес фонд. Нехай Дитятко Ісус многократно нагородить. **Марія Драгум:** Щире спасибіг за листа та офіру на віднову Гол. Спасителя та Сл. Божу за Вашого сина Михайла, що перейшов ріжні небезпеки підчас війни, а вдома так нещасливо помер. Сл. Божу за нього відправлено. Нехай Ісус вислухає ті спільні молитви, осолодить Ваш материнський біль та смуток, а Вашого сина прийме до свого вічного царства в небі. **Іван Кіндрат:** Дякуємо Вам щиро за особливший дар для Гол. Спасителя з нагоди 25-го ювилею, та за віднову передплати. Нехай Ісус Вам многократно нагородить. **Василь Скарабан:** Отримали Вашого листа й 5.00 яко офіру на віднову передплати Гол. Спасителя і на Сл. Божу, і для скитальців і за календар. Щиро дякуємо Вам, а Ісус нехай Вам винагородить многократно. **Ева Кончук:** Сердечно дякуємо за гарного Вашого листа. Тішимось що Ви обоє старенькі любите так читати Гол. Спасителя, та що не забуваєте за сироти. Нехай добрий Ісус за це Вас благословить. **І. Брикович:** Дарунок Різдвяний на 1.00 отримали. За цю жертву та щирі желання щиро дякуємо. Желаємо Вам того самого щастя. *Mike Pedelski*: We have enrolled you in to another year's subscription to the Redeemr's Voice. Thanks for the compliments. A letter like your's is very encouraging. May God bless you.

ПОШУКУЮ:

Вуйків та стрийків, котрі виїхати ще по першій світовій війні до Канади: **Михайла Гладиборода, Павла Гладиборода Миколи Коцай і Івана Коцай.**

Пошукує Михайло Коцай, син Петра. Моя адреса:

Michael Kazai,
Girarol la Haks
Saneuveville, en Caulnais,
par Dehne Maselle, France.

ПРИЛЮДНА ПОДЯКА

Цим складаю прилюдну подяку Дитяткові Ісус та Матінці Божій Непорочно Зачатій і всім Святим за отримання ласк для одної особи. Прошу всіх о молитви для двох осіб.

Н. С., Арнес, Ман.

ПРЕС ФОНД

пан Чікорлій	1.00
М. Муха	.50
п. Городинський	1.50
Т. Хамульська	3.00
п. Котлярик	2.00
пані К. Гречаник	3.00
пан Лощук	2.00

Щиро дякуємо за жертви на прес фонд Голосу Спасителя.

РІЗДВЯНИЙ ДАРУНОК

п. В. Родич	.50
Н. Малайний	1.00
пані Чвик	1.00
пані А. Ворона	1.00
Всеч. о. Калуський	1.00
пані К. Ковалик	2.00
пані Бий	.25

Нехай добрий Ісус надгородить стократно всіх жертводавців.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

До Адміністрації Гол. Спасителя в Йорктоні:

Случайно дістався у мої руки Ваш Календар, який надзвичайно мені подобався і для того дуже радо перечитав я з 1948 р. Належність заплачу німецькими марками по курсі доляра. Рівнож прошу о висланя Вашого місіонаря "Голос Спасителя."

Читаючи Ваш Календар, я радів, і бачив в уяві наші монастирі і зараз на гадку прийшов мені монастир св. Василія в Гошеві, де чудотворна ікона Пречистої Матери Божої зістала укоронована короною приготованою в Америці. Щоби люди з Підкарпаття та взагалі з Галичини пригадали собі Гошів, то я зчасом приготовлю добре одну правдиву подію, яка мала місце в Гошеві в часі інвазії большевицької.

З Новим Роком витаю щиро від серця Ваше видавництво з бажаннями найкращих успіхів, хай Бог Милосердний наверне при помочи Ваших переконуючих слів богато з причини военного лихоліття упавших людей, хай нарешті і в нас зацарить любов, єдність та громадянська згода.

Знова для Вас дорогих всіж працівників на Божій та народній ниві бажаю зі щирого серця: щастя, здоровля та многая, многая літ як рівнож здійснення Ваших замірів.

Надівсе тішить мене дуже, що є в Америці таке видавництво, яке освідомляє і поясняє світові, чому то стільки людей стратило дах над головою та та стались нещасними скиталцями до яких і я належу.

Це власне наповняє нас всіх певною надією і світлою охотою до дальшого сумного та малонадійного існування.

Дай Боже помагай!

Очікую нетерпеливо вістки.

Слава Ісусу Христу!

Іванна С.

New Haven, Conn.

Rev. Fathers:

Throughout the past year The Redeemer's Voice has been a source spiritual as well as an educational uplift in my everyday life. I do look forward to it every month with renewed interest...

Mrs. Catherine Hrechanik (*Editor*): Thank you very much for your kind letter. We hope to keep up the good work, so that Christ may be known everywhere.

Виллінгдон, Алта.

Всечесне Видавництво
Голосу Спасителя:

Дуже радіємо цею вісткою, що видавництво Голосу Спасителя відсвятковує свій 25-літній Ювілей свого заснування.

Ми свідомі цього, що за цей час много душ завдячує свій духовний поступ читанню Голосу Спасителя.

Тому Сестри Служебниці з лічниці Віллінгдон желають Видавництву Голосу Спасителя і на будуче найперше обильного Божого благословенства. Желають як найкращого поширення цеї духовної книжки, щоб і на будуче, не одна душа могла скористати з цеї духовної поживи. Щирожичливі

Сестри Служебниці
з лічниці Вилінгдтон.

Едмонтон, Алта.

Читаємо в Голосі Спасителя в числі на січень, що в році 1948 друкарня Голосу Спасителя святкує свій 25-літній ювілей, де Отці Редемптористи в Йорктоні видають свій дорогий і дуже улюблений Місіонар, що з початку звався Голос Ізбавителя, а тепер Голос Спасителя. Мусимо всі признати, особливо ми піоніри, що їх початки були дуже трудні, так як і всі наші початки в Канаді. За це належиться їм від нас укр. католиків, з осібна від читачів Г. Спасителя щира подяка і признання, що Отці в той час піднялись так трудного а для нас всіх хосенного діла, бо то була перша правдиво українська католицька газета в Канаді.

Я тішуся, і дякую Господу Богу, що я дочекав цього ювілейного року, бо і я можу прилучитись і разом відсвяткувати цей ювілей, бо від того часу я почав читати Г. Ізбавителя. Можливо, що був би я так скоро недовідався що Отці в Йорктоні видають часопись, але в той час був мій син Василь, що тепер Брат Методій в Колегії св. Йосифа, і він разом із другими студентами продавав ті книжочки людям що там були на відпусті. А що він найбільше число розпродав, то да уе йому Отці принумерували на оден рік Г. Ізбавителя, а він переписав на моє імя, і від того часу я став читачем а відтак і передплатником.

Знаємо що як хто святкує свій ювілей, то приятелі обдаровують його своїми дарунками на памятку, щоб йому пригадували його ювілейний рік. Тож і ми повинні зложили свій дарунок для друкарні Г. Спасителя в цім ювілейнім році. Але не срібне начиння бо друкарня начиння ні нащо непридасться. Друкарні треба нової машини, і то машини не будьякої, але такої, щоб могла подвоїти свою друкарську працю на друге чвертьліття. Через 25 років то тільки оден раз був заклик щоб помогти сплатити одну машину, а їх не мало зужилось через 25 років, так як зуживаються на фармі чи у фабриці. Як бачимо знимку машини в Г. Спасителя і як пишуть, що розвязує всілякі друкарські клопоти, то нема чого срахатись, коч виглядає сума велика. Українців католиків більше є в Канаді як 12 тисяч, а ще читачі із Америки, де троха поможуть. Нитка по ниці, а бідному сорочка. Я хоч вже не господар, але посилаю хоч $5.00 як ювілейний дарунок для друкарні, і прошу Бога, щоб допомагав працівникам в друкарні праці, і та їх праця щоб увінчалась як найліпшим успіхом. Так щоб наш нарід міг набути всі потрібні річи для духовних потреб, як для себе так і для наших церков, так як ми мали в старім краю в Галичині. Бо вже тепер нема надії щоб ми могли щось спровадити зі старого краю.

Здоровлю всіх читачів Гол. Спасителя, прошу і завзиваю, щоб всі щиро відгукнулись до жертв на цю нову друкарську машину, як ювілейний дар для Друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні.

Григорій Козяк.

Адміністрація Голосу Спасителя щиро Вам дякує за такий гарний лист з нагоди 25-ліття нашої друкарні та за жертву $5.00 на ту нову машину. То правда, як би так кожний читач наш дав би свій ювілейний дарунок то цего року ця машина вже булаби в русі. Думаємо, що читачі переймуться цим та зроблять це. Спасибі Вам та нехай Господь Вас благословить.

СТАН ПАНА КОНОВАЛЬЧУКА

Десь так кого 10 грудня, 1947, п. Коновальчук поїхав був до Вініпегу. У своїм листі до нас згадує він, що брав всілякі можливі тести нирок. Тепер почувається несогірше та з нових ексреїв можна було пізнати, що нирки поліпшилися від коли брав стрептомісин. Ми не знаємо чи пан Коновальчук підінявся операції, однак з листа 26 січня просить своїх добродіїв о молитви за здоровля.

"Складаю щиру подяку з глибини мого серця слідуючим паням, що були так милосердні і прислали мені свої щедрі дарунки на Різдво Христове. А се: пані Бодз з Пайн Ривер, Ман. 1.00 і гарний пакунок всякої їди. Пані Софія Цапак з Сарто, Ман., прислала гарний пакунок всякої гарної їди. Пні Наталія Шпирка 5.00 і пані Геноефа Цапек 5.00, Плимавт, Па. Се є на мое продовжуюче лічення. Щире спасибіг Вам, пані, за так гарну пощану до мене як се Ви ушанували мене.

"Хочу також щиро подякувати Всеч. о. П. Пулякові за труд, що мене відвідали тут в клініці, а другого дня прийшли мене висповідати і запричащати.

"Прислали по другому разі жертви: пані Аделя Багрій, Редвей, Алта. 5.00; панство С. Ухач 1.00; пані Катерина Шастко 1.00; Павло Кіт, Смуд Рокс, Фолс, Онт. 2.00; В. Осадчук,

Горгем, Н.Д., 10.00; Міхал Козі Вал, Па., 5.00; пані Магда Николаліон, Лівінія, Мон., 2.00; пані Марія Черней, Гефорд, Саск., 1.00; панство Ів. Равлик, Райкрофт, Алта., 2.00."

Дальші жертви: М. Пастужик, Голден, Алта., 5.00; Марія Обач, Малантон, Ман. 1.00; В. Вернюк, Райкрофт, Алта., 5.00; П. Мулик, Спирит Ривер, Алта. 5.00; Д. Татарин, Габбард, Саск., 2.00; Н. Лиюк, Гвайт Біч, 1.00; Н.Н., Голден, 5.00.

Поправка зі висказу жертв з числа грудня, 1947: Має так бути: Добродій п. В. Осадчук зібрав $45.80, а п. В. Вернюк зібрав трохи і прислав $50.00. А се: Іван. Мулик 1.00; Павло Козел 2.00; Юрій Дідух 1.00; Іван Каменюк 1.00; пані М. М. Бзова 2.00.

НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В БЕНКЕНД, САСК.

Є ще богато людей, що десь закинули поміж паперами в дома ті листи, які подіставали з просьбою о маленьку жертву на будову церкви в Бенкенд, Саск. Якщо ще не згасла в них добра воля—то ми просиливи сердечно віднайти зворотну коверту вже готову з адресом, і ласкаво прислати хоч малу жертву, а на весну та жертва стане успішною при будові церкви.

Тут подаємо імена й жертви тих добрих людей, які не забули а нас але прислали щедру жертву:

Іван і Марія Лакоцькі з Бронкс, Н.Й.	5.00
Стефан Бий, Бурр, Саск.	2.00
Василь Шкраба, Гріфтон	2.00
Франк Гриба, Гріфтон..	1.00
М. Лехман, Винипег	2.00
Маія Лунічук, Стр. Пайн	1.00
Мих. Баранюк, м. Мн. Рд.	5.00
Юліян Лисак, Андрю, Ал.	2.00

Всім жертводавцям щиро сердечно дякуємо за ласкаві жертви, які стали великою заохотою та моральною піддержкою всіх парохіян, як рівнож матеріяльною поміччю при будові церкви, яку на весну будуть докінчувати. Вікна, двері, та брик-сайдінґ вже прийшов і тільки чекаємо теплого дня щоби все це поставити на місце. Нехай Господь милосердний стократно нагородить Ваші шляхотні та жертвенні серця за все добро, яке Ви зробили—а ми будемо щиро молитись за Вас у тій церкві, котру Ви так щедро своїми жертвами спомогли.

Хто голоситься і бажає йти слідами тих щедрих жертводавців, нехай присшле жертву на адресу:

Rev. Fr. Gregory Shawel,
Catherine Street, Yorkton, Sask.

ЖУРНАЛ УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ СТУДЕНТІВ УНІВЕРСИТЕТУ

Винипег, 7 лютого (УКПС) Українські Католицькі студенти манітобського університету, що гуртуються при Централі Українців Католиків Канади в товаристві "Гамма Ро Капа," почали видавати свій журнал "Варсити Вюз." Основником сього товариства і його духовним провідником є Всеч. о. Володимир Божик, парох церкви св. Духа в Брукленде, Винипег, Ман.

КАМПАНІЯ КОЛЕҐІЇ СВ. ЙОСИФА ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Коляда Студентів

До тепер Кампанія Колеґії св. Йосифа увінчується досить гарним успіхом. Найкраще пописалися самі студенти, що мешкають у колеґії цего року. Підчас Різдвяних Свят вони ходили колядувати в своїх околицях на Колеґію св. Йосифа й заколядували поверх девять сот долярів— $939.50. Це дуже гарний приклад наших молодих працівників! Це показує, що може зробити малий але добре зорганізований ґурток одиниць!

Голос бувшого студента, пана адвоката Кіндрата

Дорогі читачі "Голосу Спасителя"! Я маю велику приємність писати до Вас про заслуги Колеґії св. Йосифа в Йорктоні. Я, бувший студент цеї інституції, знаю її вартість. Ця наша виховна інституція є одинока в цілій Канаді, що виховує наших українських католицьких хлопців у Гай Скул. Ця інституція зберегає, наші молодечі сили та морально й національно приготовляє їх до суспільного життя.

Від самого початку існування Колеґії св. Йосифа, Преподобні Брати-вчителі, посвятилися для добробуту українських хлопців. Вони приймали всіх студентів, котрі мали охоту вчитися й бажали поліпшити свою долю. І тому в історії Колеґії св. Йосифа знайдемо ось такі, загалу незнані, події:

Приходить хлопець до Колеґії св. Йосифа, котрому минуло 16 літ. Він мало вміє англійську мову, але має велику охоту вчитися. Він не має грошей ні родичів, ні приятелів, котрі б йому пмоогли. Однак, відважно приступає до Директора колеґії й розказує свої клопоти й бажання.

Брат Директор довідується, що в глибині серця цего хлопця є велика любов до українсь кої культури, до українського народу. Він бачить велике хотіння цего хлопця вчитися, що би зайняти відповідне становиско в нашім життю. Директор приймає цего хлопця до колеґії. Хлопець здивований, але тішиться, що знайшов правдивого приятеля.

Минає рік, минає кілька років і цей хлопець кінчить нищі кляси. У 22-му році життя, цей хлопець кінчить Гай Скул, іде на вчительський курс і стає вчителем. Стає нашим працівником!

А чия тут заслуга? Тільки Братів Христіянських Шкіл і Колеґії св. Йосифа! Це діялося тому 15 літ назад, це діялося тому 5 літ назад, це діється нині. Історія Колеґії св. Йосифа повна подібних подій. Поспитайте бувших студентів. Цего року в Колеґії св. Йосифа є пять хлопців-сиріт, за котрих ніхто не платить. А вони вчаться. Приготовляються стати колись працівниками й провідниками на нашій українській католицькій ниві.

Брати Христіянських Шкіл віддали все, щоби виховати для нас правдивих працівників і провідників. А тепер, коли вони хочуть прибудувати Колеґію св. Йосифа, щоби примістити більше наших хлопців, то поможім ми їм. Даймо свою велику жертву, бо це для нас і для нашого покоління!

— А. М. Кіндрет.

25-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА ВСЕЧ. о. СОВІТНИКА СТЕПАНА СЕМЧУКА

Винипег, 10 лютого (УКПС) У середу, 18 лютого, сього року, випадав двайцятьпятьлітній ювілей священства Всеч. о. Степана Семчука, теперішнього пароха церкви св. Поркови в Винипег, Ман.

Особа Всеч. о. Ювилята є знана не тільки усьому українському католицькому загалові Канади, але також в Америці, Европі і по других закутках світу.

Всеч. о. Семчук, се наперід совітник нашої Української Католицької Діецезії в Канаді; дальше, знаний поет і славний журналіст, якого твори появляються від ряду літ на сторінках української католицької преси світу. Основник нашої найбільшої діецезальної організації Брацтво Українців Католиків Канади. Основник нашої часописи БУК-а "Будучність Нації," якої він сам був рекактором через повних десять років. Сталий дописувач до Календаря Голосу Спасителя, якого світлі та поучаючі статті, люди залюбки читають, а їх науку надовго памятають. Взірцевий парох і повний труду і енергії ідейний народний працівник. Член Головної Ради Централі Українців Католиків Канади і уже другий рік повний посвяти референт Діецезальної Референтури Імміграції при нашій Централі. Уся майже поміч, що дотепер дала Українська Католицька Церква в Канаді нашим братам і сестрам на скитальщині, перейшла через нестружені руки Всеч. о. Семчука.

Честь, кому честь.

Всеч. о. Степан Семчук

Редакція і Адміністрація Голосу Спасителя, разом зі всіми Отцями Редемптористами скла дає Всеч. Отцеві Ювилятові як найщирійші побажання кріпких сил у тяжкій і відвічальній праці, львиного здоровля, та обильних Божих благодатей і щастя святкувати колись золотий ювилей. В день Вашого світлого ювилею ми Господа благали, щоб сповнив всі Ваші бажання, а Ваше горяче серце наповнив радістю ущерть, та нагородив Вас всім добом за всі Ваші труди і праці.

За Ваші поучаючі статті, які кожного року появлялись у Календарі Голосу Спасителя, особливійше дякуємо.

На многая літа!

ЛИСТИ ЗІ СКИТАЛЬЩИНИ

Подаємо пару листів подяки, які отримало Товариство Українських Католицьких Жінок в Йорктоні, за що вислали пакунки живности до ріжних країв Европи—для наших бідних, опущених людей. Є це лише маленька частина з тих численних листів, які отримало Товариство УКЖ. за ті численні пакунки, які вони невсипущо висилали і все висилають. Останним разом вислали 38 пакунків.

Лист говорить сам за себе.

Сальцбург, 19.I.48

До хвального Союзу УКЖ. на руки Вп. пані Марії Стрільчук як голови в Йорктоні:

Оцим складаю Вам щиру, сердечну подяку за пакунок, який я одержав якраз перед йорданськими Святами. Всім Паням дякую за вияви співчуття що за добру волю мені допомогти, а особливо дуже дякую Вп. Пані Скільник за щедрий дар цукром, та всім іншим Вп. Паням, які жертвували смалець, цигарети, зупу, молоко, сир і масло. Велике враження зробив на нас цей пакунок, бож це був перший пакунок, який ми одержали за цілий час 4-літної скитальщини. Передовсім дуже зворушаючо поділяв цей момент на мою дружину яка будучи довгі літа скарбничкою товариства "Союзу Українок" все займалася збірками на допомогу нашим укр. інвалідам, політ.-вязнів, студіюючої молоді, а в послідніх часах біженцям з Великої України, які переходили через наше місто. І ось тепер сама опинилася в цій нужденній ситуації...

І не знаю, чи коли, наші обставини зміняться на лучше. Колись я, як урядовець, працював в бюрі, мав також склеп з тютюном, шоколядою, овочами і т.п., крім цего працював на народній ниві секретаром філій тов. "Просвіта," начальником тов. "Сокіл," режисаром театрального гуртка і т.д.— Мав свій дім з прекрасним умеблюванням і домовим господарством. Жена займалася домашньою господаркою і працювала в суспільстві для добра нашого народу. 1943 року мій одинокий син з шкільної лавки вступив до української дивізії до боротьби з большевиками і до цеї пори не можу про його долю нічо довідатися.

В марті 1944 р. змушені були ми перед блошевицькою навалою покидати рідний край і всьо добро, щоби до цего часу скитатися по чужині.

А теперішне наше положення? Живемо в примітивних бараках, серед холоду і голоду, де на голову капає вода... Удержання— аби не вмерти: рано і ввечері забарвлена вода —ніби чай, ніби кава без цукру, обід: юшка з буряків або гороху. Різдвяні свята святкували—без мяса...

А життя вимагає свого. Щоби не опадати цілком на силах змушені ми все їздити по кільканадесять кільометрів на села і в господарів міняти свої найконечніші речі за харчі. Тоже дивота, що ходжу в знищеному вбранні, а 17-літня доненка, яка учиться в сільсько-господарському ліцею, плаче що не має відповідного плаща чи суконки як інші, що час від часу одержують від кревн-

них з Америки допомогу. З нашої родини, на жаль, нікого в Америці нема.

Одиноким рятунком для нас бувби виїзд до Америки або до Канади, щоби положити кінець цьому безнадійному життю, та забратися до праці бо праця дає життю веселість і задоволення. Мрією нашою є найти працю між своїми людьми, а запроторання нас десь далеко між чужий нам елемент бувби для нас тюрмою, бо ми хотілиб дальше працювати, як колись, для добра нашого поневоленого народу. Тому ми булиб дуже вдячні і відплатилибся стократно цій людині, якаби допомогла нам до виїзду до Канади. Ніякої праці не застрахаємося бо ми на все готові—аби лише чесна була праця.

На кінець перепрошую дуже, що я так широко розписався і дуже прошу Вп. Пань може хтось з Вас потрудиться і ласкава буде мені на цей лист відписати, за що дуже а дуже буду вдячний.

Поздоровляю всіх щиро і остаю з високим поважанням.

Ст. Т....

— —

Мюнхен, 20.XII.47.

Вельмишановні Пані:

Не знаю якими словами Вам дякувати за щирий сердечний святочний дар з нагоди Різдва Христового. Скорше сподівався атомової бомби як дарунку з Канади і то якраз в навечерія св. о Николая—до того в мою найтяжчу годину, коли то тверде життя студента скитальця, до того необнятого тперішньою допомогою ІРО., поставило мені до вибору бути чи не бути.

Місяць грудень був для мене такий тяжкий, пеховатий, морально пригнічуючий, що здавалося, що заломиться все, що ще осталось дорогоцінного з рідної землі.

І цей перший (за два роки) дар, хоч тут в Німеччині представляє він велику вартість по мочі матеріяльної, то безпорівнання о много більшу, неоцінену вартість моральної по мочі, що обновляє душу і віру в будуччину, розвіває кошмарну осамітненість, та додає сили і енергії бути готовим до послуг рідної землі.

Найбільшим бажанням моїм в Різдвяну Ніч, булоб могти Вам відвдячитися належно, та бути здібним помогти морально там що зараз кровавляться на рідних землях. Цукор і шоколяду я зараз проміняв за дрова і вже сиджу в теплій хаті, та щасливий, що Різдво святкуватиму в теплих чотирьох стінах хоч і на чужині далеко від своїх рідних, за те в гурті найблизших друзів однодумців, та прислухуватись мемо звукам рідних дзвонів з України та до брязкоту завтрішнього дня,—дня народження Правди а з ним вільної України.

З найщирійшим побажанням веселих щасливих Свят Різдва Христового і щасливого Нового Року, остає

Ол. С.

— —

Отцим заохочуемо всіх українців в Канаді й Америці щоб не жалували ні труду ні гроша а доложили усіх старань, щоби помочи нашим голодуючим браттям. Хто скоро і радо дає—подвійно дає.

ПРИДБАЛИ НОВИЙ БУДИНОК

Йорктон, Саск., 6 лютого,—(УКПС) Дівоча Академія Серця Христового в Йорктон, Саск., що її провадять Преподобні Сестри Служебниці ПН-ДМ., розбудовується. Наш кореспондент довідується, що Преподобні Сестри закупили гарний будинок з летунського майдану коло Йорктону і з весною його перетягнеться на площу коло Академії. На покриття коштів перетягнення будинку і його положення коло Академії потрібні досить великі жертви. Сестри Служебниці сподіються, що український католицький загал їм прийде з поміччю.

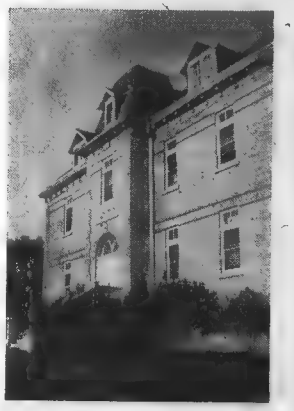

Дівоча Академія в Йорктоні

IX ЕКСЦ. ПРЕОСВ. КИР ІВАН БУЧКО В АМІЄНІ

(УКПР) Друга душпастирська округа врешті діждалася відвідин свойого Найдорощого Владики і Апостольського Візитатора. Для соток українців із північної Франції, день 2-го листопада останеться довго в памяті, як день незвичайного релігійного підйому і справді велитенської маніфестації. В неділю від 7-ої год. ранка, вулицями ще сонного міста, зі всіх усюдів, наближалися більші і менші групи наших земляків до історичного Собору в Амієні. При дверах катедри привитало Владику громадянство хлібом та сіллю, а святково прибрана дітвора—квітами.

Ніколи не забудемо оцих зворушливих хвилин, коли під високими склепіннями храму, промунали слова Архієрейської Богослужби.

Біля 6,000 маса вірних, гопвійно слухала святих мельодій Літургії. Місцевий французький архипастир, Їх Ексц. Друлерс, у зворушливій промові до Преосв. Кир Івана, сказав дослівно таке: "Ми з невимовним болем слідкуємо за трагічними переживаннями укр. гр. катол. Церкви у Вашій Батьківщині, але одночасно з гарячою симпатією констатуємо геройську, справді апостольську поставу Вашої Єрархії, Духовенства і вірних. Тому, як католицький Епископ, маю для Вас тільки гарячі почування приязні і симпатії."

В момент Св. Причастія, аж 526 осіб прийняли Евхаристійного Господа під обидвома Видами. Провідник через мікрофон пояснював приявним значення Евхаристійної жертви. Були приявні, Всч. о. Канцлер Іван Лиськович, місцевий душпастир, Всеч. о. Богдан

Курилас ЧНІ. (душпастир округи Ліль), Всеч. о. Радник Михайло Гаврилюк і душпастир округи Реймсу Всеч о. Іван Гаврилюк. Були також присутні в часі Богослуженні представники посадника міста Амієну. По Богослуженню, в часі прийняття в честь Владики, біля святово прибраної естради, висловлювали різні промови, свої глибокі почування радости з приводу гостювання Епископа. В третій год. пополудні відбувся концерт в театральній залі св. Анни. Попи. си української дітвори під керуванням Вп. пані Бринявської викликали справжню бурю оплесків. Ту вдалу імпрезу зволив Епископ завершити своїм батьківським, теплим словом. Не звичайно милою була поява Сестер "Згр. Непорочної Діви Марії" що звеличали Богослуження своєю приявністю, та розгорнули самаритянську діяльність посеред вірних.

Приявний.

КОНГРЕС УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ КАНАДИ
30 Червня, 1 і 2 Липня, 1948

Винипег, 9 лютого (УКПС) Заходом Централі Українців Католиків Канади, відбудеться в Винипег, Ман., другий Конгрес Українців Католиків Канади, у днях 30 червня і 1-2 липня, 1948.

Блищі подробиці Централя подасть пізнійше.

ПАРОХІЯ В РІДЖАЙНІ ПРИНЯЛА НОВИЙ СТИЛЬ

Ріджайна, Саск., 7 лютого, (УКПС) Українська Парохія св. Василія Великого в Ріджайна, Саск., дістала дозвіл від Епископського Ординаріяту перейти на новий стиль і святкувати свята після нового календаря.

ЗО ЗВІТУ МІСІЙНОГО ТОВАРИСТВА СВ. ЙОСАФАТА

Винипег, 6 лютого (УКПС) Місійне Товариство св. Йосафата видало звіт зі своєї діяльности за рік 1947. З нього довідуємось, що за 1947 рік Товариство мало загального приходу $3617.38, і з сього уділило фінансову поміч чотиром церквам, двом церквам дало поміч у формі позичок, вислало за $440.69 пакунків для скитальців, за $760.74 інтенцій для священиків на скитальщині в Европі, $50.00 дало Централі Українців Католиків Канади і $40.00 українській католицькій молоді у формі жертв.

ПРЕДСТАВНИК ЦЕНТРАЛІ НА КОНФЕРЕНЦІЇ "КАНАДІЙСЬКОГО ГОРОЖАНСТВА"

Монтреал, 25 січня (УКПС) У Монтреалі, Кве., відбулася в днях 23-24 січня с.р. конференція "Канадійського Горожанства," до участи в котрій була запрошена також Централя Українців Католиків Канади. Централю заступав на конференції Всеч. о. С. Шевчук ЧСВВ., ігумен парохії св. Михаїла в Монтреалі.

МОНАСТИРСЬКИЙ ДІМ ОО. ВАСИЛІЯН У ЛОНДОНІ

Лондон, 25 січня (УКПС) Від власного кореспондента, Всеч. о. ігумен Жан, ЧСВВ., що є тепер Парохом в Лондоні, вислав до Кардинала Гриффіна прохання, котре опісля також особисто представив, в котрім представив конечність заснування монастиря оо. Василіян в столиці Англії. На початок Всеч. о. Жан уже має поверх два тисячі томів книжок, що сталиби основою монастирської бібліотеки.

Три василіянські братчики уже є в Англії в таборах а близько других 25 молодих українців католиків зазначили о. Жанові своє бажання вступити до Чина св. Василія Великого. Коли о. Жанові удасть ся купити будинок на монастир, тоді приїдуть з Канади два отці Василіяни до його помочі і отворять монастир, звідки Отці будуть обслуговати українців Лондону і околиць.

НАША СЛУЖБА БОЖА В НОТТІНҐГЕМ, АНҐЛІЯ

Ноттінґгем, 10 січня (УКПС) Від власного кореспондента. На початку січня Преосв. Бучко відправив Сл. Божу в місцевій катедрі св. Варнави, для великого числа українців католиків і місцевих англійських католицьких парохіян.

ВІСТИ З ВАТЕРФОРД, ОНТ.
(Продовження)

Різдвяна Відправа
(Продовження)

— —

На Службі Божій священик у нових ганро вишиваних ризах.— Яке все те гарне, чудове!

Перед вертепом люди старші й молодші, мами зо своїми діточками на коліна припадають й моляться до Дитяти Ісуса, щоб їх благословив у всіх хвилях туземного життя.

"Благослови нас, Дитятко Боже,
Дари нас нині любовю,
Най ціла сила пекла не зможе
Нас розділити з Тобою.
Благослови нас, ми Твої діти,
Христос родився: Славіте!"

Вже перед 10-ою годиною люди почали сходитися до церкви, бо о. Парох заповіли, що від 10-ої години священик буде в церкві, щоб слухати св. сповідей.— Година 11-а Повечеріє Велике, а о півночі почалась Служба Божа. Який високий, величний настрій!

"Со страхом Божїім і со вірою приступіте"— і подвійний ряд людей, старших і молодших, від престола аж до дверей, вздовж цілої церкви по середині,—подвійний ряд людей станули на коліна щоб прийняти св. Різдвяне Причастя. Можна тоді поправді співати ці слова нашої коляди:

"Ісусе милий, ми не багаті,
Золота в дарі не можем дати,
Но дар ціннїший несем від мира,
Це віра серця, це любов щира."

Різдвяний Концерт

Вже від давна не бачили в Ватерфорд такого концерту або подібного, як ми те бачили в неділю, 21 грудня, 1947.

По вечірній відправі в церкві, відбувся цей Різдвяний концерт і Гостина св. о. Николая, в парохіяльнім домі.

Заля наповнена була, як то кажуть, по береги. Хто трохи спізнився, мусів вертатися домів.

Та й варта було бути на тім концерті чи радніше на тім Різдвянім представленні.

На початку була відіграна гарна штука по англійськи:— "Broadcasting Station C.S.S.R.",— що на добре розвеселила публику.— А потім саме Різдвяне представлення. Новопомальована сценерія доповняла враження самої гри. З великим захопленням слухали всі про події, що вязалися тісно з приходом Спасителя на світ. Можна би сказати, що те представлення було правдивою проповіддю для всіх. Я сам слухав дуже уважно, та й пару разів мусів отерти сльозу з очей. Таке то наше християнське серце, вразливе, чувственне, коли слухаємо про Ісуса Христа, — слухаємо про Ісуса Христа та й починаємо Його щораз більше любити.

Ось коротенький зміст того представлення:

В першій дії: пастирі відпочивають коло огня та й згадують про обітницю Божу про Спасителя світу... Согрішили наші перші родичі, та Бог у своїому милосердю обіцяв Спасителя... Очікували того Спасителя патріярхи, пророки пророкували про Нього, та коли ж Він прийде?... Чи діждуть вони, бідні пастирі, тої хвилі, щоб бачити Спасителя світу?— Змучені заснули пастирі. Та нагло ясно звізда заясніла на небі й голос ангелів дався чути, що прославляли новонародженого Спасителя. Збудились пастирі та й не знають, що це має означати. Та зявляється ангел і їм звіщає велику новину, що народився Спаситель світу. Переповнені радістю скоро збираються в дорогу, щоб Новонародженому поклонитися і свої скромні дари зложити. До них прилучається двоє людей, двох козаків —представників українського народу, що від всієї України й від всього українського народу хотіли б також поклін зложити Божій Дитині.

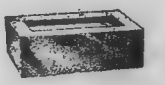

ПРОСИМО

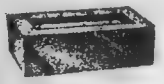

ЛАСКАВО ПОМОГТИ

ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ ПРЕОБРАЖЕННЯ Г. Н. ІС. ХРИСТА ПРИ КОЛЄГІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В РОБЛИН, МАН.

Свої жертви на фонд будови церкви в Роблин переслали отсі добродії: По 1.00: К. Нога, П. Лукій, Д. Радюк, С. Цецюра. По 2.00: Ів. Боярський, О. Вересюк. По 3.00: Д. Татарин. По 4.00: п. Шашкевич; По 5.00: Р. Сінго, П. Глух. По 20.00: Василина Мусій. По $100.00: Н.Н.

Хто слідуючий: Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай добрий Ісус якнайщедріше винагородить Ваше гарне діло своїми дарами.

оо. Редемптористи, Роблин, Ман.

В другій дії історія в палаті Ірода: Ірод гордий на троні сидить, певний своєї влади. За повідає бундючно, що знищить кожного, що посмів би посягати за його царський престіл. Йому, звіщають новину, що вже мав би народитися цар світу... Та Ірод вірить у свою силу: коли довідається, де він народився, то убє його. —Приходять до нього три мудреці—царі зо Сходу далекого, що йшли за світлом нової ясної зірки і прийшли аж до Єрусалиму. Та й зголосились до царя Ірода, бо думали, що в царській палаті народився цар світу. Ірод покликає ученого архиєрея, а той вичитує в святій книзі, що в Вифлеємі мав народитися Спаситель: "І ти, Вифлееме, Юдина земле, нічим не менший єси між вождями Юди; бо з тебе вийде вождь, що стане пастирем мого народу, Ізраїля."— Відпускає царів Ірод, говорить їм щоб ішли до Вифлеєму та й просить їх, щоб із поворотом до нього вступили, коли добре розвідають про НовНонародженого, бо й він хотів би поклонитися Йому.— Царі відходять, а Ірод видає приказ повбивати в околиці Вифлеєму всіх хлопчиків від двох років нижче... Та сумління починає його мучити, він попадає в якийсь дур, божеволіє, а диявол до нього зближається, щоб забрати його душу.

В третій дії: Пастирі з козаками в дорозі, ідуть, щоб поклонитися Спасителеві світу. Козаки розказують пастирам про Україну: це гарний край, богатий, та тепер нещастя зависло над ним, а нарід український трепить страшні знущання, переслідування й мучеництво. Пастирі потішають козаків, що й над Україною Бог змилосердиться, бо Він добрий і милосердний... Спаситель народився, Спаситель цілого світу. Але де Він народився, де Його шукати?... Та чують ангельську пісню, що "не в царській палаті, а в убогій хаті" народився Він.. Вже знають, де шукати Спасителя. Скоро поспішають до Вифлеємської стаєнки.

Ієтверта дія: В Вифлеємській стаєнці. Боже Дитя в яслах на сіні лежить та свою маленьку ручку підносить, щоб усіх благословити. Божа Мати над Ним похилилась, а праведний Йосип поважно споглядає ... Пастирі й козаки на колінах близько Божого Дитяти, і царі зо своїми дарами коло Нього. Пісні співають, Христа прославляють... Закінчують колядою:

Глянь оком щирим, о Божий Сину,
На нашу землю, на Україну,
Зішли їй з неба дар превеликий,
Щоб тя славила на вічні віки.

По цім представленні ще св. о. Николай відвідав наших Ватерфордських дітей та роздавав їм дарунки.

Час цього вечора не був страчений для нікого. Для всіх приніс багато потіхи й багато душевної користи.

Підчас представлення зібрано $44.05, і ці гроші були вжиті на покриття коштів цього представлення та на новозмальовану сценерію.

О, коби ми мали більше таких гарних предпринять у нашім парохіяльнім домі!

Привитання Отців

Вже від давна наша парохія бажала громадно привитати

Отців Редемптористів, що почали обслуговати нашу громаду від місяця червня. Та все не було якоїсь відповідної нагоди. В будень для нас парохіян було трудніше зійтися, а в неділю чи свято всіх Отців нема вдома. Та нам порадив наш попередній парох Всеч. о. Ізидор Борецький, щоб ми зробили таку несподіванку для Отців третього дня Різдвяних Свят, бо того дня правдоподібно будуть усі Отці вдома, а ми будемо ще святкувати й роботи не буде для нас дуже наглячої. Та й пішли ми за радою о. Борецького і привитали наших духовних Отців в третій день Свят, уряджуючи Різдвяну Вечеру в парохіяльнім Домі.

Вже від пів до сьомої почали сходитися до парохіяльної залі. А наше жіноцтво доложило всіх старань, щоб вечера була найгарніше уряджена. Правдивий бенкет! Багата Різдвяна Вечера! — Щоб не забути, то тепер треба зложити нашому жіноцтву признання та й подяку щиру, що так сердечно взяли собі до серця, щоб цю Вечеру Різдвяну подати як найгарніше, правдиво по князівськи. Запрошені були на вечеру всі Отці і Студенти. —Пан Гнат Гнідий, голова в церковнім заряді, попросив сідати до столів. Заколядували "Бог предвічний," а о. Протоігумен Іван Бала поблагословили Божі дари. Всі, як одна родина, споживали Божі дари та й колядували. Це ж ще Різдвяні Свята: треба колядувати, Христа прославляти.

Коли вечера кінчилась, промовив знову п. Гнідий: привитав Отців короткими але щирими словами, та й вручив їм дарунок у коверті, дарунок щирий від громади.

Вже було коло години девятої та люди не спішилися розходитися до дому. Сподівалися, що може дехто буде ще говорити.

Перший промовляв Впр. о. Протоігумен Іван Бала та розказав про свої враження з Европи ,де пробув пару місяців та також пізнав життя наших скитальників. Люди слухали з захопленням та були глибоко зворушені.

Далі промовив Впр. о. Ігумен Н. Копяківський, подякував за той щедрий дар в сумі $300.00 та всім тим, що трудилися в тій збірковій акції. З радістю зазначив, що люди люблять свою Церкву і своїх священиків, дорожать своєю вірою і її шанують, а це все можна пізнати хочби з того, що на кожній недільній Службі Божій можна їх бачити в церкві.

Далі промовляв пан Йосип Монастирський, старший вже чоловік, очитаний і добрий бесідник. Розвеселить, але і сказе поважні, цікаві і важні речі. було приємно його слухати.

Вкінці говорив Впр. о. Др. Йосип Корба. Розвеселив на добре всіх та між тим заохочував, щоб ми заховували свою мову, звичаї і традиції та любили цю вільну країну Канаду, де всім нам добре живеться в достатках і на волі. А зрадниками цеї вільної Канади є ті, що замість служити Канаді, яка їх годує і в достатки їх збагатила, а служать Сталінові.

Вже було пів до одинадцятої, досить пізна пора, а заки дехто до дому заїде, то буде північ.

(Далі буде).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск. Передплата на рік в Канаді $1.50—За границею Канади $1.75. Одно число 10ц. — Друкується за дозволом Церковної Влади.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.50 per year in Canada—$1.75 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Рік 20, ч. 3. **Березень** **1948**

ЧОМУ ПОВИННІ МИ ПОСТИТИ?

...Щоби не люди бачили тебе, коли постиш, а твій Отець... (Мат. 6. 18)

I.

ДАВНИЙ, поганський переказ згадує про велита Антея, що перебував колись в лібійських горах півн. Африки. Він приневолював кожного, хто переходив попри його печеру, битися з ним на життя й смерть. І, ніхто кажуть, не був у силі його перемогти. А якщо навіть удалося комусь його перемогти та кинути ним об землю, то він за кожним разом зривався та ставав на ноги ще сильнішим, ніж був передтим. А діялося це тому, бо земля була його матірю та все вливала в нього нову ще більшу силу. Щойно мудрий та сильний Геркаль переміг велита в той спосіб, що відірвав його від землі, підніс його угору та вгорі задусив його.

Християне! Цим (казочним) велитом є в дійсности ніхто інший, як наше власне тіло,—тіло людини. Як довго людина живе, мусить її душа боротися з тілом, мусить з ним зводити боротьбу на вічну смерть, або вічне життя. Якщо душа людини хоче взяти верх над тілом, то не в той спосіб, що зіткне його з тим, що земне, змислове, — не так що вдоволятиме його похоти, що призволить йому на все, чого воно жадає. Як земний твір є тіло дитиною землі, тому при кожному зіткнені з нею набирає нової сили та стає сильніше, менше податне й не леко зможе душа перемогти його. Заволодіти тілом зможе тільки та людина, котра, (подібно як казочний Гер-

каль), відірве його, о скільки можна, від землі та в цей спосіб зломить його силу, або бодай зменшить його небезпечність.

До тієї власне боротьби хоче заправити нас св. Церква; хоче допомогти нам віднести над тілом перемогу за поміччю св. Великого Посту, який зачинаємо пятнацятого березня і таким чином гідно приготовити нас до святкування світлого Воскресення Христового.

II.

Вже перша заповідь, яку Бог дав нашим прародичам у раю, не була нічим іншим, як наказаним постом. Бог заборонив їм їсти овочі з дерева, що стояло в самій середині раю. Якщо вони вміли б були поситти, були б також й видержали цю легку, але важну спробу, а тимсамим й заощадили б були собі та своїм потомкам ціле море терпінь і клопотів...

Подібно, як у раю відгравав піст також у пізнійших часах дуже велику ролю в житті людини. Вже в Старому Завіті наказав Бог повздержатися від деяких страв, що були зачислені до "нечистих," та припоручив піст як знаменитий спосіб на одержання потрібних благодатей. Пророк Йоїл, описуючи цілковите спустошення юдського царства, завзиває ось такими словами народ до покути: "Наверніться до Господа Бога вашого, всім серцем у пості, в плачу й у жалі; хто знає, чи він не пожалує вас." (Йоїл 2, 12-14).

Добра молитва з постом більше значить, ніж скарби золота та срібла,—сказав колись архангел Рафаїл до Товита, який хотів його винагородити за зроблену прислугу. Не є це пусті слова, але правда, потверджена цілим рядом подій.

Прикл. 1. Возьмім як приклад подію, що скоїлася на горі Синай. Господь Бог загрозив тоді, що вигубить усіх Ізраїльтян, бо вони в своїому непонятному засліпленні та ворохобній непостійности відпали від Нього і покланялися золотому теляти, забуваючи на те, що Господь вивів їх щойно сильною рукою з неволі Єгиптян і сухою ногою перепровадив через Червоне Море. Щож тоді присмирило Господній гнів, як не піст, що його продовжав Мойсей сорок днів і ночей?

2. "Ще сорок днів",— кликав колись пророк Йона на вулицях грішного міста—і "Ниневія загине." Але цар Ниневії наказав піст і Ниневія не загинула; Господь Бог пощадив її.

3. Одного й того самого дня мали бути вимордувані всі Ізраїльтяне в асирійському царстві на приказ царя Асуїра за справою найвищого міністра Амана. Але царица Естра, що походила з ізраїльського народу, наказала своїм племінникам постити й молитися через три дні, щоб Господь Бог дозволив найти ласку в царя. Вони постили й тим способом спаслися від смерти.

4. Також у Новому Завіті по всі часи поважали піст і старанно заховували його.

Хібаж не розпочав Спаситель Свойого великого діла відкуплення людського сорокдневним постом? А чи за прикладом свого Господа й Учителя не старалися також Апостоли випросити постом Божого благословення перед кожним важнішим своїм почином?

А що Христос й Апостоли ділали, це робили також й Святі та великі богоугодники нашої Церкви. Багато з них цілими роками жили тільки самим хлібом і водою. Вони знали, що кожна людина носить у собі злі склонности, як наслідок первородного гріху.

Тіло домагається їди й напитків, спокою й вигід, змисловоти й роскішного життя. Коли не заволодіємо над цими склонностями тіла, то вони поведуть вкінці нас до найтяжчих і найогидніших гріхів. Євангельський багач нічого не відмовляв свойому тілу, тому й на віки погубив свою душу...

III.

Таку вартість має піст, коли глядимо на нього зі становища релігії. Але він має свою вартість також із уваги на наше здоровля. Задля посту тіло зправила не поносить ніякої шкоди. Що більше, піст навіть скріпляє здоровля.

Прикл. 1. Гіпократ, оден з найславніших грецьких лікарів, що жили перед Христом, умер у 140 році життя. Коли його раз запитали, чому завдячує, що дожив так глибокого віку, відповів: "Я ніколи не вставав цілком ситий від стола; я міг все ще більше зїсти. Якраз цій обставині завдячую свій глибокий вік."

2. Дуже строго постили пустельники, що жили в початках християнства, а помимо цього доживали дуже глибокого віку.

3. Св. Павло з Теб удержувався при житті тільки во-

дою та сухим хлібом і корінцями, але й цього їв небагато, а всеж таки жив 113 літ.

Зрештою пощо нам іти так далеко в давнину, коли маємо новіші докази на те, чого то не може людина видержати, якщо мусить, або якщо хоче. Світова війна змусила неодного такого до посту, що перед тим не хотів нічого й чути про піст. Засобів поживи було тоді так скупо, що влада змушена була призначувати скількість хліба, муки та омасти денно на особу, а ця скількість була дуже невелика. І завдяки цьому воєнному, наказаному постові неоден стався здоровішим, ніж був перед війною...

А зрештою: Чиж то так багато вимагає сьогодні від нас св. Церква? Ми можемо більше, далеко більше зділати, як Церква вимагає й певно вийшло б воно на добре.

Богу дякувати новіша медицина знов пізнала вартість посту й сама пропонує його ще в більшій мірі, як цього вимагає від нас церковна заповідь. Ніхто вже нині не може сказати, що піст є нездоровий і противний природі, а тим більше, що св. Церква вже згори удільняє від посту людей, яким він дійсно міг би пошкодити.

А за таких уважає Церква хорих, повертаючих до здоровля, тяжко працюючих, жебраків, військо та службу, якщо вона не може одержати пісних страв від своїх господарів. А з осібна можуть бути (своїм душпастирем) звільнені від посту всі ті, що подадуть якусь розумну причину.

Тому, що піст сьогодні так дуже злагіднений, домагається Церква від вірних ще інших побожних діл, а іменно, щоб відправляли молитви на честь Христових страстей, частіше приступали до св. Тайн, давали милостиню і заправлялися в самовідреченні, словом: щоб заправлялися в чеснотах.

Закінчення: Християне! Повинуйтеся наказові св. Церкви й заховуйте цей св. Великий Піст.

Св. Церква знає добре, що робить, коли наказує постити. Якщо покірно підчинимося тому наказові, подбаємо про своє власне дочасне й вічне спасення, якого так щиро бажає собі кожна розумна й статочна людина.

Щоб вогник Божої любови в нашому серці завжди ясно горів і ніколи не погасав, стараймося щодня і то багато разів на день повторяти Господи Богу, що Його любимо.

В СПРАВІ ВЕЛИКОГО ПОСТУ НА 1948 РІК

1. Від неділі мясопустної до неділі сиропустної є час заборонений на танці й музики. В тім часі не вільно їсти з мясом у середу й пятницю.

2. Давні часи Великого Посту не позволяли на мясні страви ані на набіл. Задля важних причин наша Церква уділяла диспензи в той спосіб, що в перший і послідний тиждень великого посту не вільно було їсти мясних страв. Позволялося одначе на набіл у вівторок, четвер, суботу й неділю. В 2-ий, 3-ій, 4-ий, 5-ий і 6-ий тиждень Великого Посту не вільно було вживати мясних страв у понеділок, середу, пятницю (так само і в сиропустний тиждень). У вівторок, четвер, суботу й неділю позволялося їсти мясні страви, за відмовленням 5 "Отче наш" і 5 "Богородице Діво" перед обідом і перед вечерою.

Всі повинні старатися й тепер заховувати в той спосіб св. Великий Піст. Однак хто не може заховувати посту як давніше приписано, той може придержуватися загальної практики, що є в Канаді й може користати з диспензи даної Епископським Ординаріятом письмом під ч. 160/47:

3. Через Великий Піст позволяється їсти набіл щодня крім Великої Пятниці. Позволяється на мясні страви в понеділок, вівторок, четвер, суботу й неділю, через цілий Великий Піст, однак відмовити належить 1 "Отче наш" і 1 "Богородице Діво" перед їдою.

Позволяється вживати смальцю для мащення страв, якщо нема набілу.

Через цілий Великий Піст НЕ ВІЛЬНО ЇСТИ З МЯСОМ У СЕРЕДУ И ПЯТНИЦЮ.

4. При такій великій полегші посту, кожний обовязаний надолужити Господу Богу за піст іншими добрими ділами й учинками милосердя, молитвою, поклонами, внутрішніми умертвленнями та щирим жалем за гріхи. Належить застановитися над страстями й смертю нашого Спасителя, зложити жертву на бідних і на сироти, або на церкву чи на католицьку пресу. В пості належить повстриматися від приємностей, як наприклад пиття, курення і таке інше. Відправити святу Великодню Сповідь з належним приготуванням і щирим жалем за гріхи.

5. Час Великодньої Сповіді і св. Причастя зачинається в неділю Сиропустну.

Епископський Ординаріят.

Релігія і Релігійність

1. Релігія дає потіху в нещасті, в недузі та в хвилі смерти.

1. Великий святець і Отець Церкви Вінкентій з Лєрен одержав був замолоду дуже старанне образування і здобув у світі велике, впливове становище та високі почести. Але рівночасно досвідчували його часті нещастя. А серед тих досвідів та нещасть релігія була йому одинокою потіхою,—наче тією тихою пристанею, до якої причалював праведник серед бур свойого життя.

2. Зі життя французького короля Людвика XV (†1774) знаємо, що в міру того, як він старівся, відчував чимраз більшу грижу совісти, з приводу свойого рішного, розпусного життя. На старість запав він в страшну, як на тодішні часи недугу: чорну віспу. Ціле його тіло було вкрите боляками, воно живцем гнило і куснями відпадало. Стогін хорого короля був такий невиносимий, що ніхто не міг біля нього вдержатись. Всі відступили,—тільки сповідник і дочки залишились ще при ньому.— А до терпінь тіла долучились й терпіння душевні. Умираючому королеві привиджувалось заєдно пекло,—море полуміни, що його ось-ось поглотить. І ця свідомість доводила його просто до шалу.—І в цих то страшних терпіннях душі й тіла найшов король потіху в релігії. Сповідник його почав оповідати йому про Боже милосердя. І власне та надія, що Господь Бог вислухає прошень-молитов цілого краю і буде для ньоо милосерним,—тільки ця надія охоронила умираючого володаря від розпуки.

II. Релігія—додатний чинник суспільного життя.

В р. 1824 набув оден великий капіталіст і промисловець Овен величезні посілости (понад 30 тисяч акрів) а водночас і велику громаду (около 900) тубильців, які жили в цих просторах, в стейті Індіяна, в Зл. Д. З хвилею, як

цей маєток переходив в його руки, находився він у цвитучому розвитку. І сам Овен був добрим орґанізатором,—мав вироблені взаємини між впливовими людьми тай міг від них одержати поміч при заряджуванні своїми добрами.

Але забаглося Овенові комуністичного, безбожонго ладу. Бо, будучи безбожником (атеїстом) йшов наосліп за гаслами того фальшивого "поступу," який стремить до звільнення людства від "потрійного (мовляв) духовного рабства," т. зн. приватної власности, релігії і християнського подружжя,—і тому проголосив він такий лад у своїй громаді. Але дуже скоро, бо вже на протязі одного року, далися відчути погубні наслідки такої реформи. В комуністичному раю не могли люди довго видержати; мусілося скасувати той лад і комуністичну громаду розвязати, бо була вона постійним вогнищем незгоди, сварні і розчарования...

За прикладом Овена заведено було (в рр. 1842-43) комуністичний лад і в інших стейтах Зл. Д. Ані ні одна така громада не видержала й трьох літ, а багато громад знесло комунізм після кількох місяців. А замітна річ, що саме в тих громадах, де релігія та релігійні практики були заказаною річчю, причиною упадку і ненависти були саме незгоди на релігійному полі.

Тільки християнська релігія, оперта на любови, запевнює родинам, громадам і народам спокійне, творче життя і є запорукою правдивої культури.

Доказом цього і теперішна большевицька держава, де з упадком релігії, упала й культура, спокій, безпека. Людезамінились там у стадо кровожадних звірів, які себе взаїмно пожирають.

III. Релігійність веде до посвяти та геройських діл.

1. Сорок два роки тому (1906) прогнало було французьке правительство зі шпиталів монахів і монахинь. Але сталося, що 1912 р. вибухла у Франції, особливо в околиці Авіньону, грізна зараза тифу. Шпиталі заповнились вмить хорими на тиф. Але щож? Уся наємна (світська) прислуга нараз повтікала зі шпиталів, боячись зарази. Тоді мійська рада Авіньону підвищила платні доглядачам хорих, одначе ніхто до цеї служби не зголошувався.

Не було іншої ради, як назад запросити монахинь-

доглядачок.. І зараз зателєфоновано до монастиря "Милосерних Сестер" до Парижа,—звідкіля прибуло негайно 6 сестер до авіньонського шпиталю.

Так само поступили вкоротці шпиталі в Тулюзі, Шербургу, Раон і ін. місцях.

Де нема глибокої релігійности,—там нема й посвяти... За гроші її не купиш!

2. В рр. 1349-1350 лютувала в Европі страшна зараза чуми. Тодішня лікарська штука (медицина) була безсильна супроти тієї зарази і майже половина цілого европейського населення вимерла. Цілі села і міста пустошіли; були оселі де заховалось при житті всего 5-10 мешканців. Люде падали, як трава, скошена косою; вулиці, дороги, площі були повні вмерців. А як в якому домі лучився випадок чуми, тоді звичайно цілий дім вимирав 'до ноги." Тому були випадки, що свояки відрікалися свояків, а навіть родичі своїх дітей, утікаючи від хорих, щоб від них не заразитись!...

Хтож тоді обходив хорих? Хтож, як не священики та монахи. З погордою смерти доглядали вони хорих; потішали їх й лікували, як могли і вміли,—доки самі, очевидно, не попадали біля них мертвими. Із самого одного чину Міноритів вимерло тоді 120,000 монахів. Одначе це зовсім не відстрашувало других; на місце померших наступали другі, як на Христових жовнірів пристало!

А тую геройську відвагу черпали вони з Христової релігії; память на Бога та надія на Нього були джерелом їхньої сили та відваги.

3. В часах, коли св. Боромей (†1584) справував архипастирський уряд у Медіоляні, вибухла була там (в 1570 і 1576 р.) страшна зараза. Половина населення цього міста (що виносило тоді 200,000 душ) утікла зі страху перед смертю. Утік і бурмістр та мійська рада. Тільки архипастир зі священиками не опустили міста; днями й ночами відвідували вони хорих, доглядаючи їх, потішаючи та уділяючи їм св. Тайни. А на знак погорди смерти, зарядив був раз праведний архієпископ "процесію покути," на чолі якої йшов він сам, босий, зі шнуром на шиї, з хрестом у руках. Цей прикладний поступок архипастиря додав здоровим надії, хорим розради, а духовенство заохотив до геройської погорди смерти, при відвідуванні недужих.

А Господь Бог нагородив праведного архіепископа так, що охоронив його від зарази. Тим способом дав людям науку, що життя і смерть людини в Божих руках.

З цих прикладів бачимо, до яких висот геройських зусиль веде людину правдива, глибока релігійність.

IV. Релігійність веде до мучеництва.

1. Двадцять шість японських мучеників: В XVI. стол. володів у Японії жорстокий цісар Таїкосама, великий ворог католицької Церкви. Коли донесли йому про успіхи 9-ти катол. місіонарів в Японії, зараз засудив їх на смерть,—на хресті. Враз із цими 9 місіонарями мали бути повішені на хрестах й 17 японців, що помагали місіонарям.—Та заки тих 26 людей повішено, віддано їх на страшні тортури; опісля немилосерно покаліченых і змасакрованих вожено їх ще по краю, аби людей відстрашити від визнавання Христово їври. Але мученики з радістю зносили терпіння тай з піснею на устах йшли на смерть.

Розпято їх на морському побережі (1596 р.) в пристані Нагасакі; насамперед привязали їх шнурами до хрестів, а опісля стрілами покололи. Умираючи, співали геройські мученики, подібно, як колись перші христіяне з доби римського цісаря Нерона, побожні пісні та зі словами похвальної 112 псальми: "Хваліть, діти, Господа,—хваліть імя Господне; нехай буде імя Господне благословенне від нині і по віки!" (1-2)— закінчили вони своє мученичe життя.

1862 р. проголосила св. Церква цих мучеників-героїв святими.

2. Підчас французької революції цілі сотки священиків, монахів і монахинь засуджено на смерть. Між ними то жертвами безбожного террору находились м. і. й 16 монахинь із монастиря "босих Кармелітанок в Компієнь. Цілими тижнями морили їх насамперед у вязниці, подаючи їм на день кусок хліба і воду. А відтак перевезено їх до Парижа і 17 липня 1794 р. засуджено на смерть. А як тільки прочитано їм присуд смерти, зараз заспівали вони "Тебе Бога хвалим" і інші похвальні псальми. Ті радісні пісні гомоніли доти, доки не стято голови останній монахині.

Опісля за візванням цих монахинь діялись многі чуда; тому 1906 р. проголосив їх Папа Пій X. Святими.

Ось таку неустрашимість перед смертю зроджує сильне релігійне переконання!

V. Релігійність уплягхотнює.

У XVII. стол. завоювали були Турки, під проводом свойого полководця Гамзабеґа частину Угорщини. Цей то нелюдський Гамзабеґ люто дав відчути свою владу,—так, що імя цього завойовника сталася пострахом цілої занятої країни. М. і. знущався він понелюдськи над одним ґрафом Сапарі, що передше воював проти нього і попав в полон; казав напр. запрягати його враз із конем до плуга і ним орати.

Але воєнне щастя змінчиве. Угорські війська віднесли вкоротці побіду над Турками, увільнили з неволі ґр. Сапарі, а полоненого нелюдського полководця Гамзабеґа віддав угорський ґенерал Баттіяні в руки Сапарі, щоб він тепер відплатився цьому нелюдові за перенесені знущання,—щоби просто кажучи, над ним пімстився. Але ґр. Сапарі, що був глибоко релігійною людиною, відплатився Туркові правдиво по християнськи: хлібом за камінь; обдарив Гамзабеґа навіть повною свободою, звільнюючи його з полону.

Ця шляхотність ґрафа християнина так сильно поділала на турецького полководця, що він постановив зараз приняти Христову віру і свою постанову виповнив. "Справді висока та Божа мусить бути то релігія, яка спонукує чоловіка до такої благородности, яку виказав ґраф супроти мене," казав він.

VI. Релігійність сприяє самодосконаленні.

Славний ґенерал Тіллей був ревним католиком і відзначався великою релігійністю. Хоч заєдно перебував у воєнному таборі та мусів вести суворе життя вояка, хоч довкруги нього брязчала зброя і гомонів воєнний гомін жовнірів, то всетаки вспів він задержати внутрішний спокій душі та лагідність серця. При цьому находив він завжди доволі часу, щоб вислухати що дня дві Служби Божі та відмовити молитву, яким віддавався з ревністю монаха.

З особлившою побожністю відносився він супроти Пр. Діви Марії. З приємністю окрашував сам престол Божої Матері; в її честь посвятив він теж й військові прапори. Дякуючи саме тій глибокій своїй релігійності, дійшов ґенерал цей до великої досконалости: він стався завдяки неї самопожертвованим, обовязковим та безглядно чесним. Глухим був він на всякі підшепти нечесних людей та низькі спокуси до могучости й почестей; волів позістати скромним і покірним.

Беручи приклад зі свойого ґенерала, сталися й жовніри його релігійними. З подивом і найбільшою пошаною огортали його підчинені йому частини, бачучи в ньому не тільки наставника, але й опікуна та батька.

VII. Чоловік без релігії—то справжній пролєтар.

Щороку відбуваються у Відні великі зїзди католиків. І ось на одному з таких зїздів порушено було раз питання про пролєтарів, себто про людей, що не мають ніякого майна,—ніякої власности. Виринуло питання, кого треба називати пролєтарем. Тоді забрав голос архиепископ Відня, о. Ґруша і сказав: "Не є ще властивим пролєтарем чоловік, що не має земної посілости. Навіть жебрак не є ще пролєтарем, якщо він релігійний та віруючий. Бо хто має релігію і віру,—той має вже велике майно, хоч на туземні добра він убогий. Справжнім пролєтарем є той, що стратив уже Бога та віру й через те стався цілковитим нуждарем і нещасливцем. Бо серце його сталося податним ґрунтом на всякі переворотні кличі."

VIII. Чоловік без релігії—то лютий, небезпечний хижак.

1. Славний російський письменник і мислитель Лев Толстой, був завжди переконаний, що людина без релігії не може обійтись,—що релігія конечно потрібна чоловікові, чи він неграмотний, чи й високоосвічений. А в цьому переконанні скріпили його ще дужче події російської революції, після російсько-японської війни, 1905 р. Приглянувшись добре тим людям, зо робили революцію і тим ділам, що їх вони поповняли, прийшов він до переконання, що таке робити можуть тільки люде нерелігійні,—люде, що позбулись усього високопо та благородного та сталися хіба двоножними хижаками! І з цього то приводу писав він до свойого сина таке: "Нерелігійні люде не мають нічого лїпшого до роботи, як тільки ненавидітись,—вбивати, та руйнувати. Не так поступають релігійні люде: Вони посвячують своє життя для загаль-

ного добра, виповняють свої обовязки перед Богом і людьзи,—а тими їх обовязками то: сповняти діла милосердя, любити ближніх і служити їм..."

Щож сказаври Толстой сьогодні, колиб став із гробу, на вид тих страшних слочинів, що їх поповняють російські большевики?

2. Могутнього німецького цісаря Карла V. спитали раз, кого він найбільше боїться. На таке питання відповів цісар: "Найбільше боюсь нерелігійного чоловіка. Бо такий оловік здібний до всякого злоччину."

4. Французький сенатор Михайло Рено винаймав раз собі помешкання в готелі в Парижі. Коли вплатив властителеві готелю одномісячну належитість, 150 франків, —спитав його властитель, чи має виставити йому посвідку на ці гроші. На це сенатор сказав: "Чоловікові, що вірить в Бога я так довіряю, що виставлювання посвідки уважаю зовсім злишнім." А тоді власник готелю спитав глумливо: "То ви справді вірите в Бога?"— "Очевидно," —відказав Рено,—"і думаю, що також і ви вірите"... "Ні,—я не вірю в Бога"—сказав власник. 'А, як так,— то виставте мені посвідку, що я вам заплатив гроші"— заявив рішучо сенатор.

Зовсім слушно поступив сенатор Рено. Бо безбожний і нерелігійний чоловік є несумлінний.

3. Всім нам добре ще в тямці страшний злочин, що його в 1933 році поповнив у Кракові фотограф і маляр Маліш. Враз із своєю жінкою надали нарочно до себе дрібну квоту грошей, щоб опісля напасти і замордувати листаря, що принесе їм гроші. І свій діявольський плян обоє виконали. Коли листар приніс їм гроші, вони його застрілили револьвером, а гроші зрабували. Але Господарі почули стріли і прибігли... Тоді і їх поморгдували Маліші...

А опісля на суді вияснив Маліш, яка властива причина, що він поповнив такий страшний злочин. Щиро визнав, що батько його, соціяліст, виховав його в безрелігійному дусі. "О, колиб я був одержав релігійне виховання, жалівся з слезами в очах Маліш,—ніколи не поповнивби я був такого поступку!"— А йдучи на шибеницю, щиро висповідався Маліш; поєднався з Господом Богом. Була це одинока щира його Сповідь. Але яка школа, що такої щирої Сповіди він не відправляв давніше; бувби напевно не кінив життя так сумно,—на шибениці!

5. Французький мислитель Вольтер, звісний безбожник і ворог всякої релігії, запросив був раз до себе своїх товаришів-письменників: Далямбера і Дітерота. А коли при столі почали вони вести протирелігійні бесіди, звернувся до них Вольтер із такими словами: 'Прошу вас, не говоріть таких бесід в присутности моїх слуг. Бо як вони наслухаються наших засад,—то напевне мене в ночі замордують."

6. Тойже сам Вольтер написав опісля такі слова: "Колиб я був володарем, то ніколи не державби біля себе служби, яка не вірилаб у Бога. Бо тії люде напевно отроїлаб мене при першій-ліпшій нагоді, колиб їм того треба було..."

7. Підчас французької революції заборонено було (з днем 7. XI. 1793) всякі богослуження в католицьких церквах. Але тоді, коли провідники революції оголосили людям, що "вже нема Бога"—люде перемінялися нераз в хижаків; ніхто не був певний ні свойого майна, ні навіть життя. Провідники революції побачили вже вкоровці, що насаджуванням безбожности далеко не зайдуть. И тому один із найлютіших революціонерів, Робеспієр подбав, що вже у слідуючому році (179г) революційна рада, "Конвент" проголосив французькому народові, що "Бог справді існує і душа людини є безсмертна." А рівночасно дозволено знову відправляти богослуження.

8. Вільнодумний пруський король Фридрих II. (1740-1786), приятель безбожного Вольтера, мало дбав про релігійність своїх підданих. Але скоро показалися сумні наслідки нерелігійного його володіння. Враз із зростом безбожництва, почалися чимраз більше множитися й злочини. Тоді визнав щиро король: "Супроти релігії був я надто байдужий. І радо сьогодні пожертвувавби я одну з вигранних воєн, щоб хтось міч зате збудити любов до релігії у моїх підданих." А до свойого міністра віроісповідань сказав: "Введіть назад релігію до краю."

Тому ворогами народу треба уважати таких провідників, які потурають або насаджують безбожність у народі.

9. Із душпастирської праці одного французького священика, у місцевости Воарон коло Гренобль знаний такий факт: Цей душпастир звернувся був до одної матері з просьбою, щоб дитину свою пильно посилала на науку релігії, бо хоче підготовити її до першого св. Причастя.

Та на ці слова заявила ця жінка: "Моя дитина зовсім не потребує ніякої релігії, ні Причастя."—"А ось—сказала вона—як гарно ростуть дуби в лісі —й без ніякої релігії!"— "Так, так,"—відказав на це душпастир; "телята в хліві теж релігії не потребують."

На цьому бесіда закінчилась. І дитина тієї жінки релігії не вчилась. І виріс син її, без релігії, дужий і сильний, як дуб у лісі.—А в серпні 1910 р., отже в 20 літ після тієї розмови, суд присяглих засудив його саме на кару смерти,—за це, що замордував в суперечці свою матір...

Так легко нерелігійна людина стається злочинцем, коли не має релігійного виховання!

10. В місцевости Вервіє в Бельгії, два брати Лев і Арманд Пельцери були виховані у страшній ненависти до католицької Церкви. Вже малими хлопцями брали вони образки святих до школи, і там серед глузувань зневажали їх. Знаний також такий випадок: Коли в р. 1874 при виборах побідила католицька піста, один із тих братів виніс статую Матері Божої на балькон і серед богохульств та глузувань відтяв її голову. А бажанням його було: стати мільонером, щоб ціле своє майно обернути на знищення католицької Церкви.

Пізніше безбожник цей став провідником, так зв. "великим майстром" безбожної організації: масонської ложі.

Але сумний був кінець обох безбожних братів: Вони поповнили скритовбивчий морд і за це обох їх засуджено на кару смерти.

Так сумно кінчать часто люде, що стратили віру і страх Божий. Бо хто не має страху перед Богом,— той й ніяких людських законів не боїться тай їх не шанує! Тому часто підпадають такі люде під суд!

"Мої браття, як ви хочете зробити великі поступи, вглядайте в себе, нічо перед собою не закриваючи і в нічім собі не підплещіючи,"—каже св. Августин. Справді, хто совісно вглядає в себе, сей пізнає ясно, кільки в чім провинився, чого йому ще бракує, а це пізнання спонукає його не тільки не затримуватися, але ріщучо всіми силами змагатися до скорого поступу вперід.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВЯТА МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Написав: Старий Місіонар

Із словенського переклав о. Едвард Владимір, декан Стакчинський.—На українську мову справив о. Н. Копяківський ЧНІ.

(Продовження)

ХРИСТОВА ЦЕРКВА

Коли хочемо дістатися до такого краю, який відділений від нас великим морем, то ми повинні всісти на добрий, сильний корабель, інакше ми не перепливемо тої глибокої води. А наше життя то глибоке море, яке нам треба добре переплисти, щоб дістатися до того краю, куди збираємось від нашого народження: до Царства Небесного. На цім морі шливе лиш один добрий корабель, що не затопиться й безпечно перенесе нас до того небесного краю. Той корабель це Христова Церква.

Під Церквою ми не розуміємо тут того дому Божого, куди ми ходимо молитися, але всіх вірних християн, на цілій землі, що визнають одну й ту саму правдиву віру Христову, приймають одні й ті самі святі Тайни і є в злуці з одним видимим головою, Намісником Христовим, наслідником св. Петра, Папою Римським.

Бо ж до св. Петра й до його наслідників сказав Ісус Христос: "Ти є Петро (скала, камінь) і на цій скалі збудую Церкву Мою, і ворота пекельні не переможуть її: і дам тобі ключі царства небесного: і що звяжеш на землі, буде звязане на небесах, а що розвяжеш на землі, буде розвязане на небесах." (Мат. 16, 18-19).

Ісус Христос установив Свою Церкву на те, щоб вона нас навчала, вказувала нам дорогу до царства небесного, на тій дорозі нас скріпляла, подавала нам

Пять мудрих і пять нерозумних дів

Старайся, чоловіче,так жити, щоб не спізнився на небесне весілля, як те трапилося нерозумним дівам.

ласки й дари св. Духа для нашого спасення.

Святі Вітці порівнують часто Христову Церкву з кораблем Ноя. І слушно: бо як лише ті увільнилися з потопу світа, що були в кораблі Ноя, так і від вічної погибелі лише ті можуть увільнитися, що пливають на кораблі Христової Церкви. Тільки в Христовій Церкві находиться єдино-спасительна віра, наука Ісуса Христа в своїй чистоті, що вийшла з уст Спасителя і Його Апостолів, що провадить до небесного раю. Тільки в Христовій Церкві бувають заховані Божі заповіди так, як те має заховувати кожний чоловік, коли хоче бути спасенним. Тільки в Христовій Церкві найдемо Його святі Тайни, ті способи, що Він їх дав людському родові, щоб лекше набути вічне щастя; ті способи, якими нам подається Божа ласка, що є нам конче потрібна до вічного спасення.

Церква Христова є кораблем вічного життя, що не може затопитися ані зблудити, бо сам Святий Дух є його керівником, його провідником. Цей корабель пливе тихенько по морі життя людського і провадить своїх людей. Довкола цього корабля безупинна буря гудить, та даремно біситься пекельна сила, Христовий корабель не затопиться ніколи.

Дорогий християнине! Чи хочеш спасти свою душу? Коли так, то не виходи з цього Христового корабля! Будь вірним членом Христової Церкви і памятай на слова св. Кипріяна: "Не може мати Бога за вітця той, що Церкви не має за матір."

Чи це правда, що свята католицька Церква вчить, що Святіший Отець не може согрішити?

Ні! Це низька клевета і брехня Христових ворогів. Христова Церквая ніколи цього не вчила й не може вчити. Римський Папа, як найвищий пастир і учитель Христової Церкви не може помилитися в справах віри й обичайности, бо з ним є завсіди поміч Святого Духа. Католицька Церква ніколи і ніде не вчила, що Папа Римський не може согрішити, і самі Папи Римські ніколи й ніде цього не поважилися голосити. Таку клевету розсівають такі, що стоять здалека від одної, святої, католицької (соборної) й апостольської Церкви! Стережімся таких людей і не вірмо їх брехням!

Тільки скала Христової Церкви уміцнить нас від погибелі

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

ЦЕБТО РОЗВАЖАННЯ ПРО ВІЧНІ ПРАВДИ
СВ. АЛЬФОНС ЛІГУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

IV. Розважання: ПЕВНІСТЬ СМЕРТИ

Рішено для людей раз умирати. (Євр. 9, 27).

Ти чоловік. Мусиш померти! Підписано вирок смерти на всіх людей. Святий Августин говорив: **Непевне всяке інше наше гоже та негоже, певна одніська смерть.** Непевне воно, чи оце новонароджене дитя буде вбоге чи багате, здорове чи хворе, помре молодим чи старим. Усе непевне, певне ж що воно помре. Смерть зотне всякого шляхтича та всякого володаря. Нема сили, що б оперлася, як надійде смерть. Можна опертися вогневі, воді, мечеві, можна опертися могутності володарів, але неможливе опертися смерті: **Можна опертися вогневі, морським хвилям, мечеві; хто ж опреться, як надійте смерть?** —питається святий Августин (На Пс. 121). Белляанин оповідає, що один французький король промовив при кінці свого життя: **Всією своєю потугою не годен я вчинити, щоб смерть хоч одну хвилину підождала на мене.** Не можна й хвилини протягнути, як надійде смерть: **Встановив границі, що їх неможливо переступити! (Йов. 14, 5).**

Мій читачу, хоча б і прожив скільки сподіваєшся років, усетаки прийде день і година, що буде поспідня для тебе. І мені, що пишу оцю книжечку, і тобі, що читаєш, уже зазначено день і хвилину, коли то ні я не зможу більше писати, ні ти читати. **Хто такий чоловік, що живе і не зобачить смерти?** (Пс. 88, 49,. Видано засуд! Ніколи не було такого божевільного, щ об обманював себе ніби не помре. Станеться з нами що сталося з нашими предками. Он нема вже нікого з тих, що в початку ми-

нулого століття жили в нашій батьківщині. Навіть земські князі та володарі змінили країну. Залишився по них один тільки мармуровий гробовець із написю, що повчає нас, що хіба трішки пороху замкненого в камені, а не інше залишається з могутніх цього світу. Святий Вернард питається: **Скажи но мені, де любителі світу? Ніщо не залишилося з них хіба попіл і червяки!**

Тимто й слід здобувати не те, що кінчається, але вічне щастя, бо вічні наші душі. Яка користь зо щастя,— якщо безбожна душа може бути щасдива! коли б опісля прийшлося бути нещасливі всю вічність? Ви такі вдоволені, що вибудували хату; подумайте ж, що незабаром прийдеться кидати її та йти гнити в гробі! Дістали гідність, що вивищує понад інших; надійде смерть і зрівняє вас із найбільшими туземними нуждарями!

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Боже моєї душі, я нещасний стільки продумував, як би то ображати Тебе! Он проминули вже ці роки, може й близька моя смерть. Що ж принесли вони мені як не муку та докори сумління? Мій Господи, аби я був завжди служив Тобі! Я був божевільний: проживши стільки літ на світі, замість призбирати заслуг для другого життя, я обтяжився довгами перед Божою справедливістю.

Дорогий мій Спасителю, подай світла та сили поладнати свої порахунки. Може вже недалека моя смерть! Хочу приготовитися до цієї важливої, рішальної хвилини мойого вічного щастя чи горя. Дякую, що досіль ждав на мене мій Боже, подаєш час направити помилку, тому скажи що мені робити? Хочеш, щоб каявся, бо образив Тебе? Жалую й від душі прикро мені. Бажаєш, щоб присвятив Твоїй любові решту літ чи днів? Нехай, годжуся. Боже, нераз я рішався у минулому, але мої приречення поверталися в зраду. Ні, мій Ісусе, не хочу бути невдячний за стільки уділених мені ласк. Як при смерті сподіватися прощення та неба, якщо й тепер не зміню життя? Он тому сильно рішаюся справді служити Тобі. Подай же сили, не опускай мене. Не опустив Ти мене, як ображав Тебе; тож куди більше сподіюся Твоєї помочі, як рішуся кинути все, щоб подобатися Тобі. Боже, гідний безконеної любови, дозволь любити Тебе. Прийми зрадника, що, розкаявшисьч, кидається Тобі до

ніг, любить і благає помилування. Мій Ісусе, люблю Тебе, люблю Тебе всім серцем, люблю більше ніж самого себе. Ось Твій я! По своїй вподобі чини зо мною та з усім, що моє. Поможи витривати в слухняності, подай любови, і роби зо мною, що бажаєш.

Маріє, мати, надіє, прибіжище, поручаюся, віддаю Тобі свою душу, молися Ісусові за мене!

II. **Рішено!**— Отож певне, що всі ми засуджені на смерть. Ми всі родимося з пелькою на шиї,— каже св. Кипріян. Скільки кроків зробимо, стільки наближаємося до смерти. Мій брате, колись уписали тебе до книги живих, колись і запишуть до книги померлих. Як згадуєш своїх предків: "Мій покійний батько, дядько, брат," так і нащадки згадуватимуть тебе! Нераз чував ти похоронний згук дзвонів по інших, інші ж почують по тобі.

Що б ви сказали, коли б зобачили, що якийсь засуджененець іде на смерть, кепкуючи, сміючись, розглядаючись, думаючи про комедії, гри, забави? Хіба ж ви самі не йдете на смерть? Про що думаєте? Погляньте на могилу своїх приятелів і рідніх. Вже виконано над ними присуд. Який жах обхоплює засудженців, як зобачуть повішених і мертвих своїх товаришів! Погляньте на цих трупів. Кожен відзивається до вас: **Сьогодні мені, завтра тобі!** (Сир. 38, 23). Таксамо промовляють портрети померлих ваших батьків, їх пропамятні книги, доми, ложа, полишені одяги.

Хіба є більший нерозум аніж безтурботність поладнати свої порахунки та взятися за всі засоби, щоб добре вмерти, коли відаємо, що мусимо померти і що по смерті припаде нам вічність радощів або вічність мук, що від смерти залежить наше вічне щастя чи горе? Спочуваємо тим, що нагло та неприготовані вмирають. Нам те саме може трапитися. Чому не готовимося? Зараз чи пізніше, сподіємося або ні, думаємо або не думаємо, все-таки мусимо колись померти, і кожна година, кожна хвилина наближує нас до шибениці, що буде та послідня хвороба, яка прожене нас із цього світу.

Доми, майдани та міста кожного віку заповнюються новим людом, а попередній відходить до могили. Як для них покінчилося життя, так і настане час, коли то мене і вас не буде на землі: **Дні, що в них створені і жадного з них не було.** (Пс. 138, 16). Всі будемо тоді в вічності,

що стане для нас віковічним днем роскошів або довічною ніччю мук. Нема між чим вибирати: Віра запевняє, що одне здвох припаде нам.

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Мій любий Спасителю, я не важився б ставати перед Тобою, якщо б не бачив Тебе за мене пошарпаного, висміяного та померлого на хресті. Велика моя невдячність, та куди більше твоє милосердя! Великі мої гріхи, але Твої заслуги ще більші. Моя надія—Твої рани, кров, смерть. Від першого гріха заслуговував я на пекло. А згодом стільки раз поновляв зневаги, а Ти не тільки зберігав мені життя, але й любляче пробачив і пожертвував мир. Як міг би я побоюватися, що відтрутиш, коли люблю Тебе й єдино пратну Твоєї ласки? Мій любий Господи, всім серцем люблю й іншого не бажаю ніж любити Тебе. Люблю й каюся не так через пекло, що заслужив, як через те, що образив Тебе, мій Боже, що так полюбив мене. Мій Ісусе, розкрий мені лоно своєї доброти, збільши милосердя, не дозволь бути дальше невдячний, вповні перетвори мене! Вчини, щоб моє серце, яке колись зовсім не дорожило Твоєю любовю й міняло її за нужденні туземні роскоші, тепер уповні було Твоє та невпинним до Тебе палало подумям. Сподіюсь дістатися до раю, щоб завжди любити Тебе. Буду там поміж каянниками, бо не мені пробувати поміж невинними. Всетаки бажаю любити Тебе дужче за невинних. Нехай небо на Твою славу зобачить, як маряче любить той, що за життя стільки наображався Тебе. Помагай мені своїм світлом і ласкою; нехай вони допоможуть здійснити те бажання, що в своїй доброті подаєш мені.

Маріє, Ти Мати витривалости, поможи бути вірним оцьому приреченню!

III. Смерть певна. Ах, Боже, скільки християн знають, вірять і бачать це? То як можуть за життя так забувати про смерть гейби ніколи не мали вмирати? Невже могли б менше думати про смерть як думають, коли б після цього життя не було ні пекла, ні неба? Длятого й лихо проживають. Мій брате, провожай ув обличчі смерти решту своїх днів, якщо хочеш добре жити. **Смерте, добрий твій суд.** (Сир. 41, 3). Як добре осуджує речі та керує своїми вчинками, хто в обличчі смерти судить і

керує ними. Згадка про смерть потушує любов до всього туземного: Думайте про кінець життя—каже св. Лаврентій Юстиніян (Дерево Життя, 5-а гл.) і не буде чого любити в цьому світі!— **Все, що в світі: тілесна пожадливість і пожадливість очей і пиха життєва.** (І. Ів. 2, 16). Усі цьогосвітні добра зводяться до змислових роскошів, багатства та почестей. Проте всім погорджує, хто продумує, що незабаром прийдеться повертатися в порох і під землею бути поживою червяків.

Дійсно, святі, дивлячись на смерть, нехтували всяким туземним добром. Длятого й св. Карло Боромей держав на столику трупячу чашку, щоб невпинно споглядати на неї. Кардинал Бароній вписав собі на перстені: **Памятай про смерть!**— Салюцький єпископ, о. Йовинал Анчіна виписав оці слова на трупячій чашці: **Який ти, був і я такий; який я, і ти такий будеш!**— При смерті спиталися одного святого пустинника, чому так дуже радувався? Відказав: Я завжди памятав про смерть, тому й, як вона надійшла, не бачу нічого нового.

Який нерозумний був би той прохожий, що, подорожуючи, намагався б стати великий у тому краю, яким проходить, а зовсім не журився б, що прийдеться злиденно проживати, де пробуватиме все своє життя? Хіба небезумен, хто намагається бути щасливий у тому світі, де пробуває декілька днів, і наражається на те, щоб бути нещасливий у другому світі, де треба буде вічно жити? Не привязуємося до позиченого добра, бо знаємо, що внедовзі треба буде віддати. Всі земські ж добра позичені нам. Ото ж нерозумне воно привязуватися до них, бо незабаром прийдеться покидати. Смерть обдере нас з усього. Всякі набутки та цьогосвітнє щастя кінчається одним подихом, похороном, могилою. Незабаром мусітимеш відступити другому хату, що її збудував. Могила стане твому тілові за помешкання до дня суду; з могили перейде воно до неба чи до пекла, куди передше вибралася душа.

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Отож при смерті все закінчиться для мене? Мій Боже, не знайду нічого іншого хіба ту крихітку добра, що був учинив для Тебе. Навіщо я жду? Жду на смерть, щоб заскочила мене нужденним, провинами забрудженим, от як хоча б тепер? Я вмирав би дуже неспокійний і надто

невдоволений зо свого життя, коли б негайно прийшовся померти. Ні, мій Ісусе, не хочу вмирати такий невдоволений. Дякую, що вділяєш часу заплакати над гріхами та любити Тебе. Бажаю зачати від сьогодні. Моє найвище добро, над усе каюся, що образив Тебе, і понад усе, над власне життя люблю Тебе. Мій Ісусе, вповні Тобі віддаюся, пригортаю, тулю Тебе до серця, передаю Тобі свою душу. **В руки Твої віддаю свого духа.** Не буду ждати, щоб передати, як накажуть рушати з цього світу. Не буду звопікати, щоб тоді благати спасти мене: **Мій Ісусе, будь мені Ісусом!**— Мій Ісусе, спаси мене зараз, пробачуючи та подаючи ласку святої любови. Хто зна, чи не послідний це поклик, не послідне Твоє надо мною милосердя оте розважання, що сьогодні прочитав? Моя любове, простягни руку та витягни мене з болота моєї оспалости. Вділи запалу, подай любляче слухати Тебе в усьому, що бажаєш від мене. Предвічний Отче, подай мені святу витривалість з любови до Ісуса Христа та ласку любити і то сильно любити Тебе всю решту свого життя.

Маріє, Мати милосердя, з любови до Ісуса, виєднай мені ці дві ласці: витривалість і любов!

"Нехай не тривожиться серце ваше: віруйте в Бога, та й у мене віруйте. В домі Отця мого помешкань багато. Коли б ні, то я вам був би сказав, бо я оце йду приготовити місце для вас. І коли відійду й приготовлю вам місце, знову прийду й заберу вас до себе, щоб там, де я перебуватиму, також і ви перебували. Дорогу ж до того місця, куди я йду, ви знаєте." І сказав йому Тома: "Господи, не знаємо, куди йдеш, то якже могли б ми знати дорогу туди?" Сказав йому Ісус: "Я сам—і дорога, і правда, і життя; ніхто не йде до Отця, як тільки через мене." (Ів. 14. 1-6).

Чи Ти Вмієш Вибрати Свій Часопис?

1. Треба вміти вибирати те, що ми читаємо.

В нинішних часах різних книжок та часописів так багато, що прямо людині не стає часу на те все, щоб їх усіх не то прочитати, але ще більше лиш побіжно переглянути. Всюди куди поглянемо, стрічаємо друковане слово. Читають молоді, читають старші, всі читають а при тому тратять нераз час, гроші, а вже, що найважнійше тратять дуже часто спокій своєї совісти.

Книжка то добрий приятель для того, хто вміє її вибрати, одначе може стати найбільшим ворогом для того, хто її не вміє вибрати. Тоді вона його знищить. Тому з великого числа книжок яке стрічаємо у свойому життю мусимо вибрати лише такі книжки, які є добрі.

2. Котра книжка є добра?

а) З морального боку та книжка є добра, для котрої найвищим правилом є закон Божий. Кожний є обовязаний свято до того, щоб визнавати свою релігію, не встидатися її, боронити її. Це найперше й найважнійше правило, коли хочемо оцінити якогось чоловіка: мусимо глядіти на це, як він шанує свою релігію, які його переконання релігійні, яка у нього совість. Те саме мусимо сказати рівнож коли то йде справа про це, щоб ми могли оцінити вартість якоїсь книжки, часопису. Мусимо отже глядіти за тим, як він заховується зглядом Бога, як відноситься до Церкви, до віри, бо інакше зовсім він не представляє вартости. Ми не кажемо, що всі книжки й часописи мають заниматися, писати виключно лиш про релігію, Церкву. Одначе вимагаємо того, щоб тоді коли зайде слушна причина, нагода, вони показали, що вони найвище цінять Бога, релігію, совість, що вміють боронити гарної чесної справи, тому, що кожний по своїм силам і своїй спроможности мусить боронити інтересів Божих тут на землі й ніхто не може казати, що мене

обходять справи релігії, совісти, Бога. Так говорити нікому не є дозволено, а противно кожний обовязаний боронити справи Божої.

б) Коли то знова якийсь часопис чи там книжка має говорити про релігію то мусить боронити правдивої релігії, себто тієї релігії, яку оснував сам Христос Господь. Такою релігією є лиш католицизм, і тому часопис чи книжка, що говорить про релігію мусить боронити Католицької релігії, тому, що тільки та одна релігія є по правді Богом обявлена, і кожний обовязаний її триматися. Чи дивно отже, що католицька Церква забороняє нераз читати релігійні книжки, що правда по своїому змістові, та в котрих правди нема. Сьогодні є багато таких, що пишуть про релігію, та тої релігії дуже в них мало тому, що вони викладають або пояснюють народові науку ріжних сект релігійних які по правді кажучи немають в собі нічого з того, що повинна мати правдива одинока, Христом обявлена релігія. Чи дивно отже, що таких часописів, книжок читати нема пощо й не вільно їх читати, бо вони не мають в собі нічого доброго, пожиточного. Тому кожний християнин, що шанує свою релігію, мимоволі мусить від такої писанини відвернути ся, викинути її зо своєї хати, заборонити її читати своїм дітям. Поступаючи в такий спосіб зробить те чого домагається його совість, чого домагається Бог. Розумному та чесному християнинові того не потрібно багато пояснювати. Того вимагає сам розум, щоб на кожному кроці, всюди боронити інтересів правди.

3. Злий часопис чи книжка:

а) Сектанський: Це такий часопис чи там книжка, що атакує якусь правду Богом обявлену, котру Церква подає людям до вірування. Людина, що стратила сама правдиву, Богом обявлену релігію, хоче у своїому засліпленню та злобі ще й других до того нещастя допровадити. Єретик то звичайно тупоумний, вузкоглядний чоловік, що у своїому засліпленні хотівби все наоколо себе знищити, що на світ дивиться тупо, вузко. Нераз такі осібняки переповнені запалом, що їх доводить до страшних діл, їм тоді здається, що вони мають успіх. Та все те переходить неначе той степовий вітер. Всетаки степовий, дикий вітер нераз потрафить накоїти багато лиха. Коли дивитися на сектанську літературу, на їхнє писання то можна відразу спостерегти, що в тій душі

нема спокою, нема задоволення, нема щастя, що з неї Бог відійшов, покинув її. Сектанські книжки повні гніву, ненависти, що руйнує, нівечить й тому порядна людина не може їх узяти до своїх рук. Не багато треба бути вченим, щоб про це переконатися.

Те, що в нас тут у Канаді дасться завважити, то те власне, що всяка література сектанська повна блудів, незнання рідної мови. Видно, що вона властиво представляє, та кому вона служить. З такої сектанської писанини людина не навчиться зовсім нічо. Добрий, щирий патріот українець буде бридитися, щось подібного взяти до своїх рук. Сектанська література немає ні змісту ні форми рідної, української.

б) Індіферентний, невтральний: Це такі власне чи то часописи, чи там навіть книжки, що не вважають за свій святий обовязок боронити правди, але тоді й там де треба тієї правди боронити вони від того втікають. Хотять двом панам служити, нікого не ображувати, як не раз кажуть, та властиво служать Сатані, дияволові. Така книжка саме тому, що скриває свій злобний характер, що невиразно стоїть, легко може звести неодного. Невтральний часопис чи книжка то гадина, що тебе вкусить тоді, коли того найменше сподіваєшся. Тим вона й така небезпечна, що ніхто не знає, що вона властиво тобі завтра принесе. Уся власне злоба криється в тому, щоб ніколи не сказати правди, а підступом притягати собі прихильників, почитателів а потім запровадити їх усіх на дорогу, з якої вже нема повороту. Тому, коли берешся читати чи там принумерувати собі якийсь часопис мусиш переконати, то значить ЗОВСІМ ПЕВНО знати, яка є вартість того часопису чи книжки, які мають приходити до твоєї хати, до рук твоїх дітей, і то за твій гріш. Це дуже важна справа яку мусимо розважити, коли маємо запринумерувати собі нову ґазету, купити в когось книжку а також читати якунебудь книжку. Мусимо серійозно перед Богом спитатися чи можна ту книжку тримати в дома, чи мої діти можуть її брати до рук, чи можу її жичити другим. Що властиво ви тримаєте дома, яку ґазету, яку книжку? Над тим усім треба докладно застановитися, до того треба щиро й розумно поставитися. Чи може читаєте щось такого, що не має вартости, що вам шкодить. Куди властиво, та на яку ціль йдуть ваші гроші, які платите за той папір, що може

вже довгими роками приходить вам до хати?

Заключення:

Коли хтось має у своїй хаті таку ґазету, такий часопис що не боронить справ Божих, що не боронить віри, що не служить до того, щоб поширити світогляд християнський у родині таку книжку, такий часопис треба викинути зо своєї хати. Вони вам на нічого не придадуться.

Колиб ви мали у своїй хаті книжку чи часопис релігійний, котрий не боронить Католицької Церкви, та католицької віри, але противно їх критикують, насміхаються, ви мусите їх викинути зо своєї хати. Коли хтось хоче читати релігійний часопис, він мусить читати правдивий часопис, а таким є лиш часопис, що боронить католицизму.

Ніколи не можна ні купувати, ні читати часопису чи книжки, якої змісту ви не знаєте, та не знаєте хто, та на що, в якій цілі друкує. Така ґазета, така книжка вас напевно запровадять на злу дорогу.

Тому треба помагати своїй рідній, українській, католицькій пресі. Її треба підтримувати, передплачувати тому, що вона голосить правдиву науку Христа. Вона є голосом самого Ізбавителя!

Тому з нагоди 25-літнього Ювилею зробіть свою щиру жертву на нову друкарську машину, яка є так дуже конечна для кращої обслуги наших дорогих читачів, і присилайте на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ДЕСЯТЬ ПИТАНЬ І ВІДПОВІДЕЙ НА ЧАСІ

1. Що це капіталізм?

КАПІТАЛ, від латинського, капут-голова, після загальної міжнародньої назви, означає головну суму. Під капіталом понимаємо наперед грошеву суму, яка приносить відсотки, а в ширшім значінню уважаємо капіталом кожде посідання, яке приносить власникови сталий дохід. Інші розуміють ще під цею назвою випродуковані добра, котрі служать до дальшої продукції. Капіталістична економія це спосіб господарки, в якій біля природних скарбів і продуктивної сили, капітал є конечним чинником витвору. Капіталістична економія, звана також капіталізмом, вже в своїх головних зарисах була і в давних часах. На загальне поширення капіталізму вплинуло передусім розмноження людського роду, а за ним потреби мас, винайдення машин та розвиток промислу. Капіталізм в такім поняттю є для сучасного культурного людства необхідним до життя. Слово капіталізм означає також надмір грошевого капіталу в суспільности та державі. Цей надмір завсіди був і є шкідливий. Під капіталізмом розуміється ще певний напрям в модерній економії, котрий має свій корінь в матеріялізмі та з природною конечністю шкідливо впливає на людство.

2. Що це матеріялізм?

Матерія-річ, предмет, отже матеріялізм це така фільософійна система, для якої істнує лише річ, матерія, це що тілесне, змислове, експериментальне. Він перечить істнування нетілесної, духової душі, після него—нема духового творця світа, нема жадного Бога. Кождий капіталіст, що є приклонником матеріялізму, добачує свою останню ціль лише в річах земських, в зиску, в силі, в уживанню. Новітний капіталізм є, з деякими виїмками, цілком матеріялістичний, це значить що його

найвисшим ідеалом є збирання дібр, збільшення приходів, помноження капіталу. З конечности такий капіталізм мусів викликати противний відрух, соціялізм.

3. Що це соціялізм?

Латинське слово: соціяліс—товариський, дружний. Соціялізм можна определити як засаду стоваришимости, спільноти. Після цего поняття соціялізм мігби бути чимсь красним та хвали гідним. Кождий час мав благородних приятелів людського суспільства, які економічному еґоїзмови та визискуванню убогих протиставляли соціялізм. Також проти модерного капіталізму виступили християнські "соціялісти," як пр. славний епископ Кеттелєр з Майнцу, Катрайн, Пеш, Лев XIII. Цей ідеальний соціялізм вимагає, щоби економія зістала підпорядкована вишій, вічній цілі людського життя, і щоби плоди праці не припадали виключно капіталови, але щоби по справедливости були розділені між загал. Колиж нині загалом виступається проти соціялістів, то звичайно мається на увазі приклонників Марксівського соціялізму.

4. Що це Марксизм?

Карло Маркс походив з міста Трієру, з роду жид. Студіював право та фільософію, опісля видавав якийсь час політичний часопис. Ізза політичних причин прогнаний в р. 1849 з Німеччини переселився до Льондону, де студіював суспільну економію і тут запізнався з анґлійським капіталізмом. В своїм головнім творі, "Дас Капітал"— старався науково доказати, що капіталізм неустанно збільшується, та що в своїй кульмінаційній точці мусить бути заступлений новою економічною формою, ц.є. соціялізмом. Головне з його науки це "боротьба кляс." По його думці, історія не повинна бути чимось іншим як тільки одним пасмом клясових боротьб. Поневолена кляса повинна завсіди бунтуватиса проти пануючої і кінець кінців повинна захопити владу в свої руки. В капіталістичній клясі панує "буржуазія", а "пролєтаріят" мусить з нею вести боротьбу. В тій цілі Маркс видав спільно зі своїм товаришем Фрідріхом Енґельсом "комуністичний маніфест," в котрім звертається до пролєтарів усіх країв і в імя їх спільних терпінь та інтересів взиває до єдности й орґанізації, щоби цим способом набрати політичної переваги та побороти "буржуазію," це

є панування капіталістів. Його кличем, знані нам слова: "Пролєтарі всіх країв, єднайтеся!" Також і Марксівська теорія виросла на почві матеріялізму.

5. Що означає слово пролєтаріят?

Пролес-потомок, нове покоління, низші верстви. Вже в стариннім Римі знали про "пролєтаріюс'а." Нинішне поняття пролєтаріяту є твором модерного капіталізму. Це велика верства тих, що зависимі від капіталу. Розвій промислу поставив їх в дуже поважні і тяжкі життеві обставини. Звідси зродилася конечність лучитися разом до боротьби за поліпшення умов свойого істнування. Злуку та змагання пролєтарів називають звичайно "робітничим рухом." Одна частина цего робітничого руху пішла за теорією Маркса та створила соціяльно-демократичну партію.

6. Що це соціяльно демократична партія?

В шістьдесятих роках м. століття Фердинанд Ляссаль, Авуст Бебель і Вільгельм Лібкнехт позасновували ріжні політично-робітничі товариства. Лібкнехт і Бебель пішли за наукою Карла Маркса. В році 1875 на конґресі в Гота приклонники Маркса дійшли до порозуміння з приклонниками Ляссаля, приняли спільну угодову програму та злучилися всі ґрупи в одну соціялістично-робітничу партію Німеччини. В році 1890 приняла вона назву соціял-демократів. Виспідом цих змін була нова програма (поправлена Марксом) і проголошена в Ерфруті в р. 1891. Вона складалася з поглядів марксівського соціялізму, та з політичних вимог демократії (демос—народ). Ядром програми було перехилення продуктивних середників, як пр. грошевий капітал, земля, фабрики то що, з приватного посідання на державну власність. Отже замість капіталу приватного приходив капітал державний. Світова війна значно ослабила соціял-демократичну партію, зате на її місце виростає буйний комунізм.

7. Що це комунізм?

Комунізм (від комуніс—загальний, спільний) це крайно радикальна форма соціялізму. Його змаганням— в цілій точности перенести "комуністичний маніфест" Маркса і Енґельса в життя, в життя практичне цілої суспільности. Отже, він зносить усяку приватну власність,

себто не тільки удержавлює кождий продуктивний середник, але крім сего передає на власність держави щонебудь хто посідає чи набуває. В него нема приватної обстанови, нема родинного огнища, нема особистого звання чи фаху, зате всьо є загалу і для загалу. Всьо нормується приписами суспільности. Отсю радикальну форму соціялізму, отсей комунізм пробували наладнати російські большевики.

8. Що це большевизм?

У нутрі московського соціялізму стиралися між собою два напрями, радикальний, "большевиків" і поміркований, "меншевиків." Большевики захопили в р. 1917 владу у свої руки і стали переводити марксизм у життя. Хоч не много вони мали за собою, бо ледви горстка пролетарів станули по їх боці, то все таки вдалось їм приєднати собі збунтовану царську армію, та при її помочі завести диктатуру. По скінченні світової війни, показалось однак, що переведення комунізму в життя є неможливе. Раз на все мусіли совіти спустити зі своєї програми, залишаючи землю в приватнім посіданню людей, допускаючи до промислу чужий капітал, а провідників фабрик до спільного зиску, вкінці час і заплату праці мусіли унормувати на лад капіталістичний. Одна тільки правдива спільність залишилася по большевицькій реформі в великій масі народу, а це спільне, крайне зубожіння й нужда. Пануюча верства, хоч нечисельна і завдячуюча своє істнування червоній армії, проживає в вигодах і розкошах.

(Докінчення буде).

Вода в річці підноситься й упадає, земля якийсь час дрижить і втиломирюється, вітер віє й устає, огонь вибухає й гасне; тільки закаменілому грішникові спочинку ніколи нема: в бідній душі його боротьба не втихає ніколи. (Св. Ів. Золот.)

Якби спитати проклятих у пеклі, через що попались вони в ту вічну, вогненну тюрму, то по найбільщій части почули б ми відповідь: "Через те, що ми вдавали глухих тоді, як Господь Бог до нас ласкаво промовляв."

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

MARCH, 1948

The Catholic Church

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

WHEN the famous Englishman, G. K. Chesterton, who died not long ago, was asked why he became a Catholic, he playfully but seriously responded: "I became a Catholic because the Catholic Church is the only type of Christianity that really contains every type of man; even the respectable man.. The Catholic Church loves nations as she loves men; because they are her children ... One cannot treat the Church as a child when he has discovered that she is his mother."

Christ wants His Church to be universal. "Going therefore, teach ye all nations; baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost. Teaching them to observe all things whatsoever I have commanded you: and behold I am with you all days, even to the consummation of the world." (Matt. 28: 19-20). From this text, it can easily be concluded that, for a church to be the true Church of Christ, it must have subsisted during all centuries since the age of Christ, must go out and teach all nations, and must maintain all truth as proposed by Our Lord.

What Christian religion, what church, has existed since the time of Christ uninterruptedly? Only one—the Catholic Church. The first Protestant Church was founded four hundred years ago, in 1520. What was done for the generations who lived for the 1500 years before Luther was born?

What Christian religion or church has taught for the last 1900 years and reached out to embrace all nations? The Catholic Church alone. Can you find today any other church that is doing missionary work in every section of the globe? A careful check will give you the answer. In this country, which only a few years ago was considered a missionary field that needed missionaries from abroad, the Catholics are furnishing priests, Brothers and nuns by the hundreds to evangelize far-away lands. Their number today is 1600. Holland, with a population of barely eight million, still a two-third Protestant country, has at this time, no less than 5763 Catholic men and women, consecrated to God's service, who have left home and everything dear in this life to bring the tidings of salvation to the Chinese, the New Zealander and the African. Venray, a little Catholic town in South Holland, with 11,000 souls, has the distinction of having over one hundred apostles in the foreign missionary field. The total

number of Catholic foreign missionaries, who work under the Roman Office of the Propaganda, amounts to more than 35,000. Besides, there are, in pagan lands, 26,000 native priests, Brothers and Sisters and 135,000 catechists, or a missionary army of close to 200,000.

The Catholic missionary's work of sacrifice is not supported by rich foundations at home; it means continuous privation, with barely enough to exist, and none of the human and natural comforts. Father Conway, in his "Question Box" quotes a Presbyterian's comments: "I do not care about missionaries settled in big cities like Calcutta and Pekin, with beautiful homes and comfortable salaries from America and England." The Catholic missionary lives neither richly nor comfortably anywhere; he is neither hampered nor consoled by a wife or children. Some orders allow their men to come home once every ten or twenty-five years; others never permit their priests and nuns to see fathers' or mothers' faces again in this life after the day these devoted workers sail for foreign lands.

Catholic missionaries, at all times, have risked their lives in bringing the Gospel over uncharted seas to unknown lands. Catholic expeditions of discovery always had priests with them. So we see Columbus landing on America's shores in 1492, equipped with all the essentials of effective evangelism.

The Church of Christ, we gather frmo the Bible, must be universal in time, place and belief. No Protestant church fills any such requirement. For there was no Protestant church in existence before the sixteenth century, and, during the first two hundred years of the Reformation, there was no Protestant endeavor to bring the Gospel beyond national or local lines. The leaders remained in Northern Europe, courting monarchic favor and comforting themselves as tools of kings and princes.

It is unnecessary again to point out that the Protestant religions are far from universal in teaching all of Christ's doctrines. Every Protestant church has discarded one or more of His teachings, to the extent of illogical discord and dissension; so much so that the Reverend Peter Ainslee, a Congregational minister at Baltimore, recently characterized the doctrinal bedlam as "the scandal of Christendom."

Even Calvin, in his day, had to write to Melanchton: "It is of great importance that the divisions which subsist among us should not be known to future ages; for nothing can be more ridiculous than that we who have been compelled to make a separation from the whole world, should have agreed so ill among ourselves from the beginning of the Reformation." (Epist. 14).

Only the Catholic Church can claim the third mark of the true Church: she has taught Christ's message in all ages, to all people, and in all truth. She has consistently and uninterruptedly diffused the divine light, since Christ left this earth; she brought the Gospel to all living peoples, and is today represented in all corners of the world; she has jealously protected and courageously upheld every essential of Christ's teachings and principles against the onslaughts of reformations, schisms and modern atheism.

—*The Sincere Seeker*

⌘ ⌘ ⌘

Some people in forgetfulness speak of the poor as the lower classes. From the point of view of our Lord they are the higher classes. If their poverty is voluntary they are God's aristocracy.

Live Your Religion

From SERMON SEEDS

WOULD you believe that in this enlightened day and age we still find in this country, people who believe that Catholics are not to be trusted? In fact some back-woods Americans are not so sure that Catholics are not possessed with the devil. This really honest belief and anti-Catholic attitude exists despite the incontestable facts that the Catholic Church is he oldest and greatest Christian religion; that it can boast of more outstanding men and women in history, in the arts and sciences, than any other organization, and that it has done more for civilization and has meant more to the happiness, welfare and progress of nations than any other group. *Although the Catholic Church is supposed to be inspired by Satan,* according to these prejudiced people, *it has done nothing but good wherever it has functioned.* How is such an erroneous belief, then, still possible?

For two reasons: First, the same as during the Lord's time, the friends of the devil are very busy vilifying the Catholic Church, denying its divine origin in spite of the good works and miracles performed. Secondly—and this is the more important reason—most Catholics either through ignorance or sinfulness, live a hypocritical life. Thus it becomes easy for the enemies of God to inspire people with distrust for Catholic and fill their minds with suspicion.

Jesus must have had this in mind when He answered the woman who loudly praised the blessedness of His mother for His greatness as a wonder-worker. Great is he who not only believes but lives his religion, was His comment.

How many Catholics today live their religion? Very few! They go to church and act piously when it comes to saying prayers, but how many really act their belief in the daily routine of life? How many give expression, for instance, to their so-called belief in the great virtue of charity which Christ was daily preaching anr practicing.

During the holy season of Lent we are admonished to be more charitable and more generous in giving to the Lord's cause. And how are the Bishop's appeals for contributions to most needed diocesan charity works received by most Catholics? In answer, it is not necessary to hurt feelings by statements and the citation of actual facts and figures as recorded on the parish books; if your conscience is honest, it will be your accuser as if in the presence of God.

The world will never be converted by one's being a prominent president of a Catholic society or by being a great leader, orator, writer, scientist or hero, or by erecting beautiful buildings to God's glory or in the name of charity. No, all this sort of Catholic greatness without the intense desire of humbly promoting Christ's mission, will

mean less than the exemplary Catholic life of a heavyweight champion.

Don Bosco was a great writer, ortator, builder of magnificent edifices and even a performer of miracles. His spirit still lives today. He is known and blessed all over the world, even by non-Catholics, but not so much for his God-given talents well employed as for the simple reason of his burning zeal and his sincerity in helping the poor and giving the boys of his day a chance for a decent manhood. He lived his beliefs.

This is the one argument in favor of the Catholic Church to which the world will listen; interpreting your belief into daily actions. If your life is not much different from that of a Hindu, a man-eating Solomon Islander or a Hottentot, why should Protestants believe that our religion is any better han theirs? If we are not purer, more honest and more charitable and generous, why should the world be converted to our way of believing? What is more, with all the theological arguments on our side, why should we not be questioned and mistrusted?

✖ ✖ ✖

"RETURN TO RELIGION"

"My fondest hope in 1948 is for a return to religion. Never in history have men been known to turn their faces away from God without having their problems multiplied. And never have they put their faith in religion's great facts without finding the answers to their deepest needs.

Millions of pople are badly confused in these unsettled days. Yet shortsightedly they blame economic, political and social conditions—when the real trouble is a false sense of values.

The old-fashioned home with its closely knit family was a place where God was welcomed, where love and mutual helpfulness prevailed, and where marriage was looked upon as a holy institution to preserve the race and the spiritual well-being of children.

Divorce is the result of a break-down of the home, and the bitter fruits are neuroticism, infidelity, unhappiness and frustration.

In 1948, we need to get back to our religious faiths and once again regard the home as a divine institution. Our people must re-examine their thinking and attempt to do something about the confusion engulfing them.

Already there is a growing interest in the plight of the home, reflected in a welcome drop in juvenile crime last year. And although no similar decrease in divorces has taken place, people are again beginning to realize that divorce is a brutal tragedy. By the end of 1948, I hope that we shall have cut our divorce rate considerably.

Of this much we can be sure: if we cannot make a better world without God's help, neither can we fail to make a better world *with* His help.—*Father E. J. Flanagan,* Founder of Boys' Town, in *Coronet.*

✖ ✖ ✖ ✖

NOISE-MAKERS ONLY

Abraham Lincoln once remarked that some public speakers are like the old Mississippi River boat which had a nine foot whistle and a seven foot boiler. When it started to whistle, it had to stop moving, because it didn't have enough steam for both. So it is with some speakers: when they start talking, they stop thinking.—*Western Catholic.*

✖ ✖ ✖

Da Vinci's "Last Supper" is Saved

By Joseph Baicich

FOR 450 years the world's art lovers and artists have been spellbound before Leonardo's da Vinci's *Last Supper* and, at the same time, grief-stricken to see it deteriorating beyond preservation. Then Giovanni Rocco proved that it could be saved.

Da Vinci's most famous painting which translates the evangelical story into the most mysterious pictorial reality, had to fight against four and a half centuries' long attack of humidity.

Ironically, the Allied bombings which levelled the rooms adjoining the refectory of Santa Maria delle Grazie monastery, where the famous fresco was left miraculously intact, revealed clearly the source of the humidity which had been hidden and was slowly blotting out the *Last Supper.*

Architect Rocco, Superintendent of National Monuments in Lombardy, had the debris from Allied bombings removed from the floor. He discovered that the walls of the refectory were not supplied with an "air diaphragm" and that they were buried in constantly moist ground subject to periodic inundation owing to its low position.

Rocco showed that as a consequence the wall became a neutral humidity conduit between the ground and the fresco vault. He demonstrated that Leonardo's painting could be preserved if a system of conditioned air were installed.

He reasoned that since the masterpiece is on the northern wall of the refectory, it forms the target of an air current originating from the opposite southern wall. He proved that this air draught is charged with humidity from the damp ground, and that the tempera-painted walls are impenetrable to moisture.

Rocco concluded that if the wall on which the immortal *Last Supper* fresco was painted did not exist, the humidity would be deposited on the parallel wall of the adjacent room. He said it was necessary to create "the greatest possble air circulation between the refectory and the adjoining room."

Once the question was solved scientifically, it was submitted to a committee of experts for approval before proceeding to put it into effect. A month ago the verdict approving Rocco's solution was given, and the masterpiece was finally assured conditioned air.

It calls for the installation of a honeycomb of air circulation under the refectory, hollow air conduits in the walls to channel the air-current from the southern wall into the adjoining room. The refectory will not be heated to dry up the humidity, but a cooling system will draw humidity out.

Artists and art lovers of all countries for centuries have judged Da Vinci's *Last Supper* to be the quintessence of pictorial expressiveness. Through this work Da Vinci came to be regarded as the "genius of painting," who incomprehensibly reproduced Christ's Divinity appearing mysteriously on earth.

Da Vinci was inspired by the

Gospel of St. John. He made notes o nthe position and gestures of each Apostle to be represented, and then made detailed sketches taken from real, everyday life, before he started painting the fresco in 1495.

Everything is clear as to the origin of the work. The mystery begins to thicken when attempts are made to discover in what way, with what techniques, the *Last Supper* was executed. Nobody wll ever know. Art lovers and connoisseurs will always have something to talk about.

Some experts mantain Da Vinci used oil painting, while others strongly affirm he used tempera. Other experts ask what mixture of tempera the great master did use—the white or the yellow of an egg? Some say he used all techniques known to him and combined them to obtain the most moving effects.

Paradoxically, from a technical point of view he did the job poorly, because twenty-thret years after the masterpiece was completed art lovers already predicted its eventual deterioration.

Some years before that, King Francis I of France, master of most of Italy for a brief period, wanted to saw off the wall with the *Last Supper* and carry it to France. He would have saved the masterpiece if he had done so.

Attention was drawn to the painting's progressive decay throughout the ages. Thirty years the poet-warrior, Gabriele d'Annunzio, wrote an ode dedicated to it entitled *The Death of a Masterpiece.*

To-day the *Last Supper* is only a fog in which figures of the Apostles gesticulate and move dramatically around the immobility of Christ, whose Divinity is said to be visible even in His hands and eyebrows.

All the scenic representation in the background has been irrepairably lost. It described not only an episode in the life of the Saviour but also the fight between good and evil, the drama of the treason and sacrifice.

But there still remain the fascination, the mystery and the magic in Leonardo's mastepriece, and these will finally be preserved.

—*The Irish Digest.*

✖ ✖ ✖

THE MIRACLE OF TIME

The supply of time is truly a daily miracle, an affair genuinely astonishing when one examines it. You wake up on the morning, and lo! your purse is magically filled with twenty-four hours of the unmanufactured tissue of the universe of your life! It is yours. It is the most precious of possession. A highly singular commodity, showered upon you in a manner as singular as the commodity itself.—*Arnold Bennett.*

✖ ✖ ✖

BLUE-BLOOD

"Blue-Blood" originated in the Spanish *sangre azure.* When the Moors invaded Spain some of the nobles fled to the mountains of Asturias. Their descendants took pride in their white skins under which the blood-veins showed blue—a mark of nobility in Spain for more than 1,000 years. In USA red-painted nails became the fashion among mulatto women to hide the negro tinge that showed itself n hands and feet.—*Our Boys.*

✖ ✖ ✖

Arise and Come, O Mary!

By Titus Cranny, S.A.

MADONNA of the World—such might be a most fiiting title for the picture of Our Lady of Perpetual Help. In all parts of the Catholic world, in holy Rome, in distant China, in India, in the Philippines, her picture hangs in tribute to the love her children have for her. In the United States, in Canada, in the suffering countries of the Near East, the same distinctive picture graces churches, chapels, and the homes of the faithful. She appeals to all nations. Popes sing her praises, religious communities dedicate themselves to her, children wear her medal, and even non-Catholics treasure devotion to Mary under the beautiful title of Our Lady of Perpetual Help.

From January 18th to January 25th holy Mother Church observes the Church Unity Octave, an eight-day period of prayer for the conversion of all men. Mary, the Mother of all the baptized, longs with a Mother's heart for the full unity of all men with Christ in His one true Church. She longs, too, with a universal love like that of Christ, to give help to all men. Mary is Our Mother of Perpetual Help and especially of that help which concerns man's eternal salvation.

There is still another reason for invoking Mary under the name of Our Lady of Perpetual Help in the cause of souls. The striking icon bearing this title is Byzantine in style, a type of art which appeals strongly to the people of the East, whether they are Eastern Catholics united to Rome now suffering under the sword of persecution unsheathed by the Communists and by Tito, or whether they are members of the Eastern rites not in communion with Rome. More than 150 millions of these unfortunate souls cut off from the Vicar of Christ love Mary; they revere her; but they are not fully united to her as children because they are not fully united to her Son. Rejecting the authority of the Holy Father they merit the name of "Oriental Separatists."

During the Church Unity Octave we pray for these people lodged in schism, cut off from full life with Christ. We pray that they may return to that unity which shone in their forefathers when Ignatius of Antioch, Irenaeus, John Chrysostom and other luminaries defended the supremacy and the infallibility of the Holy Father and contributed to the radiant splendor of the Mystical Body of Christ. The schismatic people of the East honor Mary with a devotion that is beautiful and genuine. May such love bring them to unity with the Church of Christ.

It is remarkable that the icon of Perpetual Help is the most popular representation of our Lady in the Near East, among both Catholics and schismatics. Furthermore the most venerated representation of Mary in "Holy Russia" before the

Bolsheviks and Communists defamed her—was the icon of our Lady which is said to have been made from a painting of Our Lady of Perpetual Help. Love of Mary still lives in the minds and in the hearts of these enslaved people, a love which no physical bondage can take away. And though this love is now concealed, it will break forth again as flames from hidden coals and the *Bohoroditza* (She-who-gave-birth-to-God) will again reign triumphantly as Queen and Mother of this blood-scourged land.

When the Catholics of Zhytomir, Ukraine, asked Pope Leo XIII for a copy of the most popular picture of our Lady in Rome, His Holiness sent the picture of Perpetual Help. We know, too, that Pope Pius XI made this picture the official seal of the Pontifical Mission for Russia. Moreover, when Pius sent two and a half million lira for the benefit of the starving people of Russia he sent along many pictures of Our Lady of Perpetual Help, some of which bore the inscription: "The Roman Pope for the children of Russia."

It is significant that the picture of Perpetual Help appears on the magazine, *Balcan*, devoted to the problems and the prospects of Church Unity. This picture is likewise reproduced on other magazines and on pamphlets aimed at bringing about unity, while a large painting of Perpetual Help hangs in the Pontifical Institute of the Oriental Studies in Rome, an inspiration to the Europeans and to the Asiatics who gather to discuss plans for reunion.

Although the picture of Our Lady of Perpetual Help bears very definite relationship to the cause of unity in connection with the Orientals separated from Rome, it is by no means limited to this phase alone. Father Paul James Francis, S.A., (d. 1940) who began the Church Unity Octave, believed that Mary would have a major role to play in the final reunion of the East and the West and he also was convinced that Mary's power would do very much to accomplish the religious unity of the human race if Catholics would only trust in her sufficiently. During the Octave we ask Mary to intercede in behalf of the other peoples of the earth who are even more widely separated from Christ than the Eastern Dissidents. Each day is dedicated to prayer for some specific group of people: Anglicans; Jews; Lutherans; lapsed Catholics; and we Catholics would do well to beg Mary as Our Lady of Perpetual Help to grant spiritual help to these millions of souls who wander in heresy, indifference, and unbelief.

* * *

The Church Unity Octave, then, places before us an enormous challenge. It tells us that there are 1 billion, 600 million souls who are not united to Christ. It makes us realize that we must co-operate in the salvation of souls; it reveals that we have work to do—the work of praying and of sacrificing for the salvation of souls and the extension of the Kingdom of Christ.

Pray, work, sacrifice: This was the way of Jesus. This was the way of Mary. It must also be our way in restoring Christ and Mary into the hearts and minds and lives of men so that they may receive true religious unity with their God. In the Breviary Mary is styled the "Destroyer of heresies" and such a title is most fitting. But Mary is more. She is the Mother of Unity, the Mother of the Mystical Body, the Queen of the Church. Mary is the way to Christ.

If, then, we seek to extend the kingdom of Christ on earth and to make known the influence of Mary, we must have recourse to her. We must beg Mary to come upon all men in the sweetness of her love, in the beauty of her power, in the charm of her motherhood, and in the holiness of her zeal for souls.

Nearly a hundred years ago this was the thought of a brilliant preacher when he called upon Mary::

"Arise, Mary, and go forth in thy strength into the north country which once was thine own, and take possession of a land which knows thee not. Arise, Mother of God, and with thy thrilling voice, speak to those who labor with child, and are in pain till the babe of grace leaps within them! Shine on us, dear Lady, with thy bright countenance, like the sun in his strength, *O stella matutina*, O harbinger of peace, till our year is one perpetual May. From thy pure smile, from thy majestic brow, let ten thousand influences rain down, not to confound or overwhelm, but to persuade, to win over thine enemies."

We also call upon her to descend upon the entire world—we want Mary to bring Christ to all men, and all men to Christ.

—*Perpetual Help, N.Y.*

✖ ✖ ✖

THE OBLIQUE APPROACH

For months he had been her most devoted admirer. For weeks he had been considering how he might propose to her. At long last he had mustered up enough courage, and, after choosing the occasion carefully, he launched into his proposal:

"There are quite a lot of advantages in being a bachelor," he began, "but there comes a time in the life of man when he longs for the companionship of another being—a being who will regard him as perfect, as an idol; whom he can treat as his absolute property; who will be kind and patient and faithful when times are hard; who will share his joys and sorrows..."

To his great delight he detected a sympathetic gleam of understanding in her eyes. Then she nodded in agreement.

"So you're thinking of buying a dog?" she said. "I think it is a fine idea. Let me help you choose one!"

✖ ✖ ✖

STAR OF FIRE

In the coast of the North Sea an affecting story is told of a fisherman's wife. The North Sea is wild and stormy, and more than once the raging waters have engulfed the fishermen who venture upon them, leaving no trace. The husband and sons of this woman had been on the tossing sea for days, and coud not find the way to shore.

Again black night fell; nowhere was a guiding light to be seen. The poor woman stood on the shore waiting, waiting. At last, in her uttermost need, she set fire to her own little house, her only possession, and with a strong soul stood there beside the flaming torch of her home, until the lost fishermen found their way back by the light of the flames.

The Virgin Mary stands thus beside the lighted torch of her happiness, under her divine Son's bloodstained cross. There she stands and prays that men may find their way home, home to her Son's blessed kingdom.

✖ ✖ ✖

One Went East

From "Annals of the Propagation of the Faith"

ON June twenty-second Pope Pius XII proclaimed two Jesuits saints of the Catholic Church. Apart from the fact that both were Jesuits—one a martyr, the other a confessor—they were perhaps as unalike as any two Jesuits. And yet each brings a distinctive message for America and the world today.

The Life of St. John de Britto carries with it the glamour of the Jesuit missions of seventeenth century India. His vocation was the "ordinary" mission vocation. After his reception into the Jesuit novitiate his studies and training were those prescribed for all Jesuits. He was formed like his fellow Jesuits and assigned to teach at his Alma Mater, St. Anthony's College.

There it was that in 1673 he received his call to the missions, and Jesuit that he was he answered with a ready heart. Father de Costa, a missionary from India, had visited St. Anthony's while making to his Superior's his report on conditions of the Madura Mission. He sought supplies and, what was more important, new recruits for the mission. John de Britto heard his words, and while the missionary spoke an interior voice spoke louder still. John caught a vision of an unreaped harvest of souls; he was the first to offer his services.

Not without a struggle did he become a missionary. John had a mother, the powerful Donna Beatriz of Portugal. Dearly she loved her boy. That he might become a Jesuit she had already sacrificed for him a life at court. And now.. "No," she reasoned with a mother's heart, "God could not be asking a further sacrifice from her. Her boy had been sickly as a child. It was only through the intercession of Saint Francis Xavier that he was cured at all. As a thank offering she had consented to have her son enter the order to which Xavier had belonged. Surely, that was enough! She would appeal to the Papal Nuncio in Lisbon and have him force John's Superiors to recall him from this dangerous venture."

But there was a provident God in heaven. In 1673 with sixteen other Jesuits John de Britto sailed for the Madura Mission. His life in India can best be summed up in the words of the breviary: "When he arrived at Madura he set himself courageously to the task of propagating the Faith throughout its five kingdoms. The many and great sufferings he endured joyfully in this work almost surpass belief. He lived sparingly on vegetables; abstained entirely from fleshmeat and fish. Barefooted he trudged hither and yon under a broiling sun. Almost constantly he was without the bare essentials, was hounded by persecutions, exposed to perils from plunderers... After fourteen years filled with labors of exceptional fruitfulness his life was sought; he was cast into prison. After being subjected to water-torture and rolled naked on heated rocks he was at length banished from the kingdom. To Europe he was sent by his Superiors to obtain new supplies. His mission there accomplished he returned to India." The breviary does not recall that while in India Father de Britto did not even allow himself the consolation of wearing his Jesuit cassock, but adopted the attire of an Indian Swami and even dyed his skin to save the souls of lower caste Indians.

At the age of forty-five Saint John received his martyr's palm. After severing his head from his body the executioners cut off his hands and feet and impaled all on high poles to deter others from embracing the Faith. The last recorded words of the martyr reveal the heart of an apostle: "This year I have baptized 4,000 heathens."

The story of Neapolitan Saint Bernardino Realino offers striking contrast to the foregoing sketch. His vocation to the religious life was a "belated" vocation. He was almost thirty-five before he answered the invitation of Christ. To do this he renounced the office of Mayor. Great then must have been his disappointment when his Jesuit Superiors dissuaded him from becoming a Jesuit Coadjutor Brother to work as a missionary's helper with the Fathers in India. Obedient to his Superiors he studies for the priesthood, was ordained, filled the office of Master of Novices and, after ten years in the sacred ministry, became the apostle of Lecce, an obscure town in the heel of Italy. The nearest Father Realino ever came to realize his ambition to become a foreign missionary was the privilege of instructing and baptizing captive Turkish Moslems. Almost a nonagenarian he passed to the hands of his Creator with a promise to the Mayor of Lecce that he would be the perpetual patron of Lecceans.

These two new saints bring to Americans stirring messages. To the youth of our land Saint John de Britto calls for more and more missionary vocations. In the East, in Africa, in the isles of the Pacific a whitening harvest of souls looks to America. Youth is needed for these missions. Youth must answer the call today, if we are to send missionaries tomorrow. Youth will find in Saint John de Britto a model for a missionary career.

Saint Bernardina Realino has a special message for our soldiers returned from the service of their country. When they were in their teens the din of battle and the call to the colors might have made them deaf to the promptings of Christ. They may learn from Saint Bernardino that even now it is not yet too late. He was in his middle thirties before he answered the Master's invitation: "Come, follow Me!" To speed the day when he could be of profit to the missions he offered himself for the office of Coadjutor Brother, a grade in the Society of Jesus that would entail no further studies. God saw otherwise. As a priest he lived to a useful old age in a mission field at home, an apostle to the poor, a renowned parish priest.

Vocations at home and abroad are needed today. St. John de Britto and Saint Bernardino Realino were elevated to sainthood in June 1947. We thank God for these models needed so badly in our world and our day.

✖ ✖ ✖

The best smell is bread, the best savour salt, the best love that of children.—*Old Mexican Proverb.*

✖ ✖ ✖

Seeing the Catholic Church Through Protestant Eyes

THEY ENTERTAIN MANY STRANGE IDEAS ABOUT NUNS

A READER has sent us a Tract published by "The Pilgrim Tract Society Inc. Randleman, N.C., entitled "What Is Going on In There?" The reader asks what we have to say about it.

We hesitated to make any comment at all because it might imply that a considerable number of people still believe that there is evil in the convents.

Thirty-five years ago, when the anti-Catholic sheets named The Menace was widely circulated in the United States, such charges were made by its editors, every one of whom was revealed to have had a bad reputation, and were wicked enough to capitalize on bigotry.

The convent was presented by them as a sort of prison to which young Catholic women are confined against their will, or to which some went voluntarily after they were disappointed in love.

The fact is, however, that the convent is the freest place on earth. It is never difficult to get out of the convent, although the only ticket which will admit a young woman is her pure virginal life and her desire to sanctify her soul by living with others who want no lover except Jesus Christ. They are all able to say with the youthful St. Agnes, "I am espoused to Him Whom the angels serve."

It may be new to some of our non-Catholic readers that the young woman who applies for admission into the religious life is under a period of probation lasting two and one-half years. On any day during that time she can pack up and go home. Then before she is admitted to Temporary Vows, she must give truthful answers to questions like these:

"Did you come here of your own free will?"

"Did any one urge or press you you to come here?"

"Is it your desire whole-heartedly to bind yourself by vow to the practice of poverty, chastity and obedience for one year or three years," as the case might be?

The very purpose of temporary vows is to make it easy for the lady to return home after these expire at the end of one or more years. In most Communites the Temporary Vows are renewed for another two or three years, so that the young woman has more than seven years during which to change her mind and return to her relatives.

Most of Them Were Never Nuns

Since books are written by, or prepared for, "fake" ex-nuns they must have come to the attention of some of our readers. But we should like to say that Maria Monk, Margaret Shepherd, Helen Jackson,

Mabel McClish, Neva Miller, exploited by anti-Catholics were never nuns, and most of them were never even Catholics.

Some of them were inmates of Houses conducted by the Sisters of the Good Shepherd for incorrigible girls. They were there, of course, against their wills, as any youth in any reformatory is there against his or her will. The ones exploited by The Menace, and even by a number of sectarian magazines, were not reformed, and during waves of bigotry, found that it would be financially profiitable for them to pose as ex-nuns, to write a book or to allow some one else to write it for them, and share royalties with the publisher.

Some years ago the editor of the Omaha Bee, writing on the occasion of a jubilee of the Sisters of the Good Shepherd in that city, made these observations:

"Many erroneous ideas prevail regarding the Good Shepherd's home and its object. The home is a reformatory for women and girls who have fallen into evil ways and who desire to lead honorable lives. All such as desire shelter and need a helping hand receive both. The Sisters do not ask who is at fault. It is sufficient for them to know that the unfortunate desires to lead a better life. No restraints are placed on inmates of legal age. They may go when they please. Only those under age placed in the home by parents or guardians are required to remain in the home.

"The essence of reform in this as in all reformatories is useful employment. Mind and hands must be occupied to dull evil habits. The Sisters devote their lives to the cause wholly without worldly recompense. Their sole reward is the pleasure of redeemng the unfortunate. Whatever gains come from the labors of Sisters and inmates go to improving the home and enlarging its usefulness. Thus it is not only a practical charity, maintained without expense to the community, but one which rebounds to the honor and self-sacrifice of womankind."

What Prompts Women to Become Nuns

Members of whatever Religious Community were motivated in coming solely by two considerations: They sought: (1) a spiritual atmosphere with those who are similarly minded; they longed (2) to pass their lives in the performance of the Spiritual and Corporal Works of Mercy, which Christ said would be rewarded so generously in eternity. (Matt. XXV, 34-40).

Any reflecting person would know that a girl could not be forced into a convent or retained there against her will because the law would be altogether on her side. If the evils charged against convents actually existed, one single proof furnished the civil authorities would result in prosecutions, and if said evils were common our sensational press would rightly arouse the indignation of the public.

Nearly every nun is one who, in her early childhood, had a tender love for Jesus and desired to grow in that love. It were strange indeed if some did not accept Christ's recommendation to live as virgins (Matt. XIX, 12). No Protestant, who has ever experienced the kind of charity and observed the gentleness of Nuns in the hospital, would tolerate even a hint that the generality of them are not holy women.

Why do many of the best Protestant parents in the land select convent schools in preference to any other for the education of their children? Why do those adults who, as youths, did attend such schools cherish so fondly the mem-

ory of the Sisters who taught them?

Religious Orders have often been likened to lightning rods because by the prayers and penances offered for others they keep God from strking when He otherwise would. Such an observation is thoroughly Scriptural. Does not the Bible record that God was willing to spare a wicked city if only ten holy persons would be found therein?

Some ask whether it is not unnatural for a girl to leave home and give up her love for her parents? She does not leave home any more than a married daughter does, and she certainly does not give up her love for her parents. She is never a cause of worry or grief to her parents like other daughters often are.

Robert Louis Stevenson, in a poem dedicated to Mother Marianne, of Molokai, wrote as follows:

To see the infinite pity of this place—
The mangled limb, the devasted face,
The innocent sufferer smiling at the rod—
A fool were tempted to deny his God.

He sees, he shrinks; but if he gaze again,
Lo! beauty springing from the breast of pain.
He marks the Sisters on the mournful shores—
And even a fool is silent and adores.

Colonel Charles Miles, writing in the *Virginia Pilot*, some years ago, said:

"I always take off my hat to a Sister of Mercy, that wonderful order of Roman Catholic women, because I have had the opportunity to see them at work. I have seen them in homes of sickness and death. I have seen them in houses of infection and contagion, where their mere presence must mean ultimate death. I have seen them ministering to the poor in quarters where only a brave man would dare to enter. I have seen them stay when ministers, laymen and physicians ran for safety. I have never seen a Sister of Mercy fail to do her duty in its highest sense and sacrifice every other motive to that of bringing a little ray of light, a blessed beam of sunshine to some poor soul in need."

An incident was recently reported in the secular press of a visitor to a leper colony who seeing a Sister dressing the sores of a patient, explained: "I wouldn't do that for a million dollars." Without even lifting her eyes from her labor for love of God, the nun replied, "Neither would I."

— *Our Sunday Visitor*

✖ ✖ ✖

DOUBLE TRAGEDY

A young Jew of Tripoli fell in love with the daughter of a Protestant minister and asked his permission to marry her. The minister replied that he would never give the hand of his daughter to an unbelieving Jew.

The young Hebrew, however, was so insistent that the father told his daughter he would give his consent if she could convert him. The Jew accepted the proposal, and together the young lovers set about making an intensive study of religions. They compared texts, discussed doctrines, and read the Scriptures most attentively.

Finally came the conversion of both the boy and the girl—to Catholicism.

✖ ✖ ✖

Martyrdom of Three Spanish Jesuits

By Jose M. Murall, S.J.

ON the 16th of July, 1936, the feast of our Lady of Mount Carmel, I was relieved of the office of Provincial.

On Sunday the 19th, there had been some shooting in the streets of Barcelona. On that day and the following the Reds had been busy burning churches, but they had not yet resorted to fire-arms. I told those in the house who were fearful of the outcome that they could go to some other place. Father Roma went to the Hospital for the blind, which is not far distant. Brother Iriondo and I remained behind, but little did we suspect that there would be any bloodshed.

On Monday, the 21st, about nine o'clock in the morning, Father Roma called on the telephone and said that he would come to spend a little time with us. And so he did. A short time later Father Cots came to the house. Just then an officer and six men armed with rifles came to the door. The terrified housekeeper told me that I was wanted. When I presented myself they asked if we had any weapons in the house. I replied that we had none and thereupon they searched the house.

The man in charge of the soldiers made the search. I accompanied him when he went up to my room but he scowled at me and said, "Get behind me or I'll kill you on the spot." All of us went outside and while we were being marched off I pleaded for Father Cots, saying that they should spare him because he did not belong to that house, but that he had come there merely to pay a visit. The officer, however, paid no attention.

In the street there were two cars bearing the letters F.A.I. and C.N.T. We three priests got into the first car and Brother Iriondo followed in the second. The orders were: "To the Union headquarters on Salmeron Street." The chauffeur intimated that he was forced to act against his will and told us that, if we wished, he would speed up in order to free us. But we refused because we believed that it would be worse for him as well as ourselves. During the ride Father Cots remarked: "They are going to shoot us!" I added that we ought to prepare ourselves for death and so we did by confessing to one another.

Having arrived at the Union headquarters, we waited in the autos for about seven minutes. During that short time several members of their crowd insulted us in a most horrible manner sayig, among other things, "We are going to kill you because you are priests; not one of you will be left!"

Then we left the Union headquarters. After driving along the highway for about ten minutes they made us leave the car. I was the first out. Behind me followed Fathers Cots and Roma. We were ordered to climb a nearby hill. Before leaving the road I said, "I die for Jesus Christ and I have no regrets whatever. I forgive all of you." The other priests expressed

similar sentiments. Just then the other auto arrived with Brother Iriondo who called to us, "Give me absolution!" In a loud voice Father Roma absolved him, at the same time making the sign of the cross. Then Brother Iriondo joined us. We marched along together, I on the left, Brother Iriondo on the right, and between us were Fathers Cots and Roma. When we had gone some ten or fifteen feet they poured a shower of bullets upon us. I instinctively raised my right arm. A bullet grazed my head and struck me in the arm which I had raised. I did not, however, lose consciousness. It felt as though I had been stunned by an electric shock and I fell in a heap, supporting my head on my wounded arm. Then I heard these words: "Bandit, assassin, he's trying to escape!" It seem to me that it was Brother Iriondo who was moving along in the grass. Then they shot him.

I recall the thoughts that flashed through my mind: "Am I not dead? Shall I not have the happiness of being a martyr?" I could not but breath heavily. Then one of the men said, "This fellow is still breathing." But the other replied, "Still breathing? Nonsense! Why his brains are blown out!" The reason he thought so was because I had been bleeding freely from the wound in my head. From then on I heard nothing more.

Two or three minutes later, rising slightly, I saw my companions. Father Cots and Roma were crumpled over, heads nearly touching. What a consolation it was to behold those martyrs! I promised to give testimony of their martyrdom. I tried to raise myself but I fell back again. My wounded arm was like a piece of lead. Later I climbed back on the road but again I fell exhausted. Little by little I moved ahead.

I looked down in the direction of St. Genis. Having lost my glasses, I had difficulty seeing but I finally recognized a certain house. I moved along in the direction of it, but when I knocked, nobody answered. I went to another house and rang the bell. The people wthin came out to receive me, but when they saw me in such a state, although they pitied me, they didn't dare let me come in. I told them that I was a priest and they permitted me to enter. They said to one another, "Let's take him to one of the nearby hospitals."

Just at the moment an auto belonging to the F.A.I. drove up. They asked if anyone had been wounded and said that they would take care of him. The driver of the car asked me where I wished to go. I told him that I would like to be taken to a hospital. After hesitating for a moment he consented, and muttered, "Bah, it's always a piece of humanity to take care of a wounded man!" On arriving there, he told the Superioress that he was bringing a priest. At the hospital they put a few stitches in the wound in my head and put my arm in a sling. Since the anarchists knew where I was, they tried on several occasions to come and take me. But about all this the doctor and Sisters kept me blissfully ignorant.

At the hospital I called the Superioress and told her who I was and asked her to get me in touch with some of our Jesuit Fathers. The following day Father Soler de Morell and Brother Massip arrived, and I told them everything that had happened. All this was in Latin because there was in the same room with me a young fellow who was convalescing. I earnestly entreated them to do all they could to identify the bodies of the three martyrs and give them the last rites.

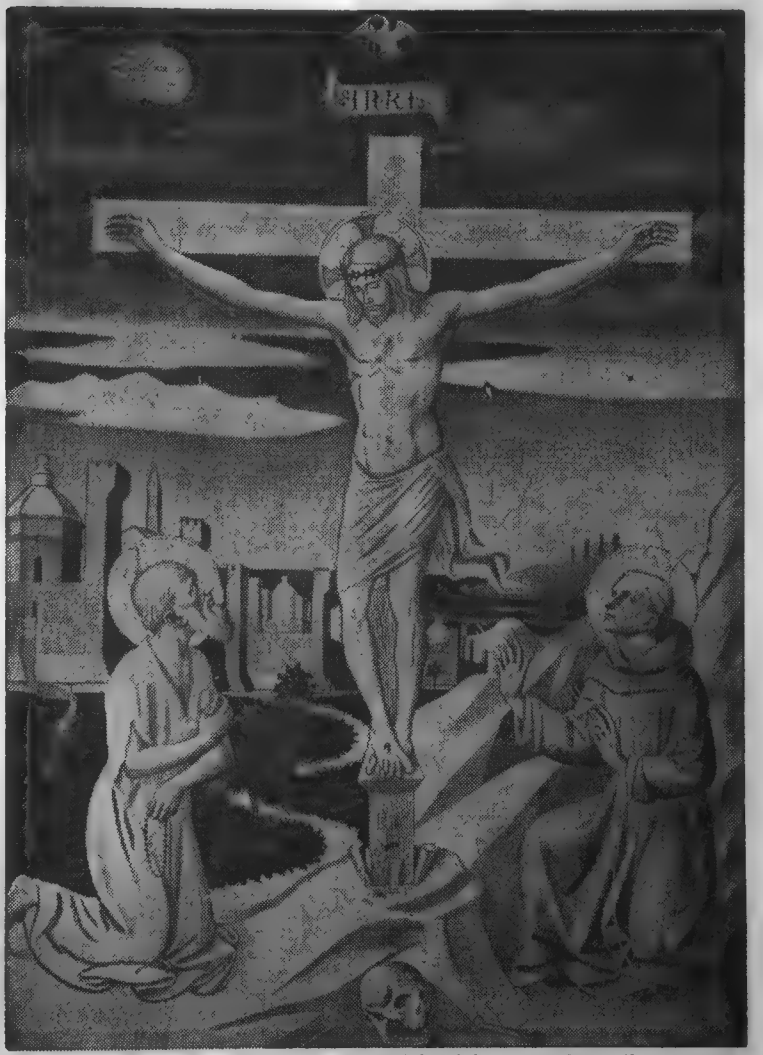

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Vol. 20, No. 4. The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask. April, 1948

ІСТОРИЧНА ПОДІЯ УКР. КАТОЛ. ЦЕРКВИ В КАНАДІ

АПОСТОЛЬСЬКА СТОЛИЦЯ ОСНУВАЛА ТРИ ЕКЗАРХАТИ І НАЗНАЧИЛА ДВОХ НОВИХ ЄПИСКОПІВ

Єпископ-Номінат, Преосв. ІЗИДОР БОРЕЦЬКИЙ Єп. Орд. Екз. Східної Канади

Єпископ-Номінат, Преосв. АНДРЕЙ РОБОРЕЦЬКИЙ Єпископ-Помічник

Винипеґ, 3-го березня (УКПС). Св. Отець, Папа Пій XII., через Апостольського Делеґата з Оттави, Ільдебранда Антоннюті, проголосив на руки Преосв. Кир Василія Ладики, Єпископа Українців Католиків Канади, про основання й ерекцію трьох Апостольських Екзархатів для українців католиків у Канаді.

Екзархат Західної Канади для українців католиків обнимає провінції: Альберти, Британської Колюмбії й території Юкону, з осідком Єпископа-Ординарія в Едмонтоні, Алта.

Екзархат Центральної Канади для українців католиків обнимає провінції Манітоби й Саскачевану, з осідком Єпископа-Ординарія в Винипеґу, Ман.

Екзархат Східної Канади для українців католиків обнимає провінції: Онтерії, Кнебеку, Нового Бронсвику, Нової Скошії й Принс Едвард Айленду, як одночасно і Нової Фунляндії й Лябрадору з осідком Єпископа-Ординарія в Торонті, Онт.

Преосв. НІЛЬ САВАРИН, ЧСВВ., Єпископ-Ординарій Екзархату Західної Канади

Преосв. ВАСИЛІЙ ЛАДИКА, ЧСВВ., Єпископ-Ординарій Екзархату Центральної Канади

Святійший Отець оставив і надальше потвердив Його Ексцеленцію Преосв. Кир Василія Ладику в Екзархаті Центральної Канади. Для Екзархату Західної Канади призначив як Єпископа-Ординарія Преосв. Ніля Саварина, дотеперішнього Єпископа-Помічника. Для Екзархату Східної Канади призначив Преосв. Ізидора Борецького, дотеперішнього пароха в Брентфорд, Онт. Єпископом-Помічником для Преосв. Василія Ладики назначений Преосв. Андрей Роборецький, дотеперішний парох церкви св. Йосафата в Торонті. Онт.

Поділ на три повні, самостійні Екзархати українців католиків у Канаді є радісною, історичною подією і великої ваги в розвої нашої Церкви. Коли на українських землях в Европі винищують нашу св. Церкву й наш Нарід, то Апостольська Столиця основує й побільшує нашу українську католицьку Єрархію.

Особи нових, молодих і повних життя й енергії Єпископів, що є обізнані з історією, життям і потребами нашої св. Церкви й Народу, дають запоруку нових і повних успіхів.

Інтронізація Преосв. Ніля

Винипеґ, 3-го березня (УКПС). Преосв. Ніль Саварин, що зістав назначений Єпископом-Ординарієм Екзархату Західної Канади, буде внедовзі інтронізований в Едмонтоні, Алта., свойому будучому осідкові, дня 13-го квітня.

Свячення Двох Нових Єпископів

Винипеґ, 3-го березня (УКПС). Свячення Єпископів-Номінатів, Преосв. Ісидора Борецького і Андрея Роборецького відбудеться дня 27-го травня в катедрі св. Михаїла в Торонті.

Незвичайна Радість Серед Українців Катол. Канади

Винипеґ, 3-го березня (УКПС). Ся надзвичайна і так радісна вістка про основання трох Екзархатів для українців католиків Канади і назначення двох нових Єпископів, відбилися широким відгомоном по цілій Канаді. З сердець усіх українців католиків полились найщирійші молитви перед престіл Всевишнього в глибокій подяці за так великий дар. А в сторону предвічного Риму звернулись в великій пошані українців католики Канади за ту так велику і батьківську опіку над ними.

Міжтим, зараз по проголошенні сеї ндазвичайної вісті, 16 священиків з Винипеґу і околиць, зложили Преосв. Василієві Ладиці візиту і під проводом Преосв. Ніля Саварина висказали йому свою радість з сеї історичної події, як також подякували Преосв. Василієві за ті старання над скріпленням нашої Церкви в Канаді. Авдієнція була справді історична, повна поваги, відповідна до хвилі й на очах Преосвященних і присутніх Отців були слідні сльози радости і утіхи.

А з усіх закутків Канади поплили в сторону Єпископів-Номінатів численні телеґрами-побажання, як від Отців так і вірних.

СВ. ОТЕЦЬ ПІЙ XII.

Такої радості і веселості українці католики Канади уже давно не зазнавали, як зазнають під теперішню хвилину...

Декілька Даних Про Нових Єпископів

Винипеґ, 3-го березня, (УКПС). Понище подаємо блищі дані про Єпископів-Номінатів:

Преосв. Ісидор Бобецький, Єпископ-Номінат, Єпископ-Ординарій Екзархату Східної Канади, літ 37, уродився 1-го жовтня, 1911 в Острівці, повіт Теребовля, Зах. Україна; богословські студії покінчив у Богословській Академії у Львові (1932-1936) і в Мінхені (Німеччина) від 1936-1938). На священика зістав висвячений Преосв. Діонізієм Ніярадим 27 червня, 1938. Ідучи на зустріч Божому покликанні до місіонарського життя, покидає рідний Край, своїх рідних і знакомих й пускаєсь в далеку Канаду, щоби працювати для кращого завтра нашої Церкви і українського Народу. До Канади приїхав 1 грудня, 1938. Наперід був назначений до помочі в окрузі Канора, Саск., а в 1939 р. став душпастирем підвинипеґських околиць в Манітобі. При кінці тогож самого року став парохом Брентфорд, Онт., і околиці, де був по нинішний день. Незвичайний добрий орґанізатор, знавець 10 мов, щирий українець-патріот, що не одну сльозу обтер з лиць наших нещасних братів на скитальщині, котрих кільканайцять спровадив до Канади. Через невтомну свою праю збудував чудові церкви в Ґримсбі, Делгай, Ст. Кетеринс і других околиць. Серед своїх парохіян тішився великою повагою. Духе здібний і добрий бесідник.

Преосвященний Андрей Роборецький, Єпископ-Номінат, Помічник Екзархату Центральної Канади, літ 38, уродився 12 грудня 1910, в Мостах Великих, Західна Україна. У році 1913 приїхав зі своїми родичами до Канади. Семинар покінчив в Торонті, Онт., а на священика зістав висвячений Преосвященним Василієм Ладикою 18 липня, 1934. Наперід був парохом в окрузі Давфин, Ман., а від 1940, по нинішний день був парохом церкви св. Йосафата в Торонто, Онт. Незвичайно веселої і милої вдачі, приятельський, дуже працьовитий та знаний в широкім англьосаксонськім світі. Приятель молоді, апостол української католицької преси, побудував прегарну церкву в Давфин, Ман., що стала окрасою того місточка, а теперішню свою парохіяльну церкву св. Йосафата в Торонті так украсив що стала вона найкращою нашою церквою в Торонті. Енергійний, повний життя і сил до праці ля добра душ, нашої Церкви і Українського Народу.

НАШЕ СЛОВО У ІСТОРИЧНИЙ ДЕНЬ

Радіє ціла Українська Католицька Церква в Канаді у цей великий момент основання трох віддільних українських католицьких Екзархатів у Канаді і назначенням двох нових Єпископів.

У сю велику і радісну хвилину для нашої св. католицької Церкви в Канаді забираємо і ми своє слово й висказуємо свої почування.

Наперід дякуємо предоброму Богові за так обильне Благословення, що посилає на нас і перед Його престіл заносимо свої благодарственні молитви.

Дальше линемо через моря до вічного Риму, де на Престолі Петровім засідає Голова св. Католицької Церкви, Святійший Отець Папа Пій XII і зглибини сердець кличемо: Хай живе Святійший Отець, наш духовний Батько, наш Провідник, що так по батьківськи опікується нами і заступається за нашим безталанним українським Народом.

Переносимось думкою і серцем до міста Винипеґу, до дотеперішнього осередку нашої св. Католицької Церкви в Канадій клонимо свої голови перед Їх Ексцеленцію Преосвя-

щенним Василієм Ладикою, дотеперішним Екзархом Українців Католиків Канади. Свої голови клонимо в великій пошані й подяці перед сивою головою Преосвященних і дякуємо їм за ті великі жертви, працю і старання, що Преосвященні зложили над сповненням того великого історичного діла.

А в сторону наших Єпископів-Номінатів, Преосв. Ізидора Борецького і Преосвященного Андрея Роборецького висказуємо свої найкращі побажання. Хай Всевишній наділить Вас своїми обильними ласками і хай дасть Вам много сил, на многі й благі літа, у Вашій так взнеслій і відповідальній праці.

Редакція й Адміністрація
Голосу Спасителя.

Централя Укр. Катол. Канади Висказує Свою Радість

Винипег, 3-го березня (УКПС). Централя Українців Католиків Канади, через свого президента п. В. М. Валла і головного писаря п. І. І. Новосада, висказує отсим в імені усіх світських українців католиків Канади свою велику радість в той великий день для українського католицького загалу в Кандаі: основання трьох Екзархатів у Канаді і назначення двох нових Єпископів.

Централя є вдячна Апостольській Столиці, що була така ласкава і узглядніла ті великі старання Преосвященного Кир Василія Ладики відносно поділу канадійської Дієцезії на три Екзархати і іменування двох нових Єпископів. Від усіх українців католиків Канади належиться сердечна подяка Їх Ексцеленції Преосвященним Ільдебрандові Антонютті, Апостольському Делегатові в Оттаві, що був так добрий і при авдієнції у Святійшого Отця, минулого року, так гарно висказався про українську католицьку Церкву в Канаді. В особі Апостольського Делегата в Оттаві українці католики мають справді великого оборонця і опікуна.

Централя не може позабути тої великої праці, трудів і старань над поширенням і розростом нашої Церкви в Канаді Їх Ексцеленції Преосвященного Кир Василія Ладики, котрий серед тої тяжкої праці підірвав своє здоровля. Коли нині ті великі труди і праця Преосвященних Василія Ладики увінчались так гарниме успіхами, українці католики Кандаи радіють разом з Преосвященним і висказують їм свою сердечну подяку, любов і пошану.

Вкінці Централя складає свої найкращі побажання Преосвященним Ізидорові Борецькому і Преосвященним Андреєві Роборецькому, Єпископам-Номінатам і просить їх о Архієрейське Благословення.

Боже Благословення Над Нашою Церквою

Уже нераз вороги старались знищити нашу св. католицьку Церкву. Уживали різних способів насилля над нею. І уже не раз здавалось, що прийде кінець для неї. Забували однак вороги, що наша св. Церква се діло Божих рук, котрого не вдасться ніколи й нікому знищити.

Прийшли червоні кати на наші рідні землі в Европі й відразу кинулись нищити найбільший скарб нашого народу —його св. Церкву. Думали сталінські висланники, що зі знищенням нашої Церкви в Західній Україні, змиють з лиця землі її цілковито...

О, як вони завелись... "З нами Бог, разумійте язици і покаряйтесь, яко з нами Бог," кличе наша церковна пісня. І яка вона повна правди...

Кров наших невинно замордованих Митрополитів, Єпископів, священиків й тисячів вірних принесла стократний плід: на землях вільної Канади повстають три віддільні Дієшезії-Екзархати, навзір трох великих Дієцезій в Західній Україні, знилених большевиками.

Яка то велика радість служити Богові в Церкві, Ним основаній.

Краше Майбутне Нашого Народу тільки в Католицькій Церкві

Коли бажаємо добра свому Народові, то мусимо стреміти до сього, щоби усі наші брати і сестри стали членами Католицької Церкви.

Апостольська Столиця усе ставала в обороні нашого народу, ним опікувалась, як добра Мати і бажала йому тільки добра.

Нині, коли наш нарід терпить, наша Церква в Західній Україні зничена, Апостольська Столиця основує три наші Дієцезії-Екзархати в Канаді, надає нам ще двох наших рідних Єпископів, поширяє юрисдикцію наших Єпископів на длальші території, як Юкон, Лябрадор і Нову Фунляндію— робить се лише для нас, що не мають другі католики в Канаді як поляки чи німці.

Яку вдячність повинні ми усі мати для Апостольської Столиці.

Наша Люба, Свобідна Батьківщина Канада

Можемо у ній свобідно розвиватись як релігійно так і національно. Можемо хвалити Господа Бога після Віри наших батьків і прадідів. Можемо розвивати свою мову, звичаї, культуру...

Дає вона нам свободу мати своїх рідних Єпископів, свої церкви і можність голошення Божого слова нашою українською мовою.

Любім її й дякуймо Богові, що мешкаємо в Канаді. Будьмо для неї усе вірними а до Всевишнього кличмо у своїх молитвах: Боже щасти Йому, королю нашому...

Історична Постать: Преосв. Кир Василій Ладика

Що нині радіємо, се в першій мірі заслуга Преосв. Кир Василія Ладики, дотеперішнього Єпископа Ординарія українців католиків Канади. Своїм вмілим правлінням на єпископському престолі, що вимагало богато труду і особистої жертви, Преосвященний допровадили свою Дієцезію до так високого розвитку, що Апостольська Столиця уважала за відповідне піднести канадійську Дієцезію до трох Екзархатів і надати ще двох Єпископів.

Колиб не особа наших Преосвященних, то хто знає, чи нині ми раділиб, сей великий день так торжественно обходили.

У серцях канадійських українців дорога особа Преосв.

Кир Василія буде стало памятна, а в історії української католицької Церкви в Канаді буде записана золотими буквами.

(УКПС).

ПРЕСОВИЙ КАРНАВАЛ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСОВОЇ СЛУЖБИ

Винипег, Ман., 15 травня, 1948

Винипег, Ман., 27 лютого.—(УКПС).. Щоби матеріяльно допомогти українській католицькій пресі Канади, Українська Католицька Пресова Служба, при Централі Українців Католиків Канади, устроює в суботу, 15 травня, 1948, ПРЕСОВИЙ КАРНАВАЛ. Увесь чистий дохід з нього буде розділений по рівній части на: "Українські Вісти", "Будучність Нації," "Голос Спасителя," "Світло" і "Юнацтво."

У карнавалі беруть участь усі провінці Канади, де живуть українці католики, й у котрій провінції буде проданих найбільше книжочок, тоді провінціональна секретарка УКЮ, даної провінції, стане королевою.

Одна карнавалова книжочка коштує $1.00. Сі книжочки вже вислано по Канаді. Українська Католицька Пресова Служба сподіється, що український католицький загал Канади допоможе їй у так гарному ділі.

АНГУСВИЛ, МАН.,— РІЧНИЦЯ СМЕРТИ М. ЧУЧМАЧА

Дня 27. І. 1948 р. припала перша річниця смерти бл. п. Михайла Чучмача. Сл. Божу за спокій душі померщого відправив о. Р. Закревський. Підчас гарного обіду, який приготовила пані Марія , жінка померщого, пан Іван Валакунець короткими словами заохотив присутних до збірки на скитальців—місто квітів на могилу померщого. Збірка принесла $10.45. Всім жертводавцям щире українське спаси Біг, а померщому Вічная Память.—Присутний.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Серцю Ісусовому і Преч. Діві Марії за вислухані молитви і за добродійства, які одержала.—Т. Я. Р.

Після вчиненої обітниці складаю прилюдну подяку Найсв. Серцю Ісусовому, Пр. Д. Марії Неуст. Помочі, через заступництво, бл. п. Отця Альберта Дельфоржа, за отриману велику ласку, і много інших ласк отриманих в часі року. —С. Агафія ПНДМ.

Найсердечнішу подяку складаю Пресв. Серцю Христовому, Матері Божій Неуст. Помочі і св. Йосифові і св. Терені від Дитяти Ісус за вислухані молитви і отримані ласки в минувшім році.—О. Фіцич.

НАША ПОЧТА

п. Катерина Свистун: Так, наш Голос Спасителя заходить до всіх закутин світу. Тільки поза Канадою і Америкою нема так багато передплатників. Дай Боже, щоб ширився він і по інших краях, де є наші поселенці. Щиро дякуємо за лист. **Йосиф Білик:** Щиро дякуємо за короткого але гарного листа та Ваші офірина Голос Спасителя. авто-машину й для скитальців. Дуже гарно, що Ваша щедрість всіх обнимає. Нехай ласкавий Ісус Вам многократно винагородить. **Анастазія Максимчук:** Так, ми також бажалиби, щоб наш Голос Спасителя виходив що тиждня, та міг ним поборювати ворожі часописі та їхні злі засади. Тільки нема досить сил, нема досить машинерії в друкарні. Ми якраз цього року з нагоди 25-ліття існування нащої друкарні робимо кампанію на нову машину. Дякуємо за такий гарний лист. **М. Кузьмич:** Дякуємо Вам щиро за лист. Тішимося тим, що могли ми Вам доставити дещо до читання на духовному полі. Будемо старатися дальше посилати наш Голос Спасителя так Вам, як і іншим скитальцям, що ще не тішуться свободою в цій нашій Канаді. **Пані Сенко:** Тішимося, що наш Голос Спасителя є Вашим дорогим приятелем. Дай Боже, щоб це всі зрозуміли. **Михайл Соханн:** Отримали Вашого гарного листа та щедру офіру на віднову Голосу Спасителя, на Служби Божі, Панахиди й Сорокоусти. Нехай добрий Ісус Вам многократно винагородить тут і в вічности. Тішимося, що так по Божому любите обоє своїх родичів і не забуваете за них. Дай Боже як найбільше, щоби діти так памятали й любили своїх померших батьків. **Антоній Когут:** Щиренько дякуємо за листа й офіру на віднови Голосу Спасителя та на Службу Божу за здоровля хорої Марії. Нехай ласкавий Ісус вислухає ті спільні молитви й обдарить її здоровлям. Образ Матери Б. Н. П. поблагословимо й вишлемо Вам за кілька днів. **Теодозій Пилипчук:** Отримали передплату та відправили Акафіст. Щиро дякуємо за побажання доброго успіху. **Юрій Драніцький:** дякуємо за щирі желання. Тішимося, що Ви любите наш Голос Спасителя. Ми віримо, що він богато добра робить. Спасибі за жертву на нашу нову машину. **пан Яворський:** Наша друкарня буде розвиватися і дочекається 50-літнього ювилею, наколи люди будуть співпрацювати в розбудові нашої друкарні. Дякуємо Вам за Вашу жертву.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

ВПреп. Отці,—З нагоди 25-літнього ювилею Голосу Спасителя засилаю Вам якнайщирійші побажання, радости з приводу істнування Голосу вже такий час як 25 літ. Бажаю всім Отцям, які працюють в редакції Голосу Спасителя кріпкого здоровля, витревалости та Божого благословення в Вашій щирій та корисній праці; нехай Господь надгородить Вас всіми ласками сторицею за Ваші труди і

праці. Прошу прийміть мій малий дар на сплату пресової машини для Голосу Спасителя в сумі 2.00. Нехай Господь Бог пішле Вам обильні ласки. —Маруся Хараборук.

ВПреп. Отці:—Засилаю 3.00 і прошу посилати мені дальше Гол. Спасителя, бо моя передплата скінчилася. Сердечну подяку складаю своїм панству Кумам, Каерині Петрові Гриґаник, за так дорогоцінний дар як Голос Спасителя, котрий мені прислали в році 1947 як різдвяний дар. Я з великою радістю люблю читати його. А тим самим хочу зложити сердечну подяку моїм щирим приятелям за минувший дар Голосу Спасителя. Нехай Господь Бог милостивий надгородить щастям і здоровлям та прожити на многі літа.—Анастазія Довга.

Високоповажана Редакціе — В кількох словах хочу скласти Вам найсердечнішу подяку за несподіванку, яку Ви зробили для мене. Переслані Вами, на мою адресу, Календар і книжки "Голос Спасителя" принесли мені велику розраду тут, в онтаріиських лісах Канади. Отже щира подяка Вам від мене, та моїх друзів, бувших скитальців. Ми вдоволені, що можемо свобідно, без переслідувань читати рідне українське слово.—М. Кузьмич.

ВІСТИ З ВАТЕРФОРД, ОНТ.
(Продовження)

Відспівали коляду і так закінчили ми цей вечір.

Коли ми шукали нагоди щоб привитати громадою Отців Редемптористів, що тут у Ватерфорд мають семинар для своїх студентів, ми бажали зложити їм дарунок. Длятого від громади належиться подяка щира всім тим, що трудилися, щоб цю збірку перевести: панам Михайлові Дзопко, Михайлові Миська, Йосипові Монастирському, Ґнатові Гнідому, Емейлові Дегонт, Григорієві Гоменюкові і Михайлові Подолякові.

На цей дарунок зложили:

По 1.00: пані Тракало, пані Рурик, пані Рибак; панове: Ів. Топоровський, А. Морозко, М. Костик. По 2.00: панове: Гавр. Дзопко, В. Дзопко, П. Козак, П. Піхлик, Й. Колман, С. Пророцький, О. Тарабас, А. Ковальчук, М. Маринюк, Й. Ржан, Гр. Філевич, М. Кучма. По 3.00: панове: М. Скобленюк, В. Шелегій, Ф. Сисюк, П. Троць. По 4.00: п. Симеон Тофан. По 5.00: панове В. Скобленюк, Ів. Антків, Ю. Антків, Л. Щудло, І. Дерлиця, Ф. Войнаровський, В. Данилюк, Ф. Ільніцький, Я. Пророцький, В. Миська, Дм. Бенько, М. Войнаровський, Ів. Папроцький, Е. Дегонт, Чарліс Ґрилл ресторан; пані Монастирська, пані Параскевія Гоменюк, пані Єлена Дзопко. По $10.00 панове: Гр. Гоменюк, Ів. Сисюк, М. Подоляк, Г. Гнідий, Ів. Михалевич, Й. Монастирський, Дм. Скобленюк, С. Харій, Ан. Пророцький, В. Сисюк. По $25.00: панове: М. Миська, М. Дзопко.

Додано до того $14.00 з церковної каси і разом передано нашим Отцям духовним у Ватерфорд від нашої громади $300.00 як дарунок на їх привитання до нашої громади.

РЕКОЛЄКЦІЇ В АКАДЕМІЇ ПРЕСВ. СЕРЦЯ В ЙОРКТОНІ—4 до 7 Березня, 1948.

Великим добродійством для українських емігрантів у Канаді був приїзд ОО. Редемптористів, горливих і жертвенних Синів святого Альфонса. Ці ревні Христові слуги ввійшли скоро у взаємини з народом і стали утверджувати його в католицькій вірі, на яку накинулися всякі платні агенти та висланники різних протестантських сект. Своєю працею врятували тисячі українців від морального та релігійного розбиття.

Утвердившись самі в Йорктоні, покликали до помочі Преп. Сестер Служебниць, що прибули сюди 1914 р. і негайно зачали будувати дім, що згодом став дівочою Академією. Зразу в їхній осьми ґрейдовій школі було 70 дітей, з цього 30 сиріт. Аж до 1932 р. Преп. Сестри Служебниці вели в Йорктоні тільки нормальну школу. В тому ж році відкрили вищу школу до 12-го ґрейду. За цих 15 років 94 студентки покінчили Академію. Більшість згаданих панночок працюють як учительки чи інфірмерки-норси по шпиталях, задержуючи прегарний, повний вдячности, спомин про Академію Пресв. Серця та про добрих виховниць Сестер, що з надприродньо матерньою посвятою присвячують свій час, сили, здібности, здоровля вихованню української дівочої молоді в Канаді.

Предобрі Сестри виховниці розуміють, що дівча це запашна квітка родини, скарб громадянства, гордість Христової Церкви. Добре вихована дівчата розійдуться по наших родинах, оселях, парохіях, і будуть усюди розносити пахощі Христа, будуть другим просвічувати прикладом доброго життя, стануть прикладними матерями, що виховають нашому народові та Церкві добрих громадян, бо самі вони добре вишколились духово та національно за час свойого перебудування в Академії під чуйним оком Сестер.

Академія не тільки просвічує їх розум, але й школить серце, що в житті куди важніше за розум. Розумні виховниці второпно формують духа повірених їм вихованок, виполюють з їхніх сердець бурян пристрастей і лихих склонностей, освободжують їх з неволі примх і вводять на твердий шлях національних і релігійних обовязків. Відділені від погубного впливу світу та фальшивих його засад молоді дівчата мають змогу вповні розвинутися морально, релігійно та національно.

Преп. Сестри держаться приписаних державою норм у навчанні. При цьому немало часу присвячують релігії й українознавству. Вчать церковного та народнього співу, ручних робіт, куховарства, коротко вишколюють майбутніх господинь українському громадянству. Є тут теж торговельний (комершал) курс.

При Академії існує Марійська Дружина, Місійне Товариство св. Йосафата та Літературне Товариство.

Преп. Сестри Служебниці вміють зєднати собі симпатію та любов юніх дівчат, бо за час їхньої праці в Йорктоні 68 панночок захоплених висо-

Дівчата-студентки Академії Пресв. Серця в Йорктоні разом з Преп. Сестрами Учительками та Преп. Отцем М. Шудлом, ЧНІ., що цього року проповідав їм духовні реколекції, 4 до 7 березня.

ким ідеалом Сестер вповні віддали Зристові свої палкі серця, вступаючи до монастиря, щоб продовжати святе діло виховання жіночої української молоді в Канаді.

Невтомна праця Преподобних Сестер запевне не йде намарно. Вихованні в Академії панночки виповнять колись своє завдання в родинах, в громадянстві та в нашій укр. катлоицькій Церкві. Стануть потіхою наших родин, гордістю українського громадянства, багатством Церкви, бо добрим прикладом, здоровими католицькими поглядами, великодушною співпрацею немало причиняться до закріплення католицького та національного духа посеред нашого народу в Канаді.

На світлині бачимо групу Інститток Академії Пресв. Серця разом з Преп. Сестрами Учительками та Преп. Отцем М. Шудлом ЧНІ., що цього року проповідав їм духовні реколекції, висвітлюючи значення духового, релігійного життя, виясним станові обовязки, вказав на головні небезпеки для недосвідчених дівчат посеред зіпсутого світу, заохотив жити по християнськи, гаряче любити Ісуса та Преч. Діву, бо ця Божа любов полегшує нам життевий труд, береже від гріха та провадить до неба.

При цій нагоді повідомляємо шановних Читачів і Читачок, що наша Дівоча Академія сталася замала. Преподобні Сестри мусіли закупити один будинок і перетягнути його до Академії. Дім куплений, але ще не виплачений. Длятого несміло та благально простягають руку до Шановних Читачів і Читачок оцих рядків і просимо їх улегшити своїм оболем сплату довгу. За це ми інститутки завжди вдячно згадуватимемо в молитвах тих Шановних Добродіїв і Добродійок, що помагаючи Академії, скріпляють український нарід, бо ж Академія виховує його дочок на взірцевих християнок і громадянок.

Учасниця.

Заздалегідь щиро дякуємо за всякі можливі подарунки. Просимо ласкаво слати їх на адресу:

Sacred Heart Academy,
Yorkton, Sask., Canada

АНГУСВИЛ, МАН.—50-ЛІТТЯ СУПРУЖЖЯ ПАНСТВА КАВКИ

У нашій парохії жие дуже гарна, примірна, щира та свідома українська католицька родин, панство Микита і Павліна Кавки. До Канади приїхали 1904 зі Зах. України з Єзуполя і поселилися на Могилах, Ман. З відтам переселилися на Лейк Дейл, а від 1944 р. замешкали в містечку Анґусвил. Панства Кавки є фундаторами наших церков на Могилах і в Анґусвил місті. Церква в Лейк Дейл і Народні Доми є свідками їх щедрої правиці. Їх щедрі дари знає Йорктон і доброчинні Товариства. Вони стало брали і беруть чинну участь в релігійно-національному житті.

У своєму щасливому пожитті супружому виховали чотири доньки і одну вихованку. В родині П-ва Кавків є 27 внуків і 6 правнуків.

Саме цього року 15 лютого

П-во Кавки обходили 50-ту річницю свойого вінчання. В окруженні дітей, зятів, внуків і правнуків та місцевих парохіян стали перед тетраподом в новозбудованій церкві ювіляди, а о. Р. Закревський благословив їх золотий шлюб. В короткій проповіді вказав о. Р. Закревський на заслуги подругів для Церкви й народу, та візвав присутних до наслідування цих правдиво християнських подругів, котрі не лише словом, але й ділом засвідчають свою віру в Бога, любов до своєї Церкви й народу.

В домі п-ва Кавків відбулася гарна вечера, яку несподівано приготовили доньки: п. Марія Семочко і п. Анна Чучмач. Гарною родинною забавою вшановано радісну хвилину в житті ювілятів. При столі промовляв коротко о. Р. Закревський і візвав присутних до збірки на пресу. Гості

П-во Микита і Павліна Кавки

зложили $11.22, з чого 5.61 призначено для "Укр. Вістей", а 5.61 для "Голосу Спасителя."

Всім жертводавцям щире українське Спасибіг, а панству Кавкам багато ласк Божих, кріпкого здоровля, многих щасливих літ, та діждатися їм брилянтового шлюбу.

Гість.

ДІВОЧА АКАДЕМІЯ СЕРЦЯ ХРИСТОВГО В ЙОРКТОНІ РОЗБУДОВУЄТЬСЯ

Просьба о Поміч

Йорктон, Саск., 27 лютого. (УКПС). Як уже відомо, Дівоча Академія Серця Христового в Йорктоні придбала ще один будинок, що з весною буде перетягнений з поблизького летунського майдану і поставлений на площі коло Академії.

На покриття коштів перетягнення його і приготовання до ужитку, Преп. Сестри потребують найменше кілька тисяч долярів. Отсим заряд Академії звертається до усіх українців католиків Канади і Америки, щоби були такі добрі та помогли їм своїми жертвами у так хосенному ділі для добра молоді.

Понище подаємо декілька даних про Дівочу Академію Серця Христового:

Основання її сягає 1947, коли то отворено сиротинець і нищу школу. 1932 підвищено шкільну науку до 12 кляси, а 1946 додано до Академії "комиршал." Дотепер вийшло з Академії 116 абсольвенток.

Крім звичайних предметів студентки вчаться української мови, а студентки 12 кляси здають іспити з української мови перед представником Саскачеванського Університету.

Цього року є 72 студентки, а 70 дівчат, з браку місця, Преподобні Сестри не могли приняти до Академії. Поза шкільними обовязками, студентки групуються у слідуючих організаціях при Академії: Марійське Товариство, Англійсько-Українське Літературне Товариство. Хор Академії, Драматичний Клюб, Клюб бесідництва і Місійне Товариство св. Йосафата.

Академію провадять повно кваліфіковані Сестри Служебниці з науковими степеннями, а при тім працюють для добра нашої Церкви і українського народу—відвідують хорих по шпиталях, ведуть літом по кольоніях катехизації, шиють церковні ризи і т.д.

Як вище сказано, щоби приміститн в Академії більше дівчат і дати їм українсько-католицьке виховання, Преподобні Сестри закупили з початком 1948 будинок, та щоби його переробити на відповідне помешкання й кляси конечно треба фінансової помочі.

За усі, навіть найменші жертви, Преподобні Сестри будуть дуже вдячні й за кожду жертву вишлють посвідку.

Жертви проситься слати на слідуючу адресу:

Sister Superior,
Sacred Heart Academy,
Yorkton, Sask., Canada

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Пані Ватович 25ц., пані А. Олексюк 1.00; п. І. Білинський 5.00; п. І. Кінал 2.00; п. Вандзура 50ц., пані А. Муха 50ц., пані К. Сека 1.50; п. Н. Постій 75ц., пані Молодович 1.00; п. М. Явний 2.00; п. Н. Клим 25ц., п. К. Дзабан 1.00; п. Кайковський 1.00; п. Свергун 5.00; п. Стесик 1.00; з нагоди золотого шлюбу панства Кавків 5.61; Семен Новак, Вест Бенд, $5.00. "Смайлінґ Джонні енд гиз Прері Пелс" $30.00.

Різдвяний Дарунок:

п. В. Стесик 1.00; п. В. Сич 1.00; п. Свергун 1.00; п. М. Веніях 1.00.

Скитальцям:

пані А. Догій 1.00.

НА БУДОВУ ЦЕРКВИ В БЕНКЕНД, САСК.

Є ще направду шляхотні серця добрих людей, які мимо ріжних преріжних видатків, збірок і базарових тікетів, не позабули за щиру жертву на так взнеслу ціль, а саме будову Церкви. Так, хоч наш заклик о поміч вже неначе приспав, ми вже не сміємо докучати добрим людям, то все таки вони самі присилають нам свої жертви. Ось недавно ще прислали такі жертви:

Марія Скрут з Нортумберленд, Па. $10.00.

Юліян Лисак з Андрю, Алта. $2.00.

Іван Біленький з Куперсбург, Па., $5.00.

Семен Новак з Модельфарм, Саск., $5.00.

Усім жертводавцям щиро сердечно дякуємо за їх щирі жертви, та Господа Бога будемо молити щоб нагородив їх стократно кріпким здоровлям, силами і всіми своїми щедрими ласками. Решта добрих людей просимо, серед нинішних добрих часів не жалувати бідної пятки, яка не піде на марно, але піде на добре діло,

на будову Церкви. Дасть Господь дочекати весни, то зараз треба буде докінчувати, а з тим звяжуться великі видатки. Мала громадка людей не годна зараз тих всіх видатків заплатити, і поволи зачинається знеохочувати, тратити духа і навіть набирає страху до того всего. А Ваші жертви це те лікарство на душу, яке підтримує довіря, додає сили, охоти до праці, ревности в святім ділі. Хто дає тому Господь стократно віддає. А збідніти ніхто не збідніє через це що дав на Церкву. Тому присилайте свої щирі жертви на адресу:

Rev. Gregory Shawel,
Catherine St., Yorkton, Sask.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.

"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.

"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.

"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.

"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

ВЖЕ ПОЯВИЛИСЬ ДРУКОМ...

ВЕЛИКОПОСНІ ПРОПОВІДИ
В ТРЬОХ ЦИКЛЯХ

Ціна за примірник (з пересилкою) $2.00

Замовлення проситься ласкаво слати на адресу:

The Redeemer's Voice, Catherine St., Yorkton, Sask., Canada
або до автора:
Rev. P. Oleksiw, 526 W. Rayen Ave., Youngstown 2, Ohio, USA

Читачу:—

Приведай для Голосу Спасителя хоч ОДНОГО Нового ПЕРЕДПЛАТНИКА

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск. Передплата на рік в Канаді $1.50—За границею Канади $1.75. Одно число 10ц. — Друкується за дозволом Церковної Влади.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.50 per year in Canada—$1.75 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Рік 20, ч. 4. **Квітень** **1948**

"КРЕСТУ ТВОЄМУ ПОКЛАНЯЄМСЯ ВЛАДИКО"...

У ЖИТТЄПИСАХ СВЯТИХ читаємо, що св. Тома з Аквіну відвідав раз великого вченого і праведника св. Бонавентуру та просив його показати собі ті книги, з яких черпає він стільки мудрих і шляхотних гадок. На це подав св. Бонавентура св. Томі хрест із Розпятим—на якому були виразно видні місця, які заєдно він цілував, ба й сльозами обмивав, і сказав: "Ось моя книга, що вчить мене мудрости і святости."

Оця подія пригадується нам якраз в Хрестопоклінну Неділю, коли Мати наша, Церква торжественно виносить св. Хрест перед вірних і наче словами св. Бонавентури промовляє: Ось вам книга, що навчить вас, діти, мудрости і святости! Ось вам Той Учитель, що вчить, як осягнути Життя і Щастя вічне! Прийдіть і уцілуйте Його так щиро, так горячо, як цілував Його св. Бонавентура; прийдіть і сльозами зрошуйте Його стопи, як це робила Марія Магдалина... Прийдіть і вчіться з тієї книги, як жити, як ділати, і як вмирати...

II.

А щоб тим ліпше огріти своє серце до Розпятого Спасителя, якому віддаємо особливший поклін, дивлячись на хрест, перенесімся думкою у ту хвилю, коли страждав Ісус...

1. Ісус на суді перед Жидівською Радою... Фарисеї тішаться; вони свойого доконали. Мають Ісуса Христа вже у своїх руках і живим з їх рук уже не вийде... Такі

думки читаємо з їхніх урадуваних очей... А суддя—Каяфа ті думки своїх однодумців чимскоріш у засуд перемінює: "Ви чули хулу" (Ісуса)—каже до фарисеїв. "Що вам здається?"— Вониж у відповідь сказали: "Винен є смерти!" (Мт. 26. 66).

2. Ісус перед Пилатом: Пилат знає добре, що жиди "зі зависти видали" на смерть Ісуса (Мт. 27. 18). І переконується, що Ісус не тільки нічого не винен, але що Він й праведником є: "Я не винен крови сього праведника" (Мт. 27. 24) каже до жидівської товпи... Але таки присуд смерти затверджує,—проти свойого переконання!— Щоби приподобатися жидівській товпі—поповнює найбільшу несправедливість супроти Ісуса Христа!

3) Ісус Христос виданий на поталу товпи... На подвірю Пилата товпа знущається над Христом: бє по лиці, плює в очі, терневим вінцем ранить святу Його голову... Багато з тих вуличників ще три дні тому справжнім Царем Його називало, а нині за Юдин гріш робить те, що їм кажуть...

4. Ісус Христос на Хресті... В судорогах кінчить життя Спаситель світу прибитий до дерева ганьби, між небом а землею... Аж сонце закриває своє лице,—жахається просто глядіти на найбільшу ганьбу, яку колинебудь поповнили люде на світі!— Зпід хреста ще не вступаться вороги Христа;—ще насміхаються з Нього, —певні своєї "побіди" над Ним. А що Христос на це? Останніми зусиллями молиться за Своїх ворогів; молиться словами: "Отче відпусти їм, бо не знають що роблять" (Лк. 23, 34).

III.

А тепер гляньмо на нинішний світ! Чи мало нині таких самих фарисеїв, Каяф, Пилатів, катів,—таких нелюдських, жорстоких, несправедливих,—як були вони за часів Ісуса Христа?

Чи не відбули большевики суду над Богом, засудивши Його на смерть!

Чиж не знущаються сьогодні безбожники так само жорстоко над Христом, коли зневажають в огидний спосіб, (нарочно, просто з діявольської якоїсь злоби) Церкви, стріляють до статуй Христа, ломлять хрести, кидають "безрогам під ноги" в болото св. Дари,—найбільші наші святощі...

І за що те все? спитаєте. "Що вам, люде, завинив Христос?— На це нема відповіди... Бо навіть фарисеї, що шпигували Христа, не могли найти нічого на Нього, —щож можуть безбожники нинішні про "вину" Христа сказати...

То шаліє сила пекла,—відвічний ворог Божий,—бажаючи цілий світ в пекло замінити...

Ось що вичитуємо сьогодні із цього хреста, що ось перед нами на Церкві лежить.— Правда, яка то поучаюча книжка,—цей хрест?

Тільки треба хотіти з нього читати! Тільки треба зближатись до цеї книги мудрости без упередження і злоби, зі серцем дитини.

Читаємо про св. Маргарету, що вона, будучи ще чотиролітньою дитиною, споглядаючи на хрест, спитала раз свою сестру: Що це є?

"То Ісус Христос, що вмер за нас на хресті,"—відповіла сестра. На те підбіла маленька Маргарета до хреста, поцілувала Його і сказала: "О, мій добрйи Спасителю! Від тепер вже цілком до Тебе належу!"

2) Ту саму мудрість вичитав з хреста як знаємо, і наш Святий Мученик за св. Унію: св. Йосафат. Зі своєю матірю ходив щодня (будучи ще нелітним хлопчиком) молився перед Розпятим. І нараз, як сам визнав, з хреста впала іскра до Його душі,—а з нею й подивугідна ревність для справи Христа, яка й принесла йому вінець мученика... Ось таке читають у книзі хреста невинні, добрі душі! Ось так запалюються біля нього щирі серця до святого життя!

Із такими чистими душами та простими, як у дітей, серцями приходіть і ви до св. Хреста.

І цілуючи той св. Хрест, збуджуйте в собі надземну віру та гарячу любов до Спасителя. Тепер саме такої віри і такої любови як найбільше вам треба. Виж приглянулися сьогодні судові над Христом! Виж побачили і переконалися, що і тоді, коли Він жив, як чоловік,—і тепер, так дуже зневажають Його безбожники, що Він, Христос, на такий осуд, на таку зневагу нічим не заслужив; противно за свої безчисленні чуда-добродійства заслужив на подяку,—перед тодішними і нинішними людьми,—за Своє воскресення та діло спасення, на тим більшу почесть: на віру у Божество Його, на Любов до Нього, як Свойого Спасителя.

Тому не тільки устами, але і ділами,—усім своїм по-

ступуванням, а головно ревним апостолуванням для поширення Його св. Царства на землі, клонім нині свої голови перед св. Хрестом і кличмо з глибини душі:

"Хресту Твойому покланяємося Владико наш," і обіцюємо, і присягаємо весь труд свойого життя віддати Тобі на службу і славу.

РОЗПЯТИЙ ВИСИШ, МИЙ ІСУСЕ

Розпятий висиш, мій Ісусе,
Життя заникнув слід—
Земля злякалась й задрижала,
Злякався й небозвід.
Дай щиро плакать, Спасе милий,
Гріх свій оплакать гірко, щиро
Тебе за гріх мій вбили.

Глубокі рани на всім тілі,
Обмита кровю грудь—
Змилуйсь над нами, Боже, Спасе,
Ласкавий грішним будь.
Цвяхами ноги й руки пробиті
Ти сам дозволив, щоб нас навчити,—
Як може Бог любити.

Пробите списом Серце Спаса
Проляло кров і воду—
Великий знак і дар любови
Для людського роду.
Ти нагий на хресті Розпятий,
Усе дав за спасіння світа;—
Чи міг ще більше дати?

Вниз голову схилив. При смерті
Склонив ще до нас,
На певний доказ, що нас любиш,
На знак, що всіх нас спас.
Лиш глянем з болем на Розпяття,
З любовю нам гріхи прощаєш,
Приймаєш наше каяття.

ЯК ЧАСТО СПОВІДАЄШСЯ?

НЕ ВІДКЛАДАЙ навернутися до Господа і не відкладай того з дня на день, бо його гнів прийде на тебе нагло, і в годині гніву Він знищить тебе!"

Пан відїхав в далеку дорогу і передав свому слузі заряд своїми добрами. Довго пана не була та вкінці, коли слуга пана найменше сподівався, пан прийшов і зажадав рахунку зі всіх своїх дібр. Що іншого в дійсности ми є як слуги Божі на цім світі? Ніхто з нас нічого власного не має, Господня єсть земля і все, що на ній, світ і всі що на нім мешкають; Він бо положив основи її над морями і над ріками утвердив її." Те, що ми називаємо нашим многі перед нами посідали і воно буде участю многих по нас. Однак ви є багаті, і маєте свої власні добра і то навіть найбіднійший поміж вами. Дивіться! Маєте дари природи, душу, тіло, сили душі і тіла, здоровля. Вкінці ласку та св. Тайни. Це ваше власне добро!

Пан покликав слугу нагло, коли він того не сподівався, нагло почув: Здай рахунок і з заряду своїх дібр! Ми є як той слуга! Через життя ідемо не дбаючи, без журби, не зважаючи на послідний день, до якого кожна година нас наближає. Нагло коли ми не сподіваємося Бог посилає свого посланця смерть, щоби нас поставити на свій суд. "Дні мої летять скорше від судна, а конець їх безнадійний. Згадай Боже, що життя моє—подув вітру, а око моє не вернеться побачити добра." Христос нам каже: "Я прийду до вас як злодій в ночи!"

Що було би слугу спасло від клопоту, і від розпуки? Наколиб був не розтратив добра свого пана, наколиб був беріг і тримав порядку книжки і рахунки. Наколиб був совісно виповняв свої обовязки і пан бувби його надгородив.

Нічого нас не врятує від суду лиш точне й совісне ви-

повнювання обовязків і як найточнійше держання книжок свого життя в порядку.

Як можна найліпше тримати книжки в порядку? Найліпшим середником є часта сповідь. Часте принимання тої Тайни очищує і скріпляє нашу совість. Вона показує розходи і приходи в нашому життю, гріхи і добрі діла. Дає нам ясний погляд на наше життя, вглянути в душу та поправити наше минувше. Застановімся нині над великим добродійством частої Сповіди. Вона є

І. Найбільшою поміччю:

Найчистійші і найсвятійші є ті душі, що часто сповідаються і звичайно найсвятійші найчастійше причащаються. Здавалобися що то щось в собі противного що найсвятійші і найчистійші душі як найбільше причащаються і сповідаються. Св. Людвик ходив до сповіди кожної пятниці. Папа Лев VIII і св. Франц з Ассижу сповідалися кожного вечора. Св. Карло Боромей, св. Франц Салезій що тижня. Про св. Франца Ксаверого читаємо, що він сповідався щодня з найбільшим жалем де лиш міг знайти священика. А ті котрі хотять щоб Церква і всі ішли за ними і за їх коротким зором і світським духом байдужности, що часто жиють в тяжких ріхах ідуть до сповіди раз на рік. Та байдужність пішла так далеко, що для багатьох минають цілі роки, а вони не висповідаються. Звідки те походить, що ті, що найбільше її потребують, безнастанно її занедбують, коли ті, що її потребують найменше, часто сповідаються.

Відповідь можна знайти в противних поглядах на життя людське, які мають святий і грішник. Для одного то наше життя є лише на те, щоб зайти до життя вічного, а для другого, щоб лиш користати зо світу. Не чим іншим, але своїми поглядами на життя ріжниться один від одного.

Чоловік жиє на це на землі, щоб дійти до царства небесного. Найпершою условиною того є а) чистота совісти: щоб зійти до тої чистоти чоловік мусить позбутися гріха, того всего, що противиться Богові. Чистий є Бог і хоче, щоб ми були чисті, коли до Нього наближаємося. Чоловік все життя повинен лиш до того стреміти, щоб бути чистим, і то від найменшого гріха.

Як очиститися від гріха? Нема для чоловіка іншого середника як св. сповідь. Того середника ми мусимо

вживати якщо хочемо спастися. Від того залежить наше стремління до Бога. Чим хтось більше сповідається тим він більше стремить до Бога. На тім властиво полягає наше правдиве стремління до Бога. Кожна сповідь це крок наперід до Бога і до вічности. Однак коли хтось часто не сповідається тому дуже тяжко:

б) добре сповідатися. Чи довгота часу, множество гріхів і непевність памяти не збільшають клопоту, щоб добре висповідатися? Хто має більше легкости, чи той, що робить рахунки кожного тижня чи місяця, чи той, що лиш раз на рік? Яка одіж є більше чиста, чи та, що її чистять кожного тижня, чи та, що лиш раз на місяць? Котре поле є ліпше, чи те, з котрого зривають буряни кожного року, чи те, що лише раз на десять літ? Тільки те поле поле, яке часто управляють стає добре, так і чоловік стає добрим тільки через часту сповідь. Вона все поправляє, все привертає до давного ладу, відсвіжує та відмолоджує.

Чи нерозумно поступає той чоловік, котрий направляє кожну нову діру в даху своєї хати, або котрий не старався щоб кожний раз вичистити свою одіж. Всяке зло має бути направлене. Чи може хотсь ліпше те зло поправляти як той, хто публично заявляє, що хоче поправитися. Здається що не можна показати ліпшої волі поправити своє життя як сповідатися і то часто.

Людина, що згрішила потребує прощення і кожний гріх того потребує. Він мусить дістати прощення, бо доти чоловік неспокійний, як довго того не має. Людина признається до свого зла і просить йому простити. Часто грішимо і тому часто мусимо просити о прощення. Доки хтось нам не скаже що нам Бог простив ми неспокійні. Ми повинні це робити стільки разів, скільки грішимо.

Як бачимо ми повинні сповідатися і що більше, сповідатися часто. А тепер подивімся з другої сторони: Чи та сповідь, що є лише раз на рік ліпше приготована як та, що часто. Возьмім іспит совісти, якає має обняти гадки діла і слова цілого року. Чи може то бути докладне і ясне по дванайцятим місяцях, 365 днях, коли гріхи і налоги вже так намножилися, коли розглянемо всі нагоди і небезпеки гріха? Як багато тяжких гріхів може бути забутих або що за них не досить жалуємо. Гріхи, які ми забули з власної вини лишаються нерозгрішені, а

чи то не є наша власна вина, наколи ми їх пригадуємо собі щойно при кінці року, маючи час і нагоду пригадати собі їх частійше. То одиноко через часту сповідь, що є можливий докладний іспит совісти зо всіми хосенними наслідками. Чи наш жаль не буде щирійший і ми наші постанови небудуть сильнійші наколи часта сповідь розбудить нашу память, наколи поставить нам перед очи нашу злобу, як коли ми те робимо лише раз на рік? Чи часта сповідь не буде нас коштувати менше, щоб себе побороти, а заразом зробити визнання лекшим? Чи часте задоситьучинення через молитву і покуту не заведе нас до поправи нашого життя, як тоді, коли то будемо робити лише раз на рік. Розуміється, що не треба зробити сповіди, яка приносить такі хосенні овочі, чимсь, що було би лише звичаєм. Вона має бути для спасення душі, з любови до Бога, і зо страху до гріха. Добре понята, вона завсіди принесе добрі овочі.

II. Поміччю проти покус.

Хто часто сповідається, той все воює проти гріха у своїому серці. Зо сповіди душа виходить як з купелі, очищена і скріплена на душі. Сповідь дає:

1. Правдиве пізнання самого себе: Той, хто знає ліпше свою совість то не якраз той, що лише раз сповідається, але той, що часто. Чи частий іспит совісти не робить наших очей так ясними, що деякі річи, які були скриті на перший погляд не показуються ясними? Той, хто раз або два іде до сповіди знає себе лише поверховно. Глибина його душі скрита для нього. Пристрасти, наклони до гріха, скриті причини гріха, те все для нього прикре. Противно, людина, що часто сповідається скоро відкриває джерело гріхів. Він бачить найменші несовершенства. Все те провадить до щоденного іспиту совісти, до того щоб дивитися за кожним своїм кроком, і за тим, щоб Богу подобатися в кожній гадці, слові й ділі. Як полудневе сонце віднаходить та відкриває кожне зерно піску, так коли сонце справедливости засіяє над душею в Тайні Покути, легко можемо пізнати всі наші хиби.

2) **Оживляє і розбуджує совісність:**

Той, хто звик шукати за найменшими гріхами, буде старатися уникати їх та проти них боротися. Противно, той, що рідко до тої Тайни приступає, звертає свої добрі, постанови одиноко проти кількох гріхів, які пізнав в скорім іспиті совісти, коли у другого добра сповідь отвирає всі злі наклони і приневолює його безнастанно боротися проти всіх гріхів, навіть найменших. Ті, що рікдо сповідаються, бачуть лише ті гріхи, які їм показав скорий іспит совісти. Чому отже їх сповіди такі недокладні та короткі, невистарчаючі. Чому таке недокладне виявлення гріхів, яких хтось допустився протягом цілого року, тих великих і страшних гріхів? Звідки походить те, що часто уважають за малі річи ті ріхи, які св. Письмо називає великими? Чому вони їх опускають? Зближаються рідко до сповідальниці, засліплюють свою совість та робляться байдужими. Попадають в летарг з котрого ледво колись будуть могли повстати.

3). Заохочує душу і приневолює її робити добрі постанови. Кожний раз, що йдемо до сповіди то робимо новий атак проти гріху у нас, і робимо нові постанови його перемогти. Чи той, хто часто сповідається не буде старатися, щоб хоч кілька постанов виконати? Ми мусимо завжди старатися опускати сповідальницю наповнені тими святими гадками і бажаннями, а потім питати себе як ми ті святі постанови виконали. Між утіхами і забавами часто забуваємо на ті постанови, які ми зробили в часі молитви наповнені святою ревністю, ласкою Божою. Наші побожні постанови треба часто відновляти, якщо вони мають задержати свою силу і життя і наколи не хочемо щоб вони пропали серед наших занять.

4) **Часта сповідь буде нас хоронити від гріха і від упадку в наші давні пороки.**

Наколи переповнені жалем робите сповідь і дістаєте розрішення, то чи з тих самих гріхів не задовго будете сповідатися? Любов Божа і страх перед пеклом, які у нас є живі через часте наближення до сповідальниці, напевно здержать також від нових упадків. Чим більше хтось сповідається з властивим розположенням, тим більше чуває над собою, своїми злими наклонами та пристрастями; тимбільше він є закріплений у добрім і скріплений проти гріха. Ласка тої Тайни зменшає злі бажання і нищить власть сатани над душами. Душа, що часто і гідно іде до св. Сповіди йде від чесноти до чесноти, йдучи все до більшої чистоти й побожности.

Та скажете: Є деякі, що часто сповідаються, та є менше совершенні і більше позбавлені християнських чеснот, які ті, що ідуть там рідко. Навіть коли б то було правдою, то що то доказує? Чи за те маємо ганити св. Сповідь? Чи не маємо радше припускати, що ті особи є так слабо навчені, коли зле сповідаються; або що наколи помимо того, що вони часто сповідаються і є злі, і повні гріхів що вони булиб ще сто разів гірші наколиб зовсім не причащалися.

III. Потіхою в годині смерти:

Часта сповідь спричиняє найбільшу потіху в годині смерти. Та одна гадка повинна вистарчити, щоб нас заохотити до часто сповіди. Ось що про те каже св. Письмо: "Не відкладай, щоб навернутися до Господа і не відкладай того з дня на день, бо Його гнів прийде на тебе нагло і в часі гніву Він знищить тебе."

Як старанний огородник, правдивий і чесний чоловік, стоїть з рискалем у свобій руці. Він все працює, щоб винищити бурян з душі і щоб там засадити чесноти. Так він робить у своїй молодости та дозрілім віку і так буде робити аж доки його життя не скінчиться. Наколи покуса його перемогла і він впав зо слабости, йде до Христа, кидається до Його ніг, визнає свої гріхи і дістає від Нього прощення і розрішення. Спокій серця якого світ не може дати наповняє його душу. Вдоволений та побожний чекає години, коли Господь перетне нитку його життя і закличе на суд. Навіть коли б те сталося нагло, він того не боїться. Його совість вільна від всякого гріха, він все готовий на смерть. Він тримає лямпу свого життя добре засвічену і повну оливи, а його душа, як мудрі Діви, приготовлена, щоб стрінути Жениха. Наколи можливо для неї дістати св. Тайни то сповідається з цілого життя, скріпляє свою душу св. Тайнами, і вмирає щасливо в Господі. Наколи смерть приходить нагло, навіть тоді нічого його не страшить, бо ледви короткий час минув, як вона поєдналася з Господом і дістала розрішення. Тому що часто сповідалася, її легко зробити акт совершенного жалю в годині смерти а вона знає, що акти жалю часто відновлювані за життя витерли та змили всі її гріхи. Чи вона прийде скорше чи пізнійше якраз через часту сповідь смерть є позбавлена своєї найбільшої кари і тягару.

Та як темно і страшно в тій душі, що не приготована, що рідко сповідалася підчас життя! Як страшно іти перед Божий суд з рахунками в непорядку? Чи не читаємо часто про наглі випадки смерти? Один положився здоровий до ліжка і вже більше не встав. Іншому перервав життя наглий удар апоплєкції. Інший ішов вулицею, занятий якоюсь гадкою: може думає про гріх який хоче поповнити, коли поражений смертю, впадає. Небезпеки нам грозять зо всіх сторін. Що може ліпше зменшити страх перед наглою смертю як часта сповідь? Чи наш страх не збільшається подвійно коли бачимо, що наш приятель нагло вмер і що він довго не сповідався?

Та возьмім, що ви не будете мати наглої смерти, і що ви будете мати щастя і нагоду принайменше висповідатися і дістати розрішення. Питаю вас, чи ваша послідна сповідь не булаби ліпша і совершеннійша, а ти самим ви її зробили б лекше, наколи б її попередили многі сповіди? Чи то можливо в тій страшній годині так скоро і так добре все направити, всі хиби і браки попередних сповідей? Подивися до твого серця, щоб на те відповідати! Лінивий і байдужний чоловік звичайно продовжає у своїх злих наклонах аж до кінця життя. Приняття св. Тайн відкладається деколи аж до послідної хвилі. Щоб не настрашити хорого, йому скривають небезпеку в страшний спосіб, а коли навіть йому скажуть, то часто він на те неприготований. Звичайно кличуть священика, коли чоловік вже зовсім вмирає. Напів свідомий, в небезпеці смерти, пригноблений многими небезпеками, робить сповідь в кількох словах. Чи таке приготування вистарчить на смерть? Як багато згіршення треба направити, як багато чужого добра віддати? Одначе час короткий, а коли не бракує часу, то бракує знання а часто доброї волі. З таким приготованням грішник йде у вічність.

Який буде засуд Судді? Наколиб ми хотіли судити самих себе, ми не були б суджені—каже св. Павло. Такий самосуд побожний чоловік робить сам на собі через ціле життя. Чи він буде боятися коли прийде година суду? Потім всім чи не є хосенною річчю, щоб часто сповідатися? Пригадаймо собі, що є тільки одна справа, що варта уваги, а іменно наше спасення. Знаю що Церква приказує сповідатися тільки раз на рік. Однак на-

мірення Церкви та дух Христа, коли установляв ту Тайну, хоче трохи більше як заховувати саму букву закону. Чи будемо робити послідну границю, якої вже не можна перейти,щоб не бути членом Церкви. Дуже треба ошлакувати тих, що думають, що все зробили, наколи кожної неділі були на Службі Божій, а раз на рік висповідалися. Як часто ми повинні сповідатися? Так часто як того вимагає недуга нашої душі. Коли твоя душа хвора старайся чимскоріш її вилікувати. Тим лікарством є св. Тайна Покути.

Котра є правдива Христова Церква?

Правдива Христова Церква є та, яку заложив Ісус Христос.

Правдива Христова Церква навчає ту саму науку, яку проповідав Христос.

Правдива Христова Церква уділяє сім святих Тайн, які установив Христос.

В правдивій Христовій Церкві видимим Головою тут на землі є наслідник св. Петра, Намісник Христовий тут на землі, Святіший Отець Папа Римський.

Те все є в католицькій Церкві—отже правдива Христова Церква це католицька Церква.

Хто інакше говорив би, грубо помиляється!

Перед 400 чи 500 роками не було ані лютеранів, ані кальвіністів, ані англіканців; перед 100 чи 200 роками не було ані суботників, ані роселістів, ані методистів, ані біблійників, ані інших новочасних релігійних сект. А перед 1054 роком не було розділу між християнами; аж за царгородського патріярха Михайла Керулярія повстав розділ між Сходом і Заходом.

Люди стали творцями нових церков—то ж ці нові церкви є творами людськими тільки!

А ніхто не може заперечити, навіть найбільші й наймудріші вороги Христової Церкви, що лише католицька Церква має свій початок від Ісуса Христа, що її поширяли апостоли, і що їх лише обіцяв Ісус Христос, що "й сили пекельні її не переможуть," та що з нею буде Він до кінця світа.

Отже тільки католицька Церква має право називати себе едино-спасительною, Христовою Церквою!

Будь вірною дитиною католицької Церкви, Христової Церкви!

ЧОГО Я НАВЧИВСЯ ВІД "СВІДКІВ ЄГОВИ"

(Байбельників)

Я вже старший чоловік, неодне пережив, а маю ту пристрасть, що люблю читати. Читаю особливо свою католицьку пресу, люблю поділитися опісля гадками з другими людьми. Неодну книжку прочитав у своїому життю, та все старався, щоб читати те, що гарне, красне, тому, що одного дня вичитав таку пораду якогось там дуже вченого чоловіка, що не стане нам часу на те, щоб прочитати навіть те, що є найліпше на світі, тому всяку книжку чи газету, що не добра я ніколи не читаю. Не буде часу навіть на це, щоб прочитати те, що найліпшого є написане на світі. Тієї мудрої ради завжди тримаюся в життю й дотепер завжди добре виходив.

Недавно їхав я поїздом до поблизкого місточка, а що поїзд йшов пиняво, люди почали гуторити про всячину: Один говорить про сніг, інший про це, що води матимемо багато; інший оповідає, що він бачив на сході Канади, звідки недавно приїхав, а знайшовся також чоловік, що хотів нам усім заімпонувати своїм знанням Біблії. Мене це зацікавило тимбільше, що читав я колись католицьку Біблію ще у старому краю, читав новий Завіт, що недавно видрукували в Римі й який я собі придбав за півтора доляра; читаю Біблію яку тут вже в Канаді видрукувано в католицькій друкарні, а кромі того чув, що говорять священики підчас проповідей, бо нераз бував я в Зарваниці, ходив вже й в Канаді по різних католицьких відпустах. Чоловік, що хотів пописатися своїм знанням Біблії почав нам оворити про Ноя, опісля про це як то сини Якова продали молодого Йосифа до Єгипту а дальше про Савла. Коли я запитав його де він того всього навчився, він мені сказав, що він до Церкви не ходить, та за те знає багато більше, бо католицькі священики не говорять правди, скривають Біблію, не позволяють її читати, й тому католики мало що знають, а за те, вони, що студіюють, вдумуються в Біблію знають багато біль-

ше, бо в католицькій Біблії **всього нема.** Мене дуже зацікавила та балачка, а найбільше дивним мені виглядало, коли мій сусід в поїзді почав говорити, що в католицькій Біблії **всього нема.** Видно, я подумав собі, в їх Біблії є щось більше чого в нашій Біблії нема. Та гадка не давала мені спокою. Що властиво в Біблії Свідків Єгови чи там Байбелників думав я собі є більше як у Католицькій Біблії? Треба буде це раз провірити та пізнати, що Байбелники мають **більше** у своїй Біблії чого нема в Біблії католицькій. Балачка тягнулася на ріжні теми біблійні ще довго та одначе в моїй голові застрягла та гадка довідатися, що в байбелницькій Біблії знаходиться чого нема в Католицькій Біблії. Поїзд доїздив поволи до стації, а ми мали розійтися. В дома маю всю католицьку Біблію, маю в гарній оправі, та не така то легка справа винайти—думав я—чи вона має всьо те саме, що міститься в Біблії Свідків Єгови. Переглядав в дома від початку до кінця свою Біблію та що зробити: не годен винайти, чим вона різниться від Біблії Свідків Єгови.

Одного дня, коли на дворі добре курило, їде до хати якийсь панок. Я хотівби загрітися—а також можеб ви мені трохи показали дорогу,—каже він, бо вже довгий час їзджу й трудно втрафити до поблизького місточка, а я, знаєте, не сиджу на місці, час дорогий, тому не можу собі на таке позволити, тимбільше, що я маю особливше заняття. Я дбаю про добро народу, ширю царство Боже ... Еге, думаю собі, щось воно нового, а ще до того в такий час!

Гостя взяв я до хати, де він загрівся, перекусив, почалася розмова. —Я маю трохи гарних книжок, каже він, і напевно не пожалуєте, коли прочитаєте отцю одну, тай витягає мені велику Біблію. —Ех, думаю собі, це та біблія, якої мені треба було, щоб переконатися, що Свідки Єгови мають **більше** у своїй Біблії, як у Біблії католицькій. Случайно почав я перекидати картками тієї Біблії і якось мої очи спочили на книзі пророка Даниїла. Приглядаюся трохи ліпше, дивлюся, а та книга має 12 глав. Мені щось пригадалося, що в моїй католицькій Біблії тих глав є більше. Іду до шафи, витягаю католицьку Біблію, порівнюю, і на превелике своє здивування бачу, що католицькій Біблії книга пророка Данилія має 14 глав а в тій новій Біблії, що мені приніс мій гість

нараховується лиш 12 глав. Придивляюсь ліпше, порівнюю й очам своїм не вірю: КНИГА ПРОРОКА ДАНИЇЛА МАЄ В БІБЛІЇ СВІДКІВ ЄГОВИ ТІЛЬКО 12 ГЛАВ, КОЛИ КАТОЛИЦЬКА БІБЛІЯ ЇХ НАРАХОВУЄ 14.

Дивлюся ще раз чи то правда. Мій гість побачив моє зацікавлення, тай каже: А вим чи так заінтересувалися. Та ось бачите—кажу йому,—я ось тут порівнюю Вашу Біблію зо своєю, та вони якось не такі самі. — О то правда,—каже він мені,— та Біблія, що Ви маєте не всьо має, бо католицькі священики пофальшували, **повикидали,** що їм подобалося; за те **наша Біблія має більше, має всьо.** —Як воно може бути,—думаю, —що Біблія Свідків Єгови має більше, коли в ній бракує 2 глави в книзі пророка Даниїла? Як та Біблія має всьо, коли вона має 2 розділи менше? Коли якась книжка має 2 розділи менше, то не має **всього.** Як можна говорити, що католики повикидали, коли Біблія Свідків Єгови не має навіть **того,** що знаходиться в Католицькій Біблії. Вона не має навіть тих всіх книг, як можна отже казати, що вона має всьо і що вона має **більше,** а католики **повикидали.** Як католики повикидали, коли у їх Біблії є більше глав? Цікаво довідатися, хто то властиво повикидав? Чи той у кого більше, чи той у кого тих розділів менше. Певно, що той, хто зменшив свою Біблію. Мій гість не знав вже що на це відповісти.

Та я почав переглядати ту нову Біблію ще ліпше, аж ту дивлюся на книгу Естер. В Біблії Свідків Єгови вона таки по правді зовсім чомусь то за коротка. Приглядаюся ліпше, а вона має лиш 10 глав (розділів). А то що—думаю!— Де вони поділи тих шість розділів? Показую свому гостеві, а той як води до рота набрав, ані слова. Мене так учили—каже він—що наша Біблія має всьо, має більше, бо Католицька Церква **повикидала, зменшила,** що їй не подобалося. Як,— кажу— повикидала, коли католицька Біблія має **більше** розділів, а ви говорите щось зовсім противного. Та наша має більше,—каже мій гість.— І все мені говорить, що католики повикидали, а противно, Свідки Єгови мають більше, мають всьо. Де, —питаюся,—те всьо, що ви маєте, а що католики повикидали, коли то у вашій Біблії нема навіть того, що знаходимо в католиків?— Та знаєте, ми маємо більше... —торочить мені чоловічисько, а коли йому стало вже за

гарячо, каже: Знаєте, я не все знаю про Біблію, а я вам пришлю такого, що вам все пояснить, він вам скаже, чому католики повикидали, а ми, Свідки Єгови, маємо більше, має повну Біблію, маємо правдиву. Тимчасом мушу вже Вас покинути, бо дуже спішуся, а за тиждень приїде старший від мене, що вам все пояснить, та й ще до того вас переконає, що тільки наша біблія має все, а інші особливо католики, повикидали зо своєї Біблії, скоротили. З тим він забрався з хати, а я думав над тим, як то властиво можуть люди дурити других тим, чого самі не знають. Я чекав нетерпеливо того дня, коли приїде той, що мені мав все вияснити.

Дотепер я довідався від Свідків Єгови ось що: Католики повикидали зо своєї Біблії багато річей—так розуміється, торочать людям Байбелники. За те Байбелники, котрі, як самі кажуть, мають правдиву Біблію, та в їх Біблії бракує, як я дотепер довідався від них самих—**шість розділів з книги Естер та два розділи з книги пророка Даниїла.**

Це я довідався покищо, а мав ще довідатися більше.

А. Д.

(Дальше буде).

Слава доброї людини—це засвідчення чистого сумління її. Старайся мати постійно сумління чисте, то завжди будеш веселий і спокійний. Лихі люди ніколи не мають правдивої радости, й ніколи справжнього спокою в серці не відчувають, бо "нема спокою для безбожників," каже Господь. (Ісая 57, 21).

Будь покірний і послушний, і Господь Бог буде з тобою. Роби що можеш, і здайся на волю Божу, а все тобі вдасться!

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА Й ДРУКОВАНЕ СЛОВО

ТАК КНИЖКА як і друкарня в першій мірі призначені для того, щоб ширити правду. Таке було завжди призначення тих двох річей тому, що лише правда може існувати, а все інше не може мати свойого місця на світі. Друковане слово призначене для того, щоб ширити світло, добро, й тому Католицька Церква завжди опікувалася друкарнями подібно як Католицька Церква дбала про те, щоб ширити правду, світло, культуру. Вистарчить нам трошки вглянути до історії, щоб переконатися, яке становище займала Католицька Церква в тій ділянці:

1. Той, що перший почав друкувати книжки це був **німецький католик Іван Гутенберґ,** що жив між роками 1400-1467. Знаємо про нього, що він був напевно католиком тому, що ніхто на світі навіть ще не балакав про протестантів у тих часах. Отже винахідник способу, як друкувати, того способу, яким нині тішиться ввесь світ—був католик.

2. Першою друкованою книжкою була **католицька Біблія.** Знаємо, коли Гутенберґ почав друкувати свої книжки, то найперше він видрукував католицьку Біблію. Отже католицька Біблія це найперша книжка, яка колинебудь була друкована в Европі.

3. Що до американського континенту, то нам цікаво довідатися, що рівнож католик започаткував першу друкарню на цьому власне континенті. Знаємо, що першу друкарню на американському континенті започаткував католицький священик Отець Вайте.

4. Перша книжка, що була друкована на американському континенті це була рівнож католицька книжка, а іменно **католицький катехизм.**

5. Перша велика **книгозбірня** на американському континенті знаходилася якраз в одному найстаршому університеті в новому світі, а той університет оснували ка-

толики. Найстарший університет на американському континенті знаходиться в Перу в місті Ліма, оснований 1551 р. Той університет називається університет св. Марка.

6. Перша школа в Америці була отворена **католиками** 1600 р. в місцевости, що носить імя св. Августин. Там де прийшли католицькі Місіонарі отвирали школи, закладали книгозбірні, дбали про це, щоб піднести рівень освіти поміж народом. Не хто інший а власне католицька Церква має в тому величезну заслугу.

Нинішні недовірки закривають нераз ті заслуги католицької Церкви, стараються понизити її, або принайменше промовчують, те, що повинні би сказати. Те все мусимо від часу до часу пригадати, щоб усі знали вагу та значіння католицької Церкви в сфері освіти.

Европу виховала католицька Церква, яка подбала про те все, що було найліпше, щоб зробити її щасливою. Те саме мусимо сказати про новий світ, де вплив католицької Церкви дуже значний, тому, що не хто інший а таки християнська Европа сформувала новий світ. Новий світ жиє тією спадщиною, яку одержав від католицької Европи. Одним з тих середників, що причинилися до піднесення добробуту, культури є якраз преса. Католик її винайшов, першу книжку, яку дав світові була друкована католицька Біблія. Як багато людей користає нині з того величезного добродійства, як багато нині ріжних людей, що читають ріжні книжки. Дуже часто не здають собі справи з того, хто мучився над тим, щоб винайти той спосіб, ту штуку друкування, а нераз забувають про це, що той, котрий винайшов ту штуку друкування був репігійним чоловіком, католиком, та всею душею стремів до того, щоб ширити правду між людьми, щоб їм дати правдиве світло. Що такі були його наміри бачимо з того, що коли почав друкувати, то насамперід видрукував **католицьку Біблію.** Друкарня мусить в першій мірі ширити добрі книжки, а читач мусить совісно вибирати те, що він читає, кому посилає свої гроші, кого підтримує. Цего місяця мусимо застановитися над тим, що ми зробили для католицьких друкарень, чи їх підтримуємо, спомагаємо, чи читаємо свою католицьку пресу, чи може помагаємо таким, що не мають Бога в серці. Застановімся над тим добре, та пригадаймо

собі, чого вимагає від нас наша честь, совість. Чи ми під тим зглядом не маємо собі нічого закинути?

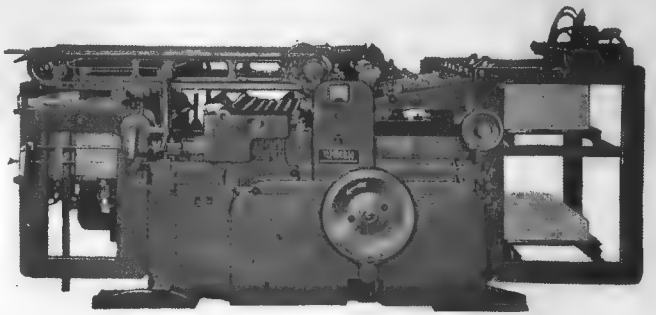

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

ПРИГАДКА...

Пригадаймо собі, чи ми зложили свою щиру жертву з нагоди Ювилею на нову друкарську машину, яка якраз має служити на це, щоб якнайкраще розширяти писане слово поміж нашим українським народом, у кожній хаті? Тому присилайте свої жертви на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

ЦЕБТО РОЗВАЖАННЯ ПРО ВІЧНІ ПРАВДИ
СВ. АЛЬФОНС ЛІГУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

V-е розважання: НЕПЕВНА ГОДИНА СМЕРТИ

Будьте готові, бо Людський Син прийде тоді, коли ви не думаєте! Напевно всім прийдеться вмирати, але не знати коли? (Лк. 12, 40).

Каже Ідіот: **Немає нічого за смерть певнішого, й немає нічого непевнішого за годину смерти.**— Мій брате, вже визначений рік, місяць, день, година й хвилина, коли то я й ти муситімем покинути цю землю та вступити в вічність. Проте той час невідомий нам. Ісус Христос бажає, щоб ми були завжди готові, чому й раз каже, що смерть мов той злодій прийде в ночі несподівано: **Отак прийде, як злодій уночі** (1 Сол. 2, 5). То впоминає чувати, бо прийде судити нас, коли найменше цього сподіваємося: **Людський Син прийде, коли не думаєте!**—св. Григорій каже, що Бог для нашого добра скриває годину смерти; щоб ми були завжди готові вмирати: **Ми непевні про смерть, щоб завжди були приготовані до смерти.**— Повсякчасно та всюди смерть може відобрати нам життя; тож—каже св. Вернард—повсякчас і всюди виждаймо її, якщо бажаємо добре померти та спастися: **Смерть усюди жде на тебе, ти ж усюди вижидай її!**

Кожен відає, що прийдеться вмирати, тихо ж у тому, що багато хто уявляють собі смерть далекою, длятого й затрачують її сперед очей. Навіть найбільш підупалі старці та немічні особи обманюють себе, що всетаки проживуть іще яких три або чотири роки. Я ж питаюся: Скільки то людей за наших днів нагло померли? Одного захопила смерть, як сидів, другого, як ішов, дехто помер несподівано, поклавшись спати. Запевно

жаден із них не уявляв собі, що нагло помре. Ба й додам, що ніхто з тих, що цього року перейшли до другого життя, не уявляв собі, що цього року покінчаться дні його. Нема багато сподіваних смертей.

Мій християнине, відповідай дияволові, як спокушує тебе до гріха, говорячи, що завтра висповідаєшся: Хто зна, чи не послідній це день мойого життя? Що сталося б повік зо мною, якщо б забракло часу зарадити лихові, коли б ота година, ота хвилина, як відвертаюся від Бога, була для мене останньою? Скількох нещасних грішників захопила смерть і вкинула до пекла тоді саме, як споживали щось затроєне? **Як риби ловляться на вудку, так люди бувають захоплені у лиху годину.** (Сир. 9, 12). Лиха година саме та, як грішник ображає Бога. Диявол умовляє, що вам не трапиться подібне лихо. Виж повинні відказати йому: А якщо трапиться, то що буде зо мною всю вічність?

ПОЧУВНАНЯ ТА МОЛИТВА

Господи, не тут, де я тепер, а в пеклі мені бути, що заслужив собі стількома гріхами: **Пекло—мій дім!**— Але св. Петро каже мені: **"Господь вам довго терпить, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття.** (2. Пет. 3, 9). — Господи, так довго ти ждав на мене, бо не бажаєш мойого прокляття, а каяття. Так, мій Боже, вертаюся, кидаюся Тобі до ніг і прошу помилування. **Помилуй мене, Боже, по великому Твоєму милосердю!**— Господи, потрібне велике та незвичайне милосердя, щоб пробачити мені, бо посеред світла зневажав Тебе. Інші грішники теж образили Тебе, але мали вони світла, що дав Ти мені. Не зважаючи на все те, велиш мені каятися за гріхи та надіятися прощення. Так, мій любий Спасителю, каюся від усього серця, що образив і сподіюся пробачення через заслуги Твоїх Страстей. Мій Ісусе, бувши невинний, захотів Ти гейби злочинець померти на хресті і пролляти всю кров, щоб змити мої гріхи. **Невинна кров, змий провини каянника!** Предвічний Отче, пробач мені з любови до Ісуса Христа; вислухай Його молитву, як благає та боронить мене. Безконечно люблячий Боже, замало мені прощення: бажаю ласки любити Тебе. Найвище Добро, люблю Тебе та на-майбутнє жертвую Тобі свою душу, волю, всю свою свободу. Бажаю заощадити Тобі не тільки тяжких, але

й легких прикростей. Бажаю виминати всі лихі нагоди. **Не вводи нас у спокусу!** З любови до Ісуса Христа звільни мене від тих нагід, де б образив Тебе. **Але й увільни нас від злого!** Звільни від гріха та карай, як захочеш. Приймаю всі хвороби, болі, страти, що захочеш послати мені. Доволі не стратити Твоєї ласки та любови. Обіцюєш дати, чого попросимо: **Просіть і отримаєте.** Благаю в Тебе двох ласк: святої витревалости та любити Тебе.

Маріє, Мати милосердя, молися за мене, бо надіюся на Тебе!

Господь не бажає нашого прокляття, тимто й, грозячи невпинно карами, остерігає нас змінити життя: Якщо не **навернетеся, Він гостритиме шаблю Свою.** (Пс. 7, 13). Поглянь—кличе деінде— скількох несподівано захопила смерть, як найменш уявляли собі та спокійно проживали, гадаючи, що довго ще житимуть, бо не хотіли поправити лихого життя: **Нагло прийде на них загибель, як скажуть: мир і певність.** (Прит. 29, 1).— Деінде ж: **Коли не покаєтеся, то всі так загинете!** (Лк. 13, 5).— Чому так погрожує перше ніж карає? Хоче, щоб ми поправилися й уникнули лиху смерть.— Не має охоти вбити—каже св. Августин, хто каже: Бережись! **Не бажає вбити тебе, хто кличе до тебе: Уважай!**

Тож конечно воно приготовити звіт перше ніж надійде день порахунків. Мій християнине, що кажеш? Готові твої порахунки, якщо б так прийшлося вмирати поки смеркнеться і коли б мала порішитися справа твойого вічного спасіння? Або скільки б ти заплатив, щоб виєднати в Бога ще один рік, місяць, чи бодай одніський день часу? Чому не впорядковуєш сумління, як тепер Бог подає тобі час? Чи не мігби оцей день бути останнім для тебе? **Не зволікайте навернутися до Господа, бо несподівано вибухне Його гнів і в пімсті пошле на тебе загибіль.** (Сир. 5, 9). Мій брате, треба покинути гріх, щоб спастися; чому не кидаєш тепер, як уже колись мусітимеш покинути його? **Якщо колись, так чом не зараз?**—питається св. Августин. Може ждеш на смерть? Для запеклих не милосердя це час, а пімсти. **У час пімсти погубить тебе!** Як винен тобі хтось велику суму гроша, то запевняєшся підписом, говорячи: Хто зна, що може статися? Чомуж не такий ти обережний,

як іде про душу, що куди цінніша за цю суму? Чом не кажеш собі: Хто знає, що може статися? Не затратиш усього, як утратиш цю суму. А хоча б із нею затратив усю спадщину, всетаки залишилася б надія відзискати її. Як же ж при смерті погубиш душу, так справді затратиш усе і надії не буде відзискати її. Так старанно записуєш своє майно, бо лякаєшся, щоб не затратилося, коли б нагла смерть захопила тебе. Що ж буде повсякчасно з твоєю душею, якщо б так нагло помер у Божій неласці?

ПОЧУВНАНЯ ТА МОЛИТВА

Ах, мій Спасителю, Ти пропляв усю свою кров, віддав життя, щоб спасти мою душу, я ж стільки разів затрачував її в надії, що помидуєш. Стільки раз я користувався Твоєю добротою, але длячого? Щоб сильніше ображати Тебе! Отим заслуговував, щоб негайно послав мені смерть і вкинув до пекла. Коротко кажучи, ми йшли навипередки: Ти милував, я зневажав Тебе; Ти йшов за мною, я тікав; Ти вділяв часу направити лихо, я ж надуживав його, щоб помножувати зневаги. Господи, покажи як скривдив я Тебе, як маю Тебе любити! Ах, мій Ісусе, як міг я бути Тобі такий дорогий, що йшов вслід за мною, коли то я проганяв Тебе? Як міг уділяти стільки ласк тому, хто заподіяв Тобі стільки прикрости? Он бачу, що зовсім не бажаєш моєї погуби. Безконечна доброто, каюся від усього серця, що образив Тебе. Нуже, прийми заблукану овечку, що розкаяна вертається до Твоїх стіп: прийми, пригорни, щоб уже не втекла від Тебе. Ні, не буду тікати, хочу любити, бажаю бути Твій; годжуся на всяку муку, аби тільки бути Твій. Яка ж більша мука ніж проживати без Твоєї ласки, відлучений від Тебе, що мій Бог, який створив і помер за мене? Прокляті гріхи, що ви вчинили? Через вас я заподіяв прикрість свойому Спасителеві, що то так сильно полюбив мене. Ах, мій Ісусе, я мав би померти за Тебе, як Ти помер за мене: Ти з любови, я з жалю, що нехтував Тобою. Приймаю смерть, як і коли подобається Тобі. Я досіль не любив або замало любив Тебе. Не хочу так умирати. Ах, дозволь іще трохи жити, щоб любити Тебе, поки помру. Зміни моє серце, зрани, запали своєю святою любовю. Зроби це для любови, що попхнула Тебе на смерть за мене. Люблю Тебе від усієї

душі. Душа моя залюбилася в Тобі. Не дозволь уже затратити себе. Подай святу витривалість, подай любов.

Пресвята Діво, Маріє, Прибіжище та Мати моя, заступися за мною!

III. **Будьте готові!** Господь велить бути готовим, а не готуватися, як найдійде смерть. Посеред бурі та замішання смерти буде сливе неможливо впорядкувати заплутане сумління. Так каже сам розум, так погрожує й Господь, заявляючи, що не прийде прощати, а мститися за погорджені ласки: **До мене належить пімста; я відплачуся у свій час.** (Рим. 12, 19). Слушна кара—каже святий Августин—не зможе спастися, як захоче, хто, мігши, не хотів: **Справедлива кара: не зможе добра діяти, як захоче, хто не хотів, як міг.** (З книги: Вільна воля). Але дехто відказує: Хто зна? Може й ще тоді навернуся та спасуся?— Невже кинулися б до криниці, промовляючи: Хто зна, може не помру, й буду жити?— Ах, Боже, що воно таке: Як гріх заспішує ум і відбирає розум! Люде мудро говорять, коли йде про тіло, але стаються божевільні, як іде про душу.

Мій брате, хто зна, чи не остання пересторога оті слова, що читаєш? Приготовляймося негайно до смерти, щоб несподівано не захопила нас. Святий Августин каже, що Господь Бог скриває перед нами послідній день життя, щоб кожного дня були ми готові вмирати: **Закритий останній день, щоб були уважні кожного дня.** (13 Гом.). Святий Павло перестерігає нас, що не тільки слід побоюватися, але й дрижати за своє спасіння: **Зо страхом і трепетом виконуйте власне спасіння!** (Фил. 2, 12). Святий Антонин оповідає, що один сицилійський король забажав показати свому підвладному, з яким страхом він засідав на трон. Посадив його за стіл, повісивши меча на тонесенькій нитці над його головою. Так цей підвладний ледве спромігся дечого покушати при трапезі. Усі проживаємо в подібній небезпеці, бо кожної хвилини може спасти меч смерти, що вирішує наше вічне спасіння.

Іде тут про вічність. **Як упаде дерево на північ або на полудне, денебудь упаде, там залишиться.** (Екл. П, 3). Яка радість обхопить душу, коли смерть застане нас у Божій ласці, бо зможе промовити: Усе запевнене, не можу більше затратити Бога, буду щаслива навіки! И

як розпучливо закличе, коли смерть заскочить її в гріху: **Отож ми збудили!** Я збудила й повік не можна буде направити помилки! Отак лякався преп. Отець Авіля, апостол Іспанії, як сповіщено його про смерть: **Аби я мав ще трохи часу приготовитися до смерти!** — Длятого й кликав абат Агатон, хоч вмирав по стількох роках покути: **Що буде зо мною? Хто відає Божі суди?**— І святий Арсеній дрижав при смерті; учні спиталися, чого так боявся?— **Сини,** — відказав — **не новий мені цей страх. Мав я його все своє життя.**— А більше за всіх дрижав святий Йов, говорячи: **Що вдію, як Бог стане судити? Що відповім, як зачне розпитувати?** (Йов: 31, 14).

ПОЧУВНАНЯ ТА МОЛИТВА

Мій Боже, де коли хто сильніше від Тебе любив мене? І ким більше ніж Тобою я погорджував і зневажав? Ісусова крове, рани, ви моя надія. Предвічний Отче, дивися на мої гріхи, поглянь на рани Ісуса Христа, поглянь на свого улюбленого Сина, що з болю вмирає за мене, і просить пробачити мені. Мій Творче, каюся, що образив, прикро мені над усяке інше лихо. Ти сотворив, щоб любив я тебе, я ж проживав гейби створив ображати Тебе. Пробач з любови до Ісуса та подай ласку любити Тебе. Досіль я противився Твоїй волі, але вже більше не буду опиратися; бажаю чинити добро, що звелиш. Наказуєш, ненавидіти заподіяні Тобі зневаги; всім серцем ненавиджу їх. Наказуєш рішитися більше не ображати Тебе; рішаюся тисячу разів затратити життя ніж Твою ласку. Наказуєш любити Тебе всім серцем; так усім серцем люблю й Тебе одного хочу любити; намайбутнє будеш моїм єдиним любим, єдиною моєю любовю. Прошу та сподіюся від Тебе святої витривалости. Дай бути Тобі вірним з любови до Ісуса Христа і завжди повторювати за святим Бонавентурою: **Один мій любчик, одна моя любов!**— Ні, не хочу, щоб моє життя ставало для Тебе джерелом прикростей; бажаю використати його, щоб оплакувати заподіяні Тобі прикрості та любити Тебе.

Мати моя, Маріє, молися за всіх, що поручаються Тобі; молися Ісусові за мене!

ТАЄМНА СИЛА

ПЯДЕСЯТЬ ЛІТ вже тому, як в епископській палаті в Н. сиділо вечером двох достойників Церкви занятих поважною розмовою. Були це місцевий епископ і його гість, славий широкозвісний епископ сусідної дієцезії, який приїхав до першого в гостину. Вже було по скромній вечері, слуги обох славних мужів віддалилися; достойні приятелі були—як сказано—заняті щирою, поважною розмовою. Говорили вони про вічне щастя, про потіху і надію, яку приніс Ісус Христос. А передусім про велич надії духовних, та епископів, які—як запевнив Господь,—носять більший і тяжший хрест, як світські люди. Їх мрії і їх думки мусять найбільше перебувати в горі, в областях вічности. І не тільки, що є дозволене, щоби ті, що живуть по християнськи, то значить, після припоручень Спасителя, за Його приміром, у покорі і умертвлюванню, далеко від світа і його радощів, —щоби вони думали вже тут на землі про вічне щастя, яке чекає на них, коли видержуть і не будуть гордими, ані невірними,—але це є навіть приказане: треба думати все про небо, як про нащу ціль і наш конець, бо там піде не тільки наша душа, але і тіло там замешкає, після того, як якийсь час перебуде на землі в твердій школі життя і (по смерти) в зітлінню. І житиме людина в блаженнім, безмежнім спокою усю вічність...

Серед розмови, місцевий епископ сказав свойого славному гостеві, що цей дуже може тішитися, на саму думку про нагороду, яка його чекає; нагорода, за його великі заслуги і діла, які сягають далеко поза дієцезію у цілім рідним краю. На це відповів йому чужий епископ дуже поважно: "Високопреподобний мій брате! Ви помиляєтеся цілком певно, коли думаєте, що маю такі великі заслуги. Бо в серці моїм є глибоке переконання, що все те добре, що удалось мені довершити при Божій помочі, мушу поділити ще з кимсь і що мені певно припаде у тому поділі тільки маленька частина."

"Я не розумію вас добре,"—сказав епископ.

"Я можу,"—була відповідь,—"сказати вам тільки те, що сам знаю: хтось пожертвувався Господу Богу; пожертвував за мене ціле своє життя, і цій жертві мушу завдячити, що я взагалі вступив у духовний стан." Питаючим поглядом обкинув його приятель. А епископ говорив далі: "Вам хочу це розповісти. Осудіть це як хочете, я називаю це чудом. Я,—як знаєте,—не був питомцем. Якраз зложив я урядничий іспит і думав—мріяв тепер тільки про це, щоби як найскорше дістати добре становище, здобути славу, повагу і гроші. Але незвичайний випадок відвів мене від цього. Одного вечера, —а була тоді пилипівка, і всі християни приготовлялися до Різдва Христового,—сидів я в нашій темній кімнаті і віддавався своїм пристрасним мріям-плянам. І не знаю, чи це, що тепер негайно сталося було в дійсности, чи в сні, знаю тільки, що воно спричинило цілковитий переворот у моїм життю. Цілком ясно і виразно побачив я Спасителя. Він вказуючи на своє серце стояв переді мною в промінній хмарі, а перед Ним у Його стіп клячала монахиня і благаючи знімала до Нього руки. Здавалося мені, що чую слова з Його уст: "Вона молиться за тебе безупинно." Цілком виразно бачив я стать благаючої. Черти її лиця так сильно вбилися мені в память, що ще нині мігби я її пізнати. Вона виглядала на звичайну служебницю. Її одіж була дуже бідна і проста, а руки від тяжкої праці згрубілі і червоні...

"І нехай буде що хоче";—говорив дальше по якійсь перерві, було видко як переходить у памяти ще раз цілу подію,—"могло це бути сонне марево або ні, все таки для мене було це щось незвичайного. Це переняло мене так дуже, що від тої хвилини постановив я віддатися цілковито Богові на Його службу і Його славу. Я вступив до монастиря і маючи 22 роки зачав студіювати тольогію, —а решту ви знаєте.— І коли думаєте, що через мене діється що небудь доброго, то тепер бачите, кому властиво треба це завдячити. Цій простій монахині, яка молиться за мене може навіть не знаючи мене. Бо я є переконаний, що за мене йшли молитви до неба і ще може йдуть потаємно. І певно без цеї молитви не дійшовби я до цеї цілі, до якої довів мене Господь"...

"Кілько літ моглаб тепер мати ця монахиня, як щоби вона ще жила, як думаєте?"—спитав місцевий епископ.

"Тоді, коли я її бачив у тім таємнім моменті, виглядала вона менше більше як трийцять літ."

"В такім разі була би вона тепер старушкою, около сімдесять-літньою. Цікаве, чи вона ще живе? Чи Ви ніколи не думали над тим, хто це і де молиться за вас?"

"Ніколи в моїм життю. Я молив тільки Бога, щоби, якщо ще вона на землі, благословив її тисячними пасками за це добро, яке сповнила для мене..."

Було вже пізно. Оба достойники розійшлися на спочинок. Але перед тим сказав єпископ до свойого гостя:

"Монахині цеї каплиці в котрій ви хочете завтра мати Службу Божу питають, чи ви, достойний брате, не схотілиби уділити їм св. Причастя?"

"Розуміється—дуже радо!"—була відповідь.— "Добраніч! Слава Ісусу Христу!"— "Слава на віки!"

Рано, раненько епископський гість, чужосторонний єпископ стояв коло престола в церкві побожних монахинь і відправляв Святу Жертву з особлившим відданням і побожністю. А шісдесять молодечих душ приготовлялося до приняття Спасителя. Прийшла святочна хвиля. Єпископ відмовивши з глубоким чувством молитву, зійшов від престола і подавав монахиням Святий Корм: вже був він при кінці ряду і вже похилялася його постать, щоби запричащати останню,—та в тім—його погляд спочав на лиці монахині і глибока блідість покрила його лице, він задрожав і не міг рушитися; вже священик, що асистував йому, хотів узяти святу чашу, думаючи, що епископові слабо. Але цей опамятався—ще один погляд кинув на монахиню, що клячала в глибокім душевнім упоєнню і в покорі. Виглядало, що вона не завважила нічого,—він похилився і злучив її Святим Хлібом з Ісусом. Спокійно скінчив він відтак Службу Божу і своє—цей раз незвичайно довго—благодарення.

На снідання прийшов до монастиря також місцевий епископ. По сніданню сказав до нього гість: "Достойний брате, маю до Вас дуже велику просьбу."

"Коли я можу вам чим небудь прислужитися, то з найбільшою радістю!"

"Будьте так добрі і зарядіть, щоби сестра префекта казала скликати всіх монахинь, а я прийду і поговорю з декотрою."

"З цього вашого бажання сподіюся тільки всього доброго і зараз видам потрібні розпорядження!"

По кількох хвилинах дала знати префекта, що всі сестри вже зібрані в рефектарі. Епископи пішли туди. Підчас того, як промовляв вперед місцевий епископ, гість кинув оком здовж ряду монахинь. Неспокійно переглядав він ряд все на ново і видко було, що не може знайти цеї, котрої шукав. Вкінці спитав:

"Сестро префекто! Чи всі монахині, чи всі до одної є тут"?

Запитана переглянула скоро всіх, відтак сказала:

"Ваше Преосвященство! Я казала закликати всіх—але справді, бракує сестри Зити."

Одна з поміж сестер сказала, що до сестри Зити певно не дійшов приказ, який видала префекта. Вона має так багато праці, що просила о дозвіл, удатися до неї зараз по сніданню, не користаючи з вільного часу.

"Яку працю має вона?"—спитав епископ.

"Вона доглядає стайні"— сказала префекта... "і то дуже старанно. Вона лише думає про те, щоби як найліпше сповнити свій обовязок."

"Бажаю бачити цю сестру"—сказав епископ.

По якімсь часі прийшла покликана,—яка передтим скоро передяглася зі своєї стаєнної одежі,— прийшла до салі і в глибокій покорі клякнула перед чужим епископом, щоби цей уділив їй благословення. І знов лице епископа поблідло; знова його тіло прошибла дрож.— По тім, як він задав їй кілька питань і вона цілком спокійно, свобідно відповіла—сказав до місцевого епископа:

"З цей сестрою бажаю сам поговорити."

Відтак поблагословив усіх прочих. Вони відійшли і він лишився сам зі сестрою Зитою.

"Гляньте на мене, сестро"—сказав епископ,—"чи не знаєте мене?"

Сестра глянула на нього і відповіла спокійно:

"Я це ніколи не бачила Вашого Преосвященства."

"А може наєте мене з якого портрету?"

"Ні, Ексцелєнціє!"

"Чи може молилися ви коли за мене, або жертвували свої діла?"

"Не знаю нічого про це, бо я ніколи не чула про Ваше Преосвященство."

Якусь хвилину стояв епископ не знаючи що робити. А відтак спитав нагло:

"Якому богослуженню віддаєтеся найрадше?"

"Богослуженню Серця Христового."

"Ви маєте, здається, найтяжчу працю в монастирі"— говорив єпископ дальше. "О ні,"— сказала вона скоро, —"я роблю менше ніж інші,—але не можу затаїти: обовязок який маю сповняти..."

"То значить дбати про стайню, кормити і шекати худо бу, ітд."... перебив єпископ.

"...Так,—це приходить мені дещо тяжко, бо це вимагає поборення себе самої, а на тім тратить моя покірність,"—сказала вона і перервала нагло так, немов хотіла затаїти це, що лежало вже на устах.

"І що ви робите, як приходять такі спокуси?"—спитав єпископ.

Благаючи зняла сестра на нього очі, немов хотіла сказати:

"Даруй мені відповідь!"— Але єпископ сказав спокійно і поважно:

"Сестро, я не питаю з цікавости,—говоріть!"

"Я постановила всі діла, які вимагають переможення себе сповняти радо з любови до Найсв. Серця Ісусового, і жертвую це за якусь бідну душу, котра сеї жертви найбільше потребує, а кому схоче Господь зсилати за це свої ласки, те полишила я вповні Його волі і не хочу навіть знати хто скористав із цеї жертви. А також години адорації, кождого вечера від години 8-ої до 9-ої жертвую в тім наміренню,"—скінчила вона.

"І як прийшли ви, сестро, на цю думку, жертвувати всі свої заслуги за якусь цілком незнану душу?"—спитав глибоко зворушений єпископ.

"Про це думала я собі все, ще тоді, як була там, "на світі"— відповіла вона.— "Щеяк я була у школі, говорив нам отець на релігії, як дуже треба молитися за потребуючі душі. А що тільки Господь Бог знає кому ці молитви найбільше потрібні, тому при молитві не треба мати когось особливійше вибраного на увазі, але треба жертвувати свої молитви за взагалі потребуючу душу. А Господь Бог сам присудить кому ці молитви найбільше потрібні; це треба отже конче полишити Його Всевідучости. І так зробила я, і думаю, що Господь Бог віднайде вже сам цю душу, якій мої молитви потрібні."

"Як довго ви є в монастирі?"

"Від вісімнайцятого року життя."

"А кілько маєте літ тепер?"

"Трийцять три"— відповіла сестра.

Хвилинку задержав єпископ віддих. Відтак спитав скоро:

"Коли ви вродилися,"

Коли сестра назвала день, місяць і рік,— легкий оклик вирвався з уст єпископа. День уродин сестри Зити був днем його навернення; тоді у видінню бачив він її такою самою, якою стояла тепер перед ним.

"Ви не знаєте, сестро, чи ваша молитва і жертва осягнула свою ціль?"

"Не знаю, ваше Преосвяяенство."

"А чи хотілиби ви це знати?"

"Господь Бог знає коли діється щось доброго і це вистарчає"—була її проста відповідь.

Єпископ глибоко зворушився простотою і покорою цеї бідної служебниці.

"То продовжайте це своє діло в імя Боже!"—сказав він, і голос його дрожав зі зворушення.

А сестра клячала в його ногах і просила:

"Я прошу о святе благословення."

Він зняв торжественно руки до неба над головою клячучої і глибоко перенятий говорив:

"Благословлю тебе повнотою власти, яку дає мені мій єпископський уряд; благословлю твою силу, стремління, твій ум, духа і волю; благословлю твої руки і їх працю; твоє умертвлення, твій послух. Благословлю кожду годину твого життя. А особливійше благословлю тебе в останню годину твого життя, і молю Бога, щоб тоді стояв коло тебе з усею своєю потіхою, щоби уділив тобі цього благословення Бог Отець, Бог Син, Бог Дух Святий!"— "Амінь"—сказала сестра спокійно і відійшла.

Достойник Церкви зворушений до глибини остав сам у кімнаті; приступив до вікна шукаючи душевної рівноваги, а дві великі сльози покотилися по його лиці. По якімсь часі опустив він кімнату, попращався з префектою і вернув назад до мешкання свого товариша. Йому сказав він: "Тепер знайшов я цю, котрій маю завдячити моє навернення, моє покликання і становище. Це є найбіднійша і найпростійша сестра між монахинями. За цю ласку я не в силі належно подякувати Богу. Бо сестра молиться щойно 15 літ за мене, але Бог уже наперед приняв її жертву і в дім дні, в котрім вона побачила

світло денне навернув мене. Це зробив Він у своїй Всевідучости"!

"Яка таємна сила ласки!"—сказав місцевий єпископ. "І яка наука і покріплення для мене"— відповів другий. Колиби на мене зійшов коли небудь час проби, колиб я хотів бути гордим задля овочів, які осягнула моя праця, то буду мусів все собі так подумати і на це памятати:— Це завдячуєш ти тільки молитві і жертві бідної служебниці з монастирських мурів.— І коли часом якась праця буде видаватися мені маловартною, подумаю собі так само: "Це, що остання між монахинями жертвує Богові в покорі, є для Нього так вартісним і великим, що за це привернув Він Церкві єпископа." — Ніяка молитва, ані жертва, ані праця—в ім'я Боже—не йде на дармо! А оцінити це після заслуги і зіслати нагороду—це вже тайна Господа та діло Його доброти і Справедливости!"

Згадайте слово, що я вам сказав: Нема слуги більшого від пана свого. Коли мене переслідували, то й вас переслідуватимуть; коли моє слово заховували, то й ваше заовуватимуть. Та це все робитимуть вам ради мойого імени, бо не знають того, шо мене післав. Як би я не був прийшов, і не був говорив, то не були б мали гріха; але тепер не мають вони оправдання в грісі своїм. Хто мене ненавидить, той ненавидить і мого Отця. Як би я не був учинив між ними діл, що їх ніхто інший не вчинив, то не були б мали гріха; та тепер, коли вже бачили (всі ті мої діла,) вони ненавидять мене та й мого Отця. Одначе все це на те, щоб справдилося слово, написане в їх законі: "нзненавиділи мене без ніякої причини." (Ів. 15, 20-25).

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

APRIL, 1948

The Apostolic Church

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

THE FOURTH and the last identifying mark of the Church is its apostolicity. It must date back to the time of the Apostles, on whom Christ founded His Church. St. Paul says: "Fellow citizens with the saints, and the domestics of God, built upon the foundation of the apostles." (Eph. 2: 19-20). The true Church, therefore, must at all times have been governed by the successors of the Apostles, and must have continuously taught the doctrines which the Apostles directly received from the very lips of Our Lord.

No Protestant church may claim, by document or record, a nexus with Apostolic times; and any attempt to do so would be, at least, seriocomic—in the manner of the Colored Baptist preacher jubilantly expounding, "In these days came John the Baptist, preaching in the wilderness of Judea." "Oh," he exclaimed, "how I like to read these precious words in the Blessed Bible! You don't read anywhere about John the Presbyterian, or John the Methodist, or John the Episcopalian. No, brethren, it is John the Baptist."

If the Protestant religions cannot show, by logical proofs, that their founders, bishops and ministers descend lineally from the Apostles, they cannot claim to possess the essential mark of apostolicity: of being established, founded, "built upon the foundation of the Apostles," according to the requisite of the words in their own Bible. Hence, their church heads today are not the successors of the Apostles.

A priest had prepared a special sermon on the apostolicity of the Church for one Sunday morning; but he noticed that the announcements were quite lengthy and perceived that there would not be sufficient time left to preach his sermon. So he took the World Almanac into the pulpit and he said: "This is not a book designed to plead the cause of the Catholic Church, being merely a compilation of cold facts and statistics, such as populations, baseball scores, and the like.

"On page 193, I find a list of names going from President Roosevelt back to George Washington, thereby proving that the United States of America today is to be identified with the United States of America at the time of the Declaration of Independence. On another page, 726, I find a longer list of

names, reaching from the present Pope, Pius XII, back to Peter, to whom Christ pointed when He said. 'Thou art Peter and upon this rock I will build my church, and the gates of hell shall not prevail against it,' thereby proving that the Catholic Church of today is identical with the church which was founded by Christ at the time of the Apostles."

History does prove that Satan, from time to time, inspired daring schemes to frustrate the apostolic continuity of the Catholic Church when his hell-inspired plans, even at the very beginning of the Church, had thousands of Christians martyred and murdered, among whom the two greatest of her leaders, Peter and Paul, were included. Only John miraculously escaped; all the other Apostles were killed. Their successors, however, were appointed and consecrated before their deaths; hence, the mission of the Apostolic Church was continued without interruption.

The brilliant non-Catholic historian Macaulay, in his essay on Rane's "History of the Popes," writes of the Catholic Church, "There is not, and there never was on this earth, a work of human policy so well deserving of examination as the Roman Catholic Church. The history of that Church joins together the two great ages of human civilization. No other institution is left standing which carries the mind back to the times when the smoke of sacrifice rose from the Pantheon, and when camelopards and tigers bounded in the Flavian amphitheatre. The proudest royal houses are but of yesterday when compared with the line of the Supreme Pontiffs. That line we trace back in an unbroken series from the Pope who crowned Napoleon in the nineteenth century to the Pope who crowned Pepin in the eighths; and far beyond the time of Pepin the august dynasty extends, till it is lost in the twilight of fable. The Republic of Venice came next in antiquity. But the Republic of Venice is gone, and the Papacy remains. The Papacy remains, not in decay, not a mere antique, but full of life and useful vigor. The Catholic Church is still sending forth to the farthest ends of the world missionaries as zealous as those who landed in Kent with Augustine, and still confronting hostile kings with the same spirit with which she confronted Attila. The number of her children is greater than in any former age. Her acquisitions in the New World have more than compensated her for what she has lost in the Old... Nor do we see any sign which indicates that the term of her long dominion is approaching. She saw the commencement of all the governments and of all the ecclesiastical establishments that now exist in the world; and we fell no assurance that she is not destined to see the end of them all. She was great and respected before the Saxon had set foot on Britain, before the Frank had passed the Rhine, when Grecian eloquence still flourished in Antioch, when idols were still worshipped in the temple of Mecca. And she may still exist in undiminished vigor when some traveler from New Zealand shall, in the midst of a vast solitude, take his stand on a broken arch of London Bridge to sketch the ruins of St. Paul's."

⌘ ⌘ ⌘

The best portion of a good man's life is his little, nameless, unremembered acts of kindness and love.—*Wordsworth.*

One Sin Never Confessed

REPRINTED FROM "SERMON SEEDS"

A LEARNED PRELATE stated that the lightmindedness of the American people can easily be judged by the volume of their funny papers. Still, the comic supplement of our American secular press is a real boon and salvation because it will keep the children from paying attention or reading the detrimental literature in the rest of its pages.

A congregation will often look askance when the priest warns the faithful against the reading of nonsectarian papers; in fact, a good many parishioners will fight off doubts as to whether their pastor is in sound mind when he makes statements to this effect.

Nevertheless, why do we have so many sophisticated, skeptical Christians today, even amongst Catholics, who consider supernatural revelations as hallucinations, miracles some kind of deceit or caused by natural forces as yet unknown, and dogmas old fogy ideas and misconceptions. We find this attitude even some Catholics who never attended any but Catholic schools.

This dangerous state of mind in most cases has been gradually effected through the regular reading of *writing without God, dogma or morality. This is exactly what the daily papers and magazines give us.* One does not of necessity have to read bad books to get spiritually ruined; indifference is still the greatest obstacle to faith and salvation. There is nothing which will so easily and unperceptibly foster indifference as spiritually and morally indifferent literature.

Of course it would be vain, futile and impractical to advise against reading the daily papers. However, there is such a thing as taking an antidote against poison, especially slow-working poison. When you have a little fever, which does not put you to bed sick and disabled, but continuously hangs on to you and makes you feel energyless, you will take quinine to offset its effects and arrest it from doing real damage in bringing you down with a serious sickness.

The same results can be gained in neutralizing the wrong effects of indifferent reading by regularly perusing a good Catholic paper. This good habit will unconsciously set your mind right again as to the real values of life. It will cure the wrong and objectionable ideas you have absorbed. It will give you the insight into what is right. It will stimulate your faith and make you stronger in your correct belief.

We very seldom hear parents confessing themselves of not affording a Catholic education to their children; We never heard of fathers or mothers accusing themselves of their neglect to subscribe to a Catholic paper and encouraging their children to read it. Nevertheless, it is a most serious short-

coming in the education and rearing of children, for if the habit of religiously reading a Catholic paper is not formed in youth, it will be by mere chance that they will take it up later in life when it is practically too late and their minds are dried up from the fever or religious indifference.

More people will be eternally lost on account of religious indifference than for committing awful sins. Parents, see to it as your one great and most sacred duty to keep the faith in your children alive, fervent and enthusiastic. Do not let them get to the mental stage where they will question the transfiguration of Our Lord as a dream of the Apostles.

⌘ ⌘ ⌘

THE AGE OF MANKIND

Does the bible say that mankind was only or exactly four thousand years old at the time of the coming of Christ?

It is well to remember the following principles in discussing this question: 1. There is no biblical passage which states definitely how old mankind is. 2. Catholic faith teaches that Adam and Eve were the first parents of the actual human race. If any men existed in the ages of the world prior to Adam's time, they all perished. 3. The geneologies of the bible on which chronologies are often based are incomplete and fragmentary. Large gaps often occur in the listing of family names. The Jews and other oriental people are kown to have been fond of dividing chronologies into artificial groupings, as St. Matthew certainly does. In listing their geneologies the Hebrew writers had to contend with a great difficulty in regard to the limitation of vocabulary. The same word often had to be used in several different meanings. For example, the word "son" was used frequently for "descendant" or "successor." To the ancient readers of the Bible this may not have caused as much difficulty as it does to us. Again, the numbers given in the early chronologies of the bible differ greatly in the Greek, Hebrew and Samaritan texts. They are therefore most uncertain, and to base a definite choronology on them or to argue from them to the age of mankind would be very rash, to say the least. Tracing the so-called traditions to their sources is very difficult, but it can be safely said that the opinion that mankind was four thousand years old at the time of Christ is based on a late talmudic tradition. Like many other traditions of the talmudic writers, it is a mixture of folklore and fable and hence is practically worthless. There is no implication of approval for the opinion of four thousand years in the fact that the Catholic Church celebrates an Advent of four weeks' duration. Originally the Advent season was of varying length, and the present custom in the Western Church of celebrating an Advent of four weeks was adopted only in the eleventh century. It may be said therefore, that the bible, especially in the most ancient books such as Genesis, makes only the most fragmentary references to history. Certainly in no place does it ever clearly propose anything like a complete list of dates or numbers of years from which a systematic chronology can be computed. The age of mankind is thereby a purely scientific question. At the present time scientists themselves are not agreed on it. Many say that mankind is over one hundred thousand years old; practically all are agreed in tracing back man's origin to at least twenty thousand years ago. —*E. A. Mangan.*

Theresa Neumann

By the Rev. Bernard Weigl, O.S.B.

TWENTY years had passed since my first visit to Theresa Neumann of Konnersreuth on August 18-19, 1927. In those days, news of her stigmata had gone far beyond the borders of Bavaria. Of equally great interest was the report of her abstinence from food and drink.

The name of Theresa was a magnet drawing crowds daily from distant points, especially on Thursdays and Fridays. They came by trains, buses, private cars, some traveling afoot, to see Theresa Neumann in ecstasy. I travelled by train in a round-about way, the trip taking about two hours, although the distance from my boyhood home of Konnersreuth is only fifteen miles.

Konnersreuth nestles in a countryside setting that is both pastoral and romantic. The hills surrounding the village are rugged, but covered with well kept forests. The inhabitants, like those in all Bavaria, are intensely religious.

It was a drizzly afternoon. Two thousand people had gathered in the village, about half having braved the rain in order to be first in line to glimpse the stigmatic. In seeking shelter at the back of the house, a policeman noticed my predicament. Politely he opened the door for me to the very house where Theresa was staying. Her own home was undergoing repairs.

Only a few were admitted to see Theresa before she would enter the agony of the Passion which was to begin that night. Among those were her relatives, a group of news reporters from Munich, and other select visitors. With her relatives the conversation centered around other relatives, inquiries about their health, their work—ordinary talk one would hear in any family circle.

Among the reporters the questions were more to the point. They asked her what she experienced during her agony; how long she had been in that state; the length of time since she had tasted food and drink, and the reason for her abstinence, also the WHY of the stigmata. I listened for a definite answer, but was disappointed in her reply: "Das sag ich nicht." ("I won't tell that."). To this day these questions remain unanswered.

Plans were made to spend the night in Konnersreuth. Because of the presence of many priests, a schedule was drawn up for the time of offering Mass next morning. My hour was set for 6:30.

While I was vesting for Holy Mass, one of Theresa's sisters came hurriedly into the sacristy, and excitedly told the pastor: "Theresa is not suffering today, because it is the Friday within the octave of the feast of the Assumption. She began her suffering but broke off about one o'clock." Those who had come, therefore, were not to see Theresa in agony on that day.

At the appointed time I entered the sanctuary. As I was beginning the "Introibo" I heard a commotion in the sacristy and behind the altar, but thought nothing of it. Having finished Holy Mass, on my way into the sacristy I saw Theresa sitting in an armchair behind the altar where she is wont to attend services. Her pastor, the Reverend Father Naber, followed me at the main altar with the regular parish Mass.

Soon after eight o'clock, Theresa sat in the armchair placed in the wide doorway leading from the main hallway of the house into the reception room. The hall, extending from the front door straight to the rear, is about eight feet wide. When the double doors of the rectory were opened, the people, five or six abreast, swarmed slowly through the hall and out into the yard. For about two hours the procession moved without a break, some persons coming in line again for a second and third view of Theresa.

All this time I was standing beside her chair. The marks of the wounds on her hands were clearly visible, about the size of a nickel, with the center livid and the edges bright red.

When the doors finally were closed, Theresa walked from the reception room. She leaned on me on one side, while a layman supported her on the other. She moved cautiously, as if walking on her heels. I was informed that she has the imprint of wounds on her feet and in her side, although I did not see them.

Two decades after my first visit, I had the privilege of seeing Theresa in ecstacy on Friday, August 8, 1947. While in ecstasy, she lives through the times and lives of Our Lord and the Saints. She has the faculty of distinguishing sacred relics and holy objects. She speaks Biblical languages, and she knows the spiritual condition of persons.

On August 8, in the company of Father Roseneder, we returned to Konnersreuth. Father Naber led us to the Neumann house, where two hundred persons were clustered about the door. Being escorted by Father Naber, we were permitted first to enter the gloomy hallway and ascend the narrow stairs. To all appearances, Theresa was not aware of our entrance. She was resting on the bed in a sitting position, supported by pillows. A white shawl covered her head, being loosely tied under her chin.

My first impression was being in a place demanding reverence. All was silent except for low moans at intervals from Theresa. Her head was slightly bowed, her hands clasped on the feather spread. Bluish-purple traces, as of dried blood, started at her eyes and widened down her cheeks. Father Naber approached her and spoke softly: "Res'l, Res'l, was ist es? Wo bist jetzt?" ("Theresa, what is it? Where are you now?") I did not hear distinctly what she said, but Father Naber, turning to our little group, said: "At the sixth station."

In silence we looked on for ten minutes more. I saw the reaction on the faces of my companions. They, too, seemed pondering the question: "What is it?"

To date, on ecclesiastical pronouncements, papal or episcopal, have been made regarding the phenomena, although both courts have had representatives in Konnersreuth to investigate the stigmata and the long fast.

The more important phenomenon in Konnersreuth is not the stigmata, rather it is the prolonged fast of Theresa Neumann. In order to live and be healthy, nourishment must be taken regularly. An exception to this law should be a matter of interest for all of us.

It is said that for more than twenty years Theresa has not taken food or drink. Those who have been with her these many years have been exacting in knowing the truth. Twenty years ago, the Hindenburg regime was in power in Germany. People lived meagerly enough in those days. The government did not interfere, and Theresa was not bothered. The government even helped the crowds that came to see her, through facilities of transportation.

Then came the Nazi rule in 1933. Nazi officials looked with suspicion upon Theresa. During the succeeding twelve years, the stigmata did not leave her, and her fasting was common knowledge. Life was hard in Germany. The law of rationing was enforced with Nazi severity. But Theresa was spared that trouble; she had no need of food. The Nazi Government politely requested that Theresa go to Leipzig for observation, but the request was refused. Someone sponsored the explanation: "She did not wish to be liquidated." She survived the ordeal of the Nazi yoke, despite a Nazi-controlled press and radio report that she had died. This past summer, many inside Germany were surprised and delighted to learn that Theresa Neumann is still alive.

The clergy is on the alert to detect anything that is not quite Catholic. The priests with whom I spoke do not doubt the prodigy, but they say: "Wollen wir es abwarten. ("Let's wait.")

Four nursing Sisters had Theresa under strict surveillance from July 14 to 29, 1927. Theresa received no food, yet not the slightest loss of weight was detected. During the harrowing agonies of Thursdays and Fridays she loses from three to eight pounds, but by the middle of the following week, the loss is made good, no one knows how.

After 20 years, there has been no extraordinary change in her size, stature or appearance. She is not confined constantly to bed, but works about the house, writes letters, receives visitors, even helping in the fields. The people of Konnersreuth speak well of Theresa. Many eyes are on her and the persons surrounding her. It is certainly a hardship to be a member of the Neumann family. They have no privacy. Out-of-town visitors call practically every hour of the day.

The "Case of Konnersreuth" as a marvel in our time should not be treated lightly. The subject is living. Tests can be made, and by observation truths can be discovered about the spiritual and supernatural for the enlightment and advancement of mankind. Instances of persons bearing the stigmata are recorded in medical and ecclesiastical history.

In the widest sense, stigmatization is the branding of the spiritual-physical person as a mark of selection in the service of the Diety. In the modern limited sense, the meaning is confined to the marks, resembling the wounds of the crucified Christ, impressed upon the body of a person. Catholics are quite proud that Theresa Neumann is one of many blessed with the imprint of the Redeemer's glorious wounds.

But the fact remains that for stigmatization belief in the spiritual and supernatural is necessary, and it is not confined to the fold of the faithful. It has been found among Protestants, fakirs in India, even among persons living in the pre-Christian era. Herodotus speaks of stigmatics as "possessed of an intense fervor and the desire to do something heroic for the de-

ity." A person thus marked was held in esteem. Even a runaway slave could not be reclaimed by his master, when marked with the stigmata.

Discounting the instances of fraud and hysteria, which invariably are discovered under close scrutiny, hundreds of cases of stigmata are on record. In our present day, about 20 persons with the stigmata are known.

Stigmatization is not necessarily supernatural. It may also be natural or preternatural. Because it is not always supernatural, it has been the policy of the Church to consider it not an absolute reason for sanctity for canonization; however, it might be collateral proof.

In fulfillment of the prophecy of Simeon (Luke 11:35) the Blessed Mother was to be the first stigmatic of the Christian era. The Church instituted two feasts commemorating the happening.

It is not known in which sense Saint Paul had the stigmata. (Gal. VI: 17). The great Apostle suffered much for Christ's sake, and the effects of his sufferings were left on his body. He might justly call the cicatrices the stigmata. Saint Paul was carried away with fervor for the crucified to such extent that he gloried in nothing save in the Cross. The supposition, therefore, is not without foundation that the great lover of the Cross was a stigmatic in the modern sense.

Stigmatics became numerous in the Middle Ages, when the faithful endeared themselves to the devotion of the sacred humanity of Our Lord. Some, of course, were frauds, but these were taken care of. For example: It took only four determined women to expose as a fake the notorious "nun" of Lisbon and her spurious stigma.

Saint Francis of Assisi was impressed with the stigmata while meditating in his cell on Monte Alverno in 1224. Cardinal Ugolino, late Pope Gregory IX, attested that he had seen the imprints during the lifetime of the Saint.

The Dominicans produced numerous cases of stigmatics. Foremost among these was Catherine of Siena, who became a mystic even in early childhood. While on a mission of peace in the Church of Saint Cristina in Pisa in 1375, she received the stigmata on the hands, feet and heart.

More than 400 cases of stigmatics are recorded since the time of Saint Francis of Assisi, the most Christlike of all saints and stigmatics. No fewer than sixty of these are canonized saints.

Millions of people believe the facts as they are reported from Konnersreuth. No one wants to annoy Theresa or her family, especially since there is evidence of divine intervention. The rest of us, however, have a right to the truth. All angles of doubt should be removed. The motive, the reason WHY for any supernatural occurrence must be clear; otherwise, the omniscience of the Supreme Being could be questioned. Truly, a great happening is taking place in Konnersreuth.

The Bavarian Bishops have urged a more thorough investigation of the case. When that request was made by the Nazi regime, Theresa had excellent reasons for refusing the summons to Leipzig, but there is now no cause for alarm in fulfilling the wishes of the Bishops.

—*Our Sunday Visitor.*

It requires more character to bear good fortune than ill.—

La Rochefoucauld.

Seventh Day Adventists

QUESTIONS AND ANSWERS

By Fathers Rumble and Carty

1. *In observing Sunday instead of Saturday the Catholic Church is at variance with Scripture.*

If Holy Scripture insisted that followers of Christ must observe Saturday, and not Sunday, then the Catholic Church would indeed be at variance with Scripture. But the Bible nowhere so much as hints that the followers of Christ must observe Saturday.

2. *If one wants the religion of Christ, he must become a Seventh Day Adventist.*

If one really wishes for the religion of Christ, he certainly could not become a Seventh Day Adventist. If you believe in Christ, you must believe that He kept His promises. Now He said, "I will build My Church, and the gates of hell will not prevail against it." His true Church must have been founded by Him personally, and it could never go wrong. But who commenced the Seventh Day Adventists? And when? Certainly Christ did not establish that sect. It began in the 19th century—19 centuries too late to be the work of Christ. The Seventh Day Adventists are simply an offshoot of the Millerites, the followers of William Miller who began to give his religious ideas to the world in 1831.

3. *What is the significance of the word "Adventist"?*

William Miller, born in 1782, was an uneducated American farmer who took to Bible reading, and got wrapped up in the idea of the Second Coming or Advent of Christ. In 1831 he believed he had discovered that the Second Advent of Christ was due in October, 1843. He began to preach this, gained some disciples, and they received the name of "Adventists." When Miller's prediction failed in 1843, he declared that Christ would come in the spring of 1844. When the end of the world did not come then, Miller apologised to his followers for the mistake in his calculations, and told them that the end would come in the autumn of 1844—to be precise, on October 22 of that year. When that date failed, Miller washed his hands of the whole movement, admitted that he was wrong, and declared that he had no confidence in it. But a prophetess arose named Mrs. Ellen G. White, who consolidated the movement, adding the Seventh Day doctrine.

4. *Are there other Adventists besides the Seventh Day Observers?*

Yes. It was Mrs. Ellen White who discovered that all Christians had fallen into error by their ob-

servance of Sunday. She declared that she had been taken up into heaven and shown the truth—that Saturday was the day to be observed. In 1845 she and her followers organized themselves into a body called the "Seventh Day Adventists"—"Seventh Day" because they insist on observing Saturday instead of Sunday; and "Adventists" to show their retention of the idea that the Second Coming of Christ is near at hand. Other forms and offshoots of the Millerite movement are, "The Life and Advent Union", 1848; "The Advent Christian Church," 1861; "Church of God, Adventist," 1865; and the "Churches of God in Christ Jesus," 1888. Needless to say, all these sects fail with Protestantism, just as all other forms of the Protestant religion.

5. How do Catholics observe the Lord's Day?

They should sanctify Sunday by assisting at Mass, by prayer, and by abstaining from unnecessary servile works.

6. I think Catholic ideas most peculiar in this matter.

That is merely because Catholic ideas do not happen to fit with your own religious upbringing. Things we don't agree with usually seem peculiar to us. But the whole point is, are your ideas right, or are our ideas right? You have no proof whatever that your notions are right, or that Catholic ideas are wrong.

7. Did not God command us to observe Saturday, and not Sunday at all?

No. The command as given by Moses in the Name of God to the Jews was that the Sabbath, and not Saturday, should be kept holy. The word Sabbath means rest. The law includes two elements; one essential, that one day in seven should be dedicated to God; the other ceremonial, that the particular day should be chosen. The Jews selected Saturday.

8. God is eternally the same. Having once demanded the seventh day of the week, even He could not change it to the first day of the week.

On that argument He could not have changed from the Old Law to the New Law, nor from the Jews to the Christians. You should give up your Christian beliefs, and join the Jewish religion! Yet did not Christ say, "You have heard it said in the Law; but now I say unto you." And He deliberately abrogated certain Jewish legislation concerning marriage. He certainly admitted the possibility of some changes.

9. God's covenant with the Jews concerned one day in seven, and He said, "My covenant I will not break." Is God a liar, or is your Church wrong?

God is not a liar, and the Catholic Church is not wrong. God Himself predicted in Isaiah II., 2-3, that He would establish a visible Church to which all nations would come, and that out of that Church the law would proceed to teach us His ways. In due time He sent His Son, who established the Catholic Church, and she tells us God's present law. God has not changed. If you decide to do different successive things, your decision does not change merely because the undertakings change successively. The Jews decided to observe Saturday, while Christians decided to observe Sunday. The seventh day as God's day was not changed. The Sabbath, God's rest day, was transferred from Saturday to Sunday.

10. We Adventists observe Saturday as God commanded. Where are we wrong?

In believing the specified Jewish day to be still of obligation. You do not seem to understand that the Old Law was but figurative of the more perfect New Law, and that in the New Law Christ established the Catholic Church which clearly teaches the change of ceremonial day. If you want to keep the ceremonial day of the Jews, you may as well keep the lot, and abolish Baptism in favor of Circumcision.

11. You Catholics got Sunday from Mithraism.

We did not. Sunday may have been the day celebrated in honor of Mithra. But this was not the reason for its selection by Christians. There is as much connection between the Christian choice of Sunday and Mithraism as there is between the fact that the Jews observed Saturday and the derivation of the word in English from Saturn. Had the Church chosen Wednesday for some reason of her own, you would alter your charge and cry in triumph, "Ah! The day sacred to Wodin."

12. What are the reasons for the selection of Sunday rather than Saturday?

After Christ's resurrection and the establishment of the Church of the New Law, Christians kept the substance of the Old Law in this matter by still retaining one day out of seven. But the Apostles, as I have said, changed the specification of the day to Sunday. This they did for several reasons. Firstly, in order to honor the resurrection of Christ from the dead on Sunday morning. St. Paul shows that this is the bed-rock foundation of our faith when he says, "If Christ be not risen, then is our faith in vain." Secondly, the advent of the Holy Ghost gave life to the Church on Pentecost Sunday. Thirdly, the change was calculated to impress upon our minds the transition from the Old Law to the New Law. Finally, Saturday had special significance as being dedicated to the completion of God's creative work. But God's redemptive work is greater than His creative work, and as a mark of honor the first day of the week was dedicated to the superior redemptive work of God.

13. Does Scripture in any way justify such a change as a fact?

Yes. Christ, of course, accepting the Old Law prior to fulfilling and perfecting it by His new revelation, observed Saturday. But He Himself prepared the way for the change of day. He defended His disciples when the Jews accused them of not observing the Sabbath strictly in the traditional sense. Batt. XII., 1-8. He rebukes a too severe an interpretation of the Sabbath law. Lk. XIII., 10-16; XIV., 1-5; Jn. V., 9-18; XII., 22. He shows His authority to do as He may please with the Sabbath. Mk. II., 27-28. Nowhere does He re-assert the obligation of observing the Jewish Sabbath. Never does He quote this Jewish Law. In marked contrast, the New Testament pays special honor to Sunday. Christ rose on Sunday, and appeared to His Apostles on Sunday. He

chose the following Sunday to appear to them when St. Thomas was present. Fifty days later He chose Sunday for the bestowal of the Holy Spirit upon His Church. The first Christians themselves observed Sunday from the very beginning. "On the first day of the week, when we were assembled to break bread." Acts XX., 7. St. Paul rebuked the Galatians because of their tendency to revert to Jewish customs, and above all in their observance of Jewish days as if they were still binding. Gal. IV., 9-10. To the Corinthians he wrote, "As I have given order to the churches of Galatia, so do ye also On the first day of the week let every one of you put apart... what it shall well please him" towards the collection on behalf of the Church. 1 Cor., XVI., 1-2. In Rev. I., 10, St. John tells us that he was in the spirit "on the Lord's day," i.e., on the day on which Christ rose from the dead, and which was already dedicated to Him as sacred in a special way.

14. Geiermann, a Catholic writer, says that the Church changed the day in the fourth century at the Council of Laodicea.

You have misunderstood him. The Church then merely gave a special precept ordering the faithful to keep to the Apostolic practice of observing Sunday. But the change was not made in the 4th century for the first time. Thus St. Augustine wrote in the 4th century, "The Apostles and their contemporaries sanctioned the dedication of Sunday to the worship of God." Two centuries before Augustine, Tertullian had written, "We, as tradition has taught us, observe the day of the Lord's resurrection." St. Justin Martyr, who died in 167 A.D., wrote, "On Sunday we meet to celebrate the Lord's Supper and read the Gospels and Sacred Scripture, the first day on which God changed darkness, and made the world, and on which Christ rose from the dead." Earlier still, St. Ignatius, who died in 107 A.D., says, "If we still live according to the Jewish observances, we confess that we do not accept the grace of Christ. Those who once lived according to the Old Law have come to a new hope, no longer observing the Jewish Sabbath, but the Lord's day on which our Life rose from the Dead." Thus tradition goes back to the indications given in Scripture and recorded above. Yet it is right to say that the Catholic Church changed the day insofar as the Apostles were representatives of that Church; for they, with the authority of Christ, sanctioned the change.

15. This changing of the law proves that the Catholic Church is founded and governed by Satan.

The foundation of the Catholic Church is a matter of history, and history shows that Christ Himself founded her. You would find it quite impossible to say when, where and how Satan founded the Catholic Church. As for Satan governing the Catholic Church, do you think Satan would be so insistent on the preservation of the doctrine of Christ? The Catholic Church says that anything impure, filthy, or wicked, is absolutely forbidden. Is that Satanic? She warns against all sin, and urges her children to be holy. It does not sound very devilish. You neither understand Scripture nor the Catholic Church to which you are so opposed.

(To be continued)

AUGUSTINE'S BREAK WITH LUST

By H. J. O'Connell

THE caressing warmth of the late Italian summer lay pleasantly on the little Milanese garden with its burdened vines and broad-leaved fig trees. Birds sang with drowsy content in the laurel; and the mingled scents of fruits and flowers perfumed the air. But the youth, prostrate on the ground in a torment of indecision, was all unconscious of the lovely scene around him. His soul was being torn within him by that age-old conflict between good and evil, between flesh and spirit, which is often more fierce and unrelenting than any clash of armies on the field. This was no struggle with passing temptation. On the outcome, as he himself said later, depended "despair or salvation, death or life."

Augustine of Hippo was still a young man, in his thirty-second year of age, on that September day in Milan; but the affairs of his soul had long been tending to a climax. Sixteen years before, while spending a period of enforced idleness at home, as the result of financial difficulties in the family, he had first felt the stirring of that rebellion of fleshly lust against the ideals of a noble nature which was to give him no peace until it was settled once for all. His awakening manhood, lured on by the example of evil companions, yielded itself to the delights of carnel passion.

Augustine's young heart cried out for love—to love and to be loved in return; and he found a crude counterpart of lawful love in an alliance with a certain young woman, joined to him, as he says, "not in marriage, but by the wandering heat of imprudent passion." He was at the time, it must be remembered, still unbaptized, the child of a pagan father, and living in surroundings where such liaisons were all too common. To his credit it may be said that he truly loved this woman, and remained faithful to her for many years. She followed him to Rome and then to Milan. When later on she left him, he describes in simple but pathetic words the grief that racked his soul: "My heart which had cleaved to her, being now torn away, was wounded and bled." Even after her departure, since evil habit had bound him so fast that the prospect of a continent life seemed impossible to him, his thoughts turned still on marriage. He paid suit to a girl of honorable family; but in the meantime, impatient of the two years delay before the girl would become eligible, he took to himself another woman, "not for love, but for lust." In all humility, he confesses how strong were the bonds of flesh that then bound him: "The enemy held my will, and of it he made a chain, with which he bound me. For from a perverse will proceeded lust, or strong desire; serving this lust begot custom; and custom not resisted became necessity; with which, as with cetrain links fastened together,

I was kept close shackled by this cruel slavery."

However, through all these years his better self was no dead. The stings of conscience, the admonitions of his mother, and the fear of death and judgment, which never entirely left him, all made him uneasy in his life of self-indulgence. His naturally great and noble mind could not lose itself completely in gross animal pleasures. At the age of nineteen, upon his first acquaintance with Philosophy from the works of Cicero, the love of immortal wisdom awakened in his breast. He hungered for truth, though he knew not as yet that the Truth is God. For a time, in his eager search for wisdom, he embraced the heretical doctrines of the Manicheans. Discovering the falsity of these teachings, he later inclined to the Scepticism of the Academies. Gradually, however, aided chiefly by the preaching of St. Ambrose, Bishop of Milan, his keen mind pierced the fog of doubt and error, and he returned to the Catholic Church.

Still, though faith had reawakened in his heart, he could not break the bonds of evil habits. "The new will," he says, "which I began to have to serve Thee freely, and to enjoy Thee, O God, the only sure delight, was not yet strong enough to overcome the former, which had been strengthened by long continuance; so these two wills of mine, the one old, the other new, the one carnel, the other spiritual, were in conflict with one aonther, and by their jars rent and divided my soul."

During all this period of error and shameful passion, Augustine's saintly mother, Monica, had never despaired of his conversion. By night and by day, with the tears ever wet upon her cheeks, she begged God to bring back to faith and virtue her brilliant, wayward son. From his youth she had warned him against evil habits; but these warning fell upon deaf ears. They seemed to him "only the admonitions of a woman, which I would be ashamed to obey." When she saw him shackled by those cruel bonds of lust, her faithful heart was broken, and she wept "much more than mothers weep for the corporal death of their children." Through the years of his wanderings, still she hoped and prayed, strengthened by the prediction of a holy man: "It cannot be that a child of such tears should perish." God, indeed, could not despise and reject those tears, with which she begged of Him, not any temporal thing, but the salvation of her son. To what extent the conversion of Augustine was the result of his mother's prayers, only God can tell; but it is very likely that without St. Monica there would never have been a St. Augustine in the Church.

Other influences, too, were at work upon him for good. The conversion of Victorinus, likewise a philosopher and teacher of rhetoric, who sacrificed the highest honors in order to make profession of his faith in Christ, deeply moved him, and awakened a strong desire to turn from his shameful ways. However, it was a chance conversation with Pontianus, a devout Christian, which brought the conflict of his soul to a decisive issue. This fellow country-man, on a visit to the house where Augustine lived with his mother and friends, began to tell enthusiastically of the virtues of St. Anthony of Egypt, who gave up all worldly wealth and prospects to follow Christ in poverty and penance. Finding his audience attentive, Pontianus went on to describe the holy life led in the monasteries, one of which was in that very city

of Milan. He ended with an account of the dramatic conversion of two members of the Emperor's court, who, after reading the life of St. Anthony, immediately resolved to leave the world and give themselves to God.

This conversation struck Augustine like a lightning bolt from Heaven. The contrast with his own weakness and indecision flashed before him, and inspired a profound disgust with himself. "Thus," he says, "was I inwardly corroded and extremely confounded with horrible shame, all the while Pontianus was relating these things." To Alypius, his friend and confidant of all his soul's struggles, he cried out: "What is this thou hast been hearing? The unlearned arise and take Heaven by force, and we with all our learning, cowardly and heartless, wallow in flesh and blood!"

The tumult in his heart drove him out of the house into the garden. There he fought the bitter battle to its end. All the delights of pleasure that he had known tugged at his heart, whispering to him: "Wilt thou, then, forsake us? Shall we be with you no more?" On the other hand, the chaste vision of Purity rose before his eyes and gently beckoned him to come to her. Throwing himself down beneath a fig tree, he gave free vent to his tears, crying out in agony: "How long, how long? Tomorrow and tomorrow! Why not now? Why not this very hour to end my filthiness?"

As he lay on the ground weeping, suddenly he heard a voice, as of a child, repeating: "Tolle lege!" "Take up and read!" Interpreting this as a divine admonition, he opened the book of the Epistles of St. Paul, which he had carried into the garden, and read the first passage on which his eyes rested, The striking words of St. Paul pierced to the very marrow of his spirit:

> *"Not in revelings and drunkenness, not in debauchery and wantonness, not in strife and jealously. But put on the Lord Jesus Christ, and, as for the flesh, take no thought for its lusts."* (Romans, c. 18, v. 18, 14).

The conflict was ended. Grace had won an unreserved victory. Serenely, he closed the book and went to tell his mother, whose tears were turned into purest joy. Augustine the sinner had become Augustie the saint, mightiest champion of the Church of God, whose wisdom and holiness have shone brightly down the ages.

—*The Liguorian.*

⌘ ⌘ ⌘

THE SOFT ANSWER

A certain man was seated at play in an inn, when St. Clement Mary Hofbauer entered and approached him for an alms. He became so furious at this request that he sprang up, and after loading the Saint with insults spat in his face.

But the assailant in this instance suffered an unexpected repulse. The Saint quietly reached for his handkerchief, wiped the spittle from his face, and with perfect composure repeated his request.

"That was for me," he said, "Now give me something for my orphans."

The culprit in this case not only gave the Saint a generous alms, but sought him out later for confession. And he ever afterward related this instance as the turning point of his life.

THE END OF THE WORLD

Recently many questions have been asked concerning a matter which has always engaged the interest of people. Perhaps because of the dire forebodings men have spoken and written since the atom bomb appeared, many are again asking what we know from the Bible, if anything, about the end of the world, how soon it will come, and other similar questions.

The inquiry is not one of mere curiosity. Our Savior spoke about it, St. Paul wrote of it several times in his letters, and the Church has some teaching concerning it. When it will come no one knows, and no one will ever be able to calculate with anything approaching certitude the date or the approximate time of the dissolution of the world. Such is the conclusion we must draw from the clear statements of Our Lord that the Father has reserved this secret to Himself and that the end will come like a flash of lightning, or, as St. Paul puts it, "in the twinkling of an eye."

St. Paul also clearly states what Our Lord intimates, that there will be people living when the end comes and they will be taken by surprise while going about their ordinary business. The great Apostle of the Gentiles says celary in his first epistle to the Corinthians (Chapter 15, verse 51): "Behold I tell you a mystery. We shall not all sleep, but we shall all be changed;" that is, not all people will die before the end, but all will be changed so that their bodies will be incorruptible. This is the Greek text which all authorities agree should be substituted for the Latin from which our English is taken.

That the end of the world is still a long time from the present age seems to be the logical conclusion we should derive from another clear revelation from God given us by St. Paul. In his letter to the Romans, in chapter eleven, the saint tells us that before the end of the world comes, the Jews must come back to God and acknowledge Christ, thus becoming the recipients of the beautiful promises made them by God, centuries before the coming of Our Lord into the world.

In the teaching concerning the actual accomplishing of the dissolution of our present world, God seems to have indicated quite clearly that He will do this directly in some way, and that He will not leave it to man to destroy the present world.— *E. A. Mangan.*

⌘ ⌘ ⌘

NO CONTEST

"Marie and I," boasted the husband, "agreed that after we were married I should decide all the major questions and she would decide the minor ones."

"How has it worked out?" asked a friend.

"We have been married three years," answered the husband, "and I am happy to state that there have been no major questions."

⌘ ⌘ ⌘

SOLACE

An old lady in a county poor farm was always cheerful and smiling, despite the fact that she had not a penny in the world, and all her friends had deserted her and no longer came to see her.

One day she was asked: "How can you be so cheerful? What have you got to be happy about?"

"Well," said the old lady, promptly, "I got two teeth left, and they hit."

⌘ ⌘ ⌘

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

VOL. 20, NO. 5. THE REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK., MAY, 1948

Вже Вийшов МОЛИТОВНИК

"З НАМИ БОГ"

ТРЕТЄ ВИДАННЯ, —512 СТОРІН,— НА ДОБРІМ КНИЖКОВІМ ПАПЕРІ,— ГАРНО ОПРАВЛЕНИЙ.

ЦІНА $2.50 — з пересилкою $2.60

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ПОЯВИВСЯ НОВИЙ КАТЕХИЗМ

НАША РЕЛІГІЯ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійській мові, трете поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе.

Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

ЦІНА 25c. — з пересилкою 30c.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET,
YORKTON — SASK.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З нагоди світлого Празника Воскресення ГНІХ., складаємо найщирійші побажання нашим Високопреосвященним Екзархам, всім Отцям Духовним, та всім передплатникам, читачам і прихильникам Голосу Спасителя, та цілому українському народові в Канаді, Америці і за морем. Нехай воскресший Ісус обдарить усіх своїм обильним благословенням, а нашому народові дасть кращу долю.

Редакція і Адміністрація
Голосу Спасителя.

ЇХ ЕКСЦЕЛЄНЦІЯ КИР НІЛЬ Н. САВАРИН

ЄПИСКОП-ОРДИНАРІЙ ЕКЗАРХАТУ ЗАХІДНОЇ КАНАДИ

Едмонтон, 13 квітня (УКПС).—Надзвичайно історична подія відбулася в Едмонтоні у вівторок, дня 13-го квітня, 1948 р., коли в цьому дні інтронізовано Їх Ексцелєнцію, Преосвященного Кир Ніля Николая Саварина, ЧСВВ., як першого Єпископа-Ординарія новоосноваого Апостольського Екзархату Західної Канади.

Цей історичний і пропамятний день у розрості нашої Єрархії й Церкви Українців Католиків у Канаді, що відбувся серед таких величавих торжеств і у присутності стільки католицької Єрархії, Духовенства і Вірних обох обрядів, заохочує нас приглянутися блище головній особі цього дня і пригадати собі кілька даних із життя Преосвященного Ніля.

Преосвященний Ніль походить зі Західньої України. Родився 19-го травня, 1905 р., у Старому Самборі. Початкові науки побирав у своїому рідному містечкові. Перша всесвітна війна змусила його виїхати з родиною до Горішньої Австрії, де коло

Їх Ексцеленція Преосвященний Кир Ніль Саварин, Єпископ-Ординарій Екзархату Західної Канади

містечка Оберголлябрун учащав один рік до німецької школи. Середні науки відбув з початку у новому Самборі, а відтак у Перемишлі.

Ідучи за голосом Божого поклику вступив у 17-му році життя до новіціяту Отців Василіян у Крехові. Свої клясичні науки докінчив у Лаврові, фільософічні у Добромилі, а богословські у Кристинополі. Преосвященний Кир Йосафат Коциловський, ЧСВВ., уділив йому св. Тайни Священства 23 серпня, 1931 р., у Крехові.

По однорічних душпастирських заняттях в околицях Кристинополя призначили його Настоятелі Чину на місійну працю до Канади. Із 4 жовтнем замешкав у мондерському монастирі, в Альберті. У неділі й свята доїзджав до поблизьких кольоній: Чипмену, Кракова, Востоку й Ст. Майкел, як місіонар-парох. Через тиждень, у шкільному році, учив молодих Василіян української мови, латинської а відтак був професором фільософії. У вільних хвилях займався працею пера, дописуючи до тижневика "Українських Вістей", двотижневика "Світло" і різних календарів, та ювілейних альманахів.

Від 12 жовтня 1938 р. назначили Настоятелі ігуменом мондерського монастиря. У ці часи цей монастир був одним із найбільших у Канаді. Там перебував головний Заряд Американсько-Канадійської Провінції. Там зосередковувалися тоді всі студії вищих шкіл, фільософічні й богословські. В Мондері був Новіціят оо. Василіян, їх Друкарня й двотижневик "Світло." Монашої родини числив 77 осіб, з чого 12 Отців, 5 Діяконів-студентів богословя, 10 студентів фільософії, 17 студентів з вищої школи, 13 новиків і кандидатів і 20 Домашних Братів. Добір осіб і розклад монастирських урядів був надзвичайне щасливий. При спільній праці тодішних Отців і ревности монашої Братії удалося у цих часах поширити дуже місійний, катехитичний і видавничий рух. Рік-річні Конгреси доходили до небувалих розмірів. Великий вплив мав також мондерський монастир на нові василіянські осередки у Канаді, як:

Радвей, Вернон, Дервент, Гай-Прері й Гримсбі. Кільканадцять молодих Отців виїхали з Мондеру на сталу місійну працю до Зл. Держав.

Цілий напрям дотеперішнього мондерського ігумена змінила нагло несподівана телеграма з 23 квітня 1943 р. Своїм змістом принесла вона від Апостольського Делеґата з Оттави надзвичайну вістку, що Святіший Отець Папа Пій XII., заіменував Впр. о. Ніля Н. Саварина, ЧСВВ., Єпископом-Помічником для Їх Ексцеленції Кир Василія Ладики, ЧСВВ., Єпископа - Ординарія Українців Католиків у Канаді. Вістку про заіменування першого Єпископа-Помічника для Кир Василія приняв український католиць кий загал з надзвичайною вдячністю супроти св. Апостольського Престолу, висловляючи свою радість у телеграмах, привітах, листах побажань і пресі. Вираз своїх особливіших радісних почувань зазначили Преосвященні Василій, Єпископ-Ординарій в осібно присвяченому: "Псатирському Слові з нагоди назначення нового Єпископа в Канаді." Єпископські Свячення Преосвященного Ніля у величавій катедрі св. Михайла, 1-го липня 1943 р., дали нагоду перший раз в історії Канади стрінутися блище західньому обрядові зі східнім. Приготований Єпископом Номінатом повний текст "Обряду Свячення на Єпископа із Архиєрейською Службою Божою," що його випечатала Друкарня оо. Василіян у Мондері у двох мовах, українській і англійській, був дуже поміч-ний для латинської Єрархії, Духовенства й Вірних у більшому познакомленні з красою і величністю нашого обряду.

Преосвященний Ніль приїхав на стало до Винипегу 21 липня 1943 р. і замешкав разом із Їх Ексц. Кир Василієм Ладикою. Уряд Єпископа-Ординарія дуже облегчився із прибуттям Єпископа-Помічника. Від перших місяців Преосвященні Василій поручили своїому Помічникові відвідування своєї просторої, від океану до океану, Дієцезії. Позісталий час переходив на приготовлювання письм, звітів і різних урядових документів. Поглиблення дієцезальної діяльности у дуже короткому часі виявило конечність для Їх Ексцеленції Кир Василія заіменувати Преосвященного Ніля Ґенеральним Вікарієм і першим Дорадником у всіх дієцезальних справах у Канаді. Дуже живу участь брав Преосвященний Ніль у з'їздах Братства Українців Католиків Канади, як і також Українського Католицького Юнацтва. Радо відвідував нашу шкільну молодь у Винипегу, Йорктоні й Монтреалі, стрічався часто з нашими учителями в часі літних курсів у Саскатуні, промовляв кілька разів до університетської нашої молоді у Винипегу. Дуже много часу присвятив Кир Ніль на підготовання Конґресу Українців Католиків Канади й взяв активну участь у тридневному зізді 1946 р. Коли оснувалася Централя Українців Католиків Канади у Винипегу, то Преосвященні Василій призначили Кир Ніля на її першого Духовного Асис-

тента. При новоутворених із 1946 роком різних департаментах Централі, Їх Ексц. Кир Ніль став головою одного із них ідеольогічного департаменту, занявся начерком статуту Централі, підготовив програму діяльности для різних ділянок і дав тридневий курс для Духовних Асистентів. Із 5 травнем почав очолювати Дієцезальну Референтуру Іміграції, що повзяла собі за завдання своєї діяльности помагати нашим найбільше опущеним скитальцям висилкою поживи, одіння і афидевитів. Дуже радо привитав думку про зїзд українських католицьких Редакторів Канади й їх найблищих співпрацівників на 16 і 17 грудня, 1947 р. був предсідником дводневних нарад і у висліді започат ковано із днем 1. січня, 1948 р. при Централі "Українську Католицьку Пресову Службу."

Третій березень 1948 року став не лише пропамятною датою в історії Церкви Українців Католиків Канади, але знову змінив напрям діяльности Їх Ексц. Кир Ніля. У цьому історичному дні, Святіший Отець, Папа Пій XII. оснував з дотеперішньої одної Дієцезії у Канаді, три нові, повні і самостійні Дієцезії у Канаді, три нові, повні і самостійні Дієцезії для українців і при заіменуванні двох нових Єпископів, призначив Преосвященного Ніля Єпископом - Ординарієм Апостольського Екзархату Західньої Канади.

Новий поділ, дотеперішньої великанської Дієцезії у Канаді, приніс для Екзархату Західньої Канади слідуючі територіяльні і статистичні дані. Новий Екзархат Західньої Кандаи сягає простором до одного мільйона квадратових миль; обнимає провінції Альберти, Британської Колюмбії, Території Юкону і північ Канади аж до Арктичного Моря по 120 ступінь на схід. Посідає під цю пору коло 82 церкви, каплиці й місійні станиці, має 10 резиденціяльних парохій, двох дієцезальних Отців, 32 Отців Василіян і коло 50,000 Вірних.

НАША ПОЧТА

Пані А. Ф. Бандола: Дякуємо за листа, віднову Голосу Спасителя та адреси. Бажані книжочки вислано. При нагоді пішлемо Гол. Спасителя поданим особам. Тішимось, що не забуваєте за своїх кревних. Нехай Бог Вас благословить. **А. Паскевич:** Ми отримали Вашого гарного листа й офіру на Гол. Спасителя та нову машину, з нагоди 25-го ювилею Г. Сп. Щиро дякуємо Вам за це. Розуміємо Ваше добре серце та чесну душу, мимо тяжких обставин, серед яких живете. Моліться дальше та Богу офіруйте щоденні свої заняття, а особливо терпіння. В Бозі не заведемося. Не забудемо і ми за Вас у своїх молитвах. **Іван Чорноківський:** Сердечно дякуємо Вам за так гарного листа, побажаня з нагоди 25 літного ювилею Гол. Спасителя та щедру офіру для закуплення нової машини й будови церкви в Роблині. Нехай Ісус Вам многократно винагородить. **Ева Ситник:** Дякуємо за листа й повідомлення. Помилку поправлено. Також провірено передплати Вами післані. Нехай Бог Вас благословить. **Богдан Білоган:** Отримали Вашого дуже гарного листа. Тішимося, що щасливо дістались до Канади. Шкода, що не працюєте в наших людей, а в чужинців. Та Бог поможе, якось то буде. Висилаємо Вам кілька бажаних чисел Г. С., та деякі книжочки. В потребах удайтеся до Централі Укр. Катол., 49 Кеннеді Ст., Винипег, Ман. Желаємо Вам всього найліпшого тут у новій вітчині в Канаді. **Юстин Воробець:** Спасибіг за листа, віднову передплати Гол. Спасителя та офіру на друкарську машину. Нехай Ісусе Вас благословить і многократно винагородить. **М. Костецька:** Спасибі за листа та офіру на віднову Гол. Спасителя й друкарську машину. Нехай Сам Господь Бог Вам належито винагородеть і благословить за це. **М. Мельнеченко:** Ми отримали Вашого листа та жертву на Сл. Божу, Парастас та Сорокоусти за померших Ваших родичів. Нехай добрий Ісус вислухає ті спільні молитви, їх прийме як найскорше до свого Царства а Вас многократно винагородить. Бажаного образа не маємо. Є лише кліша, можна видрукувати. Одну передплату скасуємо. Дякуємо за повідомлення. **С. Даньків:** Щиро дякуємо за листа та великодушну офіру на віднову Гол. Спасителя, Сл. Божу за помершого Стефана та для дітей-сиріт на скитальщині. Нехай добрий та ласкавий Ісус вислухає Ваші бажання-молитви та належито винагородить тут і в вічности. **Механія Кісик:** Тішимося, що написали до нас та так любите читати Гол. Спасителя. Ваш лист і 2.00 отримали. Віднову Гол. С. занотовано. Календар і Духовну Вязанку Вам вислано. **Юліяна Возьна:** Вашого листа отримали та 3.25. Щиро дякуємо, а всещедрий Ісус нехай Вам многократно винагородить. Передплату занотовано. Євангеліє й Календар вислано. **Анна Будій:** Сердечно дякуємо за листа й щедру офіру на Голос Спасителя, нову друкарську машину та Сл. Божу. Всьо полагоджено. Нехай Господь Бог Вас благословить і многократно винагородить. **Петро Скринський:** Ми отримали Вашого листа та офіру 5.00 на Гол. Спасителя, Сл. Божу і Акафист до Матери Божої за здоровля Вашої родини. Нехай ласкавий Ісус вислухає ті спільні молитви та многократно винагородить Вас. **Григорій Татарин:** Спасибіг за гарного листа та гроші на покриття залеглої передплати БНації та Гол. Спасителя й Сл. Божу. Щиро дякуємо Вам за то всьо. Всі рахунки та передплати полагодимо. Бажаємо Вам Божого благословення в Вашій праці.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Всеч. о. Фик 1.00; п. Киш 1.00; Гр. Кирилюк 1.00; М. Подлузевич 2.00; А. Климко 2.50; пані Ватович 75ц., П. Стадничук 50ц., А. Допілка 25ц., І. Статкевич 50ц., п. Равлик 1.00.

Щиро дякуємо за всі ласкаві жертви.

Ред. Гол. Спасителя

Гурток дітей-сиріт з Сиротинця під проводом Преп. Сестер Служебниць, в Мондер, Альта.

ТРЕБА ПОМОГТИ СИРОТИНЦЕВІ В МОНДЕРІ

Як відомо, наші Сестри Служебниці зачали провадити Сиротинець у Монері минулого року, й мають великі недостатки. Були приневолені переробляти дім, купувати меблі відповідні для дітей і взагалі всю обстанову. Найбільше труднощів є з ліжками, бо тяжко їх дістати, а ціна висока.

Тому Сестри Служебниці, що ведуть Сиротинець, звертаються цею дорогою, через нашу пресу до найширших кругів нашої української суспільности в Канаді з просьбою —щоб наші українські організації, шляхотні та жертвенні одиниці були такі добрі та купили по одному ліжечкові, якого ціна є $30.00. Сиротинцеві треба наразі 75 ліжечок. Дотепер, чотири особі вже купили по ліжечкові. Це велика поміч для Сиротинця, для Сестер, що мусять тим журитися, і для бідних сиріт, що будуть молитися за своїх добродіїв.

Ми певні, що ці слова просьби докотяться до кожного читача. З досвіду знаємо, що люди вичитують в газеті найменшу дрібничку, тому певно, що не пореочать цеї просьби Сестер. А далі—це вже справа серця і грошевої жертви. Особливо теперішній час дуже надається, щоб зробити християнське діло, милосердя, бо св. Церква накликує нас до виконування добрих і трівких діл християнської любови.

Сестри Служебниці у своїй скромности не згадують про те, яку тяжку працю вони виконують коло дітей в Сиротинці. Про це ширший світ не знає, тільки одиниці. Недавно

тому Сестра, що ходить коло дітей і виконує працю за дві, бо є замало робітниць і вона мусить зриватися ночами, як заплаче дитина, а часто стратить цілу ніч—так знеможлася й так тяжко захворіла, що мусіла відійти до шпиталю.

Коли так, коли Сестри посвячують себе й виконують працю понад міру, то що значить нашій організації, чи одиниці, або двом людям до спілки, купити ліжечко, значить переслати $30.00 до Сиротинця!

З приводу Великодня сироти складають своїм Добродіям щирі побажання щастя, здоровля і "веселих свят."

Ласкаві жертви просимо слати на адресу:

ST. JOSEPH'S ORPHANAGE,
MUNDARE, ALTA.

ПАРОХІЯ ПРЕОБР. ГНІХ., ДНІПРО, САСК.

Дітвора, що вчащала на катехизм під проводом учительок Пр. Сестер Сл. П.Н.Д.М. Посеред дітей о. парох Роман Хомяк, ЧНІ. Знимку знято 9. серпня, 1947

Їдучи автомобілем на північний схід від Йорктону, заїдемо до невеликого містечка Райн. Звідти яких девять миль на північ можна гладкою дорогою легко дістатися на Дніпро. Дніпро, це тамошня почта. Тут подорожній задержується на хвилину, бо якесь дивне враження захоплює його душу. Отож перед очима по правій стороні на рівній, чистій площі стоїть у византійському стилі величня церква. Перед церквою місійний хрест, що нагадує місію святу. За церквою біліє цвинтар. По північній стороні стоїть дзвініця з одним великим дзвоном, далі поважний гарно викінчений народний дім, а під ліском просторий будинок для коней. Зацікавлений подорожній рад би знати, що то за парохія, що таке гарне свідоцтво про себе дає.

Парохія ця називається Дніпро; взяла вона своє імя від могутньої української ріки. Своїм простором дуже розкинена. Сімдесять пять родин заселюють области від Дніпра на північний схід до Верегин і Кемсек; на полудне до Райн; на полудневий захід до Ебенізер і Гемптон; на північний захід до Донвил і Мікади. Хотяй парохіяни так далеко розкинені, то однак гарно збираються на Богослуження. Коли вступити до церкви в неділю чи свято, то аж душа радіє. Можна почути один з найкращих хорів в Саскачевані. Всі парохіяни беруть живу участь у церковному співі під проводом двох крайових дяків: пана Федора Віхніча й пана Максима Вівчарика, які разом вже довгі літа працюють для мило звучности свого хору. Церква зсередини красно вималювана артистом П. Заболотним. З цеї парохії походять Пр. о. Глют, ЧНІ., й сестри Служебниці: Антонія, Катерина, Марина, Кріскентія, Мартина й Несторія. Парохію обслуговують отці місіонарі Редемптористи. На цей рік вибрано слідуючий церковний заряд: Місто-предсідатель: Антін Киба; рекордовий секр.: Максим Вівчарик; фінансовий секр.: Мирослав Гуменюк; касієр: Петро Бейко.

Надзвичайний поступ виказався при праці в народнім домі. Заряд з 1947 на 1948 рік (рек. секр.: Іван Лукаш; фін. секр.: Петро Черевик; касієр: Дмитро Глют) під проводом енергічного й спритного провідника Семена Гуменюка велику працю виконав. З ріжних концертів, відчитів, партій, фільмів, забав і сходин зібрано $1690.00. З того красно викінчили свій народній дім, вималювали його й кромі того пожертвували частину тих грошей на добрі цілі. При народнім домі існує бібліотека, що складається близько 200 книжок.

При парохії також існують ріжні товариства: Апостольство Молитви, якого предсідателькою пані Стефанія Киба. Брацтво Українців Католиків головою тепер Петро Черевик. Українське Католицьке Юнацтво під проводом учительки з Норквей панни Анастасії Мартинюк. Українська Католицька Преса: Українські Вісти, Голос Спасителя, Будучність Нації, Світло й Юнацтво значно поширені по хатах парохіян.

Цього року надзвичайно від святковані йордонські свята. Відправи були в неділю 18-го січня й о півночі 19 січня. Ревні парохіяни скористали з погідного місячного вечора, та громадно зібрались у своїй церкві. Багато людей приступило до св. Тайн. Прекрасне враження робив освітлений павук многими своїми кольорованими лямпадами. Чудово розносилося по цілій церкві світло багатьох запалених свічок. Відповідну проповідь виголосив Пр. о. Йосиф Денищук, ЧНІ. По Службі Божій ще відбулося торжественне Йорданське Водосвяття й всі ранком розїхались до дому. Цього року також відбулось посвячення хатів. Хотяй парохія, як сказано, простора й дороги місцями дуже тяжкі були, то щирі парохіяни не жалували ні часу, ні труду. В протягу 135 миль дороги від хати до хати около 20 разів змінялись фірмани. Посвячено оттак 73 хаті. Парохіяни з радістю вичікували цеї хвилі й незвичайно втішні були, коли дізнали цього щастя.

При кожній нагоді парохія Дніпро дає щедрі жертви на добрі християнські цілі. Згадаємо лиш декотрі більші жертви. На бурсу Марк. Шашкевича в Саскатуні $400.00. На коляду цього року $186.00. На сиротинець в Анкастер $100.00. На Семинар $89.80. На Централю Українців Католиків $84.84. На церкви в Кемсек і Вайтбіч $74.00. Сестрам за тиждень катехизації $71.40. (Около 60 дітей учащало). На скитальців $57.50. На Місійне Товариство св. Йосафата $33.00. На друкарню Українських Вістей $51.80.

Одержавши ці відомості про парохію Дніпро подорожній вступив на хвилинку до величної церкви, подякував Богові за Його благодать і далі пустився в дорогу, розважуючи здобутки парохії, яка поступає вперед.

ЙОРКТОН, САСК.—Жертви на Скитальців

Дня 12-го жовтня 1947 відбулося весілля у пана Василя Яремка. За дозволом господаря пан К. Ісопенко візвав присутних не забути при тій нагоді наших дорогих скитальців. Сказав пару слів і пішов зі збіркою яка принесла $20.50. Всі ті гроші шановний бесідник передав до Ліги Українських Католицьких Жінок в Йорктоні, які опісля накупили ріжних споживчих річей і повисилали найбільш потребуючим. Всі жертводавцям щира подяка за жертви а ЛУКЖ за працю і труд.

Присутний.

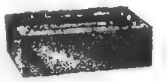

ПРОСИМО

ЛАСКАВО ПОМОГТИ

ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ ПРЕОБРАЖЕННЯ Г. Н. ІС. ХРИСТА ПРИ КОЛЄГІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В РОБЛИН, МАН.

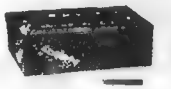

Свої жертви на фонд будови церкви в Роблині переслали отсі добродії: По 1.00: Ів. Добровольський, Ів. Гавука, Ст. Побігущий, А. Зубрицька, В. Вернюк, С. Лукій, Гр. Пінязь. По 2.00: Д. Павлюк. По 3.00: М. Процьків. По 5.00: Ів. Корчинський, С. Новак. По $50.00: Михайло й Анастасія Гриньків.

Через помилку в Гол. Спас. за березнь подано: по 4.00: п. Шашкевич;— має бути: по 1.00.

Хто слідуючий? Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Ісус Христос якнайщедріше винагородить Ваше добре діло своїми дарами.

ОО. РЕДЕМПТОРИСТИ, Роблин, Ман.

ПОБАЖАННЯ З НАГОДИ 25-ЛІТНОГО ЮВИЛЕЮ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Винипег, 20/2 1848

Хвальна Управо:

З приводу 25-ліття друкарні Голосу Спасителя члени Централі Українців Католиків Канади бажають зложити Всеч. Отцям та працівникам в друкарні щирі конгратуляції.

Бажаємо також, щоб у наступних роках друкарня розвивалася та ще більш видавала так для нас конечних видань. Нехай Всевишний благословить Вашу працю.

Остаємося з належною пошаною та найщирішими побажаннями,

Іван Й. Новосад,
Секретар

Анкестер, 11/3, 1948

Хвальна Редакціе!

Як у житті поодиноких людей, так і існуванні ріжних товариств бувають ясні незвичайні хвилі, що своєю силою підбадьорують до праці на довший час. Такі блаженні дні це ювилейний час.

І ось цего року переживає Хвальне Видавництво Голосу Спасителя, заслужене для св. Церкви, українського народу а через свій вплив і для Канади, свій Срібний Ювилей. Вже чверть століття редактори і помічники заняті тихою, мозольною, одноманітною працею в поважній друкарні, чи то зимою чи літом їх твори, книжочки Голос Спасителя як пчілки розлітаються по домах і фармах, несуть всюди мід Божого слова й здорову науку, що кріпить душу і просвічує розум а серце загріває до доброго.

І наше Згромадження Сестер Служебниць ПНДМ. оцінює ту благородну роботу і засилає Хвальному Видавництву найщиріші побажання. Хай Бог дальше благословить те гірчиче зерно і через нього наповняє небесні хороми. Молимося, щоби Пречиста Діва виєднала всім трудновикам і читачам того гарного місячника особливші благодати, високе християнське совершенство та апостольську ревність розширати Христове Царство, многі, многі літа.

Сестра Єлисавета, Сл. П.Н.Д.М.
провінціяльна Настоятелька
СС. Служ. П.Н.Д.М.

ВІНІЯРД, САСК.—Поминальне Богослуження

В понеділок, дня 22 березня 1948 в нашій українсько католицькій церкві в Вініярд, Саск. відбулося поминальне богослуження за помершу Анну Патернак. Співав Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ. з Йорктону. Погода була гарна. На дворі тепло. Тому прийшло досить багато людей на богослуження. По відправі панство Н. Патернак запросили всіх присутних до себе на спільний обід, підчас якого Отець парох короткою промовою згадали про гірку долю скитальців і захотили помочи їм. В тій цілі зібрано $10.00. Всім жертводавцям щире Спасибіг, а ласкавий Ісус нехай многократно винагородить.

Присутний.

ЧАДАМ, ОНТЕРІО—Шевченківське Свято

В неділю, 14 березня відбулося в нас місячне богослуження. Того дня рівно ж було в нашій парохії величаве народне свято на честь нашого великого поета Тараса Шевченка. Людей прибуло цього дня дуже багато. Присутні були зворушені чуттям глибокої вдячности для наших дорогих гостей-хористів, що прийняли ласкаво наше запрошення та прибули до нас із Виндзор, щоб помогти в нашій діяльності на полі так релігійнім як і національнім. Згаданий хор під проводом пані В. Добровольської прекрасно відспівав Сл. Божу. Побожний настрій панував у церкві, бо хор співав побожно і спів їх був правдивою молитвою, що підносив серця всіх до Бога.

По богослуженні відбувся спільний обід-бенкет в церковній салі св. Йосифа. Наші працьовиті й жертвенні парохіянки не жалували труду, а всіма силами старалися послужити та задоволити всіх. Господарем обіду був п. П. Бойко, предсідатель церковної громади. Вчасі обіду хор з Виндзор відспівав кілька народних пісень, що їх привезли з собою до Канади скитальці. Опісля попрошено до слова бесідників; промовляли п. др. І. Яців, адвокат з Виндзор, п. Гевусь та п-і Добровольська. У своїх промовах виявили свою вдяку недалеким своїм сусідам, та висказали слова заохоти для розвою й скріплення молоденької парохії в Чадам. Вкінці Пр. о. Д. Библів, ЧНІ., наш парох, зложили подяку всім, що словом чи ділом причинилися до успіху цього свята.

Сейчас по обіді відбувся концерт Шевченківський. В концерті брали участь наші гості з Виндзор— хор під проводом пані Добровольської, і також наші парохіяни під проводом п. І. Бая. Вступне слово сказав п. Скалецький з Виндзор, а хор відспівав Заповіт. Слідували реферати пісні й деклямації, всі якби дібрані на це свято. При кінці Пр. о. Библів описав гірку минувшину нашого поета, та підчеркнув теперішне страхіття, що його наш нарід переносить на тих землях де наш поет жив. Концерт закінчено народним гимном: Ще не вмерла, та канадійським: Боже, щасти йому.

Парохіянин.

ВИКАЗ ЖЕРТВ НА ПОМІЧ П. ЕМІЛІЯНОВІ ГИШЦІ В РОБЛИН, МАН.

Жертвували слідуючі добродії: По 25ц.: О. Консорадо, А. Пухалик, М. Прокопів. По 50ц.: В. Данилишин, Д. Третяк, М. Явний, С. Мельничук, М. Березовський, Л. Паслоский, Н. Стрімбіцький, П. Пасемко, В. Полчук, Н. Пухалик, С. Мирун, О. Мирун, Д. Мончук і Н.Н. По 75ц.: А. Маковецький. По 1.00: Впр. о. М. Оленчук, А. Уліцький, В. Савчук, Я. Кучма, Гр. Мерко Ів. Жук, С. Н. Шордій, М. Малаздревич, Й. Байда, Гр. Козяк, П. Журбик, С. Замонський, В. Запорожан, М. Скакун, М. Кут, Ів. Воркун, Ів. Шебець, Ів. Добро-

вольський, С. Гурський, М. Гуцуляк, А. Рудик, С. Заверуха, М. Ревутський, Брик, І. Бродзяк, Ів. Цейка, С. Дусик, Й. Гадубяк, Гр. Ронь, П. Гладій, Ів. Пилипів, М. Петришин, П. Фенишин, Й. Пасловський, Ів. Гавука, В. Вернюк, А. Зубрецька, А. Матвій, Й. Креновський, С. Пахулик, П. Консорадо, Т. Маковецький, Т. Ткачик, Ів. Пухалик, П. Лакуста, Ів. Яхимець, Ів. Маковецький, пані Маковецька, Т. Мальований, Д. Котиляк, Ів. Шах, М. Шах, О. Миколаїв, М. Чембур, К. Випрук, Ю. Шумей, С. Кісий, П. Харко, Ф. Соломон, Д. Урач, Н. Лукий, Й. Гриценко, М. Гуска, Гр. Сенчишин, С. Лукій, В. Середа, Ів. Дарчук, Гр. Пінязь, і 3 незнані особи. По 2.00: Ів. Брикович, К. В. Жук, М. Гриньків, П. Капський, Н. Рудик, М. Ленюк, В. Бігорай, М. Швець, М. Пасовистий, А. Дядик, А. Чамбур, Н. Березовський, П. Чуй, А. Лапка, К. Шастко, М. Люба, А. Бігун, П. Крочак, Ів. Сороцький. По 3.00: Т. Ягенський, Н. Ленюк, Ів. Стечинський. По 5.00: Впр. оо. Редемптористи, Роблин, Ман., Ів. Білик, В. Пруський, М. Березовський, Ів. А. Гуска, Й. Патинюк, Й. Явний, Л. Й. Гілевич, К. Фронь П. Гриненко, М. Баранюк мол., А. Петрик, М. Дудар, М. Метецишин, Т. Є., В. Осадчук, В. Греб, В. Глишак, Ю Мартинюк. По 10.00: Д. Сапач, А. Кільман, Н. Бакай, Н.Н.

До дня 2. квітня на поміч Е. Гишці, що слабує на страшну недугу рака, переслано $261.50. За всі ті жертви, від найменших до найбільших, щиро дякую всім дорогим моїм добродіям. Хто може то нехай поспішить із своєю жертвою, щоб при цій помочі я міг вилічитись із тої недуги. Кожного дня разом із своїми дітьми благаю Пресв. Серце Ісуса та Преч. Діву Марію, щоб стократно надгородили всіх ласкавих моїх добродіїв.

Жертви прошу пересилати на мою адресу:

Emil Hyshka,
Roblin, Manitoba.

або з дописом Еміліян Гишка —до:

Redemptorist Fathers,
Box 355, Roblin, Man.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.

"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.

"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.

"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.

"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

ПРОГРАМА ЧИСТО УКРАЇНСЬКА

Amateur Night

З МІСТЕЧКА РОБЛИН, МАН.,

уладжена Українським Католицьким Юнацтвом з усього округу

Частинно передана через стацію CJGX
(год. 9.00—10.30)

2 ЧЕРВНЯ 1948 **год. 8.00—10.30**

ЦІЛЬ

Роблинський округ складається з вінка парохій, що виявляють прекрасну майбутність. В основанні тих парохій між іншими вложив много своєї молодечої енергії серед відстрашаючих трудностей, колишній парох, тепер Єпископ-Номінат Андрій Роборецький. Осередком цього округу є Роблин. Та цей осередок до тепер іще, на жаль без храму. Правда— від давна вже напливали жертви щедрих одиниць на здвигнення цього храму. Та, скільки ще треба!

Майже в кожній з тих парохій зедналась у сильні відділи товариства Українського Католицького Юнацтва (УКЮ) наша молодь. Молодь, що хоче працювати, що хоче з своєї праці бачити овочі—овочі очевидні, імпонуючі. Не треба було много заохоти, щоб підприняпись вони цеї програми, що її ціллю— роздобути фондів на будову центральної, матірної церкви.

Чи не розбудить це в них зацікавлення в справах Церкви, в справах св. Віри? Зацікавлення, що тепер у молоді, на жаль, трохи приспане—у що ми вкладаємо наші зусилля, нашу працю—те ми опісля цінимо, тим цікавимось.

Молодь не терпить невдачі. Поможіть, щоб це вдалось. Раз невдалі мрії трудно розбудити. —Це ж справа не місцева, не одиниць, але загалу—це для Церкви, для нашої майбудности в добрій віруючій українській молоді.

У склад усеї програми за дня входить пікнік—буде нагода, щоб члени поодиноких відділів взаємно познакомились і опісля вечера; а вкінці українська програма "AMATEUR NIGHT."

На цей день ми Вас щиро запрошуємо. Якщо особисто не можете прибути, пришліть свою жертву, а це на адресу:

UKRAINIAN CATHOLIC YOUTH CLUB
Box 355, Roblin, Manitoba

ВІД АКАДЕМІЇ ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО В ЙОРКТОНІ

Так як минулих кілька років, так і сього року, Марійське Товариство при дівочій Академії Пресв. Серця в Йорктоні уладжує девятницю до Матери Божої Неустанної Помочі.

Девятниця відбудеться в днях від 13—22 травня, в наміренні щоб ублагати у Всевишнього Господа через заступництво Пресв. Богородиці відвернення грозячої страшної всесвітної війни.

Хто не здрігнеться на саму думку третої світової війни що коли небудь може вибухнути, своєю атомною силою змести з лиця землі велику частину людства і навести на світ страшне спустошення й нелад.

Тому отцим завзиваємо усіх що вірять, що Всемогучий Бог у своїм непонятнім провидінню зможе й без атомічної війни завести справедливий мир для всіх народів світу—лучити свої молитв з молитвами триста пятьдесять дітей Марії.

В програму девятиниці входять Служби Божі, спільні св. Причастя, Молебні, Проповіди, благословення Найсв. Тайнами.

Вчасі девятниці Чудотворна Ікона Матери Божої Неустанної Помочі в Церкві і Грота в монастирськім городі оо. Редемпторістів будуть величаво прибрані живими квітами і світлом. Тому як хто хотівби причинитись до звеличання Богородиці через окрасу її престолу може прислати свою лепту на адресу:

Sodality of Our Lady,
Sacred Heart Academy,
Yorkton, Sask.

Спільна пожірна й витревала молитва, пробивається крізь хмари й доконує великих чудес.

Ольга Библів,
Секретарка

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Дорога Редакціе,—Ми дуже любимо читати Голос Спасителя. Тому дякуємо Отцеві місіонареві, що коли була місія в Кадворт, то вони пригадали за Голос Спасителя і нам пояснили, бо ми до того часу не знали і не чули за нього. Аж від 1947 року ми читаємо і дай Боже, щоби більше людей пізнали світло правди. Будемо Бога молити, щоби Г. Бог дав Вам здоровля працювати даль ше і посилати Г. Сп. по цілій кулі земській, щоб нарід Господа прославляв. В тій ціли посилаємо Вам на машину 2.00 і просимо вибачайте, що так мало, бо у нас вже третий рік посуха. Нехай Господь Бог Вам дає більше і допомагає якнайскорше ту машину дістати.—Я. Буринюк.

Всечесніші Отці,—Дуже перепрощую, що я запізнився і так довго занедбав свою передплату за Г. Сп., свого найдорожчого приятеля, котрий є розрадою і порадою у нашій хаті, бо приходить тогно кождого місяця до нас як проповідник, що приносить і научає любити ближнього і таксамо приносить новинки зі світа. Я бажаю, щоб Бог благословив таку гарну книжку як Гол. Сп., щоб його могли читати не тисячі а мільйони і бажаю, щоб чим скорше міг зайти до наших людей на наших рідних землях, котрі тепер закуті в ланцах червоного ката. —П. Комінко.

Всечесніші Отче,— Посилаю Вам 1.50 на передплату, але признаюся, що цей Ваш місячник такий цінний і такий дорогий для мене, що не годин його за жадні земські скарби замінити, бо що вартує золото або срібло, діямант, бо якась інша річ: се мертвий якийсь предмет і більш нічого; а жива книга, де є розумні статті й оповідання се є правдивий скарб для наших католицький людий.—Василь Павлюк.

Всечесніші Отче,—Засилаю Вам 2.00: 1.50 на передплату Г. Спасителя, а 50ц. на календар. Мені прислано Г. Сп. як різдвяний дар а се були моєї жінки батько. Нехай Господь дасть їм здоровля і довгі літа прожити. І також ми дякуєм Вам, дорогі Отці за таку гарну. і пожиточну часопись, котру ми дуже любимо читати. ...Здоровлю Вас всіх і нехай Господь Вас благословить. — Михайло Мостовий.

Всечесніші Отці,— Дозвольте мені зложити Вам подяку за присилані мені Голос Спасителя, що я отримую, хотяй змінив свою адресу, бо тільки цей журнал є одинокою розрадою душевною, не тільки для мене але для десятків інших, що передають із одного табору до другого, так що коли прийде Гол. Спасителя то хлопці із мойого табору, хотяй нас є тільки 7, то всі сходяться і оден читає, а всі слухають...—Улида В.

Дорогий Отче Редакторе,— Я прошу Вас з пренумерату Вашого місячника... Я вже 7 літ не видів української книжки, тай з тої причини троха забув пистаи і читати по українськи. Може Ваш часопис пригадає мені нашу укр. мову. —Здзіслав Маєвський, Африка

Всечесний Отче,— Прошу приняти щиреньку подяку за листа, та надіслані примірники Гол. Спасителя. Я сам особисто, як рівнож усі друзі мої невимовно радіють, тому, що в такиж критичних обставинах Ви прийшли нам з так конечною духовою поживою, за що ми ще раз щиренько дякуємо. Як і з листа, так і з Гол. Спасителя я довідався про те, що в 1948 р. рукарня Гол. Спасителя святку свій 25-літній ювілей.

Витаємо Вас щиренько з ювилейним роком,, як рівнож складаємо найсердечніші побажання якнайкращих успіхів в дальшій відповідальній праці, яку дотепер гідно сповняв Голос Спасителя та його видавці Отці Редемптористи. Бажаємо обильного Божого благословенства. Дай Боже, щоб якнайскоріше здобули конечну нову машину до друкарні, за чим почали вести кампанію.

Рівночасно на цьому місці просимо приняти щиреньку подяку за те, що не забуваєте нас в своїх молитвах, та просите Всевишнього, щоб допоміг нам вернутись на вільну Батьківщину.— М.Р.Н. Шкавритко (Вел. Британія)

УВАГА! УВАГА!

-ВЕЛИКДЕНЬ-

Служба Божа через Радіо

В НЕДІЛЮ, 2-го МАЯ—

в сам день Воскресення ГНІХ. о годині 7.15 (на фест тайм), будуть передавати оо. Редемптористи з Йорктону Службу Божу з проповіддю.

Накрутіть своє радіо на йорктонську стацію— в той час мельодійні великодні пісні і Богослуження будуть для Вас дуже радісною несподіванкою.

оо. Редемптористи.

ПРО ПАНА КОНОВАЛЬЧУКА

Дня 31-го березня 1948 редакція Г. Сп. отримала листа від п. Коновальчука. Почувається багато ліпше і має надію в Господа Бога, що в короткім часі встане на ноги. Другий періо стрептомісин буде брати в червні і липні. Дякує Всеч. оо. Пулякові і Сенькові ЧСВВ за духовну обслугу. (—Редакція Г.С.)

До сего часу я отримав такі жертви: Мене тут відвідали пані Назар, Орисюк і пані Павлюк від Жіночого Тов. ім. Кн. Ольги і при Тов. Просвіти у Винипегу і вручили мені $32.36, що вони зібрали на концерті. 5.00 від С.С. з Мондер, Алта., 5.00 від Петра і Юстини Крочак із Ґримсбі, 5.00 від пані І. О. Кордупель, Іст Арора, Н.Й. Всім жертводавцям щиро сердечно дякую з глибини мого серця за найменший їх дар. Нехай Господь Бог винагородить стократно і кріпить Вас кріпким здоровлям і всего, що найкращого.—Петро Коновальчук.

ЖЕРТВИ ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ

п. Н. Тхір 1.00; В. Шкарабан 1.00; Й. Білик 2.00; пані Баланик 3.50; пані Овач 2.00; А. Климко 2.00; п. Свичишин 3.50 п. Данько 10.00; В. Шабець 1.00.

Нехай Бог заплатить сторицею за всі жертви на скитальців.

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Тим складаю прилюдно подяку Пресвятій Родині, за всі отримані ласки, а особливо за успіх в операції 23-го лютого 1948, коли то до одного тижня зараз вийшов із шпиталю й можу ходити. Поручаюся молитвам.

—Михаїл Поддужевич,
Торонто.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск. Передплата на рік в Канаді $1.50—За границею Канади $1.75. Одно число 10ц. — Друкується за дозволом Церковної Влади.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.50 per year in Canada—$1.75 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Рік 20, ч. 5. **Травень** **1948**

ПАСТИРСЬКЕ СЛОВО

З ПРИВОДУ ОСНОВАННЯ ДВОХ НОВИХ ДІЄЦЕЗІЙ ТА ІМЕНУВАННЯ ДВОХ НОВИХ ЕПИСКОПІВ

ВИСОКОПРЕПОДОБНІ Й ВСЕЧЕСНІ ОТЦІ, ТА ДОРОГІ В ХРИСТІ БРАТТЯ Й СЕСТРИ!

Надзвичайна радісна вістка прийшла до нас дня 3-го березня, цього року від Апостольського Делеґата з Оттави, що Святіший Отець, Папа Пій XII., основав дві нові Дієцезії для Українців Католиків у Канаді й заіменував двох нових Епископів.

Ця радісна вістка з Риму є для нашої Церкви історичною подією. Вона одночасно є й граничним стовпом у нашому дальшому релігійному й народньому розвоєві. Ця радісна вістка являється одинокою цього рода подією так що не одному у першій хвилині годі було повірити, що вона сталася дійсністю.

А однак теперішня історична подія була підготовлюваною вже від довших літ. Теперішний Епископ-Ординарій ще з хвилею свойого іменування на Епископа у 1929 р., зробив відповідні кроки, щодо Епископа-Помічника. Однак справа Епископа-Помічника стрінула ріжні труднощі, а з вибухом війни у 1939 р., ще більше затягнулася. Щойно 1943-ий рік приніс радісну вістку з Риму про надання Епископа-Помічника, в особі Його Ексцеленції Кир Ніля. З приходом Епископа-Помічника праця Епископа-Ординарія стала дуже облегченою. У всіх напрямах нашого релігійного й організаційного життя завважується поступ, розвій, поглиблення й нові здобутки. Але цей буйний розквіт Дієцезії, з новоосновуваними парохіями та збільшенням числа священиків, видвигнув конечність помічників-Єрархів, як і також утворення нових Дієцезій.

Відносно територіяльного поділу дотеперішньої Дієцезії у Канаді йшли заходи вже від 1934 р. Тоді саме Епископ-Ординарій предложив меморіял до Риму, з днем 28 грудня, 1934. Однак зайшли ріжні труднощі й видвигнено думку надати Ґенерального Вікарія-Епископа на Східню Канаду з осідком у Торонті. Епископ-Ординарій в часі відвідин у Римі знову представив цю справу Апостольській Столиці.

Але воєнні події відложили цю справу на якийсь час. Щойно з початком 1947 р. Його Ексцеленція Ільдебранд Антонютті, Апостольський Делеґат з Оттави, в часі свойого побуту в Римі, порушив наново нашу справу. Коли Еміненція Евген Кардинал Тіссеран відвідав літом 1947 р. особисто найважніші осередки у Канаді, то справа утворення нових Дієцезій пішла дуже скоро вперед, так що 3-го березня, 1948 р. офіціяльно проголошено утворення трьох Апостольських Екзархатів.

По основанні трьох Апостольських Екзархатів у Канаді наступив слідуючий територіяльний поділ: 1. Екзархат Західньої Канади обнимає провінції Альберти, Британської Колюмбії й територій Юкону, з осідком Епископа-Ординарія в Едмонтоні, Альберта. 2. Екзархат Осередньої Канади обнимає Провінції Манітоби й Саскачевану, з осідком Епископа-Ординарія у Винипегу, Манітоба. 3. Екхзархат Східньої Кандаи обнимає Провінції Онтерії, Квебеку, Нового Бронсвику, Нової Скошії, Принс Едвард Айленд, як і одночасно Нову Фунляндію й Лябрадор, з осідком Епископа-Ординарія у Торонті, Онтеріо.

Крім цього Святіший Отець потвердив на дальше теперішнього Екзарха, Епископа-Ординарія Кир Василія Ладики, Епископ-Ординарієм на Екзархат Осередньої Канади й додав йому до помочі Епископа-Помічника в особі Преосв. Епископа-Номіната Андрея Роборецького, дотеперішнього пароха церкви св. свящ. Йосафата у Торонті, Онт. Дотеперішній Епископ-Помічник Його Ексцеленція Кир Ніль Саварин є заіменованим Епископом-Ординарієм на Екзархат Західньої Канади Дотеперішній парох церкви у Брентфорді, Онт., Преосвященний Ізидор Борецький, Епископ-Номінат, є заіменований Епископом-Ординарієм Екзархату Східньої Канади.

Особи нових Епископів-Номінатів є дуже добре нам знані з їх довголітньої праці наших парохій у Канаді. Преосвященний Епископ-Номінат Ізидор Борецький, ведений бажанням місійної праці у Канаді, приїхав сюди 1938 р., місіонарював якийсь час, зразу в околицях Канори, Саск., відтак у підвинипеґському дистрикті а найновішими часами у місцевостях Брентфорду, в Онтеріо. Преосвященний Номінат Андрей Роборецький, душпастирював зразу в окрузі Давфин, а відтак в Онтеріо, як парох церкви св. свящ. Йосафата в Торонті. Оба Епископи-Номінати своєю щирою, жертвенною і витревалою працею, здобули собі серед вірних любов, повагу й пошану.

Особи нових, молодих, повних самопосвяти Епископів-Номінатів, що є обізнаними з життям, історією і потребами нашого Народу й св. Церкви в Канаді, дають повну запоруку великих успіхів у найближчій будуччині. Найновіше назначення Римом двох священиків з діецезального клиру є одночасно великим признанням для діецезальних священиків за їх ревну, щиру, жертвенну й повну самопосвяти душпастирську працю. Для нових Владик, що разом із

високим достоїнством приняли на себе й велику відвічальність, виявім нашу любов, пошану, привязання й щиру співпрацю, щоб їх благородні зусилля увінчалися великими успіхами для Божої слави, піднесення нашої св. Церкви й розвою нашого українського народу у Канаді.

Проголошуючи офіціяльно цю найновішу веселу вістку про іменування двох нових Єрархів і основання двох нових Дієцезій, радіймо всі цією важною, історичною подією у розвої нашої св. Церкви у Канаді. В першій мірі зложім за це найсердечнішу подяку Предоброму Богові. Під цю історичну хвилю линьмо вдячним своїм серцем до вічного міста Риму й Батька цілого Католицького Світу, що при журливості й дбанні про долю цілої Католицької Церкви, не забуває й за нас і тоді, коли всі нашої Єрархи є увязнені, Дієцезії понищені, а Церква на Західній Україні мусить вкриватись у катакомбах, то Папа Пій XII. основує тут у Канаді три нові, повні й самостійні Дієцезії, на взір Дієцезій на Західній Україні. Наша особливіша вдячність є і для Його Еміненції Евгена Кардинала Тіссерана, що виєднав у Святіщого Вітця і іменування нових Епископів і основання трьох Дієцезій. Вдячними словами згадуємо і всі старання у прискоренні нашої теперішньої радости у Канаді, їх Ексцеленції І. Антонютті, Апостольському Делеґатові в Оттаві.

У цих часах історичних досвідів на землях наших предків, коли св. Церква переносить такі страшні переслідування, основання двох Дієцезій і іменування двох нових Єрархів, нехай для нас буде радісним лучем, джерелом натхнення до більше посиленої праці над нашим дальшим розвоєм релігійним і обновленням нашого народу в Канаді.

Найновіші радісні події в історії нашої св. Церкви в Канаді, що їх у дарі приніс для нас Апостольський Престіл, є не лише признанням нашого буйного розцвіту релігійного й організаційного життя, але й бажання св. Церкви, щоб у будуччині Канада була в силі занятися, при догідних обставинах, місійним завданням.

Засилаймо свої сердечні благання й молитви перед престіл Предоброго Бога, щоб благословив новоутворені Дієцезії новоіменованих Епископів, зберіг як найдовше у архієрейському апостолуванні, а наша св. Церква в Канаді відповіла вложеній на ній місії, по бажаннях св. Церкви.

Всім нашим Всечеснішим і Дорогим Отцям, та нашим Вірним засилаємо особливіше і щире Архієрейське Благословення.

✠ **ВАСИЛІЙ, Епископ-Ординарій.**
Апостольський Екзарх Канади

Винипег, 3-го березня, 1948.

Христос Воскрес!

ІСТОРІЯ знає великих завойовників, що неначе страшний вихор перелетіли понад світом та не полишили майже ніякого сліду по собі. Александер Вел. завоював всю тодішню Азію, дійшов до Індій, багато проляв крови, багато людей стало нещасними через нього, багато проклинали його, деякі його величали, та ніхто його не любив, а нині мало хто про нього згадує. Чи нині ще хтось його любить? Про Дженгісхана знаємо, що його страшні орди заляли всю Европу по Дунай, знищивши наперід всю Азію аж до Японії. Сам він міг хвалитися своїми подвигами воєнними, бо найдальші европейські володарі не були перед ним безпечні. Усі боялися його, многі його ненавиділи, а нині ніхто його вже не любить. Ще від часу до часу хтось там пригадає імя того кровожадного, страшного Азіята, та який по ньому остав слід. Ніхто не потрафить нам показати його гробу. Що властиво полишилося з усеї його слави?

Наполеон Великий перелетів понад Европою неначе буревій, стряс багато тронів, проляв не мало крови, придбав трохи слави, за життя багато його боялися, ненавиділи по смерти, а хто ще нині його любить?

Те саме можна б сказати про багатьох великих людей сього світу. За життя їх люди боялися, по смерти проклинали, а хто їх нині ще любить? Нераз так їх ненавиділи, що понищили все по них, не лишилося нічого, що молоб нам пригадати тих великих людей.

Лиш один гріб полишився на завжди знаний, почитаний, люблений. Це отвертий гріб Христа. Його шанують всі віки, шанують всі народи а навіть вороги мусять

склонити свої голови перед порожним гробом Христа.

До порожнього гробу Христа звертає свої очи увесь світ: одні з любовю, інші присилувані маєстатом, силою, блеском того отвореного гробу. До жадного гробу не йшло ще так багато паломників, не звертапося ще так багато сердець як до того саме гробу. Він має найбільшу історію. Історія роду людського звязана з гробом на Череповім Врочищу. До нього прямували колись путники з усіх сторін світу, до нього вандрували страшні середньовічні лицарі через непроходимі піски Европи й Азії. Щасливими почувалися наколи могли своїми устами поцілувати той гріб.

Отворений гріб Христа є тим основним каменем об який розбило собі голову вже багато недовірків. До порожного гробу, об ту скалу розбили собі голову ті всі що не хотіли вірити в Божество Христа. Отворений гріб є власне тим свідком. Наколиб Христос не був встав з гробу марною булаб наша віра, каже св. Павло. Вся отже наша віра опирається на Воскресенню Христа. Велик день то найбільший празник тому, що Христос показав, що Він по правді є Сином Божим. Могли Його вороги насміватися з Нього, могли Його розпяти, прогнати Його Учеників, та Христос таки те все переміг, всіх завстидав, бо встав з гробу своєю власною силою. Це отже найбільше чудо!!

З нагоди великого Празника нехай наша віра стане сильна, нехай нічого не буде в силі нас захитати, нас порушити. Христос встав з гробу й ми колись з Ним встанемо. Нарід, що терпить, мучиться рівнож встане зо свойого пониження, піднесеться, скріпиться. Та до того, щоб воскреснути, встати, відродитися, треба мати віру, треба триматися Христа, треба жити Його повним життям, а тоді можемо сподіватися, що з Христом воскреснемо. Встанемо тоді, побідимо всіх наших ворогів наколи будемо мати в собі Христа, коли буде жити з Ним у злуці.

Коли хто між вами нездужає, хай покличе священиків Церкви, й нехай моляться над ним, помазавши його елеєм в ім'я Господнє; і молитва віри спасе недужого, й уздоровить його Господь, а коли вчинив гріхи, відпустяться йому. (Яків 5, 14-15)

НЕ ОШУКУЙМО СЕБЕ!

(УТРАЧЕННЯ БОЖОЇ ЛАСКИ)

ГОСПОДЬ БОГ кличе всіх до вічної слави, до вічного щастя. Та й коли б навіть був грішний чоловік, Бог хоче, щоб він навернувся й мав вічне щасливе життя. "Хіба ж мені безбожникова смерть люба,"—говорить Господь,—"а не те, щоб він навернувся з дороги своєї і жив?" (Езек. 18, 23).—"Так, певно, як живу,"—говорить Господь,—"не хочу смерти грішника, але щоб звернув грішник із своєї дороги і жив." (Езек. 33, 11).— Та "багато є покликаних, а мало вибраних." Так, багато є покликаних, бо покликані всі, —та мало є вибраних. А длячого воно так? Відповідь ясна: бо багато, дуже багато не дбають про це, й віддані своїм земним журбам не думають про справу найважнішу, про свою безсмертну душу, про справу свого вічного щастя.—Та вони себе ошукують, бо таких Господь Бог колись осудить, як осудив того, що зявився на весіллі, а не мав весільної одежі, або тих, що запрошені були на вечерю-гостину, а не прийшли, то й не покушали вечері. —Тою весільною одежею це ласка освячаюча, без тої ласки не можемо бути спасенні. Длятого то між головними шістьома правдами віри святої повторяємо часто цю правду: "Ласка Божа є до спасення конечно потрібна."

Ця правда є важна для всіх. Ніякий стан, ніяка гідність, ніякий спосіб життя не захоронять нас від вічного осудження, коли не будемо Богові вірно служити, коли не заховаємо освячаючої ласки до кінця нашого життя. Над тим варта глибоко зазстановитися. І одна подія записана в св. Євангелії, подія дуже сумна, що стала безпосередною нагодою смерти Ісуса Христа, поможе нам те лекше зрозуміти. Ось слухайте:

Над святим містом Єрусалимом панувала тиха, спокійна ніч. Це була ніч з пятниці на суботу. Всі мешканці

міста відпочивали, якби зморені тяжким трудом: бо попередна ніч була дуже неспокійна: всі люди метушились по вулицях, бігали, кричали... Що ж то сталося такого? Жидівська старшина зловила Ісуса Христа й засудила Його на смерть!... Це й було причиною, що заворушився цілий Єрусалим... Через цілу ніч з четверга на пятницю й через цілий день пятниці гамір, крик, неспокій наповняв місто... Аж під вечір, коли поховали Ісуса Христа в гробі, в місті настав спокій, запанувала тиша, мовчання. Всі відпочивали змучені по попередній неспокійній і бурливій ночі.

Всі відпочивали... Тільки один чоловік не може найти спокою. Неспокійно кидається на своїй постелі, перевертається з одного боку на другий, встає, то знову лягає... Хотів би десь скритися перед самим собою... Вкінці виходить з кімнати й біжить на вулицю. Як навіжений біжить вперед, не оглядається: здається, що земля під ним горить, так скоро женеться вперед... В руках тримає шнур...

Вже вийшов поза місто... Якось звернув свою голову в сторону Оливної гори, та погляд його якийсь дивний, неспокійний...

— — —

Що це?

З Оливної гори сходить багато людей, цілий похід, з ліхтарнями і смолоскипами. Ведуть когось звязаного, а на переді йде хтось, якого він добре знає... Та ж це він сам... Пізнає докладно риси сього обличчя... Йому темніє в очах... Та він баить тепер страшний вид: перед його очима пересувається образ, як Ісус Христос був зраджений.

В своїй душі чує якийсь приємний, лагідний, солодкий голос: "Приятелю, пощо прийшов ти? Чи поцілунком видаєш Сина чоловічого?"

Йому здається, що чує бренькіт срібняків, то знову свист бичів, що падають на наге тіло Ісуса, то глухі удари молотів, якими кати вбивають цвяхи в руки й ноги розпятого Христа.

Йому здається, що він перед старшиною жидівською, кидає їм срібняки і кричить: "Я согрішив, я продав кров невинну"... Але жидівська старшина дивиться з погордою на його розпуку... А він не знає що робити має... Чорна розпука заволоділа його смерцем...

Біжить далі вперед. Сухе дерево недалеко, а велика галузь як рука довжезна кличе його... Він зближається. Судорожно-нервово стискає шнур у руках своїх... Ще хвилина... ще один прокліп, і шнур здавив його шию...

Юда повісився...

Пекло втішилося новою жертвою.

— — —

Так скінчив Юда, апостол Христовий.

Покликаний до найвищої гідности й чести... Скінчив як підлий зрадник.—

Що ж привело Юду до такого упадку й до втрачення вічного спасення? Та ж він був у великій гідності, мав велике достоїнство, був апостолом Христовим.

Коли читаємо св. Євапелію аж до Христових страстей, не находимо там нічого такого, що давало б нам притоку думати про будучий так страшний упадок Юди. Противно, його успосіблення і становиско виключають всяке підозріння. Через цілий час трьох років, як був із Христос, поводиться й поступає зовсім поправно.

Не вповає дуже на свої сили як св. Петро.

Ніхто не підозрівав його о якусь облуду, фарисейство. Бо коли на Тайній Вечері Ісус Христос сказав: "Один із вас мене зрадить",—не питають апостоли: "Чи то Юда?" але питають: "Чи я, Господи?"

Не був честилюбивий як інші апостоли.

Не був так обережний у своїй вірі в Христа як св. Тома.

Всі апостоли уважали його за людину чесну й поправну, бо навіть передали в його руки спільну касу.

Аколи в домі Симона грішниця Магдалина припала до ніг Христових, тоді певно ніхто не думав, що вона вибрана для неба, а він відкинений. Ніхто того не міг навіть припустити...

А крім того його становище, його діяльність як апостола промовляють за тим, що він мав би бути вибраний для Божого царства. Через три роки перебував з Христом та й, як інші апостоли, мав дар чуда творити: уздоровляти хорих, привертати зір сліпим, слух глухим, проганяти бісів... Тільки з себе не потрапив вигнати біса. Він так зовсім піддався під владу діявола, що стратив всяке людське почуття, всяку благородність серця... Бо ось він поцілунком зраджує Ісуса Христа, свого Вчителя, а Христос відзивається до нього лагідно: "Приятелю, пощо ти прийшов?"—Чи ж ті лагідні слова Христові не мали сокрушити серця Юди? Бо ж Христос не сказав до нього гнівно: "Ти нікчемний зраднику, ти відважуєшся своїми устами дотикатися мого лиця?"—Та Юда був твердий у серці своїм.

Що ж було причиною так низького упадку Юди?

Насамперед у своїм житті не був совісний. Це видно виразно з події: Коли Марія Магдалина вилила дорогоцінний олійок на ноги Ісуса, він тоді сказав, що ліпше було б продати ті пахощі і гроші роздати бідним; та це говорив він не з любови й милосердя до бідних, але зо своєї жадоби.

Жадоба грошей... Коби їх дістати... Чи простою, чи кривою дорогою... Через гроші прилучився до товариства Ісуса, бо сподівався, що Ісус заложить царство і в тому царстві він найде золото-багацтва. (Христос говорив про царство, але не про царство земське, а Боже царство)... Через гроші зрадив Христа.

Коли купець хоче продати свій товар, то його оцінює сам, та Юда говорить: "Що хочете мені дати?", і без торгу пристає на 30 срібняків.— Так жадний був гроша. Пристрасть, що закорінилася глибоко в душі Юди, це жадоба багацтва.

Подібно людина, що має цю пристрасть, відважиться на всяких гріх. Буде несправедлива, відважиться присягати фальшиво, відречеться своєї віри, сповнить нечистий гріх і т.д.

В Юді бачимо цю одну пристрасть. І кожний чоловік, хоч не має тої жадоби багацтва, має якусь іншу склонність до злого. Бо через первородний гріх натура людська склонна до зла, в ній містяться в зародку наклони до злого. І коли чоловік не запанує над собою, коли не переможе злих склонностей, що голову підносять, щоб над ним запанувати, тоді він їм піддається й попаде в руки діявола. Не можемо собі довіряти та й не сміємо легковажити собі жадного гріха!

Коли б хтось сповнив один якийсь тяжкий гріх і сказав собі: от висповідаюся й поправлюся. Та за тим одним гріхом йде другий, третій... десятий... докори совісти слабніють, а пристрасть зростає, розпалюється як вогнь... і стає налогом... Минає рік, минає другий,... десятий,... старість зближається, вже зморщки на лиці

а на голові сивий волос... а з тим налогом чоловік не може дати собі ради. Вже не промовляють до серця такого чоловіка ані упімнення, ані Божа ласка.—Як у Юди!... Серце камяніє, бо налоговий гріх опановує людську душу.

— — —

Приклад Юди, приклад що переймає страхом, нам вказує, що ані достоїнство, ані слава, ані багацтва не захоронять нас від осудження, коли не будемо мати освячаючої ласки. Тратимо її через смертний гріх. Через правдиве каяння й щирий жаль можемо відзискати страчену Божу ласку. Хто не розкаяний, той осуджений. "Ласка Божа є до спасення конечно потрібна."—Памятаймо про це! Не ошукуймо самих себе!

Промовив до них удруге: "Мир вам! Як Отець мій післав мене, так і я посилаю вас." По тих словах, він дихнув на них і сказав їм: "Прийміть Духа Святого. Кому відпустите гріхи, будуть відпущені; і кому задержите, будуть задержані." (Іван 20, 21-23).

Яка користь, браття мої, коли хто каже, що має віру, а добрих діл не має? Чи може віра спасти його? Бо як тіло без душі мертве, так теж і віра без добрих діл мертва. (Лист Апостола Якова 2, 14 і 26).

ДАРУНОК АПОСТОЛЬСЬКОЇ СТОЛИЦІ

НЕ БАГАТО по правді правдивих приятелів має сьогодні український нарід. Не багато таких приятелів, що хотілиб по правді помогти не лиш словами але також ділом. Знаємо що давно вже наш нарід переживав таке страшне лихоліття, як саме сьогодні. Однак Бог опікується тим нещасним народом. Великою опорою для нашого народу являється в нинішних часах Апостольська Столиця. Де інакше моглиб ми були звернути наші очі в нинішньому страшному, безвихідному положенню? Правдивою опорою, охороною для нас показується Рим. Знаємо, що нинішний світ поділився на два зовсім виразні табори: З одної сторони маємо комуністичний бльок, що обнимає всю Східню Европу. З другої же сторони знаходяться всі народи що хотять жити правдивою европейською традицією, тими ідеалами, якими жила Европа продовж довгих століть. А знаємо, що ті ідеали витворив якраз Рим. Антибольшевицький фронт мусить мати свій центр в серці правдивої, християнської Европи. З природи отже річи ті всі, що почуваються до правдивої Европи мусять лучитися з католицькою Церквою, яка найсильнійше протиставиться комунізмові. Чи треба багато доказувати, щоб когось переконати, що наколи хочемо жити як нація мусимо віддорватися раз на завжди від російського центру? Мусимо зірвати те все, що нам пригадує Москву. Тим, що нас занало в обіймі православя і Москви, це одна й та сама віра, православя. Щоб отже відорватися від Москви льогіка нам каже, що кожний свідомий українець мусить знищити те все, що його лучить якимнебудь способом з Москвою. Ми мусимо покинути православя, ми мусимо шукати спасення в утечі від нього. Та може неодин скаже: Ми вже потрафили відлучитися від Москви, коли ми створили наше, українське православя, коли потрафимо створити незалежну церкву від Москви. Однак те все ще не вистарчає. Коли дивитися з практичного боку бачимо, що на-

вітъ та незалежна Церква на еміґрації не в силі що небудь зробити для того, щоб ратувати наших скитальців, хоронити їх перед напастю, нападами москвинів. Коли большевик розженеться, щоб брати на родіну, то хапає нашого православного брата першого, бож він православний. Чи не так воно по правді буває? А дальше, як мають почуватися наші люди між католиками на пр. в Німеччині, або Франції, де все окруження є католицьке? Народ опинився в краях чисто католицької культури, напевно західно европейські католики дивно мають дивитися на тих православних, що зовсім нічого не розуміють з духа католицької Церкви. Чи велику отже поміч можуть отримати наші люди від тих західних католиків з якими вони не мають нічого спільного. За те як добре живуть українці католики хочби тому, що всі знають, що вони належать до того великого протикомуністичного блъоку який тепер твориться на Заході й джерелом якого є саме католицька наука. Для таких поле є трохи ширше, вони напевно знаходяться в ліпшому положенню, бо завжди хтось їм може помогти. Знаємо, що минулого року Наукове Товариство ім. Тараса Шевченка отримало підмогу від Папи в сумі 5,000 дол. а тепер ми довідуємося що Апостольська Столиця дала нашим студентам у Франції **один міліон французьких франків** для-того, щоб ті студенти могли продовжати свої студії по ріжних університетах західньої Европи. Так подав пресовий комунікат з дня 5-го березня 1948 р., поміщений в часописі "Українець у Франції." Цей комунікат підписаний о. Мітратом Перідоном та др. Кучином Романом. Апостольський Престіл дає не тілько потіху, поміч духовну, але й поміч матеріяльну нашому народові. А тепер я спитаю, що зробили для наших скитальців ті ріжні порозбивані Автокефальні Церкви на скитальщині. Чи дають вони, не кажу вже якусь там поміч матеріяльну нашим людям, але принайменше духовну? Нащо властиво творити щось нового, наколи греко-католицька Церква представляє правдиву історичну українську Церкву. Таж вона є продовженням Української Церкви, яку оснував Володимир Великий, Ярослав Мудрий, якої трималися наші великі Гетьмани. Таж то Українська греко-католицька Церква стала правдивим заборолом національної культури. Без неї що булоб нині лишилося зо старої української Культури? А дальше вона нині

найкраще презентує український народ в Европі, найбільше йому помагає. Вона, що злучена з католицьким протикомуністичним фронтом мусить стати заборолом усіх свідомих українців, що хотять по правді незалежної України, відірвання від Москви. Опертися нині можна лиш на католицьку Церкву, звідки приймили ми те все, що маємо найліпшого. Придивіться добре хто будував, а хто руйнував, хто нам шкодив а хто помагав, хто нам сприяв а хто відвертався від нас у найтяжчих хвилинах нашого історичного існування: Чи ті, що жертвують все для народу, стараються йому помогти, піднести його, чи ті, що лиш з народу хотять жити, витворюючи ріжні церкви?

Чим більше грошей дасть господиня своїй служниці на купно, тим більший потім буде обрахунок. Отець Небесний вислав нас також немов на купно добрих діл; кому дав більше таланів Своєї ласки, від того зажадає колись більшого рахунку.

Любов до Бога, то такий великий скарб, що в собі містить усякі інші скарби; але памятаймо що направду любити Господа Бога, це не є ніщо інше, як точно сповняти святу волю Його.

Направду, направду кажу вам: якщо не їсте тіла Сина чоловічого й не пете крови, не маєте в собі життя. Той, хто їсть моє тіло й пе мою кров, має вічне життя, і я воскрешу його в останній день. Бо тіло моє справжня пожива, й кров моя справіжній напиток. Хто їсть моє тіло й пе мою кров, перебуває в мені, а я в ньому. (Іван 6, 53-56).

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВЯТА МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Написав: Старий Місіонар

Із словенського переклав о. Едвард Владимір, декан Стакчинський.—На українську мову справив о. Н. Копяківський ЧНІ.

(Продовження)

ПРО СВЯТІ ТАЙНИ

Коли Господь Бог сотворив перших людей, то в своїй любові й доброті уложив дуже гарний плян для них. Перші люди і їх потомки мали жити в раю, щасливо, без гріха, без трудів, здорово й весело. А коли був би прийшов час, чоловік був би уснув і був би перенесений із тілом і душею в небесне царство. Та перші люди знищили цей гарний Божий плян своєю свобідною волею. Як знаємо, вони переступили Божу заповідь та й втратили все: безсмертність тіла, красоту душі, сталися підлягли слабостями, гріхові й діяволові; а з ними всі їх потомки сталися учасниками того першого гріха.

Діявол радів із тої своєї перемоги, та радість його була передвчасна, бо Бог не лишив чоловіка в його заслуженій карі.

Бог, з безконечної Своєї любови, післав нам Свого Сина, що воплотився від Духа святого й народився з Пречистої Діви Марії. Через тридцять років трудився, працював Божий Син як робітник і дав нам приклад, що й ми повинні трудитися, працювати. Бо коли Божий син працював та й тяжко працював, то й нам праця не приносить жадного стиду. Через три роки учив-навчав Ісус Христос прилюдно і різними чудами доказував своє Божество. А вкінці віддав себе в руки ворогів своїх і умер за нас на хресті.

Своєю смертю на хресті Ісус Христос безконечно

Сім жерел Божої ласки (святі Тайни)

багато задосить учинив за первородний гріх і за всі гріхи цілого світа. Його смерть переблагала небесного Вітця і небесне царство знову нам стало відчинене. Ісус Христос направив усе, що ми стратили через Адама й Еву. Вернув нам Божу любов; вернув нам також і безсмертність тіла та увільнив від терпінь, але ці два дари дістанемо тільки на другім світі.

Одне лишив нам Ісус Христос. Не взяв від нас нашої душевної немочі: склонности до зла. І вчинив дуже мудро. Бо от, ангели в небі мусіли собі заслужити щастя тим, що на добро вживали природу дану їм від Бога. А котрі ангели так не робили, були кинені до пекла.—Наші прародичі мали виявити свій послух Богові, та замість того сталися непослушні. —Так і від нас жадає Бог знаку вірности, знаку покори й послуху; а те покажемо в той спосіб, коли будемо боротися проти нашої душевної немочі, то є проти грішних склонностей. Тільки так можемо собі заслужити на небо. Добрий вояк показує свою відвагу на війні, а Христовий воїн у боротьбі проти гріха.

Наш Спаситель знав нас добре. Він бачив те, про що пізніше св. Павло написав, що чоловік має велику склонність до гріха,—для того не лишив нас без помочі. Він і сьогодні помагає нам своєю сильною поміччю, своєю святою любовю.

Ісус Христос робить з нами так, як поступає добра мама зо своєю хворою дитиною. Він старається про нас, огортає нас своєю любовю від початку нашого життя аж до нашої смерти.

Ця поміч, ца ласка душевна, **внутрішня,** і зачерез те її не бачимо, її не чуємо. Та чоловік розумне сотворіння і хоче бачити все, що коло нього діється. Наш дорогий Спаситель знав про те і длятого дав для тої своєї помочі зовнішні-видимі знаки, якими нам роздає свою ласку. Ці видимі знаки невидимої Божої ласки—це святі Тайни.

І так, щоб свята тайна була Тайною, потрібно, щоб мала видимий знак, невидиму силу—ласку Божу та щоб була установлена Ісусом Христом. Коли не має хочби одної такої прикмети, тоді не є тайною.

Це, що тепер написане про святі Тайни, те написане для нашого розуму, щоб ми знали, що нам треба знати.

**Прийдіть до Мене всі струджені й обтяжені,
а Я вас успокою!**

Тепер розважаймо про те, що порушує наше серце й що побуджає нас до добрих діл.

Скільки, і які Тайни установив Ісус Христос? На це питання знову відповімо так: Ісус Христос поступає з нами так як добра мама.

1. Мама приводить дитя на світ, дає йому життя. Коли ми родимося тілесно, то душа наша тоді ще умертвлена гріхом первородним. Ісус Христос дає життя тій душі в тайні **св. Хрищення,**—коли увільняє її від гріха й окрашує чеснотами.

2. Мама доглядає, годує своє дитя, щоб воно було сильне і здорове. Ісус Христос дає нам душевну силу в тайні **св. Миропомазання.**

3. Добра мама годує своє дитя сама, не дає його няньці. Ісус Христос також сам годує нашу душу в тайні **св. Евхаристії,** своїм святим Тілом і Кровю.

4. Мама й тато прощають дитині її провину, коли вона просить і кається. Ісус Христос відпускає нам всі гріхи в тайні **св. Покаяння.**

5. Мама й тато лікують свою хвору дитину. Ісус Христос дає нам у слабості лік св. тайни **Оливопомазання.**

6. Родичі виучують, виховують свою дитину. Ісус Христос виучує нас через священиків, яким дає ту власть і силу в св. тайні **Священства.**

7. Мама багато має журби, коли її дитина приготовляється до супружжя, і втім випадку дає дитині щире матірне благословення. Ісус Христос також благословить молодих супругів в св. тайні **Супружества.**

Так опікується нами наш дорогий Спаситель, так розділює нам свою ласку.—Таку любов, таке вітцівське старання тільки Бог може виявити. Коли отже за нічо інше, то зате вже оплатиться бути членом католицької Церкви, щоб могти бути учасником тих тайн.

Недавно сталося таке: Одна лютеранська жінка стрінулася в потязі з католицьком священиком, з яким почала розмову. Між іншим спитала його: длячого у вас, католиків, стільки тайн?— Священик відповів: Ми в Хрищенні родимося, в Миропомазанні скріпляємося, св. Евхаристією годуємо себе, в Сповіді очищаємося, Оливопомазанням приготовляємося до вічности, Священством виучуємось, Спружеством стаємо учасниками Божої ласки.—Жінка замовкла, роздумуючи над тими словами, а в рік пізніше вона стала сама католичкою.

Та й інакше воно й не могло статись. Хто добачує у святих Тайнах старання, Боже провидіння. той мусить признати, що та Церква, яка має такі Тайни, мусить бути єдино-спасительна.

Дякуймо Богові, що ми є членами тої Церкви й можемо бути учасниками тих Тайн.

Тільки руїна стоїть отвором для кожного. Але неодне серце подібно до такої руїни й пустки так, що перш-ліпший має вступ до нього. Обгороди отже серце своє й постав напис: "Вступ заборонений," то може щось з тебе ще буде.

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

ЦЕБТО РОЗВАЖАННЯ ПРО ВІЧНІ ПРАВДИ
СВ. АЛЬФОНС ЛІГУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

VI. розважання: СМЕРТЬ ГРІШНИКА

Як настане турбота, шукатимете миру, але його не буде; скорбота повалиться на скорботу. (Єз. 7, 24). Тепер грішники відганяють згадку та думку про смерть, й отак силкуються—хоч ніколи не вдасться—знайти мир у свому грішному житті; але не зможуть уникнути муки лихого сумління, як при смерті обхоплять їх скорботи, коли то прийдеться переступити в вічність: **Шукатимуть мира, як настане турбота, а миру не буде,** шукатимуть спокою; де ж там знайде спокій душа обтяжена провинами, що немов гадюки кусають її? Який там спокій для душі, як подумає, що внедовзі мусітиме станути на суд перед Ісусом Христом, а вона досіль нехтувала його законом і приязню? **Скорбота повалиться на скорботу!** —Сповіщена смерть, думка, що треба прощатися з усім світовим, докори сумління, страчений час, брак часу, суворий Божий суд, нещаслива вічність, що жде грішників, усе те зірве жахливу бурю, помішає розум, скріпить недовіря. Посеред такого замішання та недовіря конаючий перейде на той світ.

За те вельми заслужливо Авраам повірив Божій обітниці наперекір людській надії: **Проти надії він увірував у надію.** (Римю. 4, 18). А грішники з великою шкодою і на власну руїну хибно сподіваються не тільки проти надії, але и проти віри, бо гордують Божими погрозами проти запеклих. Бояться лихо вмирати, але не бояться лихо жити. Хто запевнить їх, що не помруть нагло від грому, мозгового удару чи вибуху крови? А хоча б і мали при смерті час, то хто запевнить їх, що справді на-

вернуться? Святий Августин трудився дванадцять років, щоб перемогти свої лихі звички. Як потрапить конаючий дійсно навернутися посеред болів, проголомшення, смертнього замішання, якщо завжди забруджене було його сумління? Кажу **дійсно**, бо не вистане тоді говорити та обіцювати, але треба серцем говорити і прирікати. О Боже, який жах тоді обхопить і затурбує бідолашнього недужого, що завжди занедбував власне сумління, як стануть давити його гріхи і страх суду, пекла та вічности! В яке замішання кинуть його ці думки, як умліватиме голова, розум притемниться, як мучитимуть його болі недалекої смерти! Буде сповідатися, прирікати, плакати, благати в Бога помилування, не відаючи, що робить! Посеред такої бурі замішання, докорів, побоювання та страхів перейде в друге життя: **Народ затурбуються і перейдуть.** (Йов: 34, 20). Один автор вдучно порівнює молитви, плачі й обіцянки конаючого грішника до плачів і обіцянок того, кого допав ворог і приклав меча до шиї, щоб позбавити його життя. Нещасний, хто засипляє в Божій неласці та так переходить на другий світ.

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Ісусові рани, ви моя надія. Я б стратив надію доступити прощення гріхів і спастися, якщо б не споглядав на вас, джерело ласки та милосердя, якими Бог пролляв усю свою кров щоб обмити мою душу зо стількох провин. Святі рани, покланяюся вам і покладаюся на вас. Тисяча раз ненавиджу та проклинаю ті негідні приємності, через які вчинив прикрість своїому Спасителеві та затратив Його приязнь. Всетаки будиться в мені надія й я до вас повертаю любов, як спогляну на вас. Мій людий Ісусе, заслуговуєш, щоб усі люди любили і то всім серцем любили тебе. Я ж стільки наображався Тебе та гордував Твоєю любовю. Ти ж терпів мені та милосердно бажав пробачити. Мій Спасителю, не дозволь більше зневажати Тебе та йти на загибель. Боже, як мучив би мене в пеклі вид Твоєї крови та милосердя, що його Ти показав мені. Люблю і бажаю завжди любити Тебе. Подай мені святу витривалість. Відорви моє серце від усякої любови, що не прямує до Тебе, і подай правдиве бажання та постанову на-майбутнє любити Тебе одного, моє найвище добро.

Мати моя, Маріє, притягни мене до Бога та дай бути вповні Його, поки помру.

II. Не одна, а численні турботи мучитимуть при смерті безталанного грішника. Мучитимуть дияволи. Ці жахливі вороги докладають при смерті всіх зусиль, щоб погубити душу, що он-он покине життя. Відають, що мало в них часу та що навіки затратять, як тоді затратять її: **Горе землі та морю, бо до вас зійшов у великій люті диявол, знаючи, що мало в нього часу.** (Апок. 12, 12). Не буде спокушувати один диявол; численні демони намагатимуться погубити конаючого: **Доми їх наповняться драконами.** (Іс. 13, 21). Один казатиме: Не бійся, виздоровієш!—Інший: Як же це? Стільки років був ти глухий на Божий поклик, то як Бог може помилувати тебе?—Інший: Як зможеш направити винені іншим кривди,ч привернути добре ймення?— Ще інший відозветься: Хіба не баниш, що неважні були всі твої сповіді, бо бракувало їм правдивого жалю та постанови? Як тобі направити це?

Притім гріхи оточать конаючого. **При смерті лихо спіймає несправедливого мужа.** (Пс. 139, 12). —Немов посіпаки— каже святий Вернард—обхоплять його гріхи та кликатимуть: **Не покинемо Тебе, бо Твої ми діла!** Ми Твої діти, не полишемо Тебе! перейдемо з Тобою в друге життя і станемо перед вічним Суддею. Конаючий хотітиме позбутися цих ворогів. А це неможливе! Треба б зненавидіти, щоб могти позбутися їх, треба б серцем навернутися до Бога, а тут розум притемнений і серце закамяніле: **Запекле серце навпослідок зазнає лиха; хто любить небезпеку, загине в ній.** (Сир. 3, 27). Святий Вернард каже, що заскорузле за життя в злі серце буде силкуватися,—але намарно,—видобутися зо стану прокляття. Отак придавлене власною злобою в прокляті покінчить життя. Досіль любив гріх, любив і небезпеку прокляття. Господь справедливо допустить, щоб загинув у небезпеці, в якій проживав аж до смерти. Святий Августин твердить, що трудно буде належно зненавидіти гріх тому, кого гріх перше покине ніж він гріх, бо вимушено чинитиме, за що б не взявся: **Недобровільно, але гейби з конечности осуджує гріх, кого гріх перше покине ніж він гріх!**

Нещасний той грішник, що зацекло противиться Бо-

жим покликам! **Мов камінь затвердне його серце та гейби ковальське ковадло:** (Йов: 41, 15). Невдячний не під дається, не мякне на Божі поклики; навпаки, ще більше твердне як твердне ковадло під ударами молота. За кару такий буде і при смерті, хоч переступатиме в вічність. **Запекле серце під кінець зазнає лиха!**— З любови до сотворінь—каже Господь—грішники відвернулися від мене: **Спиною, не лицем повернулися до мене; у скорботі ж закличуть: Встань і визволь нас! Деж боги, що вчинив ти собі? Нехай вони повстануть і визволять тебе.** (Єрем.: 2, 27). При смерті нещасні звернуться до Бога, але Бог промовить до них: Тепер приходите до мене? Зовіть собі на поміч сотворіння, бо вони були вашими богами. —Отак відкаже Господь, бо звернуться до нього без правдивого бажання навернутися. Святий Єроним каже, що певний він, бо бачив з власного досвіду, що добре не може померти, хто аж до смерти лихо проживав: **Тверджу, бо завчився з багатого досвіту, що добре не вмирає, хто завжди жив лихо.** (Лист Евзеб. до Дам.)

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Мій любий Спасителю, помагай, не опускай мене; бачу, що гріхи геть поранили мою душу, пристрасті насилують, лихі звички давлять мене; кидаюся Тобі до ніг, помилуй, звільни від такого гріха: **Господи, я покладався на Тебе, нехай не посоромлюся навіки!**— Не дозволь загинути душі, що надіється на Тебе: **Не давай на поталу звірям душі, що довіряє Тобі.** Безконечна Доброто, каюся, що образив Тебе; признаюся, я лихо поступив; за всяку ціну хочу поправитися; але пропав я, коли не поможеш своєю ласкою. Мій Ісусе, прийми бунтівника, що стільки наображався Тебе. Подумай: я коштую Тебе життя та кров. Пригорни мене до свого серця, подай святу витривалість ради заслуг Своїх Страстей і смерти. Я був пропащий, Ти покликав мене: не буду довше опиратися, посвячуюся Тобі. Звяжи мене своєю любовю і не дозволь затратити Тебе, затрачуючи знову Твою ласку. Мій Ісусе, не допусти до цього!

Царице моя, Маріє, не дозволь на таке! Виєднай мені радніше смерть, ба й тисячі смертей, аніж мав би я знов затратити ласку твойого Сина.

III. Дивне воно! Бог невпинно погрожує грішникам

лихою смертю: **Тоді будуть кликати мене, а я не відповім.** (Прит. 1, 28). **Невже почує Бог клич того, кого давить нещастя?** (Йов. 27, 9).— **Буду сміятися і підскакувати в вашій загибелі.** (Прит. 1, 24). Божий сміх—вияснює святий Григорій— вказує, що Господь не хоче помилувати. **Моя пімста, я віддам у свій час, як спохитнеться їх нога.** (Втор. 32, 35). Таксамо грозить і деінде. Грішники ж проживають собі спокійно, певні себе, наче Бог прирік їм при смерті прощення та небо. Правда, Бог обіцяв пробачити грішникові, коли б ні навернувся, але не запевнив, що грішник навернеться при смерті. Навпаки! Нераз заявив, що помре в гріху, хто в гріху проживає: **І помрете в гріху ви своїм! Помрете в своїх гріхах!** (Ів. 8, 21, 24).— Сказав, що не знайде, хто шукатиме його при смерті: **Ви шукать мене будете, і не знайдете.** (Ів. 7, 34). То ж слід шукати Бога, поки можна Його знайти: **Шукайте Господа, поки можна знайти Його!** (Іс. 55, 6). Так, бо настане час, коли неможливо буде знайти Його. Нещасні грішники! Засліплені бідолахи, що на годину смерти відкладають своє навернення, коли то вже запізно буде навертатися! Каже Олеастер: Безбожні не завчилися добра чинити хіба тоді, як буде вже запізно. Бог прагне всіх спасти, карає проте запеклих. Якщо б так апоплексія позбавила змислів якогось нуждаря, що пробуває в гріху, як прикро булоб всім дивитися, що він умирає без святих Тайн і найменшого знаку покути? І як раділи б, коли б зобачили, що він, очутившись, просить розгрішення та кається? Хіба не божевільний хто може так учинити, а всетаки проживає в гріху або вертається до гріха та наражається на небезпеку смерти, коли то зможе або й не зможе висповідатися? Лячно дивитися, як хтось умирає нагло, а всетаки багато хто добровільно наражаються на небезпеку нагло, і то в гріху, померти!

Тягар і вага—Божі суди. (Прит. 16, 11). Ми не зважаємо на Божі ласки, але зважає на них Господь, що віділяє їх. Зоставляє грішника в гріху та й так дозволяє померти, якщо переступив означене число ласк. **Хвора хворого покута,**—каже святий Августин (57 Преп. про час.). Святий Єроним твердить, що навернеться ледве один на сто тисяч з тих грішників, що аж до смерти проживали в гріху: **Заледве один на сто тисяч тих, чиє лихе було життя, заслуговує при смерті на Боже помилуван-**

ня. (Єр. про смерть). Святий Вінкент Феррерій твердить, що більше чудо такому спастися ніж померлому воскреснути: **Булоб більше чудо ніж воскресення мертвих, щоб добре вмирав, хто лихо живе.** (І-а проп. про рожд. Пр. Д.) Який біль, що за каяття при смерті обгортає того, хто дотіль любив був гріх? Велярмин оповідає, що раз був при такім конаючім і заохочував його збудити акт жалю. Хворий відказав, що не розумів, що воно таке жалувати за гріхи. Велярмин намагався пояснити, але хворий додав: **Отче, облишіть це, бо я не годен цього зрозуміти!**— Отак і помер, **позоставляючи,** як писав Велярмин, **доволі виразні познаки свойого прокляття.** Справедлива кара, мовить святий Августин; За життя грішник забуває про Бога, а при смерті забуде про себе: **Слушна кара на грішника, щоб при смерті забув про себе, хто за життя забував про Бога.** (10 проп. про освяч.)

Не обманюйте себе, остерігає Апостол — **неможливо кептувати собі з Бога. Що людина посіє, те й пожне. Бо хто сіє для власного тіла, той від тіла пожне зотління.** (Гат. 6, 7-8). Це ж бо знаічло б кепкувати собі з Бога: проживати, нехтуючи Божими законами, опісля ж дістати надгороду та вічне життя. Але **Бог не дозволяє кепкувати з себе.** Збиремо в тому, що посіяли в цьому житті. Припаде зотління, нужда та вічна смерть тому, хто сіє заказані тілесні роскоші.

Мій християнине, й тебе заторкує, що кажемо про інших. Скажіть, як сильно благали б Бога вділити вам іще місяць або тиждень часу, щоб поладнати порахунки сумління, якщо б уже находилися на смертельному ложі, опущені лікарями, позбавлені почувань, коротко, якщо б конали? Бо же вділяє вам часу. Подякуйте та негайно зарадьте лихові. Візьміться за всі засоби, щоб бути в стані ласки, як надійде смерть, бо не буде тоді часу зараджувати лихові.

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Мій Боже, хто був би зо мною такий терпеливий як Ти? Не надіятися б мені прощення, коли б не була безконечна Твоя доброта. Маю ж до діла з Богом, який помер, щоб простити і спасти мене. Велиш мені надіятися, то й надіюся. Твої заслуги та приречення ободрюють, як гріхи страхають мене. Ти обіцяв життя паски тому, ьто вертається до Тебе: **Верніться та жийте.** (Єзик. 18, 32). Прирік пригорнути того, хто вернеться до Тебе: **Наверніться до мене і повернуся до вас.** (Зах. 1, 3). Ти сам заявив, що не вмієш гордувати скрушеним і впокореним серцем: **Боже, Ти не погорджуєш скрушеним і впокореним серцем.** (Пс. 50, 19). Господи, вертаюся та звертаюся до Тебе; правда, я гідний тисячі пекел; каюся, що образив Тебе. Рішуче постановляю вже не ображати, а завжди любити Тебе. Ах, не дозволь бути надалі невдячним такій великій Твоїй доброті. Предвічний Отче, ради заслуг Ісуса Христа дай мені до смерти коритися Твоїй волі. Люблю Тебе, найвище добро, і з Цієї любови хочу в усьому слухати Тебе. Дай мені святу витривалість, подай любов, й більше не прошу нічого.

Мати моя, Маріє, заступися за мною.

ДЕСЯТЬ ПИТАНЬ І ВІДПОВІДЕЙ НА ЧАСІ

(Докінчення)

9. Як задивляється католицизм на соціялізм і комунізм?

Католицька наука про власність не знає необмеженого права при розпорядимости своєю річчю. Всяка власність є для християнина добром, повіреним йому Богом і яким він має лише завідувати. В завідуванню цим добром він не може дбати тільки за себе самого, але мусить також старатися про своїх ближних. Власник капіталу не сміє задержати справедливо заслуженої заплати. Хто має ужиткові добра, цей мусить по спромозі старатися злагідняти нужду, про яку довідається. З другої сторони кождий чоловік, як свобідна особа, має також право до власности. "Держава, пише Лев XIII, не може скасувати власности." Однак може держава сягнути по власність з огляду на добро загалу, але лише так далеко як добро держави й народу цего конечно вимагають. Кому-

ніст, большевик, здекларований приклонник Маркса, не може отже бути католиком. Соціяльна демократія, у своїй новій партійній програмі з Герліц, значно відступила від теорії Маркса. Однак вона ще заявляється за боротьбою кляс, це є, признається до такої засади, котра противиться християнському духови спільности. Крім цього в своїй програмі вона домагається розділу держави і Церкви, усунення релігії з публичного життя, безрелігійних державних шкіл, для держави жадає найвисшої власти над школою та вихованням а тим самим і над совістю. Як довго обовязує ця програма так довго католик не може належати до соціял-демократиної партії.

10. Чи давне християнство було комуністичне?

Соціялісти і комуністи досить часто закидують католицькій Церкві, що вона в науці про власність відступила від правдивої Христової науки; перші християни були комуністами. І справді, Апостольське Діянія (IV. 32) звіщають: "А у множества віруючих було одно серце і одна душа; і ні один з тих, що мав, не казав, що це його, але було в них усе спільне." Це був комунізм, який ще й нині бачимо в кожнім монастирі. Всюди, де всі члени одної суспільности є перенятї цею безінтересовною любовю, може повстати християнський комунізм, але ніколи не буде його там, де заводиться його насильно. Насильного комунізму не знали й перші християни в Єрусалимі. Коли Ананія продав поле і вдавав начеб він весь свій маєток передавав Апостолам, хоч в дійсності задержав собі частину грошей, тоді св. Петро сказав йому: "Ананіє, чого опанував сатана твоє серце, щоби ти зілгав Духови святому і затаїв із ціни за поле? Чиж те, що ти мав, не було твоє, і що ти продав не в твоїй було власти?" (Діянія Ап. V. 3, 4). Отже поле було приватною власністю Ананія і не було жадного примусу віддавати Апостолам гроші, набуті за поле. Тільки лицемірство було укаране. А коли соціялісти хотять навіть Христа зробити першим піоніром нового ладу в области права власности, то забувають, що й до економічних справ відноситься висказ Спасителя: "Моє царство не із сього світа." (Иоан 18. 36).

В. К.

ЧОГО Я НАВЧИВСЯ ВІД "СВІДКІВ ЄГОВИ"

(Байбелників)

II.

КОЛИ мій "гість" відїхав до місточка я почав застановлятися над тим, як то нині на світі люди поступають. Та одначе не сходило мені з гадки, що мені скаже той старший, що мав мене всього навчити, та показати мені, що байбелницька Біблія має все, а католики мають менше, бо багато річей повикидали. Те, що він мені скаже, вже не давало мені спокою.

Прийшла якось неділя, та я по своїому звичаю, тому, що тієї неділі не було у нас відправи, думаю прочитаю собі дещо зо Св. Письма. Нераз я вже перечитував Біблію, нераз читав також Історію Біблійну, що привіз ще зо старого краю. Тієї неділі чомусь пригадалася мені та історія, котру то я чув ще у своїому селі, а саме священик казав тим, що вибиралися до Канади, щоб молилися до св. Рафаїла, бо він є покровителем тих, що пускаються в далеку дорогу. До того ангела нераз і не два я вже молився, бачив його образок в Біблії, а також чув вже нераз, що багато інших людей також почитали того святого опікуна подорожуючих. Тієї неділі взяв я до рук свою Біблію, отворив книгу Товита тай почав читати ту історію цераз. Яка гарна історія, подумав я собі. У пятому розділі натрафив я саме на те місце як то св. Рафаїл згодився товаришити молодому Товії до далекого міста Раги. Це той сам ангел Рафаїл, подумав я собі, що є покровителем подорожуючих, та про котрого говорив нам ще в старому краю священик. Тому я сів та прочитав всю книгу Товита. А треба знати, що та книга не мала, бо має у католицькій Біблії аж 14 розділів чи там глав. Ось, думаю собі, яка гарна історія. Про неї не можна ніколи забути. Розгорнув я свою Історію Біблійну, що купив вже тут в Канаді, знайшов те саме гарне оповідання. Ще й побачив образок. Замикаючи книжку подумав я: маю вже досить на нинішний день, та й тут майнула мені гадка, чи й той, що має приїхати до мене, чи й він читав та знає ту історію про Архангела Рафаїла, та про молодого Товію. Певно, що

так знану історію кожний мусить знати, бо вона знаходиться пречінь у Біблії.

Кінець кінцем прийшов той день, коли то до мене мав приїхати той "старший," та мені вияснити, що Біблія Свідків Єгови має всьо, **має більше**, а противно католицька Біблія зіпсована, бо католицькі священики повикидали те, що їм не подобалося. Це був гарний день, до моєї хати йде людина а під пахою несе клунок. "Гостя" привитав я, запросив до хати чемненько, попросив сідати, тай поволеньки почалася балачка. —Ви здається схиляєтеся вже до нас й тому я Вам поясню все, чого вам треба знати, а про решту ви самі переконаєтеся,—каже він мені,—та мусите читати таку Біблію, як ми маємо. Бачу, —каже він мені,—що ви тими справами цікавитеся, схиляєтеся до нас, та бачите дотепер ви ще не читали всього, бо ваші католицькі священики не дають вам всього читати. Ви навіть, коли маєте Біблію, то вона не має всього, вона **неповна**, за те наша Біблія **має більше, має все.** Ви тільки мусите вчитатися в нашу Біблію а отворяться вам очи. **Ми, а не католики, маємо ціле, повне, Святе Письмо, маємо повну Біблію.** — Ех, думаю собі, —починає те саме, що я вже раз чув. Мені прийшла гадка спитати того добродія, чи він щось знає про ту простеньку історійку про побожного Товію та про Архангела Рафаїла, про котрих я щойно в неділю читав. Набрав трохи смілости й кажу йому: —Будьте такі ласкаві, коли ми вже на таке зійшли, я вас спитаю одну річ, а ви мені відповіджте. —О, так дуже прошу,—каже мій "гість", на те власне прийшов я до вашої хати. Будьте такі добрі, чи ви коли чули ту історію про Архангела Рафаїла, котрий товаришив молодому Товії до далекого краю. Ви певно це знаєте, бо те все знаходиться в Біблії. —Про що ви питаєтеся?—каже мій "гість."— Та про Товію та про св. Рафаїла, про котрого говориться в книзі Товит. Чи ви може того ніколи не читали?, питаю. —Такої історії ніколи я не читав у своїй Біблії,—каже мій гість. Не знаю про що ви говорите. —Я говорю,—кажу йому,—про той гарний епізод, ту пригоду, про яку оповідає книга Товит у пятому розділі. Ану, візміть свою Біблію та напевно собі її пригадаєте. Мій гість витягнув свою Біблію, почав перекидати картками й каже: Знаю всю свою Біблію майже на память, та не годен собі чогось подібного пригадати. Ви певно чо-

гось непорозуміли, коли так мені балакаєте,—каже він, —У своїй Біблії я того ще не читав, а ви певно читали якусь давню історійку та собі добре не пригадуєте. Витягнув я свою Біблію й кажу йому:—Ось тут у мене знаходиться книга Товит, а в ній оповідається власне про це, як то Архангел Рафаїл провадив молодого Товію до далекого краю, оповідається про це як батьки молодого хлопця журилися тим, що їх сина не було довго дома, а потім ангел щасливо припровадив молодого Товію та сказав їм, що він називається Рафаїлом. Будьте такі добрі та покажіть мені це місце у вашій Біблії.— Знаєте, —каже мій гість,—**того нема в наших Бібліях!**— А то чому нема,—питаю його. —Бо нема, бо не видрукували. —То ваша Біблія не має того навіть, що має католицька Біблія, а як то ви можете говорити, що ви маєте ліпшу та повнійшу Біблію? Як можна говорити, що ваша Біблія має все, наколи у ній нема тої книги, що називається Товит? Таж це велика книга, бо має 14 глав, розділів. Чому, з якої причини ви тих 14 розділів, глав викинули? Як отже можете мені говорити, що ваша Біблія повнійша, що католики повикидали, коли у вашій Біблії нема тої гарної книги, нема згадки про Архангела Рафаїла? Яким способом ви можете казати, що католики повикидали, коли ви, Свідки Єгови, викинули цілу книгу Товита? Будьте такі ласкаві, кажу йому, порахуйте скільки книг є у вашій Біблії. —Мені не треба рахувати, бо я знаю це напамять. У тій Біблії, яку завжди читаю, якої тримаюся, та яка є одиноко правдивою Біблією є **39 книг** Старого Завіту. Кілько прошу, є книг у вашій Біблії? Моя Біблія містить 39 книг Старого Завіту, повторяю вам,—каже він. Ось маєте мою Біблію, та можете собі порахувати, коли не вірите,—каже мені Свідок Єгови.

Порахував я ті всі книги в його Біблії та дійсно є лиш 39 книг Старого Завіту. —То в моїй Біблії є трохи більше книг,—кажу йому: Переходячи за порядком, питаюся: Де є книга Юдит? —Того нема в нашій Біблії. — А де є книга Премудрости? —Також нема в Біблії Свідка Єгови. Коли я так почав перераховувати показалося, що в Біблії Свідків Єгови **нема ось таких цілих книг, а лиш поодиноких віршів:**

Там нема:—

1. Книги Товит,

2. Книги Юдит,
3. Книги Премудрости Соломона,
4. Книги Ісуса сина Сирахова,
5. Книги пророка Варуха, що слідує по книзі пророка Єремії,
6. Першої книги Маккавеїв,
7. Другої книги Маккавеїв.

—Бачите, кажу йому—у вашій Біблії знаходяться дивні річи: Ви повикидали зо своєї Біблії аж СІМ ЦІЛИХ КНИГ, і говорите народові, що маєте **цілу Біблію.** Як вона ціла, коли ви Свідки Єгови, відкинули ті книги, які Католицька Церква **завжди** держала, які знані по всьому світі, а ви Свідки Єгови **відкинули правдиве слово Боже,** ще й хочете другого вчити неправди. Нераз й не два чув я в церкві чтенія з книги Премудрости Соломона, нераз чув про Маккавейських братів, а ви того всього не маєте! Читав я рівнож про побожну Юдит, а ви й те усунули зо своєї Біблії, та й ще народові голову забиваєте кажучи, що маєте правду. В таку брехливу правду не повірить ніхто. Як бачу ви Свідки Єгови неправдою воюєте й тому не можу ніяк з вами погодитися. Я маю свою Біблію й тому не потребую вчитися чогось та мнового, бо ви нічого нового не маєте. **Ви не маєте навіть того, що всі посідають, не знаєте того, що люди вже давно забули, бо ви повикидали те, що дотепер люди посідали.** Як отже ви маєте смілість говорити що католики повикидали зо своєї Біблії, наколи не маєте навіть того, що католики?

—Е, та ви не хочете мене слухати,—каже мені свідок Єгови,—а я вам все вияснивби. —Як вас слухати, коли ви неправдою воюєте. Таж сліпий може бачити, що у вашій Біблії нема **цілих сім книг Старого Завіту.** Чи ще треба більше? —Тому, що ви такі вперті, то я вам полишу пару книжок до читання, а побачите, що ми маємо рацію. Лиш добре вчитайтеся в ті книги, вони наповнені гарною наукою. Тепер мусимо попращатися вже, бо на нині вже нам стане, а я певний, що ви ще до нас привернетеся, коли прочитаєте те все, що написане нашими вченими Свідками Єгови. Ми даємо народові здорову та хосенну науку,—сказав мені Свідок Єгови, пращаючись. Вашої хати необмину при нагоді, бо знаю, що до нас схиляєтеся.—

А. Д.

ДВА ВЕЛИКОДНІ в Большевицькій Тюрмі

(Спомин)

Написав **А. Войновський,** скиталець

УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД В БОРОТЬБІ ЗА ВОЛЮ І НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

ВЕЛИКДЕНЬ 1941 р. довелося мені стрічати в тюрмі в Станиславові (Західна Україна). В тім часі я сидів в келії число 45, яка була на першому поверсі тюрми. Келія ця за часів Польщі була призначена для одного вязня. Називано такі келії поодинка. А як вже там сиділо двох, то се називали переповненна. За совіцької влади, то в такій келії сиділо 26 вязнів. Келія та мала 2 і пів метра довжини, а два метри ширини. Спали ми в ній в цей спосіб: Сідав оден під стіну, звичайно в кут, і плечима спирався до стіни. А другий сідав йому поміж ноги, та спирався першому на груди. І так цілий ряд Попри него другий, і третій та четвертий.

Склад мешканців келії ч. 45 був дуже ріжно-манітний. По національности: 16 українців, 8 поляків та два жиди. По фаху: українці, 6 селян, 8 робітників, оден купець, і оден священик Отець Я. Поляки: 4 студенти, два робітники, оден лікар капітан польської армії, та оден бувший комендант польської поліції. Жиди: один фотограф І., знаний в цілім Станиславові. Другий жидок найбільш-характеристичний. Називався Іцько К. З фаху кравецький челядник. А за Польщі знаний агітатор комуністичний, який багато разів сидів в тюрмі за комуну. А польська поліція повибивала йому майже всі зуби. Енкавуде арештувало його ніби за те, що він невирахувався з тих грошей, які він одержував за часів Польщі на комуністичну роботу в Станиславові. Жидок клявся що він нічого невинен. Він нераз говорив: так я одержував гроші на комуністичну роботу, головно від Мопру. (Міжнародна організація помочі Революціонерам), але я ті гроші всі зуживав на агітацію,— твердив він. Щей свої гроші, які й зарабляв, я докладав. Таж я немаю ані одного порядного убраня. Немаю машини кравецької, хоч я 8 літ був челядником кравецьким. Не о гроші тут ходить. Вони хотять знищити правдивих комуністів. Сталінська бюрокра-

ція, давно знищила ідейних борців комунізму. От такі то мудрощі виказав він часом декому з нас. Його брали на допити, та сильно катували як ворога родіни. І притім все йому закидали і сіонізм (жидівський націоналізм) і троцькізм. Одного разу він був на допитах 48 годин (дві доби) без перерви. І прийшов збитий як навинене яблоко. Мав сині аж чорні, цілі крижі та плечі. А в маю 1941 його розстріляли, в два тижні потім Великодні, який я хочу описати.

Ось з такими то спів-мешканцями я стрічав Великдень 1941 р. Рано-раненько як лише перші проміні сонця почали продиратись через тюремне вікно до келії, священик Отець Я. підвівся трохи вище, і до свойого сусіда, Миколи сказав досить голосним тоном, "Христос Воскрес!" Сьогодні Великдень, Миколо, додав священик. Воістину Воскрес!" відповіло нараз кількох вязнів. Робітник Іван, родом з Богородчан, який перед двома днями одержав вирок кару смерти, встав та почав пукати до сусідної келії. Пукання це своєрідний шифр тюремний, якими Іван передавав до сусідніх келій вістку, що сьогодні Великдень. А так само передавав традиційне Христос Воскрес з келії ч. 45 до інших келій. Петро С., родом зі Снятинщини, був се селянин в середнім віці, і мав дуже гарний тенор. Був се тактовний вязень, і його всі любили та шанували. С. устав, і каже: Увага хто є католик, заспіваємо традиційне "Христос Воскрес". Випробував він свій голос, подав ще декільком, і за хвилю через повибивані шиби тюремного вікна понеслось Великодне Христос Воскрес, смертію смерть поправ; тягнув уже кожній повним голосом. Найстаршому вязневі селянинові Миколі Г. котились рясні сльози. В дверях почули ми сильний стук, "Чево желечиш?." і слідує сильна московська лайка. Але на це ніхто не вважає: пісня Христос Воскрес слідує далі. В перервах чути як інші келії співають.

В дверях отворилась візітирка, і показалась твар дозорця. І досить голосно, щоб перекричати пісню крикнув: Кагда я спрашую то замалчіть. Вязні на хвилину перестали співати, але прочі келії співали. Іван Г., який стояв під стіною і співав, скоро переступив кількох вязнів, і своїм юнацьким голосом відрубав дозорцеві: Сьогодні Великдень, азіяцька потворо, наше свято, і набрав повній рот слини та плюнув нею дозорцеві межи очі. Твар азіятської потвори зникла а візитирка замкнулась. Священик з кута затягнув громовим баритоном: Да Воскреснить Бог, і разійдуться вси врази його, —підтягнув С. та інші.

(Далі буде).

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

MAY, 1948

The Persecuted Church

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

IF ONE is not well disposed, and wants to argue and squabble about "ifs" and "ands," there can be room for doubt as to the validity of the claim that the Catholic Church is the only true Church of Christ.

But, in all sound logic, it cannot be denied that there should be but one true religion. Furthermore, it cannot be gainsaid that the Catholic Church comes nearest to meeting the several requirements of the one true Church of Christ, as He established it. However, the one evidence of authenticity that no church by any possible chance, can, or cares to, borrow, is the verification of Christ's prediction: "They have persecuted me, they will also persecuate you." (John 15:20) "Blessed are ye when they shall revile you, and persecute you, and speak all that is evil against you, untruly." (Matt. 5:11); "If the world hate you, know ye, that it hath hated me before you." (John 15: 18).

What church has been persecuted, maligned and discredited as the Catholic Church has been? The Jews have, indeed, tasted bitterness; but the great reason is not so much their religious beliefs as the fact that they happen to be just a bit too smart and aggressive in the world of commerce and finance. In general, the Gentile's industrial intelligence and grasp of financial matters cannot cope with Israelite's alertess. There's the rub.

For the rest, there is no religion that has had to withstand the continual criticism, the hatred of the world, and the machinations of the secret plots of her enemies, so consistently all through the ages since the time of Christ, even unto this day, as the Catholic Church has had to do. There is no one in the whole world, even her bitterest enemy, who can deny this fact or brush it aside. It is history, which has to be accepted at face value.

The Catholic Church has suffered from kings and emperors, from the days of Nero to those of Lenin and Stalin. In every land, her children have met martyrdom for the faith. They have braved the executioner's axe; they have faced the hungry lions in the Roman arena; they have withstood the leaping flames; neither have they quailed before the firing squad of modernity.

It is not so long ago that Father Pro, a Jesuit priest of Mexico, was apprehended for bringing the consolation of his faith to poor Mexi-

cans, urging them to remain faithful to Christ. For this crime, he was condemned to die. Early one morning, when this young priest faced a squadron of soldiers, to be shot to death, he begged a single favor: not to have his hands tied. Laying them across his breast in the form of a cross, he fearlessly waited for the command: "Fire." When it came, he crumpled, with twelve shots through his chest, crying, as he went down, "Viva el Cristo Rey" (Long live Christ the King).

The Church witnessed the despoliation of her property by Henry VIII, and the captivity of her Supreme Pontiff by Napoleon Bonaparte. But she surrendered not, either for king or peasant, the rights of the Master or one single jot or tittle of those divinely revealed truths which Jesus Christ commanded her to proclaim to all the nations of the world until the end of time.

That is the reason why people hate and persecute her—because she, alone, unflinchingly, stands by her God-given mission. She declines to accede to the passions of men and the whims of the world. She has refused to surrender to the gilded paganism of the day, and has declined to lower her ethical standards to suit the demands of a pleasure-loving world. She is a consistent stumbling block in the path of the Prince of Darkness.

Why does not Satan inspire people and nations against other religions? He full well knows and realizes that, with the acids of modern unbelief eating deeply into the traditional fabrics of these other faiths, he does not have to worry much about the harm being done by them against his kingdom. The proved and practical policy of the devil it not to bother about what does not stand in his way.

The Church does not want political power or control. This has been proved elsewhere. The Pope, the Bishops, the priests and the nuns, work for only one objective—to save souls. They may sometimes protest, object, and even fight for Christ's rights; never, however, with the idea of harming people, but to hold them from harm. When a demented mother is about to slay her child, any person in his right mind will struggle to withhold her. This is the attitude of the Catholic Church toward a world gone mad with error and misery. She will fight and suffer and risk her life in defense of what is right. Naturally this will sometimes interfere with the plans of those who are unprincipled; hence the hate and the desire for her destruction.

Because there is no church which stands so defiantly for what is good, holy and essential in God's service, the Catholic Church is always suspected, mistrusted and opposed. Christ never did injustice or harm to anyone. In His three years of public life, He daily "went about doing good." At the end of His days, notwithstanding all His deeds of kindness and His solicitude for the commonweal, He was hated and rejected; the reason being that He was too solicitous, too fearless, and too jealous of the salvation of mankind, to suit the devil and his legions.

✖ ✖ ✖

WHAT ABOUT ZIPPERS?

Notice in a Scotch church: "Those in the habit of putting buttons instead of coins in the collection plate will please put in their own buttons and not the buttons from the cushions on the pews."

Killers of Souls

Reprinted from "SERMON SEEDS."

NATURAL affection is so sweet, so assuring and confidence-inspiring. A father or mother who is adored by his or her children feels like the luckiest and richest person on earth. A friend who has the love and deep appreciation of those whom he has benefited, to whom he is kind and considerate, has a feeling that he would not part with for anything in the world. Still, often this seemingly God-given blessing constitutes the devil's opportunity.

There are many people living under the same roofs, who are the wolves of Satan and, by their affection, are the stumbling block to eternal salvation for the very ones whom they love. Many an otherwise good father will simply jeopardize the eternal interests and welfare of his doting children by his religious indigerence and neglect of faithfully attending his spiritual duties. Many a fine mother will harm her children almost irreparably by freely criticizing at home the priests or the Sisters and finding fault with the sayings and doings of their spiritual leaders. Children who believe that there are no greater and more wonderful people on earth than their own parents, naturally think that whatever their father and mother do or say is all right and perfect. If they realize from another source that they are wrong, they will find plenty of excuses for them so that they are still right in their eyes under the circumstances. This attitude of children towards their parents, who are wrong, will have a lasting effect on their character and behavior, which may ultimately endanger their eternal salvation.

There may be a brother or a sister in the home who would not think of ever hurting anybody in the family, but who, nevertheless, by their light talk and smart comments, by their frivolous attitude and shady conduct, inflict more serious wounds than if they would cut their little brother's arm off or pluck out sister's eyes.

You will find friends who are all devotion and ready to make sacrifices anytime to do you a favor or render you happy; and still, the kinder they are, the more they protest their love for you, the stronger they "bind the hoops of steel" that will clamp you to the devil, for the condition of their souls is delirious with evil inclinations.

In cases like this, the soul's interest should be carefully studies, cool and sober judgment applied, drastic steps taken before it is too late.

Don Bosco had worried for a long time about some boys, wolves in sheep's clothing, amongst his flock. He had tried everything in vain ,till one day he called all in his institution together and explained how sorely distressed he was about those who had come to tear away the souls entrusted to him. He pointed out his solicitous care

and sacrifices for them and then he suddenly called them by name and said: "You are a wolf going about in the midst of your companions, keeping them away from the superiors and putting their counsels in derision. You are a thief darkening the candor of innocence by your talk. You are an assasin snatching little ones away from the Blessed Mother by means of certain notes, books and hiding places. You are a devil spoiling your companions and preventing them by your jests from frequenting the Sacraments."

The shock of Don Bosco's sudden outburst was great and so much out of keeping with his usual gentleness, that those who were guilty, instantly realized their great fault and false position.

Very often, much misery could be spared if wrong affection would be jolted into the right place, if parents, brothers or sisters would be pointedly made to realize what a sorrowful handicap they are to the spiritual welfare of those for whom they care so much; if friends would be plainly told that with all their so-called love, affectionate attention and material solicitude they are nothing else but killers of souls.

✖ ✖ ✖

POPE PIUS "FIRSTS"

Pope Pius XII is:

The first Pope whose election was announced by radio, and who gave his first papal blessing by radio.

The first Pope whose coronation was attended by a representative of the President of the U.S., Joseph P. Kennedy, then U.S. ambassador to Great Britain.

The first Pope to have visited the U.S.

The first Pope to have visited both North and South America. Both visits were made while he was still Cardinal Pacelli.

The first Pope to have visited all the American cardinals in their own countries and in their own Sees.

The first Pope to have received honorary degrees from four universities in the U.S.: the Universities of Notre Dame, Fordham, Georgetown and Santa Clara.

The first Pope to have ridden in an airplane. In the U.S. he traveled from coast to coast by plane.

The first Pope to have been the guest of a President of the U.S. He had luncheon with the President at Hyde Park.

The first Roman to have been elected Pope for more than 200 years. His birthplace is preserved in Rome.

The first cardinal secretary of state to have been elected Pope in 272 years—since the election of Pope Clement IX.

The first Pope to have been elected after Vatican City was established and the temporal power of the Popes restored. The Lateran Treaty restored the temporal power of the Pope and created Vatican City in 1929.

✖ ✖ ✖

TENDER APPEAL

This sign was recently seen over the tomatoes on a vegetable stand in New York:

"Please, madam, do not squeeze me until I am yours."

✖ ✖ ✖

Seventh Day Adventists

QUESTIONS AND ANSWERS

By Fathers Rumble and Carty

(Continued)

16. *Could not a person keep Sunday holy without going to Mass?*

A Catholic could not, when there is nothing to prevent his attendance at Mass. It is a mortal sin to miss Mass, and if he put himself into a state of mortal sin he vitiates all else he might attempt to do. That is, of course, unless he makes an act of perfect contrition, after which he could do some good actions; but he would not have fulfilled God essential law.

17. *Could he not pray and read his Bible all day?*

I doubt it. But if a Catholic did do that, he would be doing what God does not command, and neglecting the thing God does command.

18. *Why is it mortal sin to miss Mass on Sundays?*

Christ said, "If thou wilt enter into life, keep the commandments." Now one of these commandments is, "Remember that thou keep holy the Sabbath day." Thus God demands the sanctification of one day in seven in a special way. His very use of the word "Remember" implies a grave obligation not to forget or omit this duty. It is a mortal sin to disobey God in this matter. But how are we Christians to observe this commandment? Who is to tell us? Our Lord says, "If a man will not hear the Church, let him be as the heathen." Matt. XVII., 17. We must, then, hear the Church. Now the Catholic Church tells us that the central factor in the religion of Christ is the Mass, and that the chief thing in the sanctification of Sunday is to be present at the offering of that Sacrifice to God This obliges under the pain of mortal sin, unless sickness or other grave difficulties prevent such assistance at Mass. Remember that men are not only individual beings. They are also social units in a collective nation. And as they are obliged to worship God in their individual capacity, so too collectively. God has always demanded public worship, and from the earliest Apostolic times Christians met regularly for religious exercises in common.

19. *Why should Catholics be thus burdened?*

Religion is a debt to God. We Catholics pay this debt regardless of our own comfort and pleasure. We do not pay earthly debts when it gives us pleasure, and refuse to

pay them when it displeases us. It is a matter of honesty and justice.

20. *Why are not Catholics taught good living, instead of going to Mass and giving money?*

You wrongly suppose that the Church insists upon attendance at Mass and money-giving, and that she is indifferent to truth and good living. You should ask Catholics who do attend Mass what they are taught, instead of making prejudiced guesses.

21. *Many go to Mass and are as bad as non-church-goers.*

Would you have them continue in their sins and discontinue going to Mass? That is what the average non-church-goer does. It would not be so bad if he did so and kept silent about others. But it is intollerable that he should rail at those who do attempt to offer some worship to God.

22. *All the same the one who goes to Mass is no better in God's sight than the one who does not.*

He may not be in other things, though even that is unlikely. But he is certainly better in God's sight insofar as he attends Mass. If the church-goer has faults, I do not justify them; but those faults will be less grave than the sin of the man who neglects the greatest of his debts—that to Almighty God.

23. *Catholics go to Mass and then are free to do what they like on Sunday.*

By going to Mass Catholics have remembered to keep holy the Sabbath day, which is required. For the rest, Catholics are not allowed to do as they please afterwards. They are forbidden all unnecessary servile works, and are, of course, forbidden, as always, any sinful conduct. But they are not forbidden lawful relaxation from ordinary pursuits.

24. *To keep a day holy means to keep it pious, godly, and sacred.*

Catholics do keep the day holy. The day is consecrated to God by definite duties of religion. Innocent recreation does not desecrate it. Eating one's meals on Sunday is not in itself a pious act, yet it does not desecrate the day. To keep a day pious does not mean that every single act must be one of piety. Any act which is not sinful can be offered to God's greater honor and glory, even as David offered his dancing before the Ark of the Covenant. When the Pharisees complained to Christ that the disciples were doing what their traditions held to be unlawful, Christ replied that the Sabbath was made for man, not man for the Sabbath.

25. *Is playing tennis keeping a day holy and as a day of rest?*

Playing tennis is not sinful. It is neither holy nor wicked of itself. It is mental and bodily refreshment of one's forces. But how far will you go? If I may not play tennis, may I exercise my limbs by walking? If I may not use my legs, may I use my eyes in reading? If not, may I use my lungs by breathing? Where are you going to stop in the use of one's faculties? Religion was not meant by God to be a straitjacket of gloom.

26. *Our Protestant ministers forbid sport on Sunday.*

If so, they do so on their own authority, not on the authority of the Scripture.

27. *Anyway, those who take up games on Sunday drop their Church after a time.*

That may be true of many Protestants who know that their ministers forbid such things unreasonably, and therefore give up going to church at all. It does not affect Catholics. We have easily the largest number of church-going people, even though we refuse to adopt the man-made prescriptions of Protestant ministers.

28. *After Mass, Priests even organize picnics and outings.*

The Catholic Church is the only Church which can oblige her people to worship God definitely on Sunday, and many of her churches are filled three or four times on that day. There is nothing wrong with innocent recreation provided it does not interfere with one's duties to God and attendance at religious worship. Sunday is a day on which we must avoid hard bodily labor, worship God, and take lawful rest. But God never intended us to sit glum and gloomy from Saturday until Monday, as if that could offer Him the greatest possible honor and glory. Of course, the Catholic Church may be guilty according to the standards of many Protestants, but she has never admitted those standards. The Catholic goes to an early Mass, slips home, has his breakfast, and then enjoys God's sunshine in innocent recreation. His greatest critic is the man who breakfasts in bed, and reads the Sunday papers until 11 a.m., religiously refusing to play the piano. If he feels like it, such a man goes along to some service at a popular church or chapel in the evening, believing himself to be one of the chosen few who have gone to church that day, forgetting the legions of Catholics who have done so whilst he was still in bed.

29. *I want you to reconcile such conduct with Christ's commands.*

Innocent recreation on Sunday is not opposed to Christ's commands. You decide upon your own notion of what Christianity means, and calmly demand that I reconcile Catholic practice with your notions, as if your ideas were infallibly correct. That is the way with Protentantism. Protestants won't accept the authority of he Pope, believing his claims arrogant. Then each proceeds to set himself up as his own Pope. Why should I accept your tests of what Christianity should be as possessing any value? Another Protestant, with different ideas, will want me to reconcile Catholic practices with his notions. If Catholic teaching could square with every peculiar idea of each Protestant inquirer, it would have to be as changeable as the chameleon.

30. *If sport on Sunday were no harm, Christ would have said so.*

Let us put it the other way round. If it were sinful, it is possible that Christ would have said so. We certainly cannot expect Him to describe all that is not sinful. Sleeping is not sinful, yet nowhere does Christ solemnly assure us that it is no sin to go to sleep. Christ omitted any explicit reference to sport on Sunday just as he omitted to refer to the wearing of shoes, sleeping at night, or the breathing of the air God gives us.

Jan Masaryk and the Morality of Suicide

By Rev. Richard Ginder

A LOT of people, William Henry Chamberlain and Dorothy Thompson included, are saying that Jan Masaryk, if he committed suicide, did a fine thing.

Chamberlain says, for instance, in the New Leader of March 20, "After all a man can make no greater atonement than to lay down his life."— but there's a big difference in "laying down" and "taking" one's life. "Sometimes," Chamberlain goes on, "the shock of a supreme crisis arises an ordinary, weak man to greatness and transforms an opportunist into a hero. So it was with Masaryk. In losing his life he saved his soul. Jan Masaryk now belongs in the pantheon of martyrs for freedom."

To all of which we say nonsense! Suicide is cowardice. One does not become a martyr by jumping out of a third-floor window when the going gets tough. Martyrdom is not so cheaply to be had.

The direct taking of one's own life on one's own authority is in itself a mortal sin. We say "in itself" or objectively, at least, since we can imagine cases where for one reason or another the suicide does not realize the evil of his action. Such might well have been the case with Masaryk since, as far as we know, he had no particular religion nor was he especially conspicuous for his piety.

Here Is What
The Bible Says

In the Old Testament, we have the Fifth Commandment: "Thou shalt not kill." "Hence neither your neighbor nor yourself," St. Augustine observes: "for he who kills himself kills none other than a human being."

"Whosoever shall shed man's blood, his blood shall be shed: for man was made to the image of God" (Gen. 9: 6).

"I will kill and I will make to live," God says: "I will strike, and I will heal, and there is none that can deliver out of my hand" (Deut. 32-39).

"For it is thou, O Lord, that hast power of life and death, and leadest down to the gates of death, and bringest back again." (Wisdom 16:13).

And in the New Testament, St. Paul writes: "For none of us liveth to himself; and no man dieth to himself. For whether we live, we live unto the Lord, or whether we die, we die unto the Lord. Therefore, whether we life or whether we die, we are the Lord's" (Romans 14: 7-8).

The Reason For
This Prohibition

The fact is that we have only indirect ownership of our bodies. They have been granted us for the purpose of glorifying God and serving as the instruments of our salvation according to God's Providence. Hence we must subject ourselves to God's will permitting Him to decide when our life on earth is to end. Otherwise we place ourselves in the position of seeking to frustrate His plan in our regard.

As for ourselves by suicide we not only put an end to the opportunity of increasing our merit, but we lose God and incur damnation —in other words we make an utter and irreparable mess of our whole existence .

There is the further fact that no one of us is an isolated unit. Each of us exists as a member of his family and of society. Each of us has a social function, even though it may be unknown to us: The well man is a carpenter, a physician, a street-sweeper. The sick among us, by their patient suffering, merit grace for sinners. Beyond that, we are all bound by ties of affection. There is none of us so down-and-out that he has no one to love him. All this is wiped out by suicide— which, as Chesterton says, is an insult and an affront to all of God's creation.

Objections Raised
By Unbelievers

Here are some of the objections most commonly raised against Christian Doctrine on suicide:

1. *Men have sometimes become so painfully afflicted and depressed, v.g. the wretched captives in Communist and Nazi labor-camps, that they have seemed justified in choosing death rather than a living hell.*

But this overlooks the purpose of life. We are not here to enjoy ourselves or even to have a bare modicum of natural happiness; our first purpose is to work out our salvation in whatever circumstances God permits us to fall. Not unmindful that this is being written in a comforable study amidst all the amenities of scholarly leisure, we still have the conviction that God sends His grace and strength proportionate with every affliction. No one is tempted beyond his strength. And, as a matter of fact, the post-war literature abounds in examples of men raised to pinnacles of heroic virtue behind the barbed wire of concentration camps. There were those who fell by the wayside, to be sure, under the terrible trials to which they were exposed. It is only God who can render a merciful and a just judgment on their actions and motives.

2. *Is not suicide preferable to disgrace?*

Not at all. If we are unjustly accused, suicide cuts off every chance of vindicating our honor. If, on the other hand, the charges against us are true, we aren't going to help matters by stepping out of the picture. The reasonable thing to do is to retrieve our good name by going on to lead an honorable and a just life.

3. *Under threat of rape, some have sought death as preferable to loss of chastity.*

But chastity is a supernatural virtue, rooted in the soul. It is not

affected by what the body suffers under violence. As for physical virginity, it is not of such great importance that a woman can't voluntarily and licitly lose it in a surgical operation when her life is in danger. The ultimate fact remains that no one may commit a sin for any reason at all, however good.

4. "Hopeless incurables are a burden to themselves as well as to everyone around them."

But they have their place. Through patient suffering, they increase their own merit and draw God's grace down on the world. To those around them they offer an occasion of practicing patience, forebearance, and charity. Their lives, if well motivated, are very fruitful in the supernatural order.

Out Of The Frying Pan

We have no intention of passing judgment on Jan Masaryk. It's very doubtful that he did commit suicide. There is some likelihood that he was pushed or thrown from the upper window. Even if he did take his own life it must be remembered that he was practically beside himself with remorse and anxiety and that, as we said, he does not appear to have had much training or belief in Christianity. We can only pray that the good God will have mercy on his soul.

Direct suicide is always the wrong way out. It's a case, almost literally, of stepping out of the frying-pan into the fire. It is a mortal sin so odious and unnatural that the Church refuses the dead person Christian burial in consecrater ground.

—*Our Sunday Visitor*

✖ ✖ ✖

ACCORDING TO GOSSIP

The average man in the eyes of gossiping neighbors is bound to lose no matter what he does in life.

If he is poor, he is a bad manager. If he is prosperous, he made his money through cheating or pure luck.

If he is in politics, it's for what he can get out of it. It he's not a politician, he doesn't know enough to get a government job.

If he deosn't give to charity, he is considered niggardly. If he does, it's only for the show.

If he is active in his religion, he's a hypocrite. If he doesn't join several church sodalities, his salvation is in question.

If he shows affection, he is a rank sentimentalist. If he keeps his affection to himself, he is cold blooded.

If he dies young, there was a great future ahead of him. If he attains old age, he missed his calling. (Marienbote).

✖ ✖ ✖

MEASURE OF GREATNESS

George Washington would never allow himself to be outdone in courtesy and politeness. He was one day walking with a friend. A Negro approached and saluted the President. Washington stopped and politely returned the greeting. His companion expressed surprise at his conduct; but Washington replied:

"Would you have a poor old Negro surpass a man of my position in politeness?"

✖ ✖ ✖

With God on Your Side You Just Can't Lose!

By The Rev. J. A. O'Brien

THE saints are people of great faith. God and the invisible realities of the spiritual world are more vivid and real to them than are the material objects which impinge upon their senses. They are not bitten by doubts which paralyze the nerves of action; nor are they palsied with questionings which transform forthright conduct into endless vaccillations. They are not fissured personalities but well-balanced, integrated personalities. They know where they are going and how to get there. They are willing to face opposition and endure hardship and suffering in order to achieve their goal. They know that as long as they have God on their side they cannot lose. For God and one constitute a majority.

In thus affording one a consciousness of the presence of God, religious faith is a source of courage. The doubter, the skeptic, is exposed to a devastating sense of loneliness and isolation. He feels like a sequestered being in an alien world. "How lonely we are," observes Thackeray, "in the world! how selfish and secret! everybody! ..Ah, sir; a distinct universe walks about under your hat and under mine; all things in nature are different to each; the woman we look at has not the same features, the dish we eat from has not the same taste to the one and the other; you and I are but a pair of infinite isolations, with some fellow-islands a little more or less near to us."

While this feeling of isolation may come at times to everyone, it is the skeptic who is particularly haunted with this sense of cosmic loneliness. To the believer dark skies and rainy days may come, but he knows they will pass and soon the sun will shine again. He is at home in his Father's vast temple and knows that he can never wander beyond the reach of the everlasting arms.

The Maid Of Orleans

St. Joan of Arc offers a striking illustration of the courage that springs from a deep religious faith —her faith in the mission which she believed to have been entrusted to her by God. A simple peasant girl rides forth to drive the English from Orleans and to crown the Dauphin Charles King of France. In February of 1429, accompanied by six men-at-arms, she sets forth on her perilous mission to the court of the Dauphin at Chinon. Her calm assurance of the success of her missions overcomes the doubts of Charles, who outfits for her an army of about five thousand men.

Clothed in a coat of mail, armed

with the sword with which Charles Martel had vanquished the Saracens, she rides at the head of the army. She inspires them with her confidence and fearlessness and leads them to a brilliant victory at Orleans, forcing the English to flee. All are agreed that the victory is traceable chiefly to Joan's extraordinary pluck and daring leadership. In a single week, with victories at Jargeau, Beaugency and Patay, the English are driven beyond the Loire. Joan has now made it possible for Charles to be crowned king of France. On July 17, 1429, holding the sacred banner, she stands beside Charles at his coronation in the Cathedral of Reims. In an unbelievably short time Joan's courage and determination have achieved the impossible.

Patriotism and Religion

Neither did her pluck and bravery desert her when, her mission accomplished, tribulation fell like rain upon her. Condemned as a heretic and a witch and about to be burned at the stake in the street of Rouen, she displayed the same calm demeanor, the same fearless scorn of danger. Even when the flames mounted around her, there were no shrieking cries, no agonized pleading for release from the fiery death meted out to her by the people whose country she had freed and whose monarch she had crowned. Here was a courage which eclipsed even her spectacular victory at Orleans. "Courage in strife," observes H. M. Homlinson, "is common enough; even the dogs have it. But the courage which can face the ultimate defeat of a life of good will... that is different, that is victory."

To the people of France, St. Joan of Arc is a symbol of the twin virtues of patriotism and religion, the love of country and the love of God. In travels through France I have found few if any statutes of popular heroes so ubiquitous in town and countryside as those of the Maid of Orleans, with her sword held high. To me she stands a symbol of courage in victory and in defeat. As Browning said:

...Through such souls alone,
God, stooping, shows sufficient of
His light
For us in the dark to rise by.
And I rise.

The life of every saint illustrates the truth that religious faith begets calmness and courage. When the Apostles awakened Christ, fearful that the storm at sea would capsize their faril bark, Christ laid bare the source of their fear when He said: "Why are you fearful, O ye of little faith?" Why are you so foolish as to fear, the master asks, when you know that I am with you? Religious faith washes away fear and begets an inner satisfaction upon which the outward blows of adversity beat in vain.

—*Our Sunday Visitor*

× × ×

WHAT SHARP EYES YOU HAVE!

The professor in Americanization had been lecturing intensely on the American flag to his class of aliens seeking citizenship. When he had finished, he turned to one of the students and asked: "Ginsburg, now please tell me—what flies over the city hall?" Ginsburg thought hard for a moment, then answered: "Peedgins."

× × ×

Catacomb Burial

By Walter Lowrie

IT may be doubted whether a Christian art would ever have been born if it had not been born in the catacombs, where it was a spontaneous expression of the hope of everlasting life. The catacombs themselves, though they give proof of some skill in mensuration, are very far from being works of art, although they have a certain fascination for romantic minds.

When Antonio Bosio, at the end of the 16th century, rediscovered the forgotten catacombs, men were so amazed at their extent that they could not well believe the Christians in Rome were numerous enough in the ages of persecution to need so many tombs, or would be allowed to own them, or indeed be capable of carrying out so prodigious a work. On the other hand, they were inclined to exaggerate, to suppose that all the catacombs were connected with one another and with the churches within the walls, so that Christians when they were in danger could escape to a safe hiding place. For it was supposed that the state was ignorant of the underground cemeteries, where Christians could live in times of persecution, and where they commonly resorted for worship. People are inclined to cling to such misconceptions only because they are romantic. We know now that the total length of the subterranean galleries is something like 550 miles and that they were made expressly for Christian burial They certainly were not made for Christian assemblies, for the galleries were barely a yard wide, and the chambers to which they led were not often large enough to contain 50 people, whereas by the middle of the 3rd century there were 40,000 Christians in Rome. When we read that in times of danger Christians sometimes took refuge in the cemeteries, we are to understand that they dwelt for a time in buildings erected above ground, for no one could live long in the mephitic air of the tombs. There certainly were buildings above ground, for there was nothing secret about the possession of the cemeteries; and the extent of the area was doubtless defined, as Roman custom prescribed, by an inscription on the portal which indicated so many feet *in fronte* (facing the road) and so many *in agro* (indicating depth). Utmost care was exercised not to transgress the limits and encroach upon neighbors. The first galleries were commonly traced along the boundaries of the property; those which were built later stopped when they met them. Even catacombs separated only by a public road were not united by tunnels under it.

How the Church, when a proscribed religion, managed to possess property by legal tenure is not clear, but the fact is indubitable. For during periods of persecution both churches and cemeteries were confiscated and afterwards returned

to the Christians as their corporate property.

Wealthy Christians who gave their houses for public worship and made room in the neighborhood of their private tombs for burial of brethren would doubtless retain for a time the legal title to such places. At the beginning of the 2nd century many cemeteries, if not all, were recognized as the property of the Church. The biggest of them was then put by Bishop Zephyrinus under supervision of his deacon Callistus, who was destined to be his successor, and it still bears Callistus' name, although he was not buried there.

We may well wonder how the Church would hold title to its properties within the city, but the cemeteries present a less difficult problem; for Roman law, which permitted the slaughter of Christian martyrs, protected their tombs. The mere act of burial, without any special art of consecration, put the grave under protection of the Pontifex Maximus. Severe penalties were attached to any violation of a sepulcher, and the protection accorded the grave was extended to the monument which adorned it, to the surrounding ground alloted to it, the buildings devoted to funeral feasts, and any other property devoted to its maintenance.

Because of their magnitude and complexity the Roman catacombs suggest that Christians preferred a singular mode of burial. But in fact, there was nothing strange about it. The family subterranean chamber was a common feature of Etruscan and Roman burial. In the greater part of the empire, graves were dug beneath the surface, as they are now. Rome by reason of the character of its volcanic soil offered peculiar opportunities for construction of what we call catacombs; fortunately, for nowhere else were there so many Christians. Even at Syracuse, where catacombs were excavated in calcareous rock, the individual chambers and galleries had an amplitude far greater than those in Rome, as had those also at Naples, where they were dug in a harder tufa. The existence of Jewish and Gnostic catacombs at Rome also shows that the Church had not adopted a manner of burial uncommon in the period.

But upon one thing the Christians insisted: they would not be buried with unbelievers, and they preferred to be buried near the martyrs. Hence, it was a matter of course they should have their own cemeteries. "It is permisible to live with the pagans," said Tertullian, 'but not to die with them."

The name *catacomb* was not used in early times for the subterranean cemeteries. The word *cemetery*, which means a sleeping place, is Greek, seldom used by the pagans but preferred by the Christians. Not till the Middle Ages was *catacomb* used for Christian cemeteries in general. In the first instance it designated a particular locality near the third milestone of the *Via* Appia, where now we find the Church of St. Sebastian and a catacomb bearing the same name. *Kumba* is a Greek word meaning a declivity; *kata* means *on*.

How aptly it was applied to this place we did not know till recent excavations under the church, which originally was dedicated by Constantine to the Apostles, revealed a steep ravine lined with tombs. Because of the belief that Peter and Paul had been for a while buried here, this cemetery, which was properly called *ad catacumbas*, was kept open and accessible to pilgrims until the 9th century, when all the other underground cemeteries were forgotten, and for his

reason the particular name it bore was attributed to all similar burial places.

The cemetery of Domitilla shows how irregular the construction often was. The galleries, barely a yard wide and not much more than a man's height, served principally to reach the burial chambers (*cubiculum* is the word used by archeologists), but eventually they afforded room for undistinguished burials in shelf-like cavities excavated in the walls; and to afford more room the galleries were often made much higher by sinking the floor lower. Such a grave was originally called a *locus* (the archaeologists have invented the name *loculus*). The body was simply wrapped in a winding sheet and not often embalmed.

The *loculus* was then closed up with a stone slab, or simply with tiles imbedded in plaster, with or without painted inscription. A more distinguished grave was the *arcosolium*, which commonly had room for several bodies laid side by side, with the tombstone above it. Sarcophagi of clay, lead or stone, often without ornament, or simply ornamented or elaborately carved, were used for wealthy persons buried in the family chambers or crypts, and at a later time in the churches above ground.

The cemetery of Callistus had six levels. There was a limit, however, imposed by the quality of the soil and the depth at which water would be found. The tufa (a soft stone composed of volcanic ashes and sand) must be neither too hard nor too crumby. Sometimes searchers were able to discover a catacomb by determining where it ought to be, that is, where soil and lay of the land were favorable.

Evidently such vast works were not constructed haphazardly. They required skilled direction, not only for selection of sites but for extension of the excavations. In fact, the *fossores* (excavators) constituted a kind of guild. To them was committed preparation of the dead for burial, as well as their interment. But to their office there attached none of the ignominy which made contemptible the *vespillones* who performed such functions in the pagan community. On the contrary, they were proud of their title and inscribed it upon their tombs as a mark of dignity and merit. In the 3rd century they were counted among the clergy as the lowest grade. In S. Callisto, the official catacomb of the Church, the *fossores* had a *cubiculum* of their own; and from several inscriptions it appears that in the 4th century they had in their hands the management of the cemeteries under the control of the superior clergy.

Although the catacombs were not expressly designed for public worship, it is evident that from the earliest times the Eucharist was celebrated there by family groups who came to bury their dead or to remember them a month later and on their anniversaries; for both the "moth's mind" and the annual remembrace were observed even by the pagans. The so-called Greek chapel in the Catacomb of Priscilla represents a family group using the tombstone as an altar for breaking of bread. There are other crypts even more evidently designed as chapels. The papal crypt in the Catacomb of Callistus was furnished in the 4th century with altar and episcopal chair. Nine of the popes, from Pontianus to Eutychianus (with the sole exception of Callistus), were buried there. But more numerous gatherings for celebration of the funeral *agape* or love feast were accommodated in buildings erected above the catacombs. Such celebrations were but half in

imitation of an apostolic custom, and half in conformity with pagan usage. They were called *refrigeria*, and because they were likely to be roisterous, they were eventually discountenanced.

After the persecutions were over, the martyrs were zealously commemorated, not only in the memorial basilicas built above the catacombs, but in the crypts themselves, which were enlarged and decorated.

The catacombs were not much used for burial after the devastations by Alaric in 410, and subsequent invasions not only rendered the Campagna unsafe but left only too much room within the city for burials. Yet pious pilgrims from all lands continued to visit the martyr's tombs, and the itineraries prepared for their use proved a precious aid to De Rossi, modern founder of the science of Christian archaeology, in his search for the catacombs, which were completely neglected after the relics of the saints had been brought during the 9th century within the city and were venerated in the basilicas.

—*Catholic Digest*

✖ ✖ ✖

A WEB BECOMES A WALL

When St. Felix of Nola, so the legend runs, was being persecuted because of his Christianity, and his pursuers were almost upon him, the Saint hid himself in the gap of the wall. The next moment a spider let himself down and wove its web across the gap.

When his enemies arrived and saw the spider's web in front of the crevice, they at once hurried on, thinking that no one could possibly have entered that hiding-place for a long time. And St. Felix was saved.

St. Paulinus of Nola, speaking of this, uses these memorable words: "Where Christ is present, there spiders' webs become walls; where Christ is not present, walls become spiders' webs."

✖ ✖ ✖

God by deferring our hope, stretches our desire; by the desiring, stretches the mind by stretching, makes it more capacious... Let us therefore desire, for we shall be filled. Let us stretch ourselves unto Him, that when He shall come, He may fill us. 'For we shall be like to Him: because we shall see Him as He is'.— St. Augustine.

✖ ✖ ✖

NOT BY PRAYER ALONE

Two Scotch ministers were crossing a loch in a boat with a company of other passengers when a great storm arose. One of the passengers was heard to say:

"The two ministers should begin to pray or we'll all be drowned."

"Na, na," said the boatman, "the little one can pray, if he likes, but the big one must take to the oars."

✖ ✖ ✖

SKIMMING THE SURFACE

Two negro soldiers were on a transport going overseas. Standing on the deck they gazed out across the vast expanse of water.

"That's the mo' water I've eber seen in all my life," said one. "Did you eber see so much water?"

Said his companion: "Yo' ain't seen nothin' yet. That jus' the top ob it.'

OUR SILVER JUBILEE

TWENTY-FIVE YEARS ago the Ukrainian Redemptorist Fathers in Yorkton, Sask., founded the printing establishment and the first few copies of the Redeemer's Voice was sent out. In these twenty-five years it has grown from those few subscribers to the present continent-wide circulation. But the work of spreading God's Word was not confined to this religious monthly alone. Thousands upon thousands of copies of various religious books and pamphlets have been printed and circulated among the Ukrainians of the new world, and now the demand for religious literature is greater than ever.

TODAY, on the threshhold of a new atomic era, the Redeemer's Voice, under the protection of the Blessed Virgin Mary of Perpetual Help, pledges its full share of work in enlightening the future generations of our people with the Word of God, bringing with it all the blessings that the Divinely Revealed Truth alone can bring.

Burns-Hanley Company

подає до ласкавого відома, що отвирає свою нову крамницю під числом

1863 Cornwall St., Regina, Sask.

(North of 12th Ave.)

ЦЕРКОВНА ДОСТАВА

Вибір Сьвічок — Продажа Католицьких Книжок і Релігійних Річей

The Twenty-fifth Anniversary Gift --From Our Readers and Friends--

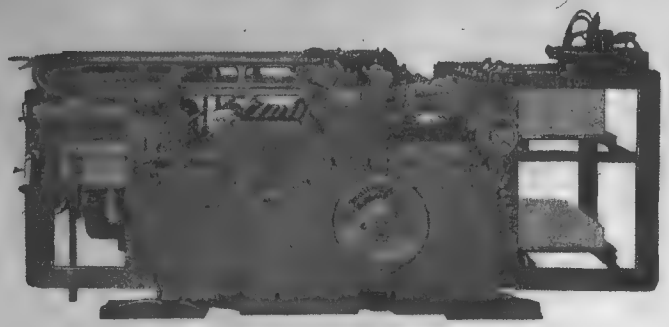

The latest model high speed automatic press for printing medium-sized jobs, books and pamphlets, and which turns out excellent straight and color printing, and is indespensible in a printing shop. Priced at $12,000.

OUR SILVER JUBILEE, and the Campaign to raise funds for a new Press... the best Anniversary Remembrance!

OUR SILVER JUBILEE has arrived at it's first quarter mark. Every month we have written articles in the Ukrainian section of The Redeemer's Voice stressing the importance of a Catholic Press in the world today, and about our Silver Jubilee. Response from our Readers and Friends has been great. Many letters of congratulations and expressions of deep gratitude and good will regarding our magazine "The Redeemer's Voice" have poured in. Many of our Readers and Friends have shown their gratitude by sending in donations. But we are still far from our objective of $12,000 needed to purchase the new press.

The Redeemer's Voice Press does good work for you, for your children and your children's children... show your appreciation by sending in generous donations -- all you can spare-- for purchasing the new machine.

Send in Your Donation Today!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Vol. 20, No. 6. The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., June, 1948

НАША ПОЧТА

М. Білецька: Дякуємо за листа й офіру на нову друкарську машину з нагоди 25-літного ювилею. Давби Бог, щоби Ваші бажання здійснилися. Справу з календарями полагоджено. **Катерина Стефанишин** Ми отримали Вашого гарного листа й офіру 5.00 яко передплату Гол. Спасителя для Вашої Сестри в Англії та яко дари для нової друкарської машини від Вас, від панни Віри Жук та Анни Латин. Вашій сестрі в Англії Г. Сп. висилаємо. Щиренько дякуємо Вам усім. Тішимось, що Ви хоч не давно приїхали із скитальщини, а так великодушно стараєтеся про катол. пресу. Нехай воскресший Христос Вам многократно винагородить. **Андрей Галамага:** Сердечно дякуємо за великодушну офіру на пресу Гол. Спасителя та побажання з нагоди 25-літного ювилею видавництва. Нехай Господь Бог поможе сповнити Ваші бажання. **Софія Братира:** Передплату для Г. Сп. отримали. Занотовано. Дякуємо. В Вашім наміренню відправимо Молебен до Серця Христового. Також не забудемо за Вас у своїх молитвах. Адресу до Укр. катол. церкви в Ванкувер Вам написав у листі. Нехай Господь Бог Вас благословить і помагає. **Олекса Лещишин:** Вашого листа отримали. Передплату Г. Сп. продовжено. Бажану адресу написали в листі до Вас. Добре, що так противділаєте сектанствам. Нехай Вам Господь Бог помагає в тім. **Никола Клим:** Тішимося, що не забуваєте за нас та своєю щедрою офірою причиняєтеся до закуплення нової, автоматичної друкарської машини. Нехай воскресший Ісус Вам многократно винагородить та Ваші шляхотні бажання сповнить.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Слава Ісусу Христу! Преп. Отці,—...а в той 25-літній ювилейний рік Голосу Спасителя бажаю, щоби прибуло в десятеро більше читачів Місіонаря, та щоби міг виходити два рази в місяць. А дорогим Отцям бажаю кріпкого здоровля та щоби могли ще дальше трудитися для слави Божої й добра нашого народу.. Остаю з Христовим привітом, — О. Готра, Парк Корт, Алта.

Слава Ісусу Христу! Шановне Видавництво, — ...посилаю свою офіру на нову друкарську машину. А тепер з нагоди 25-літного ювилею желаю Вам Отцям Редемптористам від себе й від фамілії щастя, здоровля, та щоби Ви могли на дальше нам друкувати так релігійний й поучаючий Голос Спасителя, що думаю є один на цілу Канаду в українській та англійській мові.—Іван Федорович, Біверлі, Алта.

Високопреподобні Отці, видавництво Г. Спасителя: Три числа Гол. Спасителя і картку повідомлення отримала, за котрі дуже сердечно дякую... Г. Спас. читаю більше як 2 роки, посилав мені наш добрий брат Павло ЧНІ з Намір. Дуже люблю його читати, бо це одна потіха на чужині свій релігійний журнал в своїй рідній материній мові, котрої не чую як лише при нагоді, бо сама як палець межи чужинцями.

Також довідуюся з нього деякі вісти від своїх людий, та про долю свого мученого народу, котра мені дуже лежить на серці.

Високопреподобні Отці, з приємністю довідаємося, що в цім році припадає 25-літний ювилей друкарні Гол. Спасителя. З тої нагоди ювилею Вам Впр. Отці ще многі і многі літа працювати з великим успіхом на Славу Божу і добра та спасення свого народу... а за 25 літ невтомної праці хай Всевишний Вас обдарить своїми благими дарами... А в додатку, нову машину, так Вам бажану і конечну... На жаль не година помогти, але чим можу тим поможу (цебто молитвою). Прошу Бога щоби Він Сам промовив до сердець людий доброї волі, щоби ті котрі можуть дали багато... А певно вкоротці машина піде в рух, не щоби руйнувати, але здобувати світ... Щасть Вам Боже Воїни Христові здобути цілий світ для Нього... Щоби всі як один зєднались під прапором Христа. А тоді заживем правдиво-тревалого мира.

Прошу прийняти мої глибокі почуття пошани, з просьбою о св. молитви. — С. М. Ольга Дж.

Сл. Іс. Хр.: ...маю охоту сказати кілька слід щодо передачі Сл. Божої через радіо. Се велика, превелика ласка Божа, бо неонда людина, хрещена або не хрещена почуе слово Боже у своїй хаті і негодна йому опертись, щоб не полюбити Того, що нас безгранично полюбив. Дякую Пр. о. Г. Шишковичу, що були ласкаві потрудитись і відправити Сл. Божу.— Іван Гриценко, Амстердам, Саск.

СВЯТА МІСІЯ В ПАРОХІЇ ПРЕСВ. ЕВХАРИСТІЇ в Іст Кілдонен, Ман.

Наша парохія Пресвятої Евхаристії у Іст Килдонен у Винипегу святкує цього року 30-ліття свойого заснования. Горливий і всіма люблений Отець Парох, Впр. Ігор Шпитковський, що 10 років тому прибув у вільну Канаду, задумав духово обновити своїх добрих і послушних парохіян, тому й запросив Пр. о. Мих. Щудла, ЧНІ., проповідати святу місію своїм овечкам. Місія ця тривала цілий тиждень від 14-21 березня, підносячи духа ревности в численно зібраних щовечора слухачах. Численні сповіді та ще численніші щоденні святі Причастя наявно доказували, що нарід пішов за голосом Отця Місіонаря. На нещастя під кінець Місії Впр. о. Парох заслаб і не міг трудитися до кінця Місії. За те великодушні Отці скитальці допомагали Отцеві Місіонареві в численних сповідях.

Слід похвалити так Молодь парохіяльну, що взяла численну участь, як і Шановні Пані, що не відмовили своєї великодушної співпраці, щоб свята Місія принесла учасникам Боже благословення.

Учасник

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР АНДРЕЙ РОБОРЕЦЬКИЙ,
Єпископ-Помічник Екзархату Середньої Канади, що був свячений разом з Преосвященним Борецьким.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Преч. Діві Марії, Серцю Ісусовому і св. Альфонсові за здоровля мами, і інші ласки. — А. Н. Мартинюк, Дніпер.

Складаю прилюдну подяку Матінці Божій і Серцю Христовому за добрий успіх тяжкої операції в йорктонському шпиталі. Також дякую Пр. Отцям духовним, що там відвідували мене, а особливо Пр. о. Шавлеви. Ми повинні всі любити катол. священиків, бо вони в горю приносять найбільше потіхи.—Анна Федора, Годсон Бей, Саск.

ПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР ІЗИДОР БОРЕЦЬКИЙ,
Єпископ Ординарій, що був свячений в Торонті, Онт., дня 27-го травня 1948

НА ПРЕС ФОН ГОЛ. СП.:

п. Й. Яблецький 50ц., п. Готра 50ц., п. С. Рис 1.00; п. С. Шимко 1.00, п. А. Татуська 1.00, пані Явний 1.00; п. В. Кочкодан 1.00; Всеч. о. Канонік Каменецький $10.50; п. Г. Івасюк 1.00; п. Я. Стець 2.75; з нагоди прощання панства Серганів $5.00; п. І. Гриб 50ц.

З нагоди Христового Воскресення прислали слідуючі жертви: п. І. Кіц 1.00; п. М. Скрипишайко 25ц.

ТЕРЕСА НЮМАН: ВЕЛИКА ПЯТНИЦЯ У КОННЕРСРАЙТ У БАВАРІЇ, 1948

ОКОЛО 7,500 осіб, між котрими було много американців, прийшли в саму Велику Пятницю до малого села Конерсрайт цього року, щоби бачити Тересу Нюман. Ця 50-літня особа, що вже продовж 25 літ не побирає ніякої поживи ані напитку, лише що дня причащається, сиділа в своїй малій кімнаті. Рівночасно стікала кров з її рук і ніг. Тисячні й тисячні людей посувалися попри її постелі. Коло неї стояв Всеч. Отець Франц Набор, її парох та духовник від 20 літ; що приніс її св. Причастя та оставився, щоби бути свідком пережиття мук та страстей Христових.

Життя Тереси Нюман це правдива Хрестна Дорога. Вона родилася у Конерсрайті у саму Велику Пятницю 1898 та була найстарша з 10 дітей. Її батько був кравцем. Дня 10 березня 1918 року у тамошньому селі вибух пожар. Стоячи на крісліі вона подавала ведра з водою мужчинам, що помагали гасити вогонь. Підчас того вона несподівано впала на долівку. Від цеї хвилі стала спараліжована та позбавлена зору. Аж 29 квітня 1923 вона відзискала зір, але параліж не покинув її. Пізнійше, завдяки св. Терені від Дитятка Ісуса, вона знову чулася всилі проходжуватися. Сама призналася що якийсь внутріш ний голос запевнив її, що вона дальше буте терпіти. Однак не забракне її відповідної помочі. І якраз від тої хвилі її життя є повне таких чудесних подій, яких ніхто не в силі природно вияснити.

Її перше видіння сталося у Страстний Тиждень 1928. Тоді вона бачила Ісуса Христа клячучого на якійсь горі. Рівночасно почула як кров струями спливала із і серця, а руки й ноги прикрилися кровю.

У Велику Пятницю 1929 знову кров її спливала, але цим разом обильнійше. Крім того зробилися рани на і плечах, і то якраз на тому місці, на котрому Ісус двигав свій хрест та наоколо голови на памятку тих ран, які Ісус мав на голові з терневого вінця. Того року у Велику Пятницю вона також сиділа на ліжку й тихим голосом щось співала, а з її лиця та рук спливала струями кров. Всі були під великим зворушенням.

(У.П.)

ПОДЯКА ПАНЯМ ЛІГИ УКР. КАТОЛ. ЖІНОК В ЙОРКТОНІ ВІД СКИТАЛЬЦЯ ЗА ОДЕРЖАНУ ПОМІЧ

Шербурн, Англія

Дорогі Пані Землячки!

Вашу цінну посилку одержав, і отсим хочу висловити Вам мою найщирійшу подяку за Ваше шляхотне діло. Вельмишановні Пані, не увляєте собі якою великою подією було для мене одержання Вашої посилки... Це перший раз в моїм житті я одержав допомогу, яка тимбільше цінна для мене, що прийшла від зовсім незнаних мені осіб, а це свідчить ще більше про шляхотні наміри та вражливість на чуже горе, жертводавців. Не вмію я висловити всего цего що відчув одержавши так неочікувану допомогу. Нехай хотяйби малим відзеркаленням моєї вдячности для Вас, Дорогі Пані, буде це, що той маленький образок Пречистої Діви Марії, Покровительки нашого многострадального українського народу, який я знайшов в посилці, став для мене найдорожчою памяткою, яку буду все носити при собі як символ одної з найбільших християнських чеснот, любови ближнього...

Я дуже цікавий, яка то щира душа подала мою найновішу адресу Вельмишановним Паням і прошу дуже повідомити мене про це, щоб я міг ще раз подякувати безпосередно згаданій особі.— Тепер почуваюсь до обовязку написати кілька слів про себе, бо може декого з Пановних жертводавців інтересує кому їхня допомога дісталась. Я, галичанин з походження, греко-католицького обряду, є старшиною бувшої української дивізії "Галичина" про яку Вельми шановні Пані напевно вже дещо чули.— Находжусь зараз в Англії в одному з таборів українських воєннополонених. Цього року всі ми маємо бути звільнені з правом залишитись і одержати працю в Англії. Я ще є відносно в цім щасливім положенні, що моя найблизша рідня находиться теж тут.— Дружина моя після закінчення війни шукала мене по цілій західній Европі і перейшовши прямо надлюдські труди і страждання знайшла мене врешті в таборі полонених в Італії. Перед нашим переїздом до Англії вона не маючи іншого виходу посвятила свою особисту волю і стала добровільно полоненою, щоб могти виїхати зі мною до Англії як сестра "Червоного Хреста." Тут зазнавши через пів року незавидної долі полоненої, зістала звільнена перед двома місяцями.

Мушу поділитись з Панями радісною вісткою, що 1 січня 1948 прийшла на світ наша перша донечка Мирослава.

Дорогі Пані! Може це не зовсім на місці з моєї сторони, бо властиво не знаю навіть чи Ваше Товариство стало займається харитативною діяльністю, але цей Ваш гарний вчинок так осмілив мене, що я відважився в моїм скрутнім положенні звернутись до Вас з проханням. Ходить мені о допомогу убранням і біллям якщо це булоб можливе. Як я вже згадував незадовго нас мають звільнити з полону і прямо не буде в що прилично вбратись. Вправді обіцюють нам зараз по звільненні працю, але я впершу чергу буду змушений забезпеччити мою дружину з дитиною, які тимчасово находяться під опікою СУБ (Союз Українців Британії). Дружина моя не може на разі взяти якунебудь працю, бо недавно перейшла дуже тяжку породову комплікацію і дитина прийшла на світ трохи заскоро, так що тепер обі вимагають ще довший час відповідної опіки і відпочинку.

По звільненні і одержанні праці рідня сейчас перейде на моє удержання, а крім цього бубду мусіти частинами сплачувати довг в СУБ, бо рідня моя одержує допомогу за рахунок позички, яку вписується як довг на моє конто. Тут власне лежить причина мойого звернення до Вельмишановних Пань з проханням о допомогу. Крім цього, тут убрання

в противності до харчів досить дороге, і треба довгий час працювати, щоб могти вбратись, а це буде тимбільше тяжко для мене, бо як я вже згадував попередно,, впершу чергу обовязком моїм буде забезпечити удержання рідні.

На всякий випадок подаю мої виміри: висота 5' 10", ч. мештів 8, ковнір сорочки 15ц.

Я прошу не гніватись на мене за це звернення і якщоб це було неможливе для Вельмишановних Пань прийти з цього разу з допомогою для мене, то ще раз прошу вибачення за мое "нахабство."

Маю ще одно прохання, але вже іншого рода, а іменно:

Я дуже прошу щоб котрась із Пань написала час від часу кілька слів до мене, бо в моїм теперішнім положенні, нераз кілька щирих слів душевної потіхи значить далеко більше, як всяка матеріяльна допомога.—

Ще раз щиро дякую за поміч та бажаю Союзові Укр. Катол. Жінок в Йорктоні якнайбільших успіхів і Божого благословення в його благородній діяльності.

Роман Левицький.

Roman Lewyckyj,
Sherburn in Elmet
(Hostel II)
Yorkshire, Great Britain

ПОДЯКА СЕСТЕР СИРОТИНЦЯ В МОНДЕРІ
за жертви на ліжочка для сиріт

Жертви зложили: Он. Паснак, Голден, Алта., $30.00, Вас. Черепущак, Лонглек, $30.00, збірка на поминальнім обіді по бл. п. Наталії Еленяк, Чипмен, Алта., (Впр. П. Пащак) $40.00; Ic. і Марія Ножак, Мондер $30.00; Др. Буланджей Й., Едмонтон $30.00, Яків Струтинський, Сторновей, Саск. $25.00, пані Марія Тупиця, Пеллей, Саск. $20.00, Максим Козяк, Стрімтавн, Алта $30.00, Сестрицтво св. Варвари, Борщів, Алта. $30.00, Марія Скітско, Брудергайм, Алта 5.00, збірка Впр. о. Ханаса, Дервент, Алта. $46.00, Всеч. о. Оленчук, Вилинґтон, Алта., $10.00, Сестри Служебниці, Виллиґнтон $30.00 Сестри Служебниці Мондерського Шпиталю $30.00, Др. Микола Стрільчук, Мондер, Алта. $15.00, Вол. Мадай, Едмонтон 5.00, Аделя Багрій, Редвей, Алта. $5.00, Товариство ЛУКЖ, Новий Київ, Алта., $32.00 (о. М. Дацюк, ЧСВВ), збірка Впр. о. Горішного, Глендон, Алта., $10.00, Іван Новак, Мондер, Алта., $30.00, Василь Матвіїв, Мондер, Алта., $30.00, п. Годованський, Торонто $30.00, Р. М. Березовський, Мулинґар, Саск., $30.00, І. Гуцул, Ред Дір Алта. $30.00, п. Кулий, Мирнам Алта. $11.69, з похоронного обіду бл. п. Н. Книша, Восток, Алта. (Впр. о. Пащак) $11.35.

Заряд Сиротинця складає щиру подяку всім жертводавцям і запевняє, що сироти не забудуть їх у своїх щоденних молитвах, і просимо на будуче не забувати про наш сиротинець і сироти. Ще лишається 55 ліжок не заплачено—ану хто слідючий? Хай Всевишний Господь надгородить всім жертводавцям многими ласками й Своїм обильним благословенством та заплатить за всьо в сотеро.

С. Ісидора.

В СПРАВІ ПРЕСОВОГО КОНТЕСТУ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСОВОЇ СЛУЖБИ

ВАЖНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ

Отсим подаємо до публичного відом,а що Пресовий Контест Української Католицької Пресової Служби, що мав відбутися в Винипегу, Ман., в суботу, 15 травня, 1948, **продовжується надалі,** аж до **26 ЧЕРВНЯ,** 1948, щоби дати змогу усім тим, що ще не звернули своїх книжечок, ті книжочки до нас звернути.

Розігравка тикетів й коронація королевої відбудеться підчас Конгресу Українців Католиків Канади, що відбудеться, як се було вже повідомлено, в Винипегу, Ман., у днях 30 червня і 1-2 липня 1948. Блищі подробиці подасться пізніше.

Через почтові труднощі, декотрі листи, адресовані до нас (чи то з книжочками Контесту, чи з другими справами), були завернені до тих, що ті листи вислали. Тепер вже тих труднощей почтових немає, тож просимо усіх тих, що дістали назад свої листи адресовані до нас, щоби їх назад до нас вислали.

Усі листи, як і попередно, проситься слати на адресу:

UKRAINIAN CATHOLIC PRESS SERVICE
49 Kennedy St., Winnipeg, Manitoba

ПОЯВИЛАСЬ НОВА І ЦІКАВА КНИЖКА—

МАРІЯ

Життя Пресв. Богородиці

На основі Віллама написав о. А. Трух, ЧСВВ.

Прекрасний життепис Богоматери від перших хвилин її туземного життя аж до її внебовзяття. Книжка прикрашена гарними іконами Преч. Діви. Має 186 Сторін. Гарно зброшурована.

— ЦІНА 75ц. —

Замовлення шліть на адресу:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ПОБАЖАННЯ З НАГОДИ 25-ЛІТНОГО ЮВИЛЕЮ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Кулембург, 16.IV.48
Голяндія

До Хвальної Дирекції
"Голосу Спасителя":

Вважаю собі милим обовязком в імені Впр. Отця Ван де Майле, делеґата для українців католиків в Бельґії, Голяндії, Данії і Люксембург та в своїм власнім імені зложити найщирійші побажання українському католицькому місячникові "ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ" який оснований Пр. Отцем Л. Боским ЧНІ., року 1923 з великим успіхом розширював впро довж 25 років Христові засади передусім посеред українського народу Канади та Північної Америки а сього року святкує ювилей плодющої діяльності.

Дай Боже, щоб Голос Спасителя все могутніше лунав у християнському сумлінні українського народу, щоби він все краще паралізував діявольську роботу безпощадних ворогів Христа, щоби він все дальше досягав українських скитальців розсіяних незавидною долею по всіх закутинах канадійських чемель, щоби він все успішніше розширював Христове царство в українському народі, яке завше буде одинокою трівкою запорукою духового та дочасного його добробуту.

На многі і многі літа!

Як професор української гр. католицької Духовної Семінарії, яка тими днями має переїхати з Німеччини до Голяндії долучую я желання также наших питомців, що в їх душі впало хосенно не одне добре зерно Голосу Спасителя впродовж двохлітного існування українського Духовної Семінарії на німецьких землях.

Щиро відданий в Христі Ісусі

співбрат о. Володимир
Маланчук, ЧНІ.

26, ру Ст. Тома,
Ліеж, Бельгія, 1.4.48.

ВПпр. і Дорогий Отче Редакторе:

Дякую за щиренького листа з 14 лютого 1948 р. Ми тут в Бельгії до Ваших услуг. В імені Української Пресової Служби в Бельгії складаю на руки Вашого Високопреподобія найщирійші побажання з нагоди 25-літнього ювилею Голосу Спасителя. Справді, гарне досягнення українського католицького руху в Канаді, заслуга синів св. Альфонса! Хай Господь благословить, укріпить і умножить!

Слуга і співбрат,
о. Богдан Курилас, ЧНІ.

ДЕПА, МАН.—Похорон бл. п. Івана Жукевича

По довгій і тяжкій недузі неумолима смерть підкосила молоде життя покійного Івана дня 18 марта 1948 у санаторії Ст. Боніфас, в котрій перемучився 9 літ і 5 місяців. Покійний ван родився 1912 р. в селі Могильниця, повіт Теребовля, до Канади прибув в р. 1930, в році 1935 одружився з Ольгою Березовський, проживши разом 4 роки і вже в р. 1939 захорував на сухоти і тим покінчив життя. Покійного спровадили до Де Па 21 марта. Тіло спочивало в місцевій церкві 22 марта. Всеч. о. І. Ворона відправив Панахиду а 23 відбувся величавий похорон, Сл. Божа і похоронні відправи. На тім місці складає щиру подяку жена покійного Івана Ольга і син Володимир, родичі і вся родина. Впершу чергу дякуємо Всеч. о. І. Вороні за так цінні похоронні відправи і за зворушливу промову над домовиною. Дякуємо всім тим, що постаралися прикрасити його могилу вінцями. Щиро дякуєм всім тим, що несли тіло; щиро дякуєм всім тим, що так чисельно прибули віддати послідну прислугу на вічну дорогу. Поминальний обід відбувся в його домі. Підчас обіду переведено збірку на українські Вісти і на Голос Спасителя. Присутні зложили 9.00, і розділено 3.00 на Укр. Вісти, 3.00 на Гол. Спасителя, а 3.00 на уміщення фотографії в Укр. Вістях. Всім жертводавцям щиро дякуєм, а Іванові Вічная Память!

ВДОВА НА СКИТАЛЬЩИНІ ПРОСЯТЬ ПОМОЧІ

Слава Ісусу Христу!

Обставини в яких находжусь змушують мене звернутись до ВПов. Пань з гарячим проханням допомоги.

Находжусь з маленькою дво літною дитиною на скитанню. Муж мій згинув у Відні, так що приходиться самій тяжко як жінці заробляти на хліб.

Тому що що-раз гірше з приділами харчовими, прошу В. П. Пань прийти не так мені як моїй дитині з харчовою під держкою.

Ще раз прохаю не відмовити мойого прохання.

Остаюсь з пошаною
Трач Стефанія.

Tracz Stefa,
Bregers, Vorklosfer Camp,
French Zone, Austria

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.

"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.

"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.

"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.

"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

М. Кирило

ПЕРЕД НОВИМ ЕТАПОМ

(Зворотний пункт в історії українського студенства в Лювені)

Небагато українців взагалі знає щось про історію українського студенства при лювенському університеті в Бельгії. Одначе ті нечисленні, що організували, причинилися або користали з можливості студій на цьому університеті, знають добре ціну цього виховного та наукового заведення й належно оцінюють приявність українського студенства на цьому старинному університеті.

Значіння Лювену для українців, однак, не стало справою загалу українського громадянства. Зокрема після останньої війни не звернено зразу увагу на цей привітний для українського студентства університетський осередок. Заходи приватних осіб відновили передвоєнну традицію і довели до стану, який сьогодні тут існує.

В чому властиво річ? Річ в тому, що в Лювені сьогодні студіює 58 українських студентів на повній стипендії в нас мало знаної інституції: Комітету Допомоги Східньо-Словянським Студентам. На цьому місці слід ще підкреслити, що цей Комітет повстав виключно за старанням та завдяки невсипущій праці першого українського студента на лювенському університеті інж. А. Кішки.

В минулих днях, именно 11 квітня гуртожиток цих студентів відвідали визначні гості—представники чужинецьких церковних, університетських та адміністраційних властей. Своїм зацікавленням, приявністю між українськими студентами, та ще більше своїми промовами й висловами вони задокументували увагу, яку присвячує чужинецький світ існуванню цього дому. Вони санкціонували вартість й пошану, якої добилася українська студентська кольонія в Лювені. Про цей факт дуже прихильно й з великою увагою розписалася чужинецька преса та до цеї події відгукнулися визначні особи—приятелі українців в Англії, Голяндії, США, Канаді, Швайцарії, Франції та инде.

Слід і українській громадськості довідатися про це, поцікавитися традицією та сучасністю українського студента в Лювені та слідкувати з увагою і належним дорожінням за його долею.

Початки української студентської традиції в Лювені сягають 1931 року. Тоді зявилося декілька перших українських студентів на цьому університеті. Їм прийшлося поборювати великі труднощі в необізнаному з українською історією чужинецькому світі та витримати й унешкідливлювати атаку завзятих ворогів української справи, наших північних сусідів, тоді численних на університеті. Перші кроки слід тісно в'язати з іменем о. О. Корби ЧНІ.

Українськими студентами за опікувалися о. проф. унів. Ноблес та о. Журден. Їх батьківська й жертвенна опіка та притаманна українським студентам активність довели до того,

За столом підчас свята: Ексц. Монс. Ф. Ченто (в середині), по його правиці Ексц. Кир Іван Бучко, з ліва Монс. Ван Ваенберг, ректор лювенського університету.

що Лювен стає скоро осередком українського студенства в Бельгії, осідком НаСУС-у (Національний Союз Українських Студентів в Бельгії). Завершенням цього початкового стану був перший концерт українських пісень і танців наших студентів в Лювені в році 1933. Концерт був присвячений Патроні університету "Седес Сапієнціє" Матері Божій, теж Цариці і Надії України. Цей великий удалий концерт був офіціяльним зареєструванням приходу студентської кольонії до Лювену. Кольонія ця в дальших роках розростається. Пізніше в 1937 році на підмогу їй організується "Бельго-голяндо-український фонд." До 1942 р. в Лювені успішно покінчило студії 32 українських студентів.

По останній війні, 1946 р., в Лювені зявляються знову українські студенти. Заходами, як вище сказано, б. студента того ж університету, інж. А. Кішки, на допомогу цим студентам основується нова інституція—вищезгаданий Комітет, за участю професорів та визначних осіб бельгійських вищих кругів.

Звичайно, Комітет мав від початку великі фінансові труднощі. Тут знову ініціятива й активність інж. А. Кішки привела до рівноваги й поборення цих труднощів. Його поїздка в США і Канаду віднається приносом значних фондів для Комітету.

Сьогодні цей Комітет опікується 58 українськими студентами. Вперше в історії лювенської студентської української кольонії існує гуртожиток, що може й офіціяльно називатися українським.

До цього студ. дому заго-

стили 11-го квітня ц.р. такі визначні гості: Монс. Ф. Ченто, Апостольський Нунцій в Брюселі, Монс. А. Пальмас, секретар Нунція, Екс. Кир Іван Бучко, Монс. Ван Ваєнберг, ректор люденського університету й почесний голова того ж Комітету, п. Гоффен, представник бельгійського Міністерства, о. Шневлі, Ген. Секретар "Пакс Романа," п. Кіршнер, представник американської і багато визначних осіб з професорського, церковного і світського стану Бельгії.

Ексцеленція Апостольський Нунцій був принятий при вході хлібом-сіллю та привітальним студентським хоралом. В асисті різних особистостей він оглянув дім і в офіціяльній частині свята вислухав промови представників Комітету (проф. Лямбен, голова, о. Дюмонт, скарбник) та представника студентства п. Логуша.

Проф. Лямбен підчеркнув заслуги перших опікунів українських студентів в Лювені й навязавши до традиції 30-их років, перейшов до сучасного стану.

Він зазначив, що Лювен може мати велике значіння в підготівці "добрих христіян та добрих фахівців для служби Україні."

Отець Дюмонт в своїй промові накреслив історію українського студенства в Лювені.

Студент Логуш дав висліди високій оцінці можливості студій в Лювені, і для українського студентства і зазначив, що українські студенти будуть завжди вдячні своїм попереднім добродіям.

В своїй промові Апостольський Нунцій висловив вдоволення з приводу свого побуту між українськими студентами.

Ексц. Монс. Ф. Ченто, Апостольський Нунцій, розмовляє з професором П. Лямбеном, головного Комітету, та інж. А. Кішкою, ген. секретарем, тогож Комітету.

Він подякував приявним о. проф. Ноблесові і о. Журденові за їх першу поміч українським студентам в 1931 році. До студентів він сказав: "...я вже мав найкращі інформації про Вас. Тому я можу тепер ствердити, що я дійсно є збагачений вартостями, які ви плекаєте та шліхотними амбіціями, які вас провадять... Бо ваша Батьківщина потребує вже негайно й ви її будете тим краще служити, чим краще сформуєте себе в здоровому і христіянському патріотизмі. Ви тут живете разом, католики й православні... Це спільне й гармонійне життя говорить, що ви найкраще розумієте ваші завдання, в боротьбі перед спільним ворогом. Я вірю, що український нарід, що сьогодні переходить свої страсти, діждеться внедовзі й заслуженого Воскресення." Вкінці він запевнив, що Апостольська Столиця й дальше буде фінансово допомагати Комітетові а тим самим і українським студентам.

Теж промовляв ректор університету. Він зі задоволенням констатував, що українські студенти здобули собі добре імя на університеті, та стараються втримати цю славу традиції дальшим організуванням стипендій для українських студентів в Лювені, як це інж. Кішка робить. З великим признанням та симпатією для українців говорив п. Кіршнер, американський делегат. Він приобіцяв дальші всі свої можливі услуги для українців в своїй майбутній діяльності. Він має працювати в централі ІРО в Швайцарії.

Всім гостям та промовцям подякував за їх жертвенну прихильність до українського студентства Екс. Кир Іван. Він кинув апель до студентів бути гідними уваги та жертвенности цих визначних чужинців та заохотив їх скористати як найбільше з христіянської атмосфери Лювену.

Вміжчасі студенти виконали для розваги гостей українські народні пісні та танки.

День 11 квітня ц.р. був офіціяльним признанням в сторону укр. студентської традиції в Лювені. Він творить сильну моральну базу для її майбутнього. Слово позістається за українцями; за студентами, які мають оправдати оцінку та сподівання чужинців, та за нашим загалом і відповідними установами, які мають належно цінити приявність українського студентсва в Лювені. В майбутньому слід з великою дбайливістю а навіть жертвенністю утримати цю важливу позицію формації доброго іменни для українського народу та христіянської еліти для України.

ПРО СТАН ПАНА КОНОВАЛЬЧУКА

Пан Коновальчук дякує Преподобним Отцям за поміч в його справі та працю між українським народом. Вже тепер він вернув до санаторії. Трохи йому лекше, але ще може поїде до Брендону, де лікарі з-екзамінують його і можливо підійметься операції. Тільки пан Коновальчук зажурений, що не стане йому грошей. Тому ми звертаємось до добрих та милоседних людей щоб слали свої жертви до:

Mr. Peter Konowalchuk,
Ninette, Man.

Щиро дякуємо за жертву $5.00 яку надіслала пані Шпак.

Вже Вийшов МОЛИТОВНИК

"З НАМИ БОГ"

ТРЕТЄ ВИДАННЯ, —512 СТОРІН,— НА ДОБРІМ КНИЖКОВІМ ПАПЕРІ,— ГАРНО ОПРАВЛЕНИЙ.

ЦІНА $2.50 — з пересилкою $2.60

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ПОЯВИВСЯ НОВИЙ КАТЕХИЗМ

НАША РЕЛІГІЯ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійській мові, трете поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе.

Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

ЦІНА 25с. — з пересилкою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET,
YORKTON -- SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск.
Передплата на рік в Канаді $1.50—За границею Канади $1.75.
Одно число 10ц. — Друкується за дозволом Церковної Влади.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.50 per year in Canada—$1.75 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Рік 20, ч. 6. Червень 1948

Набоженство до Пресолодкого Ісусового Серця

ОСОБЛИВІШИМ предметом набоженства до Пресолодкого Ісусового Серця є незмірна любов Божого Сина до людського роду. Ця любов зділала, що для нашого спасення не відказався від хрестної смерти, що вповні віддався нам у Пресвятій Тайні Евхаристії. Ця любов так велика, що мимо всіх кривд і зневаг яких мав зазнати від людий у своїм таїнственнім укриттю позістав з нами на земли, щоби ціною усеї совершенної жертви зі себе дати нам наглядний доказ, як нас полюбив.

Розважаючи ці чуда Ісусової любови, бачучи як мало взаїмної любови находить Христос Господь у людий, як є опущеним і позабутим, побожні душі забажали оказати Йому своє співчуття, забажали огорнути любовю Цего Божого Таїнственного Вязня, щоби таким чином хоть в части нагородити Йому за зневаги, які терпить від грішників. В цій ціли вибрано деякі дні в році на дні особливішого почитання й розважання любови Христа Господа в Пресвятій Тайні Евхаристії і нагородження за кривди, яких зазнає наш Спаситель в цій Тайні любови. Любов не може знести, щоби любимцем погорджувано якщо цеї погорди не може цілком усунути, то старається її на всякий спосіб нагородити.

З цего бажання нагородити за зневаги й погорди, яких зазнає Христос Господь від людий, виплило набоженство до Пресолодкого Серця нашого Спасителя.

Проте головною і перворядною ціллю цего набожен-

ства є перш усього пізнати, опісля полюбити й по можности прославити любовю до людий горіюче а не знане світові й позабуте Христове Серце в Пресвятій Тайні Евхаристії. Другорядною ціллю є нагородження за кривди й зневаги, яких то Боже Серце зазнавало й зазнає безнастанно в Своїм Таїнственнім Укриттю. Очевидно проте, що набоженство до Христового Серця є одним дійством любови Христа Господа утаєного в Пресвятій Тайні Евхаристії. Ціллю цего набоженства це любов, предметом любов, з любови випливають всі практики, котрими воно стремить до своєї ціли.

Тому однак, що ми як люди змислові, потребуємо в кождім набоженстві, навіть найбільше духовім, матеріяльного, наглядного під змисли підпадаючого предмету, вибрано за видимий предмет того набоженства Серце нашого Спасителя. Це Боже Серце, яко злучене з Особою Предвічного Слова, вже само собою заслугую на найбільшу честь і прославлення з нашої сторони; а ще й тому, що після науки св. Томи Аквінського серце є осідком і символом любови; нічо так як серце не зможе віддати вдачі питомої сему набоженству любови, нічо так не зможе нам поставити перед очі безмірної любови Спасителя і нас склонити до любови, як пробите для нас копієм Христове Серце.

З цего, що ми досі сказали, легко поняти, на чім основується набоженство до Ісусового Серця. Не є воно нічим іншим як горячою любовю до Божественного Спасителя, нічим іншим як сердечним співчуттям і бажанням нагородження за погорду й опущення, якого дізнає Ісус від людий. Проте хибною є гадка, немов то набоженство до Пресолодкого Ісусового Серця ограничалося виключно на почитанню тілесного Серця Спасителя. Ми вже сказали вище, що навіть і тілесне Серце Христа Господа через свою злуку з Божеством є гідне найвищої чести, рівно як ціле Тіло і Предорога Кров нашого Божественного Учителя. Однак в цім набоженстві береться Серце не лиш яко часть Христового Тіла, але головно, яко видимий символ й ознаку Його любови до людий так, що повним предметом набоженства до Ісусового Серця є і тілесне Серце і духове Серце або любов. Іншими словами: тілесне Серце горіюч духовною любовю. Проте, як через почитання Найсвятійших Ран Христа Господа, віддаємо честь невидимим Його терпінням, котрі поніс

з любови до нас, так через почитання видимого Серця Спасителя прославляємо невидиму Його любов і заохочуємося до нагороджування за заподіяні Йому кривди. Як що проте вид Ран Спасителя склонює вірних до любови й співчуття, то вид Пресолодкого Його Серця певно матиме подібний і більший успіх. Це набоженство не є новим, але освячене приміром многих і великих святих, котрі його виконували. До того не брак йому потверджень зі сторони Апостольського Престола, а многі папи римські наділили його численними відпустами.

Злишними є долучити ту докази на хосен і взнесість цего набоженства. Досить сказати, що головною його причиною є непонята любов Спасителя до людського роду, що його ціллю є полюблення з цілої душі Христа Господа і нагородження за зневаги і кривди, які терпить Христос Господь, що предметом сего набоженства є Боже, любовю до нас горіюче Серце Бога-чоловіка, що овочем Його є жива, горяча любов. Дальше продовження цего діла ясно ставить нам перед очі цілу совершенність набоженства до Пресолодкого Ісусового Серця.

Хто хоче дійти до совершенства, хай наповняє своє серце добротою й людяністю так, як лямпу наповняють оливою. Коли лямпа повна, вона розсіває світло довкруги, і куди б-ти її й не повернув, все її вплив дасться відчувати з усіх боків.—Св. Ігнатій Льойоля.

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

В ОПЕРАЦІЙНІЙ салі в одному місті готовився лікар-хірург, в окруженні численних своїх студентів, до операції; мав саме перевести операцію рака на язиці одного, вправді не високо-освіченого, але чесного громадянина. Та заки зблизився до пацієнта зі своїм ножем, заявив він йому ще раз, що одиноким способом вилічення його недуги є операція, але через неї утратити мусить раз на все мову. "Тож, коли маєте ще яке бажання," говорив лікар до недужого, "то вискажіть його ось тепер зараз, бо знайте: це буде останнім уже вашим словом на ціле життя; після операції останетесь вже на все німим!" Благородний хорий похилив на хвилю голову, а опісля промовив із набожністю, "Слава нехай буде Ісусові Христові!" Всіми присутними заволоділо нараз живе зворушення, а в очах славного лікаря затремтіли сльози.

Як дуже булоб це бажаним, щоб і Ти, любий читачу, був усе такимже вірним супроти Божественного Спасителя; щоби все і всюди, де цего тільки справа Христа вимагатиме, неустрашимо заявляв Ти цю свою вірність перед людьми. Старайся тому, в тій ціли оживити та скріпити в собі віру в Божественного Спасителя.

1. Ісус Христос ясніє перед нами блеском найсовершеннійшого життя чесноти.

Навіть найбистрійше око найзавзятійших Його противників не могло ніколи найти у Ньому ні тіни якого небудь порока. Зі спокійним серцем міг Він тому спитати їх: "Хто з вас докаже мені гріха?" Поглянь, яка велика покора проявляється у Нього і серед найбільшого обожання народу! Що за лагідність та ніжність у всіх можливих відношеннях життя! Що за божеський супокій та рівновага духа серед усіх переслідувань і зневаг! Що за непоборима терпеливість у всіх терпіннях на Голгофті! Він був найсовершенійшим зразком любови супроти Бога і людий. Не було у Нього ніякої іншої думки, ніякого іншого бажання, як тільки прославляти Бога, як тільки сповняти волю небесного Вітця. І це міг Він справді назвати своєю поживою: "Моя страва: чинити волю Того, що мене післав і довершити Його діло. У відношенні до людий було ціло Його життя нічим іншим, як тільки одним безперервним добром ділання; поучати невіжих, навертати грішників, подавати потіху й поміч нуждарям, а всіх людий позискати для Бога і неба—ось ціле Його життя, ось одинока думка й журба Його. Його чесноти є так взнеслими і досконалими, що навіть Д. Штравс каже: "Христос не може мати наслідника, якийби Його перевисшив." А безбожний Ренан пише: "Ісус не має рівного собі; Його слава є досконала, Його характер іще більший, ніж той, що змальований у Євангелії." Тому правдою, яка заслуговує на повну, без застережень, віру з нашої сторони,—мусить бути те все, про що Він говорить, ба й присягою стверджує,—Він, зразок найвзнеслійшої досконалости; інакше мусіпоб зникнути хіба з поміж людий усяке почуття вірodостойности. А Він то, запитаний раз, у торжественній формі перзосвящеником: "Заклинаю Тебе Богом живим, щоби Ти нам сказав, чи ти є Христос, Син Божий"—спокійно а рішучо відповів: "Так; ти сказав." І за це слово йде Він опісля на страшну смерть. Ось чому ми віримо в Його божеську повагу та разом із верховним Апостолом говоримо: "Ти є Христос, Син Бога живого!"

2. Ісус Христос являється перед нами ще й великим чудотворцем. Він видючим учинив сліпця, якому від многих літ, ба й від уродження відняте було світло очий. Він кількома хлібами наситив тисячі людий, які слідкували за Ним без поживи в пустині. Він вилікував мілком багатьох хорих із ріжних недуг, супроти яких надармо літами цілими примінювали свої штуки славні лікарі, а вилікував кількома лише словами! Він то одним тільки словом, могутнім приказом, вернув життя молодцеви з Наїн, якого вже несли до гробу, та Лазареві з Витанії, що був уже навіть й похоронений у гробі-скалі. Що більше: навіть бурливому морю, збуреному нагальними вітрами, наказав Він супокій і на Його приказ розсипались у мить гори-хвилі. Оці чуда, що їх ділав Христос у своїому імени та в повноті своєї влади, свідчать про Нього, яко волдоаря природи, всемогучого Бога.

Не дасться також заперечити тих чуд і з історичного боку. Колиби Спаситель був їх не довершив, то як це пояснити, що Його ученики й Апостоли розійшлись у світ, щоби їх голосити, і то серед найтяжших жертв і недостатків? Чейже не могли вони надіятися ні найменшої користи з цього; навпаки: надіятись могли хіба ненависти та переслідування, тяжкої вязниці та смерти серед найтяжших мук. А за пусте уроєння чи химерний привид ніхтож не дає свойого життя! Колиби Спаситель не довершив тих чуд, то яким чином Він це осягнув, що світ у Нього повірив і ухристіянізувався?

Ось так то цей убогий, слабосилий муж із Назарету, цей простий, звичайний ремісник здобув для себе цілий світ, без ніякого осібного чуда; так то цей найбідніший з поміж нуждарів, кинув перед себе на коліна, лицем до землі, міліони-міліони людий, а було в тому числі й чимало королів і князів! І цего, чого не зумів доконати й наймогутнійший цісар чи король, чого не зміг довершити й найхоробрійший та найславнійший полководець, цего доказав Христос, без інякого чуда, без ніяких людських засобів сили! А чи не є це вже найбільшим чудом, з поміж усіх чуд? Оце то й піддає мені третю думку:

3. Ісус Христос являється у всесвітній історії основником наймогутнійшого царства, яке коли небудь істнувало на землі.

Він, що Його колискою був убогий, студений жолоб, а смертним ложем твердий, ганьблячий хрест, Він, що так мало земських річий міг назвати своїми, що навіть ті бідненькі небесні птички та лісові лиси назвав багатшими від себе,—Він осягнув небувалу ніколи досі силу! Він оснував царство, так велике та просторе, так могутнє та глибоко у душу людства сягаюче, якого ніколи ще, від коли світ, не змогли оснувати ніякі королі та цісарі, хочби й як великими та боєздатними арміями вони розпоряджали, хочби і як дуже визначались, і вони самі і їхні численні армії, неустрашимою відвагою, незломною хоробрістю та найхитрійшими воєнними плянами!

І дивне диво! Проти цего Христового царства, зараз таки у його початках, виступив цілий світ, щоби змести його з лиця землі. Могутні володарі та хитрі фільософи, фанатичні жреці та шаліючі маси народу,—всі вони

подали собі руку, щоби знищити те Христове царство. Та сильнійшим від тих усіх регентів і державних мужів, від усіх фільософів і вчених, від усіх жреців та від усіх шаліючих мас,—вийшов цей убогий, ранами покритий Ісуса, з терневим вінцем на голові, з насмішливим плащем на раменах, зі слабонькою очеретиною в умученій, тремтючій руці. Його царство до нинішного дня ще істнує, мимо всіх тих великанських зусиль, яких зужито на протязі всіх століть, аж до наших днів в цілі його заглади. Могутність та хитрощі світа й пекла не змогли побороти Христа й знищити Його царства, бо у Ньому повнота Божества, бо Він нашим Богом.

4. Ісус Христос являється у всесвітній історії накінець й могутнім, постійним володарем людських сердець.

Смерть і гріб рабують людям любов. Нехай хтонебудь ще раз стільки дізнає загальної пошани й любови, за кілька десять літь після смерти буде він забутий; і навряд, чи й знатиме хто про його імя! Хто з нас, у день столітньої річниці своєї смерти матиме хочби й одно тільки любляче серце поміж людьми у своїй батьківщині, чи родині? Або хто з нас зможе позискати серця тих, які нас зовсім не знали, тоді, коли тіло наше становитиме одну жменю пороху й попелу? А чи зможе хто полонити серця мешканців великих, промислових міст Америки, чи дикарів африканських лісів до тої степени, що в честь його приношеноб у радісному одушевленню й найтяжші жертви? Певно, що ніхто! Не треба бути аж пророком, щоб із цілою певністю це предсказати. Не доконали цего навіть наймогутнійші, найславнійші та найбільш люблені мужі історії. Бо гріб рабує людям любов!

Тільки з одним Ісусм Христом є воно інакше. Світ доложив вправді всіх старань, щоб Його віддати на цілковите забуття; він вкинув Його в найглибшу пропасть ганьби, коли велів Йому вмирати на дереві сорому, між двома злочинцями; він зневажив Його і Його науку та доложив усяких зусиль щоби людство відтягнути від неї. Але всі його заходи, щоби вирвати Йому насильно любов людства, пішли на марно.

Ось минає два-три століття, а тисячі християн віддає радо кров і життя за Христа, міліони знов, із молитвою на устах до Нього, припадає лицем до землі, відновляючи заєдно перед Ним обіти своєї вірности та віддання.

Минає тисячка ба й майже дві тисячі літ, а про Христа не тільки що не забули, а чимраз то більшою ще огортають любовю та пошаною. Що року найдеться ще спора громада многонадійних молодців, які жадібно хватають за святощі духовного стану, щоби всі свої дарования ума й сили віддати в цілости на службу Спасителеві, що року появляється на побережях моря друга громада великодушних людий, ціллю яких є ген там за морем, у незнаних країнах заткнути прапор Христа й причинитись до розширення Його царства, хочби це вимагало непонятих трудів; що року зголошується ще більша громада шляхотних дівиць, які з любови до Ісуса вирікаються усіх дібр і втіх світа, щоб яко сестри-жалібниці всецілo жити для Христа і пожертвуватись на службу для вбогих, хорих і дітий. А хто зможе злічити всі ті жертви, всі труднощі на дорозі до чесноти, всі акти самовідречення, які ще тепер, після двох тисячок літ, день-у-день міліони християн кладе на жертівнику любови до Ісуса?

Чи не дивне то явище? І як його пояснити? Тільки так, що всі ті великі мужі, яких колись так дуже славлено, а про яких і память і любов зовсім вже забули, —всі вони були тільки смертельниками, коли знов Ісус Христос, правдивий Син небесного Бога-Вітця, являється нескінчено досконалим, вічним, нескінчено гідним любови, як і небесний Отець. Тимто й міг Він висказати оці пророчі слова: "І коли я буду піднятий зі земпі, всіх потягну до себе."

Великий ґеній XIX століття, Наполєон І. висказав раз такі слова: "Найбільшим Христовим чудом являється безперечно понованнЯ Його любови. Йому одному пощастило підняти серце людства аж до небаченого, аж до пожертвования дочасного. Він то одинокий сотворив пожертвования та получив ним небо зі землею. Оце я саме найбільше подивляю і це являється для мене абсолютним доказом Христового Божества. Колись я вмів поривати за собою маси, так, що вони йшли на смерть за мене! Але коли я тепер ось тут прикований до скали острова св. Єлени, то чи є кому зводити боротьби та здобувати краї для мене? Чи думає хто про мене? Кому в Европі лежить моя доля на серці? Хто вірним мені остався? Ось яка доля судилася мені, доля великих мужів: Цезара й Александра! Забувають про нас,

й імя великого войовника та цісаря стане згодом тільки темою шкільної задачі!—Ще тілька хвилин... і передвчасно піду в могилу, а тління мої останки стануть кормом черваків! Ось яка найблизша доля великого Наполєона! Що за пропасть між моєю бездонною нуждою, а вічним царством Ісуса Христа, якого ще днесь проповідають, люблять, славлять, почитають, який ще далі жиє в цілому світі!"

Ось який осуд дає думаючий розум, ось який голос підносить правда!

Так, любий читачу! Ісуса Христа хочемо таки почитати і любити, яко нескінчено гідного любови свойого Бога; Його святій справі бажаємо таки остати все вірно відданими. І раджу тобі: чим більше хто сьогодні малоцінить Його науку, тим охотнійше слухай її й життя своє спрямовуй за її голосом,—чимбільше хто погорджує Його любовю і ласкою, тим дорощим скарбом хай вони будуть для Тебе та тим частійше й ревнійше приймай засоби Христової ласки: святі Тайни, і чимбільше хто відвертається від Його св. Церкви, тим вірнійшим почувайся Її сином.

Чи католицька Церква учить, що все, що скаже Папа Римський, є правда?

(Так говорять відступники від католицької Церкви)

Католицька Церква Христова ніколи й ніде цього не вчила і не вчить. Це видумка Христових ворогів! Це, що Папа Римський не може помилитися, коли голосить якусь науку, що відноситься до віри й обичаїв, і коли голосить це для цілої Церкви як найвищий і перший Учитель, то це правда св. віри! Але говорити, що поза тим Папа Римський не може помилитися, це брехня і гріх!—Чесний чоловік такої брехні ніколи не буде говорити!

Не Минай Божого Храму

та в найтяжчих хвилинах молись до Бога і проси помочі

А. Войновський (скитанія)

ЗИМОЮ 1944 р. воєнний фронт докотився до Підкарпаття. Всюди було повно війська. Було і багато німців цивільних, які через цілий час воєнної хуртовини, жили по задах фронту, на теплих посадах.

Дня 18 марта, я одержав наказ взяти зі собою двох людей, та піти до великого міста Станиславова, за медикаментами, і ще деякими речами. А припоручено то мені тому, бо в мене були ще цивільні документи в важному стані. Зі собою взяв я двох спритних хлопаків, і повстанськими доріжками за пять годин ходи, ми опинилися в однім підмістім селі, де ми заночували.

Слідуючого дня, вже о годині сьомій я був в місті. Погода була така погана, що поганійшої не може й бути. Дув зимний вітер. А згори падав сніг з дощем. Це все обліплювало одежу, яка зараз і замерзала. Але я маючи до полагодження багато справ, мусів майже бігати, тому невідчував я зимна. Я навіть неотямився, коли прийшла друга година пополудні. І нараз в полудневій частині міста, дались чути густі, та тріскотливі стріли. Тяжко було вгадати з чого походять ці стріли. Бо звичайно вояк на війні старається взгадати що за рід зброї стріляє, щоб опісля знати як від куль ховатися.

Час від часу було чути також сильні вистріли, гейби з наших гарматок. Це стріляє тяжка зброя. Якісь панцери мають бути в місті, каже до мене мій товариш Дмитро.

Як то, фронт є 50 кільометрів від міста. Звідки ту можуть взятись панцери,— відповідаю я.

Виходимо з однієї дроґерні на улицю, на якій відразу зчинився сильний панічний рух. В повітрю стояли сильні крики. Більшовики прірвались, і рускі панцери є вже в місті. Паніка збільшується. Спричиняють її німці, які починають на глум всіх втікати. По двох чи по трох на мотоциклях. Всякі авта переповнені, а то й фірами. А найбільше пішеходів, які прориваються всіма уличками, передираються через паркани. Все пре-ться на захід. Деякі міщани, які лише на таке чекають, починають свою роботу. Розбивають вже склепи та маґазини, і тягнуть з них що попало. Жертвою починають падати головно харчеві склади.

Понад голови людські, свистять кулі. Зачіпають об мури, і розриваються. Се є знак, що стріляють розривними кулями. Але люди переживаючи війну навчились вже небоятись куль, так що свист куль має дуже малий вплив на людей. Влада недавно ще така сильна нараз перестає істнувати. Всі можно-владці з повними торбами чи валісками стараються якнайскорше відістатись з міста на ширший шлях. Я передаю деякі речі Дмитрові, та кажу йому, щоб він спішився в недалеке село підмістя, в якім в вкриївці є телєфон, і можна до ліса потелєфонувати про ситуацію в місті. Ходить о те, щоб обсадити деякі дороги, та вилапати деяких риб жорстокого німецького володіння. Була багато ґестапівців, які мали вирок смерти від повстанської команди. Попри мене причалило авто, в якім вигідно розсівсь Крайс-ґавтман Альберт Шахт, та його помічник Келєр, бувший берлінський бандит. Він неодному нашому селянинові поломив кости, за нездачу контиґенту. Спішися Дмитре,—кажу я йому навздогін, і він зникає за рогом улиці. Я спішусь, щоб забрати ще деякі речі і також буду вертати. На улиці Коперника стрічаю дівчину Параньку, яка походить з підміського села Загвіздся. Працювала вона при звязку. В руках в неї кошик в якім є два новенькі німецькі автомати. Говорить мені, що вона з ґрупою дівчат прийшла до міста за зброєю. Німці тікають, та оставляють зброю. Говорить що в парку в корчах має заховані два важкі німецькі скоростріли, та кілька пачок амуніції. Дальше, каже вона мені, що на улиці Липовій вона бачила два рускі панцери, є вони великі, помальовані на чорно, і час від часу стріляють по мурах. Мені надзвичайно подобалась

очайдушність молодої дівчини. Я подаю її деякі інформації, та в її товаристві іду в полудневу частину міста. Улиці обминаєм, лише час до часу переходим через них. А тимчасом в місті почалась справжня війна; багато німецьких вояків, зорієнтувалось в чім річ. Вони забрали проти-панцерну зброю, протипанцерний пястук.

Це є прекрасна зброя проти панцерів. А це в місті стає собі з нею вояк де небудь за муром, чи впрост на піднесенні, а панцер надіде, натискає і торпеда летить в панцер. Вся сила тої зброї полагає в тому: При ударі торпеди в панцер витворюється 3,000 степнів тепла Цельзія. Ся температура розтоплює навіть найгрубше залізо, торпеда входить до середини, і там розривається. Ніякий панцер невсилі оборонитись перед сею зброєю. Важне є лише поцілити нею в панцер. Переходим через улицю Київську (давня Собіського). В далечині улиці горять чотири танки. Заходимо в одно подвіря між каменицї. На подвірю бачимо руский панцер, який зістав частинно ушкоджений, фавстпатрона перервала йому одну гусяницю. Танкісти, старші віком хлопи, неголені, чорні та припорошені, стараються заложити нову гусеницю. Їхній командир старший віком льойтенант з файкою в руках приганяє то все до поспіху. Бистрий, звук долітає на наших вух. Відрухово я поглянув на право в противну сторону. І за дверима одного каменичого підсіння я завважив двох німецьких жовнірів, які поспішно лаштували проти-панцерний пястук. Хапаю Параньку за руку, і сильним швунґом вскакуєм в двері противної каменицї. Слідує сильний блиск та гук. Дві торпеди попадає в панцер. Наступає сильний розрив, на нас посипалось шкло знадверхних вікон, і маленькі частини виправи мурів. Вбігаєм до кімнати з якої вікно виходить на подвіря. Від вибухи шкло вилетіло. І через вікно бачимо жахливу картину. Горять розбиті частини панцеря; деякі танкісти кораться в передсмертних судорогах. Інших тіла є розірвані на дрібні части. Кавалки людського тіла лежать по подвірю, а деякі висять по залізних частинах розбитого панцеря. Їх обіймає вогонь, і в повітрі чути згар людського тіла. Господиня дому, старша віком женщина, клячучи молилась перед образом Пречистої. Паранька притулилась до мене, наче хотілаб, щоб я її десь сховав. Повітрям стряс сильний вибух. Се вибухнули спізнені стрільна. Але на щастя їхні

частини потрапили в противний мур, в якім видніє велика діра. Ходім геть звідси, каже мені Паранька. Виходим на підсіння, на якім двох вояків перевязують третьому рани. Минаємо їх і виходимо на улицю Липову. Недалеко стоїть панцер руский, який має ушкоджені гусеницї колеса. Він є здоровий, але їхати не може, тому з него стріляють з всякої зброї яку лише мають. Стріляють сподом, також і верхом. А головну ціль беруть на той блюк каменицї, де міститься резиденція їх Ексцеленції Епископа Григорія Хомишина. Одна куля з панцерної гарматки, пробивши діру в мурі влітає до передпокою Епископа, але не вибухає, паде коло дверий Епископської Канцелярії, в якій молячись працював Епископ. Епископ встав, отворив двері, та переступив димлячу ще кулю, пішов дальше та прикликав прислугу. Уриваними реченнями пояснили йому, що діється в місті.

Епископ просить подати особове авто. Він має бажання їхати до катедри, яка є віддалена від резиденції Епископа понад 300 метрів. Дехто відраджує. Але воля Епископа переходить в святість. Вкінці авто є вже готове, і Епископ у відкритім авті виїзджає на улицю. Поява Епископа на улицях міста поділала успокоюючe, на нарід. Епископ поїхав до катедри, де в асисті кількох священиків почав відправляти молебен. Я відпровадив Параньку на Бельведер, де на неї чикали вже інші дівчата. Там я оставив її, і подався назаод до міста. Якийсь внутрішний голос шептав мені: спішить до церкви! Я забуваю про всі справи, про війну, навіть про те, що кулі свистять, спішуть справді в сторону катедри. На улиці Лесі Українки стрічаю свойого давного та доброго приятеля Василя Маланюка. Був се сільський інтеліґент, а тепер мешкав в місті. Мав вже жінку і двоє дітей, та склеп в Ринку. За час війни навіть трохи доробився. Витаємся, і він питається мене де я так спішусь. Іду до церкви, там правиться Молебен, є на ньому самий Епископ. Що тобі до голови прийшло,—починає він мені говорити гострим приказуючим тоном. — Тепер коли кулі свистять, таж це очевидячний гріб, подумай, повна церква людей, і одна куля може то все накрити. Ну, і що, я відповідаю йому, чи не краще є згинути в церкві, як в якімось засміченім протилетунськім сховищі? А ще й при молитві, ...Хто знає, Василю, чи немаєм ми за яких пару мінут згинути. А перед смертю добре є помолитись. Отже

ходім до церкви, то недалеко. Я знаю що ти нелюбиш молитись, але вже кілька разів як ти був в небезпеці, то ти молився. Пригадуєш собі як ти був заарештований ґестапом в 1943 р. то ти тоді в підземеллях ґестапа молився. Ти сам мені про ти розповідав, почав я вговорювати свойого приятеля, та намовляти його, щоб ішов зі мною на Молебен. Він подивився на мене, дещо злісно, і сказав: Я є чоловік інтересу; на все маю свій час і на молитву, я тепер іду в сторону почти. Там здається розбили склепи Ганзи (богата німецька фірма). Люди носять що хто може. Чомуж я немаю скористати з нагоди, ходи зі мною,— заявив він,— краще зробим. Мені Василю нічого не треба, під теперішню хвилю, відповідаю я йому. А як буду живий, то зароблю і куплю те, що мені буде потрібне. — Ти занадто великим ідеалістом хочеш бути, буркнув він мені; обернувся при тім та пішов в сторону головної почти. Я спокійно пішов до церкви. В церкві було повно людей, якраз правилась Суппікація, народ клячав та співав, "От повітря, глада, огня і войни, ізбави нас Господи." Я побачив що я моцно спізнився. Я приклякнув зараз коло дверей, та почав молитись. Коли священик благословив Найсвятійшими Тайнами, тоді на дворі десь зовсім близько чути було сильні стріли, а потім слідував сильний вибух.

Відправа в церкві скінчилась, і народ почав виходити. Тому що я стояв недалеко коло виходових дверей, мусів і я виходити.

Зараз на церковнім подвірю я стрінув свойого товариша з ліса, Дмитра. Він вернувся вже з поза міста, куди я посилав його. Він вдоволено затирав руки, та почав мене інформувати, що закім він прийшов до телєфону, то всі боївки були вже повідомлені. Все заняло відповідні місця. Ну, і що, питаю я його зацікавлено. У Вістові згинув шеф Станиславівського ґестапа Гасман. Він наїхав на міну Т, яку підложили наші хлопці. А найбільші кати Станиславівського ґестапа, Маври, з роду поляки, а тепер фольксдойчери, під Калушем були обстрілювані боївкого "Сірка", їхнє авто стало ушкоджене. Вони вискочили з авта, і почали втікати. Ну, питаю я із зацікавленням. — Один з них таки втік, а другий був ранений в ногу і попав живий ще хлопцям в руки. Йому справлять празник. На проти нас надійшов ученик ґімнації Влодко Р. Що нового чувати? Там коло почти

ціла могила, трупи і ранені. Мені щось цьохнуло. Прискорюю кроку. На дворі починає сутеніти. Недивлячись на те, що на світі діється, надходила ніч, та почала огортати все своєю темнотою. Ось і площа парадова перед почтою сильно освічена догаряючим панцером. Видно розбитий склеп Маслосоюзу. А перед ним вештаються якісь люди. Прийшовши блище я побачив що ті люди то були санітарі, які порядкували ранених. Справа малася так: Товпа розбила склеп і почали забирати з него все, що там було. І як звичайно до склепу почало стягатись чим раз то більше людей. Нараз з бічної улиці надіхав заблукавший руский панцер. Зза угла головної почти привитали панцер фавстпатронами. Перший раз непоцілено. Обслуга панцеру, немогучись так скоро зорієнтуватись, але сипнула кулями з усієї зброї, як раз в ту товпу, яка грабувала склеп. Німці повторили сальву, і поцілили панцер. Він моментально став ввесь в огні.

Зараз по нім слідував сильний вибух, то сталась експльозія амуніції в панцері. Це все сталось так скоро, що небуло часу втечи від відламків з розбитого панцера. Відламки ще декого ранили, чи вбили. Підходжу блище. Санітарі вже вспіли дещо впорядкувати. Головне, відділити ранених від трупів. Пожежа від панцера освічує так, що докладно можна все видіти. Відразу пізнаю свойого приятеля Василя Маланюка. Лежить мертвий, і тримає під пахою кавалок масла. Придивляюсь його трупові. Одержав кілька куль зі заду в плечі. Мене обняла тревога, і горячий піт виступив на чоло. Я прямо почував себе винним, що я невжив всіх заходів зі силою включно та незабрав його зі собою до церкви. Василь був доброю людиною, і охоче помагав нашій справі. Надбігла його жінка зі своїм синком Ярославом і почала плакати. Я дивлячись на розпуку жінки, що втратила так любого чоловіка, та на гарного кучерявого хлопчину, який остався сиротою, почав також втерати сльози. До голови мені прийшла думка: Як щоб небув пішов до церкви на Молебен, хто зна чи нележав би я також трупом як Василь. Треба було ще й Василя не лишати, а забрати зі собою до церкви. Розпука за приятелем напровадила на мене безрадність. Мій товариш Дмитро потермосив мене за рамя і сказав: За нами шукають, ходім бо в селі чекає фіра, якою ми маємо відїздити. Мені пригадались мої обовязки, пригадалось, що я сеї ночі маю

бути в таборі в лісі. Подивився ще раз на мертвого Василя, обернувся та пішов вслід за Дмитром. І пригадались мені слова полевого духовника, який на минулій полевій Службі Божій говорив: Не минай Божого храму, і в найтяжчих хвилинах молись до Бога, та проси помочі. Може про те думати як хто хоче, однак, як щоб я не був вступив на тих пару хвилин до церкви, то напевно був би я раний, або й мертвий.

Я переходжу попри церкву ще раз, поклонився нашій святині, яка стояла окутана вечірною мрякою. Було зимно, і вітер дув нам в плечі, а ще й до того ми спішились, і працювали ногами як найскорше. Я повернув ще в одно місце та забрав два пакунки, і за неповну пів години ми опинились поза містом в селі П. Позад нас стояло місто, окутане чорнотою ночі, не було видно ані одного світла. А з усіх усюдів, підходили до міста німецькі та мадярські частини, які на вістку, що панцери рускі є в місті позаду фронту, вспіли вже прибути з прифронтових полос. Їхні грізні погляди з під шоломів, та зброя в руках казали, що вони скоро зроблять порядок в місті. За селом під вербами, стояло навантажені три підвози. Одна з нашими річами, а інші дві зі зброєю та іншими припасами, які то цивільне населення принесло з міста та подарувало для повстанців. Це лише з одного села підміського, і то не все, бо великі валки підвод, зле було разом траспортувати.

Я вступив до однієї хати. Там перезувся, випив скоренько мале горятко гарячого молока, і подякував господині за так щиру гостину. Вийшов з хати, та сів на підводу. Окутавшись в тепле одіння, перехрестився і сказав фірманові, щоб рушив в дорогу. Ніч була темна аж чорна. Понад головами свистів вітер і ліпило снігом. В мене перед очима стояв труп Василя. А в мозок твердо вкоріновалась думка: Не оминай Божого храму! А в найгрізнійших хвилинах молись та проси Бога о поміч. Я почав відмавляти молитви; за щасливу подорож мою, за наш нещасний нарід, та за душу мого приятеля Василя. А будучи занятий молитвою, я і несчувся як підвода заїхала в ліс, і була задержана нашою стійкою. Ми обмінялись з вартовим кличками, а се означало, що ми є вже вдома.

(Писано в Англії в таборі воєно-полонених)

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВЯТА МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Написав: Старий Місіонар

Із словенського переклав о. Едвард Владимір, декан Стакчинський.—На українську мову справив о. Н. Копяківський ЧНІ.

(Продовження)

СЕРЦЕ ІСУСА—ЖЕРЕЛО ВСЯКОЇ ПОТІХИ

Звідки черпали святі люди силу, потіху, радість у своїх терпіннях? Не з іншого жерела, як із найсвятішого Серця Христового! З того найсвятішого Серця черпали любов, і з любови до Нього переносили свої терпіння. Любов злекшувала їх труднощі, прикрощі і терпіння, бо найсвятіше Серце сказало їм: "Терпіть зо Мною, і з того пізнаю, що любите Мене!"

Нерозумні ті люди, що шукають сили не в найсвятішім Серці Ісуса, але в людях, танцях, забавах і в приємнощах цього світа. Ті земні приємнощі ніколи не принесуть такого щастя, якого бажає наше серце. Ніколи, ніколи люди не мали й не будуть мати в таких дочасних приємнощах того спокою, потіхи й радости, що то Господь Бог приготовив для тих ,що на Нього покладають свою надію. Коли б ти, чоловіче, мав всі потіхи, всі радощі цього світа, і коли б ти їх сам один мав, то й тоді,—мусиш це признати,—не був би ти правдиво щасливий, бо не можеш тих приємнощів уживати по віки на землі. Отже, не на землі шукай правдивої потіхи, сили, радости у своїх терпіннях, але злучи своє серце з найсвятішим Серцем Ісуса, бо лише з того святого жерела можеш зачерпнути тої сили, що помагає чоловікові знайти вічне, правдиве щастя.

Дорогий наш Спаситель Ісус Христос так полюбив

Сердце Ісуса, труждающихся помоще, помилуй і спаси Тебе величающих!

"Живу вже не я, але живе в мені Христос."

тебе, чоловіче, що й останню краплю Своєї святої крови проляв за тебе. А Серце Його копієм пробите й сьогодні розсіває свою безконечну любов. Воно й сьогодні отворене для цілого світа, і чекає, щоб найбільше людей свою любов у нього вкладали.

Дорогий Читачу! Злучи й ти свою любов з любовю Серця Христового, будь і ти почитателем того Найсвятішого Серця, жерела всякої потіхи!

Солодке Серце Ісуса, дай, щоб я Тебе любив завсіди щораз більше й більше!

ПОЧИТАННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ

Чим є місяць поміж зорями в наших очах, тим Пречиста Діва поміж іншими святими в небі. Отже маємо почитати Пречисту Діву більше як всіх інших святих. Особливо маємо почитати Пр. Діву Марію, бо Вона є

1. Матір Божа, отже **може** нам помогти,
2. Матір **наша,** отже хоче нам помогти.

Вона одним своїм словом може більше осягнути в Бога, як усі святі; длятого то християни вдавалися і вдаються завсіди до Неї у своїх потребах і прикрощах. Длятого то й говоримо, що Вона: заступниця всіх християн, потіха засумованих, прибіжище грішників, радість усіх терпячих, цариця мучеників, підпора старости, покров і заступниця немічних, і інші ще титули Їй даємо.

Почитання Пр. Д. Марії є найліпшим способом, щоб ми осягнули тепер, на землі, святість, а по смерті вічне щастя. Марія "двер спасенія," "листвица небесная": Марія це двері для нашого спасення, драбина до неба: по тій драбині зійшов до нас Син Божий і по ній ми можемо дійти до Бога.

Сказав один святий чоловік: "Я не вірю, щоб у пеклі найшлася хоч одна душа, яка на землі направду любила й почитала Пр. Діву Марію!"

А ти, чоловіче добрий, чи любиш, чи почитаєш Пречисту Діву Марію?

"Направду, направду кажу вам: коли не будете їсти тіла Сина Чоловічого й не будете пити крови Його, не будете мати життя в собі. Хто їсть Моє тіло і пе Мою кров, буде мати життя вічне, і Я воскрешу його в останній день."

Це слова вічної правди.—Хто не приймає Пресвятого Тіла Христового, в такого надприродне життя душі не може довго вдержатися, такий скоро вмирає смертю гріховною. І сам Христос Господь не лишився під видом якоїсь надзвичайної поживи, тільки під видом хліба, щоб дати нам пізнати, що Він хоче бути для наших душ хлібом, то є щоденного поживою. Приймай, побожний християнине, те Пресвяте Тіло як найчастіше, але приймай Його з живою вірою й любовю, належно підготований, а можеш надіятися й бути певний, що в короткім часі відчуеш "яко

Маріє, плачущих утішеніє, грішников прибіжище, радуйся і спаси на Тя уповающих!

благ Господь"—як добрий Господь, зачнеш жити по Божому та зможеш сказати зо святим Павлом: **"Живу вже не я, але живе в мені Христос!"** (Гал. 2, 20).

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

ЦЕБТО РОЗВАЖАННЯ ПРО ВІЧНІ ПРАВДИ
СВ. АЛЬФОНС ЛІГУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

VII. розважання: ПОЧУВАННЯ НЕДБАЛОГО ГРІШНИКА, що не думав про смерть.

Заряди своїм домом, бо помреш і не будеш жити. (Іс. 38, 1).

Уявіть собі, що стоїте при хворому, якому залишається ще декілька годин життя. Нещасний хворий! Погляньте, як болі, омління, задуха, брак віддиху давлять його. Обмліває голова, сам він слабо чує, малощо розуміє, небагато говорить. Близька смерть це найбільша з його нужд, а він про одних тільки лікарів і лікарства продумує, щоб увільнитися від хвороби та страждань, що вбивають його, але зовсім не турбується душею, не поладнює порахунків для вічності. Святий Лаврентій висловлюється про подібних конаючих: **Годні вони хіба про себе думати**. Аби хоча рідні та приятелі перестерегли його про небезпечний стан. Ба ні! Ніхто з рідніх і приятелів не важиться сповістити про смерть і напімнути, щоб прийняв святі Тайни. Кожен відмовляється, побоюючись вчинити йому прикрість. (Мій Боже, вже відтепер дякую Тобі, що при смерті пішлеш мені дорогих співбратів, які тільки й продумуватимуть про моє вічне спасіння, і всі помагатимуть мені добре померти).

Хоч не остерігають хворого про смерть, він усетаки починає турбуватися та лякатися, бо напастує його невпинний страх, докори, недовіря, як спогляне на занепокоєну родину, на поновлювані лікарські наради та часті і сильні ліки. Чому й кличе: Ох лишенько, хто зна, чи не надходить мій кінець?— А як хворий почуватиметься, коли сповістять його про смерть: **Заряди своїм домом, бо помреш і не будеш жити!**— Як болюче буде йому почути: Пане, ваша хвороба смертельна; треба прийняти святі Тайни, злучитися з Богом і розпрощатися зо світом. Як то? Прощатися зо світом? Прощатися з усім: з домом, з віллею, з рідніми, з приятелями, з розмовами, з забавами, з гулянками? Так, з усім! Надійшов нотар і списує прощання: **Зіставляю, зіставляю** ...— Щож візьме з собою? Нужденне плаття, що внедовзі зогниє з ним у гробі.

Яку мелянхолію, яке затурбування навівають на конаючого сльози слуг і мовчанка приятелів, що стоять мовчки та не сміють говорити! Куди ж сильніше мучитимуть його докори сумління за безладне дотіль життя, бо голосніші вони посеред передсмертньої бурі. Мав же він стільки покликів і Божого світла, стільки упімнень духовних провідників; вчинив був стільки постанов, хоч ніколи не виконував чи скоро занедбував. Оттоді закличе: Нещасний, мав я стільки світла від Бога, стільки часу, щоб упорядкувати сумління, а не впорядкував. И он я вже конаю. Що коштувало б було мене уникати цю нагоду, зірвати цю приязнь, щотижня сповідатися? А хоча б і багато коштувало, так я повинен був за все взятися, щоб спасти душу, душа бо всім для людини. Якби я був виконав повзяту постанову; коли б був продовжав так як почав, то який був би тепер вдоволений! Я ж не вчинив цього, і нема більше часу!— Оці почування недбалих за життя грішників подобають на почування проклятих, що в пеклі теж жалують за гріхи, бо вони причина їхніх мук, безкорисний проте і даремний їх жаль.

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Господи, оттакі були б мої жалісні почування, коли б тепер сповіщено мене про близьку смерть. Дякую за світло та за час схаменутися. Ні, мій Боже, не буду більше тікати від Тебе. Доволі йшов Ти за мною. Слушно треба побоюватися, що опустиш мене, якщо тепер не піддамся та опруся Тобі. Ти дав мені серце любити Тебе, я ж так лихо вживав його. Кохав сотворіння, а не любив Тебе, свого Творця та Спасителя, що віддав за мене життя. Скільки раз образив, знехтував, відвернувся, замість любити Тебе! Відав, що гріхом чинив Тобі велику прикрість, а всетаки грішив. Мій Ісусе, каюся, від сер-

ця прикро мені, тому й хочу змінити життя. Зрікаюся всіх світових приємностей, щоб Тебе, Боже моєї душі, любити та подобатися Тобі. Подав Ти мені великі познаки своєї любови, тож бажаю чимось виявити свою любов перше ніж помру. Відтепер приймаю всі хвороби, хрести, погорди, неприємності, що зазнаю від людей; поможи спокійно стерпіти, бо з любови до Тебе хочу прийняти їх. Безконечна Доброто, люблю, понад усяке добро люблю я Тебе. Подай більше любови, подай святу витривалість.

Маріє, моя Ти надіє, молись Ісусові за мене.

II. Ах, які ясні при смерті правди віри, але на більшу муку того, хто жив, зосібна як іде про законну особу, якій було легше служити Богові, бо мала більше часу, прикладів і натхнень. Боже, що за мука, як подумає та промовить: Я вповминав інших, а сам чинив гірше за них! Покинув світ, опісля ж проживав привязаний до його приємностей, пустоти та любови. Який докір розбудить у посвяченій Богу особі думка, що навіть поганин був би освятився світлом, що дістала вона від Бога! Як болюче згадати, що немов немощами духа погорджувала побожними практиками, що прихвалювала певні світові засади честолюбности чи самолюбства, от хоча б не датися перевищити, уникати терпіння, вживати всіх приємностей, що насуваються.

Бажання безбожних загине! (Пс. III, 9). Як сильно бажатимуть при смерті того часу, що тепер прогайновують! Св. Григорій оповідає в своїх Діяльогах про певного багатого, але зіпсутого чоловіка, Хризантія, що кликав при смерті до дияволів, що були йому зявилися забрати його: **Дайте часу, до завтра дайте часу!** А дияволи відповіли: Божевільний, тепер бажаєш часу? Скільки ж було його в тебе? Ти затратив і вжив його на гріхи. А тепер часу бажаєш? Нема більше часу! —Нещасний далі кликав і благав про час. Був там його син, Максим. Конаючий заговорив: **Сину, помагай мені! Максиме мій, помагай мені!**— Міжтим обличча почорніло йому, він став кидатися, й отак нещасно посеред затурбовання та крику помер у розпуці.

Ох лишенько, за життя ці божевільні люблять своє божевілля; за те при смерті розкриваються їм очі й тоді вони визнають, що були божевільні але це хіба поменшує довіря направити лихо. Отак конають, полишаючи сильний сумнів про своє спасіння.— Мій брате, що читаєш оці стрічки, думаю, що й ти кажеш: Дійсно таке воно, то куди більший був би твій нерозум і нещастя, коли б у час не зарадив, пізнавши за життя ці правди. Оці прочитані рядки були б при смерті мечем болю.

Нуже, зарадь негайно, бо можеш іще уникнути цю жахливу смерть. Не жди на недогідний час, щоб направити лихо. Не чекай на другий місяць або тиждень. Хто зна, чи не послідне просвічення, чи не останній поклик оте світло, що милосердний Бог оттепер вділяє тобі? Нерозумне воно не думати про певну смерть, від якої залежить вічність. Куди ж нерозумніше думати і не приготовлятися! Тепер учини ті роздумування і постанови, що б учинив тоді: Тепер вони корисні, тоді ж булиб безкорисні. Тепер вони розбуджують надію на спасіння, а тоді хіба розпуку. Якийсь шляхтич задумав був покинути двір Карла V-го, щоб посвятитися Богу. Цар спитався про причину. Шляхтич відказав: Конечне воно до спасіння посвятити певний період покути між безладне життя та смерть!

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Ні, мій Боже, не хочу надуживати Твойого милосердя. Дякую за світло, що подав мені та прирікаю змінити життя. Бачу, що Ти не годен довше мені терпіти. Пощо ждати? Хіба щоб послав до пекла чи покинув у пропащому житті, що за саму смерть гірше? Кидаюся Тобі до ніг, прийми мене до своєї ласки. Правда, я негідний, але Ти сам заявив: **Якщо навернеться, то беззаконня не пошкодить беззаконникові.** (Єзик. 33, 12). Мій Ісусе, колись я зневажав Твою безконечну доброту, але тепер каюся та надіюся пробачення. Закличу до Тебе зо святим Анзельмом: Не дозволь моїй душі за гріхи пропасти, бо Ти відкупив її своєю кровю. Не дивися на мою невдячність, а на власну любов, що приневолила Тебе вмирати за мене. Я затратив Твою ласку, Ти ж не затратив сили повернути її. Мій дорогий Спасителю, помилуй мене. Прости, подай ласку любити, бо я прирікаю Тебе одного любити. Ти вибрав мене споміж стількох можливих сотворінь, щоб любив Тебе; я вибираю Тебе, найвище Добро, щоб любити над усяке інше добро. Ступаєш з хрестом передо мною, я ж не перестану

поступати за Тобою з тим хрестом, що наложиш на мене. Приймаю всі вмертвлення та страждання, що пішлеш мені. Доволі мені, як не позбавиш мене своєї ласки.

Маріє, моя надіє, виєднай мені в Бога витривалість і ласку любити Його, і не проситиму в Тебе більш нічого.

III. Ось колючки-муки, що при смерті мучитимуть конаючого грішника, який за життя не дбав про душу! Колючкою буде спомин колишніх гулянок, амбіцій, й пихи. Колючками стануть приятелі та їхні слова, як прийдуть відвідати його. Колючками будуть духовні провідники, що чергуватимуться біля його. Колючки ті Тайни, що прийме, от як сповідь, святе Причастя, маслосвяття. Терням муки буде навіть хрест, бо вичитає в ньому, як лихо відповідав любові Бога, що помер за його спасіння.

Я був божевільний!—закличе тоді бідолашний хворий. Якщо б був я використав обильне Боже світло та поміч, я міг був освятитися та щасливо проживати в Божій ласці! Що ж тепер лишилося зо стількох прожитих років? Одна мука, недовіря, побоювання, докори сумління та порахунки з Богом. Ох, тяжко мені буде спастися!—Коли ж отак заговорить? Як почне погасати олій у лампаді, як зачне замикатися цьогосвітня сцена, як він уже стане перед подвійною, щасливою або нещасливою, вічністю. Он наближається останній віддих, що порішить про його вічне щастя чи розпуку, поки Бог буде Богом. Скільки ж заплатив би тоді, щоб дістати ще один рік або місяць або хоч тиждень часу та здорову голову! При смерті приголомшена голова, обтяжені груди, брак віддиху не дають нічого зробити, не дозволяють роздумувати, ні вчинити доброго акту. Оттоді грішник немов замкнений у темному гробі замішання, де бачить одну загрозливу руїну, що її не годен відвернути від себе. Тимто й бажавби часу, але скажуть йому: **Виходь!** Негайно поладнай, як можеш, порахунки в цьому короткому часі та виходь! Хіба не знаєш, що смерть не жде ані не шанує нікого?

Як лячно буде йому подумати й сказати: Врано я між живими, а ввечері правдоподібно буду поміж мерлими! Сьогодні в хаті, взавтра в могилі! Де ж буде моя душа? Який жах розбудить у йому свічка! Як злякається, почувши на собі смертній піт! Як затривожиться, коли

звелять рідним вийти і більше не приходити! Який страх, як зачне тратити зір, бо потемніють очі, як засвітять свічку, бо близька вже смерть! (Латиняни подають конайчим свічку як знаки ласки, що в передсмертній бурі має просвічувати душі шлях до неба). Свічко, свічко, скільки правд тоді відкриєш! Оттоді покажеш речі іншими ніж тепер являються вони! Викажеш, що марнота, божевілля й обман всі цьогосвітні добра. Навіщо ж розуміти ці правди, як не буду часу зарадити лихові.

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Мій Боже, не бажаєш мені смерти, але щоб я навернувся та жив. Дякую, що досіль ждав на мене, дякую за світло, що вділяєш мені. Бачу, що помилився, що більш Твоєї приязни цінив підлі та нужденні добра, а Тобою погорджував. Каюся від серця та жалую, що так сильно скривдив Тебе. Ах, не переставай помагати своїм світлом і ласкою по всі дні мойого життя пізнавати та чинити що потрібне, щоб поправити життя. Пощо мені знати ці правди, як одніметься час зарадити? **Не видавай звірам душ, що хвалять Тебе!** (Пс. 73, 19). Мій Ісусе, ради заслуг Твоїх Страстей, благаю Тебе, простягни руку, не дай упасти в гріх і знову стати рабом воротів, як диявол зачне спокушувати мене. Дай завжди вдаватися та поручатися Тобі, поки триватиме спокуса. Твоя кров—моя надія, а доброта—моя любов. Гідний безконечної любови Боже, люблю Тебе; дозволь завжди любити. Покажи, від чого слід мені відвязатися, щоб уповні бути Твій. Я хочу це вчинити, подай же сили виконати.

Небесна Царице, Божа Мати, молися за мене грішного, нехай у спокусах удаюся до Ісуса та до Тебе, Ти бо своїм заступництвом захоронюєш від упадку всякого, хто звертається до Тебе.

Не може мати Бога за вітця той, що не почитає св. Церкви за матір. Одна правдива Христова Церква й одне стадо Христове є лише та Церква, в якій кермує, править і розказує Папа Римський, законний (правний) наслідник св. Апостола Петра, якому сам Ісус Христос передав свою владу словами: "Паси ягнята мої, паси вівці мої"... (Іван 21, 15-17).

ДВА ВЕЛИКОДНІ в Большевицькій Тюрмі

(Спомин)

Написав **А. Войновський**, скиталець

(Продовження)

Інші келії теж ще співали. На партері відізвався гонг (дзвінок тривоги). Се дзвонили дозорці. По кориторах почався рух. За хвилю двері нашої келії з лоскотом відчинились, і ми побачили на коридорі тяжкий совіцький скоростріл. В келію влетіло 10 енкавудистів з гумовими палицями і почали частувати всіх направо і наліво. Сипалась груба московська лайка, якою щедро є обдарована московська мова. Така операція тревала около пів години, наша келія неспівала, але інші співали. „Ми вас заставім малчать сволочі," сказав дозорець і замкнув з лоскотом двері. І почались відчиняти двері прочих келій, і визволителі частували вязнів.

На дворі тимчасом почався несамовитий рух. Гуділи мотори авт, та вигравали сирени. Енкавудисти мали мати "вихадной," але тому що в тюрм був алярм то все збіглось як чорне гайвороння. Двері нашої келії відчинились і в них став дозорець. —Пачему ви немалчал! как я спрашував,— почав він говорити вже трохи лекшим тоном. —Сьогодні в нас Великдень, рубнув йому Г. —Панімаю, каже далі дозорець. Но Сталін нерозрішил празнувати.— Іван Г. підійшов блище до дозорця і почав свое казання. Сталін така сама худоба як ти голото. Він може вам усім забороняти святкування, бо він на вас усіх їздить як на сліпім кони. І чого ви обдертюхи прийшли до нас, та засмічуете своїм московським болотом наші святощі? Маете в Москві Сталіна, то й сидіть там і непхайте свойого носа до чужої хати! Дозорець скипів, хотів хапатись за револьвер, та на жаль його в него не було. В інших келіях спів невтихав, хтось голосно кричав, кличучи дозорця. —Вот я тебя научу как ругать Сталіна!—Він вийшов, та замкнув двері. С. Затягнув Великдоню пісню Христос Воскресе, Христос Воскресе, воскресе... земленька зі сну збудилась... підтягали інші, які знали цю пісню. Двері знова відчинились, і в них зявилась ціла купа енкаведистів. —Котрой то бил,—сказав

оден правдоподібно старший між ними. Отсей, сказав дозорець, і показав на Г. Вихаді! впало грізно. Пращайте друзі, —сказав поважом Іван Г. і вийшов. Діялось це на першому поверсі. А як кого виводили з тюрми то вихід був з партеру. Вязень як ішов і минав партер, одже провадили його у підвал до сутерин, де розстрілювали. Вязні се добре знали, і сходячи у підвал давали знак кулаком. Так сталось і тепер. За хвилю ми почули мужній крик Івана: Хай живе Україна... Слава героям, смерть катам, і все втихло. Отець Я. приклякнув, і почав вполос молитись. На келії стало тихо як у домовині. Жаль здавив горло кождому з нас. Івана всі любили; був се відважний юнак, син буйного Підкарпаття. Неодному він енкаведистові плюнув в очі, і нежалів свойого молодого життя а віддав за велику ідею. Відчинилась візитирка в дверях і візвано пятьох людей, між ними і мене. Забрав мене енкавудист капітан Тализін. Ведучи мене на енкавуде, він мені говорив: Через вас сволочі ми немаєм вихадного, зате буде вам гарячо. Завели мене до одної з кімнат на партері, бувшого окружного суду в Станиславові, де тепер містилось енкавуде. В кімнаті в двох кутах сиділо двох киргізів зі штиками в руках, а за столом сидів якийсь пузатий москалисько. Серед кімнати стояло якесь старе крісло. "Садісь"! сказано мені. Ти організував севодні заставку? Так, я, відповідаю спокійно. І хто еще? Ну, і всі інші, відповідаю далі. Хто ето, всі інші? Всі мешканці тюрми, говорю далі. Хто зачинал? Всі зачинали, віповідаю дещо з притиском. Как ти одвічаш сволоч ауновска, крикнув слідчий. От я тебе научу как одвечать! Він прискочив до мене, вхопив за одну ніжку того крісла на якім я сидів, крісло підомною присіло, а ніжка осталась в руках енкаведиста. Я впав на долівку, а він почав мене обкладати тою ніжкою, яку мав в руках. Москаль бив мене нею аж змучився. На бюрку заздвонив телефон. Енкаведист лишив мене і пішов до телефону. Опісля скоро вийшов.

Я радий з стого але не знав що робити далі. Обидва киргізи які сиділи по кутах повставали. Оден з них підійшов до мене і копнувши мене в крижі, та показував мені, щоби я вставав. Як я встав, він мене узяв за одну і другу руку, та скрутив обі руки до заду. Тимчасом другий кудись вийшов, і по хвилі в шклянці приніс якусь жовтаву теч. В другій руці я завважив у нього шпильку. Він умочив шпильку в ту теч, приступив до мене, та сказав, щоби я роззявився. Він упхав свої два брудні пальці мені до уст, стиснув ними язик, трохи його витягнув, та упхав в язик ту шпильку, зі споду. Мені в очах засвітилось,

почув я немилосердний біль в язиці, аж під серцем заскоботало. Я був би впав, та другий мене міцно держав. До кімнати увійшло двох енкаведистів з гумовими палками в руках. Були трохи помучені. Киргіз витягнув з мойого язика шпильку і язик почав пухнути. —Уже небудеш більше співати,— сказав до мене один енкаведист. Дальше казали мені лягати. Я—річ ясна—що не хотів, то вони мене положили силою. Та почали бити гумовими палками від ніг до голови. Здається що немає гіршого болю як від гумової палки. Я був тоді битий аж до омління. Потім мене віддолляли водою, та відпровадили до тюрми. Слідчі в тюрмі вганялися з пістолями як скажені собаки. Я ледво дійшов до келії, мене пхнули і замкнули за мною двері. Язик мій так спух що вже невлазився в рот; я зовсім не міг говорити. На келії вже був з таким самим язиком С., та З. Іван, гуцул з Буковини, який співав дуже гарним голосом. Священика Я. теж забрали, і він більше до нас не вернувся. Я та С. прийшли найгірше побиті. Ось такий то Великдень я святкував в 1941 р. Цілий тиждень потім, мав я спухлий язик, неміг говорити і тяжко було їсти. Їв лише рідке, завдяки докторя Моравського, та жидка Кнопа, я скоро приходив до себе. Вони прикладали мені зимні оклади до синців, а також постарались мені о місце на келії, так що я міг лягчи.

Частина друга—другий Великдень

Прийшов 1944 рік. Фронт німецько-більшовицький дійшов до нашого підкарпаття. Німці відступаючи все нищили. А також забирали майже всіх мужчин зі собою. Я не хотів за нічо в світі іти кудись на захід. Тому пішов в ліси межи повстанці. У Великдень 1944 р. довелось мені пережити між повстанцями в Чорному лісі коло Калуша, в групі курінного. Був це оден з найкращих повстанських отаманів, відважний, та справедливий. Понад усе любив хлопців, зброю та дисципліну. Завжди респектував він краєвий, чи обласний провід. Знаний він був в цілій калущині та станиславівщині. Та добре дався в знаки німакам.

Була Великодня субота. Сонце заходило, та своїми промінями мов материнськими поцілунами огортало землю.

Я вступав до табору зі стійки.

Першого кого я стрінув в таборі, то був оден мій давній приятель, Панько Т. Се був найстарший стрілець в таборі за собою мав він вояцький досвід ще з попередньої війни. Я з ним привитався. Він був у боївці Р. від самого початку. А я був новиком. Він мені каже: Чи ви знаете що завтра маємо Великдень? Певно, що знаю, відказую йому. Звтра рано приїзджае

до нашого табору полевий духовник. Буде відправлена полева Служба Божа. Мені припоручив службовий старшина, збудувати каплицю на ту відправу. Маю взяти зі собою ще трох людей. Як хочете, то ходіть зі мною, наговорив мені те все Панько. Дуже радо, годжусь я. Візьміть ще когось зі собою. Добре, я постараюсь когось взяти. Я іду та візьму лопати, і ще дещо та почекаю на вас під онтим дубом. Добре, відказую йому з поспіху. В своїому бараку я застав лише трох стрільців, а між ними лише оден був без заняття. Був се молодий хлопчина, родом з Ростова, (полуднева Україна). Називався Б. Микола. Ми його кликали Миколка. Його ще в 1942 р. везли німці на працю до Німеччини, і він в Галичині скочив з поїзду і проживав між селянами. А пізнійше пішов в повстанці. За його здібність і безмежну послушність, його всі любили. Миколка, може підете зі мною? Панько має робити каплицю для завртішнього Богослуження. Завтра є велике свято, Великдень. говорю йому. Добре, відказав Миколка. І ми пішли. На означеним місці стояв Панько ще з одним стрільцем. Зі собою мав три лопати, сокиру, трохи дроту, та плахти зі старого шатра.

Скоро ми те все забрали, і пішли, бо настигала ніч. Вийшли ми на горбок недалеко від табору. Там була невеличка поляна, на якій колись була лісничівка. Доокола поляни росли дуже гарні молоді сосонки. Ми вибрали місце зі східної сторони, де росли дуже гарні молоді сосонки. Ми вибрали місце зі східної сторони, де росли дві ялиці. Зробили підвищення, вирівнали площу, нарубали молодих сосон, які втикали в землю та звязали одно до другої дротом, а всі разом привязали до ялиці З колод зробили підвищення на престіл. Тимчасом вже зовсім стемнілось.

Лишаймо,—каже Панько. А завтра скоро світ я вас побуджу і ми то докінчимо. Ми все оставили там на місці, та пішли до табору. На другий день ще далеко було до раня, як нас Панько побудив, і ми пішли знова до праці. Над потічком назбирали весняних цвіток, повкладали їх у фляшки з водою. Все позастелювали плахтою. Все поуставлювали, та приготовили. З табору доносились голоси вартових. Ранішна зоря, вставати пора. Табор ожив, все милось, чепурилось, і спішилось на місце збірки. Чотовий Ш., вже своїм громовим голосом кричав: Збірка! Був оден з найкращих підстаршин. З фаху учитель Рідної Школи з К. Ось його чота перша прийшла на поляну, де ми чепурили каплицю. Другим чотовим що привів кілька чот був чотовий Ромко. Се був сільський парубок, румяний, круглої твари як дівчина. Третій був чотовий Т., звинний та

рухливий як тигор, таких самих мав він хлопців. Правдиве його назвисько було Тарас Р. Родом був з козацьких степів, з міста Черкас. Утік з німецького полону ще осінню 1941. Довго переховувався по селах. А опісля пішов в повстанці. Всі його любили та цінили за його веселу вдачу і безмежну відвагу. Без чотового Т. невідбулась ані одна акція. В найгірших моментах вмів дати собі раду, і вийти ціло. Рухливо вмашерував зі своєю чотою на площу і став на самій середині. Чота за чотою. Кольона за кольоною, уставлялись вояки Р., без крику та метушні. А досить пестре на вигляд було те військо. Найбільше в звичайних сільських убраннях. Дехто мав німецький уніформ військовий, дехто мадярський, чи російський. Панько обернувся, поглянув по війську, тай каже: Отце хлопці, таких треба було в роках 1918 і 1920. Булиб ми тоді прогнали чужинців з України, і все булоб в порядку. Та що тодішні наші провідники говорили що нам війська не треба, промовами хотіли державу будувати.

Ей Паньку, каже Миколка: Не політикуйте, що було те пропало. Подайте мені кінець дроту. Треба ті ялички ліпше укріпити. Він підхопився на ялицю, та притягнув ліпше дріт.

(Далі буде).

Чи це рівність?

Сказав колись жук (такий хрущ, що сидить під купою гною) до біленького мотиля: Будьмо товаришами!

Та як?—відповів мотиль.— Ти чорний і поганий; сидиш у гної і ссеш гній,— а я біленький, гарний, купаюсь у променях сонця й годую себе соками пахучих квітів. То ж як мені брататися з тобою?

На те є рада,—каже жук.—Влізь і ти в гній, помажи себе на чорно, нагодуй себе всякою нечистотою. Тоді ти будеш такий як я й не буде між нами різниці.

От, таку то раду дав жук мотилеві.

А комуністи як роблять? Вони також хотіли б завести рівність. Але яку рівність? Таку, щоб усі люди стали комуністами! Комуністи кажуть так:

Нащо на світі порядних, чесних людей? Нехай усі будуть безбожниками, нехай не шанують чужої власности, нехай живуть не в родинах, нехай живуть не по християньски, а хай женяться по звірячому, то тоді настане рівність. Тоді не буде різниці між чесними й нечесними, бо всі будуть нечесні! Чи так?!

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

JUNE 1948

What Outstanding Protestants Think of the Catholic Church

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

THE REVEREND J. B. Hemmeon, Methodist minister, says: "It is a strange and lamentable fact that not a Protestant in ten thousand knows the truth about the teaching and practice of the Catholic Church. Many do not know that there was any other Christian Church from the first or second century until the Reformation, or for about one thousand four hundred years. And they believe that there was then, virtually, a new Revelation.

"When a person of common sense wishes to obtain information about anything, whether political, religious, scientific, or it matters not what it may be, he goes to headquarters for authentic information —never to those who seek to destroy or who are the enemies of that which he wishes to study. Not one Protestant in thousands ever seeks information concerning the Catholic Church from Catholic sources."

Dr. W. Gladden, a Congregationalist minister of Columbus, Ohio: "Non-Catholics, even men of education, are woefully ignorant of the Catholic Church."

Dr. Nightengale, a Methodist minister: "In scarcely a single instance has a case concerning Catholics been fairly stated, the channels of history, not grossly corrupted."

The Reverend A. M. Courtney, a Methodist minister of Chillicothe, Ohio: "If I could destroy the Catholic Church tomorrow as easily as I could turn over my hand, I should not do so, for it has a great mission to perform, and it performs it as the Protestant Church could not do. Its writers and theologians —Thomas Aquinas, for instance — are the font of inspiration of all Christianity, and its organization is the most perfect in existence. The Protestant Church owes all that is best in it to the Catholic Church."

The Reverend T. B. Thompson, Congregationalist minister of Chicago, Ill.: "As an institution, the Catholic Church is the most splendid the world has ever seen. Governments have risen and gone to the grave of nations since her advent. Peoples of every tongue have worshipped at her altars... The Roman Catholic Church has stood solidly for law and order... When she speeks, legislators, states-

men, politicians and governments stop to listen, often to obey. In the realm of worship, her ministry has been of the highest."

The Reverend James Benninger, a Methodist of Wilkes-Barre, Pa.: "The reason the Catholic Church succeeds in spite of our misgivings is because she is true to the central fact of revelation. She makes the death of Jesus the center of her devotion; around that point she organizes all her activities. When you see a company of Catholic people on the way to church, you can be assured of this: they are not going for the sake of fine music; they are not going to hear an eloquent dissertation on 'Dr. Jekyll and Mr. Hyde.' They are going to the place of worship to attend Mass."

The Reverend Madison C. Peters, a Baptist minister of New York, N.Y.: "Catholics teach us a lesson of constant attendance upon public worship. Protestants go when the weather is just to their liking. Who has not heard, early on Sunday mornings, the tramp, tramp of people, with a hard week's work behind them, hastening to the Catholic Church, with prayer book in hand, while we are asleep?... Our religion is too much talk. We have too many women's meetings and not enough Sisters of Charity."

The Reverend J. S. Thompson, Independent Church, Los Angeles, Cal.: "The providential purpose of the Roman Church is unity and continuity. The Catholic Church is the grandest organization in the world. It has a place of consecrated duty for all types or groups of mind. The poor, the common and the rich meet together in that Church as children of the same common Father. It is an ancient Church. It was ancient before the birth of Protestantism. It has cohesion and unity and continuity. The very fact of its great age is proof of its providential purpose. It traces its descent to the founder of our common Christianity. The gates of Hades have not been able to destroy it. It stands today a victor over the opposition of centuries. It is the strongest religious force in Christendom."

The Reverend Dr. T. Moffatt, a Congregationalist minister of Newark, N.J.: "What do I admire in the Catholic Church? There are seven things which the Protestant Church might imitate, and which I admire, in the Catholic Church; and they are these: First, emphasis on the sanctity of the marriage vow; second, the pomp and dignity and parade of the Church; third, the central unifying authority of the Church; fourth, tone of conviction; Fifth, femininity, as exemplified in the honor paid to the Blessed Virgin Mary; sixth, purgatory; and lastly, Confession."

The Reverend B. P. Dimmick, Methodist minister of Columbus, Ohio: "For centuries, the Roman Church was the only organized representation of Christianity in the world. During all this time, she stood as a bulwark of defense against all foes that assaulted our holy Christianity. But for her, the Church of God would have perished from off the earth. During all the centuries of darkness and heathenism in the world, this Church preserved the essentials of the doctrines of Christianity. We have in her the fundamentals of Christian doctrine, such as belief in one true God, Our Blessed Lord. A Church that have given the world the example of so many holy saints as the Roman Church has made a contribution to the uplift of the race that is incalculable."

The Reverend N. Schuyler, Protestant Episcopal, of Trenton, N.J.: "Roman Catholicism lays great stress upon the performance of outward acts, while Protestantism affects to make light of such things. In this attitude, I am firmly convinced that Roman Catholicism is right and Protestantism wholly wrong. A genuine religion must manifest itself in some outward way."

The thought may suggest itself to your mind that, if these Protestant ministers think so well of the Catholic Church, they ought to join it. But, FAITH IS A GIFT OF GOD, and man must humbly watch and pray.

—*The Sincere Seeker*

✖ ✖ ✖

PORTRAIT OF YOUTH

Aristotle, writing a few centuries before Christ, gave the following description of youth. It is worth pondering by young people:

Youth is ever full of desires and is prepared to go after the things it wants. Of all the desires which concern the body, the most compelling is that of the sex appetite, for which reason youth if often incontinent. This impulse varies in intensity, and youth is often disgusted with it.

Youth is easily and quickly inflamed, so that it readily follows an impulse. It is subject to anger, because, being desirous of honor, it cannot bear to see itself despised, but will be quick to quarrel if it thinks it has been insulted.

Youth is eager for esteem, but even more eager for victory. This is because it desires to excel all others, and the victor does excel the vanquished. Youth desires both honor and conquest more than money. Indeed, youth desires money the least of all things, because it has not yet felt the pinch of poverty.

Youth in credulous, because it has not yet been decieved often.

Youth lives chiefly on hope, because hope concerns the future while memory revolves about the past. Most of life is yet before youth, while but little has gone by. Since youth hopes easily, it is easily deceived.

Youth is brave. This is because it is easily roused to anger and easily filled with hope Anyone who acts without fear and with confidence of success acts bravely.

Youth selects the honorable rather than the useful thing. It acts thus because it pays little heed of reasonings. Reason, of course, looks to utility, whereas the natural inclination of youth is toward honor.

Youth desires friends and companionship, because it enjoys above all intimacy and group gatherings. Since it does not refer other things to utility, neither in its friendships does it look to utility.

Youth's greatest fault is excess. Whatever it does, it does too much. Therefore it loves too much, hates too fiercely, and goes to extremes in all things. This is because youth thinks it knows everything, and will not accept guidance from others.

Youth is inclined to be merciful. In its ignorance and innocence, it thinks all men more upright and virtuous than they are, and thus considers it unjust that men should be punished.

Youth places injury more in contumely than in wickedness.

Youth likes laughter and hence is gay with a noisy gaiety.

Neglected Commandment.

Reprinted from "SERMON SEEDS"

WAITING to hear the results of an examination or the announcement in court of the jury's decision, after a gruelling trial, is always a matter of painful, sometimes cruel, suspense.

Thinking of Our Lord's judgment of us after we have lived our life, is for most people a harrowing thought, for upon His unerring verdict will depend our eternal weal or woe.

"Master, what must I do to possess eternal life?" "Love God above everything; love your neighbor as yourself."

Many people think that they love God most exemplarily by being faithful attendants at church services. A a matter of fact, however, they often are an abomination in the sight of God, when *they are persons with diseased, sickly eyes refusing to see the real service of God, which would be effected through loving their neighbor as themselves.*

Only a few people in this world are singled out by God and given the grace to lead a life of self-denial, penance and prayer, securely secluded from the world's temptations in convent or monastery. Most of us are destined by Our Creator to live in the world with all its miseries, worries and care. Our chief assignment from God is to make our immediate little world better and happier and thereby save our own soul. When the last seven of the Ten Commandments, love of our neighbor, are our vital concern, the observance of the first three, pertaining to the love of God, is a foregone conclusion; for we cannot love our neighbor as ourselves unless our principle motive is God's pleasure. We will fail to please God in our service unless we have His grace and help to overcome our instinctive aversion and natural, wrong inclinanations. We shall not get this grace and help from God, unless we look up to Him as our greatest good, respect everything connected with Him, and secure by fervent prayer and the faithful reception of the Sacrament of His good will.

In other words, going to church and holy Mass and other religious services is only a means to the end, namely: That we may have the strength, courage and right disposition to serve God daily in loving and respecting our neighbor as ourselves.

We should ever and daily strive to be saints, that is, friends of God. Sanctity in the cloistered life is attained by self-denial, penance and long prayer. Sanctity in the world is mainly achieved by kindness, consideration, fairness and justice to our neighbor.

There is a notion abroad that people in the world nowadays cannot be saints, because temptations and distractions are too great. This notion is incorrect.

Not so many years ago, almost in our day, there lived in Turin, Italy, a man by the name of Don Bosco. He prayed only in the morning and at night, but he prayed regularly and fervently. Only when temptations of discouragement became too strong, he prayed long. For the rest, he spent his day, without an idle moment in helping poor people and in doing things for others in order to make them happy and grateful to God. Only fourteen years ago he was canonized in Rome and heralded by the Holy Father Pius XI, as one of the greatest saints of the Church.

When death came to him in 1888, he did not have to worry about God's judgment for he had proven his ardent love for God by bringing hope, happiness and security into the drab existence of the poor. He daily adored, praised and served God, Whom he could not see, by loving his nighbor, especially those in distress and suffering the effects of poverty and social injustice. He correctly understood the Will of God and faithfully did His bidding.

⌘ ⌘ ⌘

SPIRITUAL DWARFS

After 2,000 years of christianity, the concept many well-intentioned honest people have of "Christian Life" is so distorted that it isn't even queer; it is appalling.

Many are only "half-livers." It must be ignorance—it might be prejudice or superficial thinking—but when you bring up the subject, you are inwardly coined as "exaggerating," as if you could expect people to believe that medievalism today. I mean if you say that bodies besides the "Life" of your body, which you can feel and prove tangibly, there is the "Life of the Soul," called the "Supernatural Life."

I do not mean to say that this "Truth" is denied. That would be heretical and people usually want to keep out of that field. But we refuse to grant that very "Truth," in our minds and in our lives, the "full impact" which it implies. Therein lies the whole difference between the "saints" and the "easy-going" who want to get the very best out of this world (and of the next).

The soul's God-given "Supernatural Life" is not a myth or fable. It is real just as real as your body or your car. You can't see it, or feel it. But it's there. God said so. That is proof enough. Why not live by that truth?

A "half-liver" is one who is afraid to face a "Truth" and live by it. We love whole-hearted men and women: whole-hearted soldiers, parents, nurses, sailors, teachers and athletes. We loathe the mediocre, the calculating, the "step-saver," the "I'll see what I can do about it."

There is one thing we can do about it: live and radiate in our own little sphere the love and charity of Christ. If all Catholics and sincere Christians did so, uncompromisingly, it would be sufficient to halt the apostles of hatred.

⌘ ⌘ ⌘

NO STING

"This is ridiculous," said the infuriated producer. "Do you realize that in the last scene you actually laughed when you were supposed to be dying?"

"At my salary," answered the actor, not without dignity, "death is greeted with laughter and cheers."

Today Is Feast of The New Creation

By Bernard Strasser, O.S.B.

SEND forth Thy Holy Spirit and they shall be created, and Thou shalt renew the face of the earth." This prayer rises frequently to the lips of holy Mother Church, but especially so at the time of Pentecost. For Pentecost was and is the feast of the new creation.

When the world was first made, "the Spirit of God moved over the waters." The earth was void and empty. But by the almighty power of God's Spirit, order arose from chaos: there was evening and morning, night and day, darkness and light.

It was the fulness of the divine Spirit that gave life and adornment to the newly created cosmos. He it was who constituted man, made to the image and likeness of God, as God's friend, as His child and the lord of creation, and established him in this harmony of happiness and bliss, of nature and grace.

With sin, however, came the discordant note, came emptiness. The Holy Spirit departed from the temple which He had created. And with Him went life, the fulness of life and love; death had entered upon the scene.

Cut off from God, from God's Holy Spirit, from the fulness of life and grace, mankind pressed forward to a Godless future. The world and sinladen man grew up together into a single unity which lacked true life, which had no claim to supernatural, eternal life.

The human race seemed definitely lost.

God's Eternal Love Devised New Creations

But the eternal love and mercy of God devised a new creation; He created a new Man, a new and infinitely better Adam, Jesus Christ. The second divine Person through the wonderous operation of the triune God became Man, and in this His manhood hallowed a world that had become unholy. To accomplish this sanctification and redemption of the world, Jesus "was conceived of the Holy Ghost" and was born of Mary the Virgin; for this reason He for 30 years lived the hidden life and example of Nazareth, for three years went about in the land of the Jews teaching and doing good, mercifully pardoning the gravest guilt of sin, healing the sick, driving out Satan and calling the dead back to life. To hallow and redeem the world He instituted the Holy sacraments, above all baptism and the blessed Eucharist. He suffered, died on the gibbet of the cross, was laid to rest in a grave, and gloriously arose from death to life. And thereby He called all mankind from sin to grace, to transfiguration, to eternal beatitude.

Into this new life, into this new creation which took its beginning with the incarnation of the Son of God and found its historical fulfilment on the first Pentecost day in the sending of the Holy Spirit in the founding of Christ's Church, we are born through the power of the Holy Spirit in the sacrament of baptism. Therein we received this new, supernatural, divine life; and it is in the power of the same Holy Spirit, by cooperating with His Grace, that we must develop this life unto completion in God, unto eternal life.

Pentecost was once the feast of new creation, and it must be so again for each of us and all together, annually.

How wondrously did not the Spirit of Pentecost, descending under the signs of a great wind and of fire, create new men of the fearful, unlearned apostles! How He spoke to the hearts of the 3,000 and won them for Christ through the courageous Pentecostal preaching of Peter! How manifest He has been in all the martyrs and confessors and virgins, in all the saints who throughout the past two thousand years have lived this new life of the Spirit as glorious witnesses to the power of divine grace, as luminous models for us all!

From this Pentecostal renewal there emerged a spiritual-ethical New Order. Uncounted millions may indeed pay no heed to its laws and injunctions: they do so to their own loss; their life is a walking death.

Spirit of The Lord Fills Whole Earth

Newly created likewise was a race of spiritual men, a host of warriors and heroes loyal to God's ordinance and kingship. And whoever in the course of the centuries has dared to oppose this army and this kingdom, has come to know by personal experience what the introit of the Mass for Pentecost Sunday proclaims: "The Spirit of the Lord hath filled the whole earth, alleluia; ...let God arise, and let His enemies be scattered: and let them that hate Him flee from before his face." God's Holy Spirit does indeed fill all the earth, He gives life and movement, He it is who elevates being above the realm of the merely natural into a new world and a new creation, into a new supernatural life. The Spirit of God rules all things, and there is nothing that can boast of permanently withstanding Him. His enemies shall be scattered like chaff before the wind.

Let us never forget, moreover, that we who have been baptized have received the new life not only as a gift but as a task. We are therefore under obligation to the Holy Ghost, we have the duty, with the help of His grace, to increase and perfect this new life, to bring it to beautiful blossom and glorious fruition. Pentecost and the Pentecostal miracle thus become in very truth the divine seal of redemption in respect to each of us personally; and through us, through our persevering and determined effort to purify our souls and work out our salvation, through our prayer and sacrifice, through our example, they become likewise the seal of salvation for all children of light, for the communion of the saints, for the entire Body Mystic of Christ.

For this reason we who have been baptized and called to the new life, must realize how significant and grave is our responsibility not to shirk this our vocation. We must pledge ourselves with patience and constancy to labor at our renovation, at the intensive and extensive growth of the new life in and about us.

Moreover, the lesson of history and of revelation must become pres-

ent reality for us. Only God, only His Holy Spirit, was able, millenniums ago, to build up anew what had been in hopeless ruin; only He could with supernatural power conserve what He had restored. Obviously, therefore, we can hope to preserve and restore this new life, to develop and radiate it, only with the help and in the strength of the Holy Spirit. This same Holy Spirit and His power are the wellspring of all renewal, of all growth and maturity in the spiritual and moral life.

Now we can understand the oft-repeated prayer of Holy Church: "Emitte Spiritum tuum et creabuntur, et renovabis faciem terrae—Send forth Thy Spirit and they shall be created, and Thou shalt renew the face of the earth". "Come Holy Spirit, and fill the hearts of Thy faithful..."

We cannot afford to relegate the Holy Ghost to the role of "the forgotten God" in our religious life and labors. He must be and remain for us in full truth "the wonderful and mighty pledge of divine love," our Teacher and Support, our Comforter and Vivifier, who lives in us; of whose presence in our soul we have a live and firm conviction; on whose strength we lean; to whom we surrender ourselves without reserve; by whom we joyfully permit ourselves, and all our thoughts and desires, our commissions and ommissions, to be counseled, directed and ruled; through whom, finally, we possess, as the collect of Pentecost say succinctly, "true wisdom and constant joy in His consolation." "May the pouring forth of the Holy Spirit into our hearts purify them; may He sprinkle them with His heavenly dew and make them fruitful" (post communion of Pentecost).

Whether or not the operation of the Holy Spirit bears fruit, so this liturgical prayer clearly and unmistakably instructs us, depends on whether, and to what degree, we open our heart and render it receptive to this "intima aspersio", this irrigation of the depths of our soul with the stream of the Holy Spirit's power and grace. The law of dispension of grace which Christ frequently proclaimed, but with particular clarity in the parable of the talents, finds application here also: Woe to us if, instead of using, and even "trading" with the goods committed to us by God, we bury them. "For to every one that hath shall be given, and he shall abound: but from him that hath not (that is, hath not added to the original), that also which he seemeth to have shall be taken away (Matt. 25:29)

Do we now understand the earnest warning and the joyful thanksgiving of the introit of Pentecost Tuesday? "Receive the most sweet gift which shall be your glory, alleluia: giving thanks to God, alleluia who hath called you to the heavenly kingdom, alleluia."

—*Our Sunday Visitor*

AND UNDER THE CARD TABLE

Jones fell asleep at the wheel, and the first thing he knew he had driven smack into the living room of a roadside cottage. Embarrassed and humiliated, he climbed out of the car, and mumbled, "Can you tell me the way to Flemington?"

The farmer's wife said coldly, "Straight ahead through the curio cabinet, and bear left at the grand piano."

The First Pentecost

HE HEARD THE WIND AND SAW THE FLAME

By Earl A. Weis, S.J.

THE gaunt Jew in water-faded fisherman's garb spoke to the people from the topmost of three brownstone steps that led to the door of the Jerusalem dwelling. His position commanded a view of the jostling multitude that stood speechless before him, captive to his compelling words. They were Jews, too, and not just Palestinian Jews, but dark Parthians and Phrygians, haughty strangers from Rome and Athens, mysterious men from Medea, Lybia, and Egypt. Yet, the babel of languages was silent.

Peter, Prince of the Apostles, was never what one could call the casual type, and now when he proclaimed the glory of Him Whom he loved with all his great strength, even the slight, dignified reserve he had acquired with three years' apostleship dropped from him like a loose cloak. Hot rays of the sun streaming down on his perspiring brow were cold compared to the fire of his unpolished eloquence, for the Flame of God had descended on Peter, and the Wind of God had fanned it.

Peter's public utterance that first Pentecost far transcended the bounds of just one language. Jews and alien alike heard, understood, and miraculously believed—three thousand of them! It was no wonder to Peter, for he saw the Flame, and he heard the Wind, and he knew their power. Yet his hearers were "bewildered in mind" at the occurrence, and ever since that time the world has not ceased to be puzzled at the calm assurance with which the Church, under the direction of Peter's successors, has carried out her mission, for the world has not known the source of this confidence, "the Spirit of truth whom the world cannot receive, because it either sees him nor knows him."

But th Church knows Him, since through Him she achieves all things. His presence alone is the reason why her perennial optimism has a far deeper foundation than the simple hope that all will be well in the future. She has nothing less than the highest certitude that the gates of Hell shall not prevail against her—nay, nor the more proximate gates of Moscow.

Christ's Promise

When the founder of any merely human institution dies, he has no assurance beyond his own fallible powers of judging aright that his work will endure. Lenin, for instance, prior to his interment on Red Square, could promise no Communist paraclete from above, or elsewhere, to prevent his sycphants from making the same blunders of greed as led to the downfall of Hitlerism. Organized class-war, or

pagan crooked cross, as human institutions they have within themselves the seeds of their own demise. How Lenin would have liked to say to the tryrant of the Kremlin, "Thou art Joseph, and upon this rock I shall build my state, and the gates of Rome shall not prevail against it!" Far from relying on his followers to carry out his wishes, he did not even trust them. Lenin could promise nothing through a red flag, no unity, no victory; Christ promised all through the Red Flame.

It is true, of course, that many a time in the long history of the Church the Pope has, as Chesterton says, "cast his arms abroad for agony and loss," still the gesture has never been one of despair, as it might be interpreted, but rather a rallying signal to "the kings of Christendom for swords about the Cross." Dark though the day, her victory was always guaranteed by the Holy Spirit.

So it was that ultimate success came to her in the titanic struggle she waged with Arianism, when, for a time, she had only Athanasius as against the whole world. Thus it was at Lepanto, thus when the Turk thundered against the gates of Vienna, and thus it shall be when, at some unknown rendezvous of spirit, the forces of western Christendom come face to face with those of eastern tyranny. There is not the shadow of a doubt that Christianity as such, whatever be the fate of western Liberalism, shall triumph.

This is a fact to give us courage. It is appropriate to remember it on a Pentecost that comes when atheistic Communism has enveloped the citadel of the Church like a Red Sea. Only the word of God holds back the towering walls of water from overwhelming every soul. Even now scarlet rivulets trickle through the streets of Rome to remind us of what could be, but never shall.

Infinite Love

That is why Peter was so confident two thousand years ago, standing on the steps and preaching as one inspired would preach. Only a few minutes before, he and his companions were huddled "all together in one place; and suddenly there came a sound from heaven as of a mighty wind coming, and it filled the whole house where they were sitting. And here appeared to them parted tongues as of fire, which settled upon each of them." Thus came the Red Flame, thus came the Wind, as Christ had promised.

He, indeed, was the true Prometheus Who brought Fire to the earth. The Fire was the Third Person of the Blessed Trinity. It was infinite Love. "I have come to cast fire on the earth, and what will I but that it be inflamed?"

Christ was the divine Aeolus, Whose office it was to send a Wind out over the earth. The Wind was also the Third Person of the Blessed Trinity, the Holy Spirit."

A flame in the wind has dynamic potentialities. What a mistake it would have been to think that the Spirit was a mere breath, that the Flame could be confined to a tiny tongue, for the Wind has spread the Flame all over the world. The Flame is Love, and Love conquers all. That is why the Church was able to reorder civilization, supplanting pagan hate with Christian charity. Love has been her gospel, and love has been her only weapon against all the diabolical intrigue that has been aligned against her. "Love them that hate you." This is foolishness to the world, but to the Church it has been what Cardinal Newman delighted to call her *wisdom* and her *innocence*.

Love vs. Hate

Unlike the Red Flame, it is no secret that the Red Flag has come into its kingdom through hate. Class has been incited against class, nation against nation, not for the sake of the "everlasting joy" for which the Church prays at the end of the glorious Pentecost Sequence. That is labeled pie-in-the-sky by those who have made crass material prosperity the end of group-man instead of God Himself, Who is each individual's true inheritance. Their means are no more dignified than their end. Work through love? "We are here to break your necks," Gottwald bluntly announced when he first appeared in the Czech parliament. And thus, in his country, millions have now joined other millions in slavery. The Iron-Curtain has become a shroud for all of Eastern Europe's unnumbered dead. Work through love?

In the face of such calamities, the Church, whose life is the Flame and whose zeal is the Wind, calmly announces to the world, "I am here to save your immortal souls." No matter what the provocation, she will never change her tactics. In Italy, for instance, where she has been so sorely pressed, her strategy is worthy of her wisdom and innocece. It is marvelously typified in Father Lombardi's fronte dell' amore, his front of love.

This Pentecost we may do worse than range ourselves in the front of love against the battleline of hate. Let us pray with the Church for a new imparting of the Holy Spirit, "the Lord and Giver of Life," for He is an ever-driving Wind and an all-consuming Flame, and can easily renew the face of the earth.

—*Our Sunday Visitor*

PIOUS BANDIT

The holdup man jumped out of a dark doorway one cold night and held his revolver against the ribs of a passer-by with the order, "Stick 'em up!"

When the victim threw up his hands, his overcoat was loosened at his neck, and the robber noticed he was a priest.

Apologetically the bandit withdrew his gun and breathed, "Excuse me, Father, I didn't want to hold up a priest, although I need the money badly."

The priest apologized also. "I'm sorry, too," he said, with a smile, "because I have no change on me, but here's a cigar."

"No, thanks," gruffed the thug; "I gave up smoking for Lent."

HERESY IS TREASON

Today the word treason still has a meaning because it is opposed to what men still worship: the nation. But the word heresy has none, because it is opposed to something the importance of which most men fail to understand: to wit, unity of religious doctrine as a necessary principle of a united state. For nowadays we all take it for granted that unity of devotion to the nation is essential, but that unity of religious doctrine is unessential.

Thank God for Purgatory

By Eugene A. Dooley, O.M.I., D.C.L.

THERE is not much room in the Catholic Faith for smug complacency. The holiest hermit will always remember that even the great Saint Paul chastized his body and brought it into subjection, lest perhaps after preaching to others, he himself should become a castaway; and the holiest little Sodality girl will have her incipient pride deflated when she thinks of the responsibility she has for her faults of the past.

However, much we love and respect our parents and others who are dear to us, if we are honest we must admit that they have their faults. It is easy for us to say that some one we love is "a saint." but have we ever known anyone who has fulfilled completely the command of Our Divine Lord: "Be perfect as your Heavenly Father is perfect?"

No, all of us fail many times to observe God's law perfectly. And it is Catholic teaching that we shall have to pay for every deliberate fault, however small it may be. True, we may pay many of our spiritual debts in this life — by prayer, by sacrifice or by suffering. But most of us will settle our accounts in the life to come, in Purgatory. Christ Himself has assured us: "They shall not go out from thence till they have paid the last farthing." (Mathew 5: 26)

Life seems full of those dramatic mysteries, wherein good people suddenly go wrong, or bad people suddenly reform. No one on earth has been issued an irrevocable pass either to Heaven or to Hell. The right combination of nature and grace will bring a soul to Heaven, and when it does, the accent is on the grace; the wrong combination of grace will send a person to Hell, and then the accent in on nature.

A bloated plutocrat will find that his shekels do not make the gates of Heaven swing wide when his bank balance is read; and the jolly pagan who worships God as he pleases will have his complacency jarred when he discovers that his self-made creed cannot quite measure up to the requirements set by the Carpenter of Nazareth who built a real organization and organism, endowing it with the right and power to rule in the rather sweeping statement, "He that heareth you heareth Me; and he that dispiseth you dispiseth Me."

Heaven and Hell are strong realities, no matter what any scribbler in the Sunday paper writes. It is all right to get the news, the sports and the fashions from the tabloids, but a person is silly and foolish if he draws his religion from some murky sources. There is too much risk of contagion in the fonts.

Believe it or not—there is mercy even in Hell! God does not drive a person there; rather does the soul itself turn to that place, finding it preferable to the shame of bearing the guilty marks of sin and unfaithfulness before the eyes of

the Just and Merciful God. When at Judgment the individual soul sees how it has treated the graces, wishes and commands of the good Lord, there is so much confusion and chagrin in the revelation that the soul turns to some place of refuge or escape from those penetrating eyes of God. For a damned soul, even Hell with all its pains is preferable to Heaven—where the sight of God is a constant rebuke to one who has flouted His desires and wishes.

When Saint Peter denied Christ, he retained enough nerve to follow the procession of soldiers to the courtyard. All the time he must have been thinking, "What will the Master say to me? What will He do?"

What did the Lord do? He merely looked at Peter. No word of rebuke. No stinging sarcasm. No imprecations. He only looked. And Peter could not stand the gaze, because he went out and wept bitterly. Any place was better than there, under the searching eyes of the Saviour. The sense of guilt was the worst accuser, screeching its message into his very heart and soul.

Yes, there is mecry in Hell, though the man-on-the-street does not often stop to consider it. What he does think, however, is this: "Thank God for Purgatory. Thank God that I have a second chance to get into Heaven. I read each day about men dying suddenly, without time for preparation. Thank God for Purgatory, because it is like 'another chance' at Heaven."

Such colloquialism may not sound soft and sweet to the technical ears of a theologian, and its terms may not suit a precise student of Dogma. But it has its good points. The "purge" in "Purgatory" gives the keynote of its meaning. Souls in Purgatory are "purged" or cleansed or purified of all the guilt that remains upon them. So long as there is no mortal sin, there is hope for Heaven. The fires of Purgatory burn and satisfy for the debt of sin.

Care not for those who try to put bookkeeping into play to find out how long in Purgatory a soul shall have to stay, in order to satisfy for the debt of sins remaining as a blot on the soul. Care rather for this: that there is a Purgatory. Struggling souls on the road of life who commit sins through weakness rather than through malice have this "second chance" to do penance. In Hell there is no hope, but in Purgatory there is. That makes the difference, and it is all the difference in the world.

The ordinary notions of justice that men share are admirable things, even though the ways-and-means of securing and promoting this justice may be tainted with revenge or hate. Injustice is not a laudible feature in one who would enforce and maintain justice. Neither is weakness or desire for revenge.

Purgatory is no place of bliss, be sure of that. It brings pain of sense and suffering. It may bring sorrow for a length of years, as men reckon them. It brings separation from God. It postpones Heaven. It brings pain. But it is just. Justice is its characteristic and attribute. Just sorrow, just pain, just separation. God cannot be mocked, and the sins of men boomerang back upon themselves. They shall answer even for every idle word. Maybe there are some good and holy souls who die in such sanctity that they ascend straighway into Heaven. God grant that there may be many. The totality of human and priestly experience, however, insists that many

persons die in debt to God Almighty. There may not be a mortal sin on their souls, but there can often be an army and a regiment of venials.

Shall God deny Heaven to them for venial sins only? Shall the Greatest Good be refused to those who have none but petty sins or weakness and human frailty? Is eternity in Hell to be the fate of persons who have not fully turned from God's law?

Pity those who answer "Yes." They know not the Justice of the Good God; neither do they know His Mercy. Pity those of other beliefs to whom the knowledge and belief of Purgatory is denied. Their consolations have been stolen from them. Pity those who do not understand the reasonableness of it all.

Purgatory can be a happy doctrine. The souls in Purgatory are sure of Heaven—which is far more than any of us can say of ourselves. This knowledge that their salvation is assured makes them truly happy, despite their pains.

If they could speak to us, who are often inclined to dismiss the thought of Purgatory from our minds, they would bid us think of Purgatory every day. The thought that we must one day pay even for our slightest sins would be an effective curb of sinning.

But there is another reason we should think of Purgatory too. Let's not delude ourselves that those we love go straight to Heaven when they die. If they are like ourselves they must serve their time in God's "prison house." They are unable to help themselves while there; but we can help them by our pravers.

The Church prays every day in the Office and the Mass for these "faithful departed." Pray for them and that you may one day have the grace to thank God for Purgatory!

—Der Marienbote

NO PERMIT

Admission to Synagogues on New Year's Day is usually by paid ticket in New York. A policeman on guard outside a synagogue, while Rosh ha-Shanah services were in progress, was asked by a man: "Can I go in there?"

"You have no ticket," said the officer.

"But I want to go in for just a moment to see a cousin."

"All right," said the officer. "Go on in, but if I catch you praying, God help you."

THE NEW ARISTOCRACY

Stepping out of a luxurious car a middle-aged woman, dressed in expensive furs, approached the sentry and asked if she could speak to her soldier son. "He is a tall young man," she explained, "rather good-looking, with blue eyes, and called Clarence Montmorency."

The sentry stopped her. "I don't know," he said. Then putting his head 'round the guard-room door, he shouted: "Hey, Stinkey, you're wanted!"

I am in favor of motion pictures,— Without a great many critical strictures, — Except one for which I ask to be pardoned: — I hate movies of criminals quite hardened, — Who get soft and virtuous in the presence of beauty — And end up by adding a girl to their booty.

SEVENTH DAY ADVENTISTS

QUESTIONS AND ANSWERS

By Fathers Rumble and Carty

(Continued)

31. *What do you mean by servile work?*

Work which in olden times used to be given to servants and slaves, and which is chiefly performed by bodily labor, and for bodily needs. Liberal and more intellectual works are not forbidden.

32. *Would work for an hour be servile, but not for ten minutes?*

The term servile refers, not to the time spent in the work, but to the nature of the work. If the work is of servile nature in itself, it cannot be done even for ten minutes without genuine necessity. If not servile of its very nature, it would not become servile if done for ten hours.

33. *God says, "Thou shalt do no no manner of work," yet you permit housework on Sundays.*

God forbade the ordinary work of the Jews by which they earned their living, and the work they allotted to their slaves and servants. Christ Himself rebuked the Pharisees for their letter-of-the-law interpretation of this commandment. God's chief purpose was that all might be free for religious duties. We have to note what God intended, and fulfill the intentions of the legislator, in addition to making allowances for the vast differences between the spirit of the Old Law and that of the New. The Catholic Church forbids all unnecessary servile work on Sundays. If such work can be done during the week, it is not necessary on Sundays. Our Lord Himself said that one would be justified in laboring to release an ox from a pit on the Sabbath. A man cannot find time always on week days for all things necessary to be done, and certainly some housework is reasonably necessary on Sundays.

34. *Whatever you say, you will never be able to prove that we Seventh Day Adventists are wrong whilst we remain true to the Bible.*

If you were true to the Bible, no one could prove you wrong. But you are most unbiblical. Your very system leaves you without any real proof that the Bible is the inspired Word of God. It cannot say what is the real sense of all that is contained in the Bible. It concentrates upon a few misinterpreted texts, and ignores the whole trend of Scripture, although all Scripture is of equal value as God's Word. The Catholic Church alone can guarantee Scripture as the Word of God, and alone can guarantee its correct meaning.

35. *You claim to legislate in purely spiritual things, yet order fast and abstinence on certain days. There is nothing spiritual in forbidding people to eat meat.*

I have never said that the Church legislates only in spiritual matters.

Men are not purely spiritual beings, and in our composite nature, spiritual legislation must in some way affect our material being. The laws of the Church cover material things in so far as they affect our spiritual welfare. There is nothing spiritual about meat in itself. But spiritual virtue is exercised when we abstain from meat from a motive of self-denial, gratitude, and obedience to God.

36. *Is there any Scripture warrant for fasting?*

Yes. When the Pharisees complained to Christ that His disciples did not fast, He replied that they did not whilst He was with them, but that they would when He had gone from them. Mk. II. 18. Now the Catholic Church, ordered by Christ to teach all nations whatsoever Christ had said to her, tells us that at certain times we must fast in expiation of our sins. St. Paul wrote to the Corinthians, "Let us exhibit ourselves as servants of God, in patience, in fastings." A Christian spirit of reparation says, "I indulged my senses at the expense of God's law; I will therefore now mortify them at the expense of my own comfort." However, it is part of Christian law, and those who say that the Catholic Church obliges fasting whilst other Churches do not, complain as usual that the Catholic Church is fulfilling the Christian law whilst others are not. And the Catholic Church appoints special days, for if it were left to individuals they would fast very irregularly, or not at all. It is much better to make it definite.

37. *Why forbid meat on Fridays? Christ said that nothing from without defiles a man, but that it is disposition of soul that counts. Mk.* VII. 15.

It follows that meat is not evil in itself, and that the Church does not forbid meat on Fridays because she thinks that meat will defile men. That should be evident from the fact that the Church permits meat on other days, as she could not do if she believed meat to be evil. Therefore it must be a question of the day, and not of the meat. Why then does the Church forbid meat on Fridays? Because on that day Christ gave His life for us in misery and suffering. If a Catholic eats meat on that day, the meat does not defile him, but his interior disposition of ingratitude and disobedience certainly does. If a man is not prepared to give up a little meat on the day Christ gave up His life, he is not worthy to be ranked as a Christian. The Friday abstinence has kept Our Lord's sacrifice and death before the minds of millions of Catholics for centuries. To the vast majority of the Protestant Churches which abolished this beautiful practice merely because the Catholic Church had the grace to fulfill it, Friday is just like Tuesday, or Wednesday, or Thursday, and their members do not think week by week of the greatest event that ever occurred in history for love of us. I have never yet received a convert into the Church who has not seen the beauty of this devotedness to Christ and of the loyalty with which the Church recalls Friday as the day of the greatest event in our redemption. That non-Catholics should be silent about this Catholic custom I could understand. But that they should still profess to be Christians and then blame the Catholic Church for such a generous and loving act in honor of Christ merely because they do not do it themselves is astonishing.

(To be concluded)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE
Vol. 20, No. 7 & 8 Yorkton, Sask. July & August, 1948

Men are not purely spiritual beings, and in our composite nature, spiritual legislation must in some way affect our material being. The laws of the Church cover material things in so far as they affect our spiritual welfare. There is nothing spiritual about meat in itself. But spiritual virtue is exercised when we abstain from meat from a motive of self-denial, gratitude, and obedience to God.

36. *Is there any Scripture warrant for fasting?*

Yes. When the Pharisees complained to Christ that His disciples did not fast, He replied that they did not whilst He was with them, but that they would when He had gone from them. Mk. II. 18. Now the Catholic Church, ordered by Christ to teach all nations whatsoever Christ had said to her, tells us that at certain times we must fast in expiation of our sins. St. Paul wrote to the Corinthians, "Let us exhibit ourselves as servants of God, in patience, in fastings." A Christian spirit of reparation says, "I indulged my senses at the expense of God's law; I will therefore now mortify them at the expense of my own comfort." However, it is part of Christian law, and those who say that the Catholic Church obliges fasting whilst other Churches do not, complain as usual that the Catholic Church is fulfilling the Christian law whilst others are not. And the Catholic Church appoints special days, for if it were left to individuals they would fast very irregularly, or not at all. It is much better to make it definite.

37. *Why forbid meat on Fridays? Christ said that nothing from without defiles a man, but that it is disposition of soul that counts. Mk.* VII. 15.

It follows that meat is not evil in itself, and that the Church does not forbid meat on Fridays because she thinks that meat will defile men. That should be evident from the fact that the Church permits meat on other days, as she could not do if she believed meat to be evil. Therefore it must be a question of the day, and not of the meat. Why then does the Church forbid meat on Fridays? Because on that day Christ gave His life for us in misery and suffering. If a Catholic eats meat on that day, the meat does not defile him, but his interior disposition of ingratitude and disobedience certainly does. If a man is not prepared to give up a little meat on the day Christ gave up His life, he is not worthy to be ranked as a Christian. The Friday abstinence has kept Our Lord's sacrifice and death before the minds of millions of Catholics for centuries. To the vast majority of the Protestant Churches which abolished this beautiful practice merely because the Catholic Church had the grace to fulfill it, Friday is just like Tuesday, or Wednesday, or Thursday, and their members do not think week by week of the greatest event that ever occurred in history for love of us. I have never yet received a convert into the Church who has not seen the beauty of this devotedness to Christ and of the loyalty with which the Church recalls Friday as the day of the greatest event in our redemption. That non-Catholics should be silent about this Catholic custom I could understand. But that they should still profess to be Christians and then blame the Catholic Church for such a generous and loving act in honor of Christ merely because they do not do it themselves is astonishing.

(To be concluded)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE
Vol. 20, No. 7 & 8 Yorkton, Sask. July & August, 1948

НАША ПОЧТА

Марія Базіль: Отримали Вашого листа та офіру на Голос Спасителя і Молебень. Щиро дякуємо Вам за це, а Господь Бог нехай вислухає Ваші молитви й стократно надгородить. Вашу публичну подяку помістимо в Голосі Спасителя. **Барановська Марія:** Дякуємо за листа й офіру на Службу Божу та Молебень до М. Б. Неустанної Помочі, яко подяка за вислухані молитви. Відправимо. Рівнож згадаємо у молитвах, щоби Господь Бог в особливий спосіб того року благословив Вашу околицю. **Іван Гриб:** Спасибіг за листа й офіру на Голос Спасителя й пресовий фонд. Нехай Ісус стократно Вам винагородить. **Параскевія Боднарчук:** Недавно тому, отримали від Вас гарного листа. Щиро дякуємо. Передплату Голосу Спасителя записано й продовжено. Службу Божу відправимо в Вашім наміренню. Нехай Ісус вислухає ці мольби та обдарить численними ласками, а передовсім здоровлям. **Катерина Свистун:** Спасибі за лист. Прилюдну подяку Пресв Серцям Ісуса й Марії помістимо в Голосі Спасителя. З нагоди Ваших уродив: 4. червня спеціяльно помолимося в Вашім наміренню. **Анна Болсевич:** Отримали Вашого листа й гроші на віднову Голосу Спасителя та нову друкарську машину. Нехай Господь Бог винагородить Вашу щедрість. **Леся Кучер:** Дякуємо за так гарного листа та цінні признання. Тішимося, що любите читати Голос Спасителя, який подає много взнеслих статій, які ублагороднюють душі. Спасибіг за щедру офіру на передплату Г.С. Занотовано й пораховано. Нехай Г. Бог Вас благословить. **Никола Окон:** Вашого листа й 5.00 отримали. Щиро дякуємо за гарні побажання з нагоди 25-літного ювілею видавництва. Передплату Голосу Спасителя продовжено, офіру на нову машину занотовано. Молебень до М. Б. відправимо. Нехай Г. Бог благовловить на кождім кроці. **Пані Холевка:** Молодь є напевно цвіт наш. І ми будемо молитися за ню. Співчуваємо за Вашою родиною в старім Краю. Не одні оплакують свою рідню. Бог це все бачить і кожному заплатить як належиться.

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

СПІШІТЬСЯ замовити собі прегарний Молитовник "З НАМИ БОГ", що недавно вийшов з друку. Має він більше ніж 500 сторінок друку гарну та сильну оправу, і чри тім дуже дешевий, бо коштує заледве два і пів доляра!

Полагоджуємо негайно всякі замовлення, висилаючи згадані Молитовники. Купуйте, поки вони ще не вичерпалися! Свої замовлення пересилайте на адресу Голосу Спасителя:

THE REDEEMER'S VOICE, Catherine St., YORKTON, SASK.

ПОВИЙ

АРХИЄПИСКОП

ПОДІЛЯЄМОСЯ ВЕСЕЛОЮ звісткою з нашими Шановними Читачами та Читачками, що українська греко-католицька Церква свого Архиєпископа. Святіший Отець, Пій XII, що побатьківськи піклується нашою Церквою зовягнув Архиєпископською гідністю Їх Ексцеленцію Преосвященного Ладику, щоб надгородити Їх за довголітню працю для добра нашого народу, як і щоб піднести престиж греко-католицької Церкви в вільній Канаді.

Дуже тішимося цією щасливою звісткою та складаємо щонайщиріші побажання Їх Ексцеленції, Новому Українському Архиєпископові!

Їх Ексц. ВПреосв. Архиепископ Кир Василій Ладика

ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

Повідомляємо всіх Шановних Читачів і Читачок Голосу Спасителя та через них усіх українців у Канаді, що цього року, у ДНЯХ 6 — 8 ЛИПНЯ буде ВЕЛИЧНИЙ ВІДПУСТ у ЙОРКТОНІ. Їх Ексцеленція, Преосв. АНДРЕЙ РОБОРЕЦЬКИЙ вшанують оо. Редемптористів і своєю приявністю піднесуть велич цьогорічних Богослужень. Між іншими відправами на 7-го буде врочиста Архиєрейська Служба Божа, яку відправлять Їх Ексцеленція за кращу долю нашого Народу, що по геройськи змагається за свою релігійну та національну свободу з кривавими сатрапами деспотичного, московського Кремліну.— Їх Ексцеленція виголосить також головну проповідь.

Запрошуємо всіх наших побожних вірних і просимо Їх передати наше щиросердешне запрошення всім своїм Приятелям, Сусідам, Знайомим . . .

Ждемо на Вас, Побожні українські Панове та Пані, та радо повитаємо Вас у Йорктоні, де зможете заявити свою набожність Небесній Матері та вшанувати Нового Архіерея, що бажає звернутися до Вас із своїм теплим, батьківським словом! До побачення на відпусті в Йорктоні!!!

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Високопреподобні Отці:

Я одержала від вас пакуночок з никочками, вже другі, за котрі я і всі тут пацієнти укр. гр. катол. хворі читаці тих релігійних книжочок, складаємо вам найсердечнішу подяку, бож ті книжочки зробили, як мені, так і другим читачам, велику радість і розривку душевну, в нашій тяжкій недузі —легеневі, бо ж замість читати які інші книжки, що їх кілька маємо, скорше читаємо релігійні книжки, та молимося до Господа нашого Ісуса Христа і Його Пресвяту Матір Божу Марію, щоб нас спасли від цеї нещасної недуги, як тілесної так і душевної, та пощастили нам і всім бездоним скитальцям щасливу дорогу на Вітчину і на Рідну, вільну і незалежну Неньку Україну та щасливого життя всім Браттям християнам на цілому світі, котрі своїм щирим серцем, та дрібними лептами приходять в жертвах з поміччю бідним скитальцям.

Рідночасно доношу Вам, дорогі Отці, що тут в нашій лікарні, є пацієнти самі хорі на легені, самі скитальці, ріжних націй. Ті інші нації мають попертя в допомозі зі своїх установ, а нас тут кілька лиш укр. гр. катол., то про нас ніхто і не думає чи ми ще жиємо на тім Божім світі. А то є нас 5 укр. гр. католиків, і ми конечно потребуємо якої поможи, а головно в харчах і в убранню, би на нашу хвобору легеневу є одне лікарство: відповідні харчі, котрих нам тут бракує на скитальщині в Австрії, а маємо надію у Господа Бога вилічитися з сеї хвороби та десь виїхати і заробити собі на кавалок хліба чесно. Отож ми потребуємо допомоги слідуючі:

1) Я жінка старша віком, не маю тут на еміграції жадної родини, ані знайомих, аби мене хоть відвідали у лікарні;

2) Паук Василь, старший чоловік, котрий у таборі лишив стареньку жінку і 5 малих дітей;

3) Форманюк Василина, молоденька замужна, також залишила у таборі маленьку 2 літну дитинку;

4) Павучка Оленка, дівчина молоденька, 16 літна, моральна і релігійна, малаби оказію виїхати десь, аби вилічилася;

5) Коваль, старенький 70 літний учитель, котрий багато посвятився для навчання українських дітей будучого покоління.

Отож якби була Ваша добра воля і добродійне серце, для нас бідних, бездомних і безрадних скитальців? Як маєте можливість і стичність з тамтейшими укр. катол. мешканцями, їм представити наше прохання, та пояснити наше критичне положення хворих на скитальщині, то може Бог наверне такі добродушні приятелі для скитальців, що візьмуть від Вас наші адреси, та в допомозі може дещо нам з харчів вишлють пакунки. Та в пакунках аби ви нам вислали адреси жертводавців, щоб ми ім щиро подякували, та молилися до Преч. Діви Марії, спасення для них як і за Вас, за Вашу щиру і добродушну ініціятиву, і майте в Бозі надію, що Вам, як і жертводавцям Пан Біг стократно нагородить.

Остаємось я, і мої друзі, з високою пошаною для Вас.

Леськів Марія

Моя адреса:
Leskiw Maria,
DP/TB Hospital in Seebach,
post Seeboden, (bei spital dvan)
Karnten, Austria.

Всеч. Отці:

З великою приємністю повідомляю Вас, що я одержав цінний дарунок від Вас, а саме книжки, що вони є дуже придатні і для дітий шкільного віку як катехизм, біблійна історія, і т.д. За це я Вам зі щирого серця дякую і най Вам за се буде нагорода від Всевишнього. Я від себе обіцяю Богу, і Вам, що як приїду в вільну країну Канаду, то стану щирим прихильником і передплатником Голосу Спасителя, а тут на вигнанні я поділююсь разом з моїми друзями сими цінними книжками.

Остаюсь з поклоном,

Григорій Гошуляк

Всечесніші Отці:

За лист та желання Всеч. Отців складаю щиру подяку разом зріднею. Зміст листа надзвичайно подобався та потішив нас як також додав заохоти до дальшого такого скитальського життя. Нераз в огірченню думав, що прийдеться тут пропасти, бож ніколи не припускав, що є такі релігійно-ідейні стоваришення в Канаді, однак тепер маю надії, тому, що наших справ боронять наші душпастирі.

Дуже перепрошую, що спізнив з подякою, а то з ріжних перешкод, крім того хорували мої діти та вкінці я положився до ліжка.

Між часом одержав я на пре велику радість Ваші видання, таку цінність, яка тут на еміграції абсолютно не дасться нічим заступити. Ті перли стали для мене таким облагородненням та уздоровленням для мої душі та тіла, які не дадуться описати; велику знайшов відраду в часі моєї хороби.

Святі кличі в Ваших виданнях не є мертві, стали доказом негайної підмоги, бож вислали для мене незнаного бідного скитальця, не сподіючися винагородження. За то хай Всеч. Отцям надгородить Господь Всевишній довгим, щасливим життям, щоби мали силу продовжати дальше ту дуже утяжливу але корисну для всіх працю. Я зі щирого серця дякую, а якщо Бог милосердний зізволить та поможе дістатися за море, то заробивши обіцяю дати даток на Ваше видавництво. По частиннім прочитанні я став небайдужним в справах Церкви, щоби хоч крихітку причинитися для слави Божої.

Желаємо Вам всім щастя, здоровля, та всего, що собі самі від Бога бажаєте.

Все-вдячна родина Зобневі

ЦЕ ЧИСЛО ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ ПОДВІЙНЕ—

НА ЛИПЕНЬ І СЕРПЕНЬ

—щоб дати нагоду співробітникам редакції й друкарні Голосу Спасителя виїхати на добре-заслужений відпочинок серед літа, це число є вакаційне, на липень і серпень. Слідуюче число на вересень вийде при кінці серпня. Желаємо Вам веселих вакацій!

КОЛЕГІЯ СВ. ЙОСИПА В ЙОРКТОНІ

СВЯТИЙ Альфонс, основник Чина оо. Редемптористів і Учитель католицької Церкви сказав в одній своїй проповіді до зібраних юнаків: **Зруйнований світ, якщо зіпсута його молодь!**— Оцей великий Святий не вагався твердити, що від юнаків залежить усяке добро чи зло на світі, і тому один добрий хлопець більше вартує ніж сто добрих дівчат, бо вже їхня природа робить із них могутніх розсадників добра чи зла через соціяльне положення в світі, бо ж мущини керують родинами, громадами та світом. Їхній добрий чи лихий вплив на громадянство куди сильніший аніж вплив жінок чи дівчат.

Хто ж має в громаді більший вплив—питається св. Альфонс— ніж учені професіоналісти? Вони ж—еліта народу, духові його провідники що прикладом власного життя надають напрям свому оточенню.

Руководячись цією важливою правдою життєвого досвіду, Отці Редемптористи вже зі самих початків намагалися запевнити українському народові в Канаді таку виховну інституцію, що рік річно давала б нашому народові та Церкві правдиво католицьку інтелігенцію.

За їхнім старанням у 1919 прибули до Йорктону три перші Брати Християнських Шкіл: Ансберт, Станислав і Яків, закладаючи Колегію св. Йосипа. Зразу Браття мали десять-грейдову школу, потім від 7-12, а від 1932 мають тільки Гай-Скул.

Численні учні Колегії дістають всесторонне виховання:

НАУКОВЕ: Повний курс приписаний державою, хібащо учні більше вчаться, бо Преп. Браття чувають над ними та не дозволяють волочитися без потреби, а таки поважно прикладатися до науки, бо й на те Батьки посилають і до Колегії.

МОРАЛЬНЕ: Браття школять не тільки розум хлопців, але й формують їхнє серце, що в житті куди важніше за розум. Вже й Сенека твердив, що знання без моралі це отруя в рука божевільного. Браття формують характер у своїх вихованках, бо ніщо варта безхарактерна людина, хоча б яка вчена була вона!

Найбільше ж уваги звертають на релігійне виховання, щоб дати українському народові інтелігенцію католиків. Часті конференції, сповіді, святі Причастя, щорічні реколекції— от як це бачимо на світлині: Браття Професори, Учні та о. Мих. Щудло, ЧНІ., що цього року проповідав реколекції,—виклади про соціяльні теми все те перетворює юні душі у справжню по-католицьки вихована людину.

НАЦІОНАЛЬНЕ: Українська мова та історія це обовязкові предмети. Абітурієнти пишуть іспити з українознавства як предмет до Саскачеванського Університету.

Покінчивши Колегію, Студенти довільно можуть записуватися на університети, до учительських шкіл, духовних семінарій, тощо....

За 27 літ свого існування Колегія мала понад дві тисячі

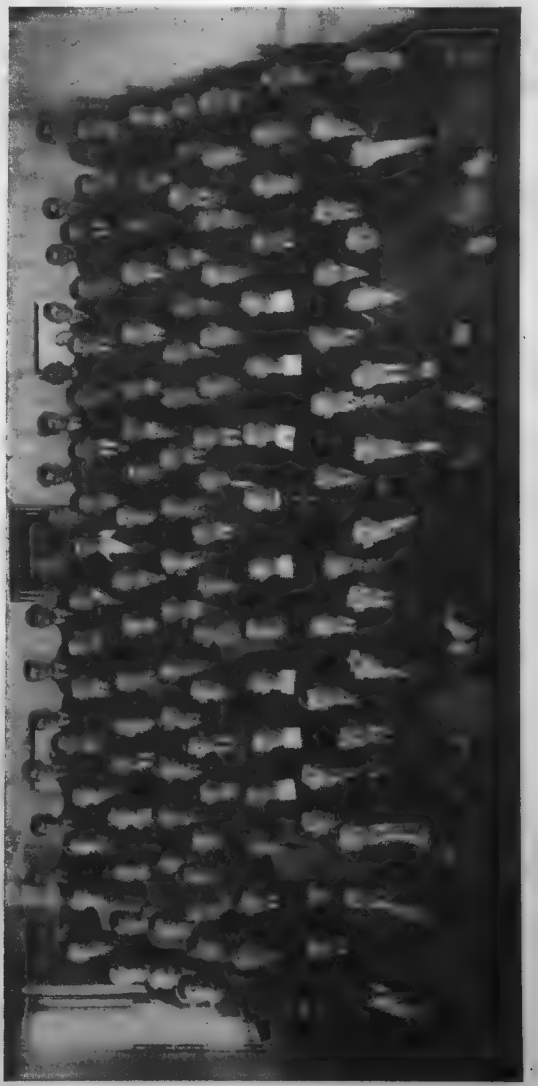

Браття Професори, Учні Колегії св. Йосипа, та о. М. Щудло, ЧНІ., що проповідав їм реколекції, 1948.

Студентів. 18 з них тепер уже священики, 32 професіоністи, 135 покінчили учительський курс, два є професорами університету, один шкільним інспектором, 5 науковцями, 4 провінціональними Президентами БУК-а, яких 400 служили в канадійській армії і 16 були старшинами.

Але згодом Колегія стала замала. Браття загадали розбудувати її, додаючи спальню на 50 нови студентів, залю на забави, мяч, гімнастику.

Поможіть їм своїми щедрими датками, бо ж Студенти що неділі о 1.45 під батутою Пр. Бр. Методія чарують ваше серце прегарними українськими піснями з йорктонської радіовисильні.— Заздалегідь дякуємо великодушним Жертводавцям за щедрі подарунки на розбудову Колегії св. Йосипа.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Складаю щиру подяку Серцю Христовому, Матері Божі, св. Йосифові, св. Йосафатові, і св. Терені від Дитятка Ісуса за вислухання молитов. Жертвую 1.00 на нову друкарську машину.— Пані П. Библів.

— — —

Складаю прилюдну подяку св. Юді Тадею за вислухані молитви й отримання одної ласки.—Зоня Мартинюк.

Складаю подяку Господу Богу, Серцю Христовому та Матери Божій Неустанної Помочі за вислухані молитви.

Складаю сердечну подяку Серцям Ісуса й Марії, св. Онуфрієві, св. Катерині, і всім святим, за всі отримані ласки в моїм життю.—Катерина Свистун.

Хочу прилюдно подякувати Ісусови, Матінки Божій та святій Тересі за вислухані молитви й отримані ласки. — Ю. Швидюк.

ВІДПУСТ УВ АЙТУНІ

Оцими декількома словами звертаємося до Шановних Читачів і Читачок Голосу Спасителя та запрошуємо Вас прибути на відпуст Пресвятого Серця до Айтуни, що триватиме три дні від 9-12 ЛИПНЯ, 1948.

Відпуст зачнеться Молебнем і проповідю в пятницю ввечері. В наступних днях будуть різні проповіді та врочисті Відправи.

Прийдіть, Шановні Пані та Панове, заявити свою любов і набожність Пресвятому Серцю Ісуса, щоб направити Йому всі зневаги та святокрадства, що це любляче Серце зазнає на українських землях від безбожних, московських наїзників!

Ждемо на Вас, Шановні Пані та Панове, щоб сердешно повитати Вас у цих святочних днях ув Айтуні. До побачення на Відпусті в Айтуні!!!

ВІД АКАДЕМІЇ ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО В ЙОРКТОНІ

ОТСИМ бажаю, в імені Марійського Товариства, в Йорктоні, подякувати усім, що причинились чим небудь до нашої новенни, від 13. до 22. травня. Грота Пресв. Діви була чудово прибрана живими квітами і освітлена. Кожного ранку й вечора церква була повна учасників. Підчас Служб Божих, що правились на наше наміреня, приступило 1173 старших людей і молоді до святого Причастя. Хай Пресвята Владичиця направить наші недомагання.

Особливійшу нашу увагу вдячности присвячуємо тим жертводавцям, що були ласкаві прислати свої грошеві жертви. Слідуючі зложили:

По $5.00: Анна Кузик, Норквей, Саск., Йосифа Бартецька, Винипег, Ман., пані В. Татарин,, Мінедоса, Ман., пані Г. Сенчишин, Кленвилям, Ман.. По 3.00: Анна Рибінська, Лавмон, Міш., Зл. Д. По 2.00: Василь Чері, Лонг Лек, Онт., Єлена Кузик, Грендвю, Ман., пані В. Задорожна. По 1.00: пані І. Бенко, Кармел, Саск., Михаліна Островерха, Райн, Саск., Аделя Волохатюк, Стар Сіті, Саск., Анна Кукура, Гаєс, Саск. Марія Федор, Айтуна, Саск., пані Марія Токар, Саскатун, Саск., Александра Харандюк, Саскатун, Михайліна Спільчак, Едмонтон, Алта., Емілія Пастузик, Едмонтон, пані М. Вихопень, Едмонтон, Ольга Дорош, Валдрон, Саск., Валерія Гривків, Кинлох, Саск., Єва Шкільник, Йорктон, пані П. Чувий, Бруксбі, Саск., Юлія Лукій, Арран, Саск., пані М. Скалуба, Йорктон, пані А. Пахолко, Йорктон, пані П. Библів, Йорктон, пані П. Крочак, Ст. Кетеринс, Онт., Евдокія Библів, Йорктон, пані П. Астемічук, Вішарт. По 50ц.: М. Явний, Гачел, Онт., Ангела Цірко, Плейнвю, Ссак., Стефанія Дорош, Саскатун, Анна Кмет, Джералдтон, Онт., Павліна Луців, Вернон, Б.С. Збірка дівчат з Академії 11.70.

Ольга Библів, секр.

НЕ ЗАБУДЬ!

(Виїмки)

. . . . . .

і хвилі моря шумом говорять:
Мольби, прохання Неньки не забуту,
Хоть манить може чужини зоря...
і ділить від Неї далекая путь..

— — —

"Я не забуду Тебе, моя Нене!
Мене не привяже ніколи чужий край,
Все моє серце буде біля Тебе,
Хоть мусів сказать болюче:
Пращай!"

. . . . . .

Евстахій Пахольчук
На пароплаві "Ель-Ніль"
Середземне Море, 5.1947.

ПОШУКУВАННЯ

Wasyl Kocur, Mie 36838,
BPM 5. SP 719 30
Via France, T.O.E.

пошукує свого вуйка, Миколу Коцура, що в 1936 р. виїхав до Парагваю з села Вишнів, повіт Любомельський, Волинь.

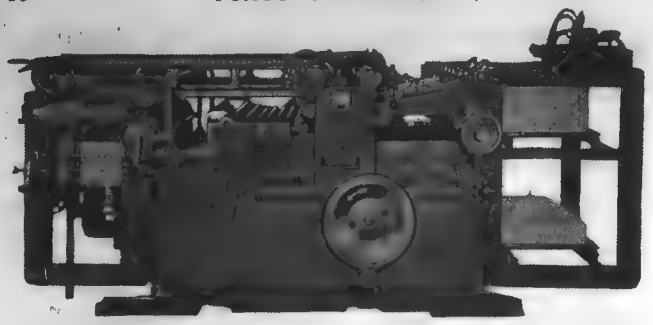

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

ПРИГАДКА...

ПРИГАДАЙМО СОБІ, ЧИ МИ ЗЛОЖИЛИ СВОЮ ЩИРУ ЖЕРТВУ З НАГОДИ ЮВИЛЕЮ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ, ЯКА ЯКРАЗ МАЄ СЛУЖИТИ НА ЦЕ, ЩОБ ЯКНАЙКРАЩЕ РОЗШИРЯТИ ПИСАНЕ СЛОВО ПОМІЖ НАШИМ УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ, У КОЖНІЙ ХАТІ? ТОМУ ПРИСИЛАЙТЕ СВОЇ ЖЕРТВИ НА АДРЕСУ:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ
КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.
"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.
"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.
"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.
"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

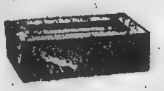

ПРОСИМО
ЛАСКАВО ПОМОГТИ

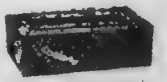

ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ ПРЕОБРАЖЕННЯ Г. Н. ІС. ХРИСТА ПРИ КОЛЕГІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В РОБЛИН, МАН.

Свої жертви на фонд будови церкви в Роблині переслали отсі добродії: По $1.00: Ю Маланчин, М. Гаврода, Гр. Козяк, С. Шиш, Гр. Івасюк, М. Ів. Величенко, А. Черкавська, К. Стець, І. Тарапата, С. Ричкун, А. Сукнацький. **По $2.00:** А. Набережна, А. Фігурська, А. Зборівська. **По $5.00:** Ів. Ю. Бадарик, К. П. Дзюба. **По $10.00:** М. Олійник. **По $15.00:** Ів. Чорнаковський. **По $25.00:** М. Гацуляк.

Хто слідуючий? Щиро дякуємо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Ісус Христос якнайщедріше винагородить Ваше діло своїми дарами.

оо. Редемптористи, Роблин, Ман.

ЖЕРТВИ З ГОЛОСОВАННЯ НА "ЕМЕЧИР НАЙТ"
2-го червня, 1948, в Роблин, Ман.

1. На орхестру Колегії Отців Редемптористів за відограння "Коломийки" (ч. 2)

По $20.00: пп. Журик і Піхлик, Шортдейл; Е. Луцюк, Діпдейл. По 10.00: пп. П. Луцюк, Діпдейл; И. Лозинський, Гаєс; По 5.00: пп. М. Півнюк, Шелмавт; О. Якимишин, Роблин; Марія Музика, Марія Федор, і Марія Бучко, Айтуна; А. Попик, Вестбенд; С. Новак, Вестбенд; С. Побігущий, Гилберт Плейнс, Ман. По 2.00: п. С. Абрамець, Йорктон; М. Величенко, Роблин. По 1.00: пп. А. Дербавка, Вроктон; Пані К. Знак, Роблин; пані Г. Бойчук, Меррідейл; пані С. Перхалюк, Роблин; пані Петелецька, Роблин. По 50ц.: К. Мушумансьский, Рассел; пані Рибка, Роблин.

2. На дует з Вроктону 'Сонце Низенько" (ч. 8) Катирсо Луцька і Сузанна Бебик.

По 6.00: пп. Іван Бебик, Вроктон; А. Малайний, Вроктон. По 5.00: пп. В. Луцький, Вроктон; І. Луцький (Смайлінґ Джані), Вроктон; По 5.25 М. Луцький, Вроктон. По 4.00: Н. Дербавка, Вроктон; П. Брицький, Вроктон. По 1.00: П. Сарафінчан, Вроктон; пані І. Дербавка, Вроктон. По 75ц.: Я. Малайний, Вроктон. По 50ц.: П. Малайний, Вроктон. По 25ц.: А. Мостова, Вроктон.

3. На дует з Дніпра "У Горах Карпатах" (ч. 42), Марія і Еміліян Зварич і Єлисавета Угрин.

По 5.00: пп. Н. Зварич, Райн; В. Мандрик, Кемсек. По 2.50: пп. І. Лукаш, Дніпер; М. Глют, Вереґин. По 2.00: п. С. Шордій, Райн; А. Киба, Дніпер. По 1.00: пп. М. Вівчарик, Райн; М. Киба, Дніпер; П. Черевик, Вереґин; М. Черевик, Вереґин; І. Угрин, Райн; І. Головатюк, Дніпер; Е. Гуменюк, Дніпер; С. Дубек, Гилберт Плейнс; Н. Маковський, Дніпер; С. Киба,

Кемсек; П. Бейко, Райн; С. Стебніцький, Дніпер; Е. Допко, Райн; Ю. Чепіль, Райн; А. Деренівський, Райн; Е. Нагірний, Райн; В. Нагірний, Райн.

4. На дует і орхестру з Райдінґ Парк "Кума Феська" (ч. 31), Генрик Іванишин і Настя Козаковська.

По 10.00: п. М. Олійник, Барвас. По 5.00: пп. І. Лукій, Грендвю; пп. Журик і Піхлик, Шортдейл; пані Овджі, Грендвю. По 3.00: пп. Василь, Стефан і Йосиф Півнюки, Шелмавт. По 2.00: п. Ф. Мушуманський, Расселл; пані Півнюк, Шелмавт. По 1.00: пп. І. Вербовський, Роблин; М. Стасюк, Меррідейл; П. Лукій, Грендвю.

5. На орхестру з Петлюри, "Весела Полька" (ч. 17), Петро Маціовський, Йосиф Комаранський, і Мілько Семчук.

По 5.00: пп. І. Смалюк, Петлюра; пп. Журик і Піхлик, Шортдейл. По 2.00: М. Гута, Петлюра; І. Лещишин, Петлюра. По 1.00: пп. Г. Юрій, Петлюра; В. Новосад, Петлюра; Г. Комаранський, Петлюра; В. Слонь, Петлюра, Ман.; Н. Слободзян, Петлюра; М. Кокорудз, Петлюра; Д. Новосад, Петлюра; А. Юрій, Петлюра; Л. Куць, Петлюра; Т. Здебяк, Грендвю; В. Замонський, Шортдейл; І. Бирко, Шортдейл; Р. Гуленчин, Шортдейл; П. Замонський, Шортдейл; М. Замонський, Шортдейл. По 50ц. пп. Й. Куць, Грендвю; М. Скамеровський, Грендвю; М. Кокорудз, Петлюра; С. Замонський, Шортдейл.

6. На Ангусвил Тріо "Тихо тихо Дунай воду несе" (ч. 14), Славка, Марія і Евгенія Михальчук.

По 5.00: п. Г. Бригадір, Калдер. По 3.00: п. М. Михальчук, Рассел. По 2.50: пп. А. Лапка, Расселл; В. Михальчук, Расселл. По 2.00: пп. В. Михальчук, Расселл. По 1.00: пп. С. Лапка, Расселл; Ю. Михальчук, Расселл.

7. На орхестру з Роблину "І шумить і гудить" (ч. 19), Йосифа Візняк, Орест Хіць, Гелена Козак і Анна Зібрецька.

По 5.00: п. Ю. Юрчик, Шелвин; О. Якимишин, Роблин. По 2.00: пп. Журик і Піхлик, Шортдейл. По 45ц.: пані Ковальська, Роблин.

8. Катерина й Михаліна Труфин (ч. 44) Роблин

По 10.00: пані Ярема, Роблин. По 1.00: пані Яворська, Роблин; пані Корпан, Роблин.

9. Василь Михальчук, Расселл (ч. 16)

По 2.50: пп. В. Михальчук, Расселл. По 2.00: пп. М. Михальчук, Ангусвил; Ф. Мушуманський, Расселл; В. Бойчук, Расселл. По 1.00: пп. Ю. Іванюк, Расселл; Л. Мушуманська, Расселл.

10. Вероніка Юрчик, український танець (ч. 37).

По 5.00: Ю. Юрчик, Шевлин; по 2.00: Л. Чернецька, Роблин. По 1.00: С. Перхалюк, Роблин; В. Юрчик, Роблин.

11. Петлюра Орхестра (ч. 4)

По 5.00: І. Смалюк, Петлюра, По 2.00: Д. Фрон, Петлюра. По 1.00: Й. Шимінський, Петлюра; С. Лесюк, Петлюра.

12. Д. Келсо і Д. Андерс з Роблину (ч. 40)

По 5.00: П. Андерс, Роблин; По 1.00: Мані Андерс, Роблин.

13. Орхестра з Ангусвил — (ч. 1)

По 2.50: пп. А. Лапка, Расселл; По 2.00: Ф. Мушуманський, Расселл. По 1.00: Славка Марія і Евгенія Михальчук, Ангусвил.

14. Никола Якимишин, Роблин, (ч. 28)

По 5.00: О. Якимишин, Роблин.

15. Михайло Рогатинський з Калдер (ч. 12)

По 5.00: Дм. Рогатинський, Калдер.

16. Е. Пелехата, Мілька і Марія Івасюк (ч. 20)

По 1.00: пані Титаніх, Роблин; пані В. Якимишин, Роблин, пані Пелехата, Роблин, п. В. Томасікевич, Роблин. По 50ц.: пані Воробець, Роблин.

17. Орхестра з Меррідейл (ч. 21)

По 2.00: пп. Журик і Піхлик, Шортдейл. По 1.00: В. Томасікевич. По 50ц.: А. Смігельський, Меррідейл.

18. Дует з Калдер (ч. 10)

По 1.00: Н. Качур, Калдер.

19. М. Бовер, (ч. 39)

По 1.00: І. Дийвидсон, Роблин.

20. На всі контестанти—

По 2.00: І. Мотика, Меррідейл. По 1.00: І. Филипович, Йорктон, С. Гуменюк, Торо; п. Тийлер, Роблин.

МІСІЯ В ПРІСВИЛ

ВІД 6—13 червня наша парафія мала святу місію за старанням Впр. о. Пасічника, що забажав дати своїм парафіянам нагоду відновитися духово, і тому попрохав Преп. о. Михайла Щудла, ЧНІ., що через вісім днів голосив людям Боже слово. Було три проповіді денно: в 10-ій годині катехитична наука, в 12 інструкція, а в другій по-обіді проповідь про вічні правди. Около третьої години всі розїжджалися додому. О пятій годині численна дітвора збиралася на годинну катехизацію.

Гарно вдалася ця свята місія завдяки старанням Впр. о. Пароха, активного церковного комітету та допомоги Пань, що кожного дня зготовляли обід у церковній галі для тих учасників, що щоденно здалека прибували слухати Божого слова.

Численні сповіді, численніші ще святі Причастя, особливо Причастя пятьдесяти дітей, між якими було немало таких, що вперше прийняли Господа до свого серця, численні нові передплати Голосу Спасителя наповнили втіхою серце нашого Шановного Отця Пароха, що вже четвертий рік трудиться у Прісвіл над формацією нової парафії, а цього року зачинає рідну школу підчас ферій.

Імпонентне було ж закінчення місії. Сливе тисяча народу уставлена в чвірки перемашерувала декілька бльоків нашого містечка при співі побожних пісень.

Дівчата несли фани і образи, хлопці ж убрані в українські ленти несли гарно прибраний хрест місійний. Навіть протестанти вибігали дивитися та здивовано кликали: Гав мені юкреїненс!

І справді було їх **мені**, бо на закінчення святої місії позїзджалися з цілої околиці. Не бракувало навіть з Канори.

Складаю сердешну подяку своїому о. Парохові та о. Місьонареві, що дали нашій маленькій парафії нагоду духово обновитися.

Парафіянин.

НЕДІЛЯ

(Виїмки)

Тебе я бачу мати єдина...
Як склавши руки на свої коліна
Очима повними сльоз [на
Виглядаєш свойого сина...

— — —

"Мати Божа...
Мати розпятого Христа...
Ти помоччю мені стань..."

. . . . . .

і задрожали знов з болю уста.

— — —

"Матусенько... чи чуєш Ти
Ненько моя єдина... [мене?
Скажи, чуєш Ти мене?
Не плач, не побивайся,
Я прошу, молю тебе...
Не плач...

— — —

"Бач, сьогодні неділя...
А таких неділь скільки вже було?
І в такий день жевріє надія—
Що добрий Господь
Розвіє глум і зло...

— — —

Матусенко, Мати дорога...
Я вірю, що ти моя єдина
Свойого сина ще привитаєш..
І старенька рука твоя
Спочине на голові сина
І радістю твоє лице засіяє...

— — —

І жертви ті наші не даремні
Хоч лютий буревій ще не втих
І чути тут і там зойк і крик,
Та вже починає зоріти...

— — —

Розвіється темінь...
І світла Бог
Скаже своє Слово...

— — —

Евстахій Пахолчук
Ріміні, Італія, 30.6.1946

ПОЯВИВСЯ НОВИЙ КАТЕХИЗМ

НАША РЕЛІГІЯ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійській мові, третє поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе.

Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

ЦІНА 25с. — з пересилкою 30¢.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET,
YORKTON -- SASK.

"ЖИТТЯ В ЧЕРВОНІМ РАЮ"
(Спомини скитальця)

Не відомо чи знаходиться тепер особа, що не переносить жадного терпіння, Я тільки хочу собі уявити, узяти примір від себе самого.

В 1939 р. около листопада, коли прийшли на Зах. Україну "визволителі" з червоного більшовицького раю, вони при вітали нас дуже облесно, та промовили: "Ось ми прийшли вас освободити з капіталістичного ярма і показати, що ще краще збудуємо культуру на західних областях." Передовсім на яких будь зібраннях, на площах, чи в залях, промовляли, щоб один перед другим висповідався.

Ми дуже це добре зрозуміли, бо я й сам був на зібранні у цій залі, де містився перед тим народний Дім, і пізнійше за совітського раю компартійний дім. Потішили нас різними заводами та культурою. Але нікому не було мило слухати цієї брехні.

Минуло 2 місяці. Показалась їхня культура. Замість будувати заводи й промисловість, зробили противно. Де що було по склепах, по більших магазинах, почали вивозити, щоб показати Західним українцям совітську культуру.

В листопаді ми обходимо велике свято: св. муч. Димитрія. Батьки дітей до школи не посилали, бо обходимо христіянські відносини.

Коли на другий день розбіглися їхні агенти то почали перевірувати та доносити до НКВД що народ бунтується та не хоче посилати своїх дітей до більшовицьких шкіл.

Я сам можу бути справедливим свідком, бо знаю що сказали мойому шваґрови, коли прикликали до Сіль Ради. Сільської кацелярії. Там зявилися міліціянти і питають: "Задля чого не було вчера ваша дочка в школі на уроках?" (Уроки це наука). або лекціях?" Відповідь була дуже добра, щоб викрутитись.

Сказали: ось що раз коли не будуть діти в школі, то будуть рахуватись з народом. Коли прийшов місяць грудень, прийшов наказ до 2-ох церковних урядів, як до римо-катол. священика, так і до гр. католицького. "Хто бажає, щоби церкви були для громадян, то має платити податки й заробкове. А попа треба вигнати з парохіяльного дому". Ось закликає нас Всевишній Господь до терпіння.

За грудень мала заплатити українська Церква 2800 рублів, латинська Церква 3010 рублів. Проголосили священики гр. католицькі й римо-католицькі, як чи є змога, що би ратували Найсвятіші Тайни й Божий храм. Це вдруге свідчу, бо ж я сам ходив й збирав на податок церковний. Зібрали ми 11.055 рублів, що осталось решта то буде потреба дати на другий раз.

Приходить місяць січень 1940 рік. Дали наказ, щоби за січень заплатити 7,090 рублів, і то тільки гр. католицька церква. Щодо латинської церкви то не знав. За лютий то уже нема що казати. Але люди котрі покидали христіянську віру до приходу визволителів, то навернулися, і благали Ісуса Христа й Пречистої Діви

Марії о кращу долю. Радували як могли з цілим серцем, дарували, щоб заховати Спасителя в кивоті. 10. 2. 1940

почали розрухи ранком в 8.30 год.

В. С.
(Далі буде).

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНУ МОЛИТВУ

Складаю прилюдну подяку Серцю Христовому, Пречистій Діві Марії і св. Тересі за вислухання просьби о яку просила. Анна Вітів.

ПОШУКУВАННЯ

Юлія Залуцька пошукує родича Дмитра Кіт. Юлія походить: Сільце, почта Підгайці, район: Підгайці, УРР. Треба переслати відповідь:

Monsieur Victor Vanderbeek,
Rue de l'Herbotte, 14,
Basse—Wavre,
Belgium.

ПРЕС ФОНД

Василь Сич, Гей Лейк ..	2.00
Д. Гуцуляк, Дондерн	1.00
Ю. Левко, Пр. Алберт ...	.50
І. Шведюк, Альвена	1.00
Ева Курило, Делф	.50
Різдвяний Дарунок	
Варвара Слотюк, Сарто .	1.00

Вже Вийшов МОЛИТОВНИК

"З НАМИ БОГ"

ТРЕТЄ ВИДАННЯ, —512 СТОРІН,— НА ДОБРІМ КНИЖКОВІМ ПАПЕРІ,— ГАРНО ОПРАВЛЕНИЙ.

ЦІНА $2.50 — з пересилкою $2.60

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск. Передплата на рік в Канаді $1.50—За границею Канади $1.75. Одно число 10ц. — Друкується за дозволом Церковної Влади.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.50 per year in Canada—$1.75 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Рік 20, ч. 7-8 Липень-Серпень 1948

ХРИСТОВЕ СЕРЦЕ

о. М. ЩУДЛО, ЧНІ.

Смутна моя душа аж до смерті!
(Мт. 26, 38)

НЕМА нічого солодшого для людського серця над любов. На жаль всяка правдива любов получена з терпінням, перемішана з горем, завроєна турботами, що нерідко витискають гіркі сльози, розгарячують люблячі серця,.

Ісус Христос вічно та безконечно кохає людей, любить їх більше за самих Анголів, як це сам заявив своїй улюбленици, черниці Венигні Консоляті, що, подивляючи Ісусове прагнення здобути собі любов людей, посміла спитатися свого Божественного Учителя: Ісусе, чому так настирливо прагнеш людської любови? Хіба замало Тобі любови жарких Серафимів? —Ах, нерозумна, відказав Христос, хіба не відаєш, що Я людина і що Мойому людському серцю миліша людська ніж ангольська любов?!

Якщо ж Христос так палко кохає нас і єдиної любо-

ви домагається від нас в нагороду за Свою до нас любов і страждання, так люди повинні відплачуватися Йому любовю за безконечну любов, кличучи зо святим Вернардом: **Мусимо гаряче любити Ісуса, що дав нам буття, удержує при житті та сповняє всяким добром!**

Хто ж намагається відплачуватися гарячою любовю за любов, якою Христос покохав нас? Небагато в світі душ, що розуміють тайну Спасителевого життя та Страстей, а ще менше тих, що віддячуються палкою любовю за Його безконечну любов! Он тому терпить Його Пресвяте Серце, бо надзвичайно воно чутливе на людську невдячність. Більше терпить, що дужче кохає та що менше душі віддячуються любовю за любов!

Христос кохає нас. Все, що противиться Його Законові, Його Євангелії, Його заповідям, Його любові сповиває болем і смутком Його любляче Серце.

Що ж воно таке конкретно?

1. Зумисні іґноранти.—Що модерний світ думає про Христа й як уявляє собі Його?— Одні уважають Його за вчителя етики, другі за жидівського патріота, що мріяв про віднову Соломонового царства, інші за надзвичайну людину, подібну до інших східніх героїв, що старався поліпшити гірку долю своїх сучасників, але це Йому не пощастилося, бо нарід не зрозумів і не оцінив Його зусиль!— Не брак і таких модерних мудрагелів, що богохульно вважають Його за політичного аґітатора, шарлатана, східнього індійського факіра чи спіритуалістичного медіюм-а.— Заперечивши Христове божество, обдерли Його з усього, що чарує людей і викликає геройське одушевлення в міліонах мучеників, що радісно йшли на смерть за Христа-Бога.

Спаситель болюче докоряв апостолові Пилипові, що за трьохлітнього перебування не пізнав був Його! Але ж Пилипове незнання не мало в собі раціоналістичної пекельної злоби, а всетаки було прикре для Христового Серця! Що ж казати про добровільне, злобне незнання Христа та зумисне фальшиве толкування Його Божественної Особи! Якою гіркістю мусить це злобне незнання сповняти любляче Серце Спасителя!

2. Новітні Юди.—Не всі ж люди отак уявляють собі Христа. Загальна маса християн признає принаймні розумом, що Христос це Бого-людина, правдивий Бог і правдивий Чоловік, Боже Слово в двох природах нерозривно злучених в другій Особі Пресвятої Тройці, Спаситель світа, Жертва відкуплення людського роду. Дійсно католицьке поняття про Христа, поняття, що становить підвалину та цитаделю християнства.

Правдиве поняття про Христа Спасителя повинно б зробити з Його визнавців правдивих християн. Християнська віра мала б викресати в серцях людей вдячність і любов до Христа, що стільки настраждався, щоб людство могло стати християнським, відтворюючи в собі вірну відбитку Божественного Первовзору, живий образ Христа, Його чеснот.

Христос помер, щоб усунути гріх з душі людства. Люди ж замість ненавидіти та боротися з гріхом, кохаються в беззаконнях і люблять гріх, зневажаючи так Христа та Його Кров, що мала знищити гріх у світі.

Хто годен зрозуміти злобу гріха?—Один Бог розуміє її вповні. Часом Господь просвічує свої упривілейовані душі, показує їм злобу гріху, і тоді вони мліють на вид непонятної злоби та невдяности сотворінняч, що зведене дияволом поважується ображати Бога, переступати Його святий закон.—Свята Катерина Сієнська, зобачивши душу якогось грішника, благала Господа: Боже, не показуй мені більше подібної гидоти, а то помру від жаху! —Свята Марія Алякок писала про свої дитячі похибки: Я зрозуміла гидкість гріха й так зненавиділа його, що навіть найменший прогріх незносно мучив мене! — Камбриджський Архієпископ, кардинал Ренер, закликав до народу, що плакав над спаленою чудовою катедрою: Дітоньки мої, памятайте, що одніський смертельний гріх це безконечно більше нещастя ніж оця спалена вогнем катедра. Пожежжа нищить людські будівлі, а гріх руйнує храми побудовані Богом!

Тимчасом гріх і беззаконня заливає світ і то по смерті Ісуса що мала усунути раз назавжди гріх з людських душ. Зростають гріхи, помножуються злочини, а відраза до гріха маліє, людське сумління притупюється, слабне спротив і реакція навіть побожних душ. Коротко, християнський світ освоюється з гріхом, стає поблажливий для зла, замикає очі на грішні вибрики... Неодна задурманена душа навіть питається в своїм серці: Чи гріх дійсно таке велике зло як його малюють?

Чи могла б бути більша зневага Розпятого Спасителя, що посеред непонятних мук конає на хресті, щоб у морю

своєї Божественної Крови втопити назавжди гріх? Чи може бути більша образа ніж любов до того, що Христос ненавидить аж до смерти і то хрестної смерти?! Чи не ранять Його Серця ті, що немов Юда устами почитають Христа, а серцем Люципира?

Чи дивниця, що Христос Спаситель так болюче скаржився своїй повірниці святій Маргареті Алякок?— Чи дивне воно, що Христос, зявившись святій Тересі з пораненою терням головою, закликав на її спочуття: Не так мучило мене терня тернового вінця, як мучать мене колючки людських гріхів!— Слушно писав святий Вернард: **Болючіші для Христа рани наших гріхів аніж рани Його тіла!**

Чому ж наші гріхи такі болючі? Бо не раз, а тисячі разів Християни по всьому світу розпинають Христа не за спасення світу, а за змислові вдовілля, марний гріш, пімсту, тощо... **Вони вдруге розпинають в собі Божого Сина та зневажають!** (Євр. 6, 6).

3. **Никодимові учні.**—Одної ночі прийшов до Спасителя певний юдейський начальник, Никодим, що, зобачивши Христові чуда, повірив у Його науку, але не посмів публічно перед своїми товаришами фарисеями признатися до неї та заявити свою віру в Месію, бо лякався Юдеїв, боявся, щоб не прогнали його з Синедріону та не позбавили почестей законовчителя!

Скільки учнів має сьогодні Никодим поміж християнами поміж модерним поколінням! Це ті фальшиво обережні душі, що дрижать на гадку, що скажуть їхні приятелі, якщо вони жили б згідно з диктатами католицької віри, це ті нічні учні, що публічно в товаристві стидаються признатися, що вони християни, це ті боязливі приятелі, що йдуть здалека за Христом, побоюючись насмішок злобного світу, це ті світовики, що для Христа не зречуться жадної вигоди, непосвятять годинки сну для своєї душі, це ті підлі християни, яким задовга недільна Служба Божа, зачасте місячне святе Причастя, затяжка щоденна молитва, невигідні діла милосердя, заприкра християнська чистота, невигідний пятничний піст, одним словом невигідна Христова Євангелія, загострі її моральні й етичні приписи, чому й у практичному житті вони самовільно звільняються з них, задержуючи хіба характер хрещення з усього свого християнства та стільки заінтересування, скільки потрібно, щоб бути проклятi: **Жорстока це мова! Хто може слухати її!** (Ів. 6, 60).

Учні негідні, що признаються до Христа, щоб тільки огірчувати Його серце своєю трусливістю, нікчемністю та підлістю. Люди, що проживають не для Бога ні для диявола, а для себе самих і власного еґоїзму, сказав би автор "Божественної Комедії." Луччий явний ворог аніж нікчемний і підлий приятель, бо болючіші Христовому Серцю мляві похвали кволих приятелів, аніж явний визов запеклих ворогів.

Нема в них відваги заявитися вповні за Христом і застовувати Його закону до свого публічного, родинного та особистого життя, щоб навіть сліпий бачив, що вони Христві учні; не мають смілости зірвати з ним і перейти явно до Його заїлих ворогів. Пробуваючи з Христом, єдино огірчують Його любляче Серце своєю невпинною нікчемністю і трусливістю. Ніякої з них користі Христові ні Його святій Церкві.

4. **Побожні комедіянти.**—Спаситель пробуває по наших церквах, щоб бути з християнами, бо любить їх і бажає полегшити їм земське вигнання своєю присутністю по наших престолах. Правда, багато християн зовсім не журяться Ним, не відвідують Його, не зараховують Його до мешканців свойого міста чи села. Евхаристійний Спаситель не існує для них!

Але скільки гірких сльозей витисдають Спасителеві з очей так звані побожні християни, що не забули про Нього та бодай у неділю відвідують Його! Спаситель скаржився на них перед святою Маргаретою Алякок: **"Брак пошани, холод, святокрадства—он чим люди віддячуються Мені за цю Тайну любови!**— А святій Магдалині Пацційській заявив: **Життя християн зводиться до звичайної собі церемонії!**

Як же ж виглядає життя цих побожних комедіянтів? Молитви пошарпані немов розбитий згук ґрамофонної шпити, прикраси та моди зовсім поганські або й гірші, бо культура та модерний поступ надали їм рафінованости, публічне поступованя нічим не різниться від поступованя нехристіян: ці самі засади про багатства, про роскоші, про почесті, про шахрайства, про всілякі вибрики! Одного разу питаюсь знайомого жидка, чи не бажав би навернутися на католицьку віру?— Пощо мені навертатися,—відказав жидок—коли мої товариші католики зов-

сім не ліпші від мене!— Он фатальна логіка негідного християнського життя!

А про поведінку в церкві жаль згадувати! Театральний костюм і прикраси, балачки, розтріпання, сміхи та хіхи, нерідко романси... Святі ж Причастя рідкі, без благодарення та підготовки, чиста формальність без крихітки любови та зрозуміння величної Тайни любови!— А про святокрадства годі й згадувати...

Терпить Спаситель через забуття на тижні, але куди більше скимить болем Його Серце, як у неділю та свята посходяться відвідувати Його бобожні комедіянти!

5. Іродові та фарисейські посіпаки.—Проживаємо в столітті, в якому щораз потужніше з тисячів, ба й мільйонів відхристиянізованих сердець добувається сатанічний рев: **Не хочемо, щоб Він був царем над нами!** (Лк. 19, 14). Безбожність це вже не спорадичний факт звихнених і життєво збанкрутованих одиниць; це воюючий атеїзм, що має свої школи та академії (большевики заложили в себе академію атеїзму), клюби ворогів Христа, заїлих пропаґандистів і мільйоновані вкладки на боротьбу проти Христа, Його Церкви та Закону, бо цей небесний Закон змагає ублагороднити, ушляхетнити, вбоготворити їх, а вони бажають залишитися надалі звірятами, задовольняючи темні сили, що бушують у них.

Чи не крається від болю Христове Серце, як бачить товпи розшалілих ворогів, що від серця ненавидять Його за те, що Він до смерти покохав їх і життя за них склав? —Не хоче поступитися своєю моралю, не хоче злагіднити своїх суворих приписів, так війна Йому, війна без перемиря, поки не проженемо Його з душ, з родин, з громадянства, зо світу!

6. Сини прокляття.—Христос помер на хресті, щоб ніхто з нас не загинув повік, але щоб усі, пізнавши Христа, спаслися та дісталися до вічних небесних радощів. Зове себе добрим Пастирем: **Я—добрий Пастир... Кладу за вівці власне життя!** (Ів. 10, 14-15). —А святий Вернард додає: **Душа це дорогоцінний скарб, що Христос уважає цінніщим за власну кров!**

Тимчасом скільки душ добровільно котяться до пекла, скільки людей свідомо зрікаються неба та засуджують себе на пекло!

Марне Христос конав за них, марне давав Себе бичувати, марне пропляв кров і помер на хресті! Безвірок

може віднайти віру затрачену, грішник може навернутияс, ворог може стати приятелем Спасителя, відхристіянізовану душу можна знову вчинити християнською, а проклята душа навіки проклята; Христос тратить її назавжди! Святе хрещення вчинило їх Божими дітьми, а прокляття перетворило в прислужників Люциперових! Це Божі подоби повік перетворені в жахливі диявольські машкари. Замість прославляти та любити Христа повік ненавидитимуть Його Кров і Страсті!

Ісус плаче над ними, як колись плакав над Єрусалимом...

Пресвяте Серце любого Ісуса, співчуваємо Тобі. Нехай наше любляче спочуття буде Тобі розрадою посеред болів, якими мучать Тебе Твої невдячні діти!

Не судіть, щоб і вас не суджено колись; бо так само, як судите ви—і вас колись судитимуть; і якою міркою міряєте ви—такою й вам колись відміряють. Чого це ти дивишся на соломинку в оці брата твого, а поліна, що в твоєму власному оці, не чуеш? І як можеш ти казати братові твоєму: "Дай, вийму я соломинку тобі з ока," коли он у тебе самого в оці ломака стремить. Лицеміри, насамперед вийми в себе самого з ока ломаку, тоді й бачити меш, як вийняти братові твоєму з ока соломинку. (Матей, 7, 1-5).

«Мені не треба Церкви!»

(Лист передплатника Голосу Спасителя)

ПРИЇХАВ я до Канади 1927 року. Трудно було мені знайти тоді працю, тому що я не знав англійської мови та не мав ніякого спеціяльного фаху. Якийсь час крутився без роботи, мешкаючи в готелі одного француза, пошукуючи за будьяким зайняттям по однім альбертійськім місті. Там я стрінув декількох товаришів з Галичини та заприязнився з ними. Отак замешкали в готелі, швендяючись за дня по місті в пошуках за працею. Але на жаль праці не було. Тоді то припадково ми запізналися з одним українцем, що вже давніше прибув до Канади. Ця зустріч потішила нас, бо ж це наш чоловік, що вже побув трохи в Канаді, привчився краєвої мови, запізнався з різними англійцями... Ми прохали в нього поради та якогось порятунку. Він початково нас потішував, але конкретно нічого не робив, щоб знайти якенебудь зайняття. По тижневій безуспішній блуканині прийшла свята неділенька. Ми довідалися, де українська католицька церква та вибралися на Богослуження. По дорозі стрічаємо старого еміґранта. Куди йдете?—питається підпилий знайомий. —На Службу Божу! Ми ж українці католики! Батьки виховали нас у вірі в Бога та в любові до рідної Церкви!— відповідаємо на його питання.— Ага, то ви йдете до церкви?! —Так, і ти, друже, ходи з нами, помолимося Пречистій Діві Марії, щоб допомогла нам знайти працю!— А ви що? Подуріли?— Чому подуріли?— Видно, що ви ще молодики маніґранти! Побудете трохи в Канаді, то покинете Церкву, як і я її покинув!— А то чому?— Бо тут Церква вам нічого не дасть! То вас так в старому краю виховали китрі священики, що з людей грощі здирають і ще сміються з них! — Ми намагалися його переконати, що треба Бога почитати, ходити до церкви, молитися, бо без Бога ані до порога!— Але все намарне. Зразу він кепкував собі з наших виводів, а далі став злоситися та лаяти нас і священиків: Я в нічого тепер не вірю! Нехай мені радніше нога відпаде, якщо б мав я туди йти! Дав би я цента тим дармоїдам, що обманюють неграмотних людей і страшать якимось Богом! Я б волів, щоб мені радніш руку відтято ніж подати нею сотика цим дурисвітам!— Мовчи!—кажемо йому—не накликай на себе Божого гніву!— Так і ми розсталися з цим нещасним земляком. Сумно нам стало на душі, що поміж нашими українськими виселенцями розплодилися мудрагелі безвірки.

В тижні ми знову зобачилися з нашим просвіченим недовірком. Ішов на роботу. Не мав багато часу. Задержався на хвилину, посміявся з нашої побожности старокраєвої, як він її звав, а на відхіднім признався, що він страшно ненавидить українських священиків, бо вони казали йому, що навіть у Канаді він має залишитися вірний своїй жінці та дбати про її вдержання. То ти жонатий? Де ж твоя жінка?—В краю!— Чому ж її не спровадиш до Канади? Ти ж маєш добру роботу. Можеш допомогти їй!— Я вже й забув про неї!— Ти не переписуєшся з нею?— Ні, я ніколи не писав до неї ані до двох дочок, що там полишилися!— Чому ж ти їх так забув?—Бо вона така сама як і ви побожна та свята! Тягнула б мене до церкви, казала б помагати священикам... — І ти так можеш проживати без дружини, якій ти присягнув вічну вірність і любов?— Ха-ха-ха-ха!— зареготався наш безвірок. —Хіба тут у Канаді брак жінок? Треба їх аж спроваджувати зо старого краю?! —Оттепер нам ясно, промовив я, чому так ненавидиш священиків і Церкву! Вони тобі пригадували твій обовязок супроти дружини та діток!— Панок спалахнув.— Ти, жовтодзюбе, ти мене тут будеш учити! Я свій розум маю!— Кидаючи нас, тяжко закляв і заявив: Я б волів, щоб мені очі повипізали з очних ямок аніж мав би я дивитися на ті комедії, якими ваші священики дурять бідних, темних людей!— А вам, молодикам я радив би пошукати доброго мільонера! Мільонер, не Церква, поможе вам!—

По цій прикрій розмові ми вже обминали його, не ба-

жаючи викликати подібних сцен. Жаль нам було тратити свого приятеля, що знав поанґлійськи, але що ж було робити? Приставати з ним означало виставлятися на богохульні, безбожницькі бесіди, прокльони, богозневаги.

Так проминув ще деякий час. Ми щонеділі ходили до церкви, а в маю щовечора на маївку, благаючи Божу Матінку допомогти нам. Ласкава Небесна Ненька не опустила нас. Заледве скінчився місяць май, що наш Впр. о. Парох закінчив загальним Святим Причастям на честь Божої Матері, ми ненадійно подибали працю і то дуже гарну, бо наша денна платня вносила до кишені півпята доляра. Ми мусіли виїхати з міста, бо Компанія потребувала робітників на фармах, де тоді будувала залізничий шлях.

По кількох місяцях вертаємося до міста, щоб зложити до банку свій гарненький заробіток. По дорозі стрічаємо давнього знайомого та просимо на шклянку пива. Не відказується. При чарочці признається нам, що якась його "друга жінка" обікрала його та Бог зна куди дінулася. При тому стратив роботу.— Біда біля мене, браті-ки!—закликав огірчено. Може б допомогли дечим?!— Ми скинулися по пятці.—Відїжджаючи на роботу, ми ще відвідали образ Пречистої Діви, що вислухала наші молитви, зложили свій даток Отцеві Парохові, приступили до Св. Тайн, і, покріплені на дусі, бадьоро вернулися до місцевости Н.— Звідтіля ми листовно повідомили нашого приятеля, що тут було місце на формана, бо попередній кудись виїхав. Ніхто з нас не міг зайняти нового місця, бо ми малощо знали поанґлійськи, а про писання й мови не могло бути!— Через кілька днів наш знайомий вже був біля нас і зараз став форманом, бо доволі знав поанґлійськи.— Приятелю, говорили ми до нього, бачиш, який Господь Бог добрий!— Він у сміх.— Ви знов виїжджаєте зо своїм Богом?!—Чи ви забули, що я не вірю в Бога, ненавиджу його священиків, погорджую Його Церквою?!— Якщо є якийсь Бог, нехай виконає надо мною ту клятьбу, що ви чули з моїх уст тому декілька місяців!

Тепер уже покінчилася для нього Божа терпіливість! Бог прийняв зухвалий визов! Настав час заслуженої та провокованої кари!

Одного вечора чуємо переразливий крик. Якесь дри-

жання проймає нас. Нещастя!—кличе якийсь урядовець. Летимо на недалекий двірець. Дивимося... Лежить якийсь ранений чоловік... Без руки, без ноги, з покервавленою головою. Приглядаємося й власним очам не ймемо віри... Це ж наш безвірок!— Боже, який Ти справедливий! Він проклинав свою ногу, кляв свою руку, накликав сліпоту на власні очі!!! І тепер він без ноги, без руки та без очей!!!

Декілька місяців пролежав нещасний у шпиталі. Признався, що має родину в краю, але ніколи нею не журився. Компанія написала до жінки. Прийшла відповідь: Нехай діється Божа воля! Відошліть мені його до краю. Він же мій чоловік, якому я присягнула досмертню вірність! Доглядатиму його днів, корячись в усьому Божій волі!

Компанія дала йому 2,000 відшкодовання та вислала жінці нещасного каліку...

Я бачив на власні очі цей жахливий факт і сильно вірю в Божу справедливість, що не минає зухвалих безвірків і відступників від святої католицької віри! Прошу помістити в **Голосі Спасителя** цю смутну подію для перестороги наших братів еміґрантів, щоб не давалися зводити всяким пройдисвітам шарлатанам, що підкопують у нашім народі віру в Бога та пошану до Його слуг!

"Нехай не тривожиться серце ваше: віруйте в Бога, та й у мене віруйте. В домі Отця мого помешкань багато. Коли б ні, то я вам був би сказав, бо я оце йду приготовити місця для вас. І коли відійду й приготовлю вам місце, знову прийду й заберу вас до себе, щоб там, де я перебуватиму, також і ви перебували. Дорогу ж до того місця, куди я йду, ви знаєте." І сказав йому Тома: "Господи, не знаємо, куди йдеш, то якже могли б ми знати дорогу туди?" Сказав йому Ісус: "Я сам—і дорога, і правда, і життя; ніхто не йде до Отця, як тільки через мене." (Ів. 14, 1-6).

жаючи викликати подібних сцен. Жаль нам було тратити свого приятеля, що знав поанґлійськи, але що ж було робити? Приставати з ним означало виставлятися на богохульні, безбожницькі бесіди, прокльони, богозневаги.

Так проминув ще деякий час. Ми щонеділі ходили до церкви, а в маю щовечора на маївку, благаючи Божу Матінку допомогти нам. Ласкава Небесна Ненька не опустила нас. Заледве скінчився місяць май, що наш Впр. о. Парох закінчив загальним Святим Причастям на честь Божої Матері, ми ненадійно подибали працю і то дуже гарну, бо наша денна платня вносила до кишені півпята доляра. Ми мусіли виїхати з міста, бо Компанія потребувала робітників на фармах, де тоді будувала залізничий шлях.

По кількох місяцях вертаємося до міста, щоб зложити до банку свій гарненький заробіток. По дорозі стрічаємо давнього знайомого та просимо на шклянку пива. Не відказується. При чарочці признається нам, що якась його "друга жінка" обікрала його та Бог зна куди дінулася. При тому стратив роботу.— Біда біля мене, браттіки!—закликав огірчено. Може б допомогли дечим?!— Ми скинулися по пятці.—Відїжджаючи на роботу, ми ще відвідали образ Пречистої Діви, що вислухала наші молитви, зложили свій даток Отцеві Парохові, приступили до Св. Тайн, і, покріплені на дусі, бадьоро вернулися до місцевости Н.— Звідтіля ми листовно повідомили нашого приятеля, що тут було місце на формана, бо попередній кудись виїхав. Ніхто з нас не міг зайняти нового місця, бо ми малощо знали поанґлійськи, а про писання й мови не могло бути!— Через кілька днів наш знайомий вже був біля нас і зараз став форманом, бо доволі знав поанґлійськи.— Приятелю, говорили ми до нього, бачиш, який Господь Бог добрий!— Він у сміх.— Ви знов виїжджаєте зо своїм Богом?!—Чи ви забули, що я не вірю в Бога, ненавиджу його священиків, погорджую Його Церквою?!— Якщо є якийсь Бог, нехай виконає надо мною ту клятьбу, що ви чули з моїх уст тому декілька місяців!

Тепер уже покінчилася для нього Божа терпіливість! Бог прийняв зухвалий визов! Настав час заслуженої та провокованої кари!

Одного вечора чуємо переразливий крик. Якесь дри-

жання проймає нас. Нещастя!—кличе якийсь урядовець. Летимо на недалекий двірець. Дивимося... Лежить якийсь ранений чоловік... Без руки, без ноги, з покервавленою головою. Приглядаємося й власним очам не ймемо віри... Це ж наш безвірок!— Боже, який Ти справедливий! Він проклинав свою ногу, кляв свою руку, накликав сліпоту на власні очі!!! І тепер він без ноги, без руки та без очей!!!

Декілька місяців пролежав нещасний у шпиталі. Признався, що має родину в краю, але ніколи нею не журився. Компанія написала до жінки. Прийшла відповідь: Нехай діється Божа воля! Відошліть мені його до краю. Він же мій чоловік, якому я присягнула досмертню вірність! Доглядатиму його днів, корячись в усьому Божій волі!

Компанія дала йому 2,000 відшкодовання та вислала жінці нещасного каліку...

Я бачив на власні очі цей жахливий факт і сильно вірю в Божу справедливість, що не минає зухвалих безвірків і відступників від святої католицької віри! Прошу помістити в **Голосі Спасителя** цю смутну подію для перестороги наших братів еміґрантів, щоб не давалися зводити всяким пройдисвітам шарлатанам, що підкопують у нашім народі віру в Бога та пошану до Його слуг!

"Нехай не тривожиться серце ваше: віруйте в Бога, та й у мене віруйте. В домі Отця мого помешкань багато. Коли б ні, то я вам був би сказав, бо я оце йду приготовити місця для вас. І коли відійду й приготовлю вам місце, знову прийду й заберу вас до себе, щоб там, де я перебуватиму, також і ви перебували. Дорогу ж до того місця, куди я йду, ви знаєте." І сказав йому Тома: "Господи, не знаємо, куди йдеш, то якже могли б ми знати дорогу туди?" Сказав йому Ісус: "Я сам—і дорога, і правда, і життя; ніхто не йде до Отця, як тільки через мене." (Ів. 14, 1-6).

СВ. ПЕТРО І РИМСЬКИЙ ПАПА

о. М. ЩУДЛО, ЧНІ.

ЗВІСТКА про номінацію двох нових Єпископів для українців у Канаді сповнила радістю греко-католицьку Церкву. Тимчасом один український комуністичний часопис, цкуючи писав: Українці католики докоряють нам, що ми служимо "ясному Сонечкові," що освічує совітський рай-пекло, самі ж тимчасом коряться Папі Римському!

Запевно не розумів підвалин примату той бідолашний прислужник ката нашої безталанної України, якщо він рівняє кровожадного Кремлінського Молоха з Наслідником Святого Петра!

Не нова це тактика! **Поражу Пастиря,—і розбіжаться вівці!** (Мар. 14, 27). Знеславивши Христового Заступника на землі, обдерши його з надприродного післанництва, пониживши в очах людства, вороги Христові затріюмфували б над Його Церквою та легко знищили б християнство в світі. Оттому нащадки Неронів так завзято накидаються на Римських Папів. Більше ніж тридцять Папів згинули мученичою смертю з рук різношерстих Неронів. Накидаються на Папів, бо бояться їх, пякаються їх авторитету... Хто сьогодні накидається на Царгородських Патріярхів, що в своїй гордості та честолюбності накоїли стільки зла Христовій Церкві, пошарпавши її одність? Хто непокоїть жидівських Рабінів або Магометових Муфтів? Ніхто! Чому? Бо вони нікому не страшні та зо своїм православям чи пак Кораном не представляють ніякої життєвої сили в громадському чи світовому житті.

Не слід дивуватися. Папа це наслідник Святого Петра, вікарій Ісуса Христа. **Слуга ж не більший понад пана свого!** (Ів. 13, 16). Якщо б вороги не переслідували Папи, так він не був би вповні Вікарієм розпятого Христа. Папство всетаки живе і його повага закріплюється в світі. З Наслідником святого Петра числяться навіть такі державні мужі як покійний Рузвелт і теперішній Трумен, що має в Ватикані свого постійного особистого висланника, пана Тейлера, через якого президент наймогутнішої в сьогоднішнім світі республіки радиться в усіх справах світової політики.

І дам тобі ключі від Царства Небесного...

Папство не завмерло... Вказують на це скаженні напасті ворогів, між якими на жаль не брак і збаламучених українців різного покрою, пекельний рев звироднілих християн, що, затягнувшись під прапор Люципера, марне боряться проти Христа та Його святої Церкви.

Чому ж так скажено ненавидять Папу? — Хто такий римський Папа?

1.—ВІКАРІЙ ІСУСА ХРИСТА на землі.— Ісус Христос оснував Церкву, щоб вона продовжала зачате Ним діло спасення людського роду. Сам Христос при своїм відході до неба зазначив святого Петра своїм видимим заступником на землі, щоб вірні могли орієнтуватися, кого мають слухати та кому повинуватися. **Ти скеля**— промовив Ісуса до Петра— **і на цій скелі побудую Я Церкву мою, і сили пекельні не переможуть її** (Мт. 16, 18).

І додає всі потрібні власті, щоб рядити Його Церквою: **І дам тобі ключі від Царства Небесного; що звяжеш на землі, те буде звязане і на небі**—цебто Я потверджу всі твої зарядження своєю Божеською повагою, чому й вони матимуть таку саму вартість і силу немов вийшли б від мене безпосередньо— **а що на землі розвяжеш, те й розвязане буде на небі!** (Мт. 16, 19). Після ж воскресення Христос виповняє обітницю. Зявившись учням над Тиверіядським морем, заявив Петрові: **Паси ягнята мої! Паси вівці мої!** (Ів. 21, 15-16).

Святий Петро якийсь час пробував у Палестині, звідкіля рядив Церквою. Перший приймає поган до Церкви, заряджує вибір Матія на місце зрадника Юди; його гадка стала законом на першім соборі Апостолів; евангелисти завжди ставляють Петра на першому місці, хоч він не був перший покликанням на апостола; святий Павло по своїм наверненні уважав своїм обовязком представитися святому Петрові, признаючи його примат поміж апостолами. (Дії: гл. 10; І; Мт. 2; Мр. 3, 16; Гал. 1, 18).

З Палестини святий Апостол Петро перейшов до Антіохії, звідтіля ж до Риму, звідкіля рядив Церквою через довгих 25 років, поки за лютого Нерона не помер мученичою смертю. Святий Петро сам задокументує свій побут у Римі, звучи його модерним Вавилоном за його велич і неморальність, що відтворював усю славу та ганьбу давно знищеного халдейського Вавилону: **Вітає вас вибрана Церква, що в Вавилоні**. (І. Пет. 5, 13). — Святий Климент Римський пише около сотного року, що святий Петро та Павло з великим числом християн полягли в Римі мученичою смертю.— Африканський Тертуліян ґратулює римській Церкві, бо там помер Святий Петро розпятий на хресті немов Ісус Христос.

По смерті святого Петра кожен його наслідник на римськім престолі продовжав Петрову місію, виконував юрисдикцію над цілою Христовою Церквою і всі слухали його. Біля сотного року повстав спір у Коринтийській церкві. Розєднані сторони звернулися до святого Климента, римського Папи, а не до святого Йоана Апостола, що тоді пробував в Ефезі. — Около 200 року Папа Віктор під загрозою екскомуніки велить малоазійським церквам святкувати Великдень разом з римською Церквою.—Около 250 року Папа Степан заборонив африканським єпископам перехрещувати важно охрещених єретиків, що наверталися до католицької Церкви, виклинаючи тих, що противилися.— Римські єпископи мали першенство на вселенських Соборах; до них апелювали несправедливо переслідувані священики чи єпископи. Папа реінтеґрував святого Атанасія, що цісар був прогнав з престола.— Халкедонський Собор заявив: **"Святий Петро заговорив устами Папи Лева. Хто иначе думає, хай буде виклятий!"**— Вже від найдавніших часів християнський народ звав римського єпископа **єпископом єпископів**, архипастирем так єпископів як і вірних.— А святий Августин, описуючи престиж римських Папів поміж християнами в справі догматичного навчання, порішування спорів, осуджування єресей, кличе: **"Покінчена справа, бо Рим заговорив!"**— Так було воно, поки грецькі патріярхи, бундючні на розквіт східньоримської імперії, не запрагнули бути керманичами вселенської Церкви. Не мігши легально задовольнити своєї амбіції, з Фотієм і Керулярієм збунтувалися проти законного Намісника Христового і пошарпали Христову Церкву, спричиняючи незлічимі шкоди тим народам, що пішли за покликом грецької амбіції! Католицька Церква не послабилася цим бунтом, бо прийшли нові народи, що заступили збунтованих греків; католицька Церква розростається, Папи гідно держать Христовий стяг, тимчасом греки та всі їх союзники сталися покірними слугами султанів турецьких, московських царів, знаряддям шеміннх, навіть масонських урядів, ба й приспужниками таких людожерних потвор, як садистичногеніяльний Сталін! Нема Папи, нема кому боронити бідних відпалих від єдности єпископів і вірних! Кати та вороги Христа повернули у своїх рабів тих, що мали бути князями на дворі Христа!

Не дивниця, що всі шанують і числяться з Папою, бож він представляє на землі Ісуса Христа, а хто б не був, мусить числитися з Христом і Його законом, якщо не бажає, щоб людство повернулося до колишньої дикости та варварства.— Хтож такий Христос? Яка Його гідність? Христос—цар вселенної, Божий Син, Бог! Недосяжна Його гідність. Відблиск цієї гідности зодягає повагою кожного Папу, що представляє Христа на землі та доповняє діло спасення світу.

2.—ПАПА це ГОЛОВА і ЦЕНТР Христової Церкви.—**Ти скеля,**—промовив Христос, роблячи Петра та його законних наслідників підвалинами духової будівлі, що зветься Церквою.

Маленька родина потребує голови та керівника, бо йначе не зможе гармонійно розвиватися через незгоди, що виринули б у ній, бо кожен має власні думки та погляди.—Ще важніший один провід у державі, де мільйони різняться віком, вихованням, прагненням. Що сталося б з державою, де б кожен громадянин руководився своїм богом?

Що ж казати про вселенську Церкву, де не один нарід злучений спільною кровю, традиціями, національним ідеалом, а прерізні народи світу мають творити одну велику Христову Родину та любитися мов браття, злучені одною вірою, одними Тайнами, одним небесним ідеалом?

Фундамент запевняє будівлі силу та витривалість, влада надає одности народам, Папа своїм надземським авторитетом лучить такі народи в одну Родину, яких не змогли погодити навіть такі воєнні ґенії як Наполеон! Усуньте фундамент, так дім негайно завалиться. Усуньте папський авторитет, так Церква піде в руїну! Сумний доказ оцієї правди дають нам православні та протестантські Церкви, де повно роздорів, сварок, незгоди, де один патріярх виклинає другого...— Мартин Лютер, що чванився, кличучи: **"Папо, я буду твоєю смертю!** — вже за свого життя бачив свою секту розбиту на 400 різних сект, що сварячись, виклинали себе навзаєм, поки не обдерли Христа з Його божества та не привели християнства до повного занепаду... Не дивниця! Нема Петра чи його наслідника, то й нема Христа та нема Церкви!

3.—НЕПОМИЛЬНИЙ УЧИТЕЛЬ у справах ВІРИ та МОРАЛІ.

Всякі вороги Христа, всякі відступники, а особливо пропаґандисти-шарлатани страшне гіршаться, що католики звуть Папу **Святішим Отцем,** хоч Ісус Христос не мав скрупулу звернутися до святого Петра зо словами: **Блаженний ти, Симоне, сину Йонин**... (Мт. 16, 17). Хоч остаточно слово **Святіший** це тільки знак пошани для високої гідности, що блистить у кожноразовім Намісникові Христовім на землі, а не знак внутрішньої святости, про яку один Бог годен судити, бо він один бачить людські серця.

Але як іде про слово **непомильний,** то вже цього негодні ніяк пробачити католикам, що з земського чоловіка роблять якусь надземську істоту, що негодна збудити.—Не йде тут про будьяку непомильність, а тільки про справи віри та моралі, коли то Папа промовляє як **найвищий Учитель** вселенної Церкви, вживаючи свого авторитету, яким навчає всіх християн, а не як приватний чоловік...

Петро був непомильний у цих справах і тому й Папа тут непомильний, бо така воля Ісуса Христа. Христос може так чувати Святим Духом над своїм земським Намісником, щоб він не помилився та не звів на манівці своїх вірних. Якщо свята Церква непомильня, то її Голова мусить бути непомильний. Зрештою Христос виразно наділяє Петра даром непомильности: **Симоне, Симоне, ось Сатана жадав, щоб вас пересівати як пшеницю. Я ж молився за тебе,**—не каже, що для інших апостолів благав подібної ласки,—**щоб не зменшилася твоя віра; ти ж колись, як навернешся, зміцняй своїх братів!** (Лк.. 22, 31-32). Папа має той сам уряд, що мав Петро, цебто утверджувати в вірі та в добрі своїх братів, що повірять у Христа. Отже, як Петро, так і Папа має бути і є непомильний не в якійнебудь ділянці науки, а тільки в справах віри та моралі, коли промовляє як **найвищий Учитель** до вселенської Церкви!

Тільки непомильний Голова Церкви може порішити всі наші сумніви, усунути тягар непевности з нашого розуму, вказуючи ясний шлях, що нехибно веде до неба! Один тільки непомильний авторитет може вимагати послуху своїм рішенням!

Непомильність Папи не вяже людського ґенія, не перешкоджує свобідним розшукам за правдою; навпаки, вона провадить ґеніїв певним шляхом, захоронюючи їх від похибок, у які попали протестантські богослови, що блукаючи самотужки, так випрацювали Христову науку, що з неї малощо полишилося! Папська непомильність це не тиранія для католицьких учених, а велике добродійство, бо немов той морський фанар розганяє пітьму та влекшує пошуки за правдою.

ЯКІ Ж НАШІ ОБОВЯЗКИ Супроти ПАПИ?

1) **Послух його рішенням і вказівкам,** бо хто слухає Папи, слухає самого Ісуса Христа: **Хто вас слухає, мене слухає!** (Лк. 10, 16). Без цього послуху не можемо бути правдивими католиками. Треба вірити в те, чого Папа навчає, і виконувати, що велить! Перелюбний англійський король, Генрих восьмий, намагався примусити Тому Мореса потвердити та признати його святокрадський, перелюбний другий шлюб з дворянкою Анною Болейн, через яку цей нещасний король відорвав Англію від католицької Церкви, але Святий канцлєр відповів: **Корюся тобі як цареві, але не признаю тебе за Папу!** Ось англійський мученик за вірність Апостольській Столиці!

2) **Любити Христового Намісника,** бо він Батько всіх християн, що дбає про всіх, тішиться нашим щастям, сумує над нашою недолею, піддержує в горю, потішає в терпіннях! Скільком тисячам або й мільйонам полегшив він недолю, що впала на людство за війни та по її закінченні!

Он по закінченні війни всі скитальці мали бути видані своїм червоним катам, як порішено було в Ялті. А тут Папа негайно звертається до Лондону та до Вашинґтону, заступаючись за сотками тисяч українських і інших скитальців... Аліянти, що так по-діточому панькалися з хитрим грузином Йосипом, здобулися на відвагу і невидали червоному сатрапові безталанних жертов, що так нахабно домагався і ще домагається їх видачі.

Папа це найбільший добродій і заступник страждального людства. Он чому дійсні католики шанують, люблять і боронять його.—Екваторський президент, Гарсіо Морено, писав до переслідованого масонськими европейськими урядами Папи, Пія IX: **Святіший Отче, люблю Вас і любитиму Вас аж до смерти!**

3) **Боронити Папу** перед його ворогами та їхніми злобними наклепами, якими всякі вороги Христа, де на жаль не бракує і збаламучених українців, намагаються представити Святішого Отця в чорнім світлі... Маймо відвагу підняти голос і боронити Христового Намісника, як людська злоба обкидає його болотом...

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВЯТА МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Написав: Старий Місіонар

Із словенського переклав о. Едвард Владимір, декан Стакчинський.—На українську мову справив о. Н. Копяківський ЧНІ.

(Продовження)

ІДІТЬ ДО ЙОСИПА!

"Ідіть до Йосипа!"—цими словами посилав Фараон, єгипетський цар, свій нарід, що голод терпів, до Йосипа, якого Боже Провидіння поставило, щоб увільнив Єгипет від голодової смерти. "Ідіть до Йосипа!"—так говорить також небесний Отець до кожного чоловіка, а особливо до нас, християн. Посилає нас до того Йосипа, якого нам дав замість Себе за вітця й за головного заступника і хоронителя. Єгипетський Йосип був тільки живий образ нашого св. Йосипа. Тамтой старався тільки про одну частину людей і лише про дочасне їх удержання; а цей наш св. Йосип був вибраний Богом на те, щоб старався про цілий світ, про його земні й душевні потреби.

Мудрість і доброта Божого Провидіння подбали про те, щоб св. Йосип мав усе, що йому до того потрібно. Длятого Господь Бог дав йому високе достоїнство, коли дав у його руки своє вітцівське становище і свого єдинородного Сина. Ісус Христос не лише кликав Йосипа вітцем, але й слухав його як вітця; виявляв ту щиру дитячу любов, послух і пошану, яку ж кожна добра дитина повинна виявляти своєму батькові.

Господь Бог відзначив св. Йосипа також тим, що дав йому в товариство пресвяту й непорочну Діву

Марію, матір Ісуса, щоб він про Неї дбав як вірний товариш.

Бог дав св. Йосипові також вітцівське серце, щоб нас любив і нашими справами занимався, наскільки лиш можливо. Далі, дав йому Бог владу й повновласть, щоб без всякої трудности міг він випросити від Бога все, чого будемо просити через нього.

Длятого, чоловіче, будь вірний св. Йосипові і звернися з надією до нього у всякій потребі. Поміг він багатьом людям, поможе він і тобі!

Святі Ангели помагають душам у чистилищі

Молитва до Ангела Хоронителя

Ангеле, Хоронителю мій! Тебе поставив Бог сторожем моєї бідної душі. Не опускай мене нинішнього дня й не відступай від мене ніколи. Я молю тебе, кермуй мною в сумнівах, потішай у смутку й журбах, ратуй в небезпеках, піднеси з упадків і доведи мене до вічного щастя. Амінь.

Св. Йосип

КОЖНИЙ ЧОЛОВІК МАЄ СВОГО АНГЕЛА ХОРОНИТЕЛЯ

Велике це щастя для чоловіка, що він від дня свого народження має ангела хоронителя.

Святі Ангели це слуги Божі, яким небесний Отець дав те завдання, щоб вони нас хоронили й нас провадили в небезпечній дорозі нашого життя.

Цю службу ангелів малярі представляють нам в різний спосіб:

1. В колисці спить дитя, а при ньому стоїть ангел і молиться. (Ангел хоронить наше життя).
2. Дитина йде через вузький міст: ангел провадить її за руку. (Ангел нашу душу провадить до неба).
3. Дитина іде полем, під ногами її гадина, що хоче вкусити дитину, та ангел відтягає дитину на бік і вбиває гадину. (Ангел помагає нам перемогти спокуси).
4. Ангел з дитиною на руках летить до неба (Ангел помагає нам при нашій смерті).

Ангели Хоронителі помагають нам у такий спосіб:

1. Розбуджують у нас добрі думки й наклонюють до доброго нашу волю.
2. Приносять Богові наші молитви й наші добрі діла. І це не длятого, неначе Бог не знав би про них, але длятого, щоб вони злучили з нашими молитвами свої святі просьби й більшу ціну їм надали.
3. Ангели хоронять нас у небезпеках, особливо відганяють від нас злого духа, над яким мають власть.
4. Ангели обявляють чоловікові Божу волю.

Щоб нас ангели хоронили, і щоб могли про нас дбати, треба, щоб і ми нашим праведним життям сталися подібні до них.

Почитаймо ангелів, бо вони наші добродії та добра нам бажають. Почитаймо їм та взиваймо щочастіше їх помочи.

"Хоронителю мій святий, змилосердися надо мною грішним рабом твоїм, помагай мені проти мого злого ворога твоїми святими молитвами."

Ангел Хоронитель

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

ЦЕБТО РОЗВАЖАННЯ ПРО ВІЧНІ ПРАВДИ
СВ. АЛЬФОНС ЛІГУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

VIII-е Розважання: СМЕРТЬ ПРАВЕДНИХ

Дорога в очах Господа смерть Святих його.
(Пс. 1б5, 15)

СМЕРТЬ лякає та страшить, як поглянути на неї змислами; зате веселить і стає бажальною, як споглянеш вірою. **Дорога**—каже святий Вернард— **бо закінчує страждання, завершує перемогу, відчиняє двері життя.** (Транс. Малах.) Закінчує страждання, бо кладе край нашим трудам і терпінням. **Велике нужда сповняє людину, що зродившись від жінки, коротко живе.** (Йов. 14, 1). Он яке наше життя! Коротке, повне нужди, хвороб, страхів і пристрастей. Хіба не довгого страждання бажають світські,—каже Сенека—коли прагнуть довгого життя? **Прагнуть гейби життя продовження муки.** (101-ий лист). Невже ж жити це щось інше ніж терпіти? Святий Августин питається: **Що воно таке довге життя, як не довге терпіння?** (17 Проп. про Господнє Слово). Так, бо не дано нам теперішнього життя —підмічує святий Амвросій—на спочинок, а щоб трудитися і трудом вислуговувати вічне життя: **Не для спочинку, а для труду дано людині це життя.** (43 Проповідь). Тому й слушно висловлюється Тертуліян, що Бог вкорочує муку, кому скорочує життя: **Бог заощаджує довгого страждання, як подає коротке життя.**— То ж — каже святий Амвросій—смерть не видається карою, а полегшою, як поглянемо на нужду життя, хоч смертю скарано гріх: **Відрадою, не карою видається смерть.** — Бог зве блаженними, хто вмирає в його ласці, бо перестають трудитися та йдуть на відпочинок: **Блаженні мертві, що в Господі вмирають, бо відтепер— каже Дух —заспокояться від своїх трудів.** (Апок. 14, 13).

Святі не мучаться при смерті як мучаться грішники: **Душі праведних у Божій руці; не заторкне їх мука смерти.** (Прем. 3, 1). Святі не сумніють на те Виходь, що так страхає світовиків. Не болить Святих кидати земські добра, бо відвязане було їхнє серце. **Бог—моя доля навіки!**— повторяли вони завжди. (Пс. 72, 26).— **Блаженні ви,**—писав Апостол до своїх учнів, як було їх обдерто з дібр зза Ісуса Христа—**що прийняли з потіхою грабунок свойого майна, знаючи, що маєте майно краще та неминуче.** (Євр. 10, ь4). Не журяться покидати почесті, бо гидували та вважали їх—такі й дійсно вони—за дим і марноту; дорожили одною честю кохати Бога та бути від нього люблені. Не тяжко кидати рідних, бо тільки в Бозі любили їх. Вмираючи, поручать їх Небесному Отцю, що дужче їх любить. Сподіються спастися та лучче з неба, як з землі помагати їм. Коротко, втішніш і ніжніш повторяють при смерті, що невпинно говорили за життя: **Мій Бог і все моє!**

Не турбується смертніми болями, хто вмирає, люблячи Бога; ба й тішиться, бо думає, що вже кінчається життя та не буде часу страждати для Бога і виявити інших ознак любови; тимто й любляче та спокійно жертвує Йому рештки свого життя; радується, що сполучує жертву свойого життя з жертвою, що колись Ісус Христос приніс своєму Предвічному Отцеві на хресті. І так спокійно вмирає зо словами: **Засну в ньому і відпочну в спокою.** (Пс. 4, 9). О, яка спокійна смерть в обіймах Ісуса Христа, що аж до смерти покохав нас і захотів гірко померти, щоб виєднати нам солодку та потішну смерть!

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Мій любий Ісусе, коли то побачу Тебе? Ти помер болючою смертю на Голгофті, щоб виєднати мені солодку смерть. Зустріну Тебе суддею там, де помру, як уперше зобачу Тебе? Що скажу тоді? Що скажеш Ти? Не хочу думати тоді, бажаю заздалегідь усе передумати. Відозвуся: Мій Спасителю, то ж Ти помер за мене? Колись я ображав, був невдячний, не заслуговував на пробачення; опісля ж Твоя ласка спамятала мене і я оплакував гріхи всю решту свого життя; Ти простив їх мені.

Щераз прости, як тепер стою перед Тобою, і сам розгріши від провин. Я негідний любити, бо знехтував був Твоєю любовою; а Ти з милосердя притягнув моє серце, що кидаючи все з любови до Тебе, любило Тебе понад усе, коли вже належно не годне було кохати Тебе. Що скажеш мені? Я бачу, що рай і досягнення Тебе в Твоїм царстві—це завелике для мене добро, але я не годен жити без Тебе, особливо як показав мені своє любляче та хороше обличчя. То ж благаю в Тебе неба не щоб сильніше розкошуватися, а краще любити Тебе. Пошли до чистилища, як хочеш. І сам я не бажав би вступити до батьківщини чистоти поміж числі душі, бо покищо я повен бруду. Посилай очищатися, але не проганяй назавжди сперед себе. Доволі з мене, як колись покличеш мене до раю повік оспівувати Твоє милосердя. Мій любий Судде, підніми руку та поблагослови мене тепер, скажи, що я Твій і Ти мій і назавжди мій: я завжди любитиму Тебе і Ти мене завжди будеш любити. Ось віддаляюся від Тебе, іду в вогонь, але іду задоволений, бо йду любити Тебе, мій Спасителю, мій Боже, моє все. Іду задоволений, але знай, що розлука з Тобою це найбільша моя мука. Господи, іду числити хвилини, поки покличеш мене. Помилуй душу, що єдино зідхає бачити та любити Тебе.

Мій Ісусе, отак сподіюся тоді промовити до Тебе. Подай же, благаю, ласку так жити, щоб могти тоді так промовити, як тепер думаю. Подай святу витривалість, подай любов.

Маріє, Божа Мати, помагай мені, молись Ісусові за мене!

II.—Бог зітре з їхніх очей всяку сльозу і смерти вже не буде! (Апок. 21, 4).

Ото ж при смерті Господь обітре своїм слугам сльози, що пролляли посеред мук, побоювань, небезпек і змагань із пеклом. Он найбільша потіха душі, що любила Бога, як сповістять їй смерть: думка, що незабаром звільниться від стількох життєвих небезпек ображати Бога, від стількох турбот сумління і диявольських спокус. Теперішнє життя це невпинна боротьба проти пекла, в якій загрожує безнастанна небезпека затратити душу та Бога.

Святий Амвросій каже, що на землі проживаємо серед

засідок ворогів, які чигають на життя ласки. Оттому святий Петро Алькантарський відозвався до брата, що при смерті в якійсь прислузі доторкнувся до нього, хоч і сам був чернець: Брате, відступися, бо я ще живу та можу погибнути. — Тому й радувалася свята Тереса, як дзвонив годинник, що проминула година боротьби: Можу згрішити і затратити Бога в кожній хвилині життя! —Тимто й Святі радувалися звісткою смерти, бо думали, що незабаром покінчаться змагання та небезпеки й унедовзі будуть певні, що більше не зможуть образити Бога.

Життя святих Отців оповідає, що в Скитії вмирав старий чернець. Інші плакали, а він сміявся. Спиталися, чому сміється? А чому—відказав,— плачете, як бачите, що йду спочивати? **Переходжу з труду на спочинок, а ви плачете?**— Подібно й відозвалася свята Катерина Сієнська при смерті: Радійте зо мною, бо кидаю цю землю горя та йду в місце спокою.— Як сильно бажав би вийти,— каже святий Кипріян— коли б хтось замешкував хату, де падуть стіни, рухається підлога та криша, де все грозить руїною? У житті ж усе загрожує душі руїною: світ, пекло, пристрасті, бунтівливі змисли. Все тягне до гріха й на вічну смерть. **Хто мене визволить**— кликав Апостол— **від тіла цієї смерти?** (Рим. 7, 24). — Якої радості зазнає душа, як почує: **Прийди з Ливану, Обручнице моя, прийди споміж леговищ левів** (Піс. 4, 8.) —Прийди, обручнице, вийди з країни плачу та споміж леговищ левів, що заходяться пожерти тебе і відобрати Божу ласку. Длятого бажаючи померти, святий Павло повторяв, що Ісус Христос був єдиним його життям; тимто й уважав смерть за найбільший здобуток, бо смертю досягне життя, що краю не знає; **Для мене життя—то Христос, а смерть то надбання.** (Фил. 1, 21).

Бог робить душі велике добродійство, як забирає її зо світу, коли вона в Божій ласці, бо, пробуваючи на землі, може змінитися і затратити його приязнь: **Забрано, щоб злоба не змінила його розуму.** (Прем. 4, 7). Щасливий, хто проживає в злуці з Богом; не слід звати безпечним пливака, поки не причалить до пристані та не вихопиться з бурі; так і не можна назвати вповні щасливою душу, поки не розстанеться з життям у Божій ласці. **Зови щасливим пливака, але аж як дістанеться до пристані!** — каже святий Амвросій. Моряк радіє, як по численних небезпеках наближається до берега. Куди ж сильніше

радується, хто он-он запевнить собі вічне спасіння?

Зрештою в житті неможливо уникнути всіх, принаймні простительних, гріхів: **Сім раз впаде праведник.** (Прит. 24, 16). Перестає чинити Богові прикрості, хто кінчає життя. **Хіба смерть не похорон хиб?**— каже святий Амвросій. (Добро смерти, 4 гл.). Тимто й бажає смерти, хто любить Бога. Преп. Отець Караффа цим дуже тішився, говорячи: Перестаю ображати Бога, як перестаю жити.— А згаданий святий Амвросій казав: **Чому бажати цього життя, де обтяжується численніши-ми гріхами, хто довше живе?** Не зможе, ні потрапить образити Бога, хто вмирає в Божій ласці. Померлий не вміє грішити, повторяв той сам Святий. Длятого Господь більш за всякого живого, хоча б святого, хвалить померлих: **Похвалив сильніше померлих аніж живих.** (Сир. 4, 2). Якийсь заможний чоловік був звелів тому сказати, хто мав сповістити йому смерть: Радій, бо вже настав час, що не ображатимеш Бога!

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

В твої руки я поручаю свого духа: Господи, Боже правди, ти визволив мене. (Пс. 31, 6). — Солодкий мій Спасителю, що було б зо мною, якщо б був послав мені смерть, коли був я далеко від Тебе? Я був би в пеклі, де вже не міг би любити Тебе. Дяку Тобі приношу, що не опустив, а стільки ласк подав, щоб здобути моє серце. Понад усе люблю Тебе. Ах, подавай мені щораз краще пізнавати лихо, яке я вчинив, нехтуючи Тобою, і любов, що на неї заслуговує Твоя безконечна доброта. Люблю Тебе і бажаю скоро померти, якщо це подобається Тобі, щоб звільнитись від небезпеки знов затратити Твою святу ласку і запевнитися, що повік любитиму Тебе. Ах, мій Ісусе, дай мені сили чогось доконати перед смертю для Тебе за решту моїх літ. Подай сили проти спокус і пристрастей, зосібна проти пристрасті, якою колись більше наприкрився Тобі. Дай терпеливости серед хвороб і зневаг, що зазнаю від людей. З любови до Тебе пробачую всякому, хто гордував мною, і благаю подати йому ті ласки, яких сам бажає. Подай сили бути вважнішим навіть на простительні провини, бо я тут занедбався.

Помагай мені, Спасителю. Вповні покладаюся на Твої заслуги й довіряю Твоєму заступництву, мати й надіє моя, Маріє.

111.—Смерть не тільки кладе край стражданням, але й вона заразом двері життя: **Закінчує страждання, відчиняє двері життя,**—мовить святий Вернард. Хто бажає побачити Бога, той мусить доконче пройти крізь цю браму: **Ось Господня брама, праведники перейдуть нею.** (Пс. 117, 20). — Святий Єроним благав смерть і промовляв: **Сестро моя, відчини мені!** Сестрице смерте, я не годен увійти радуватися Господом, як не відчиниш мені брами.—Святий Карло Боромей мав удома картину кістяка з косою в руці; позвав маляра та звелів витерти косу і намалювати золотий ключ. Отак бажав розпалюватися бажанням смерти, бо смерть відчиняє нам рай, щоб оглядати Бога.

Святий Іван Золотоустий каже: Якщо б цар зготував комусь мешкання в царській палаті, але до часу якогось звелів мешкати в своїй ліпянці, то як сильно цей підвладний бажав би покинути ліпянку і переселитися до царської палати? Душа гейби у вязниці, поки проживає в туземному тілі, звідкіль має перейти до небесної палати. Длятого Давид молився: **Визволь мою душу з вязниці.** (Пс.141,10). А святий старець Симеон не вмів просити іншої ласки ніж смерти, як держав в своїх обіймах дитя Ісуса; благав визволити його з вязниці цього життя: **Тепер, Владико, відпускаєш свого слугу в спокою.** (Лк. 2, 29).— Святий Амвросій каже: **Благає відпустити його мов би силоміць держали.**— Святий Павло прагнув тої самої ласки, як говорив: **Бажаю померти і бути з Христом.** (Фил. 1, 23).

Як сильно зрадів фараонів чашоносець, коли Йосип сповістив, що не забаром вийде з вязниці та повернеться на давнє становище! Чи ж не радіти душі, що любить Бога, як почує, що внедовзі вирветься з туземної тюрми та піде радуватися Богом? **Пробуваючи в тілі, проживаємо далеко від Господа.** (2 Кор. 5, 6). Не бачимо Бога, поки ми в тілі; проживаємо гейби на чужині поза батьківщиною; тимто й святий Брунон каже звати смерть життям, а не смертю: **Не годиться звати її смертю, а початком життя!**— Длятого й смерть Святих зветься народинами; так, бо, вмираючи, родяться для того життя, що краю не має.— Святий Атанасій: **Це не смерть для святих, а перехід.**— Смерть Святих це один перехід до вічного життя. Люба смерте, кликав святий Августин, хтоб не прагнув тебе? Ти кінець страждань і труду, початок

ти вічного спочинку. **Пожадана смерте, ти край лихові, кінець трудам, ти початок відпочинку.** Святий отак молився: Господи, нехай помру і зобачу Тебе!

Грішник— каже святий Кипріян— повинен лякатися смерти, бо з дочасної перейде до вічної смерти: **Нехай боїться, хто з цієї перейде в другу смерть!** Нема чого боятися, як хтось, бувши в Божій ласці, сподіється перейти зо смерти до життя. Життя святого Івана Милостивого оповідає, що певен багач поручив Святому свого одинака і вчинив багато милостинь, щоб виєднав йому в Бога довге життя. Згодом цей син помер. Батько став скаржитися. Бог послав ангола, що промовив до його: Ти прохав довгого життя для сина. Знай, син у небі вже втішається ним навіки.— Ісус виєднав нам цю ласку, як приречено Осією: **Смерте, буду тобі смертю!** (Ос. 13, 14). Вмираючи, Ісус повернув смерть у життя. Вели на смерть мученика Піонія; посіпаки питалися, як міг так весело йти на смерть? Святий відказав: **Ви помиляєтеся; не йду на смерть, а в життя!** (Евсевій: 4, гл. 11).—Подібно й мати заохочувала свого сина, юнака Симфоріяна, як ішов на муки: **Сину, не відбирають тобі життя, а зміняють на краще!**

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Боже моєї душі, відвертаючись колись від Тебе, я зневажав Тебе. За те вшанував Тебе Твій Син, жертвуючи життя на хресті. Прости мою непошану для пошани, що віддав Тобі Твій любий Син. Найвище Добро, каюся, що образив Тебе і прирікаю на-майбутнє любити Тебе одного. Від Тебе сподіюся спасіння. Все, що маю це Твоя ласка, все завдячую Тобі: **Ласкою Божою я те, що є.** Сподіюся навіки шанувати, благословячи Твоє милосердя, коли в минулому зневажив Тебе. Відчуваю сильне бажання любити Тебе. Ти вділяєш мені його. Любове, дякую Тобі. Помагай, помагай, як зачав; сподіюся бути Твій на-майбутнє, ввесь Твій. Зрікаюся всіх світових приємностей. Мій Господи, де ж більша для мене приємність аніж подобатися Тобі такому любому, що так полюбив мене? Мій Господи, любови, одної любови благаю в Тебе і сподіюся завжди благати любови, поки, вмираючи в Твоїй ласці, не дістануся до царства любови, де й, не прохаючи, сповнюся любовю, не перестаючи ні на хвилину всіма силами вічно любити Тебе.

Мати моя, Маріє, ти так сильно любиш і прагнеш, щоб люблено твойого Бога, подай ласку любити Його сильно на землі, щоб любити сильно повік у небі!

ДВА ВЕЛИКОДНІ в Большевицькій Тюрмі

(Спомин)

Написав **А. Войновський**, скиталець

(Продовження)

До нас підійшов Отець П., полевий духовник, зо своїм помічником. Яка гарна капличка, сказав усміхаючись священик. Тай місце ви вибрали, направду чудове. І він почав приготовлятись до Богослуження. З боку надійшов Курінний. Струнко! крикнув чотовий Т. І цілий курінь понад три сотні, цокнув запятками аж луна пішла лісом. Почесть дай, право глянь. І чотовий, як звичайно зголосив курінному. Курінний всміхнувсяся, стиснув руку чотового Т. і впала команда: спочинь, до молитви. Кількох кращих співаків виступили наперед, та вставились в півколо гейби на сцені. І чотовий Ш. почав випробовувати голоси. Священик скінчив приготування до Богослуження, відмовив вступну молитву, і гарним трохи дрижачим голосом заспівав: Христос Воскрес! Сонце зійшла та освітило ліси. Легенький вітрець колихав верхіттям дерев, неначе пригадував їм, рушайтесь, веселіться, бо воскрес Спаситель світа, воскрес, і правда ще воскресне. До мене підійшов службовий підстаршина. І сказав мені та Миколці: Ви ідіть до табору. Маєте переняти стійку. Се було около два кільометри від табору. За пів години ви маєте тамтих змінити. Вони там стоять вже чотири години. Так є, буркнув Миколка, та побіг соколом, що й мені тяжко було його дігнати. Жаль було покидати таке гарне товариство, та Богослуження. Але в війську приказ найбільша сила. Ми забрали зброю, і посліщили, щоб змінити товаришів, які також потребували відпочинку. Табор та Богослуження скоро зникло з наших очей. Лише досить виразно чути було: Єлици, во Христа креститися, елици во Христа обликостися,—витягали голоси таборового хору. Ми скоро знайшли стійкових та змінили їх. Я таки добре вправ, та трохи змучився. Мойому товаришеві Миколці нічого не бракувало. Він вигідно розсівся під липою, і почав мене засипувати питаннями,

про греко-католицький обряд. Він, син бурхливого робітничого міста Рєтва, такого не бачив. Його цікавили найменші дрібниці. Я що знав, то пояснював йому. Але то тревало довго. З противного боку почули ми тріскіт сухих гилячок. Ми настрашилися, і заняли бояву постову, Миколка відбезпечив автомат. Перед нами захвилювались гилячки молодих сосон, і на протоптаній, а мало видній лісовій стежочці появилося мале задихане дівчатко. Був се повстанський звязковий зі села В. Миколка знав її дуже добре. Він вибіг напроти неї, та запитав що є нового, Настусю? В дівчини на чолі був піт, а молоденькі груди піднімались і опадали, вона хвильовалась. Уста в неї відчинились, і вона промовила: А я, німці приїхали до нашого села, обложили церкву, священика били нагайкою, і забирають людей на транспорт. От потвори! вирвалось мені, навіть недають пересвяткувати. Ту нарікати немає часу, каже Миколка, а треба діяти, беріть та ведіть Настуню до Курінного, приказує мені Миколка. Я хоч 10 літ старший від Миколки. Він є ще молоденький літами, зате більше досвідчений вояк, і я його приказам підчиняюсь і совісно їх виконую. Я забезпечив кріса, взяв його на плече, та пішов наперід, а Настуся за мною.

(Докінчення буде)

Що дає нам комунізм у супружестві?

На світі є такий порядок, що кожний хотів би піднести й прославити свою родину. Не одну людину стримує від злих діл уже сама думка, що він є членом чесної родини. "Не буду я,"—думає собі,— "розбійником, бо в моїй родині нема розбійників."— Ба, але такий порядок не на руку комуністам. Що ж вони видумали? Вони видумали таке, щоб люди жили не родинами, але чередами, як скотина. І чому? Щоб ніхто не знав, хто його батько, та з якого він роду. Також комуністи нищать християнське супружество, а радо завели б таке супружество, як у собак. От, таке то видумали комуністи! І щоб з людей зробити скотину, комуністи кажуть, що людський рід походить не від Адама й Еви, але від малпи. Чи чув хто таке? А однак ті люди, що вписуються до комуністів, пристають на таку паскуду.

А чи й ти, побожна християнська душе, пристанеш на те?

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

JULY & AUGUST, 1948

Corpus Christi Is Feast Of Our Victory

By Thomas F. Doyle

OUR century has witnessed the triumph of Martha de Noaillat's lifelong efforts to bring about the establishment of the Feast of Christ the King. A woman also—St. Margaret Mary Alacoque—was responsible for introducing the Feast of the Sacred Heart in the 17th century. There is yet a third woman to whose inspiration the Church owes another of its great festivals. She was St. Julienne of Mot Cornillon, who first proposed the Feast of Corpus Christi which Catholics for 700 years have observed on the Thursday after Trinity Sunday.

The centuries have enhanced the lustre of Corpus Christi; although a holyday of obligation in comparatively few countries, it ranks as Catholicism's most eloquent testimony of faith in the Eucharistic Presence. But how many Catholics know the background of the great solemnity; have ever heart of St. Julienne? How many open their hearts to its perennial invitation to approach the Holy Table more often; to be frequent, even daily communicants? In this modern age when Catholics are surrounded by the dangers and temptations of materialism, Corpus Christi bids them ever more urgently to seek consolation in the Eucharistic Lord.

This is the day when the Church affirms her independence and might in the face of all adversaries. There are places today where the faithful will knell with anxious hearts though altars be bright with profusion of flowers and candles. There are cities where neither children nor grown-ups will be permitted o walk in procession behind golden monstrances. The enemies of Christ have become powerful in many lands. They know less than Catholics themselves what Corpus Christi stands for; they do not have to ask what Pope Pius XII meant when he declared that "the Christian life has its center and all its power in the Holy Eucharist."

Holy Thursday, the primary feast of the Eucharist, commemorates the institution of the sacrament, but Corpus Christi has its own special importance as a reminder of Christ's assurance that "he who eats of this bread shall live forever." In his encyclical on the Mystical Body of Christ issued in 1943, the Holy Father implicitly emphasized the significance of Cor-

pus Christi by describing the sacrament of the Eucharist as a source of divine strength to Catholics in times of crisis and suffering, and by urging them to communicate more frequently. What he wrote during the war applies equally to these days when Communist totalitarianism threatens the peace and security of many of Europe's great Christian nations:

"If in the sad and anxious days through which we are passing there are many who cling so firmly to Christ the Lord beneath the Eucharistic veils that neither tribulation nor distress nor famine nor nakedness nor danger nor persecution nor the sword can separate them from His love, then undoubtedly Holy Communion... may become a source of the courage that makes heroes out of Christians."

St. Thomas Composed Office of Feast

Corpus Christi was introduced during a great age in the Church, but one characterized by such widespread reluctance to approach the altar rail that the Fourth Council of Lateran in 1215 decreed that Catholics must receive Communion at least once a year. During the preceding four centuries the practice of daily Communion, so common in the early Church, had declined to such degree that many Catholics neglected to receive for years at a time. This neglect was not due to lack of reverence or love, but to an awe of the sacrament aggravated by preachers who attached rigorous and often impossible conditions of worthy reception. At the time of the Lateran decrees, this attitude of dread was so pronounced that even the saintliest went to Communion only three or four times a year.

This was the background against which the story of Corpus Christi was to unfold. Of those who shared drama, the most distinguished was St. Thomas Aquinas, whose genius is reflected in the Mass and Office he composed for the feast. But the Angelic Doctor appeared at the end rather than at the beginning of the drama. The star role was played by a holy woman named Julienne, now scarcely remembered. To this nun of the medieval city of Liege, God gave the mandate to bring about a new feast in honor of the Eucharist. The feast, it was divinely revealed to her, was to bring men back to the Eucharist from which they would gain new strength to defend their faith and withsand the enemies of their salvation.

It is easy to understand why Julienne was chosen for the task: from childhood she had shown a truly extraordinary love for the Eucharist. In the year 1206, while at prayer—she was then only sixteen—she saw a vision of the moon with a dark outline across the disc. For two years the vision kept reappearing every time she prayed, until, in desparation, she begged God to reveal its meaning. The explanation came one day while she slept and she heard Christ speaking to her, saying: "The moon which appears to you is the figure of My Church; the black line which traverses its face and obscures a part of its light signifies that there is wanting to its glory a great solemnity in honor of the Blessed Sacrament alone. It is written in my eternal decrees that the institution of the divine Eucharist should be solemnized not only on Holy Thursday when the Church is celebrating the mystery of My passion also and death, but on a fixed day by a special feast throughout the world."

Julienne was told she herself must initiate steps to bring about

the new feast, but for eighteen years, so deep was her humility, she pleaded her unworthiness for the task. To all her prayers she received the same answer: "It is you who will propose the establishment of the feast; others after you will cause it to be solemnized." Her biographers relate that when Julienne finally yielded to the divine command she had so piously resisted, she shed tears of blood.

The holy nun, who meanwhile had been elected superioress of Mont Cornillon, confided her plans to two other women, both of whom shared her intense devotion to the Blessed Sacrament. One was Blessed Eve, a recluse, who at the age of 20, had shut herself up in a cell near the Church of St. Martin in Liege, where she was to spend some 30 or 40 years in contemplation and adoration of the Eucharist, the other was Isabelle of Huy, whom Julienne had persuaded to join the convent. The three women first sought the opinion of several theologians regarding the proposed feast. Receiving a unanimously favorable verdict, they immediately petitioned the Prince Bishop of Liege, Robert de Torote, to proclaim the feast in Liege. At that time bishops had the privilege of instituting special feasts in their dioceses.

In 1246, after some hesitation, Bishop de Torote issued a decree establishing the feast. Unfortunately, the bishop's action aroused opposition among many clergy-men and laymen. They denounced the new feast as "useless." Some did not hesitate to call Julienne "a vain, ambitious woman," who "pretends to see visions that are only dreams." Thus, while the bishop's decree applied to all churches in the Liege diocese, only one—St. Martin's—accepted it. The feast of Corpus Christi was celebrated in this church for the first time in the year 1247—17years before it was to be proclaimed a universal festival. It continued to be observed in St. Martin's in succeeding years, but there seemed no hope of having it accepted by the other Liege churches. Nevertheless it had been revealed to Isabelle in a vision that the feast would one day be extended not only to all the parishes of Liege, but to those of the whole world.

Saint Endured Severe Persecution

Julienne herself was not destined to witness the final triumph of her cause. In 1248 she left Mont Cornillon after a mob inflamed against her had attacked the convent and threatened her life. The incident was the climax of sporadic acts of persecution and detraction which the saint had had to endure for years from those to whom her sanctity and humility were a constant reproach. Julienne died at Fosses eight years later after having been obliged to seek one temporary refuge after another. Meanwhile divine providence was at work to ensure that her mission would be brought to full completion. One of Julienne's earliest supporters had been the Archdeacon Pantaleon, who later left Liege to become Bishop of Verdun, was afterwards sent as legate to various countries, and finally in 1261, was elected Pope under the title of Urban IV. When a petition was sent to him by Blessed Eve and the new Bishop of Liege, Henri de Gueldre, to ratify Bishop de Torote's decree by his supreme authority, he readily agreed. Thus ended all opposition among the people of Liege toward the new feast. Since that time, Liege has been pre-eminent not only in celebrating Corpus Christi,

but in promoting perpetual adoration and other special devotions in honor of the Eucharist.

The focus of interest now shifted from Liege to Rome, or rather to Orvieto, where Pope Urban IV had been forced by political disorders in the Eternal City to move his court. The Corpus Christi drama reached its apogee in the Bull Transitarus, issued on September 8, 1264, in which Urban extended the feast to the whole Church. One proximate occasion for the Pope's action was a miracle which took place at Bolsena, a village near Orvieto, and was reported to have made a profound impression on the pontiff. A priest, tempted against faith in the Real Presence while celebrating Mass, saw blood issuing from the Sacred Host, impregnating the corporal and penetrating to the altar cloth.

Any lingering doubts the Pope may have had regarding the divine source of Julienne's mission were dispelled when St. Aquinas, whom he had wanted to make a cardinal in recognition of his great services to the Church, declined the honor, saying that all he asked was that Urban honor the Eucharist with a new feast.

The Mass and Office of Corpus Christi were composed by St. Thomas at the Pope's request. St. Thomas' Mass, regarded as the most beautiful in the Roman Liturgy, contains the inimitable sequence, *Lauda Zion*, a superb exposition of the doctrine of the Real Presence. Tradition says the music for the Office was composed by Pope Urban himself. Son of a poor French shoemaker, Urban was noted for his aptitude for music as well as for his piety and learning.

Unanimous Approval
Given At Council

It would seem that everything necessary had been done to consummate the mission revealed to St. Julienne. But it happened that while Urban's Bull was greeted with enthusiasm in Liege, it was rather coldly received elsewhere. The great institution of Corpus Christi might have been forgotten did no Clement V., one of the Avignon Popes, call a general council at Vienne, near Dauphiny, in 1311, which unanimously approved the feast and thus assured its ultimate acceptance everywhere. Four years later, another Pope, John XXII, ordered that the feast should henceforth be celebrated with an octave and still later, Pope Martin V doubled the indulgences accorded the feast by Urban IV.

Processions of the Blessed Sacrament are a traditional part of Corpus Christi, but these demonstrations were not mentioned by Pope Urban in his Bull instituting the feast. However, it is believed the order for these displays may have originated when Urban directed the miraculous corporal to be carried from Bolsena to Orvieto. At all events, Popes Martin V and Eugene IV granted special indulgences to those assisting at the processions and the Council of Trent in the 16th century spoke of the Eucharist being carried "in procession in the streets and public places with pomp and honor."

Introduced more than two centuries before the Protestants Reformation, Corpus Christi was destined to be a brilliant protest against the blasphemies of unbelievers. When, as divine providence had foreseen, belief in the Real Presence was assailed by heretics, the Council of Trent extolled the Eucharistic feast, declaring: "It is important that the truth shall show itself victorious over falsehood and heresy in such sort that her adversaries, at the sight of such splendor and so great joy in the whole Church, will be discouraged and shrivelled up with spite; or that, touched with confusion and shame, they will come back to repentance."

Corpus Christi is more than a festival of invitation and joy: it is a testimony to the indestructibility of the Faith. Three years ago Munich's Catholics held their first postwar outdoor Corpus Christi procession along streets which for six years had rung with the proud staccato of Nazi paraders. Blazing sunshine beat down on thousands who watched as the Blessed Sacrament was borne from Trinity Church by Michael Cardinal Faulhaber, Archbishop of Munich. Men and women once forced with outstretched arm as the Fuehrer rode through the city knelt and made the Sign of the Cross as the Host passed under a canopy of gold and white. Many of them wept as the cardinal, surrounded by a guard of honor, approached to preside at the last of three Corpus Christi Masses at a spot in Ludwig Street where the now-vanquished enemies of Christ had first boasted they would conquer the world.

—Our Sunday Visitor

* * *

"I HAVE SOME MARKS ON MY ARM"

Two examples of the appalling ignorance of all things religious among many of the young people were given recently by Cardinal Griffin.

"A young couple came to the priest to put in their banns of marriage, the man a Catholic, the young lady a non-Catholic. The priest asked the young lady whether she had been baptized. Complete blank. 'Have you been christened?' he asked. 'I do not know, but I have some marks on my arm,' she said.

"An even worse example was of a young man brought up under an agreed syllabus, in a non-Catholic school. He was talking to a priest with a number of other non-Catholic boys, when he saw on the mantlepiece a picture of the Crucifixion. 'Father', he said, 'what is that all about?' 'That represents Christ's death on the Cross to save our souls.' 'You mean to say that he went through all that. The poor fellow!' And that was all he knew of the founder of Christianity."

* * *

GAY VISITOR

During the terrible days of 1927-29 in Mexico, when the persecution against the Church was at its height, the prisons were filled with Catholics. One of the prisoners in a certain place had a son aged six. This boy used to be allowed to visit him; and being a lively and attractive lad, won the love of even the jailers.

One day he came in as usual, passed his daily banter with the guards, danced and laughed among the prisoners, and as he passed among them put his hand inside his blouse—and gave each one Communion. Then with the same gay prancings, he left, as usual; but What he had left behind was more precious to the prisoners than life.

* * *

The Sacrament of Baptism

LEARN HOW TO BAPTIZE PROPERLY

By The Rev. Richard Ginder

SOME time ago there was an item in the papers about a Baptist minister in Washington, D.C., who baptized a class of concerts in the Potomac River. His technique was original, to say the least. Magnificent in a cerise-colored suit, he stood on the bank where a public-address system had been rigged up. From there he gave directions to his assistants who had a class of catechumens out in the water. When everything was set, he pronounced the words: "I baptize you in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost"—and while he was saying the words, his assistants plunged the candidates three times beneath the water.—*Was it a sacrament?*

The report of a baptism in one Protestant church stated that while the minister dropped a palmful of water on the candidate's head, the choir sang the appropriate words in a four-part arrangement.—*Was it a sacrament?*

CHRIST TAUGHT US HOW

It was Christ who instituted the sacraments. According to His instructions, the one conferring baptism must immerse the candidate, or pour water on his head, or sprinkle him with water so that it flows, while at the same time the minister of the sacrament says: "I baptize thee in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost."

Since everyone has the power to confer baptism, everytime the words and action are combined by one who has the intention of fulfilling Our Lord's wish, the sacrament of baptism is conferred, whether the minister of the sacrament is Catholic or Protestant.

In neither of the instances reported above was there a real baptism. The words were said, the action performed, but nothing happened, since in neither case did the minister combine words and action in his own person.

GOOD FAITH CUTS NO ICE

"But they thought they were giving and receiving the sacrament." — That cuts no ice. No amount of good faith can change the facts. To use a favorite example, if you sit down on a freshly painted porch chair, thinking it is dry, no good faith can save your clothes from being ruined.

Or, put it this way: To make fudge, we need two cups of sugar, a cup of milk, a little butter and some cocoa. If we forge the milk, even though we think we're making fudge, we're not. It's taffy that will come out of the pan. Or, if, by mistake, we use two cups of salt instead of sugar, we'll have anything but fudge, no matter how much good faith we may have in the matter. Why?— because we didn't follow the recipe.

To make fudge, you cook two cups of sugar with a cup of milk, a little buter, and some cocoa. To confer the sacrament of baptism, you pour water on the head of the person to be baptized, saying, at the same time, "I baptize thee in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Ghost."

Regarding good faith and a faulty baptism, let's think of it this way: A corrupt munitions firm gets a government contract to make casings with T.N.T., they use sawdust. Now that ammunition looks like the real article. It has the same form and shape. It weighs the same. It isn't until it's loaded into canon and it fails to perform. It's a dud. It lacks the authority. No amount of good faith, of thinking it's a real shell, is going to make it explode.

And so it is with baptism. Thinking a baptism is good can't turn a dud into the real article.

THERE'S A DIFFERENCE

But won't they save their souls just as though they had been baptized?—Maybe so. But if they do save their souls, it won't be through sacramental baptism. It will be rather through baptism of desire or through the infinite mercy of Almighty God. We are loathe to tie His hands. All we have to go on is His statement that "Unless a man be born again of water and the Spirit, he cannot enter into the kingdom of God."

Such a "wishful sacrament" imprints no character on the soul, and since the person has only a fictitious baptism, he cannot validly receive Absolution, Confirmation, Holy Orders, or Extreme Unction —nor Matrimony, unless he has been dispensed from his impediment. These sacraments just don't "take" with an unbaptized person.

That is why we Catholics baptize practically all our converts at least conditionally. Baptism is such an important sacrament that we can't afford to take any chances. It isn't a second baptism, mind you, since Baptism can be received only once. The priest receiving a convert who alleges previous baptism says "If thou art not baptized, I baptize thee..." Then if the Protestant ceremony was good in the first instance, the priest's ceremony has no effect. But if the original ceremony was null for one reason or another, the priest is supplying the sacrament.

That is why, too, every Catholic should know how to baptize correctly. We don't want to be like the old midwife who used to baptize her babies by dropping them into a tub of water and murmuring "God bless you!"

It's important. It's vital. A person is either baptized or he's not. And if he's not, thinking he is won't make it so.

* * *

AND THE NOISE IT MAKES!

"What is it that has horns, a long pointed tail, and carries a pitchfork?"

"I give up."

"I don't know either, but it's been following us ever since we left that last bar."

The Christian Underground In USSR.

OVER 69 MILLIONS WORKING IN SECRECY TO KEEP FAITH ALIVE

THE Christian underground in Russia now claims a membership of some two million youths and more than 67 million adults.

These startling facts are revealed in an article on "God's Underground in Russia," in *Collier's* magazine for May 29, as related by Father George, a Catholic Croat priest, who entered Russia as a Yugoslav Partisan officer to contact the religious underground.

The article is written by Gretta Palmer, a recent convert to Catholism. Father George's real name, of course, cannot be revealed.

Father George's story begins with his work with Archbishop Aloysius Stepinac, now held a prisoner by the Yugoslav Reds. With the prelate the priest set up a system of shelters in Crotia for Jewish refugees fleeing Hitler.

When the Nazis invaded his home land Father George fled to Dalmatia. Once again he had to run before the Gestapo and this time he joined the Partisans and lived with them in the forests as they fought their guerrilla warfare.

It was in the forest that he first became acquainted with the Red soldiers who were giving aid to the Partisans. His identity as priest was a closely guarded secret and known only to a very few.

"During my service in the forest," he said, "I learned that a widespread belief in God has survived bitter persecution and that at least a third of the young Red soldiers have a strong, although secret, faith in the Christian Church. This religious feeling is not restricted to the peasants. The Communist 'elite', the graduates of Moscow's universities, have begun to doubt the truths of the Marxian philosophy."

A Russian general made it possible for the priest to enter the USSR, when he offered this proposition:

" 'Ours is a country of 300,000,000 slaves longing to be freed from the bloodiest and most cynical despotism of history,' he said. 'The proof that we Russians are not all Communists lies in the continued existence of a Christian underground inside my country. It is one of the most important facts in the world today, yet no one in the West knows of it.

" 'If I arrange a pass for you to visit Russia, will you go? Will you get in touch with the members of God's underground? Will you come out and tell the skeptics of the West that our suffering men and women are still true to the faith?' "

Father George readily agreed, but again his friend warned him to be careful and to protect his incognito status. 'So long as the Communists are in control no priest may safely admit that he is a priest in Russia," he stressed.

"Treat every man who calls himself a priest and does not flee from Communist detection as a quisling and as a spy," the priest was told. "The churches in Russia are open today. Yes. But they will be closed again tomorrow if the Communist clique remains in power. Above all, avoid the followers of Acting Patriarch Sergei, the man who has called Stalin 'our leader under God'. He betrayed his Church to the Communists once before in the 20s. This 'toleration' is a hoax.' "

Father George visited Moscow, Kiev (Ukraine), and other cities where he saw evidence of the great Christian underground and the hunger of the people of Russia for Christianity. "Before I left Moscow I had baptized seven members of the dreaded NKVD," the priest remarked.

In the cellar storeroom of a large apartment house, Father George met one of the "traveling priests" of Russia who care for the spiritual needs of about half of the underground, and was told that their number probably exceeds the 5,665 registered priests. The traveling priest is a graduate of the Moscow cellar seminary, which has since been destroyed.

"The secret priests," Father George declared, "continue to work in God's underground, hidden from the eyes of the MVD by a score of different disguises, baptizing, and marrying, hearing Confessions, and giving Holy Communion."

Minstrels, too, are helping keep alive the faith, Father George said. As they travel from one town to another they slip in hymns between folk songs.

"My best sources," Father George related, "estimated that youth groups (sometimes called 'Christsomol') have as many members as the official Communist youth groups, the 'Comsomol.' This would mean that some 2,000,000 children are secretly instructing one another in Christianity. The estimates of adult believers, which vary from one third to four tenths of the population, would involve between 67 and 80 millions."

"In the cold war that is keeping the world tense, we who are outside Russia must never confuse the Russian people with the tiny minority who are Communists," Father George stressed. "I have discovered there are millions who have kept the faith alive and millions more who are eager to learn of it."

✖ ✖ ✖

ALLEGORY

A father wished to engage the attention of his troublesome daughter. He cut out a map of the world from a newspaper, sheared it into a number of odd-shaped pieces, and sent her away to "put the world together again." He hoped for an hour of quiet. But five minutes later she was back, announcing that the map was all laid out on the floor. "How did you get it together so quickly?" father asked. "That was easy," was the reply. "I merely turned the pieces over, and on the other side I saw a picture of a man. I just put the man together right, and when the man was put together right, the world was right."——*African Missionary.*

✖ ✖ ✖

POOR PROGENY

Seldom has the terrible responsibility incurred by a Catholic who enters a mixed marriage been so cleary brought to light as in the case of a man named Richard Bender, who lived in the last century. At the age of 24, Mr. Bender married a non-Catholic. He lived to be 103, and in his lifetime had 208 descendents. Among them, at the time of Bender's death, there was not a single Catholic.

Have You a Vocation?

By Brother S. Methodius, F.S.C.

CHRIST poses a very forceful question when He asks each of us: *"What doth it profit a man if he gain the whole world and suffer the loss of his soul?"*

Christ did not give an answer to this query of His; its meaning is too plain. Its one and only answer is: If one man were to possess the whole world, with all its pleasures, riches and power, at the cost of losing his soul in the bargain, he would have profited nothing. His venture would have been the height of folly, for he chose the short end of a decidedly one-sided deal.

Now, there's no possibility of our controlling the whole world, yet Christ's meaning of "world" in this case may still be practical for us. In truth, any temporal thing, such as a car, money, shows, dances, constitute a man's "world" when he or she loves them inordinately. If, Christ says, you have as many of these worldly goods and pleasures as you can possibly get hold of *during your entire life*, but lose your immortal soul as a result, what benefit have you had, since you must suffer the torments of hell *for all eternity*?

Take a minute now to examine yourselves on this point: see if there is anything you love more than God or your soul's salvation.

— — —

It is essential that every Christian love God more than the worldly goods and pleasures in order to save his soul. But, when this essentiality is sufficient for ordinary laypeople, it is only a prerequisite for those who have a vocation to the holy priesthood or to a religious life. From those to whom Christ has given a call: "Come, follow Me," He expects more than just the essentials. God expects more from them, because He has given them more. A vocation to the holy priesthood or to a religious life is a great gift of God to us mortal beings; and when we follow it, we are only showing a grateful appreciation for this greatest gift, after the gift of a Catholic faith, that God bestows upon a person. Remember, if you have a vocation to the holy priesthood or to a religious life, God has been especially good to you; and, in following that vocation, you are not doing any extra favours to God, but just being grateful for His special favours to you!

— — —

One day our Lord was passing a tax collector, Matthew by name. These men were called publicans and were greatly despised by the Jews because of their dishonesty and the way they robbed the people. But apparently, Matthew was an excepion, for he merited to be called by Christ to be one of His Apostles.

Our Lord made no great ceremony. He simply said: "Come, follow me." Now, Matthew might have pleaded: "Yes, Lord; I shall be only too glad to follow you, but first of all I must put away my money and straighten out my books." Or he might have said: "Yes; but later on when business settles down a bit. Right now, I have too much to do." But that was not the way he acted. Leaving all things, the Gospel tells us, he followed Christ. If he had hesitated, if he had shown any tendency to compare earthly things with a divine vocation, doubtless our Lord would not have received him into His special service.

Is God calling you to the holy priesthood or the religious life? If so, is your response immediate or are you delaying and holding back on Him? If you are, you may easily lose your vocation and thus miss the great opportunity of entering the special service of God.

✖ ✖ ✖

WHAT LUTHER THOUGHT OF MARY

A reader took the trouble to translate the following from Luther's works ("Weimar Kritische Augsabe"). Luther was explaining the *Magnificat* in the year 1521, and wrote this comment:

"Explanation of the Canticle Magnificat (1521).

The words "—Because he that is mighty, hath done great things to me" —are beautifully paraphrased by Luther:

Thus: 'The great things are not else than that she has been the Mother of God. Therein she was given so many and so great things that no human intellect can them comprehend. Therefore in the entire human generation she stands peerless above all men and women. No one is her equal, because she possesses in common with God the Father, a Child; and what a Child!'

"There are great things that no human reason can fathom. Her high dignity is in one word expressed *Mother of God*. Than that one word can no man greater, higher, and more glorious exaltation speak of her and to her, may that man have a thousand tongues or as many as there are leaves on all the trees in the world, stars in the sky. It must therefore, be considered with mind and heart, what it means to be the Mother of God.'"

Why Lutheran sects today should disregard this recognition of Mary in the plan of God for the redemption of mankind is not easy to explain.

Many years ago a Lutheran minister, who worked under the Missouri Synod for some years, became a Catholic chiefly because he was conscience-stricken over a work he had previously written on the Blessed Virgin. To relieve his conscience he made a promise on his knees to study the Catholic position and make a correction if he discovered he was in error. The result was that he became a Catholic and wrote a beautiful work in defense of the Catholic position in relation to Christ's mother. Three of his sons are priests today. —*Our Sunday Visitor*

✖ ✖ ✖

NOW DON'T GET EXCITED!

Victim (to thug with blackjack) "Surely, you are not going to rob me?"

Thug: "Oh, no! Me pardner around the corner does that. Hold still —I only give the anaesthetic!"

✖ ✖ ✖

The Infallibility of the Pope

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

ON many religious-tolerance speaking tours, I, as the Catholic, was invariably asked by the audiences in the different places: "Do Catholics believe that the Pope cannot make a mistake, and that he knows all?" My rejoinder was: "We wish it were true that the Pope knew everything! Then we Catholics would not have to worry so much about finances. All the Holy Father would have to do would be to play the ponies and the stock market, and we would never be in want for the necessary funds with which to support our good works."

Can the Pope be mistaken and in error about a scientific question? Yes, he can, just as much as you or I. Does he precisely know what kind of weather we will have tomorrow? No; as a rule, a simple farmer or a seasoned sailor will be able to tell you more accurately.

Furthermore, when Catholics refer to the infallibility of the Pope, they do not thereby mean that they believe that the Pope cannot sin. Of course, he can sin; and some few Popes have given grave scandal.

The infallibility of the Pope pertains to his office, not to his person. By the infallibility of the Sovereign Pontiff, is meant that, in matters of faith and morals, he, as the successor to St. Peter and the representative of Christ on earth, is free from error when he teaches and defines for the people of the whole world what the revelation of God on certain questions precisely means. This fact alone—that the lack of an infallible teaching authority has brought on multiplied dissension among Protestant religions—ought to be sufficient to convince any doubter that the way Protestants understand a teaching church is not the way Christ intended to produce a church that would withstand the gates of hell. He plainly states, in Matthew 28: 19-20: Going herefore, teach ye all nations.. and behold I am with you all days, even to the consummation of the world." and in Luke 10:16: "He that heareth you, heareth me." And what can be clearer on the subject than Our Lord's words in John 21: 15-17: "Feed my lambs... feed my sheep;" that is, preside over my whole sheepfold, direct them properly, keep them away from pastures that are poisonous. Christ promised to be with His Church till the end of time. "Going therefore, teach ye all nations... and behold I am with you all days, even to the consummation of the world."

If anyone wants to interpret these plain words of the Bible in a complicated way, no one can stop him—but what does it lead to? Talking around it, and trying to prove from other texts that these words of Christ must not be understood in favor of Papal infallibility, will not impress any serious student or thinking man very strongly. A smart lawyer, when he defends a plain murder, will not try to prove to the jury that murder is all right. That would be a waste

of time. So, it seems almost futile to argue that the principle of private interpretation is reasonable, since it destroys the essential of unity so absolutely necessary in an organization whose chief function is belief. No logical person may defend the doctrine of private interpretation versus infallibility, any more than a lawyer may approve murder. As a defence attorney employs loopholes in he law, or points out extenuating circumstances, such as environment, home association, ignorance or wrong education, which will diminish the guilt of his client and save him from the noose, so may anyone who individually believes in private interpretation of the Bible as to faith and morals be excused; but that does not do away with the correctness of the principal of infallibility as an essential of the Church. And just as the murderer, who receives a prison penalty instead of the death sentence, will live on, unhappy with remorse, so the man who adheres to the principle of private interpretation will live in constant spiritual uncertainty and mental confusion.

It is all so evident that even leading Protestant thinkers agree to the infallibility of the Pope. Calvin says: "God has placed the seat of His worship in the center of the earth, and has placed there only one Pontiff, whom all may regard, the better to preserve unity."—Calvin Int. 6, par. 11. Hugh Miller: "In every form of Christianity there must exist an infallibility somewhere."— "First Impression," Chap. XIII. Dr. Briggs: "If there had been no divine authority in the Church, there would have been no divine Canon of Holy Scripture."— "Whither," p. 21. Rev. F. J. Hall, D.D. (Epis.): "The Holy Spirit is pledged to afford the Church such guidance as will insure to the faithful sufficient knowledge of saving truth to keep them in the way of eternal life. The basis of the Church's authority is primarily the commission given her to discipline the nations. The guarantee of her success is partly her organic relation to Christ as His Body, and especially the promise of the Holy Spirit's guidance."—At Norfolk, Va., May 4, 1918. Pufendorf: "The suppression of the authority of the Pope has sown endless germs of discord in the world; as there is no longer any sovereign authority to determine the disputes which arise on all sides, we have seen the Protestants split among themselves and tear their bowels with their own hands."—De Monarch, Pont.

The indispensable assurance of a final decision is unconditionally necessary in any organization, be it embodied in the principal of a school, a superintendent of a factory, or the supreme court of a nation. Without it, an institution cannot continue successfully. Aside from Scriptural texts, the infallibility of the Pope is plainly proved to be logical and necessary; and, as the Reverend C. A. Briggs, Protestant minister, comments, in reference to the Catholic Church: "Is there not historic truth in saying, 'The gates of hell have not prevailed against it'?"

* * *

Father: "Why were you kept in at school?"
Son: "I didn't know where the Azores were."
Father: "Well, in the future remember where you put things."

* * *

SEVENTH DAY ADVENTISTS

QUESTIONS AND ANSWERS

By FATHERS RUMBLE AND CARTY

(Continued)

38. *The Bible says that Anti-Christ will bid men abstain from meats.* I Tim. IV. 3.

The reference is to men who teach that meat is evil in itself and who declare that it is wicked to eat it under any circumstances. But Catholics do not believe or teach this. Almost any butcher will tell you that he supplies many Catholic customers regularly with meat.

39. *When did the practice of Friday abstinence from meat begin?*

In the very earliest ages of the Church. The practice is mentioned in the Didache or Doctrine of the Twelve Apostles, a booklet written by one of the immediate followers of the Apostles in the year 90.

40. *Who said that every man will go to hell if he eats meat on Friday?*

No one. The Catholic Church says that it is a mortal sin for a Catholic to eat meat on Friday knowingly and wilfully, without a sufficiently grave and excusing reason. Then that Church says that if a man dies in unrepented mortal sin, he will go to hell.

41. *I don't blame Catholics for voluntarily abstaining from meat on Fridays, but to do so because ordered to do is making a virtue of necessity.*

That is not true. No Catholic is physically compelled to abstain from meat on Fridays. It is a moral obligation, adding the virtue of obedience to that of Christian mortification. On your method of reasoning you should say that a man should voluntarily abstain from stealing, and that it is wrong to do so because God has said, "Thou shalt not steal." And do the laws of the land destroy the virtue of citizens because there is a moral obligation to observe them?

42. *Ought not Catholics to abstain from intoxicating drink on Friday?*

There is no law obliging them to do so. Of course, there is always the law of conscience forbidden drinking to excess on any day. Yet, although there is no law forbidding drink in moderation on Fridays, it would be a very good and meritorious action if a man did abstain voluntarily from alcoholic drink on that day in a spirit of mortification and self-denial. But that would not dispense him from the obligation to abstain from meat. Let a man fulfill the law, and then do more if he wishes. Obedience is better than sacrifices prompted by one's own opinions.

43. *Would it not be better for the the Church to forbid intoxicants rather than harmless meat?*

It would not. The Church wishes to forbid a thing which most of her people will miss. Practically all eat meat; not all by any means drink intoxicants. All are united in a common act of mortification. There is a tendency in men to think that all laws should conform to their own pet ideas. A man likes his meat and dislikes drink. So he suggests that the Church should rather forbid drink than meat. But drink does not affect all men; meat affects practically all.

Director, Rev. Fr. Peter Laptuta, C.Ss.R., surrounded by the students of the Redemptorist Fathers' College at Roblin, Manitoba.

Will You Do Something About It?

* * *

LIVES ARE precious. All means are taken to safeguard lives. The most important factor in human life is the soul. For it, God became man. For it Jesus instituted His One and Holy Church. For it, Jesus died on the cross. For it, Jesus calls, "Come, follow me." "I am the way, and the truth and the life." (John, XIV-6).

What do people do towards making themselves happy? Very little. Why? Because they do not realize that Christ came on earth to set the main spring of human life right so that we enjoy living upon earth and merit Heaven.

Is humanity really in such dereliction when without religion? We know that dangers crowd us and troubles visit us daily. If we do not know how to handle them, we subside to many a disastrous consequence.

We have to be ready for such difficulties. Every step in life brings us new problems. Such problems have to be solved. It is to science that we have recourse to solve problems concerning our natural material happenings. But there are problems that surpass the fields of mere human science. These problems concern the individual in his relation to others as well as to him-

sef. A science is required to solve these problems of life as well. Is there such a science? Yes, there must be a way out. Where are we to find it? In God, the Sole One, Who perfectly knows all things and revealed to us the solution of our problems through His Son, Jesus Christ. But is Jesus no more on earth teaching in Person? Yes. He is teaching in the person of His true priests. Well, why do not the priests do more in teaching us these truths? Because priests are scarce and meagerly is the doctrine of life distributed therefore. Well, let us do something about it. Let us have more priests.

Boys, did you ever hear that cry for more priests? Are you willing to do something about it? Are you ready to become a priest of Christ? Truly, it is a very great responsibility but it is the height of good that you can do towards making people happy in life. You have the chance. It is now or never. The doors of the Redemptorist Fathers' College are greeting with Christ's words: "Come, follow me." Are you hesitating? Well, pray, pray with your whole heart, pray as you never prayed before, pray that Jesus help you decide. Remember that great will be your reward for this heroism because Jesus Christ promised it in these words: "Amen, I say to you, there is no man who hath left house or brethren, or sisters, or father, or mother, or children, or lands for my sake and for the gospel who shall not receive a hundred times as much."

For all applications and informations write to:

Rev. Father Director,
Redemptorist Fathers' College,
Box 855,
Roblin, Manitoba.

✖ ✖ ✖

THE GRAND ENTRY

The choir in the little country church was practicing a new anthem. "Now don't forget," cautioned the choirmaster, "the tenors will sing alone until we come to the gates of hell. Then you all come in."

✖ ✖ ✖

He had just bought a cigar in a general merchandise store, and immediately proceeded to light it.

"Didn't you notice the sign?" asked the clerk.

"What!" exploded the customer. "You sell cigars in here, but prohibit smoking!"

The clerk smiled sweetly. "We also sell bath towels."

✖ ✖ ✖

WIMPY WOULD HAVE MADE IT

A certain delicatessen store continued to advertise an "unlimited" selection of sandwiches. A man with a heckling gleam in his eye passed by, saw the sign and walked in.

"Gimme an eelphant steak sandwich on rye."

Without lifting an eyebrow, the counterman smiled and walked to the back of the store. He returned immediately, shaking his head sadly. "Sorry, sir, but the proprietor says we can't start an elephant just for one sandwich."

✖ ✖ ✖

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE
Vol. 20, No. 9 Yorkton, Sask. September, 1948

НАША ПОЧТА

Михаїл Скочила: Щиро дякуємо за гарного листа та офіру 3.00 на закупно нової друкарської машини. Тіщимося, що Ви стараетеся поширити Г. Спасителя. **Д. Г. Равлик:** Ми отримали Вашого гарного листа й адресу нового передплатника Гол. Спасителя. Щиро дякуємо Вам, а ласкавий Ісус нехай многократно Вам винагородить. Української Біблії (Старого й Нового Завіту) не маємо. Тепер ніде не можна дістати. **Марія З. Гаврада:** Тішимося, що Ви так любите читати Гол. Спасителя. Нехай Господь Бог здійснить Ваші бажання. Вашу передплату записано. Надіємося, що Гол. Спасителя буде дальше Вашою духовною потіхою. **Михаїл Мудрецький:** Дякуємо сердечно за всі гарні листи та офіри на ріжні ціли. Молитовники: З Нами Бог, Катехизм, і Книжку: Марія вислано. В Вашім наміренню відправимо Сл. Божу та помолимося. Ми розуміємо Вашу журбу. Дай Боже, щоби то всьо поліпшилося. Нехай Господь Бог винагородить Ваші добрі старання. Будемо старатися зробити те, що Ви просили. **Марія Беняк:** Вашого листа, передплату на Гол. Спасителя та офіру на пресу отримали. Сердечно дякуємо. Нехай Господь Бог Вам винагородить. Спасибі за щирі желання з нагоди 25-літнього ювилею Голосу Спасителя. Дай Боже, щоби вони здійснилися. **Павло Стечишин:** Спасибі за так гарного листа, желання з нагоди 25-го ювилею Гол. Спасителя, та офіру на передплату Г.С., на нову машину та на церковний розхід. Нехай Господь Бог Вам винагородить та здійснить ті желання. **Петро Зарічанський** Дуже нас тішить що так любите читати Гол. Спасителя. Дякуємо за желання та щедрий дар з нагоди 25-го ювилею Гол. Спасителя. Нехай Господь за це Вас нагородить. **Іван Швалюк:** Віднову передплати отримали. Дякуємо щиро. Моліться щоби Ваші желання з нагоди 25-го ювилею Гол. Спасителя здійснилися. **І. Шимінський:** Лист прийшов на час. Віднову передплати Г. Сп. та офіру на друкарську машину записано. Щиро дякуємо. Нехай сам Бог належито Вам винагородить. **М. Скочила:** Дай Боже, щоби так жертвенних людей було між українцями якнайбільше. Це дуже гарно, що стараетеся розширити катол. пресу. Нехай Господь Бог Вас благословить. **Петро Іванця:** Також і Вам щиро дякуємо за так гарного листа й великодушну жертву на друкарську машину, скитальців та передплату Гол. Сп. Нехай Ісус і Його Мати Марія Вам належно винагородить. Коби наш нарід мав найбільше так жертвенних людей. Катол. укр. Біблії не маємо. **Дамян Параска:** Вам недавно прибувшим до Канади дякуємо за листа. Тішимося, що щасливо приїхали, та що чуетеся щасливими. Бажаємо всього найліпшого тут у новій вітчині. Гарно, що любите свою укр. катол. часопись: Голос Спасителя. Будемо стало Вам присилати. Молитовник "З Нами Бог" також вислали. Сподіємося що отримали. **А. Гуцуляк:** Лист Вам отримали. Передплату Вашу і Вашої доньки для Г. Сп. занотовано. Вислано їм. Дякуємо щиро за щедрий ювилейний дар для Гол. Спасителя. Нехай Господь Бог в сотеро Вам заплатить. **Никола Лисюк:** Не давно тому отримали Вашого листа. Дякуємо за віднову передплати Г. Сп. та офіру на друкарську автоматичну машину. Це дуже гарно, що передплачуете та читаете всі укр. католицькі часописі. То взір для інших.

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ З НАГОДИ 25-ЛІТТЯ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

До хвальної дирекції Голосу Спасителя:

Вважаю собі милим обовязком в імені Впр. Отця Ван де Майле, Делегата для українців католиків в Бельгії, Голяндії, Данії і Люксембургу та в своїм власнім імені зложити найщиріші побажання українському католицькому місячникові Голос Спасителя," який оснований Пр. Отцем Левом Боским ЧНІ., року 1923 з великим успіхом розширював впродовж 25 років Христові засади передусім посеред українського народу Канади та Північної Америки а цього року святкує ювилей своєї плодющої діяльности.

Дай Бог, щоби Голос Спасителя все могутніше лунав у християнському сумлінні українського народу, щоби він все краще параліжував діявольську робобу безпощадних ворогів Христа, щоби він все дальше досягав українських скитальців розсіяних незавидною долею по всіх закутинах розлогих канадійських земель, щоби він все успішніше розширював Христове Царство в українському народі, яке завше буде одинокою, тривкою запорукою духового та дочасного його добробуту. На Многі Літа!

Як професор української гр. католицької Духовної Семинарії, яка тими днями має переїхати з Німеччини до Голяндії долучую я челання также наших питомців, що в їх душі впало хосенно не одне добре зерно Голосу Спасителя впродовж двохлітнього існування Духовної Семинарії на німецьких землях. Щиро відданий в Христі Ісусі, співбрат

о. Володимир Маланчук, ЧНІ.

Високо Преподобні Отче Редакторе Голосу Спасителя:

З нагоди ювилею 25-ліття видавництва Голосу Спасителя желаю Вам Божого благословення, рівнож якнайліпшого успіху у Вашій праці. Допоможи Боже Вам діждати 50 літного ювилею. Нехай Бог кріпить Вас на силах і здоровлю, щоб Ви могли працюцвати на Христовій ниві. Богові на славу, і на добро нашому народу, на многі і благі літа.

З нагоди сего ювилею засилаю Вам маленький дар: $5.00 на сплату машини, 5.00 на передплату місіонаря Голос Спасителя, і також жертвую Вам Отче 5.00 на розхід церковний. Я радаб Вам Отче допомогти більшою жертвою, але я не всилі, бо треба потроха всім подати руку як в Америці так і в Канаді.—Павло Стечишин.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАН МОЛИТВИ

Дякую Господу Богу, Серцю Ісуса, Пречистій Дівi Неустанної Помочі за усі ласки і за усі добродійства які я отримала.—Анна Бальсевич.

Цим хочу прилюдно зложити Матері Божій прилюдну подяку за вирятування мене з тюрми а може й смерти.—Ева Анастазія Біла.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Всечесні Отці: Посилаю передплату на рік 1949 і маленьку жертву на прес фонд 1.00. Желаю Вам кріпкого здоровля в ювилейнім році, щоби Ви могли далі працювати для добра українського народу в Канаді і поза Канадою. Жичлива: Марія Бенях.

Всеч. Отці: Я хочу запренумерувати Голос Спасителя для одної моєї сусідки. Я сама люблю дуже читати Ваш релігійник місячник і щиро бажаю, щоб він був поширений у кожній українській хаті.—лані И. Кардинал.

РЕЛІГІЙНЕ ВІДРОДЖЕННЯ МІЖ СЛОВАЦЬКИМИ УКРАЇНЦЯМИ

(Редакція Голосу Спасителя одержала оцей лист зо Словаччини):

Преподобний Отче,

"Я чуюся здоровий і працюю з розгоном. Брацтво св. Йосифа під теперішню пору начисляє 23,000 родин. **Місіонар** (Місячник для Словацьких Українців) виходить місячно 23,000 примірників на 28 сторінках. Крім цього в Словацькій Україні виходять численні книжки та релігійні брошури. Календар на 1949 вже давно в друку. Ми греко-католики на Словаччині проживаємо дійсне релігійне відродження. Нарід під загрозою зачинає розуміти вартість віри католицької, старається краще пізнати та полюбити її. Наш нарід вчиться читати духовну пресу та підтримує її грошевими датками. Щомісяця дістаємо від людей дуже гарні грошеві подарунки, не згадуючи про передплату на Місіонар, з якою ніхто не отягається. 13 червня покінчився в Пряшеві Святий Рік, що в Пряшівській епархії був посвячений Пресвятому Серцю Ісуса та Непорочному Серцю Пречистої Діви Марії."

Слава Богу! Большевизм пробудив наших дорогих Братів на Словаччині. Люди стали дорожити католицькою вірою, завчати її, щоб в потребі могти боронити її аж до смерти, як боронять її українські католики в Галичині.

Боже, благослови наших дорогих Братів у Словаччині і дай нам колись злучитися в одну велику Родину, де Христовий Хрест засяє від Карпат по Кавказ, проганяючи в азійські джунглі Сталінових посіпак!

КУЛИКІВ, САСК.—Посмертний Спомин про бл. п. Івана Гриба

В понеділок, дня 28 червня 1948 опокоївся в Бозі, бл. п. Іван Гриб. Покійний помер надзвичайно щасливою смертю, бо в часі уділювання о. Н. Сірим св. Тайн. Був притомний, відмовляв перед св. Причастям молитву "Вірую Господи," й по одержанні св. Тайн, умер при священикові, що належить до великої рідкості, й дуже очікував на священика.

Покійний прожив 72 роки життя. Походив родом зі села Куликова, пов. Жовква, коло Львова. Був двома наворотами в Канаді. Перший раз, ще перед першою світовою війною приїхав, й перебував у Монтреалі. По війні вернувсь до краю. Вдруге виїхав до Канади зі всею своєю рідньою в 1928 р., й осівсь в Саскачевані, у рамському окрузі парохіяльному, що тоді ще належав до Канори. Прибуло їх з одного села кілька родин, й разом поселилися коло містечка Інвермей, Саск., що лежить на залізничому сіенарському шляху Винипег-Саскатун.

Тому, що приїхало їх кілька родин з того самого села, назвали собі ту місцівість, що осілись в ній, Куликів, на памятку рідного села. Тут збудували церковцю для котрої небіжчик богато справив церковних річей, й по своїй змозі дякував у згаданій церкві.

Похоронні відправи відслужив о. Н. Сірий. В похороні взяли участь богато людей, бо всі свої й чужинці шанували небіжчика.

Покійний був дуже ревним у службі Богові й своїй святій греко-католицькій Церкві.

Оставив жену Катерину, одного сина Стефана Гриба, при котрому жив до своєї смерти, оставив дві дочки, Марію, замужну Хапська, й Єлену, замужну Гнатюк.

Оставив двох синів на рідних по жені: Григорія Дзюбала, бізнесовця у Марго, Саск., та Теодора Дзюбала, живучого десь у Чехословаччині. Оставив 16 внуків, та чисельну рідню й приятелів.

Вчасі похорону переведено збірку на нашу укр. католицьку канадійську пресу, що всю ту пресу читав й був передплатником. З цеї збірки призначено на Голос Спасителя 3.00.

Нехай Всемогучість Божа винагородить Тебе, бл. п. Іване, вічною щасливістю у духовому небесному житті, за твою ревність у службі Богові через ціле твоє життя.

Вічная Тобі Память!

РОБЛИН, МАН.—Архиерейське Свячення Церкви

Дня 12 липня на празник св. Верховних Апостолів Петра й Павла завітали до нашої парафії св Архистратига Михаїла, Роблин, Ман, Їх Ексцеленція Кир Андрей Роборецький. День був гарний. Добрий нарід численно прибув на рідке торжество. Крім членів місцевої парафії, приїхали ще гості з Роблин міста, Меррідейл, Зелена, Грендвю, Гилберт Плейнс та Кемсек, Саск. На зустріч Преосвященному вислали парафіяни авта та бандерію. Зворушаюча хвиля стрічі: Їх Ек-

сцеленція Кир Андрей зблизились до входової брами, що була прикрашена синьожовтими стяжками, зеленню та гарним написом: Вітай Владико!, що його вималювала панна учителька, Оля Якимишин. На знак повитання хрест, фани й хоругви похилились до низу, отці Р. Хомяк і П. Лаптута, ЧНІ., поцілували перстень Владики. Хор парафії під проводом п. В. Запорожана привітав Преосвященного піснею: Вітай Владико..., а дітвора, гарно вбрана, кидала живі квіти до стіп князя Церкви. У церковних дверях член-основник церкви п. В. Якимишин привітав Їх Преосвященство хлібом і сіллю, а о. Р. Хомяк, парох, передав Преосвященному ключі церкви, як символ пастирської влади над парохом і вірними, й попросив Архиерейське благословення для всіх присутніх. Опісля розпочато врочисте Архиерейське свячення церкви, повне взносних і символічних значень. Оставило воно сильне враження на всіх, що мали щастя його бачити. О год. 11-ій почалась Архиерейська Служба Божа. По Евангелії о. парох вказав на гідність і власть Епископа та передав Преосвященному зо сторони вірних вияви пошани, послуху, й прив'язання. Під кінці Сл. Божої Преосв. Кир Андрей виголосив зворушаючу проповідь про велике значення церкви в релігійнім і народнім житті, а вкінціц вніс многоліття; о. парох вніс многоліття Святителеві Церкви.

Після Богослуження в церкві Їх Ексцеленція загостили до парохіяльного дому на бенкет. В часі гостини парафіяни й гості висказали свою радість, що Їх Преосвященство, бувши ще парохом, вложили так багато праці й жертви, щоб збудувати парафіяльний дім і церкву св. Арх. Михаїла нині мали те щастя що її врочисто посвятили. Вкінціц промовили самі Владика. Висказали свою радість на вид численних парафіян, згадали про жорстоке переслідування св. Церкви в Україні, підкреслили велику печаливість св. Вітця, Папи Пія XII., відносно нашого поневоленого народу, і вкінці вказали на значення вивищення нашої св. Церкви в Канаді.

Нарід, скріплений духовними науками й найкращими враженнями, прощаючись з новим Архиереєм, розійшовся додому.

Нехай Ісус, добрий Пастир, кріпить здоровля й благословить працю Їх Ексцеленції Кир Андрея, на славу Божу й добро українського народу!

Присутній.

РАМА, САСК.—"Український День" коло озера Крістал Лейк, Саск.

В неділю 27 червня 1948 р., відбувся черговий величавий з'їзд українців коло озера Крістал Лейк, Саск. З цієї нагоди відправлено полеву Службу Божу.

З'їзд відбувся в цьому році за почином парохіяльного округа Рама, Саск., під проводом й старанням о. Н. Сірого.

Полеву Службу Божу відправив о. Н. Сірий, в асисті Преп. о. Йосифа Денищука, ЧНІ., з Роблин, Ман.

В часі Сл. Божої співав хор з Рама, Саск., під управою дириґента п. Николая Третяка.

Людей в цьому році на зїзді було дуже багато.

По Богослуженню, й обідному відпочинку відбулись промови, на тему дня, й становища українського народу. Промовляло трох наших бесідників, прибувших недавно зі скитальщини.

В часі промов, переведено збірку на поміч нашим скиталцям та часть на піддержку нашим виховавчим інституціям на скитальщині, як й частину на пресовий фонд нашої укр. преси.

Зібрано $116.00. За згодою зібраних людей й збіркової комісії призначено до порозсилання згаданих грошей у призначені місця.

З цієї збіркової суми призначено 5.00 на пресовий фонд Г. Спасителя.

Честь всему українському загалові, що своєю чисельною участю звеличали цей зїзд українського дня.

АРРАН, САСК.—Похорон бл. п. В. Нагнибіди

Дня 5. 8. ц.р. відбувся похорон доброго члена арранської церкви бл. п. Василь Нагнибіда. Сл. Божу та похорон відправив місцевий душпастир Впр. о. Габрусевич, в сослуженні Впр. о. Гаврилюка. Покійний помер неначе жовнір на полі бою, бо несподівано при сповнюванні своїх фармерських обовязків.

Присутні, родина й гості на похоронному обіді зложили даток на скитальців і українську пресу, в сумі $16.60. З цієї суми, на пропозицію п. Кирила Нагнибіда, брата Покійного, жертвовано на Голос Спасителя 1.00. —Присутний.

СВАН ПЛЕЙН, САСК.—Похорон бл. п. Петра Кульгійського

З нагоди похорону передвчасно померщого бл. п. Петра Кульговського, 35-літнього ревного члена своєї католицької церкви, доброго мужа й батька двох позісталих хлопчиків у візі 8 і 4 літ, та товариського мешканця своєї місцевости Сван, Плейн, Саск., численно зібрані учасники похорону жертвували $24.00 на укр. катол. пресу. З того 4.00 на Голос Спасителя.— Арран, Саск., 21 червня, 1948. о. Юрій Малий.

САСКАТУН, Саск.—Вінчання Богдана Сироти і Ольги Грицуляк

Дня 5 червня, 1948, вступили в стан супружий Богдан Сирота з Елфрсо, Саск., і Ольга Грицуляк з Саскатуну. Акт вінчання доконав Пр. о. Іван Сирота з Йорктону, рідний брат молодого.

Дружками були панни: Анна Ісаїв, Марія Кмець, і Марія Грицуляк, а дружбами пани:

Нестор Підперогира, Едвард Білий і Юрій Назар.

Блища родина мала з молодими обід в хаті панства Грицуляків в Саскатуні. Присутний був також Отець Парох М. Пелех. Вечером для всіх була забава в галі.

Кілька неділь пізніше молода пара приїхала на вакації до родини молодого в Едфрос. Там їм справили гостину, і з тої нагоди зібрали на католицьку пресу $10.00, з чого 3.00 призначено на Гол. Спасителя.

Жертводавцям щира подяка а молодим подругам Многая Літа!— Присутний.

АНГУСВИЛ, МАН.—40-Ліття Подружжя Панства Маґновських

Родина Панства Маґновських

23 мая ц.р. діти Панства Антонія й Анастазії Маґновських зробили своїм родичам несподіванку з нагоди 40 ліття їх шлюбу.

Панство Маґновські приїхали до Канади тому 44 роки і поселилися на Рутенії, Ман., пізніше перебралися на фарми на полудне від Ангусвил, а від 1944 року живуть в Ангусвил, Ман.

Панство Маґновські є ревними католиками. Вони подарували площу на цвинтар і церкву в Ангусвил місті, якої вони є фундаторами. В своїому щасливому супружому пожитті виховали 12 дітей, 5 синів і сім доньок. Родина Панства Маґновських бере живу участь в релігійно-національному жит ті нашої парохії. Приняття приготовили доньки: п. Касуня Калиняк і п. Ліна Павлюк.

Підчас гостини Всеч. о. Закревський візвав гостей до збірки, яка принесла $20.00 з чого призначено 5.00 для Укр. Вістей, 5.00 для Голосу Спасителя, а 10.00 для Колегії св. Йосифа в Йорктоні.

Всім жертводавцям щире Спасибіг, а Панству Маґновським Многая і Благая Літа!

Гість.

ВРОЧИСТА ІНАҐУРАЦІЯ ГР. КАТОЛ. ДУХОВНОЇ СЕМІНАРІЇ В КУЛЕМБУРҐ, ГОЛЯНДІЯ, 21. 6. 1948

Греко-католицька Духовна Семінарія в Кулембурґу вітала 18. 6. 1948 приїзд свойого Владики, Преосв. Івана Бучка. Вже від тижнів ішли гарячкові приготовання для гідного прийняття свойого дорогого та достойного гостя. Тим більше, що приявність Владики була звязана з торжественною інаґурацією нашої Семінарії в Голяндії. Інаґураціця плянована на 10. 6. мусіла із ріжних причин бути відложена на 21. 6., на день Сошествія Св. Духа. І зовсім щасливо, бо відбулася вона під покровом свойого дійсного небесного Покровителя. Год. 9.30 перед полуднем розпочав Преосв. Владика при асисті Впр. о. Ван де Майле, Ґенерального свойого Вікарія, двох Ректорів: Всесв. оо. А. Малиновського і В. Лаби, В. Маланчука торжественна Архіерейська Служба Божа. Співав хор наших Питомців під кермою Р. Антоновича. Каплиця оо. Августинів, приспособлена принагідно до наших обрядів, була вщерть наповнена гістьми духовними і світськими. В перших рядах клячали: такі достойники як Монсіньор Д. Гийрдеман, Ґенеральний Вікарій Його Еміненція Кардинала Ван Йонґа; Монсіньор Россі, висланик Його Екс. Преосв. Гіоббе, Папського Інтернунція в Голяндії; ПралатАбатства ван Верне, Впр. Отець Ондерстайн, Міністер Справедливости Дж. Г. Марсевен, Впр. оо. Провінціяли: Капуцинів і Редемптористів, Августинів, та багато більше достойників, священиків і приятелів Духовної Семінарії і Апостоляту Зединення. —Можемо словами Міністра Справедливости зясувати глибоке враження учасників на нашій св. Літургії: Ми, казав з глибоким зворушенням Міністер, ми на собі наглядно відчули велич і глибину Христових Таїнств в так прегарних византійських обрядах Української Церкви. —По сердечній обміні гадок і почувань розпочалася в Авувлі оо. Августинів перше торжественне відкриття нашої Семінарії в Голяндії. Наперід Впр. о. Себ. ван Нунен, Провінціял оо. Августинів сердечно привітав гостей в мурах свойого манастиря та побажав нашій Семінарії віднайти посередгостинного Голянд. Народу бодай частинну свою Батьківщину по болючім скитанні. Він висловив непохитну надію, що започатковане діло в Голяндії, дай Бог, знайде незабаром свое завершення на рідній Україні.— Потім Міністер Справедливости ван Марсевен гаряче привитав Семінарію в імені свойого уряду та запевнив її велику прихильність голяндського народу. Хор Питомців відспівав могучо псалом Бортнянського 21. — Тоді Впр. о. А. Сміт, предсідник Апостоля-

ту Зединення зреферував гостям плодющу діяльнсіть Апостоляту на користь Української Семінарії, побажав її в імені свойого Товариства найкращого розвою в Голяндії, та читав надіслані ґратуляційні телеґрами від Св. Отця, від Його Еміненції Кардинала Тіссеранта, від Укр. Комітету в Бельґії та інші. Потім встав о. Ректор др. В. Лаба і відчитав в німецькій мові свій реферат про Греко-Католицьку Церкву в Україні, про її болючу траґедію. Хор звуками підкреслив вдячну пісню Богові за одержані добродійства: Да ісполнятся... а балядою про врятований почаївський манастир висловив надію на дальшу опіку Богородиці над нашою нещасною країною. Монсіньор Т. Гурдиман привитав Семінарію в утрехській архиєрархії, висловлюючи превеликий жаль Кардинала, що через недугу не міг сам прибути на інаґурацію. І знову полилася чудова укр. пісня: про визволення козаків ч турецької неволі та весняний вечір на Україні. — Преосв. Кир Іван закінчив торжество палкою подякою у фр. мові передусім Св. Отцеві, Ем. Кардиналу Тіссеранові, Емін. Кар. де Йонґ, правительству, голяндському народові і клерові і всім добродіям гр. катол. Семінарії за їх великодушну дбайливість про долю нашої переслідованої Церкви. Преосв. Кир Іван пригадав притому памятку покійного нашого Митрополита Андрея, дійсного інспіратора голянського Апостоляту Зединення, який своїм могучим покровом окрилює судьбу своєї Семінарії.— Хор Питомців відспівав на закінчення голяндський гимн: Вільгельмус, і український гимн: Ще не вмерла.. Голяндська катол. радіовисильня: Гіл'версум схопила на плиті важніші моменти з св. Літурґії та інаґурації і на слідуючий день пополудні переслала їх на хвилях етеру нашим браттям в краю і в німецьких таборах. —По інаґураціґ оо. Августини запросили всіх приявних на обід. В часі обіду мали гості нагоду навязати ще більший контакт з професорами і питомцями нашої Семінарії та ще почути неодну невмірущу українську пісню. — Безпосередний вислід того навязання контакту були запросини Семінарії та хору в різні сторони Голяндії.— Так закінчилася інаґураційна врочистість нашої Семінарії в Голяндії. Відай сам Св. Дух, що під його особлившим покровом відбулася інаґурація закріпив вязи любови між двома народами: українським і голяндським, вязами тої любови, якої він від віків єднає Бога Отця і Бога Сина.— По інаґурації присвятив наш дорогий Владика ще пару годин вільного часу, які мав провести поміж нами на переслухання Питомців і оо. Професорів. Преосв. сказав нам в своїй конференції, що його сердечним бажанням було по Візитації в Німеччині та Австрії онновно запізнатися з оо. Професорами і Питомцями, передати їм особливше благословення Св. Отця, заохотити їх до дальшої тугої праці над вихованням укр. священиків, здібних під сучасну лиху годину поконувати трудноші звязані покищо з еміґраційним життям і потім з місійною працею на спустошених землях України. Преосв. Владика запевнював всіх, що Дух. Семінарія в Голяндії полишеть ся серцем його розлогої епархії.— Вже 24. 6. мусіли ми з тугою в серці попращати дорогого Владику, але й з надією, що його гостина в Семінарії принесе многократний овоч для добра нашої Церкви і нашого Народу.

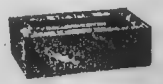

ПРОСИМО

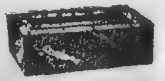

ЛАСКАВО ПОМОГТИ

ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ ПРЕОБРАЖЕННЯ Г. Н. ІС. ХРИСТА ПРИ КОЛЄҐІ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В РОБЛИН, МАН.

Свої жертви на фонд будови церкви в Роблині переслали отсі добродії: По 1.00: М. Набережний, Л. Мізунь, Ів. Яворський, С. Бойко, Е. Спільчак, Ю. Гуска, Т. Купчик, П. Сторожук, Ів. Бриkович, о. Ланиш, Д. Поломарк, К. Рудик, Ів. Лакоцький, Н. Лазар, Ів. Боярський, Т. Малюґа, К. Бараник, Ст. Дорош, А. Паславська, Н. Боднарчук, А. Котис, С. Москаль, П. Марцинюк. О. Богачевський, П. Миcько, М. Олірчик.. По 2.00: Ів Свергун, Ів. Гриценко, Т. Хамулка, М. Скочила. По 3.00: П. Новак. По 4.00: К. Олійник, Ів. Лаптута, Р. Славута, М. Корчинська, Ів. Біленький, М. Хараборик. По 4.50: В. Годованський. По 5.00: П. Стечишин, П. Глух, В. Єремко, Н. Деренівський, П. Бойчук, В. Секундяк. По $10.00: М. Меренчук. По $25.00: М. А. Лехман.

Хто слідуючий? Щиро дякуемо всім жертводавцям за ласкаві жертви. Нехай Ісус Христос стократно винагородить добре діло своїми дарами: — **оо. Редемптористи,** Роблин, Ман.

КАРНАВАЛ ТА З'ЇЗД МОЛОДІ В ЙОРКТОН, САСК.

Дня 1-го серпня, 1948 відбувся з'їзд Українського Католицького Юнацтва йорктонського округу та Карнавал на будову Інституту о. Маркіяна Шашкевича в Саскатуні. Визначним гостем був Всеч. о. Криворучка, директор того інституту. Приїхали делеґати з Модел Фарм, Айтуни та з Дніпра. Всіх делеґатів було коло сорок пять.

З'їзд зачався співаною Сл. Божою, яку відспівав Всеч. о. Криворучка. Зворушаючу та відповідну проповідь виголосив Пр. о. Гр. Шавель. По відправі все юнацтво пішло до парохіяльної галі, де юнацтво з Йорктону приготовило смачний обід.

Коло третої години знова зійшлися до галі, і там юнацтво мало своє засідання. Пр. о. Сирота, духовний провідник йорктонського УКЮ, та орґанізатор зїзду і карнавалу, виголосив вступну промову, в якій пояснив ціль з'їзду. Предсідником був Пр. Брат Методій, ЧБХШ.

Промовляли Оля Осенна, голова УКЮ Йорктону, про працю цього йорктонського відділу УКЮ. Далі панна Марія Музика з Айтуни дала промо-

ву, та своїми вказівками підчеркнула декотрі важні обовязки та завдання юнацтва. Головними промовцяцми були Всеч. о. Криворучка та Пр. Бр. Методій. Всеч. Отець згадав про образования молоді та про інститут в Саскатуні. Пр. Брат підчеркнув три головні обовязки юнацтва. По коротких дискусіях сесія закінчилася.

В 8 год. вечером юнацтво знова зібралося до галі на карнавал. Показалось, що панна Маргарета Стахів, контестантка з Модел Фарм, продала найбільше тикетів і мала 975 голосів. Отже стала королевою. Панна Марія Бучко з Айтуни мала 726 голосів, стала першою дружиною, а Надія Виницька з Йорктону мала 491 голосів і стала другою дружиною. Єлисавета Мужелівська з Дніпра стала третою дружиною з 381 голосів. Пр. Брат Методій мав честь коронувати контестантток. Тоді закінчено день забавою. Зібрано на Бурсу $531.15. Дай Боже, щоб чим скорше цей новий інститут був збудований!

ПОСВЯЧЕННЯ ЦЕРКВИ В КРАСНЕ, САСК.

Дня 8 серпня 1948 Їх Ексцеленція Кир Андрей посвятили церкву св. Івана Хрестителя в Красне, Саск. Погода дописала і народу багато було. Приїхали прочани з Вишарт, Голар, Модел Фарм і з інших околиць. В 9-ій годині Пр. о. Гр. Шавель ЧНІ., привіз автом Преосвященного до брами церкви. Пр. оо. Корба та Сирота привитали Їх Ексцеленцію і по привіті дітей запровадили Їх до церковних дверей. Тут пан Стефан Ласюта привитав Преосвященного хлібом і сіллю, а Пр. о. Корба, як парох, сказав слово привіту.

До помочі свячення церкви та престолу були Пр. оо. Корба та Сирота. Відтак зачали Преосвященний Службу Божу. Пр. о. Гр. Шавель був предстоящим, а Пр. о. Сирота діяконував. Зворушаючу проповідь виголосив Преосвященний Кир Андрей при кінці Служби Божої. Слікував смачний обід що його приготовили пані з парохії.

Цей день буде для парафіян в Краснім та околиці незабутнім.

—Присутний.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

п. Анна Вітів 1.00; пані І. Щерба 2.00; з нагоди виїзду п. Прокотовича, о. Жидан ЧСВВ 1.50; пані Гелена Проська 50ц., Всеч. о. Малий, збірка 4.00; з'їзд в Кристал Лейк, Всеч. о. Н. Сірий 5.00; похорон Івана Гриба, Всеч. о. Сірий 3.00; пані М. Данилюк 40ц., п. Стефан Крук 50ц., пані М. Беняш 1.00; Мих. Мудрецький 14.80; пані С. Галько 5.00; п. С. Ухач 1.00; пані І. Шкільник 25ц., з нагоди похорону Вас. Нагнибіди 1.00; пані А. Балсевич 2.00; п. Ф. Кмець 25ц.

Щира подяка всім жертводавцям.

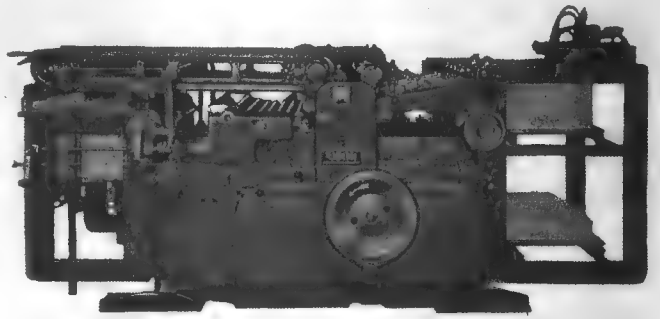

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Вже багато людей показали своїми жертвами, та листами заохоти, що вони разом з Адміністрацією друкарні Голосу Спасителя святкують 25-літний ювилей. Вони зрозуміли конечність доброї преси для поширення Божої науки та правди. Їх імена є записані в нашій книзі жертвенних добродіїв розбудови нашої друкарні.

Тому що вже наш ювилей добігає до кінця, стараймося скористати ще з часу що оставсь, щоб показати, що любимо й цінимо свою Церкву, свій нарід та державу. Отже присилайте свої щедрі жертви на закуп нової машини, яку бачите на знимці. Кожна жертва буде подана в Голосі Спасителя.

Цим разом подаємо частину наших жертводавців, в такім порядку в якім вони приходили:

п-і А. Малайний, Торонто	2.00
Семко Котик, Ківатин	1.00
П. Микитюк, Вернон	1.00
І. Баранецький, Кадварт	2.00
Ф. Килімник, Конистон	1.50
о. А. Улицький, Зл. Д.	1.00
п-і В. Лобур, Рояал Овк	2.50
О. Верезюк, Ню Кесле	.50
І. Кіндрат, С. Ст. Марі	5.00
п-і Я. Дашко, Торонто	1.00
Р. Гуска, Норквей,	1.00
Г. Козяк, Едмонтон	1.00
В. Кузмелюк, Ошава	2.00
Д. Пастернак, Елфрос	2.00
Ю. Дрануцький, Монтмтр	1.00

Я. Н. Яворський, Гімлі ..	2.00	п-і П. Деренівська, Райн	3.00
сителя.		Кс. Пахолків, Ріджайна ..	.50
Й. Вілик, Мондер	1.50	А. Диня,Филядельфія	.50
п-і І. Кордупель, І. Арора	3.00	Н. Дздель, Мозарт	1.00
М. Мудрецький, Нантікок	1.00	Анна Сорока, Гронлід ...	.50
Г. Витишин, Суперб	3.00	І. Чорноковський, Ванкув.	3.00
Р. О'Лір, Дербі	1.00	п-і Г. Прокопів, Ст. Ан ..	1.00
І. Радавець, Гейзел Делл.	1.00	п-і М. Гаріс, Рочестер ..	1.50
Я. Струтинський, Сторнов.	5.00	В. Вернюк, Райкрофт	1.00
І. Пристова, Манвіл	2.00	А. Багрій, Радвей	5.00
М. Харабарук, Монтреал .	2.00	К. Лесків, Норквей	1.00
А. Лівен, Винипеґ	5.00	М. Тесля, Винипеґ	.50
Н. Н., Поплярфілд	5.00	п-і Й. Іерс, Берло	1.50
п-і А. Астраб, Пікскил ..	5.00	Ю. Воробець, Саскатун ..	1.00
М. Обач, Малантон	2.00	Я. Буринюк, Вакав	2.00
Ева Журик, Порт Артур .	5.00	Ірина Кіз, Боскамб	4.00
С. Башкевич, Кенора	5.00	П. Кравчук. Ріджайна ...	4.00
Анна Будей, Роза	1.00	В. Родич, Васкатенав ...	.50
В. Корженовський, Вав ..	1.00	М. Захода, Пено	1.50
Анна Гнатів, Форт Виліям	5.00	Н. Семчишин, Кленвиліям	2.00
Е. Петронюк, Форт Вил.	1.00	Марія Костецька, Бронкс	1.50
В. Гаврилів, Вішарт	5.00	А. Лібік, Бовалон	.25
П. Рисак, Тиминс	2.00	І. Гриців, Ту Гилс	1.00
Н. Гузяк, Просперіті	2.50	п-і А. Болсевич, Ванкувер	3.00
Й. Слобода, Ст. Майкел..	1.00	В. Прокопик, Арнолд ...	1.00
Сестри з Анкастер, Онт...	15.00	Марія Білецька, Лун Лейк	1.00
А. Кузек, Ванкувер	2.00	п-а К. Стефанишин, Кічен	1.25
Ю. Михальчук, Ярослав .	.50	п-а В. Жук, Кіченер	1.00
п-і К. Цимбалюк, Детройт	1.50	п-а А. Латун, Кіченер ...	1.00
Й. Мацик, Калдер	2.00	Й. Когут, Стюартбурн ..	1.00
п-і М. Чайковська, Филяд.	3.00	п-і О. Жукевич, Де Па ..	3.50
А. Паскевич, Майкел	1.50	В. Вернюк, Райкрофт	1.00
Анна Дурак, Локпорт ...	1.00		
Н. Н., Ровз Велей	1.00	(Далі буде).	

ПРИГАДКА...

ПРИГАДАЙМО СОБІ, ЧИ МИ ЗЛОЖИЛИ СВОЮ ЩИРУ ЖЕРТВУ З НАГОДИ ЮВИЛЕЮ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ, ЯКА ЯКРАЗ МАЄ СЛУЖИТИ НА ЦЕ, ЩОБ ЯКНАЙКРАЩЕ РОЗШИРЯТИ ПИСАНЕ СЛОВО ПОМІЖ НАШИМ УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ, У КОЖНІЙ ХАТІ? ТОМУ ПРИСИЛАЙТЕ СВОЇ ЖЕРТВИ НА АДРЕСУ:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ВІЗИТАЦІЯ КИР АНДРЕЯ В БЕКЕНГЕМ, САСК.

В Празник Преображення Г.-Н.І. Хр. Преосвященний Кир Андрей відвідали парохію в Бекенгем, Саск. Ця парохія є около 20 миль на північ від Айтуни. Мимо дощу, що упав був рано, народу було багато. Тут по стародавнім звичаю супроводжали Преосвященного, котрого автом привіз Пр. о. Ів. Сирота ЧНІ., бандерія, що складалася з вісімнадцять їздців. Пр. о. Корба ЧНІ в брамі привитав їх Ексцеленцію та по привіті дітей запроваджено до дверей церкви, де один з парохіян привитав Преосвященного сіллю та хлібом.

Слідувала зараз Служба Божа, яку співали самі Преосвященний з о. Сиротою як предстоящий. Пр. о. В. Корба, як парох та капелян церемоній привитав Ексцеленцію в церкві. Проповідь виголошено по Службі Божій, а відтак був обід. Потім Преосвященний перевели довший час між парохіянами на розмові.

—Присутний.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ
КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.
"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.
"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.
"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.
"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

Часами Ви може такі хорі, що світ Божий Вам не милий. Ви не годні серед зимової заметілі навіть доктора покликати. Тоді загляньте до книжки:—

УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРЯ

Др. А. Т. Кібзея з Дітройт, Америка
Ціна того порадника $3.00
Число дуже ограничене. Замовляйте чим скорше на адресу:
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Вже Вийшов МОЛИТОВНИК

"З НАМИ БОГ"

ТРЕТЄ ВИДАННЯ, —512 СТОРІН,— НА ДОБРІМ КНИЖКОВІМ ПАПЕРІ,— ГАРНО ОПРАВЛЕНИЙ.

ЦІНА $2.50 — з пересилкою $2.60

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ПОЯВИВСЯ НОВИЙ КАТЕХИЗМ

НАША РЕЛІГІЯ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійській мові, трете поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе.

Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

ЦІНА 25с. — з пересилкою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET,
YORKTON -- SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск.
Передплата на рік в Канаді $1.50—За границею Канади $1.75.
Одно число 10ц. — Друкується за дозволом Церковної Влади.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.50 per year in Canada—$1.75 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Рік 20, ч. 9 **Вересень** **1948**

РІЗДВО ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ

"Рождество Твоє, Богородице Діво, радость возвісти всей вселенній: із Тебе бо возсія солнце правди, Христос Бог наш... і дарова нам живот вічний." (Тропар на Різдво Пресв. Богородиці).

КОЛИ перші люди: Адама і Ева, за намовою діявола, згрішили й тим спричинили ріжні нещастя, а передовсім страту неба для себе й всіх своїх нащадків, то Господь Бог змилосердився і обіцяв прислати на світ святу і мужну Невісту, яка своїм Сином мала направити це нещастя та отворити нам небо. Ту обітницю повторяв Бог Патріярхам і Пророкам. Її очікував світ з тугою тисячі літ. Аж вкінці сповнив це Господь Бог через народження Марії. І тому не дивно, що той день був великою радістю та щастям для цілого неба й землі. 1. *Та в першій мірі для св. Йоакима й Анни,* Її родичів. Це були праведні та богобоязні супруги, що посвячували свій час на працю, молитву та добрі діла. Лише одно їх засмучувало, а іменно, що не мали дітей. Задля того нераз відчували вони біль, та були виставлені на сміх і встид перед людьми, бо бездітність у жидів уважано за Божу кару, за відвернення, а навіть за певного рода прокляття Боже. Тому горячо вони молилися та просили Бога о поміч. Так тревало цілі десятки літ. Вкінці Господь Бог їх вислухав і хоть були вже в старости, поблагословив їх чудесною дитиною. З народженням Марії це все змінилося. Їх серця були переповнені небувалою радістю, бо народилася їм дитина, якої до тепер на світі ніхто не мав і ніколи не буде мати. З Божого Обявлення Вони знали, що їх донька має бути сповненням і потвердженням всіх старозавітних пророцтв, матерю обіцяного Месії, Спасителя світа. 2. *Рівнож різдво Марії було потіхою і радістю*

для цілого людства, для цілого світа, бо зближалася хвиля, коли Марія своїм Сином Ісусом мала нас вирвати від загибелі та отворити небо. Як колись Естер спасла жидів від знищення й руїни, яке приготовляв їм Аман, так Марія через Ісуса освободила нас від душевного знищення та від невольного нещастя. Слушно людство повинно тішитися з народження Марії, бо прийшла на світ його співспасителька. Бо наколиби не було Марії, світ не мавби Ісуса, не булоби Відкуплення роду людського. Не булоби на землі *світла,* так потрібного для нас на тім вигнанню, на тій долині сліз.

Страшна темнота залягла землю в старині. Люди не знали звідки вони походять, на що живуть, як їм жити та куди йти? Ішли бідняги на мянівці, на вічну загибіль. Аж ось зійшло ясне сонце... "Я є світло світа!" каже Христос: хто буде йти за мною, не буде ходити в темряві." (Ів. 8. 12). "Я є дорога й правда" (Ів. 14. 6). Ісус навчив нас усього. Тепер певним кроком можемо сміло йти вперед. А те все через Пречисту Діву Марію.

Наколиби не було Ісуса, то не булоби й життя. Страшна смерть панувалаби на землі. "Я є життя," каже Ісус: "Я прийшов, щоби мали життя й надто мали" (Ів. 10, 11). Ми були би без Божої ласки. Що варто булоби наше життя, коли над нами висівби Божий гнів. Наколиби не було Марії, не малиби ми Ісуса, не булоби жерел надприроднього життя— св. Тайн, св. Церкви. Загибали би ми зі спраги й голоду. Не булоби ліку на гріхові рани, не булоби Пресвятої Евхаристії. Нещасливі ми були би в житті й при смерти, а ще більше в вічности. Що то нещастя нас минуло, маємо завдячувати Пречистій Діві Марії.

Як жеж не повинні ми тішитися з її різдва, на коли в Пречистій Діві Марії ми отримали передовсім предобру Матір. Без Неї ми були би бідні, опущені й занедбані сироти, що пропадали би марно, без догляду, старання й любови материнського серця...

3. Крім родичів Марії й цілого людства, *тішилися тим народженням також і праведні душі в Аді.* Там вони перебували вже многі тисячі літ, очікуючи Месії, який мав отворити їм небо. За тою хвилею вони тужили та горячо молилися. Вкінці сповнилося їх бажання, бо народилася Марія, якої Син мав бути їх Освободителем. Як вязень по довгій неволі тішиться вісткою освободження, так і ті праведники радісно витали це Богом послане дитя, Марію.

4. *Та передовсім тим народженням тішилося ціле небо.* Пресвята Тройця з великим вдоволенням гляділа на Непорочну повну ласки, найсвятійшу Марію, на це найкраще сотворіння, яке вийшло з Божих рук. Вона одна розвеселила Бога, про Неї одиноку Господь міг сказати: "Вся Ти гарна й змази нема в тобі." (Пісня Пісней) 4. 7). І хори небесні радувалися з різдва Пречистої Діви, бо Вона має направити шкоди заподіяні діяволом, та привернути славу Господу Богу. Раділи небесні духи, бо ось народилася їх Цариця й Пані, яка буде володіти цілим небом і землею по віки. З великою пошаною та любовю окружили вони колиску тої дитини, знаючи, що Вона має стати окрасою неба, що опорожнені місця Ангелів займають люди зі всіх рас і народів, відкуплені кровю Її найдорощого Сина.

Радійте з тих дарів, якими Бог обдарив Марію. Дякуйте своїй небесній Матері за опіку. Підтримуйте щиру набожність до Неї, тай ніколи не віддалюйтеся від Марії, бо тоді відійдете від правдивого світла й від одинокого джерела життя, від самого Ісуса Христа. Бо найпевнійшою дорогою до пізнання й любови Ісуса Христа є Пречиста Діва Марія.

Тому, рано вставши, а вечером лягаючи, відмовляйте: З "Богородице Діво" на честь Її Непорочного Зачаття, що би Вона хоронила Вас в день і в ночі перед нещастям, а передовсім перед гріхом.

По можности відмовляйте щоденно вервицю на Її честь, або принаймні частину. А як можете, особливо в Її свята відчитайте чи відмовте Акафист або Молебен до Матери Божої. Часом підіть, або поїдьте на прощу до якогось відпустового місця, де почитається ікона-образ Матері Божої.

Перед головними святами Пречистої Діви Марії зробіть собі якесь умертвлення. Відмовте собі якої приємности в їді, чи напитку.

Що середи щось особлившого зробіть на честь Марії. Хоть від часу до часу прочитайте щось о Матері Божій. Побожно святкуйте Її свята. Заздалегідь приготовіться до них девятницею, а в самі свята старайтеся вислухати Службу Божу та приступайте до св. Причастя.

Щоденне просіть Її о любов до Ісуса Христа та о ласку витривати в добрім аж до смерти.

Взивайте Ту Небесну Царицю, а свою Матір, особливо в покусах, а передовсім у годині смерти, кажучи хоть ту коротку молитву: Маріє! Мати Божа, поможи мені! Памятайте, що дитина Марії не загине.

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

На одній місії Всеч. о. Парох попрохав мене відвідати адвоката Н., що зачисляв себе до католиків, а до церкви заглядав хіба на Різдво та на Великдень, дивуючись, що коли тільки прийде до церкви, то там завжди щось мусять святити, як не воду, то пасху.

Пан адвокат чемненько прийняв мене. По вступнім офіціознім привіті вивязалася цікава й оживлена дискусія. Під кінець цієї релігійної дискусії я попрохав свого співбесідника прийти до церкви, бо ж там свята місія.— Пощо мені ходити до церкви?—відказав мій співбесідник.— Якщо хочу молитися, так удома помолюся Богові. Бог і так чує мене! Не треба аж іти до церкви!— Добродію, кажу йому, не йде тут тільки про саму молитву. Тут справа про Службу Божу, що добрий католик має що-свята та що-неділі вислухати. Можна й удома молитися, але молитва в церкві, зосібна в часі Служби Божої, куди вартіша, бо не самі, а Христос молиться з нами, зодягаючи силою та вартістю наші молитви.— А чому ж Христос не годен зробити цього, як молюся вдома?— На Службі Божій Христос відновляє безкровно свою криваву Хресну Жертву за спасіння світу, вдруге містично вмирає за нас, бо Служба Божа це містичне відновлення Страстей і смерти Ісуса на горі Голгофті. Молячись на Службі Божій, лучимося з жертвою Ісуса Христа, тому й наші молитви стають сильніші, миліші Богові, бо Христова Кров, що містично проливається по католицьких храмах, прикрашує наші благання!

Пан адвокат поважно призадумався, попрохав дальших вияснень Служби Божої, й почувши їх, закликав: Отче, шкода, що я досіль не розумів зовсім Служби Божої. Вона видавалася мені звичайною церковною відправою, от як парастас або молебень, а тепер бачу, що це відновлення Страстей і Смерти Христової за спасіння людей.

Місія покінчилася. Пан адвокат відтоді не пропустив ні одної Служби Божої. Волію стратити 100 долярів аніж одну

Службу Божу, бо розумію, що таке Служба Божа та яка її вартість!—заявив свому о. Парохові.

І. ЖЕРТВА

Служба Божа це безкровна ЖЕРТВА нового завіту.

Що ж таке жертва? Нераз ми чуємо: Цей вояк пожертвував власне життя за свою батьківщину, цей батько жертвує свою тяженьку працю для добра своєї родини, те великодушне дівча пожертвувало Богові свою юність, вступаючи до манастиря...

Що ж все це значить? Той вояк, цей люблячий батько, це

Каїн та Авель приносять Богу жертви

невинне дівча вирікаються вигід, спочинку, роскошів, відступають щось приємне та миле комусь, що палко кохають. Беруть собі невигоди, аби тільки зробити приємність комусь дорогому, одним словом роблять йому жертву з чогось, що їм любе, але вони цього зрікаються, бо кохають когось більше ніж себе самих!

Як що ж іде про Бога, так ЖЕРТВА це добровільне та люблячe віддання чи знищення на Його честь чогось вартісного й нам дорогого, щоб ушанувати Божу велич, подякувати за отримані добродійства, випрохати нові ласки, надолужити за зне-

ваги, що ми Йому вчинили своїми невірностями та гріхами.

Від непамятних часів люди приносили Богові прерізні жертви. Вже в самому початку людського роду два Адамові сини, Каїн і Авель складають Богові жертву з того, що мають. *Авель був вівчар, Каїн рільник,* каже святе Письмо. *Згодом Каїн приніс Богові жертву з плодів землі, Авель же з товстеньких первенців своєї отари. І споглянув Бог на Авеля та на його дар,* бо пожертвував що найкраще мав поміж вівцями. *На Каїна і на його жертву не споглянув,* бо не вибрав найкращих плодів землі, бувши лукавою та лихою людиною. *І розлостився Каїн і змарнів.* (Бут. 4, 2-5).

Історія народів повна жертов, земля засіяна жертівниками, на яких невпинно палахкоче святий вогонь, спалюючи приноси людей на Божу честь і славу. Нема на землі народу, що б вірив в Бога й не приносив Йому жертви. Ной, Мелхиседек, Авраам жертвами почитали Бога. Палили на Його честь біленьку муку, вбивали вівці чи воли, розливали пянке вино по жертівниках, жертвували хліб, овочі. Зрікалися цього для Бога та нищили свої приноси, щоб заявити, що один Бог пан цих приносів. Люди не мали вже до них права, як їх пожертвовано Богові. Поганські ж народи навіть дітей і людей приносили божкам у жертву, вбивали немовлят, різали щонайкращих хлощів і дівчат, палили на стосі їх тіла, бо ізраїльські безкровні чи криваві зо звірят жертви, от як з волів, ягнят, голубів, горлиць, муки, вина, кадила, видавалися їм заслабі та замалі, щоб гідно вшанувати божество та виявити Йому вдячність за отримувані добродійства.

Чому ж воно так? Хто змушував людей усіх віків приносити Богові прерізні жертви, зрікатися для Нього земських дібр, спалюючи їх на Божу честь? Розум і серце! Хто вірить у Бога, той мусить почитати його. Релігія відкриває людям, що Бог—їх Творець,пан, управитель, суддя, батько. Самі ми та все наше добро, матеріяльне, моральне, духове, природне та надприродне походить від одного Бога, вічного джерела всякого буття та добра. Бог сотворив нас із нічого, обсипав прерізними дарами та безчисленними добродійствами.

За все те належиться Йому пошана та подяка. Ми ж шануємо Бога, як признаємо безконечну Його велич, тішимося Його предивними досконалостями, *бо Він Цар над царями та Пан над панами!* (І Тим. 6, 15). Підвладні нерідко жертвують царям плоди своїх піль чи здібностей, признаючи їхню вищість, зрікаються нераз найдорощих перлин, самоцвітів, щоб заявити пошану та любов тим, що володіють ними.

Якщо ж Бог Цар над царями, безмежний, безконечний, всемогучий, премудрий, предобрий володар, так що ж могли б люди, Божі сотворіння, пожертвувати Йому, щоб гідно виявити Йому свою пошану, любов і вдячність?— СЕБЕ САМИХ! — Проте ласкавий Господь не бажає людських жертов. Оттому люди замість себе, свого життя, відступають Йому частину себе цебто свої добра, от хоча б плоди зрошеної їхнім потом землі, отар, дерев...

Різнорідні жертви люди приносили Богові. Всі вони більш менш зводяться до чотирьох родів.

I.—ПОХВАЛЬНА ЖЕРТВА.—Бог—пан неба та землі, людей і анголів, часу та вічности, володар, що своїм блиском та потугою безконечно перевищає все, що існує на небі та на землі! Господи, кличе цар Давид, хто подібний до тебе? (Пс. 34, 10). — Люди, немічні, смертельні сотворіння, покірно схиляються перед недосяжною Його величю, прославляють могутність, признають свою від Нього залежність, бо, бувши ділом Його рук, вповні належать до Його як власність. Він уділив їм буття, підтримує життя, подає спроможність діяння. *Ми в нім живемо, рухаємося й існуємо!*— каже св. Апостол Павло. (Діє: 17, 29). Сотворив Господь усе для себе самого. Ото ж люди та всесвіт для одного Бога існують, щоб прославляти, любити та служити Йому, так як Анголи адорують Його в небі в найглибшій пошані, кличучи невпинно: *Святий, Святий, Святий Господь Сил; вся земля повна слави його!!!* (Іс. 6, 3).

Як Анголи в небі, так люди на землі повинні прославляти Бога, віддаючи Йому себе самих і все, щонебудь мають чи діють. *Коли ви їсте,* кличе святий Павло до Коринтських християн, *чи пєте або що інше робите, робіть усе на Божу славу!* (2 Кор. 10, 31).— Невольник і його праця та сили належать до пана, не до невольника, чому й усе має віддати своєму панові. Люди ж сотворіння та слуги Господа, що сотворив їх. Його безконечна велич, могутність і доброта зневолює їх вповні віддатися Йому та гейби винищити себе, віддаючись Йому беззастережено, бо Він початок і послідня ціль сотвореного всесвіту. *Я Альфа й Омега, говорить Господь, Бог, Той, що Він є й був, і що має прийти, Всемогутній!* (Апок. 1, 8).

Якщо Господь зажадав, так треба віддати Йому навіть життя, бо ж Він уділив нам його. Те саме з усім, що маємо. Бог дав нам те все, щоб ми тим користувалися, як довго це Богові подобається; якщо ж зажадає, мусимо звернути дар, що він позичив нам.

Он Господь благословляє старенького Авраама єдиним сином, Ісааком. Сивоволосий патріярх тішиться, що матиме нащадка, а тимчасом Господь жадає від нього пожертвувати Йому улюбленця, єдину надію Авраамової старости. Щоправда Господь не бажав людської крови, а тільки випробовував свого слугу, чи дорожить він Богом понад усе та чи готов пожертвувати Йому свого коханого синка, підпору старости. *Бог спокушував Авраама,* подає святе Письмо, *та сказав йому: Возьми сина свого одинака, Ісаака, що ти полюбив, і йди в землю Морія та принеси його там у цілопалення,* вбий його та спали на жертівнику, показуючи, що ти признаєш мене паном життя та смерти! (Бут. 22, 2). Авраам негайно вирушив із сином на гору, але Господь замість сина задовольнився приносом з ягняти.

II.—ПОДЯЧНА ЖЕРТВА.—Бог не тільки пан і володар людей, але й найбільший їх добродій, бо від Бога дістали все, що мають: життя, сили, здоровя, розум, волю, душу, ласку, Боже всиновлення, право до неба, надію на вічне блаженство, порятунок в небезпеках, потіху в недолі, прощення гріхів, урожайність землі, охорону плодів...

За це належиться Йому вдячність. І людство завжди памятало, що всяке добро від Бога. Ізраїльтяни складали Богу жертву з первоплодів землі, дякуючи Йому за добрий урожай. —Царі вибраного народу, вернувшись щасливо з удачного походу, приносять Богові подячну жертву за поміч у війні та перемогу над ворогами.— Старенький Ной, вийшовши по потопі з ковчега, що врятував його та всю родину від певної загибелі, приносить Богові жертву. *І збудував Ной жертівник Господеві та приніс цілопалення.* Ця жертва так подобалася Богові, що прирік: *Не проклинатиму вже більше землі зза чоловіка.* (Бут. 2, 21).

III.—БЛАГАЛЬНА ЖЕРТВА.— Люди обдарені прерізними прикметами та здібностями. Дехто так задивиться в себе, що аж гордується своєю здібністю, красою, силою, думаючи, що він пан над панами. Бувають проте хвилини спасенного протверезіння, коли то люди бачуть, що вони бідні, нужденні істоти, нездібні до нічого доброго... Це хвилини недолі, горя, хвороби, страждань, в які наше земське життя надзвичайно обильне. В хвилині горя та нужди, уста спонтанно шепочуть молитву, руки самочинно знімаються до неба, пригноблене серце звертається до Бога, благаючи в Його потіхи, розради, помочі.

Чим виблагаємо в Бога цю поміч? Жертвою—Он Юда Маккавейський має розпочинати бій з куди численнішими та краще озброєними ворогами. Страх і непевність за долю безталанної батьківщини мучить його. Хто поможе йому перемогти лютого та зухвалого Сирійця, що вже насміхається з Юди, бувши певний перемоги? Всемогутній Бог! І тому Юда звертається до Бога за помічю. Приносить жертву, благає благословення. По жертві йде сміло до бою; Господь при ньому, тому Юда розгромлює противника, рятує край від грабежі та руїни. (2 Мак. 12, 43).

IV.—ВІДПОКУТНА ЖЕРТВА.—Відпокутна чи переблагальна жертва була найбільше поширена в світі. Що ж легше для упалої людини ніж грішити?— Кожен гріх розбуджує Божий гнів, озброює громами Божу правицю. Треба успокоїти загнівaного Бога, надолужити за зневагу, помиритися з Ним, йнакше кара нехибно спаде на грішну людину. Чим направлять зневагу?— Жертвою!— Бог мав би за гріх знищити людину, стерти її з лиця землі. Людина ж признається до вини, за яку належиться їй смерть, бо ж зневажила гріхом безконечного Бога. Але тут жертва виручує її! Замість сама йти на смерть, людина приносить Богові жертву, вбиває ягня, і звірячою кровю усмирює Божий гнів, надолужує за зневагу...

Цар Давид згордів своїм численним військом. Бог карає край помором. Приносить жертву й уступає кара за гріх гордости.— Жиди збунтувалися проти Мойсея. Бог хоче вигубити невдячний нарід масовою смертю. Мойсей посилає Арона з кадилом поміж нарід, цебто приносить Богові жертву з кадила й ангол смерти забирається споміж Ізраїльтян.— Ізраїльський Первосвященник щороку в день очищення, кладучи руку на голову козла, відчитував над ним гріхи всього народу і проганяв його в пустиню... Крім цього Первосвященик кожного вечора приносить Богові жертву з ягняти в єрусалимській святині за гріхи всього Ізраїля.

Отак грішне людство в Старім Завіті Спасителя намагалося прерізними жертвами прославляти Бога, дякувати Йому за добродійства, благати ласк, надолужати за гріхи, поки не зявився в світі Христос, Богочоловік, що своєю кривавою жертвою на хресті доконав, чого віками ні могли доконати люди безчисленними жертвами! Прославив Бога, подякував Йому за всі добродійства подані людям, виблагав безконечну кількість ласк для всіх, надолужив за гріхи всього людства!

ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА

Кресту твоєму покланяємся, Владико!
Церковна пісня.

По всіх наших церквах гомонять в день празника Чесного Хреста звуки отсеї торжественної пісні: "Кресту твоєму покланяємся Владико, і святое воскресеніе твое славим." Яка ж сьому причина? Чому вірні клонять свої голови та бють поклони перед чесним, животворящим хрестом Господнім? Бо сьогодні—перед нами здіймається хрест святий і взиває всіх, що б віддали поклін і щирий привіт сьому дереву, скропленому кровю Сина Божого, на якому збулося спасення світу. Церков бажає, що б сьогодні вшанувати память хреста, котрий передше, яко знамя найбільшого приниження, смертю Сина Божого став піднесений до найвищої слави, остав окрасою та вінцем цілого світа.

Перед Христом хрест був у всіх в найбільшій погорді та зневазі. На ньому убивано найбільших проступників та розбишак. Відколи однак злобні люди прибили на хрест Христа Господа, хрест став оруддям нашого спасення, знамям побіди правди над ложю і вкоротці мав стати предметом усесвітньої почести. Минули однак ще три віки, заки це сталося. По смерти Спасителя скрили його вороги християнства глибоко в землі перед людськими очима, а навіть поклали для наруги на тому місці поганську святину. Та це саме послужило до збереження памятки. Мати цісаря Константина В., св. Олена, веліла шукати на Голгофті за св. хрестом. По довгім копанню віднайдено недалеко св. Гробу аж три хрести. Щоби розпізнати, на котрім саме Спаситель був розпятий, приведено за порадою тодішнього єрусалимського епископа Макарія тяжко хору жінку. Вона доторкнувшися одного з видобутих хрестів стала здоровою. Цей хрест признано за хрест Ісуса. На це чудо весь зібраний народ тиснувся з найбільшою пошаною до хреста Ісусового. Всі хотіли його бачити, перед ним поклонитися. Тоді епископ Макарій підносив св. хрест високо в гору на всі

чотири сторони світа і показував многотисячному народови, що набожно клонив свої голови перед ново-віднайденим, дорогим знамям Христових мук і радісно кликав: Господи помилуй!

Від цеї хвилини рік річно обходить Церков торжественно цей день, а для зображення вище описаної події здвигає, цебто підносить священик св. хрест на чотирох сторонах тетрапода під кінець Утрені. Вірні співають підчас того набожно: Господи помилуй! і припадають лицем до землі, щоби, як колись нарід на Голгофті, віддати належну честь цьому дереву, на котрому Христос пролляв свою кров. Сьогоднішне свято зветься від сього: воздвиження чесного хреста!

Цариця Олена веліла не лиш відшукати св. хрест, але виставила на місці, де його віднайдено, величавий храм, де потім з належною почестю св. хрест схоронено. І відтоді ця дорогоцінна спадщина християнства стає окрасою вселенної. Хрест бачимо відтепер в найбільшій пошані по всіх усюдах: ним прикрашені вінці пануючих, хрест взноситься на величніх мійських храмах і низеньких, сільських церковцях, ним прибрані княжі хороми й хатини трудового народу, його носять вірні на грудях, як певне забороло супроти всякого лиха і ворожих, діявольських спокус; хрест ставлять на полях, при дорогах, яко памятник важнійших історичних подій, та на могилах всіх тих, що під його проводом перейшли вже життєву мандрівку.

І справедливо звеличала набожність вірних це знамя нашого спасення, справедливо приводить нам його по всіх усюдах на згадку, бо хрест св. це немов книга, з якої: 1) учимося правд нашої віри, 2) черпаємо надію в потребах тілесних й душевних, 3) учимося, як належить любити Бога й ближнього.

1. На хресті бачимо всі правди нашої віри, виписані немов живими буквами. Бачимо Бога Вітця в Його справедливости і безмежній доброті. Він не пожалів навіть свого одинокого Сина, а дав за нас на муки. Бачимо Сина, що з любови до нас приняв людське тіло і Його поранили за гріхи наші і мучили за беззаконня наші. Бачимо й св. Духа, який зливає на нас незчислимі ласки, що їх Спаситель придбав для нашого освячення своєю хрестною смертю.— Хрест учить нас, якої великої ваги й ціни є наша бесмертна душа, коли аж сам Син Божий потерпів а неї найболючійші рани та найсоромнійшу смерть. Хрест указує нам, яким страшним й каригідним в очах Божих є гріх, коли аж такої великої ціни треба було, що б стерти його злобу; хрест пригадує нам вічно, що ця земля—це долина сліз, а наша вітчина—там у небі. Всякий, хто бажає до неї дістатися, хай терпеливо зносить хрести й хрестики отсього життя,

щоби певно осягнути ті вічні добра, котрі приготовив Господь тим всім, що Його люблять.

Одним словом: хрест—се живе евангеліє. Не диво тому, що хрест—це відзнака справжнього християнина; ним знаменуємося на початку і на прикінці всякого діла, ним кріпимо наші душевні сили в часі спокуси злого духа, в тяжких терпіннях й злиднях. Хрест супроводжає людину від колиски аж до гробу, а й над могилою кождого з нас поставлять хрест на знак будучого воскресення та повсякчасної сполуки з Христом. Тому, справедливо співається сьогодні в церкві на утрені: Хрест охорона всьому світови; хрест—церковна красота, хрест—власть царям, хрест—запорука вірним, хрест—слава ангелам, хрест—болячка бісам. Тож нехай у справжній шані остає у вас це святе знамя мук Христових,—бо це жива книга Христової науки, найдорожча спадщина по Ньому.

2. Св. хрест піддержує і скріпляє нашу надію як у тілесних, так і душевних потребах. З нього черпаємо силу перетворити всі наші терпіння, муки, злидні і горя в добро й тривке щастя в небі. Споглядаймо тільки з повним довірям на хрест Ісуса, що став посередником між небом і землею, між Богом і людьми, на цей незрозумілий для нас подвиг посвяти нашого Спасителя для людського роду, а сплине з хреста на нас дивна сила, що через неї немічні стають кріпкими, труси відважними, спокушені переможцями—а придавлені горем терпеливими.

Цісар Константин цілу свою надію в боротьбі з Максентієм положив у хресті, що йому явився на небі з кличем: Сим побіджай! і розторощив свойого противника. Богато Святих, поклавши на собі знак св. хреста, побіджало навіть найбільші спокуси злого духа. А з нас, хоч ще й не довго жили ми на світі, чи не найшовся би неодин, що вмівби розказати про поміч і силу св. хреста, якої зазнав в неодній критичній хвилині?

В місті Бострі в Арабії жив епископ Юліян. А що заступався ревно за християнами, то деякі вороги задумали його струїти. Перекуплений слуга подав святому напиток з отрутою. Та святий за Божою ласкою пізнав зраду. Не пив нічого, а велів покликати своїх ворогів. Вони прийшли, а святий узяв до рук напиток і сказав: Ось я цю отруту перед вами випю! Перехрестив чарку тричі і випив. Та остав здоровим—нічого злого йому не сталося. Ось вам сила хреста.

Та хрест є ще більшою надією в потребах душевних. Бо і деж, чоловіче, оглядатимешся за поміччю тоді, коли тяжка недуга зложить тебе на ложе болю, а в душі почуєш, що чимало гріхів і то тяжких непокоїть твою совість? Чи в отсьому світі

найдеш тоді яку поміч? Будь певний, що тут її немає! Тільки в хресті сяє для тебе ще зірка надії. Глянь тільки з довірям на того, що на хресті за тебе руки простер, піднеси до Нього своє серце, полинь думками на Голгофту, збуди у щирому покаянню жаль за свої гріхи—а звеселиться твоя душа, зрадіє серце, прокинеться горяче бажання того щастя, що далеко, далеко переходить усе, що око людське може побачити, ухо почути, розум придумати. Хрест—наша надія, певний дороговказ спасення!

3. З хреста вчимося правдивої любови Бога і ближніх. Бо що ж, питаю, спонукало Христа до того, що піднявся серед найбільш невиносних мук і найбільш пониженою смертю спасти людство, як не Його найчистійша і найбезкористійша любов до нас? Христос бачив нужду й недолю людей, що ваготіла на нас по первороднім грісі, бачив, що нас чекає у вічности, Його серце не могло холоднокровно глядіти на те все, до чого довів чоловіка гріх,—як все, що жило, летіло коміть головою у вічну загибіль; тож розгорілося безмежною любовю до нас, веліло Йому кинути Престіл Отця, велич неба, взяти на себе подобу слуги та покласти своє життя в жерву не за другів, а за найбільших своїх ворогів! Чи ж це се вершок любови?

Глянь, грішнику, на хрест! Це ціна за твої гріхи! Чи можеш ще далі грішити? Приглянься блище Тому, що висить на хресті! Голова в терневій короні. Її колючки повбивалися глибоко в неї, руки й ноги пробиті, поторощені цвяхами, ціле тіло одна велика рана. Його душа поринає в морю горя й смутку. А прецінь Він не проступник, тільки святий, невинний, як ніхто інший! Чи хочеш ще далі грішити? Дивись, якими милосерними очима дивиться на тебе Розпятий Христос?

Але й любов ближнього проповідає нам св. хрест; бо як Син Божий виявив нам таку любов, що не злякався для нашого добра і хрестної смерти, то чи ми не малиби любити наших ближніх? Христос дав за нас своє життя в жертву, а ми не малиб помогти в потребі нашим ближнім—нашим братам? Ні! Авжеж любови ближнього жадає від нас розпятий на хресті Спаситель!

Тож цілуймо і складаймо сердечний поклін сьогодні перед св. хрестом—памяткою й знамям Христових мук. Дорожім ним наче найкращою перлиною і самоцвітом. На його вид, збуджуймо в собі віру, надію й любов—ці чесноти, котрі з нього випливають. Молім Ропятого на ньому, щоб не даром пролялась Його дорогоцінна кров; щоби той хрест св. при своїй появі в часі страшного суду завів нас до вічних радощів неба.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВЯТА МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Написав: Старий Місіонар

Із словенського переклав о. Едвард Владимір, декан Стакчинський.—На українську мову справив о. Н. Копяківський ЧНІ.

(Продовження)

ДУХОВЕ ЖИТТЯ

Один місіонар багато трудився, щоб навернути одне село до Бога. Зпочатку люди відтягалися від св. місії, но пізніше так полюбили її, що жалували, як уже кінчалася. Хоч найбільша частина людей знову вернулася до Бога, то всетаки лишилися деякі, що відкладали своє покаяння. "Що робити, щоб і ті інші навернулися?"—питали місіонера добрі душі. "Жийте після своєї святої віри, а ті люди бачучи ваш добрий приклад, навернуться до Бога,"—була відповідь отця місіонера. І так сталося.

Дорогий християнине! Місіонарем-апостолом є кожний, що живе після віри і дає добрий приклад. Хто пізнає нашу віру, той повинен признати, що тільки вона може бути правдива і свята віра.

1. Віра наша правдива, а тому, що правдива, треба нам її визнавати сміло і явно. Святий Павло говорить: "Сердцем бо вірується в правду, усти же ісповідається во спасеніє." Цими словами говорить св. Апостол, що коли ми віру свою явно визнаємо, то будемо спасенні. І сам Ісус Христос каже нам це саме: "Всяк убо іже ісповість мя пред человіки, ісповім єго і аз пред Отцем моїм."

Та й длячого мав би стидатися християнин віри Христової? Преціньь правда з нами!

Дорогий читачу! Визнавати віру це наш святий обовязок. Визнавання віри є передовсім обовязком тих, що в вищім стані, і мають вплив на других. Як

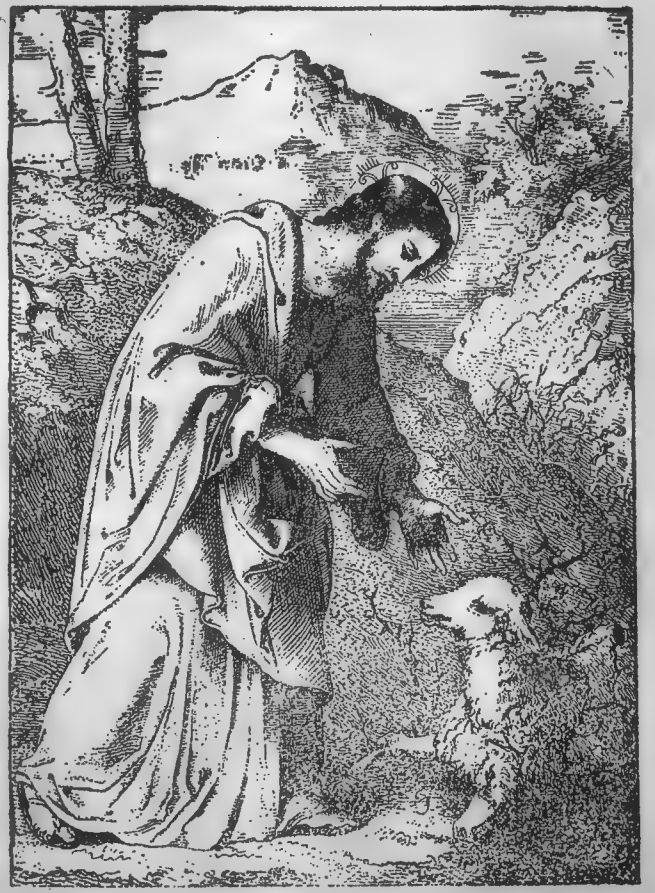

Найдена овечка

треба визнавати віру, на те повинні давати приклад родичі дітям, настоятелі своїм підчиненим, працедавці робітникам, учителі своїм учням, дорослі молодшим, учені невченим, господарі слугам.

Що можна сказати про таких християн, що стидаються визнавати свою віру, ба, що більше, ще й висміюють побожніших, насміхаються зо слова Божого, зо священиків? За яких християн можна вважати тих, що болотом обкидують св. Службу Божу, церковні обряди, товариства, християнські книжки й часописи? Яку честь приносять Христовій вірі ті родичі, що заказують своїм дітям, своїм підданим молитися, ходити до церкви, приступати до св. Тайн? Чи може радуватися Господь Бог і св. Церква такими християнами, що потрапляють отвирати свої уста хіба тільки на те, щоб сказати безстидні, грішні слова і проклони?

Коли б такі були перші християни, то що було б сьогодні з нашою вірою? Чи була б поширилася вона по цілім світі? Перші християни не стидалися визнавати явно свою віру, сміло признавалися до християнства і навіть за віру свою кров проливати.

2. Наша віра свята! Не стидаймося отже жити після тої віри. Святий Кристоф був сильний чоловік. Раз вдарив його один слабший чоловік. Святий Кристоф переміг свій гнів і лиш тільки сказав: "Коли б я не був християнин!" Це означає: "Коли б моя християнська віра мені не заказувала мститися, зле за зле віддавати, тоді моя сильна рука показала би, що то значить бити Кристофа"... Але св. Кристоф жив після Христової віри, і відпустив свому ближньому.

Подібний випадок трапився одній жінці. Вона найшла мошонку з грішми одного безбожника. Безбожник дуже здивувався, коли жінка принесла йому його гроші. "Як то? Чи ти не є бідна? Чи ти не потребувала б тих грошей?"—питав безбожник. "О, бідна я, пане, дуже бідна, та я християнка; моя віра не позволяє мені брати чуже"... Так відповіла бідна жінка, і дала гарний приклад, як треба по християнськи жити.

Дорогий читачу! Лише той може себе називати добрим християнином, хто живе після Христової віри. Чи може називатися добрим, правдивим християнином той наприклад, хто не святкує неділі чи свята, хто не сповідається хоч раз на рік, хто краде, хто чужоложить, хто другому вікна в хаті вибиває, хто другого скотину убиває або затровує, хто другого до церкви не пускає, хто сам не молиться, хто грішні й заборонені книжки й часописи читає й їх поширяє, хто говорить проти Христової віри, проти Церкви і священиків,

Тертуліян, знаний оборонець християнства в третім столітті, раз так сказав до переслідувателів християн: "Дивіться на наше життя, і коли добре спізнаєте його, не можливо, щоб ви й далі переслідували християн. Між нами не найдете обманців, розбійників, ані таких, що проти закона діляють. Правда, у ваших вязницях сидять багато християн, но їх одинока провина в тім, що вони називають себе християнами. Що злого можете ви на них сказати? Правда, що ми, християни, збираємося разом, але лиш на те, щоб ми там Богові служили. Скажіть, чи зробили ми шкоду другому? Чи не даємо кожному прикладу на добро? Якого обовязку ми не сповнили? Длячого ж ви хочете знищити ту віру, через яку ми стаємо добрими громадянами?"

Дорогий Християнине! Чи міг би Тертуліян сказати те саме про теперішніх християн? Думаю, що ні! А віра наша ще й сьогодні та сама, що була давно. Ця віра вчинила щасливими наших праотців, ця віра скріпляла їх у боротьбах, у нещастях, ця віра потішала їх і в останній мінуті їх життя. Пора й для вже, щоб ми вступили в сліди стародавних християн. Віра наша правдива, то ж визнаваймо її сміло! Віра наша свята, то ж жиймо після неї до смерти, щоб потім ми могли сміло сказати зо св. Апостолом Павлом: "Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віру зберіг. Впрочім заховано для мене вінець справедливости, що віддасть мені Господь того дня..." (2 Тим. 4, 7-8).— Подай Господи!

СПАСИ СВОЮ ДУШУ!

Коли душу свою спасеш—все спасеш.
Коли свою душу погубиш—все погубиш.
Хорони отже свою душу передовсім від смертельного гріха, і від усіх нагод, що до гріха тебе ведуть.
Часто памятай на смерть, на суд, на пекло!
Молися кожного дня, а особливо в часі спокус.
Часто приступай до св. Тайн.

Спаси свою душу!

Посвяти неділю і свята на вислухання Служби Божої.

Жертвуй свою працю завсіди Небесному Вітцеві!

Почитай Пречисту Діву Марію і Святих!

Люби св. Христову Церкву, як свою матір; хорони її, борони її від безбожних ворогів.

Читай тільки християнські, добрі книжки й часописи.

Молися кожного дня про щасливу смерть!

Дитино: Шануй вітця й матір свою!

Молодче: Памятай на свого Спасителя в днях своєї молодости!

Родичі: Виховуйте дітей своїх для Бога тільки, а не для діявола!

Настоятелі: Будьте справедливі й памятайте, що й ви маєте над собою Настоятеля!

Багаті: Згадуйте на того багатого чоловіка, що на другім світі лиш краплі води просив від бідного Лазара...

Вбогі: Памятайте на слова: Блаженні вбогі духом, бо тих є царство небесне.

Дорогий чоловіче! Памятай, що все минеться на цій землі, лише твоя душа буде жити на віки. Памятай, що маєш тільки одну душу, коли її втратиш, другої не дістанеш...

Яка користь буде для тебе, коли й цілий світ здобудеш, а душу твою запропастиш?

Чоловіче! Спаси душу свою!

Чи то правда, що кожна віра добра?

Кажуть лжепророки, що кожна віра добра. А я тебе спитаю: чи кожний кінь, кожний віл, кожна сокира, кожна коса чи серп, кожне лікарство добре? Де-там!—скажеш. Хіба нерозумний посмів би таке говорити. Є лікарство добре, але є і зле; кінь чи віл може бути добрий, але може бути й до нічого. Так то бачиш і з вірою. Єдино добра, свята і спасительна є та віра, яку приніс нам Ісус Христос, а яку голосить і учить свята мати наша: одна, свята, соборна (католицька) й апостольська Церква! Всі другі віри, хочби і як були вигідні і хочби як принадними видавалися б, не є Христові, і в них нема світла, ні життя, ні спасення.

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

ЦЕБТО РОЗВАЖАННЯ ПРО ВІЧНІ ПРАВДИ
СВ. АЛЬФОНС ЛІГУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

IX-е розважання: СПОКІЙ ПРАВЕДНИКА ПРИ СМЕРТІ

ДУШІ праведних у Божій руці, не доторкнеться до них мука смерти; нерозумним здавалося, що вмирають, а вони спічнули. (Прем. 3, 1).

Душі праведних у Божій руці.—Хто вирве душі праведних як Бог кріпко держить їх у своїх руках? Щоправда, пекло не перестає при смерті спокушувати і сміятися навіть зо святих, але Бог не кидає їх, ба й сильніше помагає своїм вірним слугам, як спотужніє небезпека: *Більша поміч, де більша небезпека,*—каже святий Амвросій— *бо Бог помічник у потребах.* (До Ів. 3 гл.).—Єлисеїв слуга налякався, як зобачив оточене ворогами місто. Святий одобрив його, промовляючи: Не бійся, *бо більше з нами народу ніж з ними.* (4 Цар. 6, 12). Й опісля показав йому тьму анголів, що Бог вислав їм на оборону.— Правда, прийде диявол спокушувати, але й явиться Ангол-Хоронитель потішати того, хто конає. Злинуть з неба святі заступники, прилине святий Михаїл, бо Бог назначив йому боронити свої вірні слуги в послідній боротьбі з пеклом. Прийде Божа Мати, прожене ворогів, беручи поклонника під свій омофор. Першзавсе прийде Ісус Христос захищати від спокус невинну чи розкаяну овечку, за яку склав життя. Додасть їй довіря та потрібної в цій боротьбі мужности, чому й вона закличе: *Господь прийшов мені на поміч!— Господь моє світло й спасіння, кого маю боятися?* (Пс. 29, 10; 26, 1). — Ориген каже, що Богові більше на серці наше спасіння ніж дияволові прокляття, бо Бог нас сильніш любить аніж диявол ненавидить: *Більше намагається нас спасти ніж диявол погубити!* (20 гом. на книгу Чисел).

Вірний Бог—каже Апостол—не дозволить спокушувати нас понад сили: *Бог не позволить, щоб ви спокушувалися більше ніж можете.* (І Кор. 10, 13). —Відказуєте: Багато хто зо Святих вмирали, побоюючись за власне спасіння. Відповідаю: Нечисленні приклади тих, що добре жили й опісля вмирали з подібним побоюванням. Беллуанський Учитель твердить, що Бог дозволяє, щоб отак при смерті очистити їх з якоїсь хиби: *Інколи праведники сильно очищаються при смерті.* Зрештою знаємо, що сливе всі Божі угодники вмирали з усмішкою на устах. Божий страх лякає всіх при смерті: Грішники зо страху попадають у розпуку, а святі переходять у довіря. Страх і недовіря—як оповідає святий Антонин—мучили святого Вернарда у хворобі, але святий проганяв усяке побоювання думкою про Христові Страсті: *Твої рани—мої заслуги!*— Лякався святий Ілляріон, але опісля весело закликав: *Виходь, душе моя! Чого лякаєшся? Сливе сімдесять років ти служила Христові, і боїшся смерти?* Отак гейби казав: Моя душе, чому лякаєшся? Ти ж служила вірному Богові, що не опускає того, хто за життя був йому вірний.— Хтось спитався отця Йосипа Скамаки, ісусовця, чи вмирав він довірям? Хіба я служив Магометові, щоб тепер сумніватися про доброту мого Бога гейби не хотів мене спасти?

Знаймо, Бог заявив, що забуде гріхи каянників, якщо при смерті мучитиме нас гадка що колись образили Бога: *Якщо беззаконник покається, не спомяну його беззаконня.* (Єзик. 18, 21). Дехто відказує: Як можемо впевнитися, що Бог простив нам? Подібне питання ставляє святий Василій: *Як може хтось бути певний, що Бог пробачив йому гріхи?* І відповідає: *Як хтось закличе: Я зненавидів і гидився беззаконням.* (20 гом. на Числа). Може бути певен, що Бог уже простив, коли хтось ненавидить гріх. Людське серце негодне пробувати без любови: Кохає сотворіння чи Творця. Любить Бога, коли не любить сотворінь. А хто любить Бога? Хто зберігає заповіді: *Хто заповіді мої має та зберігає їх, той любить мене.* (Ів. 14, 21). Ото ж умирає в Божій любові, хто вмирає в збереженні заповідей. Не лякається, хто любить Бога: *Любов проганяє страх.* (І Ів. 4, 18).

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Мій Ісусе, коли настане день, що зможу сказати: Мій Боже, я вже більше не годен стратити Тебе? Коли ж безпосередньо зобачу Тебе та запевнюся, що всю вічність любитиму Тебе від усіх сил? Моє найвище добро, єдина любове, я можу образити Тебе та стратити Твою прегарну ласку, поки живу. Колись

я не любив Тебе і нехтував Твою любов, але тепер каюся всією душею і сподіюся, що Ти вже простив мені. Від усього серця люблю та бажаю чинити все, щоб любити і подобатися Тобі. Я ще можу відмовити Тобі любови та відвернутися від Тебе. Мій Ісусе, моє життя, мій скарбе, не допусти до цього. Пошли мені оттепер усяку смерть, якщоб подібне нещастя мало мені трапитися. Я задоволений і благаю в Тебе цього. Предвічний Отче, ради заслуг Ісуса Христа не кидай мене в таку руїну. Карай, як сам бажаєш; я заслужив і приймаю кару. Але звільни мене від кари бути позбавлений Твоєї ласки і любови.

Мати моя, Маріє, поручай мене своєму Синові, виєднай витривалість у Його приязні, випроси ласку любити Його, й опісля нехай робить зо мною, що Йому до вподоби.

II. Душі праведних у Божій руці; мука смерти не доторкнеться до них; видавалося безумним, що вмирають праведні, а вони спічнули. (Прем. 3, 1). Дурним видається, що Божі угодники вмирають пригноблено та недоброхіть. Куди ж пак! Бог потрапить потішити при смерті своїх діток. Навіть посеред смертніх болів подає великі солодощі гейби пересмак неба, що внедовзі дасть їм. Як уже з уложа смерти відчуває своєрідний передсмак пекла, хто вмирає в гріху, так і святі починають відчувати спокій, о опісля дістануть у небі. Цей спокій зроджується з помножуваних актів любови до Бога, з бажання та надії незабаром зобачити Його. Смерть святих це не кара, а надгорода: *Он Господня спадщина, як пошле сон своїм любимцям.* (Пс. 126, 4). Не смерть, а сон смерть того, хто любить Бога, чому й слушно може промовити: *В спокою засну і відпічну.* (Пс. 4, 8).

Отець Суарес вмирав посеред такого спокою, що кликав: *Я не думав, що смерть така солодка.* Я не годен був собі уявити, що так солодко прийдеться мені вмирати.—Кардинал Бароній відповів лікареві, що вповминав його не думати стільки про смерть: Чому? Хіба боюся її? Ні, не боюся; я люблю її!— Руфенський кардинал був одягнувся в найкращу свою одіж,— розказує Сантер—як ішов на смерть за віру, і казав, що йде на весілля. Як же зобачив шибеницю, відкинув палицю та промовив: *Тепер, ноги мої, ідіть самі, бо недалеко ми від раю.* Нуже, ноженьки мої, жваво ступайте, бо недалеке вже небо. Перед смертю зачав співати *Тебе Бога хвалим,* щоб подякувати Богу, що дозволив йому померти мучеником за святу віру. Й отак повен радости склав голову під топір.— Святий Франциск

співав при своїй смерті та заохочував інших співати з ним. Отче,—відозвався фра Ілля—при смерті слід плакати, а не співати. Мушу співати,— відповів Святий,—бо бачу, що незабаром буду радуватися Богом.— Вмирала молода кармелітська черниця. Приявні співсестри стали плакати, а вона промовила: Ах, Боже, чому плачете? Йду до Ісуса Христа. Радуйтеся, як любите мене. (Дізінґ Цароль, 1, 6).

Отець Ґраната оповідає, що якийсь ловець подибав прокаженого пустинника, що співав при своїй смерті. Як можеш співати в такому стані?—спитався його. Пустинник відказав: Брате, тіло відділяє мене від Бога. Тепер бачу, як розпадається воно, як валиться вязниця, і я йду до Бога. Он чому тішуся та співаю. — Запалений оцим бажанням святий Ігнатій мученик казав, що сам був би дразнив диких звірів пожерти його, коли б не хотіли позбавити його життя: *Змушу їх пожерти мене!*— Свята Катерина Ґенуенська не година була стерпіти, що дехто вважав смерть за нещастя, і казала: Люба смерте, не люблять тебе! Чому ж не прийдеш до мене? Зову тебе в день і в ночі. — Свята Тереса так сильно прагнула смерти, що звала смертю неможливість померти. Отак і склала відому пісеньку: *Вмираю, бо не може померти.* — Оттака то смерть святих!

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Найвище моє добро, мій Боже! Як колись не любив, так тепер увесь навертаюся до Тебе. Мій любий Господи, прощаюся зо сотворінням й любитиму Тебе одного. Скажи, чого бажаєш від мене, бо я готовий це вчинити. Доволі я наображався Тебе. Решту ж життя бажаю служити Тобі. Подай сили направити дотеперішню супроти Тебе невдячність. Від скількох років мав я горіти в пекельному вогні! Ти ж ішов за мною і притягнув до себе. Дай тепер палати вогнем Твоєї святої любови. Безконечна Доброто, люблю Тебе. Бажаєш, щоб я любив Тебе одного; слушно, бо над інших полюбив Ти мене і один Ти заслуговуєш на любов; я ж бажаю любити Тебе одного і вчинити все, що зможу, щоб подобатися Тобі. Чини зо мною, що Тобі подобається. Доволі, як люблю Тебе і Ти любиш мене.

III. Як може лякатися смерти, хто при смерті сподіється бути вкоронований на райського царя?— Святий Кипріян повторяв: *Не лякаймося смерти, бо знаємо, що будемо вкоронувані, якщо вбють нас!*— Як може лякатися смерти, хто, ви-

раючи в ласці, відає, що його тіло стане безсмертне? *Мусить оце тлінне зодягнутися нетлінням.* (1 Кор. 15, 53).— Уважаю мукою життя і радістю смерть, хто любить Бога та бажає побачити Його: *Терпляче проживає, радісно вмирає,*— каже святий Августин.—А святий Тома Вілляновський промовляє: Смерть приходить мов злодій, грабує, вбиває і кидає людину в пекельну відхлань, як застане її в сні. Зате немов Божа посланниця здоровить і промовляє, як застане її посеред чування: Господь жде тебе на весілля. Ходи, запроваджу до блаженного царства, якого бажаєш: *Господь зове тебе на весілля; ходи, запроваджу куди бажаєш!*

Як радісно вижидає смерти, хто пробуває в Божій ласці, бо сподіється внедовзі зобачити Христа і почути: *Гаразд, слуго добрий і вірний, тому що ти був вірний у малому, над великим поставлю тебе.* (Мат. 25, 21). О, як тішитимуться тоді покутами, молитвами, відвязанням від земських дібр і всім, що вчинили для Бога! *Скажіте праведнику, що добре, бо споживатиме плід своєї праці.* (Іс. 30, 2). Споживатиме плід всіх своїх святих вчинків, хто любив Бога. Длятого й отець Іполит, ісусовець не плакав, а сильно радів, як умирав з признаками спасіння один чернець, його приятель. —Що за абсурд—казав святий Іван Золотоустий—вірити в вічний рай, а притім співчувати тому, хто туди вибирається. *Вірять у небо, а потім сумують, хто туди йде.* (До Вдови). Зосібна, як потішно буде тоді згадати почитання Божої Матері, вервиці, відвідини, пости, братства, до яких належали! Марія зветься *вірною дівою.* Як вірно потішає при смерті своїх вірних слуг! Якийсь почитатель Пречистої Діви відозвався при смерті до отця Вінетті: "Отче, ви негодні поняти, яка потішна при смерті думка, що служили ми Пречистій Діві. Ах, отче, коли б ви знали, який я вдоволений, що служив цій Неньці! Я негоден цього висловити!"— Яку радість принесуть Святі Тайни тому, хто любив Ісуса Христа і приймав Його часто в святому Причасті! Яка радість, як зобачить, що Господь вступає до його келії, щоб товаришити при переході до другого життя! Щасливий, хто тоді зможе відозватися до Його зо святим Филипом Нерійським: *Он моя любов, он моя любов! Подайте мені мою любов!*

Хто зна,—дехто відозветься—яка доля мені достанеться? Може покінчу нещасливою смертю?—Я ж питаюся тебе, що так говориш: Що веде до лихої смерти?— Гріх!— Отож слід боятися гріха, не смерти. *Не смерть прикра*— каже святий Амвросій— *а провина. Не треба лякатися смерти, а життя!* (Про добро смерти: 8 гл.) Не хочеш боятися смерти? Проживай добре! *Добре при смерті тому, хто боїться Господа.* (Екл. 1, 13).

Отець Коломбєр уважав морально неможливим, щоб лихо номер, хто за життя був вірний Богові. А передтим був це висловив святий Августин. *Не може лихо померти, хто добре жив!* Не лякається ніякої, навіть наглої смерти, хто приготований умирати: *Праведник знайде прохолоду, яка б смерть не заскочила його.* (Прем. 4, 7).

Не можемо йти оглядати Бога хіба через смерть. Тому й святий Іван Золотоустий упоминає нас: *Пожертвуймо Богу те, що мусим віддати.* Треба знати, що чинить акт предосконалої любови, хто жертвує Богу свою смерть, бо вподібнюється до мучеників, хто приймає смерть таку, тоді й як Богові подобається. Мусить прагнути і зідхати за смертю, хто любить Бога, бо смерть навіки лучить нас з Богом і увільняє від небезпеки стратити Його. Знак, що слабо любимо Бога, якщо не бажаємо йти негайно оглядати Його і запевнитися, що більше не зможемо стратити Його. Поки ж проживаємо на землі, так по змозі кохаймо Його. Використовуймо земське життя, щоб зростати в любові. По всю вічність будемо любити Бога тою любовю, в якій смерть застане нас.

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Мій Ісусе, злучи мене з собою, щоб не міг я більше відлучитися від Тебе. Учини вповні своїм, поки помру, щоб зобачив Тебе, мій Спасителю, ласкавим уперше, як погляну на Тебе. Ти пошукував за мною, як я тікав; ах не відтручуй тепер, як пошукую за Тобою. Прости прикрості. Відтепер Тобі одному бажаю служити й любити Тебе. Я надто зобовязаний Тобі: Ти не відмовився віддати кров і життя за мене. Мій Ісусе, я бажав би винищитися з любови о Тебе, що ввесь винишив себе з любови до мене. Боже моєї душі, прагну сильно любити за життя, щоб сильно любити Тебе по смерті. Предвічний Отче, притягни все моє серце, відвяжи від земських почувань, зрани, розпали своєю святою любовю. Вислухай мене ради заслуг Ісуса Христа. Дай святу витривалість і подай ласку завжди благати про неї.

Мати моя, Маріє, поможи і виєднай мені ласку благати завжди твойого Сина про святу витривалість.

ІДЕАЛ МОЛОДІ

МОЖЕ від декого чув Ти, Приятелю, що "молодість мусить вишумітися"... Якщо хочеться цими словами висказати тільки з дещо сильнійшим натиском, погляд, що в молодости мається бути веселим, то з ним вповні погоджуємося; бо чому мавби бути молодець так поважним і зажуреним, як батько родини, що його гне до землі тяжкий хрест, або як старець, що то при допомозі палиці, ледви шкандибає. Молодець може і повинен тішитися.—Але якщо повисшим висказом хочеться сказати, що в молодости можна позволити собі на всяку дурійку та гуляще життя, бо мовляв, є ще опісля досить часу на те, щоб вести чесне життя, то я, як добрий Твій Приятель, мушу піднести проти того торжественний протест, Бо колиб Ти справді схотів піти за такою радою, то певно, для Твойого дочасного та вічного життя малоб це сумні наслідки: дуже легко мігби робитися Твій життєвий корабель. А щоб охоронитись перед так великим нещастям, Ти повинен добре, по християнськи, перевести свою молодість. Розважмож тепер у двох ті мотиви, які повинні склонити Тебе до такого життя, як оце Тобі раджу.

1. Молодість саме свою украшуй чеснотами; до цего повинна склонити Тебе передусім думка про Бога. Ніякий земський володар не хоче мати в своїй армії немічних старців, яким уже руки трясуться, а сильних, охочих до життя юнаків, які моглиб зносити всякі невигоди. А Ти хотівби небесному Володареві на сором, посвятити, замість цвіття та сили, старечу неміч свойого життя? Так не повинно бути! Коли хочеш свойому приятелеві подарувати рожу, то не даєш зівялої, з відпалими вже листками, а повну і свіжу, бо тільки таку прийме він з подякою.

Час Твоєї молодости то найкрасший час Твойого життя. Молодість, то весна; у її природі двигається теж довкруги свіжа сила молодости: квіти отвирають ніжні чаші, синє небо всміхається над нами, а повітря овіває нас бальсамом. Таке саме діється тепер із Тобою. Із якою то свіжістю та могучістю бє кров у Твоїх бючках, із як много надійним оком глядиш у майбутність, як еластичними є сили Твойого духа, як дуже

чистим ще, пристрастями несплямленим є Твоє серце, що одушевляється всім, що високе, ідеальне! У силі своєї молодости тисяч разів кращий Ти за найгарнійшу квітку, навіть тую, що в її чаші каплі роси так чудово мерехтять відбиткою небесного сонця!

І цего то найкращого часу свойого життя, не схотівби Ти пожертвувати свойому Богові, якому завдячуєш всьо-всьо, аж до останньої каплі крови у своїх бючках, аж до найменшого волоконця свойого серця; Богові, для служби котрого Ти сотворений та перед суд котрого Ти колись будеш мусів станути, щоб здати рахунок зі свойого життя; Богові, що Тебе любить і з особлившим уподобанням бажає служби Твоєї молодости, Богові, що ласкаво схиляється до Тебе й просить Твоєї любови? "Мій сину, жертвуй мені своє серце." (Прик. Солом. 23, 26). І це своє благородне серце мавби Ти відказати Господеві, щоб жертвувати його світові, який використовує Тебе й обманює, який осліплює Тебе пристрастю, щоб вкінці обмотати своїми сітями та повести на дорогу згуби?! Ні! цего Ти не повинен і не можеш хотіти! Ти радше йди за покликом св. Духа: "У дні Твоєї молодости згадай на свойого Сотворителя" (Проп. 12. 1). У радісному одушевленню посвяти для Нього саме найкращий час свойого життя! Бо те, що в нас найкраше та найлучше—то ледви чи добрим іще являється для Бога.

2. Молодість саме свою украшуй чеснотами; до цего повинна заохотити й думка про своїх родичів. Родичі Твої люблять Тебе далеко сердечнійше та дужче, ніж Ти цего сподієшся. Для Тебе бє їхнє серце, для Тебе продумує й побивається їхній розум, для Тебе працює їхня рука; ті каплі поту, що спадають із поважного лиця Твойого вітця, вони лються для Твойого добра; для Твойого щастя посвятила теж так много більших і менших жертв Твоя ненька; всі її журби й старання, всі її молитви та терпіння.—І за всі ті жертви та старання, очікують родичі подяки від Тебе; любови за любов; вони покладають надію на Тебе у своїй майбутності; вони сподіються, що Ти не забудеш відплатитися їм своєю пошаною за їхні добродійства; вони сподіються, що Ти наповниш їхнє серце вдоволенням та радістю і що станеш їхньою підпорою, на яку вони з повним довірям моглиб опертися на старости літ, коли ноги й руки відмовлять послуху.

Чи може не хочеш сповнити надій своїх родичів? Чи не хочеш бути вдячим їм за тую превелику любов і старання, що їх вони для Тебе жертвують? Ні! знаю напевно, що Ти хочеш відвдячитися, бо ж у Тебе благородне та вірне серце.

Але чи знаєш, яким то способом найкраще й напевнійше це зробити? А таким чином саме, як вести меш добре й християнське життя, як від своїх ровесників відзначатимешся чеснотами, чистими обичаями, скромністю, уміренністю, пильністю, та працьовитістю й як за те дізнаватимеш від усіх, що Тебе знають високої пошани й поважання. Коли це побачуть і досвідчать Твої родичі, тоді матимуть повне відшкодовання за всі ті старання й жертви, які понесли для Тебе; вони тоді тішитимуться тобою більше, ніж огородник своїми цвітами, ніж різьбар своєю вдалою різьбою; тоді Ти станеш для них розкішною радістю, гордою потіхою, щастям та вінцем слави; на твоїх родичах сповняться тоді слова св. Письма: "Нехайже радіє і твій отець і ненька, що Тебе родила, нехай веселиться. (Прип. Сол. 22. 25). Подбайже про це, щоб Ти по правді міг сказати: я став потіхою та гордощами своїх родичів!"

3. Молодість саме свою украшуй чеснотами; до цего повинна спонукати Тебе ще й думка про себе самого. Добре проведена молодість, то найпевнійша дорога до гарної майбутности й щасливої вічности. Коли хочеться збудувати дім, який на довгі літа ставити має опір і найсильнішим бурям, а жителям його подати охорону життя, то перш усього муситься заложити добру, солідну основу; коли основи лихі, чи лихо заложені, то можна слушно побоюватися, що колись та будова серед бурі провалиться. Як хочеться засадити дерево, яке малоб через довгі літа родити добірні овочі, то як дуже вважається на молоде деревце; ублагороднюється його галузкою шляхотного дерева й привязується до палика. Якщо не ублагородниться того деревця у молодости його, то не зродить воно опісля ніяких овочів, а як зродить, то квасниці, що їх і зголоджений жебрак відкине!

Та і Ти, дорогий молодче, якщо хочеш устоятися сильним заборолом серед бур пізнійшого свойого життя, заборолом, що Тобі й другим подалоб охорону й оборону на непевній бурливій дорозі життя,—то мусиш тепер, у молодих літах, покласти солідну основу життя, тому то й сам ушляхотнюйся і позволь, щоб і другі Тебе ублагороднювали та подавали освіту, щоб у майбутньому бути повним чеснот, як те дерево обильне в овочі, і щоб зі себе уділити й окруженню свойому як найбільше користи. Бо не забувай ні на хвилю, що привички й прикмети, а особливо пристрасти, що Ти їх собі присвоїш у молодости, опісля заволодіють Тобою могутньою силою; що більше: стануть Твоєю другою природою, яку тільки з незвичайним трудом зможеш опісля поконати! Бо колиб то можна було опісля скинути зі себе ті пристрасти так легко, як легко скидається зі себе зношену одіж, тоді можнаби ще собі пояснити, або й оправдати легкодушність неодного молодця! Але так воно не є! Легко скидаємо зношену одіж, і відкинувши її, ні на хвилю не вертаємо вже на неї уваги, а дуже тяжко приходиться нам позбутись у пізнійших літах пристрастей, які всякли в кров і кість Твою за молодих літ. Цілими може літами зводити меш боротьбу,—поважну й завзяту боротьбу,—заки вибореш над ними цілковиту побіду; цілими літами постановлятимеш сильні, святі постанови, а й не один раз таки може ще спроневіришся їм, бо їх побідили сильнійші ще пристрасти; часом може станеш сумніватися, чи можлива взагалі Твоя поправа? Не даром то каже наша пословиця: "чим горщок накипить, тим і черепки воняти муть." А в кн. припов. Солом. читаємо: "Настав на добру путь малого,—а й старим він не зверне з неї." (22, 6). Ще одно слово находимо у св. Письмі, слово, потрясаюче своєю повагою: "Кости (беззаконника) ляжуть з ним у порох із усіми гріхами молодости його." (Йов. 20, 11).

4. Молодість саме свою украшуй християнськими чеснотами; до цего нехай спонукає Тебе вкінці й думка про свій народ. Будучність ліса залежить від молодника. Хочаб той ліс славний був колись своїми широченними дубами та кріслатими буками,—то яка його майбутність, як у молодняку його бачимо тільки нужденні, низькі кущі тернини? Таке саме діється й з народом: хочаб він славився у своїому минулому, або й сучасному життю многими славними мужами, що визначилися чеснотами чи надзвичайними ділами, хочаб той народ світив прикладом другим народам своїми впорядкованими відносинами та соціялільними установами, то яка його майбутність, як його молоде покоління покине добру дорогу своїх батьків, а піде на шлях ледарного життя й безбожности. Якийсь час може такий народ зберегти ще свій давний блеск, але не на довго; з часом прийде певно його моральний й соціяльний упадок. Бо яка молодь даного народа, така і його майбутність. Тому то, вже зі самої тільки любови до своєї Батьківщини, повинен Ти подбати про те, щоби свою молодість пережити правдиво по християнськи, бо тим чином зможеш причинитись до щасливої майбутности свойого народа.

Бачиш отже, молодче, якою то важною річю є, у молодих саме літах, поважно стреміти до чесноти. "Мій сину, приймай науку почавши від своєї молодости, то до старости літ находити меш мудрість."

ДВА ВЕЛИКОДНІ
в Большевицькій Тюрмі

(Спомин)

Написав **А. Войновський**, скиталець

(Докінчення)

І ми з чотою Шелеста зникаєм в гущавині. Приходимо до битого шляху, який веде до залізничої стації Т. Дорога лежить сподом до нас. Якраз на ню виходить колюмна людей, яких провадять німаки. Всіх німаків є 38, всі мають легку зброю, головно кріси. Напереді в таксівці стояче іде якийсь шарфірер, з автоматом в руках. От погань, каже мені Панько, так колись татари ясир гнали з України. Німці напевно не є більше культурні як були татари, вони ж отворили невільництво 20-го століття, відповідаю йому. Похід почав приближатись до нас, десь далі загавкав пес. Неначе на відповідь йому гаркнули йому повстанські дихтарі та автомати. Повстанці стріляли переважно розривними набоями, понад головами німаків, та транспортованих ними наших людей. Деякі селяни тікали в корчі. Кулі зачіпали в придоріжні дерева, і розривались над головами напасників. Німці полягали та готувались до бою. Повстанці стріляли з боків та зі заду урываними сальвами, то так виглядало гейби повстанців була велика сила. Оден скорострільзаступав маскування 10 скорострілів. З одного боку стрілянина трохи втихла. Звідти всі почули заклик до німців, виголошений через грамофонову трубу, щоб вони здавалися. Розуміється що в німецькій мові. Немає потреби вам битись, ви і так є вже окружені,— як не зложете зброю, всі погинете. Хтось сипнув з автомата в таксівку запальними кулями. Чотовий Шелест зза дуба крикнув до наших селян, відсувайтесь як найдалі від німців. Ми будем кидати на них гранатами. Не треба, крикнув храпливий комендант німців, і виставив білу хусточку. Се був знак, що він є готов піддатись. Інші німці помалу вставали, і підносили руки в гору. Зброю лишали переважно там, де котрий з них лежав. Отаман дав їм приказ, щоб зійшлись на дорогу всі до купи, та щоби далі тримали руки до гори, що вони очевидно зробили. Коли вони всі зійшлись, з недалеких корчів вискочив чотовий Туська, і почав робити коло них трус, та відбирати від них решту зброї. Аж як вони стали вже цілковито обезброєні тоді начали виходити інші хлопці. Селяни розходились домів, і дякували отаманові та хлопцям. Отаман прикликав до себе чотових і видав їм ось такий приказ: Ви Тарасе (звернувся він до Туськи), зберіть свою чоту, і відходіть до табору. А ви Олесь (це Шелест) пошліть когось до села по фіру, збиріть зброю, яку здобуто, і відвезіть її до табору. Хлопці давно вже знесли зброю в одне місце, і багато набоїв попропадало в їх кишенях. А що зробили з німцями?—запитався отамана стрілець Недільний, який любив бавитись з ворогами.

З німцями, відізвався отаман задумано, між нашими немає нікого раненого. Немає нікого, відізвався таборовий лікар, жид, Й. Фогель. Сьогодні Великдень, одже крови небудем проливати. Василю?—звернувся отаман до свого адютанта. Скажи німцям пару слів, та нехай ідуть до дому. Адйтант Василь, се був молодий ще чоловік, з роду селянин, та студент Львівського університету. Знав він добре німецьцку мову, та дуже добрим промовцем. Він приступив до німців та почав промовляти до них. —Сьогодні в нас врочисте свято Великдень. І тому всі маєте щастя, бо як би не те, то ми би вас були звільнили від вашого брудного життя. Ви напевно не знаєте, що се таке Великдень, бо потвора двайцятого століття Гітлер, виховав вас на худобу, яка є здібна лише грабувати та вбивати. Якнайскорше вибирайтесь у свою, з нашої України, у свою смердючу Німеччину. Ви є лише болото двайцятого століття, тому необтраскуйте своїм болотом нашої культури, та наших святощів. Уважайте, і непопадайтесь більше в наші руки. Бо спалимо вас живцем на огні. А тепер ви вільні і можете іти хто куди хоче. Зброю вашу ми забираєм, вона нам придасться. Ми до неї маємо більше право як ви, бо робітники з України на силу вивезені до Німеччини де ту зброю вирабляють.

Німці стояли мов остовпілі. Багатьом з них були сльози в очах. Одним зі зворушення, а другим з лютости перед пониженням. Мені пригадався 1941 р., тоді в тюрмі друзяка Головай також називав енкаводистів худобою без культури і я подумав собі: так вони є всі однакові. Хоч одні зі сходу, а другі зі заходу. Недаром в них так скоро був союз.

Доктор Фогель приступив до Василя, та клепаючи його по рамені сказав: Ви файне говоили до них. Як би так політики в 1939 були до Гітлера говорили в Мінхені, не булоб війни.

Чотовий Тусько виструнчив свою чоту, і впали останні слова команди: ходом руш! Пісня? Раз, два, із молодечих грудей ревкнула пісня:

В чорнім лісі, темнім борі грають сурми боєві,
Там гуляють Різунівці, славні лицарі грізні.

Від села надїхала підвода. З неї зіскочила старша вже віком селянка, і кинулась в прост до лікаря. —Пане доктор, ходіть до нашого отця духовного. Їх побили німці, і вони лежать хворі. Лікар поправив свою лікарську торбу, та звернувся до курінного. Мене просить іти д хворого священика, чи можу я іти? Ідіть, каже курінний, в посліху. А як що сегодні не буде бою, то можете бути цілий день в селі. (Сей доктор втік зі Станиславова з ґеття, і пристав до повстанців, які його дуже радо приняли). І лікар пішов до села, а селянка за ним. Я вибрав певний момент, поправив дещо на собі, і приступив до курінного. Пане курінний, чи можу висловити вам пару слів. — Прошу, каже курінний. — Я прошу о відпустку на оден день в свято, хочу піти до дому. —Далеко до вашого дому? є запит. —16 кільометрів.— Добре, маєте два дні відпустки, але ви будете вільні аж сьогодні в вечір. Зголосіться з цим в свойого чотового.— Німці давно вже зникли за закрутом. Фіра зі зброєю відїхала також. Чота Шелеста відходила. Останнім відходив отаман зі своїм адютантом. Десь далеко з лісу доносився відгомін пісні, яку співала чота Туськи:

Бють німоту з України, розгорівсь народній гнів,
Над лісами України грають сурми боєві.

Як я прийшов до табору, то вже було далеко з полудня. Хлопці їли смачний обід. Кожній одержав дещо святочного, а багато селян прийшли відвідати своїх рідних. По обіді маленький відпочинок, і перший день свят проминув. Надходив вечір, я здав зброю, та ще деякі речі Миколці, і мало замітними дорогами, за три години добився до своїх рідних, які мене пригорнули. В мойому рідному селі було багато війська, німців та мадярів, бо недалеко був фронт. Я до схочу відпочив, обмився та перебрався і решту днів того Великодня святкував ще вдома. Були се мої останні свята в гурті моєї рідні. По святах я знова пішов в рідне військо, та в місяці липні 1944 попав в Карпатах в полон, до німців, які вивезли мене на захід, та відірвали наче листок від рідного дерева А мої друзі, одні провадять війну з загарбниками. Бо з грабіжниками лише треба провадити війну, не дивлячись на те, які вони є, та звідки. Вони є однакові, байдуже зі сходу вони чи зі заходу. І чи в них є чорна, лаєка чи червона. Війна на Україні зачалась дня 30 січня 1918 р. під Крутами, і треває досі, та далі буде вестись, аж до того часу, як на синьому небозводі засіяє золотисте сонце, і народ український, бурхливий ріками, полине в свою рідну і вільну, самостійну, соборну Україну...

Англія, табор военно полонених.

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

SEPTEMBER, 1948

St. Vladimir Was a Catholic

CONDENSED FROM "THE WAY"

THE feast of St. Vladimir the Great was observed by the Ukrainian Catholics who follow the Old Style calendar, on Wednesday, July 28. Some non-Catholic Ukrainian press pictured this saintly ruler as the champion of the so-called Orthodox Church, and an opponent of the Pope of Rome. Once again we came across the false assertion that "St. Vladimir accepted the Orthodox faith from Constantinople," meaning thereby that St. Vladimir and his subjects became members of the dissident Eastern Church whose nominal head is, or rather was, the schismatic patriarch of Constantinople.

Because this falsehood is repeated by the curbstone zealots of "Ukrainian Orthodoxy," who in all probability are recently fallen-away Catholics, we are not surprised, for we bear in mind that as a rule, it is an attempt to rationalize their mistake, to salve their conscience which reproaches them for living in the sin of schism. But when the error is repeated by people who number themselves among the intelligentsia, and is found in books by otherwise reputable authors, it is simply disgusting and a strain on one's charity not to charge them with maliciousness, with deliberately perverting the truth.

If it is not a crude little bit of mob psychology, an appeal to popular passion and prejudice, then it is a fallacy calculated to exploit piety for ancestors in favor of a religious denomination that has not a foot to stand on in honest polemics. Even on the supposition that the assertion under discussion may be true, its cogency and probative value is zero. Otherwise it would follow that Ukrainians and their descendants ought to embrace paganism because originally St. Vladimir was a "gay pagan."

All Ukrainians should be Catholics not because St. Vladimir was a Catholic, but because Catholicism is the only true religion that is pleasing to God and the Catholic Church, the one and only Church of Christ. Sentimental references to ancient glory and hero-worship may appeal to the emotions and sway the unthinking, but prudent men use their heads, weigh the facts, when the want to get at the truth in religion.

That is exactly what St. Vladimir did, as may be deduced from legend of his passing judgment on the

various religions. He chose Christianity in preference to Mohamedanism and the Torah because he obviously considered it to be the true religion.

That St. Vladimir preferred the Greek rite rather than the Roman is no proof of any aversion to the Apostolic See, because rite and faith are not synonyms. For example, a High Anglican group may adhere to the Roman rite and still be Protestant, because the Roman rite in itself will not make any one Catholic. Or take our own case. We are of the rite that was developed ultimately in Constantinople, that St. Vladimir preferred, but that does not make us Orthodox in the dissident sense. Our love for the Byzantine rite is no argument against our Catholicism just as it is no proof in favor of St. Vladimir's "Orthodoxy." In either case it is but a matter of personal or national taste, possibly conditioned by other factors, but definitely not a matter of faith, for to repeat, faith and rite are not the one and the same thing.

In fact, St. Vladimir could not have become an "Orthodox" in the anti-Catholic sense, even if he were so inclined for at the time of his conversion there was no dissident Orthodox Church, because the Patriarch of Constantinople was in communion with the Pope of Rome. In the words of a non-Catholic: "At the time of the christianization of Russia, (recte Ukraine, editor), the break between East and West was not finally made. Intercommunion was still preserved,.." (W. H. Frere, Links in the Chain of Russian Church History, p. 38).

When St. Vladimir and Ukraine received the Sacrament of Baptism, Photius, the father of the Eastern Schism was dead nearly a hundred years (91) and a 119 years had passed since the Eighth Ecumenical Council of Constantinople (869) declared for the primacy of the Pope of Rome. Yet some of our "patriots" who have an interest of repeating historical lies, would have us believe that St. Vladimir was not a Catholic but their forefather in the schism, which was not consummated until 66 years later!

✖ ✖ ✖

ANCIENT OF DAYS

High above the value of this world's misery it stands forth in Christ, on a hill that cannot be hid; seeing above it the sky and glittering stars, seeing beneath it the earth with the dwellers thereon in gloom and darkness. There meantime between earth and heaven, on the heights of Christ's lofty mountain, stands the Church, breathing the pure and vital air of the spirit of God; and seeing men daily journeying towards it, in the strength of the same Christ, and in the purification of themselves by the Divine Fire; men, who when they have at length become thoroughly simple, pure, and one in it, are then made clear and luminous by the light of the Divine Sun and are perfected by the crowning Love of God in Christ in Heaven. —*from the mediaeval humanist, Colet.*

✖ ✖ ✖

Let us live in as small a circle as we will, we are either debtors or creditors before we have had time to look around. —*Goethe*

✖ ✖ ✖

Temptation Is Not a Sin... Consent Is Decisive!

THE DRAMATIC STORY OF ARTIST DA VINCI

By Rev. John A. O'Brien, Ph.D.

THE terrible havoc wrought by the sin of unchastity is strikingly illustrated by an incident in the life of the artist Leonardo da Vinci. Determined to paint a picture of the Christ Child, the artist searched for an appropriate model, a youth whose innocence and purity of countenance would inspire him to produce a picture of the fair and innocent face of the Christ Child. For such a model he searched far and wide.

Finally he found a youth, Pietro Bandinello, the son of a noble family, whose striking beauty and innocence of countenance held him spellbound. Into those fair blue eyes no foul image had ever entered. On his cheeks the very glow of Heaven seemed to rest. The beauty and innocence of his face was but the outward reflection of a soul pure and white as the lilies.

The youth consented to pose for the picture. Inspired by the subtle charm of the youth's angelic innocence, da Vinci painted a masterpiece. The canvas seemed living and breathing with the innocence and fairness of the Christ Child. It made da Vinci famous.

Years passed. Da Vinci determined to complete his portraits of Christ and the Apostles with one of Judas. Accordingly he searched for an appropriate model, a dissipated, diabolical countenance, one that would mirror the treachery of the traitor. At last, in the slums of Naples, he found a social outcast with a face as wicked and sinister-looking as he had ever gazed upon. Surely, he said, that dark evil-looking face, with its unsteady shifting eyes could belong only to Judas.

Such was his model for Judas. The result was a masterpiece. As he gazed upon his finished painting, surveying it from every angle, his brow knitted. Something about the painting struck a chord of long buried memories and brought them struggling to life again. "Where have I seen the profile of that face before?" he asked himself.

Then for the sake of contrast, he placed it along side the picture of the Christ Child. As he did so. he suddenly paused. Amazement, incredulity, and horror succeeded one another as he gazed from painting to painting.

"No! No! God! It can't be! It can't be" he cried. "And yet... those eyes! That face! That profile!"

Then the terrible realization flashed upon him with all its stinging bitterness. This was none other than the darkened, sin-stained face of the man who fifteen years before had been his pure angelic Christ Child model!

What a terrible change! From the most beautiful youth he had gazed upon to the ugliest and most repulsive face he could find in all Italy. And yet this outward change was but a faint reflection of the more terrible transformation that had occurred within, in that man's soul. From an angelic, spotless youth he had degenerated into a demon incarnate—ruined in body, enfeebled in mind, defiled in soul.

What caused this terrible transformation? The vice of unchastity—sins of the flesh. First the bad thought, brought on by the suggestive story or the evil companion. Then the failure to banish the thought. Then the consent. From the sin of thought to the sin of action is but a single step.

Such is the change that may occur in any boy or girl, man or woman, if he or she does not resist the lust of the flesh, and resist it in its very beginning.

From one action to another... and the links in the chain of habit bind him to his sin. Through all the vile category of sin he goes, his beauty but hastening his fall, till he lands at last at the bottom of a living hell.

Having set forth the malice of unchastity, we hasten to point out that the crucial role in the whole drama is that played by the will. Without the consent of the will there can be no sin. No matter how severe the temptation may be, if the will withholds consent, the person is blameless. Regardless of the number of evil thoughts which crowd in upon the mind, regardless of the arousal of the passions, if the will refuses its consent, there is and can be no sin. Fortified by the grace of God, the will can hurl defiance at all these foes and bend them ultimately into submission to its sovereign rule.

While people generally know this, they are nevertheless often beseiged with worrisome questionings. These are chiefly two: Did I really experience pleasure from that temptation? Did I really resist honestly and sincerely?

In answer to the first, we point out that some pleasure of the lower part of our nature necessarily arises from even the involuntary arousal of generative faculty. It is no more possible to prevent this than it is to prevent the sensation of a sweet taste when candy is placed in the mouth—even when placed there against the person's will.

It is this spontaneous generation of pleasure in our sexual faculty which constitutes the core of the temptation. At first this pleasure is involuntary. This pleasure of our lower nature, of the senses or of the imagination, then solicits the acquiescence and approval of the will. For the human personality is a unity and rebels at being cut in twain. It is not, however, until the mind perceives the nature of the evil thought or imagination which has given rise to the pleasurable allurement, and the will knowingly and deliberately approves, that our guilt arises.

It is this latter link in the chain of processes which is all-important. If the will refuses its consent, all the preceding processes have no moral anchor to tie to, and hence they have no moral significance. In other words, there is no sin at all.

Now for the other question: Did I really resist honestly and sincerely? Such a question is pointless and such a fear is groundless for all persons who are sincerely and habitually trying to serve God, and to avoid mortal sin. Let such souls remember that God loves them, that He dwells within them, that He will not forsake them unless they first forsake Him.

RELIGIOUS HATE IS UNREASONABLE

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

A FEW years ago, when associated with a Jewish rabbi and a Protestant minister on a speaking tour to abate religious intolerance, I always preluded my address with a hope that no one in the audience would construe my presence as an indication of belief in the broad, old, American idea, "One religion is as good as another."

Frankly and earnestly, I stressed my position as a Catholic, namely: There can be only one true religion, and that religion is the Catholic Church.

Of course, since our audiences were 95 per cent non-Catholic, this insistence did not win the good will of my hearers; that is, not until I explained that "unless you of the Protestant profession and you of the Jewish faith have the same firm belief in your religion, you are not worthy of your religious affiliation."

Since there is only one God, there can be only one true religion; God being eternal Truth cannot be served by contradictory creeds; only on faith can be right, otherwise God would contradict Himself. Truth cannot deviate from truth any more than white can be black at the same time. White may appear black under certain conditions and circumstances, but in itself it is always white. When one religion, professing to be of Christ, authoritatively states that divorce is permissible, and another religion, equally insistent, asserts that marriage, once validly contracted and consummated, endures till death, both cannot be right. Truth is a seamless robe; error, a thing of shreds and patches.

If you are firmly convinced that your religion is the one true religion, then hold on to it and live and practice it to the fullest extent. If you have your doubts, then inquire, study, investigate, but never hold that "one religion is as good as another because we all serve the same God." This false theory only leads to religious indifference, of which we behold the sad result in this country, where not half of the population is affiliated with any church at all. However, our religious convictions, no matter how deeply rooted, should never make us intolerant of those who do not hold our belief.

Why nearly all of us, if we practice a religion at all, belong to a certain Church? Because we happen to be born of parents with that religious belief; hence, we were brought up and educated in the religion we now profess.

This is a natural consequence, for which no one can be questioned. No sensible person can blame a Jewish boy or girl for being born of Jewish parents; no right-minded people can hate a Dutch youngster for being born of Dutch parents; it is just as illogical to despise a Negro because of his skin and ancestry. We have had nothing to do with our birth; and many of us have had little or nothing to do

with the fact that, today, we follow a certain religion.

Why, then, should there exist in some communities of these liberal, high-minded and intelligent United States a feeling of distance and unfriendliness, an attitude of aloofness, a degree of suspicion and sometimes of hate between people of the same locality on account of differences of religious belief and affiliation?

Religion is belief in God and service of God. No matter from what book we gather the rules of our religion, be it the Jewish Old Testament, the Christian Gospel, or the Moslem Koran, we will always find that our God is a God of love, a God of peace, a God of forbearance. Nowhere is it stated in these sources of religion that our God wants us to be grossly intolerant and unfair and hateful; hence, the more fervent we are in our religious belief, the kinder we should be to others.

Why should you and I have arguments about our spiritual allegiance, unless we are dissatisfied with our respective religions and seriously and sincerely seek for enlightenment?

Why should you and I dislike each other, because some individuals or groups or leaders of our religions are not, or have not been, true and understanding in their lives, their attitudes, their policies or directions, as reported either correctly or erroneously?

Why should you and I hate each other, since we adore and serve the same God—it is true, in a different way, but, nevertheless, according to our own individual opportunities and given light?

A pathetic little story is told of the famous war chaplain, Father Duffy. One night, he was crawling through the trenches on the French battlefield, while the human carnage was on, and he came to a dying, agonizing doughboy. He tried to help him; took the young soldier's torn, bleeding body into his arms and whispered words of spiritual help and consolation to him. The boy opened his eyes and looked, somewhat startled, at the priest. "Father," he gasped, "I do not belong to your Church." The chaplain answered: "I know, my lad, but you belong to my God."

Is not this a great thought? Would that this spirit and attitude could be developed among all believers in God! The idea of our our common Father in Heaven is often stressed, but the consequent relationship among men is too commonly lost sight of and sadly neglected. This is so unnatural and illogical, so unnecessary. How wonderfully fine it would be, what a great source of happy understanding and neighborly good will, if always we would keep in mind that, although people may be wrong in their religion, according to our religious conception, they are nevertheless our brothers and sisters, children of the same God, Who loves us all and wants us to save our souls!

⌘ ⌘ ⌘

FORMULA FOR PEACE

The world would be better off, if people tried to become better. And people would become better, if they stopped trying to be better off. For when everybody tries to become better off, nobody is better off. But when everybody tries to become better, everybody is better off. Everybody would be rich, if nobody tried to become richer. And nobody would be poor, if everybody tried to be the poorest. And everybody would be what he ought to be, if everybody tried to be what he wants the other fellow to be.—*The Cross.*

Marvels Of Memory

By R. WENINGER

THERE are 568,040,972,673,024,000 human hairs in a cubical mile. This little gem of information was given to the world about 1750 by an Englishman, one Jedehiah Buxton, who made all his calculations without the aid of pencil and paper. He wanted to prove that he had a memory. Jedehiah was wont to pass long winter evenings exercising his memory by making similar calculations. He spent three months multiplying an English farthing 140 times itself. (The answer, and we quote: 725,958,238,096,074,907,686,531,655,993,638,851,106 pounds, 2 shillings, 8 pence). Besides these substantial contributions to the world of culture and education, Jedehiah could give, on a second's notice, an itemized acount of all the free beer he had had from the age of twelve years.

Facts about the memory of Jedehiah and other memory wizards arouse more envy than admiration in the average person, who finds himself frequently forgetting even his wife's birthday or their wedding anniversary. Yet the same person may go to his place of business every day and quote from memory the prices of hundreds or even of thousands of items without thinking anything of it.

For example, Gerhard Eichman, manager of a general store in a small mid-western town, maintains that he knows and can quote the cost and selling price of each of the 6,000 items in his machinery department, and of the 8,000 odd items in his grocery, hardware, dry goods, drug, confectionery and variety departments. Having some 18,000 prices on the tip of one's tongue is no small feat.

Another case: Len Halbherr, a clerk in a corner butcher shop in Milwaukee, Wisconsin, lists the following items as necessary mental equipment for the meat retailer's job: prices of between two and three hundred different cuts of meat (If the bone is removed in most of these cuts the price changes and a different list must be remembered); canned goods, fruits, vegetables, sausage and all package goods. In addition, before starting such a business, a system of percentages between the wholesale and retail prices must be established, one for each cut of meat. Profit and loss for trimming each individual cut of meat must also be memorized. A good clerk is familiar with all this. In a neighboring shop, too, the names of a few hundred regular customers must be remembered so that the clerk can greet them and keep them satisfied and in good humor. All this is part of the local butcher's job, as, indeed, of many similar jobs; yet few people would think of store clerks as memory wizards. The moral is that where a good memory is really needed, most people go to work and "make themselves one."

A fast, facile memory is within the reach of every person. Why is it that a man who can remember

dozens of telephone numbers, business and personal, will consistently forget to mail his wife's letters? Or why can a woman go to the greatest intellectual feasts and come away remembering nothing that was said, yet forgetting nothing that was worn? The difference lies in "interest." When the ready recall of a price means holding or losing a position, a man has a greater interest than if he has to fear only a calling down from his wife for not mailing a letter.

Nor is this an unusual feature of memory. Even the masters give testimony of it. Macaulay presents an outstanding example of it. Considered the greatest memory artist of his day, Macaulay did much to earn the title. Among his feats was the ability to repeat accurately from memory passages from a book he had read months before. In fact he relates that once when making a voyage to Ireland, unable to read, he killed time by mentally recalling half of *Paradise Lost*. Yet this same man was unable to recall anything of a musical nature. Moreover it is doubted whether he remembered anything pleasant of country walks except the books that he had taken along and in which he managed to bury himself. Another classical example is that of an outstanding student of Princeton, who, largely because of a phenomenal memory, had been given a Rhodes scholarship at Oxford. Proudly he embarked for England, only to find, as the ship docked at Plymouth, that he had forgotten his passport.

Perhaps everyone has some trouble with names and faces. The story is told of one man whose memory of faces was so poor that once, when accosted by a man on the street, he conversed with him for a full hour before discovering from something that was said, that it was his own blood brother. Few people fall that low, but frequently one hears the remark: 'I wish I could remember the names of all the people whom I have met!"

Is this possible? Some men have come close to it. Caesar and Cyrus are said to have known all the soldiers in their armies. Themistocles was able to address by name some 21,000 Athenian citizens. King Nitkita of Montenegro, who died in 1921, was no slouch in this line. It was said that he knew the name, age, and occupation of all the 150,000 men in his kingdom. During his travels about his country, he would accost a man by his first name and chat with him about his family affair, and could repeat the performance with any mature male subject he met. Jim Farley, Franklin Roosevelt's first presidential campaign manager, made himself famous for similar achievements. He neglected no local political leader as being too insignificant. A year after a political rally he attended in a small eastern town, one of the local chairmen met Farley in Washington. Farley called him by his first name, inquired after his wife and children, and talked about the speeches given at the rally a year before. It has been estimated that Farley could thus talk familiarly with some 50,000 individuals.

A knotty problem for the student is to remember what he has heard in class and read in books. He might pick up a bit of encouragement from Pietro Guardi, who, with no formal schooling, knew by heart the *Divine Comedy* of Dante, all 70,000 words of it. Many Mohammedans know the 2,400,000 words of their Koran in this way.

Fichte, who became the noted German philosopher, was able at the age of eight to repeat from memory the whole of a sermon given by a village pastor, arranged by

headings and including illustrative texts. Erasmus, in his teens, learned Horace and Terence by heart. Racine, French dramatist and poet, could quote entire plays from memory. Once, after two copies of a long Greek romance in his possession were burned, he got hold of another copy and committed it to memory just in case that copy might also be burned.

Friedrich Wold, the founder of scientific classical philology, when only five years old could recall ten to fifteen lines of verse after a single reading. At twelve he memorized whole cantos of Tass. About the same time he took up study of the English language and borrowed an English dictionary for a month. He committed two thirds of it to memory and copied the other third. He had already learned a Greek dictionary by heart. Wold could also recite many rhapsodies from Homer and whole tragedies even before he got their complete meaning. Chateaubriand, the French author and statesman, could repeat almost word for word a sermon he had heard, even when he had not paid close attention to it. Mozart, after once hearing the *Miserere* of Allegrie played, wrote it out from memory.

The list of the titles of books memorized by Elijas, the Gaon, is enough to give the average memory a workout. The chief rabbi of Lithuania, he possessed such a prodigal memory that he never forgot a book once he had read it. Professor Graetz, noted contemporary historian, states that the Gaon committed to memory 2,500 volumes. And he could quote any passage at will. This man's memory is revered to the present day by the Jews of Eastern Europe, and his picture is displayed on the Eastern wall of almost every orthodox dwelling.

Edgar Wallace is supposed to have been able to identify any passage from any book he had written a rather difficult thing for a writer as prolific as he was. One of the most interesting memory tales is that of Colonel Arthur Lynch. While waiting trial in prison for an alleged crime, he was denied the use of pen and paper. He overcame the handicap by thinking out his novel and then committing the unwritten work to memory. At first he was able to do only a little a day, but the longer he worked at it the more he could compose and memorize. Two years later he was aquitted and promptly wrote, from memory, a complete novel of 70,000 words.

Most of the masters used little aids to memory. Dugald Stewart tells of a young woman who, like Fichte and Chateaubrind, could repeat entire sermons heard but once. Her trick was to connect in her mind each part of the discourse with a part of the ceiling of the church. Ruckle, a man who astounded psychologists at a convention in Vienna by learning in thirteen minutes, 204 figures so that he could repeat them, admitted that he separated the figures into columns and remembered each column as a unit. He also resolved them into their prime factors, and at the same time made visual images of what he had heard. He maintained that all this was easier than just remembering the figures.

Visualization helps memory, but it is not the only aid. Mnemonics have aided many who claimed poor memories. Here are examples of such mental crutches: The spectrum's colors can be recalled by their first letters arranged into the name "Roy G. Biv"; the feasts of the Church that have fasting vigils make up the word "CAPS" (Christmas, Assumption, Pentecost and

All Saints). One stratagem of this type is exemplified by Pike's Peak. It is said to be easy to remember that the height of the peak is 12,365 feet by putting together the number of months and days in a year. It is an excellent example of mnemotechnics, though someone is apt to mention the fact that Pike's Peak is 14,108 feet high.

Perhaps the greatest aid to improving one'e memory consists in acquiring the knack of arranging the material to be memorized in good order. As an exaggerated example, anyone would find it dificult to memorize the following: "Amgtyodsaustew rdtlihgijrre." Yet if arranged in an intelligent order, a child can do it. Line the letters up in his way: "Almighty God is a Just Rewarder."

As seen from the case of J. Buxton, mentioned earlier, the field of mathematics has been one of the primary fields for memory experts. "In regard to matters outside of arithmetic he appeared stupid." In 1754, when brought to London to be tested by the Royal Society, he went to see *Richard III* performed. During the play he fixed his attention upon the number of steps taken by the leading actor, Mr. Garrick, and the exact number of words he spoke in relation to the number of his steps. Afterwards, when asked how he liked the play, he was able only to say how many steps were taken and how many words spoken. Hardly a way to appreciate drama.

Another master of figures was Tom Fuller, the Virginia calculator. On one occasion, when he was being tested on his prowess, it took him a minute and a half to estimate the number of seconds in seventy years, seventeen days and twelve hours. His examiner, who worked the problem out on paper, came up with a different answer. A check showed that he had forgotten to taken into account the leap years. Fuller was correct.

A special field for mental wizards is that of languages. Herold Ludwig Schutz, of Frankfort, Germany, learned fluently no less than 200 different languages. It is related of him that he identified, by their language, several Pawnee Indians who were traveling through Germany with a circus and posing as Sioux. Their astonishment tricked them into admitting their fraud.

But the undisputed mastery in the the field belongs to Joseph Caspar Cardinal Mezzofanti. Riply calls him the greatest of the world's linguists. In the course of his life he gained complete mastery of 114 languages, in addition to 72 different dialects. He is the only man of whom there is expert testimony that in at least 54 languages "he was proficient as an educated native." It took him four months of intensive study to master Chinese to perfection, the language on which he spent more time than on any other. He once preached in the Californian language to ecclesiastical students of the College of Propaganda in Rome. By "Californian" he meant the different Indian dialacts of the state. Lord Byron is supposed to have learned "Cockney slang" from this man, who never left his native Italy.

The Cardinal's theory seems very simple. Said he: "When one has learned ten or a dozen languages essentially different from one another, one may, with study and attention, learn any number of them." Despite the greatness of his achievement, Cardinal Mezzofanti stated that his method of learning was "none other than that of our school boys, by writing out paradigms and words and committing them to memory." This offers some consolation to the ordinary man.

On Beating One's Wife

By E. F. Miller

THE point at issue amongst many right thinking people is whether or not it is good and proper to beat one's wife. Before deciding the question in favor or against, it is necessary to make a distinction. Beatings in themselves cannot be frowed upon for the simple reason that all tradition has approved of them in such telling proverbs as "spare the rod and spoil the child;" and, "a sitch in time saves nine;" and so forth. We speak of that peculiar kind of beating which is reserved not just for any woman, but for a wife. The reason that there can be a problem at all in the matter is because of the special relationship that exists beween husbands and wives. They are to work as one person, due to the divine statement spoken to the first married couple: "You are now two in one flesh." If a man's leg goes out of joint, he brings it back to its proper position by striking it vigorously until the rightful union has been resumed. Or if he is short of breath on account of some congestion in the lungs, his back is pounded smartly until the organ is again functioning as nature intended. Surely a wife is closer to a husband than a lung and a leg. Therefore beating one's *wife* takes on a special character that is not to be found in any other relationship.

For a further clearing of the proposition, we speak only of those wives who need a beating. Women in general are of higher ideals than men, and therefore deserve cherishing and love rather than blows and stripes. But in every stratum of society there are some wives who look upon a husband merely as a financial crutch on which to lean when bills would lay them low, or a buffer against the accusation of having been unable by such charms as they possessed to land a man. They refuse to make meals, they play bridge at all hours midst clouds of smoke from rouge-tipped cigarettes, they run home to mother, they have no interest in bearing children out of fear that it may harm their figure or impair their health. In short, not only are they not wives, but they are hardly women. They are a third sex, bred by selfishness, and possessing a set of values that is proper to the nature of neither man nor woman. What is to be done with such creatures? Is a sound beating the answer?

History gives some indication as to the thoughts of former peoples on this interesting speculation. The Code of Hammurabi, written some two thousand years before the coming of Christ, decreed for the Babylonians that if a woman quarreled with her husband and said, "Thou shalt not have me," she had to present her reasons. If these reasons were no good, and if added to her faulty reasons was a long program of neglect of her home and her children, she was simply taken out and drowned. Just like that—she was taken out and drowned. If a

husband were permitted to drown his wife if she refused to make the beds and do the dishes, it hardly seems that he was forbidden to give her a switching for lesser faults, such as allowing the roast to burn or the coffee to grow cold. The same argument might be used in proving the custom of the Athenians of treating their wives a bit shabbily on almost all occasions. Women were not trusted in those days, and therefore they had to stay out of sight. Special apartments were arranged for wives, and not even the permission of a man like Solon could permit them to venture outside the inclosure. They had no political standing and were looked upon as minors or children, under the complete jurisdiction and domination of their husband. Laws commanded that they must wrap themselves up so as not to be a source of temptation or trouble to any who by accident might see them. In fact, they could have no association with a citizen except by marriage. It seems that a good beating would have been a happy adventure in the midst of so drab and confined an existence; and no doubt such a beating was often and generously administered by the lord and master of the house who was the husband.

Veering sharply from the practice of the ancients, many moderns deprecate wife-beating in the strongest terms. The suffragettes, by which we mean hose hardy females who wear neckties and low-heeled shoes, who proclaim liquor an invention of the devil, and who work unceasingly to make women the very same as men, are to a man opposed to it. They would not hesitate to advocate husband-beating at the hands of wives (and well they can promote so fearsome a privilege, for generally they are of such sinew and muscle that most men would cower before their upraised arm), but never the opposite. Wife-beating to them in their humanitarianism is cruelty to humans, and must not be tolerated. Akin to them are the sentimentalists, by which we mean those who, were they to sit on a jury, would absolve confessed murderers from punishment because the crime was a mercy killing or because the man who was shot had been discovered philandering with the murderer's wife, and therefore deserved death at the hands of the offended husband. By the same token they would flood newspaper offices with letters of protest were they to come upon an item of wife-beating in their daily paper.

That wife-beating is going on at least in isolated sections of the country cannot be denied. Wives have been known to appear even in church with blackened eyes; and no explanation to the effect that they ran into the edge of an open door in the darkness of the night allayed the suspicions of honest onlookers who knew the circumstances of the home in which the eyes received their bluish hue. The divorce courts are another proof of the prevalence of the practice, especially amongst those who have not learned the potency of spirits, too freely imbibed. Wives have stood before judges on canes and sticks, bandaged and in splints, all due to the heavy hand of an angry husband. We have even known of wives who were hit so hard that they died. This in no way can be approved of. The trouble generally lies, it would seem, in overdrinking. And that immediately takes all validity out of the argument pro or con on whether wife-beating is just and proper. No man acts rationally when his reason has been impaired by fumes that raise a fog before his mind.

But the point is not whether wives *have been* beaten in the past or *are being* beaten in the present, but whether they *should be* beaten at any time. Those who are in favor of such chastisement rely primarily on the doctrine of St. Paul which prescribes: "Wives, be subject to your husbands." From these words they argue to the complete subjection of wives to husbands, indeed, to the point where almost any means are proper for teaching wives how to run homes, how to raise children, how to care for the garden. They would have us believe that the Apostle of the Gentiles is the one who fashioned the stick whereby this subjection is to be enforced. Without a doubt they are doing a job of misrepresentation. St. Paul meant that wives are to obey their husbands only in such matters as do not entail sin, and only in such things as touch essentials and about which there is disagreement. Just as a Supreme Court is needed in the affairs of government, so is a Supreme Court needed in the affairs of the family. The husband is this court in the latter institution. In all other problems and concerns husbands and wives are equal. In fact, if the wife is the right kind of a wife, she will be the one who rules the roost, for it is the very nature of a woman that she is looked *up* to or looked *down* on; seldom is she looked *over* to as an equal, or as one man looks to another man. Hardly can one say that St. Paul was bothered about whippings in his celebrated dissertation on the relationship between husbands and wives.

We too, are strongly opposed to wife-beating. It is the sign of the bully and the coward, for in most cases wives are weaker than husbands and are not equipped to defend themselves adequately against just or unjust aggression. Furthermore, wives are so delicately and intricately constructed that even a glancing blow may have a dangerous and lasting effect. It has often been said that women can endure more than men. They can. But this refers to the internal order rather than to the external. Waves of grief can flow over them, and still they stand courageous and firm, self-sacrifice can deprive them of even a moment of personal comfort and satisfaction, and still they are ready to accept more. But let a mouse run over their foot and they will cry out to the heavens for help; let a blow fall upon their head and they will shrink into a corner for protection. Their system cannot stand physical violence. They collapse beneath it. That is why we believe that nature has forbidden, in a general sort of way, any manual punishment to be inflicted by husbands on wayward or disobedient wives.

But let us suppose that the time has come in the married life of a young couple when a beating is the only means of holding the marriage together. Let us say that the husband is a gentleman whom pain in others hurts as though heaped upon himself. He is near perfection in every regard, for only one who is in a condition of perfection can presume to drive perfection into others. His wife is incorrigibly recalcitrant. He has consulted his minister, a phychiatrist, and the girl behind the ribbon counter where he works as to what program he should follow. All have agreed that in this one case a beating is truly called for. How should he go about it? First of all, he should not do it in a moment of anger. Neither should the motive behind the exercise of marital authority be punitive, that is, the inflicting of a *punishment* for a duty poorly done. If the idea of

correction in which there is solid hope for improvement is absent, the husband might just as well make motions at the air as at the person of his spouse. His flailing arms will be effort gone with the wind.

As to the exact method to be used in the administering of the corrective measures, a husband cannot be too careful in his selection. Never should he resort to fists as though he were engaging in a boxing contest. The purpose of the project is not to knock out his wife, as the technical expression would have it in the prize-fight circles, but rather to impress lessons, already imparted by word of mouth on the mind's consciousness through the medium of physical reminders. An aching back can be a strong adviser as to obligations as yet unfulfilled. It would not be wise to use a club or heavy stick either, for such blunt instruments can inflict untold damage on muscles and nerve centers, and might even cause paralysis or a permanent limp. The best tool for this wretched business seems to be none other than the hand, flat and relaxed, so that no more than a gentle sting will be felt, which in turn will leave no marks or welts to be wondered at by the curious and long-nosed.

Let the spot be carefully chosen which is to be so disciplined. Never under any circumstances should the face or head be struck. A woman's head, insofar as it is crowned with hair, is her glory; and her face is her most precious physical possession. A husband would never be forgiven who presumed to take a change on spoiling the symmetry of features, the beauty of complexion, the rosy tint of cheek that marked his wife's face as the gift that God gave her to be attractive to the eyes of man. A woman without a face is like a soldier without arms. Therefore it should be left alone no matter what the provocation to defrock it.

It would appear that no part is better fitted to receive a necessary blow or two from a flat hand than that which is uppermost when one takes a person over the knee. The place is capable of smarting, but its tissue is so firm that there is no danger of permanent hurt coming upon it. We saw a moving picture one time in which the young bridegroom did this to the young bride. The impression was given that much good was effected by the experiment. Perhaps it works only with recently married couples. We are sure that it would not work with wives who have grown large and matronly and who pursue dignity with great intensity. The knees would collapse beneath the weight; and even though they did not, no good would result, for the exploded vanity would seek inflation in the nearest divorce court. At any rate, great prudence would have to be exercised at all times even in cases that touch the young. The expedient should be used only after long thought and serious consultation.

This much van be said, that wife-beating is a method as yet untried from the scientific angle for the correction of wandering wives and for the prevention of divorce. At least we have seen no text books written on the subject. While we, we repeat, are opposed to the practice on principle, our minds are not closed to the conclusion that might be drawn from a thorough investigation of the whole situation. Only when a thousand cases in which wives have been beaten, and a thousand cases in which wives have not been beaten, have been examined and compared shall we know whether or not the cure is worse than the disease.

—*The Liguorian.*

Priests and Religious -- Heroes All!

By Brother S. Methodius, F.S.C.

BING Crosby, the great singer and movie star, the ideal actor for millions of Catholics, as "Father O'Malley"— the portrayer of an ideal priest, once said: "You boys and girls who go to the movies to applaud the exploits of the heroes and heroines and to wish you could be like them, take it from me: 'Its the bunk;' If adventure and heroism is what you really want, *then enlist with God for the duration.*"

The Cincinnati Catholic Students Mission Crusade published a pamphlet on *"Vocations."* Since the first considerations on the vocations to the priesthood and the religious life are not likely to be theological, these Catholic students asked various writers to state their views on the various states of life which could be understood by young people. Bing Crosby wrote an article, entitled, *"In My Book These Are The Stars."* In Parts, Bing says:

"In the movie business we have lots of fun pretending we're soldiers of fortune or masters of high adventure. It's fun doing it, and it's fun knowing that we're helping other people to get a laugh or a bit of relief from the worry and care of everyday life. Of course we get paid for it—and that adds to the fun somewhat, too. But when the studio day is ended, we go to our homes and we are just ourselves—no more adventure except when we trip on junior's roller skates or smell the toast burning or write to that man who wants to know how we're getting along on or about the fifteenth of the month.

"There are some people in this world who are playing all the time at high adventure and who never step out of their roles day or night. But the funny thing about them is that they don't seem to realize what heroes they are. We play them in the movies once in a while. They're the "Father O'Malleys," and the "Sister Benedicts," and the "Brothers" whom Hollywood writers frequently don't bother to name. They are the people whose lives are filled with real drama. Day after day the Patre goes along, straightening out the lives of others who have gotten into tangles of one sort or another. Day after day the Sister or the Brother works patiently, shaping the characters of girls and boys who will be mainstays of this good American way of life of ours, which is founded on a belief in God. Look at any American coin—'In God We Trust'.

"The priest and the religious are the real makers of history. The rest of us—we run a business and make some money, and after a little while we're gone, and he money's gone. But these others— *they are building kingdoms of spiritual values, that are going to influence and rule generations years and years awau."*

These are nice expressions. They are so much nicer, because they are the sentiments of a great man, though he is a layman, a movie star.

How about you? Is God calling you to be that hero Bing Crosby speaks about? Have you a call to enlist with God for the duration of your life? Have you the courage and the spirit of sacrifice to follow that call?

— — —

A young man of my acquaintance went to his father one day to ask permission to become a priest. At first the father was not over-sympathetic to the idea. As a matter of fact, he tried to dissuade him from "losing himself in a dungeon." But his son retorted: "If St. Josaphat had not become a priest and a great apostle, you'd probably still be an Orthodox". This argument struck home with the result that the young man is now a priest. But his father has changed his ideas. Now, he says: "It's great to have a son do so much good..."

Perhaps, God is calling you to His special service. If so, do not let any human reasons or worldly motives hold you back. If others in the past had refused to answer God's invitation, you might not even have the faith.

⌘ ⌘ ⌘

PREPARATION FOR SCALPING

An old Indian history picturesquely describes how the savages prepared their scalp-locks before battle:

"All Indians wore their hair as long as it would grow. In preparing the scalplock, first they would take up three small wisps of hair at the crown of the head and braid them, firmly tying the braid about midway the length of the hair; after which they would wrap the braid with strong bark so that it would stand erect six or eight inches. Then the hair above the braid was allowed to fall over, giving the lock a parasol appearance. After cloth became known to them, they preferred it to bark to wind the braid, and took red flannel when they could get it, because it was more showy. A genuine brave thought as much of his scalplock as he did of his war-club, and desired to make it as conspicuous as possible. The scalp-lock was invariably put up before going on the warpath, if there was time to do so, and if any man in the tribe refused to do this, he was drummed out of the service and sent home to do camp duty with the squaws; his pipe was taken from him and in many cases he was compelled to wear the costume of a squaw as a mark of cowardice. All bands on the warpath knew that their enemies' scalp-locks were up and ready for them, if they coud get them, and the enemy expected the same of them; the only question was which army would collect the most.

⌘ ⌘ ⌘

SALESMANSHIP

An enterprising young author in Italy recently found a way to sell his novel, towards which the general public had been showing a vast indifference. He inserted an ad in the Nice daily papers which read as follows:

"Millionaire, young, good looking, wishes to meet with a view to marriage a girl like the heroine in his novel."

He was careful, of course, to insert the name of the book in question; and within 24 hours the edition was sold out.

⌘ ⌘ ⌘

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 20, No. 10. Yorkton, Sask. October, 1948

НАША ПОЧТА

Емілія Кицей: Дякуємо за лист та передплату Г.С. Поданим особам вислано зразкове число Г.С. Сподіємося, що й вони стануть його передплатниками. **К. Пюцовий:** Отримали Вашого листа й $5.00 на продовження передплати Г.С. на 2.50 на Службу Божу і Акафист до св. Николая. За все щиро дякуємо. Сам Господь Бог нехай Вам многократно винагородить. Службу Божу і Акафист вкоротці відправиться в Вашім наміреннію. **М. Барановська:** Щиро дякуємо за лист та гроші за книжку "Укр. Лікар," молитовник "З Нами Бог," друкарську машину, Службу Божу та Молебен до Серця Христового. Нехай ласкавий Ісус вислухає Ваші молитви й многократно винагородить. **А. Марущак:** Спасибі за гарного листа. Віднову передплати отримали і записали. Нехай Г. Бог Вам надгородить за офіру з нагоди 25-літнього ювилею видавництва Г.С. **Роман Гуска:** Дякуємо за лист і офіру на Гол. Спасителя й розбудову друкарні. Дай Боже найбільше таких приятелів. **Теодор Спільчин:** Вашу адресу змінили. Передплату занотували. **Евфрозина Вавренчук.** Дякуємо за лист. Тішимося, що любите читати Голос Спасителя. Вашу передплату занотовано. Кінчиться: червня 1950 р. Нехай Господь Бог Вас благословить. **Гелена Гринів:** Лист отримали. Дякуємо за повідомлення. Гол. Сп. Вам висилали кожного місяця. Не знаємо, що з ними сталося. Тепер висилаємо Вам ще рас з чотирох останних місяців. Повідоміть, чи отримали. **А. Король:** Спасибі за теплі слова на адресу Голосу Спасителя. Вашу передплату і жертву на пресовий фонд записали. Дякуємо. Адресу змінили. Щасть Вам Боже в новій місцевости. Не забувайте й там за нас. **Мелянія Кісик:** Лист і передплату отримали. Дякуємо щиро. Зразкові числа всім тим особам вислано. Надіємося, що стануть сталими передплатниками. Нехай Бог благословить Вашу ревність. Календар Г.С. 1918 та Духовну Вязанку також вислано. Вервицю вкоротці отримаєте. Жовтень є якраз місяць вервиці. **Іван Крушельницький:** Тішимося, що приїхали щасливо до Канади, та що Гол. Спасителя Вам так дорогий. Будемо стало його Вам присилати. Що до Будучности Нації, то написали до її Адміністрації. Сподіємось, що Вам також будуть регулярно присилати. Молитовник: З Нами Бог вислано. Повідоміть, чи всьо отримали. Нехай Г. Бог Вас потішає і кріпить. **Франя Береза:** Дякуємо за повідомлення. Г.С. Вам регулярно висилали. Не знаємо, чому не отримуєте. Питайте на почті. Нині вислано Вам ще раз три останні числа Г.С. Чи отримали? Повідоміть. **Анастазія Яворська:** Дякуємо за офіру на Акафист до Ісуса Христа і Преч. Д. Марії. Вкоротці відправимо в Вашім наміренню. Нехай Бог вислухає Вас. **Марія Довган:** Дуже дякуємо за короткий, але гарний лист та жертву на Службу Божу й молитви за Ваше здоровля. Того місяця відправимо. Надіємось, що Г. Бог вислухає спільні молитви та обдарить Вас здоровлям.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

...Голос Спасителя є одна моя потіха в моїх тяжких прикростях. В нім я знаходжу потіху й надію й любов до Бога. Щиро дякую що Ви не позбавляли мене тої потіхи, але що місяця висилали мені Голос Спасителя...**Р. Сеньків.**

...Голос Спасителя читаю більше як два роки, посилав мені наш добрий брат Павло ЧНІ., з Намір. Дуже люблю його читати, бо це єдина потіха на чужині, в своїй рідній матерній мові, котрої не чую як лише при нагоді, бо сама як палець між чужинцями. Також довідуюсь з нього про деякі вісти від своїх людей, та про долю свого мученого народу, що мені дуже лежить на серці... З приємністю довідалася, що в цім році припадає 25-літній ювилею другарні Гол. Спасителя. З тої нагоди жилаю Вам Впр. Отці ще многі і многі літа працювати з великим успіхом на Славу Божу і добра та спасення свого народу... А за 25 літ невтомної праці, хай Всевишний Вас обдарить своїми благими дарами... А вдодатку, нову машину, так Вам бажану і конечну. Нажаль не година помогти, але чим можу тим поможу: молитвою. Прошу Бога щоб Він Сам промовив до сердець людий доброї волі, щоб ті, що можуть дали багато, а повно вкоротці машина піде в рух, не щоб руйнувати, але здобувати світ... Щасть Вам Боже, Воїни Христові здобути цілий світ для Нього, щоби всі як один зєднались під прахором Христа... **Ольга Дж.,** (скитальщина).

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.—Рідна Школа в Часі Вакацій

МИ мусимо робити все, що можливо, щоб ми могли розвиватися на канадійській вільній землі. А не пропадемо, а противно зможемо затримати своє національне обличча, якщо будемо шанувати католицьку релігію на якій розвивалася протягом століть українська культура, якщо будемо плекати свою рідню мову, та задержимо в наших серцях любов до нашої вікової традиції. На таких основах можемо розвиватися тут у Канаді, можемо жити, розвивати нашу культуру та можемо колись помогти нашим землякам що під цю пору не мають нагоди, щоб свобідно жити. Релігія католицька це неоцінений скарб. Ми мусимо радуватися, що можемо користати з тих скарбів які криються у тій великій скарбниці з якої можемо черпати скільки самі забажаємо. Українська мова це основа на якій мусимо розвивати наше культурне життя. Наші звичаї, які вони гарні, який скарб скривають в собі. Все те однак дуже часто ми занедбуємо, полишаємо в забуттю, позволяємо, щоб ті правди великі, які містяться в нашій релігії, мові та традиції, щоб вони були лиш марною, пустою буквою, не позволяємо, щоб те все стало духом. Памятаймо, що все те стане духом наколи наше молоде покоління буде в силі з тих вели-

ких скарбів користати. Релігія, наша рідня мова, наші звичаї мусять стати скарбом, який молоде покоління потрафилоб оцінити, його зрозуміти, полюбити використати те все у своїому життю. До того треба молодому поколінню дати можність нагоду. Нема часу протягом шкільного року, треба старатися зорганізувати молодь в часі вакацій. Вакації довгі, треба отже з них скористати.

Так отже зробила кольонія Модельфарм, яка постаралася при помочі особлившого комітету зорганізувати в себе в часі сьогорічних вакацій Рідню Школу а також вчити дітей катехизму. Комітет відразу зрозумів, що до такого гарного діла найкраще надаються наші Сестри Служебниці. Вони вміють ліпше як хтонебудь провадити Рідню Школу а також гарно навчать дітей катехизму. Дня 5 липня приїхала Сестра Мехтильда та Сестра Тереса до Модельфарм та почали свою важку працю. Комітет подбав про це, щоб Сестри могли давати кляси у школі у містечку Вест Бенд, Саск., мешкаючи в хаті пані Дубровної, в хаті якої Сестри вже нераз мешкали. Розпочалася тяжка праця. Дітей зголосилося 66, з того католицьких 45 а православних 21. Діти радо приходили на науку, багато користали, лиш треба жалувати що не всі дооколишні українці постаралися про це, щоб їхні діти пішли на науку Катехизму та навчилися своєї мови, свойого письма. Сподіємося, що слідуючого року того вже не буде а всі зроблять те, що повинні зробити в таких обставинах. За той час діти дуже багато скористали тому, що наші діти люблять своїх Сестер, які потрафлять їх гарно та багато навчити в короткому часі. Признати мусимо, що діти переходили гарно клясу за клясою та гарно було дивитися, як то вони робили поступ у Релігії та у своїй власній мові. Що Сестри не жалували труду та багато намучилися і рівночасно багато навчили свідчить той факт, що кромі того, що діти вчилися своєї мови та Релігії діти дали два рази великі концерти. А дуже добре знаємо, що навчити дітей концерту то не така легка справа. Люди самі переконалися чого можна навчити дітей за так короткий час а навіть найбільші скептики мусіли признати рацію Сестрам. Перший раз концерт відбувся дня 29 липня а потім дня 1 серпня по відправі в церкві всі люди зійшлися до гарного нового народного дому й там мали нагоду на власні очи переконатися чого потрафлять навчитися діти, коли мають до того нагоду. Я сам особисто був захоплений концертом який так гарно вдався, а в душах дітей полишився спогад на довгі роки. Щоб входити подрібно у всі точки програми забралоб нам багато часу та мушу ствердити, що всі 13 точки програми дуже подобалися публиці так гарним виконанням як і ріжнородністю. Такі програми скоро не виходять з памяти.

Діти, що увесь місяць липень вчилися катехизму та рідної Школи не скоро забудуть про ті гарні дні, що їх провели під оком Сестер, тому, що багато скористали. 30 липня 56 дітей висповідалися. З того 7 дітей перший раз приступили до Першої Сповіди та

Першого св. Причастія. Одного лиш можна жалувати коли було при кінці місяця дивитися на те все, а іменно, що не всі ще зрозуміли та сповнили свій великий обовязок як належалося зробити. Одначе то був лиш початок а памятати треба що кожний початок тяжкий.

Всетаки мусимо признати, що парохія Модельфарм, Саск., це високопатріотична та глибоко релігійна парохія, що може послужити за приклад другим парохіям. Подивляти мусимо Комітет Рідної Школи, який помимо ріжних перепон перепровадив таке велике, та корисне діло. Тому належиться йому особливша подяка. Пр. Сестри, що вчасі вакацій хотіли принести таку велику поміч парохії заслугують на це, щоб парохія їм була довго вдячна за так гарну безінтересовну працю. Сердечна подяка належиться також тим усім, що якнебудь причинилися до того, щоб Рідня Школа та Катехизм міг відбутися в парохії. Інші парохії повинні не забувати за той великий обовязок, який мають всі, щоб дбати про виховання своїх дітей. Парохії на Модельфарм желаємо ще краще перевести у себе Катехизм та Рідню Школу слідуючого року.

Очевидець.

ВІСТИ З БРЕНТФОРД, ОНТ.

Для соток українців з Брентфорду неділя 15-го серпня остане ться довго в памяті, як день незвичайного релігійного підйому й справді велитенської маніфестації візити Їх Ексцеленції Кир Ізидора Борецького до церкви св. Івана Хрестителя.

В неділю вранці вулицями Брентфорду, зо всіх усюдів, наближалися автами більші й менші групи наших людей. В годині 10 почалася процесія від улиці Сиденгем, з гарно прибраною дітворою, з хоругвами й церковною асистою. При дверях церкви після нашого стародавнього звичаю привитав Владику п. Іван Бялас хлібом і сіллю, а ВПр. о. Николай Копяківський передали церковні ключі. Ніколи не забудемо оцих зворушливих хвилин, коли Їх Ексцеленція вступили до нашої церкви а хор солодко співав "Буди імя Господне" під диригентурою пана Грицишина.

Маса вірних, з самого міста й околиць, побожно слухала святих і приємних мельодій Служби Божої. Провідник церемоній при вівтарі був Всеч. о. Мих. Заяць з Торонта. Пристоящими священиками при Їх Ексцеленції були Пр. оо. Н. Копяківський і П. Малюга. Діяконували Пр. оо. Библів і Іваночко. До асисти вівтарної були семинаристи з Ватерфорду. Були також приявні в часі Богослуження міські священики з чужих парафій, як також Лицарі Колюмба. У зворушливій проповіді до людей Їх Ексцеленція заохочували всіх наслідувати доброту нашого Найсолодшого Відкупителя.

По Службі Божій відбулося величаве прийняття в честь Їх Ексцеленції в парафіяльній залі. В цім бенкеті брали участь

В парохіяльнім домі на бенкеті в честь Преосв. Ізидора Борецького. Панна Дарія Чорняк подає Ексцеленції букет рож. — Сидять зліва на право: Їх Ексц. Із. Борецький, Пр. о. П. Малюга ЧНІ., В. І. Довден, майор міста, а дальше семинаристи ЧНІ. з Ватерфорд, Онт.; та Лицарі Колюмба.

крім згаданих гостей, ще місцеві достойники як п. Давден, майор нашого міста, й п. Купер, алдермен. Господарем бенкету був Пр. о. Малюга, наш новий душпастир. В коротких, але щирих словах зложили Їх Ексцеленції подяку, що прибули до нас і звеличали таке рідке бувале в нас торжество. В імені всіх парафіян і гостей вони зложили Їх Ексцеленції щирі побажання Божого благословення в новій діецезії. Потім панночка Дарія Чорняк, новоприбула дівчинка зо скитальщини, зложила Їх Ексцеленції гарні желання й вручила їм великий букет запашних рож.

В часі бенкету, в гарно прибраній залі, висловлювали різні промовці свої глибокі почування радости з приводу візитації Єпископа. Між іншими п. Давден, наш майор і щирий приятель українців зложив Їх Ексцеленції приємний привіт в імені всіх мешканців Брентфорду. Пан Ів. Лайтар,

Їх Ексцеленція Кир Ізидор Борецький, єпископ українців католиків східної Канади і Нової Фунляндії, відвідує Брентфорд, де перед номінацією на Єпископа був парохом. На знимці бачимо як після нашого звичаю витають Єпископа хлібом і солею та передають церковні ключі. На переді видно Всеч. о. М. Заяця; збоку Преосвященного: Впр. о. Н. Копяківського ЧНІ.

председатель церковного заряду, щиро подякував Їх Ексц. за їх обслугу в Брентфорді заки були іменовані єпископом, і пожелав їм обильних успіхів в новій Христовій ниві та передав гарний дарунок від нашої парафії. Дуже симпатично промовляв в імени всіх скитальців п. Роман Сікора. В своїй промові виявив велику вдячність канадійському правительству й канадійським українцям за нашу доброчинність "Для новоприбулих це велика потіха й розрада знайтися серед таких приязних людей... одинока розрада чоловікові на чужині, це церква", так сказав він. Потім всі зібрані заспівали многолітствіе для нашого найдостойнішого гостя, Кир Ізидора.

На останку забрали слово Їх Ексцеленція. В своїй промові подякували всім за гарний привіт і желання, та заохочували нас канадійців щиро ви-

тати наших новоприбулих, щоб вони чулися як вдома. В особливший спосіб підкреслили важність ходити до церкви, як рівнож шанувати наші релігійні й народні пісні та звичаї. Своєю красною промовою глибоко потішили й піднести на дусі наших скитальців. Їх Ексцеленція в незвичайний спосіб інтересуються нашими новоприбулими. Тоді подали нам до відома, що канадійський уряд буде передавати через радіо по українськи всілякі інформації про Канаду, щоб новоприбулі могли лекше орієнтуватися нашими справами. При кінці своєї промови знов дуже гарно подякували всім за прийняття, й бенкет закінчено відспіванням національних і канадійських гимнів.

Присутний.

Прийняття для Скитальців

В неділю 29-го серпня парафія св. Івана Хрестителя улаштувала гарне прийняття в честь наших новоприбулих околиці Брентфорду. Це прийняття відбулося дуже величаво.

В годині 10.30 о. Малюга відправили Службу Божу й на ній причащалося багато парафіян і скитальників. Відтак ми всі пішли до парафіяльної галі де на нас усіх чекав смачний обід. На бенкеті було багато достойників, котрі представляли місто Брентфорд, провінціяльний і домініяльний уряд, як рівнож понад 50 скитальників. Привіт підчас бенкету виголосила пані Марія Данкович.

Святочні промови виголосили Всеч. о. прелат Вас. Кузьма, котрий недавно тому прибув сюди з Австрії. "Ми дуже радіємо цим християнським приняттям, котре ви сьогодні нам улаштували... нехай воно буде не тільки великою маніфестацією, але дійсно активним ділом християнської любови."

Пан Ю. Давден, майор міста Брентфорду, зложив дуже сим патичний привіт для всіх новоприбулих. п. МекДоналд, посол до Оттави, своєю гарною промовою дуже вподобався всім слухачам. п. Горден, посол до провінціяльного уряду, витав усіх нових канадійських українців й заохочував їх вчитися англійської мови й канадійських установ. п. Кембел й п. Купер, місцеві дорадники й наші великі приятелі всім зложили гарний привіт. п. Ів. Лайтер, в імені парафіяльного заряду, зложив також найкращі побажання всім новоприбулим. п. Роман Сікора, своєю красноречевою промовою заохотив зібраних зложити якийсь дар для наших інвалідів на сухоти в Европі. Переведена збірка принесла $90.00. п. К. Грицишин, учитель хору, дав для новоприбулих кілька практичних завваг.

При кінці бенкету о. П. Малюга щиро подякували жіночому товариству, братству св. Івана Хрестителя, і УКЮ за таке гарне прийняття. В своїй промові виявили велику любов до Церкви й до нашого народу. "Релігія сила народу... нема правдивого патріотизму без релігії."

Бенкет закінчено многоліттєвим і національними гимнами. По бенкеті була гарна забава переплітана музикою і співами.

Присутний.

ЙОРКТОН, Саск.—Марійська Дружина при Академії Пресвятого Серця в Йорктон, Саск., зі своїм духовним провідником ВПреп. о. В. Корбою ЧНІ., і Сестрами Служебницями. Членкині цьої Дружини зложили $155.00 на розбудову Академії, з чого $72.41 зібрали на "Тег Дей" підчас відпусту в Йорктоні. Це найбільший дар, що Академія дістала. —В заряд Дружини на 1947-48 рік входили слідуючі панночки: Предсідатлєка: Ґеня Лехман; Заступниця: Анна Шкільник; Секретарка: Ольга Библів; Скарбничка: Ольга Кукура. До Комітету Матери Божої: Єлена Юзик, Софія Благут, Марія Фідик. До Комітету Евхаристійного: Єлисавета Наконечна, Едита Бюсіз.

НОРКВЕЙ, САСК.: Посмертний Спомин бл. п. Г. Коваля

Дня 28 липня упокоївсь в Бозі, по ненадійній смерти на атак серцевої недуги бл. п. Григорій Коваль, фармар й ремісник в місцевості Норквей, Саск. Покійний прожив 57 літ.

Похоронні відправи довершились при великій участи людей дня 29 липня. Поминальні панахиди при тлінних останках покійного Григорія через два дні відправлено у домі, при участи трох священників. В дні похороні, відправлено соборну похоронну Службу Божу при участи з. священників, о. Ю Малого, місцевого пароха, о. М. Колодія, пароха у Канорі, й о. Н. Сірого, з Рама, Саск.

Через довгі роки, у родини Ковалів перебували на станції наші отці-душпастирі, коли приїзджали на відправи Богослужень до Норквей, за що були всі Отці завсіди вдячні й мило споминали побуття у панства Ковалів. Пишучий ці рядки. о. Н. Сірий, спеціяльно є вдячний, що майже через 7 літ перебував у домі згаданої родини.— За це буде про покійного Григорія й рідню памятати у св. молитвах.

Покійний Григорій своїм ненадійним відходом у вічність полишив у великому смутку

стареньку матір Анастазію, жену Пелагію, з котрою прожив 37 літ у супружому житті, три сини: Михайла, Николу, Богдана, й дві доньки: Анну й Елену, котрі вже е всі подружені, крім сина Богдана.

Оставив рідного брата Дмитра в Торонті, й одну сестру, також і 6 внук.

Бл. п. Григорій Коваль через цілий час свойого побуття на фармі у Норквей, жив дуже гарно зі своею рідне, сусідами й людьми згаданої околиці. Виховав разом зі своею женою всіх своїх дітей як належить виховувати. Вся рідня є вихована у правдиво католицькій вірі та як найкраще в канадійському й національно українському дусі.

В часі похорону при послідному цілованні, люди зложили на духовний вінок Сл. Божих $45.00, котрі гроші розділено чотиром священикам, щоби відправили Сл. Божі за вічний упокій душі Григорія.

По похороні в часі похоронного обіду у домі родини Ковалів, переведено збірку на всю нашу українську католицьку пресу, котрої то преси бл. п. Гр. був сталий передплатником й читачем. Зібрано $50.00. З цеї збірки уділено кожній часописі призначену часть. На Гол. Спасителя уділено $10.00. Нехай Всемилостивий Господь прийме душу бл. п. Григорія Коваля до вічної радости. Всіх нехай щедрих жертводавців Всемогучість Божа обильно винагородить у всіх дочасних й духових потребах.

Нехай Бог милосердний, у тяжкому смутку й горю утрати мужа й батька потішить всю Рідню небіщика. Не забудемо за Тебе бл. п. Григоріе у наших св. молитвах.

Вічная Тобі Память!

Подав Всеч. о. Сірий.

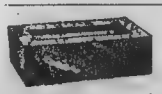

ПРОСИМО

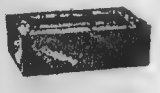

ЛАСКАВО ПОМОГТИ

ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ ПРЕОБРАЖЕННЯ Г. Н. ІС. ХРИСТА ПРИ КОЛЄГІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В РОБЛИН, МАН.

Свої жертви на фонд будови церкви в Роблині переслали отсі добродії: По **$1.00:** В. Черепущак, С. Ханас, А. Мазурик, Г. Рубай, М. Никифорук, О. Черевик, К. Лучка, Ів. Войтович, А. Василишин, І. Манько. По **$2.00:** А. Ливен, М. Тракало, С. Малайний, М. Самотілка, М. Перепелюк. По **$3.00:** С. Гузяк, М. Величенко. По **$4.00:** І. Кузмінській, Й. Явний, П. Пешко. По **$5.00:** Р. Патронюк, Д. А. Олексюк, А. Лясовик, М. Т. Мисько. По **$10.00:** М. Явний, М. Собко. По **$15.00:** С. Цимбалістий.

Хто слідуючий? Красно дякуємо за ласкаві жертви всім жертводавцям. Нехай Ісус Христос якнайщедріше винагородить кожнього жертводавця за його добре діло.

оо. Редемптористи, Роблин, Ман.

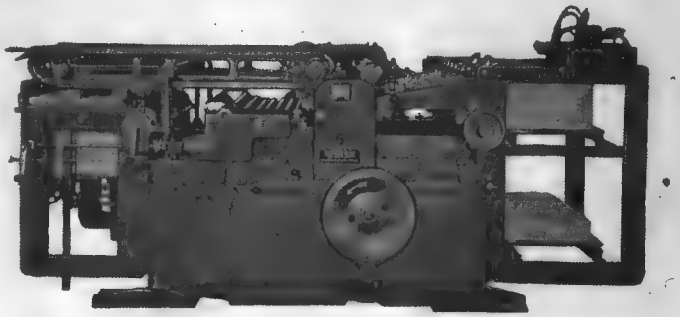

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Тому, що вже наш ювилей добігає до кінця, стараймся скористати ще з часу що оставсь, щоб показати, що любимо й цінимо свою Церкву, свій нарід та державу. Отже присилайте свої щедрі жертви на закуп нової машини, яку бачите на знимці. Кожна жертва буде подана в Голосі Спасителя..

Продовжуємо далі лісту щирих жертводавців в такім порядку, в якім вони приходили:

пані А. Косован, Винипеґ 1.00
А. Ґаламаґа, Детройт ... 2.00
Н. Клим, Ґоргам 2.00
Дж. Грисенко, Амстердам 2.00
А. Н. Матирнюк, Дніпер. 1.00
пані Р. Малиса, Фирбенк . .50
Ф. Романовський, Теодор .50
Ів. Федорович, Веверлі .. 1.00
Мих. Хомин, Тиндал .... .50
Ф. Вангелла, Винйярд ... .50
А. Богачевський, Ланиген 1.00
П. Хруник, Вест Бенд 5.00
пані Б. Корлик(Гемилтон .50
Марія Карлос, Ґлінела... 1.00
Н. Окон, Ґрейт Нек 1.50
Вар. Слотюк, Сарто 1.00
пані Р. Сінго, Кірк. Лейк .50
Павло Марцинюк, Кридор 2.00
Марія Павлюк, Ґіл. Плейн 5.00
пані Е. Курило, Делф... .50
П. Зарічанський, Голтер. 3.00
пані Е. Библів, Йорктон.. 1.00
А. Сукнацький, В. Мавнтен 2.00
Й. Кіселевич, Ґералд 5.00
К. Білінський, Панічай .. 5.00
С. Ґулавський, Гемтремк. 1.00
А. Балак, Грендвю 1.00
Н. Дж. Базюк, Вайта 2.25
П. Палцат, Ст. Майкел .. 2.50
П. Іванця, Чізголм 5.00
В. Задорський, Сендвіч .. .50

Гр. Евасюк, Ст. Мартин ..	1.50	Анна Градовий, Інвуд	2.00
Ева Якубець, Липтон	1.00	Т. Коновальська, Детройт	10.00
М. Сурдинський, Едмонт'н	1.10	І. Яворський, Гімлі, Ман...	.50
Н. Лисюк, Гвайт Біч	1.00	С. Еваночко, Паркервю ..	1.00
А. Гуцуляк, Ківатин	2.00	П. Корзиновський, Верегін	1.00
А. Черевик, Верегин, ...	5.00	Н. Василик, Тикфілд	2.10
п-і А. Демчук, Вілкис Бар	1.00	П. Колишир, Саскатун ..	.50
М. Мудрецький, Нантікок	1.40	Анна Коліер, Порт. Л.О..	1.00
М. Мудрецький, Нантікок	2.00	В. Б. Пенсак, Вайкавнт ..	1.10
пані Дж. Росс, Равнд Гил	1.00	Р. Гуска, Норквей	2.00
М. Скочила, Торолд С. ..	3.00	о. Теодорович, МКіспорт	1.00
пані Д. Шумінська, Ш. Дл	.50	Ілія Попик, Вест Бенд ..	5.00
Кат. Баранік, Олифанд ..	1.00	А. Марущак, Прері Ривер	1.50
П. Стечишин, Бруклин ..	5.00	В. Гуцуляк, Сенд Лейк..	.50
Розалія Фарина, Н. Велей	1.00	М. Барановська, Кридор..	1.00
Ів. Плевак, Словсбург ..	1.00	(Далі буде).	

ПРИГАДКА...

ПРИГАДАЙМО СОБІ, ЧИ МИ ЗЛОЖИЛИ СВОЮ ЩИРУ ЖЕРТВУ З НАГОДИ ЮВИЛЕЮ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ, ЯКА ЯКРАЗ МАЄ СЛУЖИТИ НА ЦЕ, ЩОБ ЯКНАЙКРАЩЕ РОЗШИРЯТИ ПИСАНЕ СЛОВО ПОМІЖ НАШИМ УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ, У КОЖНІЙ ХАТІ? ТОМУ ПРИСИЛАЙТЕ СВОЇ ЖЕРТВИ НА АДРЕСУ:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.

"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.

"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.

"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.

"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

АРРАН, САСК.—Весільні Дзвони

Дня 26 червня вступили в стан супружий Дмитро Німець і Ольга Боднар. Звінчав їх Всеч. о. Ю. Малий в церкві св. Ів. Хрестителя в Арран місті. Весільна забава відбулася в суботу вечером в п-ва Німець, а опісля в пана Боднара. З тої нагоди зроблено збірку на українські установи, та приділено на Голос Спасителя $2.00. Всім жертводавцям складаю щиру подяку, а молодій парі: Божого обильного благословення та многих і щасливих літ.—Т. Демуч.

Щиро дякуємо за память та грошеву поміч. Нехай Всевишний щедро винагородить всім жертводавцям. З осібна желаємо молодій парі щедрих дочасних і душевних дарів.

Адміністрація Г. Сп.

ХТО ВИГРАВ?

В неділю 22 серпня відбулась розігравка в користь будови церкви Преображення ГНІХ. в Роблин, Ман. Нагороди одержали слідуючі:

А. Лясовик, Н. Ясінська, С. А. Трафаненко, М. Оконь, В. Ів. Чухрій, М. Е. Колебаба, П. Козосвист, М. Гречка, Гр. Козяк, і П. Лідоновк.

З цеї нагоди щиро дякуємо всім, що самі закупили книжечку, чи більше книжечок тикетів, чи їх розпродували між другими, або зложили свою жертву на фонд будови церкви. Нехай Ісус Христос, джерело всего добра, якнайщедріше винагородить усіх наших добродіїв, що трудом і жертвою причинились до цієї розігравки.

оо. Редемптористи,
Роблин, Ман.

ВІДОМОСТИ ПРО П. КОНОВАЛЬЧУКА

Певно, що шановні Читачі Голосу Спасителя дальше цікавляться й бажають знати та помагати вище згаданій особі. З його останнього листа довідуємось, що пан П. Коновальчук переїхав амбулянсом з санаторії в Ст. Віталь, Ман., до Ст. Боніфас шпиталю на другий період курації стреп томісином.

Просимо всіх читачів і добродіїв дальше не забути за нього не лише в молитвах, але також по можности помогти й матеріяльно.

п. Коновальчук закінчує свого листа тими словами:

"Всім добродіям, що були ласкаві прислати свої щедрі жертви навіть і по три рази, я їм всім щиро сердечно дякую з глибини мого серця, як за найменшу жертву. Буду просити Господа Бога за їх здоровля, щоб Господь Бог їх кріпив кріпким здоровлям а також прожили довгим життям. — Сподіюсь, що добрі люди мені поможуть..."

П. Коновальчук

ХТО ПРИДБАЄ 10 НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ, дістане в дарунку, гарно в шкіру оправлений молитовник "З НАМИ БОГ"— де є ріжні молитви; приготовання й поучення до св. Сповіди; ріжні набоженства, Хресна Дорога; поучення як молитися на вервиці; Служба Божа, Вечірня, Утреня, Панахида, Молебні, Акафісти, Тропарі й Кондаки на всі неділі і свята в році; численні пісні й кляди. Вкінці є коротка історія української католицької Церкви.— Добрий папір, ясний і легко читкий друк, гарні численні образки. Сторін 512.

ОГОЛОШЕННЯ І ПРОСЬБА

Я нище підписаний, українець-католик, дяк і дирігент хору, прошу дуже укр. парохії, чи їх заряди помогти мені приїхати до Канади. Я з вдячністю буду Вам працювати в парохії, то є: дякувати й вчити хору, і т.д. Мій адрес є:

M. Diakiw,
10R Camp 148,
Landeck, Tirol, Austria

ПРОСЬБА

Я з родиною здоровий, та здібний до праці, 4 особі, сиджу вже 4 роки на скитальщині в Німеччині,—пошукую праці, чи то на фармі, чи в якій небудь робітні. Хто бажає робучої сили, нехай постарається про наш приїзд, а ми всі будемо Вам до смерти вдячні, та щиро будемо працювати.

Ось наші імена: Дмитро Федорак, ур. 3. 10. 1910. Моя жена Катерина ур. 12. 9. 1910. І син Роман ур. 29. 10. 1923 і мати Анастазії ур. 13. 11. 1887. Щераз дуже прошу наших братів українців з Канади поможіть мені. Я немаю жадної рідні в Канаді. Моя адреса:

Dmytro Fedorak,
13 b) Mittenwald,
Jager-Nsserne Bl. A/1, 158 A.
PCLRO Team 6. Ukrainian lager
Bavaria, Germany.

ВІДНОВІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ!

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на ковертї, коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено, напр. 10 48,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1948, 11 48: листопад, 1948.

Приєднайте хоч ОДНОГО НОВОГО Передплатника для Голосу Спасителя

ЦЕРКОВНІ СВІЧКИ— Централя Українців Католиків повідомляє, що має на продаж багато, ріжного світла (свічок). Проситься церковних зарядів писати та замовляти у них. Свій до свого; Адреса:

UKRAINIAN CATHOLIC COUNCIL
49 KENNEDY ST., WINNIPEG, MAN.

ПОДЯКА

Отсим складаю прилюдну і щиру подяку Пречистій Діві Марії Неустанної Помочі, за вислуханя молитов. (Хорий скиталець):

Mykola Lycho,
Wald sanatorium, Dr. Schroder,
(16: 6) Schomberg, Kr. Caliw,
French Zone, Germany

ПОШУКУЄ:

Маріян Задорецький, 75 літний америтований інспектор укр. коопер. банку "Дністер" у Львові, бувший сотник Укр. Г. Армії з 1918 р., син бл. п. Отця Теофіля, пароха Гринева і Коцурова, п. Бібрка, коло Львова, **пошукує** своїх односельчан і знакомих і просить о якусь матеріяльну поміч, бо знаходиться зі своєю рідною на скитальщині в невідрадним положенні. Адреса:

Marian Zadorecky,
Ukr. DP Camp, Orlyk,
Blok 1/189, Berchtesgaden Strur.
Bavaria, Germany.

В неділю, 15 серпня відбулося торжественне посвячення пятьльотової площі під будову церкви св. Петра й Павла в Ст. Боніфас, Ман. Парохом є Всеч. о. К. Гаврилів. В скорім часі зачнуть будову церкви. Просимо всіх добрих і щедрих людей о поміч.

УВАГА САСКАЧЕВАН ПРОВІЦІЯЛЬНИЙ З'ЇЗД БУК-а І УКЮ відбудеться в Састкатуні в днях 9-го і 10-го ЖОВТНЯ. Запрошуеться всіх укр. католиків.

Появилась нова книжечка: "ЯК МОЛИТИСЯ НА ВЕРВИЦІ." Хто бажає довідатися та навчитися як молитися на вервиці, нехай читає її. Жовтень є якраз місяцем вервиці. Ціна 15ц.

UKRAINIAN CATHOLIC COUNCIL
49 KENNEDY ST., WINNIPEG, MAN.

Вже Вийшов МОЛИТОВНИК

"З НАМИ БОГ"

ТРЕТЄ ВИДАННЯ, —512 СТОРІН,— НА ДОБРІМ КНИЖКОВІМ ПАПЕРІ,— ГАРНО ОПРАВЛЕНИЙ.

ЦІНА $2.50 — з пересилкою $2.60

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ПОЯВИВСЯ НОВИЙ КАТЕХИЗМ

НАША РЕЛІГІЯ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійській мові, третє поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе.

Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.

ЦІНА 25с. — з пересилкою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
CATHERINE STREET,
YORKTON -- SASK.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск.
Передплата на рік в Канаді $1.50—За границею Канади $1.75.
Одно число 10ц. — Друкується за дозволом Церковної Влади.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.50 per year in Canada—$1.75 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Рік 20, ч. 10 Жовтень 1948

о. Михайло Горечко

ПРАЗНИК ХРИСТА ЦАРЯ . . .

І сказав Йому Пилат: Чи ти цар...? Відповів Ісус: Я цар. (Ів. 18, 33-37)

МИ є свідками, як по великій світовій війні світ щораз більше тоне у злі. Життя приватне і публичне щораз більше стає поганське, одним словом гріх і зіпсуття залили всі області людського життя. До цієї кризи людського духа прийшла ще і матеріяльна криза, і здавалося б що не буде цьому кінця. Причиною всього лиха це якраз забуття про Бога, потоптання і збезчещення Його святих законів.

Щоб у світі привернути назад царство Бога, щоб усе наше життя було згідне з волею Божою, щоб світ вже раз отямився і завернув на дорогу правди, св. Отець Пій XI в 1925 році проголосив свято Христа-Царя, яке мається торжественно обходити в останню неділю місяця жовтня. Маємо вже раз рішитися, до якого табору хочемо належати: чи маємо дальше тонути в злі і закотитися у вічну пропасть, чи завернути на дорогу Божих заповідей і змагати до вічної щасливости.

Христос з титулом царя народився. Три царі, що хотіли віддати Йому поклін, питалися за Ним: *"Де народився цар жидівський?"* І на Христовому хресті було написано: *"Ісус*

Назаряним Цар Юдейський." Христос має бути царем нашої душі і серця, наших гадок, слів і діл. Ціле наше життя має бути службою Христові-Цареві. Пригляньмося блище нашому Цареві. Прийшов Він на цей світ, щоб спасти наші душі і дати їм життя вічне. Ходить від села до села, від міста до міста і шукає заблудших душ-овечок, відпускає гріхи, дає хворим і неулічимим здоровя, а навіть воскрешає померших. Взагалі милосердиться над упавшим людським родом. А як люди Йому віддячились? Хочуть Його укаменувати, а коли це не вдається, доходять вже до вершка своєї підлоти і злоби. Ловлять Його підступно, удають з себе архилояльних римських горожан, оскаржують Христа о державну зраду, кажучи, що він бунтує нарід, не каже платити податків і сам називає себе Христом-Царем. Чужинець Пилат має більше серця для Ісуса, як жиди, хоче Його рятувати, користає зо звичаю і каже: "Кого вам під великдень випустити: *Ісуса чи Вараву розбійника?"* І що ж? Нарід волів розбійника Вараву, ніж Ісуса, і кликав шаліючи: *"Вараву—Вараву!"* О, християнине, там і твої гріхи були і також кричали: *"Вараву-Вараву, не Ісуса!"*

Скажи, які щодня твої думки, розмови і діла? Чи твоє життя кожний день не кличе *"Вараву—Вараву"?* Чи ти своїми гріхами не видаєш Ісуса на муки? Чи не твої гріхи бичують тяжко Христа? Чи не під твоїми гріхами паде Христос три рази, а ціле пекло радіє і кличе: *"Радуйся, Царю Юдейський, що маєш таких християн!* Вони Тобі присягали вірність, а мене відрікалися. Дивись: Ти за них даєш життя, а вони Тебе не хочуть, ні Твого царства, тільки мені дали свою душу, мене вибрали!"

Але ходім на Голгофту і придивляймося. На хресті між небом і землею висить прибитий Христос з терновим вінцем на голові.

Що за страшну муку терпить Христос за твої грішні думки й пожадання, за гріхи твоєї голови! Христос має бути царем твоїх гадок, там не сміє бути ніщо грішне. Він дорого купив собі твою голову. Очі Христа залиті потом і кровю за те, що твої очі так часто споглядали з грішною пожадливістю на погані речі, споглядали з местю, гнівом і заздрістю. Хорони свої очі, бо вони є вікнами, якими входить диявол до твоєї душі. Язик Христа висох з горячки і болю, а до цього Йому давали пити оцет з жовчю. Так Христос покутує за гріхи твого язика. Скільки то прокльонів, обмов, обчернень і нечистих бесід перемолов твій язик у твому житті! Скільки то по судах вже відбулося розправ за гріхи язика! Дивись дальше! Плечі

Христові страшно аж до кости покраяні. Христос так терпить за твою нечистоту. Бік Його списом проколений! Це за грішні пожадання твого серця. На обидвох руках великі роздерті рани, ціле тіло повисло на цвяхах. Брате! Це за гріхи твоїх рук так терпить Христос. Своїми руками ти брав чуже добро, других побивав, а може, не дай Боже, і родичів. Ті твої руки були посвячені на святім хрещенні і мироиомазанні, а ти їх збезчестив і до чого уживав? Христос має мати все власть над твоїми руками. Він їх Цар!

Так само тяжко ноги Христові поранені за гріхи твоїх ніг. Тобі на хрещенні помазано ноги св. єлеєм, щоб ти ними ціле життя ходив *"по стопам заповідей Христових,"* а ти ними ходив днями і ночами по гріхи. Тільки дорогами заповідей Христових маєш ходити, бо Він є правдивою *"дорогою, правдою і життям."* Як дорого ми коштували Христа, бо *"не тільки сріблом, або золотом віджуплено нас..., але дорогоцінною кровю Христа, як непорочного й чистого ягняти"* (I Петр. 2, 6).

Ми Його переслідували своїми гріхами мов Савло, а Він нас заєдно переслідував своєю царською любовю і з жалем кликав до нашої душі: *"Савле, Савле!—чому ти мене переслідуєш?"* Переслідують Христа-Царя і Його Церкву не тільки поодинокі люди, але цілі товариства, а навіть і держави, як це напр. в царстві сатани, червоного ката в большевії. Там прогнано Христа-Царя з родин і зо школи, збурено церкви, нарід замучено голодом і Соловками, нашу дорогу землю, благословенну колись св. Андреєм, перемінено на царство сатани. Ах, Боже! Прийми покуту того народу за всі його гріхи і вже раз змилосердися над ним! В світі є два табори, Христа-Царя і диявола, який опанував приватне і публичне життя, тому осторога: *"Трезвіться і чувайте, бо противник ваш диявол ходить, як рикаючий лев, і шукає, кого б пожерти"* (I Петр. 5, 8). Встаньмо вже раз зо сну байдужности, вставаймо під прапор Христа-Царя за славу Божу, за спасення наших душ. Бо до кого ж підемо ми тепер, що плачемо на ріках вавилонських, по поміч? *"Господи, до кого ж підемо? Ти маєш слова життя вічного."* Вставаймо в ряди світських апостолів Католицької Акції, нас сам Христос-Цар кличе з любовю: *"Прийдіть до мене всі знеможені й обтяжені, а я вас успокою"* (Мат. 11,28) Нехай на нашій землі понесеться могутній клич: *"Цареві віків, безсмертному, невидимому, єдиному Богу честь і слава по вічні віки. Амінь."* (I Тим. 1, 17).

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ХРЕСНА ЖЕРТВА ІСУСА ХРИСТА

НЕВПИННІ жертви, що люди віками складали Богові, виявляють нам потужне прагнення людства помиритися з Богом, наблизитися до Творця, стати любими Його дітьми, примирити небо з землею.

Людство зазначує це прагнення жертвами, бо жертва це найкращий вияв богопочитання. В жертві включається віра в Бога, признання Його недосяжної величі, вдячність за добродійства, бажання переблагати за зневаги...

Скільки ж звірячої крови проллялося, поки в світі зявився Христос! Стільки ягнят, волів, голубів згоріли на жертівниках світу! *Без проливу крови нема відпущення провин,*—каже св. Павло (Євр. 9, 22). Всетаки люди не зуміли помиритися зо своїм Творцем! Всі ці старозавітні жертви зображали, заповідали Жертву Ісуса Христа на Голгофті, що мала привернути людям затрачені добра, зняти пятно первородного гріха, відчинити замкнене небо, повернути рабів у Божих дітей. *Старий завіт був праобразом Нового Завіту,*— каже святий Августин.—*Неможливо,*—кличе святий Павло, — щоб кров *волів і козлів нищила гріхи,* бо замала в ній сила для такого діла! (Євр. 10, 4).

Один Христос, Бого-Людина, міг гідно та вповні направити прогріх наших прародичів і запевнити людям прощення гріхів, примирення з Богом, вічне спасіння. *Бо нема під небом іншого йменя, яким ми мали б спастися!* (Дії: 4, 12).

Чому ж Христос згодився стати Жертвою людства? Чому пішов на жорстокі муки, змиваючи власною кровю їхні беззаконня з лиця землі? —Христос Спаситель, зодягаючись людською природою, стався Посередником між Богом і людьми: *Один бо Бог і один Посередник між Богом і людьми,— Людина Ісус Христос.* (І Тим. 2, 5). Люди зневажили Бога, чому й самі не зможуть помиритися з Ним, не потраплять наблизитися до Нього, бо образили Його. Розсварені люди послуговуються посередниками, як бажають помиритися після сварки. Не йдуть звичайно самі перепрошувати, але посилають особу, що мила зневаженій ними людині.

Так й воно з людьми. Бувши грішні сотворіння, ніяк не потраплять вповні переблагати ображеного Бога, бо безсильні належно надолужити за гріх. Тут треба б безконечного надолуження. Де ж слабенька людина годна здобутися на подібне надолуження, коли вона слабе й грішне сотворіння? Пропаща б була наша доля, якщо б Христос не був прийшов на світ! Були б ми проживали в Божім прокляттї та в прокляттї були б померли, не добившись до небесної батьківщини!

Хресна Жертва Ісуса Христа

Христос доконав для нас чого ми ніколи не доконали б! Христос водночас Бог і Людина. Бувши Богом, дорівнює гідністю Отцеві та Святому Духові. Своєю ж людською природою рівняється з людьми, вподібнюється до них, ставться нашим Братом, чому годен посередничити між людьми та Богом, бо своєю істотою стоїть між Творцем і сотворінням. Правда, це посередництво одного коштуватиме Його, але Він на це годиться, бо Він *Великий Первосвященик* людства (Євр. 4, 14), що гідністю та могутністю безконечно перевищує старозавітніх священиків, бо Він заразом Бог. Христос став Священиком у першій хвилині свого земського існування, прийнявши помазання священиче від божества, що пробувало в Ньому, і залишиться Священиком повік: *Але Цей*—Христос— *має вічне священство, бо повік лишається,* не підлягаючи жорстокій тиранії смерти, що виривала священство старозавітнім священикам (Євр. 7, 24).

Тоді й Він згодився направити Адамів гріх і надолужити за людські беззаконня, промовляючи до Вітця, як увіходив у світ у хвилині втілення: Отче, *Ти не схотів жертов і* людських *приносів* з муки, оливи, вина, ягнят, *але тіло мені приготовив. Ти не вподобав собі цілопалення та жертви відпокутної. Тоді я сказав: Ось я, йду, щоб волю твою чинити, Боже,* щоб принести тобі в жертву своє власне тіло, кров, життя, бо одна тільки жертва Боголюдини гідно вшанує тебе та безслідно знищить фатальні наслідки первородного гріха. (Євр. 10, 5-7). Людські жертви безсильні та маловарті в Божих очах, як іде про належне сплачення довгів за безчисленні гріхи.

Христос, Посередник і Священик, прославить Бога та надолужить Йому за зневаги людей, бо ж це священичий обовязок: *Кожен бо первосвященик, що споміж людей вибирається, настановляється він для людей на службу Богові, щоб приносив дари та жертви за гріхи.* (Євр. 5, 1).

Христос уповні виповнив це завдання. Надолужив Богові за наші гріхи, виднав людям затрачену Божу ласку та прощення провин. Власною людською природою заступив старозавітні жертви, що люди складали Богові замість свого життя, яке повинні були пожертвувати Богові як гідне надолуження за зневаги. Отак Христос виручив нас. Віддав своє божеське життя, помер за нас, щоб ми не мусіли вмирати для успокоєння Божої справедливости.

Дивне воно неабияк! Бог умирає за бідних людей! Безгранична любов змусила Христа до геройства. Історія світу закарбувала в своїх памятниках імена героїв, що сміливо йшли на смерть за своїх друзів. Святий Вінкентій Паолійський відвідав ліонську вязницю. Стрінув там пригнобленого засудженця на галери. Нещасний ридав перед Святим, бо залишив жінку та діти на певну загибель. Святий зворушився. Передягнув засудженця в свою одіж, беручи на себе лахмани арештанта. Вязень безпечно вийшов з вязниці, а Святий Вінкентій пішов на ґалеру покутувати його злочин, виставляючись на побої та знущання наставників.—Христос таксамо поступив з людьми. *Христос полюбив і видав за нас самого себе, як дар і жертву Богові* за нещасних дітей Адама. (Еф. 5, 2). Люди згрішили й мали бути покарані, як собі заслужили. Христос добровільно пожертвувався направити заподіяне Адамом лихо. Взяв на себе кару і ми стали вільні. *Людина Ісус Христос, що дав себе на викуп за всіх.* (І Тим. 2, 6).

Христос це другий Адам. Земський Адам занапастив людський рід посеред сміху, легкодушности, цікавости. Небесний Адам—Христос—вирятував їх від загибелі своїми невимовними стражданнями та муками. *Як через переступ одного на всіх людей перейшов осуд, так і через праведність одного прийшло оправдання на всіх людей.* (Рим. 5, 18).

Дорого коштувала Христа ця геройська любов, бо мусів іти на муки та смерть: *Він був поранений за наші гріхи та мучений за беззаконня наші, і ми його ранама вздоровилися... Він віддав свою душу на смерть і за проступників зробився посередником.* (Іс. 53, 5. 12).

Тільки кривава смерть Христова мала направити Адамів переступ, що погубив ввесь людський рід, привернути нам Боже дитинство, право до неба, життя ласки. *Він у своїм тілі Сам підніс наші гріхи на дерево* (хрест), *щоб ми для праведности жили,* позбувшись гріха та його прокляття. (1Пет. 2,24)

Христова Смерть на хресті це відпокутна, новозавітня Жертва. Почалася вона Страстями, закінчилася відданням життя на хресті, як вичерпаний Христос віддав свою блаженну душу в руки Небесного Вітця: *Звершилося. І голову схиливши, віддав духа.* (Ів. 19, 30). На жертівнику скривавленого хреста Спаситель став дійсним непорочним і невинним Ягнятем, що пожертвувалося за людство: *Це Боже Ягня, що гріх світу бере.* (Ів.І, 29). Бере цей проклятий гріх, щоб затопити його навіки в своїй пречінній крові.

Христос—Добрий Пастир, що за вівці радо склав життя. Сам Він був тут Священиком і Приносом (жертвою), жертвуючи Божій справедливості своє збичовоне тіло, дорогоцінну кров, болі, конання.

Христова смерть це дійсна, не метафорична жертва. *На жертівнику хреста Христос кривавo пожертвував себе!*— твердить Тридентійський Собор. Святий Павло виразно зазначує, що Христова смерть була дійсною, відпокутною жертвою за гріхи світу: *Бог дав Його* (Христа) *на жертву примирення в крові його..., щоб виявити свою правду*— ласкаву справедливість, що згодилася помиритися з людьми за належний викуп —*через відпущення давніше вчинених гріхів* (Рим. 3, 25). Деінде ж додає, що відпокутна смерть Спасителя виднала нам пробачення провин: *Ми оправдані його кровю.* (Рим. 5, 9).

Святий Кипріян виясняє: *Господь і Бог наш, Ісус Христос, є Первосвящеником Бога Отця. Він пожертвував себе Вітцеві та звелів відновляти цю жертву на спомин про себе.*

В кривавій смерті Ісуса на Голгофті є все, що становить

жертву: *Видний принос* (Дар): Христове Тіло скатоване, Його Пресвята Кров, що по хресті сливає струями.

Священик приносить її Богові: Христос є Божим Первосвящеником, від якого походить всяка священича власть поміж людьми: *Ти Священик навіки за порядком Мелхиседековим.* (Євр. 5, 6).

Принос-жертва видна, бо на очах всього Єрусалиму виницується посеред невимовних мук і болів розпяття, синіє, костеніє, проходячи всі фази людської смерти. Так люди нищили теж свої приноси-дари на Божу честь, щоб ніхто не міг користуватися тим, що принесли Богові в жертву.

Була це *добровільна жертва,* бо ніхто не змушував Христа вмирати за невдячний, людський рід. *Я власне життя віддаю. Ніхто його не бере від мене, але я сам від себе складаю його!"*—заявив сам Спаситель. (Ів. 10, 18).

Щоправда відкуплення недоконче вимагало Його смерти. Міг інакше зарадити нашому нещастю. Христос—Бог. Кожне Його діло, молитва, піст, умертвлення, праця, були Божі, тому й мали в собі безконечну вартість, бувши власністю другої Особи Божої, Втіленого Слова. Мавши безконечну вартість, могли вони надолужити Божій справедливості за всі людські беззаконня. Пресвята Тройця проте порішила, що Спаситель мав доконати відкуплення кривавою смертю на хресті. *Бо вподобалося, щоб у ньому*—Христі—*пробувала вся повнота і щоб ним*—Христом—*поєднати з собою все, примиривши кров'ю хреста його через нього, чи то земне чи то небесне.* (Кол. 1, 19, 20). За Божим декретом, на який Христос охоче погодився, один тільки обагрений Спасителевою кров'ю хрест мав примирити розгніваного Творця зо збунтованими сотвореннями, поєднати небо з землею. *Знайте, що не тлінним сріблом або золотом були ви викуплені від марного вашого життя,—але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного та чистого Ягняти.* (І Пет. 1, 18-19).

Болючою смертю Христос відпокутував наші гріхи. Якщо б ми були не згрішили, Христос не був би вмирав на хресті, бо не було б завіщо надолужувати Божій справедливості. Проклятий гріх—причина Страстей і Смерти Спасителя. *Він—надолуження за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу.* (І Ів. 2, 2).

Свята Якинта марне намагалася навернути одного опришка, великого грішника, якого боялися мешканці цілого Вітерба, бо такий жорстокий був цей розбійник. Свята молилася за його навернення, бо, хоч був злий, помагав бідним черницям, де

Свята була настоятелькою. Раз гарячіше ніж звичайно молилася за нещасного грішника, заклинаючи Христове Серце навернути його та врятувати від вічної загибелі. Спаситель відказав їй: Пошли його до шпиталю відвідати хворих!— Послухав Святої та пішов до лічниці, проходячи від ліжка до ліжка з різними подарунками. Отак увійшов він до самітньої кімнатки. Страх зібрав його, бо побачив страшно скатованого чоловіка. Нещасний!, закликав зворушений грішник, хто так немилосердно скатував тебе, пошарпав твоє тіло?— Зранений співчутливо споглянув на розбійника. *Закамянілий грішнику, це ти своїми розбоями, гріхами, безстидними вибриками так жорстоко поранив мене!*—І нараз хворий перемінюється в Розпятого Спасителя. Видіння триває заледве хвилину. Христос зникає, кажучи: Покайся, нехай моя проллята за тебе кров не йде намарне!— Розкаяний грішник хоче кинутися Спасителеві до ніг, але в кімнаті вже нема нікого...

Отак на Голгофті доконалася *Жертва Жертов,* що притемнила всі дотодішні жертви та назавжди заступила їх, бо вартує більше ніж цілий світ, надолужна смерть всіх людей і всіх анголів, бо ж пожертоване на хресті Христове Тіло через інтимну злуку з Божеством має безконечну вартість і велич.

Хресна Жертва своєю почвірною силою заступила назавжди всі інші жертви: похвальну, подячну, благальну та відпокутну. Вона має в собі силу колишніх, почвірних жертов, ба й безконечно перевищає їх, бо це Бог жертвується Богові!

Будьмо вдячні Ісусові за Його до нас любов і жертвенність. Ніщо так не болить Його, як наша невдячність і брак взаємности, любови, що змусила Його пожертвуватися за нас.

Свята Марія, Марґарета гаряче молилася перед Найсвятішими Тайнами, продумуючи, який то світ невдячний Ісусові за Його любов. Нараз предивне світло заливає Престіл. Зявляється Христос. Серце прошите списою бухає полумям, хоч довкруги Серця вється терновий вінець. Над пломінним і вогняним Серцем блистів хрест, знаряддя нашого відкуплення та спасіння. Засумований Христос промовив до Святої: *Людська невдячність болить мене більше ніж муки конання на Голгофті! Якщо б люди віддячувалися мені любовю, так я не зважав би на свої за їх спасіння муки. Я й готов іще більше вчинити, якщо б було можливе, але вони холодно та погірдливо приймають мою любов. Принаймні ти, Маріє, потішай мене і так по-змозі направиш їхню невдячність!*

Послання До Язикатих

Михайло Язикатий

СЛУХАЙТЕ, Шановні Пани та Пані: Михайло Язикатий бажає трохи побалакати з язикатими. Про що ж будемо балакати? Та ж про що ж міг би балакати *Милайло Язикатий з язикатами Панама та Панями*, як не про *язик*?—Їй-Богу, про язик! Нема нічого кращого в людині над язик. Авво послухайте, як святий Яків його вихвалює: *Язик це малий член, але чваниться вельми. Язик—то вогонь, язик це збірник беззаконня. Поставлений язик поміж нашими членами він сквернить усе тіло, запалює круг життя, і сам запалюється від геєнни. Можна приборкати всяку природу звірів і пташок, гадів і інших, і будуть приборкані людською природою. Ніхто ж із людей негоден приборкати язика. Він невпинне зло, він повний смертоносної отруї. Ми ним благословляємо Бога і Отця, і ним проклинаємо людей, що сотворені на Божу подобу. Із тих самих уст виходить благословення та прокляття. Мої браття, воно не повинно так бути! Хіба джерело видає солодке і гірке з того самого отвору?* (Як. 3, 5-11).

От похвала для гостреньких язичків! Нема що й казати! Ліпшої й не треба! Правда? Чи погоджуєтеся з Михайлом Язикатим?

Насамперед обзнайомімся з Михайлом Язикатим! Хто він такий? Михайло Язикатий це непоказний собі чоловічок. Худий, очі в нього вічно кліпають, руки трясуться, вуха в нього завжди нащурені, вдача його химерна, вуха напів глухі, ноги немов дві тички, ніс закоцьорблений, що й можна на ньому повісити капелюха! Не має він ніякої доброї прикмети, що притягала б симпатію тих, що його знають. Має хіба тільки один престиж, яким перевищив всіх. — Що це таке?—Довжезний на два метри язик, що вічно в русі в день і в ночі!

Він любить страх говорити про все і про всіх. Блукається він вічно по світі та залюбки прислухується до розмов людей.

Про що ж люди звичайно розмовляють? Христос заявив, що де два чи три зберуться в Його ймення, там Він буде! Це підтвердив своєю появою двом учням, що йшли до Емаус, розмовляючи про Христа та про Його Страсті.

Чи Христос пробуває поміж людьми, що безнастанно говорять? Якщо вони Христові, то Він там є! Якщо ні, так Його там нема, але є хтось інший з ріжками та з хвостиком!

Бажаємо знати, чи належимо до Христа? Бажаємо пізнати себе самих? Ми такі, який наш язик. А наш язик такий, які наші звичайні розмови, бо язик це тільки звичайний собі виразник і виявник серця.

Від наших щоденних розмов залежить, чи Христос або диявол є поміж нами? Пригляньмося, про що люди звичайно говорять!

Он Михайло Язикатий крадькома продирається на фарми, де працюють люди. Аж волосся їжиться йому на лисій мов долоня голові. Скільки там прокльонів, нарікань на себе самих, на сусідів, на ближніх, на Бога! Йде фармар по худобу. Не годен знайти її. Клене себе та худобу.— Онтам другий хлопчисько оре кіньми. Помучені коні, їджені мухами, не хочуть скоро ходити; він їх клене на чім світ.—Третьому трактор вдарив об камінь і зламався. Скільки прокльонів!— Диявол безнастанно на їх устах, ну розуміється, що й у серці. Там на фармах нема Христа! Чи дивота, що нема й Божого благословення? Нема дощу на весні, щоб зерно могло зійти та видати стократний плід!

Михайло Язикатий закрадається до домів, лізе за шафу та прислухується розмовам подругів.—Господи Святий!—Сварки, крики, нарікання. Муж проклинає жінку, жінка клене чоловіка, дітей, свою долю!—Чи є там Христос? Ні, там Його нема. Там є диявол!

Михайло Язикатий залі ає часом до клюбів молоді, але звідтам мусить скоро тікати, бо негоден знести бездтидних жартів, натяків, безсоромних розмов між молодю обидвох полів, що безперестань ригають плюгавством. Зібрані там хлощі та дівчата думають, що не можливо по-християнськи забавитися без масненьких, бездтидних гутірок!—Чи є Христос на цих сходинах, танцях, забавах молоді?—Ні, там Його нема! Там диявол всевладний пан і господар! *Де танець,* каже святий Іван Золотоустий, *там диявол!*— Як непорочний Христос міг би бути, де стільки бездтидних поглядів, змислових пожа-

дань, тілесних дотиків, грішних шепотів на вушко?

Михайло Язикатий заходить у товариство чоловіків і жінок. Що там чув?— Прикрі, ущипливі слова, їдливі дотепи, зневажливі відповіді, сарказми... Не брак і підплещувань, пересадних похвал з медом на устах, а з їдю в серці.— Чи там є Христос?—Ні, там Його нема, бо нема християнської любови в таких товариствах. Як нема любови ближнього, та й Христа нема. Є там дух брехні та фальшу, диявол!

Заходить Михайло Язикатий поміж старших, поважних жінок... Скільки там обмов, обчернень, наклепів! Не вміють говорити хіба про других і то тільки лихо, бо добре слівце про ближнього ніяк чомусь не всили продертися крізь горло. Розказують, що бачили, чули, думали про ближніх... А все воно чомусь чорне... Шарпають добре ймення ближніх, позбавляють їх слави, обкидують багном... *Той шахрай! Та жінка язиката та сварлива! Та дівчина легкодушна та свавільна з хлопцями!*— Чи може бути Христос, де безмилосердно шматують ближніх?—Ні, там є диявол, батько заздрости, бо з зависти пливуть усі ці обмови, наклепи, обчернення.

Михайло закрадається до крамниць. Там тільки мова про заробіток, багатства, гроші, шахрайства...— Чи є по тих крамницях Христос, якщо там ніхто ніколи не згадає навіть Його ймення, а панове власники так пильнують своїх крамниць, що нема в них часу на молитву ввечері та на Службу Божу в неділю?!

До кін і театрів Михайло Язикатий навіть не заходить, бо там всевладно та неподільно панує диявол. Туди Христові вступ категорично заборонений. Там молодь вчиться грішити, придивляючись до удаваних гріхів на сцені!— Святий Амвросій: *Жінка входить до театру-кіна стидлива, а виходить із нього безстидна!*

Де народ, що прославляв би Бога, бо ж на це Творець дав язик людям? Де ж ті, що добре говорять про своїх ближніх, потішають їх у горі, дають добрі поради, заохочують себе до добра? Де ж добрі християнські чоловіки та жінки? Де молодь стидлива та побожна, що була прикрасою та гордістю католицької Церкви в перших віках християнства? —*Зіпсулися вони й обридливе чинять. Господь дивиться з неба на людських синів, щоб побачити чи є там розумний, що Бога шукає? Усе повідступало, разом вони стали бридкі, нема, хто б творив добро, нема ні одного!*—кличе з неба розжалений Господь (Пс. 13, 1-3).

Чи такий має бути язик християн? Чи так повинен жартувати той хлопець або дівчина? Чи такі розмови повинні вести жінки християнські?—Та ж Христова Кров стільки разів зрошувала їх язик, обагрювала їхні уста?!

Бережімся! *Язикаті,* упоминає вас святий Іван Золотоустий, *гамуйте свій язик! Якщо ж він не хоче тихо сидіти, так кусайте його, поки не вспокоїться! Лучче йому тут трохи потерпіти ніж мучитися всю вічність у пеклі!* — Наслідуйте Михайла Язикатого! Часом він так страшно кусає свій язик, що аж кров тече!

Мало вибраних поміж християнами, бо всі грішать язиком: Обмовляють кленуть, присягаються на марниці, виспівують безсоромні пісні, виводять безстидні жарти, кокетують, обчернюють, говорять неправду... А хто покутує за гріхи язика?— Ніхто!—Ах, якщо б язикаті пани та пані під проводом Михайла Язикатого могли заглянути до пекла, скільки проклятих там зобачили б! Погублені навіки через язик кличуть з глибини пекельної безодні: *Горе мені! Погибель моя, бо я людина з нечистими устами!* (Іс. 6, 5).

Але й уже в цьому житті Бог страшно карає язикатих.

Вмирав один обмовник. Висолопивши язика, став страшно кусати його, кличучи: *Он моя руїна! Через той проклятий язик я іду на вічні муки до пекла!* Так і сконав.

Один святий пустинник зобачив пекло. Дияволи страх мучили одне безстидне дівча, що за життя любувалося в безсоромних жартах і піснях. Вливали йому розтоплене олово до уст і кепкували: *Ану, заспівай но нам у пеклі, бо тут нам смутно!*—Нещасне дівча вилося від болів, заводило на все пекло, але дияволи не мали над ним ніякого милосердя.

Кожного вечора розглядаймо свій язик, як це практикує ваш приятель, Михайло Язикатий. — Проганяймо обмовників, безстидників і безстидниць з товариств і своїх домів, як це Юдеї вчинили з прокаженною Миріямою, проганяючи її поза табор вибраного народу (Чис. 12, 14-15).

Святий Августин виписав був над своєю трапезою: *Геть із обмовниками! Вони негідні балакати й їсти зо мною!*

Прибийте над входовими дверми свого дому табличку, як це зробив Михайло Язикатий: *Язикатим обмовникам, безстидникам, присяжникам, підлесникам, лицемірам вступ строго заборонений!*

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

ЦЕБТО РОЗВАЖАННЯ ПРО ВІЧНІ ПРАВДИ
СВ. АЛЬФОНС ЛІГУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

X-е розважання: ЗАСОБИ, ЩОБ ПРИГОТОВИТИСЯ ДО СМЕРТИ

Памятай про послідні речі і повік не згрішиш!
(Сир. 7, 40)

ВСІ признають, що треба вмирати і тільки один раз вмирати та що нема важнішої над оцю справу, бо від смерти залежить вічне блаженство або довічна розпука. Всі знають, що добра чи лиха смерть залежить від доброго чи лихого життя. Як же ж більшість християн можуть так жити гейби ніколи не мали вмирати або маловажна справа була добра чи лиха смерть? Лихо проживають, бо не думають про смерть: *Памятай про послідні речі і повік не згрішиш!*—Слід переконатися, що не час при смерті ладнати порахунки, щоб запевнити собі вічне спасіння. Второпні світовики завчасу хватаються за всі засоби в дочасних справах, щоб здобути цей зиск, становище, подружжя; зовсім не зволікають з конечними ліками, як іде про тілесне здоровя. Що б ви сказали, коли б хто зачинав вчитися, як уже настав визначений день двобою чи конкурсу? Хіба не божевільний той вождь, що жде на час облоги, щоб збирати припаси живности та зброї? Не божевільний той керманич, що занедбує забезпечитися якорами і линвами, поки зірветься буря? Оттакий той християнин що задумує поладнати порахунки сумління при смерті. *Немов буря зірветься в забігелі... Оттоді взівуть мене, але не вислухаю. Споживатимуть плоди своєї поведінки.* (Прит. 1, 27). — Смерть це час бурі та замішання. Оттоді грішники взивають Бога на поміч, але Бог не вислухає, бо нема в них правдивого навернення. Бояться одного пекла, до якого—як бачать—уже наближаються. Тимто й слушно закоштують плодів свого лихого життя: *Чоловік пожне, що посіяв!*— Замало тоді прийняти святі Тайни: треба вмирати з ненавистю до

гріха та любовю до Бога. Як потрапить зненавидіти недозволені роскоші, хто дотіль любив їх? Як зможе полюбити Бога понад усе, хто дотіль любив сотворіння більше ніж Бога?

Господь прозвав нерозумними—бо й такі були вони—діви, що бажали приготовляти лямпади, як надходив жених.— Всі побоюються наглої смерти, бо не час тоді ладнати порахунки. Всі признають, що святі були дійсно мудрі, бо, заки прийшла приготовилися до смерти. А ми що робимо? Наразимося на небезпеку приготовлятися, як близька буде вже смерть? Отож тепер треба чинити, що при смерті бажали б! Ах, як мучить тоді згадка про страчений, а куди більш про лихо вживаний час!. Бог подав час, щоб збирати заслуги, а він проминув і більше не вернеться. Який біль буде почути тоді: *Не зможеш більше завідувати!*— Нема вже часу, щоб чинити покуту, приймати святі Тайни, слухати проповідей, відвідувати Ісуса Христа по церквах, розважати. Що вчинив, те вчинив! — Потрібна тоді здоровіша голова, спокійніший час, щоб добре висповідатися, щоб якслід розвязати деякі поважні скрупули й отак успокоїти сумління, але *часу більше не буде!*

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Мій Боже, де був би я, якщо б був помер цієї ночі? Дякую, що заждав на мене, дякую за кожну хвилину, що мав би був пробувати в пеклі, відколи образив тебе. Ах, просвіти мене, дай пізнати, як сильно скривдив Тебе, добровільно затрачуючи ласку, яку Ти вислужив, жертвуючись за мене на хресті. Ах, мій Ісусе, пробач, від усього серця каюся, що згордив Тобою, безконечною добротою. Сподіюся, що Ти вже простив мені. Мій Ісусе, поможи мені вже не стратити Тебе. Мій Господи, чи не заслуговував би я на особливіше пекло, якщо б знов образив Тебе по стільки світла і ласк? Ах, не допусти до цього через заслуги крови, що пролляв за мене. Подай святу витривалість, дай любов. Найвище Добро, не хочу переставати любити Тебе до самої смерти. Мій Боже, вжалься ради любови Ісуса Христа.—І ти, надіє моя, Маріє, помилуй мене, поручи мене Богу. Твої поручення не зазнають відмови у того Господа, що так сильно любить тебе.

П.—Мій брате, певне воно, що мусиш померти; тож припадь перед Розпятим, подякуй за час, що милосердно вділяє Тобі, щоб поладнати справи сумління. Опісля поглянь на минуле безладне життя, передовсім на юні літа. Кинь оком на Божі заповіді, прослідь минулі зайняття, вчащані товариства.

Спиши всі похибки, і, якщо ще не вчинив, так зараз відбудь загальну сповідь з цілого життя. О, яка корисна загальна сповідь, щоб упорядкувати життя християнина! Зважте, це порахунки для вічності, чому й так їх ладнайте гейби негайно мали здавати звіт перед суддею Христом. Проженіть з серця всяке лихе почування, всякий жаль; усуньте всякий скрупул за чуже майно, знеславлення чи згіршення і рішіться уникати нагоди, де б знов образили Бога. Поміркуйте: при смерті буде видаватися неможливим, що тепер трудним здається.

Важливіше ж за все: Рішіться взятися за засоби, щоб зберегтися в Божій ласці. Он ЗАСОБИ: Щоденна Служба Божа, роздумування про вічні правди, часта сповідь і принаймні щотижневе святе Причастя, щоденні відвідини Пресвятих Тайн і Божої Матері, братство, духовне читання, вечірний іспит сумління, якась особливіша набожність до Пресв. Діви Марії, от хоча б піст у середу; першзавсе постановіть поручатися часто Богові та Преблагословенній Діві, взиваючи зчаста, головно досеред спокус, пресвяті ймення Ісуса та Марії. Он засоби, що годні запевнити вам щасливу смерть і вічне спасіння.

Якщо оце виповните, так матимете велику познаку призначення. Не турбуйтеся минулим! Покладайтеся на кров Ісуса Христа, що подає вам це світло, бо бажає спасти вас. Довіряйте заступництву Пречистої Діви Марії, що виєднює вам це світло. О, як Бог помагає й як потужніє душа, коли так проживає і покладається на Ісуса та Марію! Мій читачу, віддайся негайно вповні Богові, що зове тебе. Зачни втішатися спокоєм, що досіль сам позбавляв себе. Хіба є де більший спокій для душі як могти сказати, кладучись на спочинок: Сподіюся померти в Божій ласці, якщо смерть навідається до мене цієї ночі. Яка потіха могти прислухуватися до гоготу громів, бачити дрижання землі та піддано ждати на смерть, якщо Бог захоче цього!

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Мій Господи, дякую за світло, що подаєш мені. Я стільки раз полишав, відвертався від Тебе, Ти ж не опускав мене; Я був би полишився сліпий, як бажав у минулому, коли б Ти був опустив мене; був би закамянів у гріху і не мав би охоти ні зірвати з гріхом ані любити Тебе. Тепер почуваю сильний жаль, що зневажив Тебе, і потужне бажання бути в Твоїй ласці. Почуваю обрідження до проклятих приємностей, через які затратив Твою приязнь. Все те ласки Твої, чому й сподіюся, що бажаєш простити і спасти мене. Господи, Ти не опустив, ти хочеш спасти мене, не зважаючи на стільки гріхів,

он тому й увесь віддаюся Тобі, каюся, що образив і постановляю радніш тисяча разів стратити життя ніж Твою ласку. Найвище моє добро, люблю Тебе. Померлий за мене Ісусе, люблю Тебе і сподіюся ради Твоєї крови, що не даси мені розлучитися з Тобою. Ні, мій Ісусе, не хочу більше тратити Тебе. Бажаю завжди любити в житті, бажаю любити при смерті, бажаю любити всю вічність. Благаю Тебе Твоїми заслугами, бережи мене та побільшай любов до себе.

Моя надіє, Маріє, молись Ісусові за мене!

III.—Окрім цього треба бути завжди такі, якими бажаємо бути при смерті: *Блаженні мертві, що вмирають у Господі.* (Апок. 14, 13. 9). Святий Амвросій каже: Вмирають добре ті, що вже перед смертю повмирали для світу, цебто відвязалися від тих дібр, з якими смерть силоміць розлучить. То ж відтепер треба погодитися на втрату маєтків, розлуку з рідними, та з усім туземним. Якщо добровільно не вчинемо цього за життя, так мусітимемо вчинити при смерті і то з превеликим болем і нараженням вічного спасіння. Длятого святий Августин остерігає нас що приготовляємо собі спокійну смерть, якщо за життя поладнаємо дочасні справи, заряджуючи добрами, що мусітимемо покинути, щоб при смерті душа могла займатися одним Богом. Порадне воно балакати тоді про одного Бога та рай. Надто дорогі ці хвилини, щоб марнувати їх на туземні думки. При смерті завершується корона вибраних, бо може тоді збираємо найкращі заслуги, як піддано та з любовю приймаємо страждання і смерть.

Проте не матиме при смерті цих почувань, хто не вправлявся в них за життя. Тимто й деякі побожні душі, висповідавшись і запричащавшись, щомісяця відновляють з великою користю заяву смерти з християнськими актами, уявляючи собі, що вони вже вмирають і кидають це життя. (Цю заяву можна знайти в нашій книжечці *Відвідини Пресвятих Тайн;* там є згадана заява з християнськими актами; можна її відчитати за кілька хвилин, бо недовга вона). При смерті дуже тяжко виконати, чого не робимо за життя. Кармелітська черниця, Катерина від святого Альберта, велика Бога угодниця, вмираючи, зідхала і промовляла: Сестриці мої, не зідхаю гейби лякалася смерти, бо від 25 років жду на неї. Зідхаю, як дивлюся на стільки обманених, що проживають у гріху і зволікають, задумуючи при смерті помиритися з Богом, коли то я ледве година вимовити імя Ісуса.

Мій брате, прослідь, чи твоє серце привязане до цієї земської речі, особи, почесті, хати, грошей, товариства, гулянок і пога-

дай, що не вічний ти! Колись і то може внедовзі, мусітимеш покинути їх. Чому привязуєшся до них і наражаєшся на неспокійну смерть? Пожертвуй негайно все Богові, будь готовий позбутися, як захоче. Якщо бажаєш піддано померти, мусиш відтепер коритися в усіх противнощах, що трапляються, мусиш перестати любити туземне. Споглядай на хвилину смерти, то згордиш усім. *Легко гордить усім,*—каже святий Єроним —*хто завжди продумує про смерть!*

Як іще не вибрали життевого стану, то виберіть стан, що бажали б при смерті і що поможе вам померти з більшим удоволенням. Якщо ж уже вибрали, так чиніть, що бажали б були вчинити, як прийде смерть. Поступайте так гейби кожен день був для вас послідній і послідне всяке діло, що виконуєте, послідне розважання, послідня сповідь, послідне святе Причастя. Повсякчас уявляйте собі, що вже вмираєте, що вже ви на смертньому ложі й чуєте, як велять вам: *Виходь з цього світу!* Ох, яка корисна ця думка, щоб добре жити і відвязатися від світу. *Блаженний той слуга, що його пан, прийшовши, знайде, що він так робить.* (Мт. 24, 46). Щасливо умре, хоч і нагло б помер, хто повсякчас жде на смерть!

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Кожен християнин мусить промовити, як сповістять його про смерть: Мій Боже, небагато часу мені залишається; мушу любити Тебе щонайсильніше в цьому житті, щоб сильно любити Тебе в другому. Малощо годен я пожертвувати Тобі. Жертвую ці страждання та жертву зо свого життя в злуці з жертвою хресною Ісуса Христа. Господи, невеликі й легкі супроти заслужених мої муки. Приймаю їх з любови до Тебе. Годжуся на всяку кару, якою схочеш скарати мене в цьому і в тому житті, абитільки повік любив я Тебе. Карай, як хохеч, тільки не позбавляй своєї любови. Знаю, що я негідний любити, бо стільки раз погордив Твоєю любовю, проте Ти не вмієш відтручувати розкаяної душі. Найвище Добро, каюся, що образив Тебе. Люблю від усього серця і покладаюся на Тебе. Мій Спасителю, Твоя смерть—моя надія! Вручаю душу в Твої зранені руки: *В руки Твої складаю мого духа! Господи, Боже правди, Ти відкупи мене!*— Мій Ісусе, Ти віддав кров, щоб спасти мене; не дозволь віддалитися від Тебе. Предвічний Боже, сподіюся вічно любити Тебе.

Мати моя, Маріє, помагай мені в цій важливій хвилині. Відтепер віддаю Тобі свого духа. Скажи Синові помилувати мене. Поручаюсь Тобі; рятуй мене від пекла!

Покров Пресвятої Богородиці

о. А. Ґаланджюк

"Дѣва днесь предстоитъ в церкви и съ лики Святыхъ невидимо за ны молится Богу" (Кондак Покрова)

Цілий світ величає сьогодні матір за її дбайливе піклування дитиною та за її заходи й старання коло виховання й виобразування характеру дитини. Призначено навіть окремий день у році на влаштування святочного обходу в честь матері. З більшою або меншою виставністю, залежно від сил і матеріяльних засобів, відбувається свято матери майже в кожній місцевості з промовами, співами та деклямаціями. З таким пошануванням відноситься світ до матері. Незвироднілий, добрий син та добра донька вміють також пошанувати свою матір і не забудуть її навіть довгі літа після її смерти й радо дадуть за неї на поминальне богослуження, щоб бодай так показати її свою вдячність.

Та ми, християни, маємо ще одну спільну матір. Христос Господь дав нам її, коли вмирав на хресті. Тоді поглядом своїх очей вказав на свою Матір під хрестом і сказав до св. Івана, свого любого учня, що стояв побіч неї: Сину, це мати твоя." Ця наша спільна християнська матір, це Пресвята Богородиця. Вона перевищає всі матері на світі своєю добротою й любовю. Вона піклується всіма християнами з однакою дбайливістю та ніколи не відмовляє своєї помочі в душевних і тілесних потребах тим, що прибігають під її материнський покров.

Сьогодні празник Покрова Пресвятої Богородиці, який тепер з правила переноситься на неділю, але колись святкував його наш нарід більше велично й ще дотепер є багато давніших храмів, посвячених Покровові Пресвятої Богородиці. Тому застановімся, як дуже Пресвята Богородиця заступається за

всіма вірними християнами, які ніколи не забували Її, і в біді й горю зверталися до Її матірнього покрова в горячих молитвах, о поміч і рятунок.

Будьмо й ми вірними християнами та добрими дітьми Пресвятої Богородиці, щоб Вона була й для нас доброю матірю.

1. Довгі віки розгортала Пресвята Богородиця небесний омофор своєї материнської опіки над жителями міста Царгороду, але найнаглядніше зазначилося Її заступництво над тим, колись величним городом, за панування Льва Премудрого в 910 році. Тоді напали на це престольне грецьке місто поганські Сарацени, визнавці магометанської релігії, окружили його з усіх сторін і хотіли зруйнувати його, а мешканців, нелітніх дітей і немічних старців вигубити, дорослих і здорових запродати в неволю. Рівночасно вибухла в місті страшна морова пошесть і десяткувала його мешканців. У тім своїм нещастю двигнувся ввесь нарід до Влахернської церкви на молитву й цілу ніч благав безперервно Пресвяту Богородицю про поміч і заступництво.

Побожні Царгородці знали, що на небі є всіх скорбящих радість й обидимих заступниця, Марія, Мати Бога вишнього. Тому всю свою надію покладали на Божу Матір і в Неї шукали помочі. Вона ще за життя на землі вставлялася за людьми й на Її просьбу Ісус Христос на весіллі в місті Кані учинив своє перше чудо й перемінив воду в вино для побільшення веселости гостей. Наскільки ж сильніше Її заступництво тепер, коли засіла в небі на престолі слави побіч престола Божого Сина? "Оскільки світло сонця перевищає блиск місяця,—говорить св. Бонавентура,—стільки милосердя Марії, перебуваючої в небі, перевищає те, яке мала за свого побуту на землі." Тому до неї звертаються Царгородці в страху перед перемагаючими силами ворога й на колінах благають Її про скору поміч та рятунок.

Коли побожний нарід заповнив по береги церкву і молився в часі всеночного богослуження, зявилася над його головами небесна Царица, окружена анголами, апостолами й пророками. Вона молилася за спасення християн і покрила їх чесним своїм омофором. Це чудо побачив св. Андрей, прозваний юродивим Христа ради. З сльозами в очах молився він близько амвона за спасення народу, коли нараз підняв очі в гору й побачив Пресвяту Діву Марію. "Чи видиш, брате,—сказав він до свого учня Епіфанія—небесну Царицю, як Вона молиться за нас?"— "Вижу, мій отче духовний"—відповів Епіфаній —"вижу й боюся." Довго дивилися обидва святі на цю чудесну появу й молилися. Весь нарід дізнався про це й, маючи явний доказ милосердя Пресвятої Богородиці, скріпився на дусі, кинувся на паган, розбив і прогнав їх. За цю велику ласку постановлено в цей день на вічну памятку святкувати Покров Пресвятої Богородиці.

Не завелися мешканці Царгороду у своїй надії на поміч Марії. Вони були вірними дітьми Марії, то якже Вона могла б не вислухати їх горячих молитов? Хіба ж Вона не матір любови? Чи ж Її материнське серце не палає любовю до всіх праведних християн? Вона вислухує молитви побожних християн і заносить їх перед престіл свого Божого Сина. А де ж знайдеться син, що не хотів би заспокоїти бажань своєї матері? "Божий Син"—говорить св. Петро Даміян—"вчинив свою Матір всевладною." Він узяв Її з тілом і душею до неба, помістив Її престіл поміж хорами анголів, у Її стіп розтягнув небо й землю, наділив Її такою великою потугою, що своїм заступництвом може все виєднати в Бога. Марія це всеблагаюча матір. Наші молитви бувають нерідко скорше вислухані, коли заносимо їх до Марії, як нашої посередниці й заступниці перед Богом, ніж коли б ми заносили їх просто до Ісуса Христа, бо Ісус Христос, як наш Господь і Суддя, глядить на заслуги тих, що моляться до Нього, й часто з причини їх гріхів не вислухує їх молитви. А Марія долучає до людських молитов свої заслуги і так виєднює людям милосердя в Бога. Треба тільки, щоб ті молитви були такі щирі й постійні, якою була молитва побожних Царгородців.

Стільки про сам початок історії нинішнього празника. Але всенародне заступництво Пресвятої Діви Марії не перервалося на тій одній події. На картах історії записано багато, дуже багато подібних подій у цілім християнськім світі. Ми розкажемо ще про одну подібну подію з нашої рідної історії.

2. З заведенням християнства в нас, в Україні, розвинула Пресвята Діва Марія свій материнський покров також над нашим народом. Наш нарід був зпоміж усіх европейських народів найдальше висунений на схід. Довгі віки межував він з ріжними кочівниками, дикими, поганськими племенами й зводив з ними безустанні боротьби, щоб перед їх нападами охоронити себе, своє життя й своє майно та зберегти свою віру й свою Церкву. В тих тяжких, затяжних боротьбах нераз дізнавав наш нарід чутливої й сильної опіки від Пресвятої Діви Марії. Про одно таке сильне заступництво Пресвятої Діви Марії та Її опіку над нашим народом згадують записки львівського архикатедрального храма.

всіма вірними християнами, які ніколи не забували Її, і в біді й горю зверталися до Її матірнього покрова в горячих молитвах, о поміч і рятунок.

Будьмо й ми вірними християнами та добрими дітьми Пресвятої Богородиці, щоб Вона була й для нас доброю матірю.

1. Довгі віки розгортала Пресвята Богородиця небесний омофор своєї материнської опіки над жителями міста Царгороду, але найнаглядніше зазначилося Її заступництво над тим, колись величним городом, за панування Льва Премудрого в 910 році. Тоді напали на це престольне грецьке місто поганські Сарацени, визнавці магометанської релігії, окружили його з усіх сторін і хотіли зруйнувати його, а мешканців, нелітніх дітей і немічних старців вигубити, дорослих і здорових запродати в неволю. Рівночасно вибухла в місті страшна морова пошесть і десяткувала його мешканців. У тім своїм нещастю двигнувся ввесь нарід до Влахернської церкви на молитву й цілу ніч благав безперервно Пресвяту Богородицю про поміч і заступництво.

Побожні Царгородці знали, що на небі є всіх скорбящих радість й обидимих заступниця, Марія, Мати Бога вишнього. Тому всю свою надію покладали на Божу Матір і в Неї шукали помочі. Вона ще за життя на землі вставлялася за людьми й на Її просьбу Ісус Христос на весіллі в місті Кані учинив своє перше чудо й перемінив воду в вино для побільшення веселости гостей. Наскільки ж сильніше Її заступництво тепер, коли засіла в небі на престолі слави побіч престола Божого Сина? "Оскільки світло сонця перевищає блиск місяця,—говорить св. Бонавентура,—стільки милосердя Марії, перебуваючої в небі, перевищає те, яке мала за свого побуту на землі." Тому до неї звертаються Царгородці в страху перед перемагаючими силами ворога й на колінах благають Її про скору поміч та рятунок.

Коли побожний нарід заповнив по береги церкву і молився в часі всеночного богослуження, зявилася над його головами небесна Цариця, окружена анголами, апостолами й пророками. Вона молилася за спасення християн і покрила їх чесним своїм омофором. Це чудо побачив св. Андрей, прозваний юродовим Христа ради. З сльозами в очах молився він близько амвона за спасення народу, коли нараз підняв очі в гору й побачив Пресвяту Діву Марію. "Чи видиш, брате,—сказав він до свого учня Епіфанія—небесну Царицю, як Вона молиться за нас?"— "Виджу, мій отче духовний"—відповів Епіфаній —"виджу й боюся." Довго дивилися обидва святі на цю чудесну появу й молилися. Весь нарід дізнався про це й, маючи явний доказ милосердя Пресвятої Богородиці, скріпився на дусі, кинувся на паган, розбив і прогнав їх. За цю велику ласку постановлено в цей день на вічну памятку святкувати Покров Пресвятої Богородиці.

Не завелися мешканці Царгороду у своїй надії на поміч Марії. Вони були вірними дітьми Марії, то якже Вона могла б не вислухати їх горячих молитов? Хіба ж Вона не матір любови? Чи ж Її материнське серце не палає любовю до всіх праведних християн? Вона вислухує молитви побожних християн і заносить їх перед престіл свого Божого Сина. А де ж знайдеться син, що не хотів би заспокоїти бажань своєї матері? "Божий Син"—говорить св. Петро Даміян—"вчинив свою Матір всевладною." Він узяв Її з тілом і душею до неба, помістив Її престіл поміж хорами анголів, у Її стіп розтягнув небо й землю, наділив Її такою великою потугою, що своїм заступництвом може все виєднати в Бога. Марія це всеблагаюча матір. Наші молитви бувають нерідко скорше вислухані, коли заносимо їх до Марії, як нашої посередниці й заступниці перед Богом, ніж коли б ми заносили їх просто до Ісуса Христа, бо Ісус Христос, як наш Господь і Суддя, глядить на заслуги тих, що моляться до Нього, й часто з причини їх гріхів не вислухує їх молитви. А Марія долучає до людських молитов свої заслуги і так виєднює людям милосердя в Бога. Треба тільки, щоб ті молитви були такі щирі й постійні, якою була молитва побожних Царгородців.

Стільки про сам початок історії нинішнього празника. Але всенародне заступництво Пресвятої Діви Марії не перервалося на тій одній події. На картах історії записано багато, дуже багато подібних подій у цілім християнськім світі. Ми розкажемо ще про одну подібну подію з нашої рідної історії.

2. З заведенням християнства в нас, в Україні, розвинула Пресвята Діва Марія свій материнський покров також над нашим народом. Наш нарід був зпоміж усіх европейських народів найдальше висунений на схід. Довгі віки межував він з ріжними кочівниками, дикими, поганськими племенами й зводив з ними безустанні боротьби, щоб перед їх нападами охоронити себе, своє життя й своє майно та зберегти свою віру й свою Церкву. В тих тяжких, затяжних боротьбах нераз дізнавав наш нарід чутливої й сильної опіки від Пресвятої Діви Марії. Про одно таке сильне заступництво Пресвятої Діви Марії та Її опіку над нашим народом згадують записки львівського архикатедрального храма.

Було це в році 1672. Турки зайняли тоді Камінець подільський і пішли походом на місто Теребовлю. Теребовля була в ті часи кріпостним городом і нелегко було її взяти приступом. Тому обсадили вони місто, підложили міни під його мури й загадали висадити в повітря цілу кріпость, щоб так промостити собі дорогу в глибину нашого краю. В тій гіркій годині збіглися побожні жителі Теребовлі до замкової церкви та цілу ніч навколішках просили Богородицю про поміч і спасення перед чудотворною Її іконою. Над ранком вибухли міни, але висадили в повітря не жителів Теребовлі, тільки самих турків. З вдячности за цю ласку звелів тодішний львівський епископ Йосип Шумлянський перенести чудотворну, теребовельську ікону Богородиці до нинішнього архикатедрального храму св. Юрія у Львові, де й вона досі пробуває.

Зпоміж безлічі записок про заступництво Пресвятої Діви Марії й Її опіку над нашим народом ми навели одну тільки подію. А скільки ж то подібних записок загинуло з ходом віків, скільки подібних, зовсім незаписаних подій затерлося в людській памяті? А було їх багато, дуже багато, про що свідчать безчисленні церкви по наших селах і містах, збудовані в честь покрова Богородиці й ті безчисленні ікони Богородиці по наших хатах і домах.

3. Але на тім не кінець. Ще більшої помочі дізнають християни від Пресвятої Діви Марії в небезпеках і потребах душі. Пресвята Діва Марія помагає нам побороти спокуси й здусити тілесні похоті, розпорошує брехливий чар світа й прогоняє диявола та його прислужників. Так промощує й облегшує нам дорогу спасення.

Пресвята Діва Марія не опускає навіть грішників. Святий Апостол і евангелист Іван пише в своїм Обявленні, що видів престіл у небі, з якого виходили блискавки, громи й голоси, але довкола престола була веселка подібна видом до смараґду (От. 4, 3). Ця веселка це Пресвята Діва Марія, бо Вона здержує громи Божого гніву. Марія заслонює грішників перед караючою Божою справедливістю, заступається перед Богом, щоб не карав грішників зараз, як тільки доступились гріха, але дав їм час спамятатися й навернутися.

Особливо в годині смерти не опускає Пресвята Діва Марія чоловіка, бо послідня година в житті чоловіка рішає про вічне спасеня або вічне осудження. А та година дуже небезпечна. Виснажене, хворобою тіло рештками сил опирається розвязанню й не може якслід боротися зо спокусами диявола, який тоді напружує всі свої сили, щоб чоловіка відтягнути від Бога.

Та й гріхи стають тоді перед очима як страшна змора й чоловік на смертній постелі легко може попасти в розпуку. Тоді приходить чоловікові з поміччю Пресвята Діва Марія, проганяє диявола, усмирює тілесні болі, усуває страх і тривогу, вселює хворому ласку жалю й заступається за ним на Божім суді. Святий Вернард каже: *"Як нема нікого на світі, хто не тішився б промінням сонця, так нема нікого, кого не огрівало б проміння милосердя Марії."* Тому сміло можемо сказати: Хоч Марія матір праведних, то не опускає Вона також і грішників. Вона є заступницею й посередницею всіх християн у Христа Господа.

Християни! Історія Церкви, життя святих і записки по чудотворних місцях виказують багато таких подій, в яких особливо виразно зазначилася поміч і опіка Пресвятої Діви Марії. Вказують на це також ті всі вота, які люди жертвували по ріжних чудотворних місцях у подяку за видоровлення з тяжкої нераз недуги й за отримані ласки. Найкращий доказ на це є славний Люрд у Франції, де чудесно вертаються до здоровя навіть ті, яких, як безнадійно хворих, давно опустили лікарі. Неодно з чудесних видоровлень містять у собі також записки при манастирі на Ясній Горі в Гошеві, де знаходиться мурована церква з чудотворною іконою Божої Матери й куди кожної неділі й свята, а навіть і в будні через ціле літо, почавши від св. Юрія аж до Покрова, удаються цілими юрбами богомольці з цілої майже нашої зеленої Верховини, Підгіря й Надрістянщини.

Християни! Нема такої закутини на світі, куди б не долетів бодай один промінь милосердя Пресвятої Діви Марії. Тому весь християнський світ клониться на колінах перед Марією: епископи й священики, учені й невчені, бідні й багаті, чоловіки й жінки, старці й діти та всі, що знаходяться в потребі, заносять до Неї свої молитви. Всі роди й народи величають Її на Сході й Заході, по всіх краях і сторонах світа. В Її честь і під Її покровом здвигають церкви й до Її чудотворних ікон спішаться тисячі й тисячі паломників пригнетених недолею життя й таких побожних християн, що хочуть Її віддати честь, як Царици небес і всеблагій Матері.

Тому спішімся ми також під материнський покров Пресвятої Богородиці, нашої посередниці й заступниці перед Богом. До Неї зносім свої руки, благаймо Її та покладаймо на Неї всю свою надію, бо Вона матір милосердя, уздоровлення хворих, потіха зажурених і прибіжище грішників. Марія є правдивою й доброю нашою матірю, тому будьмо добрими Її дітьми.

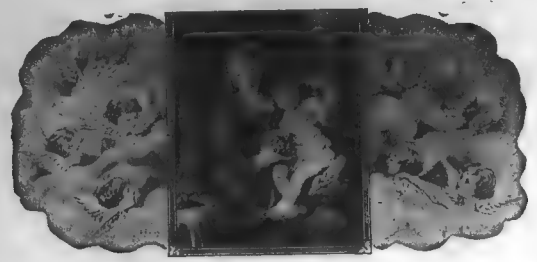

СВЯТА ЄВАНГЕЛІЯ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЩО таке Свята Євангелія?—Це короткий, ядерний опис народження, життя, діяльности, страстей і смерти Ісуса Христа, Спасителя людського роду, проповідування, коли то Спаситель оточений учнями й апостолами проходив вибрану Богом землю, звіщаючи людям кінець неволі гріха та початок Божого царства на землі, до якого намагався впровадити грішне людство.

Греки назвали *доброю новиною* життя, діяльність, чуда та відкуплення людства Богочоловіком. Слушно, бо що може бути краще ніж звістка, що покінчилася тиранія Сатани над людським родом, що подивугідніше ніж новинка, що Божий Син зійшов на землю вмирати за Адамових, пропащих дітей? Де ж любіша людському серцю чутка ніж певність відродження людства в Христовій крові, проллятій на хресті?

Свята Євангелія це живучий у світі Христос, що, відійшовши до неба, не перестає навчати людей і провадити їх до вічного життя, проживаючи для нашого добра в Євангелії.

Перед приходом Спасителя людство подобало на бідних Атенців, що покланялися *Незнаному Богові*, як сказав святий Павло (Дії: 17, 23). Людство не знало Бога, не відало Його волі, дороги, що веде до спасіння. Пагани не знали, що мають робити та що виминати, шоб дійти до неба. В свому засліпленні кохали, чим слід погорджувати, й нехтували що треба кохати.

Свята Євангелія відкриває нам дорогу до неба: *Коли хочеш увійти до життя, то виконуй заповіді! Не вбивай, не чини*

перелюбу, не кради, не свідчи неправдиво, шануй батька та матір, люби свого ближнього як самого себе! (Мт. 19, 17-19).

Свята Євангелія окреслює наші обовязки супроти Бога та ближнього, бо ж на землі біля себе маємо ближніх, а в небі Бога.

Треба часто читати Євангелію, щоб пізнати Бога та полюбити Його за все, що вчинив, чинить і вчинить для нас за життя і по смерті. Якщо не читаємо Євангелії, так не знаємо Христа, себе самих, цілі життя та засобів, що помагають нам осягнути ціль життя.—Якщо не знаємо Євангелії, не вможемо спастися, бо поза Христом і Його наукою нема спасіння! *Бо під небом нема іншого йменя, даного людям, яким ми мали б спастися!* (Дії: 4, 12).

Ото ж доконче треба поширяти знання святої Євангелії поміж нашим народом. Люди віддаляються від Христа, погорджують Його наукою, бо не дбають про святу Євангелію. *Досліджіть но Писання*— промовляє Христос до модерних недбалих християн, як колись докоряв ізраїльтянам—*бо ви думаєте, о в них маєте вічне життя. Вони ж свідчать про мене!* (Ів. 5, 39).

Служно взивав Лев XIII всіх християн поширяти Євангелію поміж людством: *Поширення Євангелії це конечне діло в наших часах, що єдине напевно буде успішне, щоб відновити обличчя паганізуючого світу!*—

Пій X: *Ніщо негодне дорівняти Євангелії. Що більше люди розчитуються в Євангелії, то живіша ставається їх віра. Нема нічого спасеннішого та потребам часу відповіднішого ніж поширення Євангелії!*

Святий Симплиціян, медіоланський єпископ, подає, що один паганський философ отак висловився про Євангелію: *Я радив би виписати золотими літерами по всіх публичних будинках, площах, театрах, церквах: Люди, читайте Євангелію, якщо бажаєте бути людьми, знати, пощо живете на світі та досягнути ціль свого життя!*

Засланий на самітній остров святої Олени розгромлений і детронізований Наполеон знаходив у Євангелії свою розраду та потіху посеред упокорення та нудьги вигнання. *Євангелія*— говорив до своїх товаришів,—*це не книга, а жива Істота, що полонює наше серце. Я держу завжди Євангелію на столику та ніколи не чуюся втомлений розчитуватися в ній. Душа, що захопилася Євангелією, не належить до себе, а до Бога, бо Божий Дух керує думками та здатностями людини.*

Славний французький промовець і проповідник, Лякордер,

каже про Євангелію: *Євангелія це безсмертня Книга, мудріша за мудрців, сильніша за царів!*

Скільки маємо Євангелистів?—Чотири: Святий Матвій, Марко, Лука та Іван. Всі чотири написали по книзі, що разом творять *Євангелію Ісуса Христа.* Кожен Євангелист подає якусь особливішу фазу чи сторінку з життя Спасителя. Одні доказують Його месіянство, другі доводять,що Він був правдивим чоловіком, а святий Іван висвітлює Спасителеве божество.

СВЯТИЙ МАТВІЙ написав свою Євангелію яких десять років по вознесенні Господа. Зразу усно проповідав християнам у Єрусалимі, потім задумав йти голосити поганам Христову науку. Перед відходом побожні вірні благали святого Матвія *списати їм те, що проповідав, щоб книга заступала його усне навчання,*—подає Евсевій Кесарійський.

Святий Матвій писав для жидів, що добре знали святе Письмо, тому й численними цитатами зо Старого Завіту доказує, що Христос є правдивим нащадком царя Давида, бо з його роду мав народитися Спаситель світу й обіцяний Месія, бо виповнив усі пророцтва Старого Завіту, що заповідали прихід Божого Сина в людській природі. Оттому зачинає своє оповідання словами: *Книга роду Ісуса Христа, Сина Давидового...*

Був святий Матвій юдеєм і митником. Христос покликав його на Апостола. Покинув свій поплатний уряд і пішов вслід за Спасителем.

Євангелія від святого Матвія ділиться на пять частин: *Перша* (1-2 глава) описує дитячий вік Спасителя.—*Друга* (3 і трохи 4-ої глави) приготування до публичного виступу. —*Третя:* Публичний виступ Спасителя та Його діяльність у Галилеї (4-19 гл.).—*Четверта:* Похід до Юдеї на муки (19-20). *Пята:* Страсний тиждень мук, смерти та воскресіння (21-28)

ЄВАНГЕЛІЯ ВІД СВЯТОГО МАТВІЯ
1-а глава.

Родовід Ісуса Христа

1. Книга родоводу Ісуса Христа, Сина Давидового, Сина Авраамового:
2. Авраам був батьком Ісаака, Ісаак Якова, Яків був батьком Юди та братів його.
3. Юда ж був батьком Фареса та Зари від Тамари, Фарес же Єрома, Єром Арама.
4. Арам був батьком Амінадава, Амінадав Наассона, Наассон Салмона.

5. Салмон Вооза від Рахави. Вооз Овида від Рути, Овид же Єсея.
6. Єсей Давида царя, Давид цар Соломона від Урієвої.
7. Соломон Ровоама, а Ровоам Авії, Авія Асафа.
8. Асаф Йосафата, Йосафат Йорама, Йорам Осії.
9. Осія же був батьком Йоатана, Йоатан Ахаза, Ахаз Єзихії.
10. Єзихія Манасії, Манасія Амоса, Амос Йосії.
11. Йосія Єхонії та братів його за вавилонського виселення.
12. А по вавилонськім виселенні Єхонія був батьком Салатаїла, Салатаїл же Зоровавеля.
13. Зоровавель Авіюда, Авіюд же Еліякима, а Еліяким Азора.
14. Азор був батьком Садока, Садок Ахима, Ахим Еліюда.
15. Еліюд Елеазара, Елеазар Матана, Матана Якова.
16. Яків же був батьком Йосипа, мужа Марії, що з неї народився Ісус, званий Христос.
17. А всіх поколінь від Авраама аж до Давида було чотирнадцять поколінь, і від Давида до Вавилонського виселення чотирнадцять поколінь, і від вавилонського виселення до Христа було поколінь чотирнадцять.

Народження Ісуса Христа

18. Народження ж Ісуса Христа отак сталося. Коли його Мати Марія була заручена з Йосипом, то перше ніж вони зійшлися, виявилося, що вона має в лоні від Святого Духа.
19. А Йосип, її муж, бувши праведний, й не бажавши знеславити її, хотів потайки відпустити її.
20. Як же він це задумав, ось Ангол Господній зявився йому в сні, кажучи: Йосипе, син Давидів, не бійся прийняти до себе Марію, свою подругу, бо зачатеє в ній—від Духа Святого.
21. І вона вродить Сина, і назвеш його Ісусом, бо він спасе свій люд від його гріхів.
22. Все ж це сталося, щоб виповнилося пророком сказане Господнє слово:
23. Ось діва зачне в утробі та породить Сина, і назвуть його Еммануїл цебто: З нами Бог.
24. Йосип, прокинувшись зо сну, вчинив, як звелів йому Ангол Господній, і прийняв свою жону.
25. І не знав він її, аж породила свого первородного Сина, і назвав він його Ісусом.

ВИЯСНЕННЯ ПЕРШОЇ ГЛАВИ

1-17. В перших сімнадцятьох стихах святий Матвій подає земське походження Спасителя. Заходить сповидна різниця

між родоводом Матвія та Луки. Святий Матвій подає Давидів рід через Соломона, святий Лука через Натана. Жінка по закону належить до мужа. Ото ж за Матвієм Йосипів родовід є *легальним* родоводом Пречистої Діви Марії.

Вавилонський цар Навуходоносор знищив Юдею та виселив багато жидів в вавилонську імперію, де вони оплакували свої гріхи та невірності Божому Законові, поки покутою не змили провин. Тоді ласкавий Господь послав їм перського царя Кира, що розгромивши вавилонського Балтасара, визволив з неволі єврейських виселенців і повернув їх до батьківщини.

Святий Матвій подає родовід поділений на чотирнадцять поколінь. Цей поділ заведено, об легше кожен ізраїльтянин міг запамятати своє походження, бо жиди скрупулятно зберігали память свого походження.

18-24. Пречиста Діва з покори скривала перед своїм мужем, Йосипом, Боже материнство. Бачила, що її блаженний стан вагітности непокоїв праведного мужа. Одним словом могла все вияснити й успокоїти його. Не хотіла виправдуватися, полишаючи все Божому провидінню. Йосип не докоряє її, бо знає, що вона була чесна діва. Не мігши збагнути очевидного факту, задумав дати їй розводового листка та захоронити своє чесне ймення перед неславою.—Ангол розвіює всі його тривоги, виявляючи Боже материнство Пречистої Діви. Як мусів почуватися праведний Йосип, коли почув, що його подруга стала Божою Матрію?—Радо взяв її до себе, як найдорощий скарб, очікуючи того, що мав власною кровю спасти людей від вічного прокляття.

Ангол зове святого Йосипа сином Давида, нагадуючи, що Бог був обіцяв Давидові Месію з його роду.

Це пророк заповів дівоче народження Спасителя: *Ось невинна дівиця почне в утробі та породить сина, і назвуть його Еммануїл* (Іс. 7, 14). Чудом Божої всемогутности Пречиста Діва стала матірю, не перестаючи бути надалі дівицею.

25. *Не знав він її.*—Пречиста була дівою, святий Йосип був дівичем, поки не народився Спаситель. Це не значить, що по народженні святі подруги зреклися дівицтва. Це такий єврейський вислів, щоб зазначити, що вони завжди проживали в ненарушенім дівицтві. Он декілька подібних висловів святого Письма, що збивають протестантське твердження, що ніби Божа Мати мала ще діти від святого Йосипа: *В Мехоли,* Давидової жінки, *не було дітей аж поки не померла* (2 Цар. 6, 23). Ясно що й по смерті не було в неї дітей! *Сиди праворуч мене, поки не покладу твоїх ворогів за підніжка твоїх ніг* (Євр. 1,

13). То не значить, що по розгромі ворогів Бог Отець прожене від себе Христа, але що Він там полишиться назавжди.

Первородний син означає в євреїв того синка, що перший народився, хоча б по ньому не було більше дітей.

Які ж правди нашої віри вміщаються в повищій главі?

1. Доказ, що Ісус правдивий нащадок Царя Давида, з якого мав колись народитися Спаситель світу.
2. Дівоче народження Спасителя силою Святого Духа, бо святе Письмо приписує Святому Духові діла милосердя, доброти, любови. Втілення ж Божого Слова це найбільше чудо Божої доброти та любови.
3. Наявний доказ у поведінці Пречистої Діви, що Боже Провидіння не опустить тих, що покладаються на Бога, але допоможе їм у слушний час.
4. Пречиста Діва на все життя залишилася Дівицею, хоч злобні чи неграмотні біблійники намагаються збити цю прегарну правду католицької віри.
5. Пречиста Діва не мала інших дітей окрім Ісуса Христа, що був першою та послідньою її дитиною.

СОВЄТСЬКА МУДРІСТЬ

До кімнати одного з наших інтелігентів увійшов совітський комісар. На стіні побачив богато святих ікон, між іншими сотворення першого чоловіка Богом. Розуміється, почалася дискусія пр релігійні теми. "Что ви сумашедшій, что у вас столько ікон і ви єщо считаетєсь інтелігентом? Бога нет, а етая ікона, представляющая сотвореніе человека, самое большое безобразіе: человєческій род проісходіт по правілам еволюції от обєзяні-малпи—понятно?—Ех, как вас попи обдурілі!"—з гордістю промовив комісар, думаючи, що переконав і засоромив інтелігента. —"А у вас є які образи чи фотографії на стінах"?—спитався комісаря господар хати. — "Канечно, что есть: большая картіна Іосифа Виссаріоновіча Сталіна і фотографії моего дяді, атца і матері,"—пробурмотів гордо комісар. — "Якщо чоловік походить від малпи, тоді поскидайте фотографії ваших предків і повісьте на їх місце горіля, шимпанса й інші роди малп,—цеж ваші предки," спокійно відповів інтелігент. —"Дурак, понявно,—" процідив крізь зуби комісар і вийшов лютий із хати.

Нема Гріха Без Кари!

Павло Шпилька

НЕОДИН грішник успокоює своє збунтоване сумління, говорячи: *Я згрішив, і що ж злого мені сталося?* (Сирах: 5, 4).

Почекай но, небоже! Божа справедливість дожене тебе! Бог у своїому премудрому провидінні довзоляє на зло, ба й часом на тріюмф зла над добром, бо якщо б не було катів, так і не було б славних героїв мучеників у Христовій Церкві!—Якщо б Бог уже на землі надгороджував людей за добро, то чеснота сталася б користолюбною. Люди старалися б бути добрі, бо сповідалися б негайних користей від Господа.

Чеснота ж куди краща посеред страждань і терпінь, бо єдине джерело її—Божа любов і вірність обітницям святого хрещення!

Проте кара не мине тих, що зло творять, а добром, чеснотою погорджують.—*Божа справедливість,* каже Людвик Вейот, *видається дуже повільна. Як часто вона спізняється!—говорять люди. Скільки потуги та сили позоставляє в руках ворогів Бога та релігії! Скільки успіхів і земського щастя уділяє їм! Так, вони живуть, наближаються до смерти, падуть, один же Бог полишається великий!*

Земля не є царством правди та справедливости. Нераз добрі, чеснотливі душі терплять, страждають, а лихі, от пияки, злодії, шахраї, розбійники, розпусники позірно тріюмфують. Все те переконує вірних християн, що колись запанує повна справедливість, де кожен дістане по заслугам надгороду чи кару.

Бог не є автором зла, зіпсуття. Проте часом дозволяє на зло, щоб краще заблистіла чеснота посеред загального зіпсуття. Ной не був надзвичайний святець. Всетаки св. Письмо величає його, бо проживав побожно посеред загального зіпсуття та безбожности.

Бог загально не карає винних на землі, бо він *повільний віддавач.* Бог вічний. Кожен мусить станути перед Ним і здати звіт зо свого життя. От чому Бог дуже часто не спішиться карати беззаконня.

Не скарав за життя, скарає по смерті! *Хто любить беззаконня, ненавидить свою душу!* (Пс. 10, 5). *Хто сіє беззаконня, пожне нещастя.* (Прич. 22, 8).

Нерідко карає й за життя. Тоді залякані кличемо: *Тут є Божий палець!* Не карає Бог всього беззаконня, бо не полишилося б нічого для суду. Не примикає очей на все, бо люди скаржилися б на брак провидіння,—каже св. Августин.

Божа справедливість не завжди жде на вічність, щоб скарати зухвальців. Нерідко вже й перед остаточним порахунком жадає жахливого завдатку від великих злочинців.

Рамя Боже премогутнє. Не мусить уживати громів. Доволі дрібниць, щоб скарати грішників. Червяки розжирають Ірода, гниль проганяє Антіоха до гробу...

Туземні кари не кінцеві порахунки Творця за сотвореннями. Це тільки пересторога для людей, щоб лякалися Божої справедливости. *Страх Божий це початок мудрости!* (Прит. 1, 7) Це Божий заклик, щоб вірні витривали в добрі, а лихі завернулися на шлях Божих заповідей.

Он декілька прикладів Божих кар.

В початку сотворення *частина Анголів* під проводом гордого Люципира бунтується проти Бога. Люципер бажав бути незалежним володарем. Божа справедливість ув одній хвилині спихає їх до пекла, перетворюючи в гидких дияволів прегарних анголів.

Адам і Ева переступають Божий закон. Їдять заказаний овоч добра та зла. Хоч овоч був не злий, непослух був злий, і грішний. Загніваний Господь проганяє їх з раю, обдирає з понадприродних дарів, от як з безсмертности, вільности від пристрастей і страждань...

Заздрий Каїн убиває свого брата Авеля, бо Господь більше любив його. Кров невинного Авеля стягає Боже прокляття на братовбийника. Все життя скитається з місця на місце, не знаходячи ніде спокою.

Коре, Датан і Авірон бунтуються проти законної влади Мойсея й Арона. Бог велить зібраному народові віддалитися від шатер бунтівників. Ледве народ відступився, земля відчинилася та пожерла бунтівників із їх слугами, жінками та дітьми.

Жидівський первосвященик Гелі був надто поблажливий для своїх зіпсутих синів. Не карав їх. Дозволяв на згіршаюче життя. Зіпсуті сини гинуть у бою. Сам Гелі паде з лавки та ламає собі голову, як почув смутку звістку про смерть пещених синів.

Юдейський цар Озія взяв кадильницю та війшов до *Святая*

Святих, щоб обкадити Скинію Завіту. Це був обовязок священників. Царю, вповинали його, не йди туди! *Бійся Божої кари!*— Не послухав. Пішов. Ба й у гніві відгрожувався Божим слугам. Проказа нагло спадає на його тіло. Тікає зо святині та проводить на самоті решту злиденного життя.

Валтасар, зіпсутий, вавилонський цар, уладжує пишний обід. Спрошує гостей. Посеред піятики велить принести посуди єрусалимської святині погробовані Навуходоносором. Пє з них. Це вершок його зухвалого беззаконня. На стіні появляється невидна рука, що чорними літерами виписує страшні слова: *Мане-Текель-Фарес.* Тривожиться розбавлений Валтасар. Кличе пророка Даниїла. Муж Божий вияснює: *Мане:* Бог почислив твої беззаконня.—*Текель:* Бог зважив їх на вазі своєї справедливости.— *Фарес:* Кара Божа над твоєю головою.

Поблід Валтасар, але не розкаявся.— Ще тої самої ночі перський Кир вдирається до Вавилону та вбиває нерозкаяного Валтасара.

Ізраїльський нарід, улюбленець Божий, зіниця Божих очей декілька разів спроневірюється Богові, ламає вірність законові. Бог карає його асирійцями, що беруть у полон частину вибраного народу. Кара Божа опамятує Ізраїльтян. Каються.— Минається кара.—Знову грішать. Бог посилає вавилонського Навуходоносора, що руйнує Єрусалим, палить святиню, збудовану Соломоном, і знову забирає мешканців у полон до Вавилону.—Каються. Бог посилає перського Кира, що розгромивши Вавилонців, визволяє Ізраїльтян.—

Знову спроневіряються, відкидаючи Месію-Христа. Бог посилає немилосердних римлян, що дощенту нищать святе місто, вирізують сотки тисяч жидів, розпинають на хрестах, продають у неволю, а решту розганяють по світу, де всі погорджують вибраним народом!— Слушна кара: *Кров Його на нас і на наших дітях.* (Ів. 27, 25). Жидівський нарід стався вічним скитальцем поміж народами. Вічний жид Картофил—його покровитель.

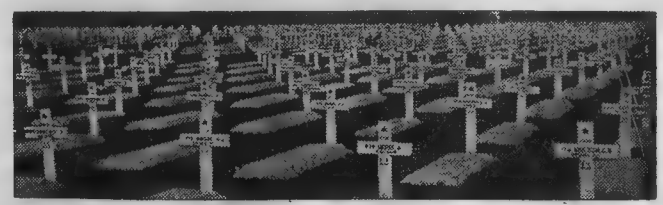

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

OCTOBER, 1948

Can the Churches Unite?

By D. F. Miller

THIS is an analysis of four of the most important words of the English language. They are words that everybody wants desparately to understand, even though there may be a tendency to pass them off with a shrug as not open to understanding. They are words on which every man's happiness and the whole world's peace depends. At the same time, they are words about which there is a wide variety of definitions, so wide, in fact, that they are practically useless as words unless people shall begin to pin them down to a uniform significance. The object of this analysis of the four words in question is to help people who want happiness and peace to pin them down to their true meaning.

The importance of these four words, as yet unnamed, has recently been brought home to this writer by an article entitled "Too Many Churches" which appeared in the June issue of the *American Magazine.*. An advance copy of the article was sent to the editors of *The Liguorian* with the belief (and hope) of the *American's* editor that it might be worth commenting on and quoting from. It is indeed worth such treatment. It is written by Dr. Norman Vincent Peale, D.D., pastor of New York's Marble Collegiate Church, frequent contributor to popular magazines, breezy stylist, indefatigable worker toward levelling the fences between religious denominations so that all may be one.

Dr. Peale's ambition is to unite all religious faiths, Catholic, Protestant and Jewish, with none of them abandoning any of their specific tenets, into one great organization to fight paganism. After stating the fact that there are far too many competing and disunited factions of religious organizations in the world, he goes on to say: "This disunity arises entirely out of a confusion of terms—church and religion. Religion is not a church, and neither is any church a religion Religion is a divine fire which lives in the hearts and minds of men. Church in any form is simply an organization of dogmas, creeds, and property. All people of faith believe in fundamentally the same things, but the confusion about these two terms has existed for centuries and is largely responsible for the widespread spiritual impotence we see today."

A little further on in the article, after describing how several different motor car manufacturing companies merged into one without

births (Cain, Abel, Seth) followed one another in succession; yet in the very text of Genesis (Chap. V, v. 3) we are told that Adam had already lived 130 years when Seth was born.

It is possible, even probably, that there were children born to Adam between Cain and Abel. It is not certain that Cain was Adam's first born. Moses may have mentioned him and Abel especially because of the fratricide which was to make Cain a lesson to all succeeding generations.

Finally, in Genesis, chap. V, v. 4., Moses says: "The days of Adam, after her begot Seth, were eight hundred years; and he begot sons and daughters."

The most simple answer to the question posed above is therefore that Cain in all probability married one of his sisters. In those earliest times it would been clear to the men who had the same kind of reasoning power that we possess, that it was perfectly lawful for them to marry a sister or a very close relative. It is not necessary for us to postulate that God gave them a special revelation on this question, though it is not improbable that God did reveal His permission and His pleasure. But from the fact that God has given the command to propagate, men could have reasoned to the lawfulness of marriage between close blood relatives in the days when no other marriages were possible.

If Cain delayed his marriage until he was a hundred years old or older, as did most the men of his time, then he probably married a niece or even possibly a grandniece. Even in the time of Moses, thousands of years after the time of Cain, it was still lawful for a man to marry his niece.

* * *

DEFENDERS OF STALIN, ATTENTION!

The following news was released from London on August 23:

Radio Moscow over the week-end broadcast its most direct attack on religion since the new Soviet anti-religious campaign began a few weeks ago. Transmitting a lecture by a Soviet professor, Radio Moscow quoted Karl Marx that "religion is the opium of the people," and said "religion is an important way to prolong the existence of capitalism."

The lecturer charged United States reactionaries, "in alliance with the church people," are waging a crusade against modern science.

In the Soviet Union, the lecturer added, religion has become "but the survival of the past."

The landlady brought in a plateful of extremely thin slices of bread, which rather dismayed her hungry men boarders.

"Did you cut these, Mrs. Brown?" asked one.

"Yes, I cut them," was the stern reply.

"All right," retorted the boarder, "I'll deal."

YOUR VALUE

The following statistics have often been published but it is good to repeat them from time to time for the sake of humility in regard to purely physical beauty and achievements: In the human body there is enough:—Hydrogen to lift a balloon; Iron to make five carpet tacks; Carbon to make 9,860 pencils; Salt for a dinner party; Phosphorous to make 8,064 matches; Nine and one half gallons of water.

Size Up Yourself!

By Brother S. Methodius, F.S.C.

HAVE I the stuff it takes to make a man?"

"Have I a vocation to the religious life? To the priesthood?"

"Has God given me the necessary fitness to consecrate my life entirely to Him?"

These questions you'll never satisfactorily answer by ignoring them.

Are You Called To
The Religious Life,

Not every one is cut out for it. Some are. In case you can't make up your mind, there's no need to be absolutely certain. Seek counsel in a wise director (pastor or teacher) who'll help you to judge your vocation by your fitness and good will.

If you are leading a good, moral life; if you are ready to give up the world and everything in it for a more perfect life with God, you should give serious thought to the possibility of a vocation.

What Is The
Religious Life?

"It is a form of life approved by the Church in which Christians, united in a religious society, fix themselves in order to tend to perfection by means of the three vows of poverty, chastity and obedience," (Can. 488).

By the vow of poverty, you give up riches and the things money can buy; by chastity, the pleasures and consolations of daily life; by obedience, the thrill of doing what you please and of being your own boss.

Are You Called To
The Priesthood?

This *calling* is not a mysterious, vague, sort of whisper-in-the-ear business. It's not a question of whether you're "good enough" to be a priest. No man has to be born with a prayer on his lips and a halo spinning around his curly locks in order to become a priest.

For a vocation to the priesthood here are some fundamental requirements for you to consider:

1. In the first place, you should have a sincere desire to be a priest. You should look to the priesthood solely from the motive of consecrating yourself to the service of God and the salvation of souls.

2. You should have, or at least be striving earnestly to acquire solid piety, perfect purity of life and sufficient knowledge.

3. Lastly, your fitness will be determined, not so much by an inner feeling or devout attraction, *which sometimes may be absent or hardly perceptible,* but by a right intention, together with a combination of physical, intellectual and moral qualities which make you suitable as a candidate.

Hold fast to your ideal that there's no dignity on earth comparable to the priest's. Those whom God singles out for this honor are highly favored. Hence, an inclination toward the priesthood should be given most careful and thoughful consideration. If the attraction persists, talk the matter over with a priest. In this do not wait too long on the pretext of testing your vocation. No priest is going to "rope you in." Furthermore, it's a dangerous presumption to do nothing about it either, or to sit tight and wait for something to happen. It won't. No angel is going to give you a special announcement. "Seek and ye shall find," says Our Lord.

You should also know that in the priesthood there are many wonderful joys, joys which you will not experience in any other state of life. There's your constant companionship with Our Lord in the Blessed Sacrament. There's the consoling work of dealing with souls in the administration of the sacraments and in other priestly work.

In every way the priesthood is a marvelous life but not without its many crosses. He who is ordained to be "another Christ" must be ever ready to "put on Christ crucified." So sublime is the priestly vocation that none of you should ever dismiss too hurriedly, as "nothing to it," a decided leaning in that direction. On the other hand, you should pray hard that Our Lord and Our Lady will help you to realize your ambition one day to become a priest of Jesus Christ.

THE PRIEST

To be in the midst of the world
without wishing its pleasure;
To be a member of each family yet
belonging to none;
To share all sufferings;
to penetrate all secrets;
To heal all wounds; to go from
men to God
and offer Him their prayers;
To return from God to men to bring
pardon and hope;
To have a heart of fire for charity,
and a heart of bronze for chastity
To teach and to pardon, console and
to bless always;
My God, what a life; and it is
yours;
O priest of Jesus Christ!

—*Lacordaire*

* * *

WHO WAS CAIN'S WIFE?

This question is often asked with a vague and foggy idea that the Bible was written by men who frequently contradicted themselves, sometimes without even realizing they were doing so. The fault of people who think in this way of the Bible is that they are not familiar with God's book to realize that ignorance is the primary cause of their difficulties and suspicions. The truth is, of course, that the Bible never contradicts itself; it cannot if it is the inspired word of God, and furthermore, no contradiction has ever been proven in it, even by the enemies of God.

The difficulty in the particular case of Cain and his wife arises from the following data, all contained in the book of Genesis, the first book of the Bible: In chapter IV of Genesis, Moses tells us that Adam and Eve had two sons called Cain and Abel. Then, after speaking of Abel's murder by Cain, the sacred author tells us of the birth of Seth. The question people ask is "Where did Cain get a wife?"

To one who reads the story just cursorily it would seem that the three

Two Messages: Moscow-Fatima

OUR LADY OF FATIMA MAGAZINE

THE year 1917 was an historical year in more ways than one. During that year two messages that were of immense importance to the world were made public. One of these was issuer by the allies of Satan. The other was delivered personally by the Mother of God—Our Lady of Fatima. It was the third year of the first World War.

The message from Moscow was a proclamation to the world that every vestige of Christianity must be wiped out. God, they said, did not exist. In their philosophy, the teachings of Christ had no place; the state was supreme, and everyone had to serve the state without qualification.

Moscow was to be headquarters for the formulation and dissemination of these policies. Lenin's rules were to be forcefully enjoined on the peoples of Russia. Other countries soon were infected with the ideologies of Lenin. We can all remember their infiltration into Paris, Spain, Mexico, and then the establishing of the seeds of their policies in other countries. Too well do we remember the revolutions of Mexico and Spain which were instigated to a great extent by communist influence. Today we see the results of that message, having made itself heard and felt in the various countries of Europe and in China and other places. Today we see the catastrophic results of the message from Moscow.

Then, let us not forget the other message of 1917—a MESSAGE OF HOPE AND SALVATION., the Message of Fatima, delivered by the Mother of God. This was the Message from Heaven, and it contained recommendations for the return of the world to Jesus through Mary. The Message of Fatima was delivered to the three shepherd children, Lucia, Francisco and Jacinta at Fatima, Portugal. Six times did the Mother of God—Our Lady of Fatima appear to the children to inculcate in them the Heavenly Message, a Message of PENANCE, daily Rosary, and devotion to Her Immaculate Heart. The message was delivered in the form of a request, and its acceptance was left to the good will of its hearers. However, the neglect of the Message of Fatima meant another and more terrible war, persecution of the Church, martyrdom for many suffering for the Holy Father, and many nations wiped out by the spread of an impious propaganda. We have lived to see this prediction come true in part. We may expect another chastisement on a greater scale if we continue to neglect the Message of Fatima. To corroborate this Message and make the world believe it, Our Lady predicted and caused to be performed a great miracle on October 13, 1917. This was the miracle of the Solar Prodigy, attested to by 70,000 witnesses, many of whom were unbelievers.

The events of the world today give evidence of the fact that a sufficient number has not heeded the Message of Fatima—penance, daily rosary, and devotion to the Immaculate Heart of Mary. This Message, delivered to us over thirty years ago, is as new and as full of meaning as it was at that time. The impious propaganda referred to, is communism. Read your daily papers and learn the advance that this atheistic philosophy has made and is making today, even in our own country. Mary, Our Lady of Fatima, is inviting us to heed her call to a change of the mode of living; a call to prayer and penance, and reparation to her Immaculate Heart. Will we ignore that invitation? Will we stand idly by? Will we hesitate to heed Mary's warning? If so, then we again may expect another castigation from God. Recently, Our Holy Father, Pope Pius XII, in an address to a large assemblage in St. Peter's Square remarked: "The time for reflection and planning is past, the time of the test is here. Are you ready?" In a clamorous voice they shouted: "Yes, we are."

Now Mary is calling you to action. "Are you ready? What is your answer to the request of the Mother of God? What will be your answer to her question: "What do you want—Moscow or Fatima?" Now is the time for action. There is no time to lose. It is either Moscow or Fatima—Satan or God. Which do you choose to follow? Remember the two messages of 1917—one from Lenin and the other from Mary, Mother of God. Make your choice now. Delay is dangerous. The forces of evil march on, never wasting a second in their efforts to formulate a new civiligation to culminate in a humanity without God. Choose now between Moscow and Fatima—between Satan and God.

THE ACTOR

The *Bengalese* relates the incident of a missionary in India who became acquainted with a well-educated Hindu, and thinking that he might impress the man favorably towards the Catholic religion, showed him a book on the martyrs and their sufferings for Christianity.

The Hindu graciously accepted the book, and began to read aloud from a page selected at random. It so happened that the passage was concerned with some particularly excruciating tortures inflicted on one of the martyrs, and the Hindu, getting into the spirit of the thing, began to emit such anguished sounds and groans as seemed to indicate the profound horror which he felt.

The missionary, of course, was delighted; until suddenly the Hindu stopped, raised his eyes from the page, and asked with complete calmness:

"Father, don't I read well?"

✖ ✖ ✖

A railroad agent in India had been severely reprimanded for taking over duties outside his domain without orders from headquarters. He promised to reform.

Not long afterward, the central office received a startling telegram, "Tiger on platform eating conductor. Wire instructions."

✖ ✖ ✖

The Scotch patient was fumbling in his pocket.

"You don't need to pay me in advance," said the dentist.

"I'm no going to," was the reply. "I'm only counting ma money before you give me the gas."

Your Marriage Must Be Witnessed by a Priest

BECAUSE IT'S A SACRAMENT

THE many young people among Catholics who contract marriage before a Justice of the Peace in deference to the non-Catholic party, or who even deny their faith by contracting it before a Protestant minister, seem not to realize how great is the tragedy of such an action, bound, in the long run, to blast his or her happiness even here on earth.

When a Catholic is not married before a priest, who alone is delegated to administer Sacraments, he enters no marriage at all. The couple might just as well have begun to live together as husband and wife, without going through any ceremony. God is the author of marriage, and, therefore, marriage has no other status than what it has in His eyes and His Church's —no matter how it might be regarded legally.

If a mixed marriage must be, let us see why (1) the non-Catholic must yield to the Catholic Church's safeguards; (2) why the Catholic party cannot compromise; and (3) what is the nature of the dispensation granted.

(1) Because the Church realizes that in a country, where the majority of the people are not Catholic —and in some communities there are very few Catholics—mixed marriages are bound to take place, she, as a loving mother, uses the authority committed to her by Almighty God to grant that dispensation which makes a valid marriage between a Catholic and non-Catholic possible. But she still must insist that the marriage be witnessed by a Catholic priest.

If the non-Catholic entertains the notion that this is an intolerant attitude, he must be reminded that for fifteen centuries all Christians were married by priests and that, if he holds that one religion is as good as another, he cannot conscientiously object to having his marriage witnessed by a Catholic clergyman. He violates no principle. He does not exclude himself from membership in his own church, and does not deprive himself of any spiritual advantages. The Catholic, on the other hand, incurs excommunication when he attempts marriage before a Protestant minister, and denies himself the right to receive the Sacraments all the while he lives in a state of grevious sin. Such a Catholic really denies Christ, because he is convinced that his Church is the Church of Christ founded in His blood. He has often heard Christ's threat "he that will deny Me before man, him shall I deny before My Father Who is in Heaven."

If one of the two must yield to the other, the non-Catholic party, whose conscience is not disturbed by it, should yield to the Catholic. If the non-Catholic will not yield in this matter even though he knows that he is giving great pain and grief to the one whom he wants as his wife, you can rest assured that he will not hesitate to pain and grieve her in many other ways later on. If it be his parents who oppose the marriage more than she does, why should the Catholic girl hesitate less to grieve her parents? But the main thing to consider is that God should not be grieved at a time when both want His blessing in the largest possible measure.

(2) The Church grants a dispensation when the non-Catholic is unprepared at the time to become a Catholic, but gives hope for his conversion later, provided he be willing to sign an agreement that he will allow children who may be born of the marriage to be baptized and reared as Catholics.

If he be unprepared to become a Catholic, even if he could see eye to eye with the Catholic party; and if he be unwilling to have children or to have them reared as Catholics, the dispensation may not be granted. The Church; as it should be clear to you, is only God's agent and may not act differently from what He would.

Before any marriage, even between two Catholics, can be validly performed, the priest must have assurance that both parties are free to marry, that they are not near blood relatives, that neither had been previously married and divorced with the former husband or wife still living. It is not the Catholic Church, but God Himself, Who has declared that a second marriage is absolutely null and void if the husband or wife of a former valid union is still living.

The Catholic who seeks a dispensation, therefore, should bring the non-Catholic party to the priest a considerable time before the marriage is to take place, in order that he may answer a number of questions before the priest, and in order that he may be able to take several pre-nuptial instructions. Should you bring a non-Catholic friend to the priest to arrange for a marriage which you hope to have take place within a day or two, you are likely to be greatly disappointed.

⌘ ⌘ ⌘

THE ANSWERED PRAYER

A girl friend of mine had prayed daily for ten years to St. Joseph for a good husband, with no sign that her request would ever be granted. She began to lose confidence. One Sunday morning she returned from Mass and knelt before her statue of St. Joseph imploring him to grant her request. But after ten minutes, in a fit of irritation and despair, she pulled the statue from the table and threw it through the open window.

A young gentleman passing by the house was struck on the head with it, getting a rather severe cut. He knocked at the door of the house for help, and perhaps an explanation. My friend apologized, offering to attend the injury. They became good friends. Six months later they were happily married.—*Marie Mulrooney, in The Catholic Digest.*

⌘ ⌘ ⌘

In an English political meeting one of the candidates patriotically orated: "I was born an Englishman, I have lived an Englishman, I hope I shall die an Englishman." From the back of the hall, in an unmistakable accent, came the question, 'Mon, hae ye no ambeetion?"

⌘ ⌘ ⌘

When a Christian begins to prosper, it is always a question of whether the Lord is going to gain a fortune, or lose a soul.

The Convent Mystery

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

AMERICA, the most enlightning Catholic weekly in the U.S.A., published an article some time ago, "Startling Revelations About Catholic Nunneries," by Sister Mary. She prefaces her remarks with the statement, "It is a pity that, with over 100,000 Sisters in these United States, more is not known about them, their life, their work." Hospital Sisters have contacts with non-Catholics and are generally appreciated, but teaching Sisters, and especially those who are cloistered, very seldom meet outsiders. Hence the mystery and the query, "What do you suppose goes on behind the doors of a nunnery?"

Sister Mary interestingly hinted as to how non-Catholics could find out. She told about a congressman who sent a set of books to the library of a Catholic school in his district, hoping, no doubt, for support in the coming elections. To make the gift seem more valuable he requested a political friend to deliver the books personally. This particular politician disapproved of nuns on general principles and was strangely afraid to call on them. His chief's orders were not to be disobeyed however; so, in his dilemma, he brought the books to the parish priest one Saturday morning, asking him to present the set. His chief, he said, had requested him to do it personally but the school was closed on Saturday and he was sorry to say he would be out of town on Monday. "But Sister is in her office all Saturday morning," said the priest. Seeing the other's embarrassment at that information, the priest offered to accompany him. Cornered, the man had to agree, but confided that he wouldn't know what to talk about to a nun. "Oh, don't let that worry you," laughed the priest.

The Sister received the gentleman courteously, was genuinely appreciative of the gift, asked a few leading questions, and soon they were all three discussing world news and politics and real estate. At the end of an hour a call came from the rectory for the priest. The politician rose, too, looked at his watch in amazement gratefully accepted the Sister's invitation to address a student assembly at a later date and left with the priest.

"Man, what a jolt!" he told the priest on the way to his car. "Say, are all nuns like that? Why, she's a real woman."

A deep chasm of misunderstanding lies between Protstant ministers, as a group, and the teaching sisterhoods. Where an effort has been made to bridge it, there have been gratifying results. The captain of the National Guard in another town was asked by the principal of the local Catholic school to arrange an interesting Armistice Day program for the students. A few days later, he called on the Sister to say that the only good speaker available was a Protestant minister. "Why, I have no objection to that," said the Sister, to the amazement of the captain.

The Protestant minister, a gray-haired, dignified man, was a bit diffident about having anything to do with Sisters, and waited until the last minute before presenting himself at the school on Armistice Day. The ovation given him by the student body after his address heartened him, however, and, after the assembly, he accepted the principal's invitation to visit the classrooms. He thus met all the Sisters, and, before the tour was finished, was not only fully at ease but very enthusiastic.

Another Protestant minister in a large city confided to a business friend that he would do almost anything to see what the inside of a convent looked like. Just two weeks later his friend phoned that the Sisters in one of the larger convents had ordered some films to be shown at the convent, and they had requested that an operator be supplied with the films. "Now's your chance, Reverend," said the friend. "You know how to operate a movie machine, so, if you wish you can make some extra money and see the nuns without their knowing who you are."

After a day or two of hesitation, the minister consented. That was seven years ago. He still runs off all the films shown in the convent, but, long ago, he told his good friends, the Sisters, why he came the first time.

In a Mid-Western town of about 2000 inhabitants the public and Catholic high schools were in a continuously antagonistic mood. The annual basketball championship game was to be played, and promised to be a grim affair. A few days before the event, Sister Erma of the Catholic high school telephoned the principal of the public high, asking him if he would be kind enough to call on her. He did so at once.

The Sister said: "Mr. Edwards, I want to speak to you about that basketball game. It seems to bid fair to become a religious battle instead of an athletic event. I've heard of some very unpleasant things that have been said to our students; but, of course, I hear only one side. I'm sure they say enough in return. Now, if your school wins the game—and no doubt it will—I do not consider that the Catholic Church has received a blow; and if we should chance to win, it will be no victory for the Vatican. I can't see what religion has to do with it, except that the moral training we give ought to make our boys cleaner and better sportsmen."

Mr. Edwards enthusiastically stretched out his hand. "Shake on that," said he. "I can't tell you what a relief it is to hear you talk that way! Why, say, you're not a bit as I expected, after all I've heard about you folks."

There you have a few stories that can be duplicated by the thousand. There is no Catholic convent or monastery that has anything to hide, no tunnels leading from priest-houses to convents. Any visitor who comes in a friendly spirit will always be welcome.

As to the dark and mysterious secret of these places, there is only one: These holy women have given up the world and all its pleasures to devote themselves, day and night, to prayer, meditation and penance, in order to help you and me and to intercede for all sinners and wayward children of God, that He may have mercy on us. They make up for our shortcomings and transgressions.

Church Was Sole Guardian of Bible Over 1,500 Years

From "Our Sunday Visitor"

FROM the manner in which non-Catholics speak of the Bible one would suppose that it was written by the Apostles and hidden away throughout all the centuries until it was accidently discovered by some of the reformers, notably Luther. The fact is, of course, that only a few of the Apostles wrote anything, and that none of them was ordered by Christ to write; that the writings of St. Paul, of Peter, of James, of Jude, were for special groups, such as Christian colonies in Greece and Rome and Palestine and Turkey, and, humanly speaking, they would have been completely lost had not the Catholic Church sought them out, and then towards the end of the fourth century pronounced on their authenticity and inspiration, along with many other gospels and epistles reputed by many to have been inspired.

After establishing the Canon of Holy Scripture as it now it, because there was no printing press to circulate it, it was copied and recopied thousands of times between the fourth and the sixteenth century, and every monastery possessed many copies, since each contained a department in which monks were occupied in copying and translating the original writings. There was also a copy in every parish church, open for the inspection of parishioners.

Enemies try to mislead people by representing that the Bible was chained so that it might not be read. The only reason it was chained to the floor or the table on which it rested, was to prevent its theft, because one copy represented the life-long labor of a monk, and because its material was not paper (which was not discovered until the thirteenth century) but parchment or vellum—material very expensive. Why would it be placed in the church at all if it were not intended for the people to inspect and read?

The fable of the "chained Bible" has mislead millions, and was deliberately fabricated for the one purpose of deceiving them concerning the position of the Catholic Church and the Bible.

While Luther is quoted as having said that he accidently discovered a copy of the Bible and was forced to read it secretly or he would have been disciplined, he is quoted in his Table Talks as having said that even as a boy—a Catholic boy—he knew the Bible so well he could identify any passage when quoted. Not only did he know the Bible well, but he was obliged, as a priest, to read from it a full hour every day in his Breviary, which every priest in the world of the Roman Rite must still peruse daily.

That the Catholic Church wanted the people to have the Holy Scripture was brought home forcibly on

August, 1948, when a copy of the Gutenberg Bible, printed in Germany before Luther was born, was moved, under armed guards, in an armored car, from the New York Public Library located at Fifth Avenue and Forty-Second Street to the Golden Anniversary Exposition at Grand Central Palace.

The news item carried this story and noted that Johann Gutenberg—a Catholic—is regarded as the inventor of printing, and that he produced this Bible in 1456, only eighteen years after he invented his press. Gutenberg died in 1468, while Luther was not born until 1483.

The value placed on the New York Public Library's copy of the Gutenberg Bible, may be gauged by the amount of insurance carried on it, namely $500,000.00.

It was one of the founders of the New York Public Library, James Lenox, a collector of rare books, who purchased that copy of the Bible at auction in London in March 1847, and he paid $2,600.00 for it, which was regarded as a big price one hundred years ago.

The Bible was the sole possession of Catholics for nearly twelve hundred years. Had it not been carefully preserved by the Catholic Church and had not thousands of manuscript Bibles been copied by hand, the world would not have it today.

To talk about the Catholic Church "fearing the Bible" is ridiculous because she certainly had plenty of time to destroy it, hundreds of years to alter it to suit her own pleasure. In fact, no one today can prove that the Church did alter it, remove passages from it, add others to it, because there is absolutely no way of comparing any modern version of the Bible with the originals, since they were all lost when barbarians sacked different countries of Europe and burned libraries.

In proof of their absurd contention that the Catholic Church has, on different occasions, forbidden the people to read it, they cite instances, but they do not tell the people that these decrees were against "faulty translations of the Bible" which, if faulty, certainly do not contain "the word of God." These same unfriendly critics of the Catholic Church do not cite the many instances in which Popes have urged, in the strongest manner, the daily reading of the Holy Scriptures by Catholics. Of course, they had in mind a correctly translated version.

Every revision that has been made of the Protestant Bible was undertaken because, in the words of the translator, hundreds and even thousands of errors were contained in earlier translations—even in the King James Version.

Everybody is familiar with the advertising today which insists on people buying the "genuine article," and not an imitation; "non genuine without our signature" appears on the container of many an article of food or vitamins today.

The Catholic Church has always insisted on that, and it is certainly reasonable when we take into consideration that any alteration of the word of God nullifies it as the "word of God."

⌘ ⌘ ⌘

THE SUPER-DUPER

In Rome, Pietro Secchia, second-in-command of the Italian Communist Party, said more than he intended when he eulogized his hero, Joseph Stalin, as a man "who can keep a smile on his lips when others lose their heads."—*Newsweek*

together Protestants who believe in divorce and remarriage, and Catholics who believe in the indissolubility of marriage, what possible unity in the primacy of spiritual values can result? Whose values are primary in such a situation? You can have 10 people or 10 million people agreeing on the primacy of spiritual values only when you have 10 or 10 million people agreeing on what the primary spiritual values are. How in the name of heaven can they possibly be of use to one another if they all say "we agree on the primacy of spiritual values, but we all reserve the right to decide for ourselves what a spiritual value is"?

The fourth important word in Dr. Peale's recommendations is "paganism." After stating the agreement of Catholics, Protestants and Jews on the primacy of spiritual values, he adds: "They all recognize one common evil—paganism. With their own weapons they are all fighting this evil, and I can see no reason why they should not all be thought of as members of the same spiritual army, though enrolled in their own regiments under their own traditional banners."

Again, Dr. Peale does not define his term—an important omission when he makes opposition to paganism the ground of the unity of churches. Dictionaries define pagans as "worshippers of false gods," assuming thereby that there is such a thing as one true God and many possible false gods. Leaving that for the moment, we think it probable that Dr. Peale had in mind, when he spoke of paganism, the moral effects of the worship of false gods. He was thinking, no doubt, of atrocities such as those perpetrated by the Nazis, of the suppression of freedom effected by the Communists, and of the shocking crimes committed by those who have entirely rejected God.

Here, it is true, there is the possibility of a certain amount of united practical action, though not in the form of union of churches. During the last war Catholics, Protestants and Jews in Germany all did their share in opposing the gross moral paganism of the Nazis. In the United States civic groups are sometimes formed, made up of members of different faiths, to campaign against crime, juvenile delinquency, etc.

However, opposition to spectacular crime, in which all faiths can effectively engage together, is not a possible foundation for complete union of churches, and that for two reasons. First, because a man is bound, by an intellectual as well as a moral compulsion, not to give assent to something as true when he knows it is not true. If the churches were to unite in the sense in which Dr. Peale speaks, the members of those churches would have to give assent to the religious beliefs of others which they know to be untrue, or, at the very least, to approve the statement that truth does not matter in religion. Truth does matter in religion, and it matters all the way down to the form a church is to take and the ritual to be followed. Paganism does mean a worship of false gods. There is only one true God. The Protestants' God is different from the God worshipped by Catholics and the God worshipped by Jews, in so far as each group attributes a different scheme of salvation to His predetermination for mankind. Therefore, while it is necessary to respect others in their belief about God, it is not morally possible for one who is convinced he is worshipping the true God (whether he be Protestant, Catholic or Jew) to profess by his actions that there

are different gods to be worshipped with equal merit by different men. If one doubts that different gods are worshipped by Protestants, Catholics and Jews, let him only draw up a list of simple questions about God and submit them to members of the three organizations. He will inevitably learn that, while all say they believe in God, all have different notions of what God is and what He has prescribed for mankind. Somebody is wrong, and that means that somebody is unconsciously, at least, worshipping a false god.

The second reason why united opposition to the major crimes of paganism cannot make a foundation for the union of all churches, i.e., religious bodies, is because religious unity demands agreement on many moral principles other than those whose violation constitutes an atrocity in the eyes of men. The United States united with the Russian Communists during the war against the atrocities of the Nazis, but nobody considered that a reason for uniting with the Communists in the sense of embracing as good or even tolerable their own violations of fundamental morality. So too, Catholics may unite with Protestants and Jews to oppose murder, kidnapping, racketeering, etc., but this could be no real religious unity so long as there is a whole catalogue of moral principles on which they disagree.

Dr. Peale makes much of the fact that General Motors has united several independent motor car manufacturers into a single corporation as an example of what Catholics, Protestants and Jews might do Is there really anyone who cannot perceive the difference in the two cases? That selling out an independent business to a master-corporation involves no sacrifice of basic moral or intellectual principles, while surrendering one's convictions for the sake of unity does? He also describes in detail how many Protestant churches or different denominations have united, as an example of how Catholics, Protestants and Jews may unite. Such unifications can indeed be effected, but only when and because they are built on a lack of comprehension of the real meaning of the four terms we are talking about: religion, church, spiritual values and paganism. The best service to the war on paganism and the unity of religion will be done by those who recognize the fact that religious and moral truth is one and indivisible; who seek the truth without fear or compromise; and who use whatever influence and gifts God has given them to convince others that they should all be united in the whole truth.

The Liguorian, Aug. '48

✖ ✖ ✖

PERFECT MISUNDERSTANDING

The *Queen Elizabeth* was sailing along at a good clip, the wind was blowing, the crowd was pretty jolly. I took Vishinsky by the hand, looked him directly in the eye, and said, "Mr. Vishinsky, every night I pray that Britain, Russia, America and all the other nations of the earth may have a sincere desire for peace and may be adequate to consummate that desire by some international organization."

Vishinsky, through his interpreter, said, "I do not pray."

(*Alexander Wiley*, in the Minneapolis *Sunday Tribune*, quoted in *Quote*)

scrapping the designs and car names of the individual companies (meaning, no doubt, General Motors, with its Cadillac, Buick, Chevrolet, etc.), he adds: 'The same kind of merger in the religious field could knit Protestants, Catholics and Jews into a tremendously powerful force for good, without any of the three faiths surrendering its tenets..." As to the basis of the merger, it will be this: "Protestants, Catholics and Jews are really much closer together in spirit than the average man thinks they are. They all believe in God and in the primacy of spiritual values. They all recognize one common evil —paganism. With their own weapons they are all fighting this evil, and I can see no reason why they should not all be thought of as members of the same spiritual army, though enrolled in their own regiments under their own traditional banners..."

Now the four important words that make up the essence of Dr. Peale's argument, and of our analysis, are these: 1) religion; 2) church; 3) spiritual values; 4) paganism. His whole zealous purpose stands or falls on the meaning that is to be placed on these four words. And we should like to show that his purpose does fall and become impossible just because of his own confusion and vagueness about these four words. We submit the analysis below to the mind of every thinking American,— Catholic, Protestant and Jewish.

The first important word that appears in Dr. Peale's plea for union of churches is *religion*. The word, however, is not indebted to Dr. Peale for its importance; it is important to every man and in every age and among all peoples. Therefore its definition is important. But the nearest thing to a definition of religion in Dr. Peale's article is this: "Religion is a divine fire which lives in the hearts and minds of men." Surely this is not very clear as a definition; it is what rhetoricians would call "definition by figure of speech," and the rhetorician would add that such is no true definition at all.

A true definition of religion would be something like this: "Religion is a moral habit by which a man renders to God all that is His due." Due to God are adoration, thanksgiving, reparation for evil, and above all, submission of mind and will through faith and obedience. This is something concrete, a definition that can be applied to the problem of union of churches, certainly more logical and realistic than "religion is a divine fire."

If religion means essentially submission and obedience to God, then surely the only basis on which all men can unite in the practice of religion is that of agreement as to the essential point on which submission and obedience must be given to God. Take the three forms of "divine fire," meaning religion, of which Dr. Peale speaks. The Catholic believes, among other things, that Christ was God, that the Mass is His true sacrifice, that seven sacraments are the essential channels of His indispensable grace to souls, that His laws are objective, universal and unchangeable. His submission, and therefore his religion, means an acceptance of these truths and their application to his daily living. The Protestant holds himself free to believe in God but not in Christ, or in Christ as God, or only as a man; he scorns the Mass as not only not essential to his salvation, but, in some cases, as idolatrous; he holds himself free to accept 7 or 5 or 3 or no sacraments as indespensable channels of grace. The Jew holds that Christ had no position of authority over

mankind, as either God or man. It is all very well to say that these three share "the same divine fire." It is more to the point to say that all have intellects; that the intellect cannot accept what is true and not true at the same time; that therefore it would be idolatrous and blasphemous for a man to say: "I am absolutely convinced that I must submit to God's Son, Jesus Christ, that I must adore Him in the Mass, that I must be united to Him in the sacraments, that I must obey all His laws. But these convictions do not prevent me from being convinced that those who do not believe in Christ and do not accept the Mass and will not use the sacraments and do not obey His laws are practicing a perfect religion too. Therefore we shall mingle our 'divine fire' and work together against paganism." It cannot be done without abandoning one's respect for truth. With all the good will in the world, every attempt at the union of such will be scuttled by the fact that they cannot agree on what is to be believed or what is to be done.

The second important word in this discussion is "church." Here Dr. Peale attempts a definition. He says: "Church in any form, is simply an organization of dogmas, creeds and property." Not much study has gone into that definition. True, a stranger from Mars looking upon churches on earth for the first time, might say that they are merely organizations of dogmas, creeds and property. But Dr. Peale is not a stranger from Mars. He is a member of the human race, who presumably knows that institutions cannot be defined without reference to their origins. The word "church" was originated by Jesus Christ, and He set up a church as the visible extension of His own presence in the world. "I will build my church..." "If any man will not hear my church, let him be unto you like a heathen and like a publican;" "the church, the pillar and ground of truth."

If God founded a church, it plays an essential part in a man's submission to God and therefore His religion. It is a case of Dr. Peale against Jesus Christ on this question of the definition and union of churches. Dr. Peale says in effect: 'Churches are unnecessary—it is only the divine fire that matters." Jesus Christ says: "If any man will not hear my church, let him be like a heathen (pagan) and a publican." Dr. Peale wants everybody to forget about churches and unite in religion, and Christ says that they who forget about His church are heathen and pagans themselves. Therefore, logically speaking, we can say that Dr. Peale's appeal is for a union of pagans, not for a union of churches.

The third important term on which Dr. Peale bases his argument is "spiritual values." He says that all Catholics, Protestants and Jews believe in the primacy of spiritual values. He makes no attempt anywhere to define a spiritual value. Let us supply the missing and all important definition. A spiritual value is a gain or merit one can acquire, on earth or in heaven, for oneself or for others, as a result of loyalty to a spiritual principle, or the application of spiritual truths to daily living. For example, it is a spiritual principle that marriage is a sacrament and indissoluble; loyalty to this truth in practice creates a spiritual value which, at the cost of self-discipline, will be a blessing to society and a reward in heaven for the individual concerned. But if two people do not agree on the spiritual principle, how can they agree on the primacy of the spiritual value? If you put

births (Cain, Abel, Seth) followed one another in succession; yet in the very text of Genesis (Chap. V, v. 8) we are told that Adam had already lived 180 years when Seth was born.

It is possible, even probably, that there were children born to Adam between Cain and Abel. It is not certain that Cain was Adam's first born. Moses may have mentioned him and Abel especially because of the fratricide which was to make Cain a lesson to all succeeding generations.

Finally, in Genesis, chap. V, v. 4., Moses says: "The days of Adam, after her begot Seth, were eight hundred years; and he begot sons and daughters."

The most simple answer to the question posed above is therefore that Cain in all probability married one of his sisters. In those earliest times it would been clear to the men who had the same kind of reasoning power that we possess, that it was perfectly lawful for them to marry a sister or a very close relative. It is not necessary for us to postulate that God gave them a special revelation on this question, though it is not improbable that God did reveal His permission and His pleasure. But from the fact that God has given the command to propagate, men could have reasoned to the lawfulness of marriage between close blood relatives in the days when no other marriages were possible.

If Cain delayed his marriage until he was a hundred years old or older, as did most the men of his time, then he probably married a niece or even possibly a grandniece. Even in the time of Moses, thousands of years after the time of Cain, it was still lawful for a man to marry his niece.

* * *

DEFENDERS OF STALIN, ATTENTION!

The following news was released from London on August 23:

Radio Moscow over the week-end broadcast its most direct attack on religion since the new Soviet anti-religious campaign began a few weeks ago. Transmitting a lecture by a Soviet professor, Radio Moscow quoted Karl Marx that "religion is the opium of the people," and said "religion is an important way to prolong the existence of capitalism."

The lecturer charged United States reactionaries, "in alliance with the church people," are waging a crusade against modern science.

In the Soviet Union, the lecturer added, religion has become "but the survival of the past."

The landlady brought in a plateful of extremely thin slices of bread, which rather dismayed her hungry men boarders.

"Did you cut these, Mrs. Brown?" asked one.

"Yes, I cut them," was the stern reply.

"All right," retorted the boarder, "I'll deal."

YOUR VALUE

The following statistics have often been published but it is good to repeat them from time to time for the sake of humility in regard to purely physical beauty and achievements: In the human body there is enough:— Hydrogen to lift a balloon; Iron to make five carpet tacks; Carbon to make 9,860 pencils; Salt for a dinner party; Phosphorous to make 8,064 matches; Nine and one half gallons of water.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 20, No. 11. Yorkton, Sask. November, 1948

НАША ПОЧТА

Петро Яворський: Дякуємо щиро за гарний лист і великодушну офіру на друкарську машину. Нехай Ісус многократно Вам винагородить. Віднову передплати (2.00) занотовано. **Д. Цьопик:** Вашого листа й $6.00 на ріжі цілі отримали, Нехай ласкавий Ісус належито Вам винагородить. **Пані П. Новосад:** Отримали Ваш лист. Дякуємо за повідомлення. Ми регулярно, що місяця висилаємо Вам Г. Сп. Не знаємо, чому не дістаєте. Знова висилаємо Вам два послідні числа. Сподіємося, що хоть їх отримаєте. **Симеон Рис:** Спасибі за офіру на дрударську машину. Молитвенник "З Нами Бог" Вам вислано. Віднову передплати Г. Сп. занотовано. Нехай Господь Бог Вам многократно винагородить. **І. А. Обуховський:** Сердечно дякуємо за гарного листа та офіру на друкарську машину, та на Акафист до М.Б. і Сл. Божу за помершого Михаїла. Відправимо з початком слідуючого місяця. Господь Бог нехай Вас благословить та вислухає ті всі молитви. **Параскевія Боднарок:** Офіру 5.00 на Служби Божі, Молебен до С. Хр. і друкарську машину отримали. Щиро дякуємо, а добрий Ісус нехай Вас благословить. **Михаїл Ситник:** Дякуємо за лист й повідомлення, що не дістаєте Голос Спасителя. Переглянули справу, та полагодили. В разі нових клопотів, повідоміть. **А. Обуховський:** Щиро співчуваємо з Вами задля сумної вістки, смерти Вашого брата в Европі. Сл. Божу за упокій його душі відправимо. Також і Акафист до М.Б.Н.П. за здоровля. Нехай ласкавий Ісус та Його Пресв. Мати вислухає ті молитви. Дякуємо також за офіру на друкарську машину. **Марія Харабарук:** Тішимося, що не забуваєте, що місяць жовтень є часом поширення доброї преси. Самі купуєте та пригадуєте другим. Згадану книжку про Марію Вам вислано. Ми є певні, що багато скористаєте з тої книжки. Дякуємо рівнож за признання і щирі желання. **Олекса Лануш:** Ваш лист повний гарних желань з нагоди 25-літного ювилею Г. Сп. та офіру $5.00 на друкарську машину, отримали. Щиро дякуємо. Господь Бог нехай Вас благословить.

ЗАУВАГА

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ І ЧИТАЧКИ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ!

Бажаючи щонайкраще послужити своїм Читачам і Читачкам Голосу Спасителя, просимо Вас присилати до Редакції Голосу Спасителя різні питання. Ми щомісяця будемо коротенько відповідати на них і розвязувати питання, трудності, подавати вияснення сумнівів... Питання можна ставляти про релігію, католицьку Церкву, байбелників, історію, комунізм, тощо... Ми дуже тішимося, як до нас приходять подібні питання, бо бачимо, що Шановні Читачі і Читачки люблять наш Місячник Голосу Спасителя та цікавляться різними справами...

ВАСИЛІЙ ВОЛОДИМИР ЛАДИКА,

Божою Милостю і св. Апостольського Престола Благословенням, Архиєпископ, Ординарій Центрального Екзархату Канади

— до —

Всечесніших і Високопреподобних Отців і Вірних Центрального Ексархату. Мир у Господі і Архиерейське Благословення.

Рік 1948 запишеться в історії українців Канади взагалі, і в історії українців католиків зокрема, як РІК ЕПОХАЛЬНИЙ. В тому році, ми були свідками великих подій у нашому релігійному і національному житті. В дотеперішній Нашій Дієцезії, що обнимала простори цілої Канади, основано три Нові Дієцезії. Ми одержали двох нових епископів. Волею Святійшого Отця поставлено нові основи для дальшої нашої праці і для нашого життя у своїх шляхотних та високих стремліннях до здійснювання наших релігійних і національних ідеалів.

В любові до нашого українського Народу Апостольська Столиця на тім не задержалася. Декретом з дня 3-го березня 1948 р. Святійший Отець Папа Пій XII., маючи на увазі, що українці в Канадійській Області збільшилися не тільки числом але і заслугою, установляє для Апостольського Екзархату середньої Канадійської Области, що обнимає провінції Манітоби і Саскачевану, КАТЕДРАЛЬНИЙ ХРАМ у церкві св. Володимира і Ольги в місті Вінніпегу.

З назначенням Церкви св. Володимира і Ольги Катедральним Храмом Нашої Дієцезії, ми, українці Канади, дістаємо не лише виразні черти віруючого народу у лоні Христової Католицької Церкви, але ми дістаємо також ясно очерк нені форми нашого українського походження, як спів-горожан канадійської землі, на якій ми живемо і з якою буде звязана дальша доля цілих наших поколінь.

І тут зачинається нова сторінка нашого життя в Канаді. Тут зачинається високий лет до високих Божих і святих ідеалів українців Канади. Біля Катедрального Храму св. Володимира і Ольги нехай зосереджується ціле наше життя в різноманітних його формах релігійних і культурних змаганъ.

В час, коли наша українська католицька Церква дістала страшний удар на наших батьківських землях, Боже Провидіння зарядило так, що у серці канадійської землі, у місті Вінніпегу, стає величний Катедральний Храм і то під іменем наших Великих, Київських Князів св. Володимира і св. Ольги.

Цей Катедральний Храм НашоїДієцезії-Ексархату є вже від року в розгарі будови. Дня 26-го вересня ц.р. відбулося урочисте Архиерейське Посвячення Угольного Каменя при здвизі тисячів народа. Кожний, хто тільки приїде до міста Вінніпегу, звідує Храм, що

є в будові і радіє, коли читає на великому Угольному Камені напись: КАТЕДРА, Братська Церква св. Володимира і Ольги. Вересень 26. Р.Б. 1948.

Катедральна Парафія Церкви св. Володимира і Ольги дала до тепер блискучий примір братської солідарности і жертвенности у будові Катедри. Сто-пятьдесять-тисяч долярів виплачено по нинішний день. І в тих Сто-пятьдесять тисяч долярів нема ані одного сотика чужого гроша. Все це жертви й ощадности членів Катедральної Парохії, що не чуються утомлені дотеперішньою працею і журбою. Противно, здається, що вогонь молитви, жертви і праці ще більше розпалює їх братські серця.

І цей вогонь молитви, жертви і праці Катедральної Громати нехай запалить серця жертвенности усіх вірних Нашої Дієцезії. Катедральний Храм це Храм не тільки одної Громади, це Храм вірних цілої Нашої Дієцезії. Перед нами ще богато праці. Богато жертв наших вірних потрібно до укінчення Катедри. І тут, Ми відзиваємося до всіх Вас вірних Нашої Дієцезії:

Поспішіть зо щедрими жертвами на докінчення Катедрального Храму св. Володимира і Ольги. Поспіщіть жертвами від поодиноких парафій, місійних станиць, від організацій і кожний від себе осібно. Будьмо жертвенними і будьмо солікарними. Нехай Катедральний Храм св. Володимира і Ольги буде символом нашої моральної єдности, нашої сили, наших шляхетних і святих зусиль.

Ми віримо, що блискучий примір братської солідарности і жертвенности вірних Нашого Екзархату буде приміром для всіх українців Канади, буде живчиком до великого чину, до великих діл, яких ожидає від нас Наша Христова Церква, яких сподіється від нас весь наш український Народ.

Після прочитання цього письма, не відсуваймо справи на пізніше. Складаймо наші жертви сейчас: від парафій, місійних станиць, від організацій, і поодиноко самі від себе. Всі жертводавці одержать свої належні посвідки будуть поміщені в Пропамятній Книзі Катедрального Храму, а жертводавці від $25.00 в гору крім цього будуть поміщені на Пропамятній Таблиці, як "Ктиторі і Благодітелі" Катедрального Храму і память усіх буде згадувана від роду в рід.

Памятаймо, що великих діл в житті народу довершується тільки терпеливою, пильною і постійною працею та жертвою усіх, кожного на своїому місці і серед свойого власного окруження. Тою пильною і постійною працею і жертвою будуймо Наш Катедральний Храм св. Володимира і Ольги у місті Вінніпегу.

Молім Господа кожного дня, щоби нам цю потрібну ласку глибокого зрозуміння нашихзавдань і нашої місії в цю сучасну хвилю великої руїни і трагедії нашої Батьківської Землі і Нашого Українського Народу. Молім Господа, щоби Наш Катедральний Храм св. Володимира і Ольги у Вінніпегу став на рівні біля Храму св. Софії в Київі, щоби він став на рівні біля Катедрального Храму Галицької Землі св. Юрія у Львові, щоби грядучі покоління Українського Народу також і до нього звертали з тугою свої серця і у величі його слалили по-вякчасно БОГА ЄДИНОГО ВО ТРОЇЦІ СВЯТІЙ. Амінь.

✠ ВАСИЛІЙ,

Архиепископ Орд. Центр. Екзархату Канади.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.

"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—10th St., Edmonton, Alberta.

"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.

"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.

"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Зложили слідуючі особи:

п-і Смук, Гемилтон....	$ 4.00	В. Мацелюк, Стемфорд .	.25
Всеч. о. Н. Сірий, Рама, з нагоди похорону П. Коваля з Норквей ...	10.00	О. Гринків, Істон, Па. . .	1.00
Ф. Д. Демчук, Арран ...	2.00	С. Ковалець, І. Кілдонен	.50
Ф. Сидор, Вінніпегозис .	.50	І. Трембах, Прісвил	.50
Олена Янек, Овкбурн ..	1.00	Пр. о. Новак, зб. В. Бенд	6.00
Одна особа з Нюварку .	2.00	Збірка з нагоди пращання Пр. Бр. Бзделя, Вішарт, Саск.	11.75

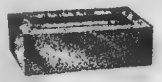

ПРОСИМО ЛАСКАВО ПОМОГТИ

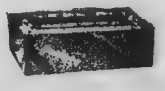

ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ ПРЕОБРАЖЕННЯ Г. Н. ІС. ХРИСТА ПРИ КОЛЕГІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В РОБЛИН, МАН.

Жертви на фонд будови церкви в Роблині переслали отсі добродії: По **$1.00:** С. Васечко, Ф. Табінський, Ів. Федорів, Ів. Федан, Ф. Михальчишин, Т. Яроцький. По **$2.00:** Й. Пенсак Е. Сацьків, Й. Кристалович, А. Скалуба. По **$5.00:** С. Яник, М. Стратійчук, Л. Гавришко. По **$10.00:** В. Оконь, О. Глют, С. Маковський.

Хто слідуючий? Красно дякуємо за ласкаві жертви всім жертводавцям. Нехай Ісус Христос якнайщедріше винагородить кожного жертвоцавця за його добре діло.

оо. Редемптористи, Роблин, Ман.

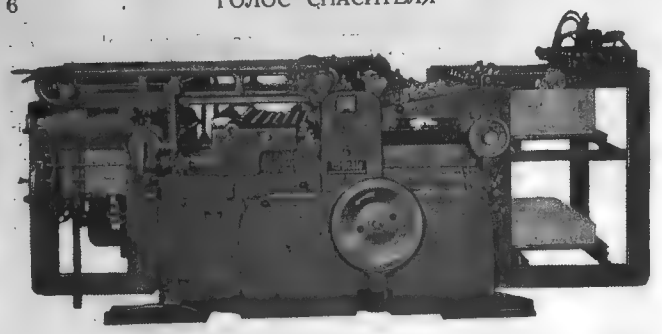

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Продовжуемо далі листу щирих жертводавців, що прислали свої жертви на закуп друкарської машини, якої нам так дуже потрібно. Подаемо жертви в такім порядку, в якім приходили:

Ник. Білінський, Паничай	5.00
Віснівська Текля, Шалка	1.00
Перейма Софія, Гудів ..	4.00
Сестри ПНДМ, Вилінгдон	5.00
Барилюк Анна, Наван ..	1.00
Глух Петро, Росбурн ...	.50
Саранчук В., Стюартбурн	.50
Сенків Анна, Казвей ...	.90
Пашкевич С., Кенора ..	1.40
Цвяк Бессі, Філядельфія	1.00
Ковалик К., Філядельфія	5.00
Новак пані А., Транскона	1.00
Калинюк В. Карпентер..	1.00
Струган Ю., Ст. Джуліен	5.00
Ланюх А., Філядельфія.	5.00
Поващук Гр., Мозарт ..	3.00
Бурак Іван, Фенвуд	5.00
Костіс Петро, Гудів	1.00
Ковальчук Й., Гудів ...	5.00
Кошлай Ів., Гудів	3.50
Зб. з пом. Солтиса	8.00
Опульський Й. А., Отава	5.00
Пашкевич Ст., Кенора ..	5.00
Кобзей В., Фосстон	2.60
Абрамець Ст., Йорктон.	10.00
Гринчишин п., Йорктон.	.50
Явний Й., Капускасінг...	5.00
Бобик Анна, Сидней ...	2.00
Добровольська М., Пр.А.	5.00
Хузіцький Ів., Васкетена	1.00
Хомин М., Тиндал	1.50
Черепущак В., Лонг Лек	5.00
Сачків Ева, Мондер	2.00
Бусачук Й., Віндзор ...	5.00

ПИТАННЯ

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канада та в Америці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б плишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, яктільки прочитаете оці рядки!— Дякуемо.

Редакція Голосу Спасителя.

Маковейчук Ів., М. Ровд	1.50
Черній Мих., Гемтремк..	2.00
Гринів Гел., Васкетенав.	1.00
Федорук Софія, Мондер.	1.50
Гриценко Ів., Амстердам	5.00
Площук Т., Іст Бей	1.00
Підскальний Й., Етелберт	5.00
Кітела Й., Джесмин	1.00
Цернушка К., Гейлейбурі	1.00
Галенда Ст., Гейлейбурі.	1.00
Свереда Ів., Гейлейбурі.	1.00
Ливандовський І. Кіченер	5.00
Гулька А., Ніпавін	5.00
Рис Сем, Едмонтон	5.00
Пасен Гр., Болтон	1.00
Яворський Ів., Гімлі ...	5.00
Венгер Ів., Ріджайна ...	5.00
Кравчук П., Ріджайна ..	5.00
Всч. о. В Філевич, С. Кат.	2.00
Яник С., Шол Лейк	5.00
Савчук М., Транскона..	2.00
Ватович М., Торонто ...	5.00
Лащукевич Г., Торонто..	2.00
Кондришин П., Винипег.	1.00
Рута П., пані, Винипег ..	.50
Зубріцька Анна, Відір..	1.25
Цьопик Д., Боффало...	3.00
Федан Ів. Р., Арнолд ...	5.00
Яворський П., Міннеап.,	5.00
Оленчук Ол., Нантікок..	4.00
Помірко Кат., Ст. Луіс..	5.00
Кульчицький О., Едмонт.	5.00
Собістянський Т. Вайта	5.00
Обуховський П. Меклавд	1.00
Білоус Г., Мишиген	1.00
Шур Анна, Дукесне,....	2.00
Василенко Софія, Філя..	1.00
Тимчишин Й., Гемтремк	5.00
Еванців Н., Ровм	3.00
Боднарук П. і П., Сирвил	1.00
Голіцький Й., Вішарт ..	2.00
Е. Петранюк, Фт. Виліям	5.00

Найщиріша подяка щирим жертводавцям на надіслані жертви. **Хто слідуючий** піде за гарним приказомвище поданих і пришле свою жертву ще заки ця кампанія скінчиться? Всім жертводавцям, що пришлють 5.00 вишлемо гарний стінний Календар на 1949.

ВІСТИ З ВАТЕРФОРД, ОНТ.

Неділя 3-го жовтня остане довго в памяті для нас усіх, що витали дорогого нашого єпископа, Їх Ексцеленцію Преосвященного Кир Ізидора Борецького.

Вже перед 10-ою годиною люди почали зїзджатись. — Дівчата причепляли стяжки з видрукуваним написом відвідин Їх Ексцеленції. Таку памятку люди люблять мати. — Над церковними дверима вимальовано гарний напис "Вітаємо Вас, Владико!" Напис у двох колірах, синім і жовтім, а під написом наш давній, український герб, святоволодимирівський тризуб, завершений хрестом.

Вже пів до одинадцятої ... Підїхало авто близько церкви. Преосвященний приїхали ... Подали їм мантию, мітру і жезл... В церковних дверях привитав нашого Преосвященного по давньому нашому звичаю хлібом і сіллю пан Йосиф Монастирський, один із найстарших віком наших парохіян, а Всеч. о. Парох передали церковні ключі.— Коли хор почав співати "Буди імя Господне", Преосвященний ввійшли до церкви та поблагословили зібраний народ.— Почалась Архиереська Служба Божа, торжественна, урочиста.

Церква наша невелика, та й не могла б вмістити всіх людей, длятого поставлено голосники, щоб і ті, що були на дворі, могли чути Службу Божу і проповідь.

По відправі був обід в парафіяльній залі. По обіді люди затримались, щоб послухати ще слів Преосвященного і інших бесідників. Насамперед промовляв Впр. о. Іван Бала.

Спільна фотографія з нагоди відвідин Їх Ексц. Іс. Борецького в церкві Пресв. Серця Христ., Ватерфорд, Онт.

У своїй промові вияснив нам дуже ясно достоїнство єпископа, а деякі слова в тій промові були такі важливі, що пару слів я хотів би тут подати: ..."Єпископ, це наш князь, і нігде тепер не маємо жадного більшого авторитету, як наші єпископи... Длятого шануймо нашого єпископа, слухаймо і любім його"— Другий з черги промовля Всеч о. Фин, римо-католицький парох з Симко, який між іншими сказав: "Від девять років я знав теперішнього Вашого єпископа, що через той час працював як парох тут і в околиці, і уважаю, що він Божий муж." — Далі промовляв найстарший наш парафіянин, п. Йосиф Монастирський, що знав Преосвященного, бо дякував цілий час у нашій церкві. І коли говорив, то слова виходили природно з серця наповненого радістю. Між іншими сказав: "Коли я приїхав до Канади тому 43 роки, хто знав що було тільки чотири священики на цілу Канаду, а тепер маємо чотирох єпископів!.." Закінчуючи свою промову, вручив Преосвященному дарунок від парафії. Відтак 8-літня Геня Дзьопко подала Преосвященному букет рож. Потім пан Ілля Гарасан зложив привіт радости, що наша церква розвивається тут на вільних землях Канади, а привіт зложив від скитальників і від усіх тих, що в большевиць кім царстві мучаться на Сибірі, Соловках і тюрмах страшних. Бо сам він пережив під большевицьким панованням 22 роки, з чого чотири роки в тюрмі на далекій півночі на Сибірі, на Колимі.— Накінець промовили Преосвященний: — Коротко начеркнули плян розбудови нашої нової дієцезії Східньої Канади, говорили про опіку та поміч для наших скитальників, заохочували якнайбільше скитальників спроваджувати сюди до Канади, та вкінці представили, яка важлива це справа організація молоді.— Хто вислухав тих слів, набрав переконання, що ми всі разом як один повинні щиро підпомогти в розбудові нашої дієцезії Східньої Канади.

Парафіянин.

МОДЕЛ ФАРМ, САСК.—Похорон бл. п. Марії Хруник

Дня 23 вересня, 1948 р. упокоїлася в Бозі Марія Хруник з парохії Модел Фарм, Саск. Бог позволив їй прожити аж 93 роки. Уродилася покійна в селі Кураніця, повіт Ярослав, Галичина. В краю віддалася за Василя Хруника та мусіла опікуватися шістьма дітьми, котрі по татові лишилися сиротами. Приїхала до Канади зі своїм мужем та одиноким рідним сином Романом в р. 1905 р. Не маючи жадних засобів та грошевої піддержки покійна Марія пережила горе. В 1944 помер син Роман. І так покійна полишила в великім смутку невістку, одинадцять внуків і сім правнуків. Покійна Марія була побожна. До останніх днів свого життя любила жартувати.

Похорон відбув Преп. о. Сирота ЧНІ., дня 25 вересня, 1948 р. Хотяй погода не сприяла, люди дуже численно взяли участь.

По похороні всі пішли на обід до п. Р. Хруник. Після

обіду на зазив п. А. Гадевича, зібрано на ріжну пресу та сиротинець в Айтуні Саск. $22.00. НаГолос Спасителя призначено 5.00.

Жертвували: по 1.00: А. Гадевич, Н. Добровний, І. Хруник, М. Войтас, Ф. Глубиш, П. Хруник, о. Сирота, С. Добровний, С. Войтас, В. Войтас, А. Бойко, В. Середа, Д. Шенгіра, І. Климашко, В. Хруник, Я. Климашко, Г. Шевчук, І. Середа, П. Р. Хруник, І. Хруник, Марія Гкільник. По 50ц.: В. Гуть, М. Гопко.

Прискутний.

З ПАРОХІЇ МОДЕЛ ФАРМ, САСК.

Незабуду торжества на якому я мав честь бути приявним в отсій парохії. Тихе, родинне було, та своєю щирістю глибоко вбилось у память учасників. Це була несподіванка для батька родини, Семена Новака, що в цей день—восьмого вересня — пережив шісдесяту річницю життя. Шісдесять літ примірного, глибоко-релігійного життя.— Доказом цього численна родина, якій він з'умів передати те, що й він дорожив: любов до святої віри. Син священик; інші два в нижчому семинарі; дві дочки в Згромадженні Сестер Служебниць; одна приготовляється на доглядачку хорих; інші ведуть подібне примірне життя в подружому чи вільному ще стані.

Шісдесять літ, переповнених тяжкою, мозольною працею, працею, що на старший вік лишили його калікою, без правої руки. Та почуття вдоволення, щастя ясно зарисовувалось на змарнілому лиці, коли він дякував родині та гостям за несподіванку; коли він желав усім приявним подібного щастя у їхню шісдесяту річницю.

Треба нам таких батьків, сильних вірою, що на старші літа вдоволено можуть глядіти на прожитий вже вік, а спокійно на майбутне; що потраплять—як це було звичаєм ювелята—у прикрих хвилинах співати: "Боже Ти кажеш всім веселитись, хотяй до ока тиснесь сльоза."

Дай Боже дорогому ювелятові ще многих і благих літ прожити!

З цеї нагоди сложили на пр. фонд Гол. Спасителя по 1.00: Іван Середа, Михаїл Длюгонь, Василь Новак, Никола Попик, Микола Вельґош, Андрій Новак.

Гість.

ПЛЕНВЮ, САСК.—Вічання О. Харандюка і В. Паланички

Дня 17 жовтня 1948 в Пленвю, Саск., в церкві св. Духа, Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ., з Йорктону, звінчав Олексу Харандюка з Айтуни, Саск., і Володимиру Паланичку з Пленвю, Саск.

На шлюбі були присутні родичі, свояки, та багато парохіян. Підчас весільного обіду в хаті панства Паланички, Отець парох зложив молодій парі щирі побажання. Опісля короткою промовою згадав про Скитальців,, їх тяжке життя та заохотив до помочі для них, яко спомин нинішного шлюбу. В тій ціли Михаїл Галібчак і Тарас Козунь пішли між присутних за збіркою і зібрали $22.00. Ось спис жертводавців: По $5.00: Дм. Паланичка. По 1.00: Пр. о. С. І. Шавель, О. Харандюк, Й. Цюрко, М. Богач, В. Кравець, Д. Стадник, В. Харандюк, П. Клепачок, П. Геррік, І. Р. Лазор, В. Музика, М. Цюрко, Н. Харандюк, Г. Мельник, М. Харандюк. По 75ц.: В. Кравець. По 50ц.: Ів. Несс, П. Тодос, Ів. Борис, Вас. Ободняк. По 25ц.: А. Харандюк.

Всім тим щире спасибіг. Г. Бог нехай многократно винагородить. Молодій Парі желаємо многих і благих літ.

БІВЕРДЕЙЛ, САСК.—Похорон бл. п. Марії Середи

Дня 22 вересня 1948 в йорктонськім шпиталі померла Марія Середа, ревна парохіянка та добра мати численної родини з тутейшої парохії Успення М. Божої.

Небожка родилася в західній Україні. До Канади приїхала 1904 року й тут прожила більшу частину свого життя. Ціле життя була доброю, примірною парохіянкою, а її чоловік Дмитро через довгі літа належав до церковного заряду. Обоє тішилися любовю, та пошаною не лише дітей, але й сусідів та взагалі співпарохіян. Кілька тижнів перед смертю, то є 29 серпня святкували 50 літний ювилей супружжя. Зіхалися діти, свояки, та численні знакомі, щоли спільно відсвяткувати цю хвилю.

Блаженної пабяти Марію Середу похоронив 24 вересня Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ. з Йорктону. Присутних людей було богато. Погода була гарна.

Підчас обіду в хаті Панства Д. Середи Отець парох зложив мужеві, дітям та взагалі родині щире співчуття, а опісля короткою промовою згадав за скитальців та заохотив до помочі для них.

На ту ціль зібрано $27.00.

Ось спис жертводавців: По $1.00: Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ., Н. Середа, Д. Середа, Ю. Середа, І. Войцешко, Р. Середа, С. Карапита, А. Бенько, М. Ілаш, І. Верхоминка, Г. Мисько, В. Лизун, М. Бенько, А. Ілляш, С. Звірський, П. Середа, Т. Середа, І. Новаковський, М. Звірський, М. Середа, І. Прибильський, М. Луць, Н. Кривда, І. Лизун, М. Бонсал, М. Середа. По 50ц.: Т. Домшей. По 25ц.: І. Ілляш, М. Верній.

Всім жертводавцям спасибіг. Нехай Г. Б. многократно винагородить, а бл. п. Марії вічная память!

Присутний.

ГУДІВ, САСК.— На Фонд Голосу Спасителя

4 вересня 1948 року Шановна Пані Евдокія Солтис найняла поминальну Службу Божу за свого покійного мужа Степана. По відправі в церкві був обід в домі пані Евдокії, де запрошені Шановні Гості зложили 13 долярів на закуп машини, за якою Редакція Голосу Спасителя повідомила

своїх Шановних Читачів і Читачок, прохаючи їх зложити скромну жертву на цю машину, що доконче потрібна Редакції Голосу, щоб далі продовжати успішно працю для добра нашого Народу в Канаді та в Америці.— Щиро дякуємо Шановним Паням і Панам, що зложили свій даток на закуп Машини!

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

...Радіє все українське католицьке громадянство 25-літним існуванням друкарні і видавництва "Голосу Спасителя" в Йорктоні. І ми монахині Згромадження П. Н. Д. М. радіємо вельми успішною працею Г. С. для нашого народу і Церкви. Багато релігійного знання, моральних наук і заохоти до доброго "Голос Спасителя" посіяв в людських умах і серцях в Канаді, Спол. Державах Америки та в інших країнах і частях світу, де радо читають Г. Спасителя.

Бажаемо в другому 25-літті "Голосу Спасителя" ще кращих успіхів, більшого числа передплатників і більших модерних друкарських машин.

Сестри Служ. П.Н.Д.М.
при Шпиталі у Вилінгдон, Альберта.

...Може я ще не останна спішу з малою жертвою, але ліпше пізно як ніколи, хоть то маленька жертва, але про то дещо поможе. Помагай Вам Боже взакупні друкарської машини, дай Боже, щоби всі відгукнули і поспішили помогти в так гарнім ділі, як розголошування слова Божого і Вам Боже помагай наші піоніри, що так гарно Голос Спасителя виписуете. Здоровлю Вас від щирого серця,—читачка Голосу Спасителя,

Софія Василенко

...Перечитав я в заяві, що якби кождий читач Гол. Спасителя зложив пять долярів, то буде сплачена друкарська машина, то я стаю в ряди читачів Голосу Спасителя і посилаю 5 долярів на сплату машини, я певний що є вже багато передо мною, котрі зложили 5 долярів на цей заклик. Сподіюся, що і по мені багато прийдуть з пятьма долярами на сплату машини.

Йосиф Тимчишин,
Гемтремк, Миш.

ПРИГАДКА...

ПРИГАДАЙМО СОБІ, ЧИ МИ ЗЛОЖИЛИ СВОЮ ЩИРУ ЖЕРТВУ З НАГОДИ ЮВИЛЕЮ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ, ЯКА ЯКРАЗ МАЄ СЛУЖИТИ НА ЦЕ, ЩОБ ЯКНАЙКРАЩЕ РОЗШИРЯТИ ПИСАНЕ СЛОВО ПОМІЖ НАШИМ УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ, У КОЖНІЙ ХАТІ? ТОМУ ПРИСИЛАЙТЕ СВОЇ ЖЕРТВИ НА АДРЕСУ:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ВІШАРТ, САСК.—Гостина в домі Панства Т. Бздель

Дня 26. вересня цього року відбулася гостина в домі Панства Теодора і Дори Бздель з нагоди, що їх син, Преподобний Брат Михаїл Бздель ЧНІ., по скінченім новіціяті в Йорктоні, приїхав на кількадневні вакації перед своїм відїздом на Богословські студії до Ватерфорд, Онт.

Зпоміж якої пятдесятки гостей присутних замітнійші були: Пані Анна Василюк, бабка молодого Богослова, два брати, Дмитро і Павло Бздель зі своїми родинами, пять сестер: пані Анна І. Бздель, пані Василина П. Бартошевська, пані Катерина П. Войнарська, пані Михаліна І. Савчин і пані Дора Й. Савчин, кожна зі своєю родиною; п. Михаїл Лотоцький і пані Марія Ковальська, хрестні батьки Бр. Михайла.

Підчас обіду було кілька промов; сестри передали дарунок—валізку.

Преп. Брат Бздель, дякуючи при кінці за честь, що йому зробили гості своєю численною присутністю, висказав побажання щоб більше молодців вступало в ряди Місіонарів Редемптористів, тим більше, що під цю пору спадає на наш греко-католицький загал у Канаді великий місійний обовязок апостолування України, що, дасть Бог, внедовзі отрясеться з кайданів поганства й більшовизму.

Преп. Брат Мих. Бздель ЧНІ.

Присутні зложили на пресу Голосу Спасителя $11.75. Щире спасибі великодушним Паням і Панам!

Присутний.

ВІДНОВІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ!

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті, коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено, напр. 10 48,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1948, 11 48: листопад, 1948.

Приєднайте хоч ОДНОГО НОВОГО Передплатника для Голосу Спасителя

ВІСТИ ПРО ПАНА П. КОНОВАЛЬЧУКА

Деякі уривки з його листа до Ред. Гол. Спасителя:

"...Подаю до відома, що остаюся до нині в Манітоба Санаторії до сего часу. Бажаю переїхати до Ст. Боніфас Санаторії у Ст. Вітал, але ще не годен дістати транспортації. Коротенько відказують, що там нема порожного ліжка.

Як я писав в попередних листах, що я вже брав другий період Стрептомісин і вкороткім часі буду брати третий...

...Хочур щиро сердечно [redacted] дякувати пані Титяні Хамулка з Голден, Алта., за $5.00. Отримав в самім часі моеї курації. Нехай Господь Бог Вам винагородить стократно.

Також хочу подякувати Всч. о. Іжикові з Брендону за відправу Служби Божої тут в Санаторії. А бажаючі висповідались і приняли св. Причастя.

Булоб бажаним, щоб такі відвідини були частійші, щоб підержати так підупалу віру, надію і мораль. Се тільки священик годин піддержати і більше ніхто. Віримо що в будучности будуть частійші такі відвідини.

Слава Ісусу Христу!

Петро Коновальчук.

Адреса:
Peter Konowalchuk,
Ninette, Man.

Вже Вийшов МОЛИТОВНИК

"З НАМИ БОГ"

ТРЕТЄ ВИДАННЯ, —512 СТОРІН,— НА ДОБРІМ КНИЖКОВІМ ПАПЕРІ,— ГАРНО ОПРАВЛЕНИЙ.

ЦІНА $2.50 — з пересилкою $2.60

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ТВОРЧА ПРАЦЯ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН В СП. ДЕР. АМЕРИКИ

Останнім рішенням Ап. Столиці дотеперішню американсько-канадійську Провінцію Отців Василіян поділено на дві самостійні монаші провінції. Першим Протоігуменом назначено Впр. о. Н. Когута ЧСВВ., з Риму.

Українські Отці Василіяни мають славну традицію та плоди своєї довголітної праці. Вони голосили Слово Боже не лише на Рідних Землях, але також йшли вслід за нашими переселенцями, що в наслідок матеріяльного лихоліття покидали рідні сторони та шукали кращої долі в заморських країнах. Місійні станиці Отців Василіян покрили Бразилію і пізніше Канаду. Ще до першої світової війни до Спол. Держав Америки прибув тільки один місіонар в особі бл. о. Впр. о. Сотера Ортинського, ЧСВВ., першого українського католицького Єпископа на американському континенті. В 1921 р. з Канади переїздить до Америки на місійну працю серед укр. поселенців молодий душпастир, Впр. о. Василій Ладика ЧСВВ., теперішний перший український католицький Архиепископ в Канаді.

Піонірська праця перших місіонарів була багата в успіхи. Український нарід горнувся до своєї Церкви. За старанням Кир Константина в 1927 р. настало переноситись до Сп. Д. Америки Впр. о. Е. Теодорович ЧСВВ., який, виконуючи душпастирські обовязки, також редагує в тому самому часі "Католицький Провід." По пятьох літах приїздить сюди ще 3-ох нових Отців Місіонарів. Вони з відданістю та жертвенністю беруться до праці, так як ті, що посвятилися служити Богові та своїому ближньому. Отці Василіяни купують в Шікаго задовжену церкву св. Миколая, в якій з появою нових місіонарів почалося нове життя. Повстають організації молоді, Марійська дружина, Апостольство Молитви, тощо. Незабаром виринає із землі гордість українських громадян Шікаго,— прегарна школа, яку будують Отці, а за зібрані гроші рятують ще дві святині перед виставленням на ліцитацію. Одначе праця не могла обмежуватися тільки до Шікаго. Її треба було перекинути на терен цілої Америки. До цього важкого діла взявся о. Січовий Стрілець, Впр. о. Максим Марків ЧСВВ. В 1942 р. бачимо цих же відданих слуг Христа як в Ню Йорку перебирають церкву св. Юрія, та докуповують галю біля церкви, що тепер служить за шкільну авдиторію. Як колись в Шікаго, так само і тепер в Ню Йорку, починає розвиватися релігійне життя. При церкві св. Юрія повстають різні організації для молоді, старших, жінок, мужчин, тощо. Овочі невтомної праці наглядні. Українські вірні ще більше горнуться до Церкви, організуються нові парохії. 1944 рік позначується новим осягом. Впр. о. Марків починає провадити кожного тижня радіопрограму. Отці Василіяни набувають на власність нові парохії, купують доми, відчиняють каплиці. З закінченням другої світової війни на скитальщині знайшлося багато Отців, що мусіли покидати свої монаші обителі в Зах. Україні. Їх бачимо в Австрії,

Вже Вийшов...

КАЛЄНДАР

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

— на 1949 рік —

Просимо своїх Шановних Читачів і Читачок щоскоріш замовляти КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ на 1949 рік, що вже вийшов з друку! Це дуже цікавий і корисний Календар, з якого про неодне довідаєтеся! Кілька важних та гарних статей подано по-англійськи. Цьогорічний Календар має нову кольорову окладинку, Пресв. Серце Христове. Замовляйте на понищу адресу.

ЦІНА — 50с

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask.

Німеччині, Франції, Бельгії. Всюди, де вони тільки перебувають, несуть світло правди між прибитий нарід та піддержують його на дусі. Від 1946 р. до Сп. Д. Америки починають приїздити нові місіонарі із цього боку "залізної заслони." В міжчасі закуплено прекрасні доми в Глен Ков та в Давсоні. В Глен Ков приміщено філософічний та богословський відділ, де молоді адепти самовідречення підготовляються до місійної праці. Знова в Давсоні повстає новіціят. Віддана та повна успіхів праця Отців Василіян в Америці довела до рішення св. Отця, що у Сп. Д. Америки повстала окрема українська, Василіянська Провінція. Овочі 20 літньої праці нагляді. Де тільки Отці Василіяни докладали своїх рук, там зростало релігійне та національне життя. Вони своєю творчою працею докладають цеглин під будову обновленої, української Церкви духового збагачення українського народу в Сл. Д. Америки.

(П. Б. Лювен)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск. Передплата на рік в Канаді $1.50—За границею Канади $1.75. Одно число 10ц. — Друкується за дозволом Церковної Влади.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.50 per year in Canada—$1.75 Foreign Single copy 10c. Advertising rates on application. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Рік 20, ч. 11 Листопад 1948

СВ. АРХИСТРАТИГ МИХАЇЛ

о. Григорій Шавель ЧНІ.

ГОСПОДЬ Бог, наш небесний Батько, любить нас усіх своєю превеликою любовю і бажає притягнути нас до себе. Як дуже лежить Йому на серці, щоб ми зробили усе, що тільки в наших силах, щоб ця любов безустанно палала в наших серцях, і ніколи не ослабла! На сторожі нашого життя він поставив своїх ангелів, піддав кожного чоловіка їх особливійшій опіці, щоб вони жили разом з нами, приглядалися нашій праці і трудам, брали живу участь в нашій долі і недолі, хоронили нас від спокус, кріпили у терпіннях, одним словом, окружали нас дбайливою опікою. *"Ангелам своїм звелить над тобою, берегти тебе на всіх дорогах твоїх."* (Пс. 90, 11).

Св. Архистратиг Михаїл

Тому то свято св. Михаїла має для нас усіх подвійне значіння. Це в першій мірі свято святої матері Церкви в якім вона прославляє цього великого Архангела. Подруге, це в особливій-

ший спосіб свято для кожного українця, бо цей могучий небесний Дух є особливійшим покровителем нашого рідного, старого Краю.

Що за взнесла правда! Яке велике довіря вливає вона в наші серця, усмиряє всі неспокої! Під покровом і охороною небесного покровителя не налякають нас ані сильні покуси, ані жадні хрести, а радше скажемо з Псаломщиком: *"Коли військо облогою проти мене стане, не боїться серце моє."* (Пс. 27).

З глибокою вірою в душі, що небесні духи розтягають свій вплив і опіку на кожного чоловіка і цілі держави та народи, наш український нарід вибрав св. Михаїла, цього полковника небесних хорів, за свойого покровителя, піддаючи цілий наш край під його спасенну опіку. Та родима земля наших батьків і прадідів є його царством, його наслідством, над яким він розтягає свої крила. І нераз може, споглядаючи на знищені села і міста, він гірко плаче, бачучи, що нарід не горнеться до церкви, бо церкви зруйновані. Молитись ворог не дає. Напевно, що рясні сльози котяться йому з очей.

Тому ми серед волі і свободи почитаймо в особливійший спосіб св. Михаїла і віддаймо йому честь. Віддаючи честь святому борцеві, будемо радо і охочо наслідувати приклади, якими він нам присвічує. Це має для нас найбільше значіння. Тому звернім нашу пильну увагу на це.

Не можемо сказати, що ми докладно знаємо все про св. Михаїла, бо те все, що відноситься до надземського світа, є закрите для наших очей. Однак коротенькі завваги, які ми знаходимо у св. Письмі, вистачають нам на стільки, щоб ми могли мати з них багато душевної користи і зрозуміння. Чим відзначається наш небесний Покровитель? Святе Письмо подає *дві головні черти:* великою вірністю взглядом Господа Бога і побідою диявола. Це ціла його робота і ціла заслуга, вся наука, яку ми повинні витягнути з його прикладу. Пригляньмося в лице св. Архистратигові.

1) Довгі віки і мільони віків не було на світі нічого тільки сам Господь Бог. І ось безконечна Божа любов розпростирає руки своєї всемогучости і розсипує в безконечних просторах мільони світів, а з ними прийшов солодкий потік життя. Поміж усіми сотвореннями, які всемогуча Божа рука вивела з нічевости, найкраще місце заняли небесні духи, яких ми називаємо Ангелами. Господь Бог виніс їх понад усе, обдарував найкращими прикметами і поставив на найвиший щабель як вінець своїх діл.

І сталось щось дивне. За це безмірне щастя, за превеликі дари, багато з ангелів відплатили свойому Сотворителеві грубою невдячністю. Люципер, світлоносець—так названий задля блиску, яким сіяв поміж ангельскими хорами, збунтувався проти Господа Бога, бажаючи вивищити себе понад Сотворителя: *"Взійду аж на небо, над Божими зорями престол свій поставлю"*... (Іс. 14, 13). Його приклад потягає велике число ангелів до бунту проти Бога. Здається, що заворушення обхопить ціле небо і всі небесні сили захитаються в своїй вірності.

Чи ж всі вони упадуть—спроневіряться Богові? О, ні! Поміж ними знайшовся один, до якого серця не добились підшепти гордости, який не захитався у вірності Богові. Був це Архангел Михаїл. Він бачить чорну невдячність збунтованих ангелів, бачить зухвалість Люципера,—підносить проти них прапор вірности, святого запалу і взиває на ціле небо: *"Хто яко Бог?"* Хто ж сміє рівняти себе з Богом—Царем всього світа, перед яким повинно приклонитись кожне сотворіння? Хто ж може забути, що він сам від себе є нічим, а всі свої прикмети завдячує Богові? Хто ж відважився бути таким негідним і ображати свойого Сотворителя? Постава св. Михаїла перелякала збунтованих ангелів, скріпила тих, що зачали вагатися та недопустила до упадку решти ангелів.

Таку то непохитну вірність показав св. Архистратиг. Навчімся і ми непохитної вірности від святого покротителя, бо це одинока тайна, щоби щасливо жити тут на землі і бути учасником її дібр. Переконаймось до глибини серця, що тільки там знайдемо щастя, спокій і добробут, де нарід вірно служить Господу Богу, де св. віра процвітає, де панує побожність, де любов і пошана Господа Бога переходить з роду в рід,—словом, де нарід тісно звязаний зо своїм Богом і Сотворителем.

В противному разі, горе тим краям і державам, в яких св. віра завмирає, слава Божа загибає, а гріх і безбожність розпаношиться! Горе тим хатам і родинам, що є осередком згіршення. Горе тим школам, що защіплюють отрую в молоді серця дітей! Горе тим, що гордо і негідно топчуть цей святий завіт між Богом і людьми! Такому народові і краєві наніщо придадуться навіть найліпші закони, наймогутнійші війська і укріплення, наніщо буде все його наука і заходи,—все мусить розпастись в руїни, в румовища, а замість слави прийде нужда і розвал, ганьба і стид зависять над нещасними людьми. *Нема щастя без Бога!*

2. Другою заслугою св. Архистратига Михаїла є світла боротьба з дияволом. Це для нас новий прегарний приклад, що ми повинні наслідувати щирим серцем.

Так, боротьба з дияволом є для кожного з нас смутною конечністю, від якої не є звільнений жадний чоловік. Щоденна боротьба це услівя любіди і нашого спасення. Св. Апостол Петро напоминає нас і каже: *"Тверезіться, пильнуйте, бо противник ваш, диявол, як лев рикаючий, ходить, шукаючи, кого пожерти.* (1 Нет. 5, 8). — Борімся з духом темноти, відганяймо його від себе, викиньмо з наших сердець. А прогнати диявола значить: стерегтись всякого гріха, бо *хто робить гріх, той від диявола, бо від початку диявол грішить.* (1 Ів. 3, 8).

Боротьба проти диявола мусить бути всесторонньою.

1) Боротись треба нам з небезпечним *гріхом лінивства і неробства.* Це страшна, убійча ржа, яка поглочує стільки щастя і добробуту народів і поодиноких людей. Пречудно змалював це Дух святий устами Соломона царя: *"Ішов я раз попри поле чоловіка лінивого, й біля виноградного саду чоловіка умного: Дивлюсь—терниною все позаростало, земля кругом кропивою окрилась, а камінна огорода розвалилась. Споглянув я й взяв це до серця, споглянув та й навчився такій перестороzі: Не довго будеш спати, не довго дрімати; не довго—згорнувши руки, полежиш,—аж, ось мов прихожий вбожество твоє, й нужда твоя, мов чоловік оружний."* (Прип. 24, 30-33) Ці мудрі слова звернім до усіх тих, в яких лінивство широко розпаношилось, а в їх серцях загніздилася завість до свойого ближнього. О много страшнійшою недугою, яка робить далеко більше спустошення, є духовне лінивство. Загляньмо в нашу душу, може й вона калікує на цю гірку і тяжку до вилічення недугу? Не даймо її пропасти, але що-мерщій збирім усі наші сили до праці над нею.

2) Мусимо боротися *з дияволом злих склонностей.* Це другий дуже грізний ворог, який в заговорі з лінивством, підкопує всі наші успіхи. Ми люди уломні, щоправда, і немало склонностей посідаємо. Першою з них це *пустота,* якою грішать так часто наші люди, доробившись трошки тут в новім краю. *"І по не многих днях, зібравши все, молодший син відїхав у землю далеку, та й протратив там маєток свій, живучи блудно."* (Лук. 15, 13).

Для загального добра, для своєї церкви, для доброї ціли не годен допроситись у них дрібної жертви, для осушення сльози ближнього вони не мають нічого, а для марниць цього світа розтрачують дуже поважні суми гроша. З жалем і стидом мусимо глядіти, як народи впадають!

3) Мусимо боротись *з дияволом пияньства.* Це наліг, який опанував в нинішний час цілий наш край. Можна дуже довго

про це говорити, або радше дуже довго плакати. На милість Божу і гідність людську встаньмо, піднесімся, з цеї страшної недуги, і не даваймо місця дияволові!...

4) Борімся *з дияволом домашної сварки.* Значить мусимо прогнати зо своєї хати все, що роздвоює наше серце, сіє незгоду і сварку. Ми маємо служити князеві мира. Чи ти не маєш в своїм серці тої віри, якої головна прикмета це любов? *"По тім пізнають, що ви є моїми учнями."* (Ів. 13, 35). Любов і згода це колона, на якій опирається все добро і сила. Де незгода і розбрат, там слабість і упадок. Чи Ісус не сказав: *"Кожне царство, проти себе розділившись, пустіє, і господа—проти господа, падає."* (Лук. 11, 17). —Стережімся тих апостолів злобних, які хочуть змінити дітей одної матері у завзятих ворогів; стережімся зависти зглядом нашого ближнього. Стережімся гордости, яка не хоче признати біднійшого за свого брата, словом усього, що нас розколювало б, ослаблювало б і провадило до загибелі. *"Не давайте місця дияволові"* (Єф. 4, 27). Наш секрет це єдність. Одність скріпляє народи, робить їх щасливими, зливає потоки Божого благословенства.

Ось, яку прекрасну науку дає нам свято св. Архистратига Михаїла! Просвічує він своїм чудовим подвійним прикладом: *вірности і світлої побіди.*—Наслідуймо його, будьмо вірні Богові,— й борімся відважно з дияволом, і станемо вірними дітьми великого Архангела, і Господь прийме колись нас по тім земськім вигнанні до ангельських хорів в небі. *"Будуть як ангели Божі на небі."* (Мт. 22, 30).

ПРИКАЗКИ ДЛЯ НАУЧКИ

Старим кавалірам: Аби бути багатим, треба бути жонатим.

Лінюхам: Або ви, тату, їдьте до ліса, а я буду вдома, або я буду вдома, а ви їдьте до ліса!

Адвокат: Це такий пан, що боронить людське добро—для себе!

Багачам: Чого багач бажає? Багач пошукує апетиту, а бідний хліба!

Фармарам: Де град бе?—Град там не бе, де асекурація е, а де її нема!

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СЛУЖБА БОЖА—НОВОЗАВІТНЯ ЖЕРТВА

КРИВАВА смерть Спасителя на Голгофті це Божественна Жертва, що Христос приніс Небесному Вітцеві за відкуплення людського роду. Ця Жертва завершилася словами Христа Спасителя: *Отче, в Твої руки віддаю свого духа!* (Лк. 23, 46).

Новазавітня Жертва

Хресна Жертва Спасителя закінчила Старий Завіт і започаткувала Новий. Таємнича заслона Єрусалимської святині роздерлася надвоє, зазначуючи, що зо Старим Завітом покінчилися юдейські жертви, бо тіні та прообрази тратять вартість, як настає дійсність. Жертви ж Старого Завіту зображали Христову Жертву!

При Христовій Жертві на Голгофті було мало людей. Пречиста Діва Марія, святий Іван і декілька жінок. Чи ж решта людства, що мала повірити в Христа, могла залишитися без Жертви? Чи християнська, найдосконаліша релігія могла полишитися без жертви, що становить осередок і ядро богопочитання?— Неможливо!

Новий Завіт безконечно перевищає *Мойсеїв Завіт Десяти Заповідей*. Отож християни мусять мати куди кращу та шляхетнішу жертву ніж ізраїльтяни, бо ж у Старому Завіті було багато прерізних жертов.

Публічний культ домагається видимої жертви. Христова релігія це публічне почитання Бога. Людина складається з душі та тіла. Треба видимої жертви, а не самих внутрішніх молитов, актів віри чи любови. Людина виявляє назовні свої внутрішні, душевні почування.

Новий Завіт був припечатаний Христовою Кровю, цебто жертвою Бого-Людини Христа. Жертва мусить утривалювати цей Закон!

Яку ж Жертву має Христовий Закон?— *Службу Божу!*

Що таке Служба Божа?—Це *Безкровна Жертва Тіла та Крови Ісуса Христа під видами хліба та вина.*

Протестанти, от лютерани, кальвіністи, анґлікани гіршаться Службою Божою, погорджують нею, бо думають, що вона понижує Христову, криваву Жертву на Голгофті. Бідні засліпленці! Не знають, що Служба Божа це відновлення та продовження Голгофської Жертви, а не пустий спомин, як твердять еретики осуджені Тридентийським Собором: *Нехай буде виклятий, хто поважився б твердити, що Служба Божа не є правдивою Жертвою для Бога.—Нехай буде виклятий, хто поважився б твердити, що Служба Божа є тільки спомином Хресної Жертви,* а не самою жертвою! Далі Собор твердить: *Нехай буде виклятий, хто поважиться твердити, що Христос словами: Робіть це на спомин про Мене: не установив Апостолів Священиками чи не звелів їм і іншим Священикам жертвувати Йому своє Тіло та Кров!*

Отож ясно, що Служба Божа це дійсна Жертва Нового Завіту. Христос обіцяв своїм учням полишитися з ними до кінця світу.— Де й як?— У Службі Божій, бо люблячою всемогучістю скривається тут під видами хліба та вина. На Тайній Вечері Спаситель виповнив обітницю. Взяв хліб і вино, поблагословив їх і любляче промовив: *Це—Моє Тіло!— Це—Моя Кров! Пийте з неї* (з чаші) *всі, бо це Моя Кров Нового Завіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!* (Мат. 26, 26-28).

От установлення Новозавітньої Жертви. Всемогутній Христос перетворює Хліб і Вино в своє Пресвяте Тіло та Кров, наказує Учням робити те саме, щоб могти повік бути Жертвою людей.

Відкуплене людство не потребуватиме приносити Богові прерізні жертви ізраїльтян, бо Евхаристийна Жертва Служби Божої включає в собі вартість усіх старозавітніх жертов, ба й незрівняно перевищує їх. Юдеї жертвували Богові кров кізлят, голуби, вино, муку, олій. Християни через своїх Свяще-

ників приносять Богові в жертву Бого-Чоловіка, Тіло та Кров Божого Сина, що гідністю дорівнює Небесному Вітцеві, бувши Його Сином. Цей втілений, Божий Син стався *приносом* християн, щоб вони могли *гідно благодарити* Бога, *дякувати* Йому за отримані добродійства, *виблагувати* потрібні ласки, *надолужувати* за провини.

Оттому Папа Лев Великий твердить: *Евхаристийна Жертва Христового Тіла та Крови заступила всі попередні, старозавітні жертви.*

СВЯТА МАРГАРЕТА КОРТОНСЬКА любляче скаржилася Господеві: Господи, чому я не маю стільки сердець, скільки зірок на небі, краплин води в океані, або зерен піску на широкій пустині? Я так гаряче бажаю Тебе, мій Творче, прославляти, любити! Нажаль я безсильне, нужденне сотворіння!— Подобалася Богові любляча скарга Святої покутниці, бо відповів їй: *Бодрися, дитино! Вислухай побожно Службу Божу, то віддасі мені всю ту славу та любов, про яку мрієш, ба й безконечно більшу!*

Побожна жінка, *Марія*, побоюючись кари на свого безбожного мужа, щомісяця наймала за нього Службу Божу, щоб усмирити Божу справедливість і врятувати мужа від заслуженої кари. Раз Ангол зявився побожній подрузі та заявив: *Маріє, Служба Божа врятувала твого мужа від пекла та виєднала йому ласку навернення, бо ця Безкровна Жертва це громовід, що зберігає грішників перед громами Божої справедливости! Якщо б не Служба Божа, то Господь так карав би людство, як карав його в Старому Завіті!*

Отець *Антоній Де Колеліс*, неаполітанський місьонер, що помер в опінії святости, говорив до людей по місіях, заохочуючи їх благати потрібних ласк на Службі Божій: *Я отримую від Бога, чого тільки забажаю, як відправляючи Службу Божу, держу в своїх руках Ісуса Христа!*

Служба Божа—це *дійсна жертва*, бо має в собі все, що становить жертву. Що ж потрібно до жертви?— *Священика, приносу, пожертвування* та своєрідного *знищення* принесеної жертви.— Все те має Служба Божа!

Христос, вічний первосвященик, проживає в церкві в священиках, бо священики це тільки знаряддя Христа Первосвященика.

Принос-Дар—це Пресвяте Тіло та Дорогоцінна Кров Христа Спасителя під видами хліба та вина.

Пожертвування та знищення приносу, бо слова освячення містично вбивають Ісуса Христа, ставляючи Його в такому по-

ниженні, що рівняється знищенню. Людське око не зобачить там величі прославленого Спасителя, що засів праворуч Отця, а тільки шматок хліба! Цим подивугідним самовинищенням Христос заявляє владу свого Вітця над всесвітом.—Відділені види хліба та вина символізують і зазначують містичну смерть Спасителя, коли то Його блаженна душа дійсно була розлучилася з тілом.

Новозавітня Жертва *всесвітня! Від сходу до заходу сонця*, кличе Господь устами Малахії пророка, *звеличане моє ймення поміж народами, й усюди приноситимуть мойому ймення жертву чисту*, тому й *велике моє ймення поміж народами*, бо новозавітньою жертвою Служби Божої відкуплені з гріха народи гідно величають Мене! (Мал. 1, 11). По всіх закутинах землі Господь бував гідно звеличуваний, бо 350,000 католицьких Священиків щоденно відправляють Службу Божу, відновляючи по всьому світі Криваву Жертву Спасителя.

Служба Божа це *пречиста* Жертва, бо Священик жертвує Богові не кров ягнят і волів, а пресвяту Кров Божого Сина. Навіть негідний і грішний Священик негоден сплямити новозавітньої Жертви!

Служба Божа це *безконечновартісна Жертва*, бо Тіло та Кров Божого Сина, що в ній жертвується, має безконечну вартість.— Слушно каже святий Лаврентій Юстиніяні: *Служба Божа миліша Богові за заслуги всіх Анголів, бо Син Божий дорощий за небесних духів!*

Служба Божа це *вічна* Жертва, бо триває від початку християнства та триватиме аж до кінця світу. *Робіть це на спомин про Мене!* (Лк. 22, 19). Послушні Христовому приказу християни завжди приносили Богові Безкровну Жертву: *Пробували на ламанні хліба та в молитвах* (Дії: 2, 42). Це була віднова Христових Страстей і смерти: *Бо кожен раз, як будете їсти цей хліб і пити цю чашу*, каже Коринтянам святий Павло, *смерть Господню звіщаєте, аж поки Він* (Христос) *прийде!* (I Кор. 11, 26). Поки на землі полишиться хоча б один Священик, поти триватиме Безкровна Жертва! *Жертва Нового Завіту*, каже святий Іриней, ліонський єпископ, що проживав у другому столітті по Христі, це *Тайна Вечеря Господа. Це Жертва і Тайна. Церква всюди приносить цю Жертву!* —Святий Юстин теж у другому столітті пише до римського імператора, де вичисляє головні частини християнської жертви: читання Святого Письма, пожертвування хліба та вина, посвячення цих святих приносів, роздїлювання вірним освяченого хліба.

Так поступала Христова Церква від початку свого існування й так поступатиме до кінця світу, знаходячи в Службі Божій свою силу, живучість і непоборність!

Горе ж тому, хто маловажить і нехтує Службою Божою, бо він погорджує смертю Спасителя, недоцінює найбільшого скарбу християн, що, по словам святого Августина, *виєднює душам обильну поміч, щоб не впасти в гріх тяжкий і запевнює прощення повседневних провин!*

Сільвій оповідає, що розпука, понурі гадки про вічне прокляття страх мучили одного побожного шляхтича. Сповідник порадив йому щоденно слухати Службу Божу.—Послухав поради сповідника. Вислухавши Службу Божу, почувався сильніший проти погубних затій злого духа.— Раз таки спізнився на Службу Божу. По дорозі стрічає якогось селянина, що вертався з церкви. Пане, запізно, закликав селянин. Служба Божа вже скінчена!— Шляхтич посумнів.—Чого сумуєте, пане?—спитався селянин.— Я стратив Службу Божу!— Дайте мені свій плащ, так відступлю вам ту, що я вислухав.— Шляхтич погодився.—Селянин узяв плащ і весело пішов додому.— По обіді шляхтич проїздив згаданою дорогою.— Зжахнувся...— Селянин повісився на придорожній вербі!— Бог покарав його за недоцінювання Служби Божої. З плащем перебрав на себе шляхтичеві спокуси. Не почуваючись доволі сильний перемогти їх, піддався розпуці та покінчив самогубством!

"Чим більше пізнається людей, тим менше їх любиться. З Богом навпаки: чим більше Його пізнається, тим більше любиться. Чоловік сотворений з любови, тому склонний є до любови, а серце його таке велике, що ніщо на землі не всилі його наситити, і щойно тоді заспокоїться, як вернеться до Бога. Вийми рибу з води, а жити не може: так само й чоловік без Бога."—св. Віяней, парох з Арс.

СВЯТИЙ ЙОСАФАТ: Апостол Ісуса Христа

о. Фр. Боский ЧНІ.

АПОСТОЛ Христовий! Це найславнійше прізвище в Христовій Церкві! Це ті люде, що їх Господь собі вибрав та вислав у світ проповідати його св. Євангелію, навертати заблукані душі до єдности віри й правди. Апостоли це ті славні герої, що наділені могучістю Божою виконували чуда й так потверджували науку Христову, управляли католицькою Церквою та ласкою святих Тайн накормлювали людські душі. Чи Спаситель вибрав якихось князів синаґоги? Або славних понтифів, або може декого визначного своїм знанням, шляхетного походженням, з величезними меєтками? Ні! Славні цього світу прийдуть доперва пізніше, Вельможі пізніше поклоняться св. Євангелії. Промовці й философи пізніше зречуться своєї красномовности й мудрости у світлі Христової науки.

Бог хоче викорінити навсе людську гордість. Але перше світ мусить побачити, що Христова Церква не потребує мудрих цього світу, але що світ потребує Церкви Божої. Длятого Христос вибрав собі для навернення світу бідних, незнаних людей на те, щоб *всякий язик визнав, що лиш Він виконав це діло!* Так Бог вибрав для спасення українського народу Йосафата Кунцевича, чоловіка незнаного, з бідної родини на те, щоб ясне було кожному, що не своєю красномовністю, ані своїм впливом він провадив наш нарід шляхом Божої правди, що не Кунцевич навернув стільки нездинених до католицької Церкви, але що це повного успіху діло треба приписати одній Божій всемогучості!

Св. Йосафат здійснив у своєму житті те, що Св. Дух каже про апостолів: *Вони за свого життя* а) зорґанізували Церкву Божу,—*у землі просякненій їх кровю*— 2) випили до дна чашу терпінь, що їм подала Божа рука, 3) стались приятелями Бога.

1) Св. Йосафат зорганізував св. соборну Церкву на наших рідних землях.

Він походив з побожної, хоч бідної родини, у Володимирі Волинськім. Хоч його батьки в очах людей причислялись до неєдинених з греко-католицькою Церквою, все ж таки душею

св. Священомученик Йосафат

належали до неї та придержувлаись старого католицького переддання. У тому теж дусі виховували вони свого синка, що змалку уже проявляв великий нахил до духовного життя. Ось у пятому році життя молився раз зо своєю матірю, Лариною, в церкві св. Параскевії та нараз почув як з боку розпятого Спасителя, якого образ висів на стіні тої церкви, впала іскорка Божого світла й небесного вогню на його молоде серце. З того

часу став він любити Серце Ісусове, покуту, св. Церкву і наші обряди. Батько дав його на науку до кущя у Вильні. Але Йосафат Богом до чогось покликаний, покидає внедовзі ремесло та вступає до манастиря. Читає св. Письмо, життя Святих, писання церковних Вітців. Тяжкою покутою, строгим постом, нічними чуваннями покутує за гріхи своїх незрячних братів і свого народу. В році 1609 був висвячений на священика.

Були тоді тяжкі часи в Україні. Неєдинені браття вели завзяту боротьбу з католиками-уніятами. Це глибоко боліло св. Йосафата, що молився щиро і безупинно за вдержання і поширення католицької віри серед нашого народу. Запалений вогнем Божим подвоював свою ревність і пильно працював над приєднанням неєдинених до католицької Церкви. Міг він сказати зо св. Апостолом Павлом: *Я стався всім для всіх!* Наймилійшим предметом його проповідей було пояснювати спірні точки між католиками й неєдиненими. А як апостол Христа проповідує він, мимо його низького походження, мимо того, що вчені там його висміють, оклевечують, обчернюють, з такою переможною силою св. Духа, що ніхто не в силі відповісти на його слово, хіба ненавистю і лайками. Його успіхи такі, що й вороги церковної єдности стали його називати *душехватом!* Між наверненими історія подає московського патріярха, Ігнатія, знову іншим разом грека Кантакузіна, і якогось начальника міста Батілія, і міських сенаторів. Очевидно, не подрібно згадувати про навернення між духовенством і простолюддям.

Які Христові апостоли закріпили посеред світу Христову католицьку Церкву, так Йосафат Кунцевич зорганізував в нашій рідній землі Божу Церкву.

2) Випив до дна чашу прикрощів.

Ця його надзвичайна ревність і лагідність притягали до св. Йосафата заблукані душі, що шукали правди. Але й також викликували проти нього й ворожнечу засліплених ворогів. Ставили вони на кожному кроці всякі перепони, піддурювали кого лиш могли проти нього, і не бракувало обчернень і клевет. Сказав Спаситель своїм апостолам: *Блаженні будете, коли світ переслідуватиме вас, коли вимовлять ваше імя як зло, імени мого ради.* І так сталося з Йосафатом. Коли став в році 1617 єпископом в Полоцьку, ворогування проти нього змоглось іще більше. Чому так? Бо якраз полоцька дієцезія находилась тоді в невідрадному положенні. У ній неєдинені робили, що їм подобалося. Як єпископ мусів св. Йосафат відібрати від них

церковні й манастирські маєтки й церкви, що вони протизаконно забрали. Не лише це, але до того ще долучилось і велике завзяття, яке викликав проти уніятів незєдинений єрусалимський патріярх, Теофан. Він під прапором козаків висвятив проти наших католицьких єпископів, св. Йосафата й Мелетія Смотрицького, своїх незєдинених. Закипіла шаленна релігійна боротьба, що розсіяла проти уніятських єпископів, священиків і монахів велику і несправедливу ненависть. Поважна й скрутна хвиля. Уніяти почали зневірюватись. З усіх боків кричали на них, як на ворохобників, пальцями показували на них наче найбільше небезпечних. І ось тоді приходить неустрашимий Йосафат. Небесною силою підбадьорений, сильно віруючи в слушність святої єдности з католицькою Церквою, уживає всіх засобів свого ума й серця, щоб рятувати завмираючу унію.

"Слуга не ліпший від свого пана!" так говорив Ісус своїм апостолам. У справі рятування святої Унії св. Йосафат не завагався жертвувати своє життя. Справді, це сталось 12 листопада, 1623. Прийшов той час, що його Христос предсказав, в якому *"кожний, хто вбє вас, думатиме, що тим приносить Богові милу жертву!"*

3) св. Йосафат став приятелем Бога.

Через свої подвиги для слави Божої, через свою мученичу смерть, св. Йосафат заслужив собі на Божу приязнь. Добрий Бог його прославив уже на цьому світі тими успіхами, якими він увінчав подвиги Святого. Що таке славні старинні, світові побідники, що піддали світ своїй амбіції через замордування невинних людей, розсіваючи всюди страх, збентеження, смерть, невільництво, зіпсуття, дикунство,—у порівнанні зо св. Йосафатом, що як апостол Христовий розсипав на душі Божі благодати: всюди, без пролиття невинної крови він приніс народові світло Божої правди, що порозганяло пітьму невіжества й поганське зіпсуття.

Бог прославляв св. Угодника чудами. Прославляв Бог його святими мощами. Бо Папа римський в імени Бога проголосив його блаженним в році 1643. А Пій IX в 1867 проголосив його святим. Аж до нині, і так буде до закінчення світу, вся католицька Церква обидвох обрядів віддає честь св. Йосафатові, невсипущому, відважному, Христовому Апостолові.

НАШІ ЗАВДАННЯ

Микола Мох

В СВОЇЙ промові (17 серпня м.р.) до нововибраного ґенерала єзуїтів, св. Отець сказав на кінці таке: *"Часи є злі, бо злі є люди. Люди повинні статись добрими, щоб і часи настали кращі."* В цих простеньких, здавалося б, словах, криється проте велика правда! Колись у нас нпр. Франко й інші соціялісти проповідували засаду *"Не в людях зло, а в суспільних умовинах."* Ну, сьогодні соціялісти при владі у Бельгії, Анґлії, Росії. Сьогодні вони співпрацюють в урядах інших держав, сьогодні можна сказати—світ стався червоним, соціялістичним. Навіть Гітлер був властиво теж соціялістом на свій спосіб. Та чи покращав світ від соціялістичних перемін? Навіть найщиріший соціяліст мусить признати—якщо бачив нпр. часи Франц Йосифа чи Вільгельма II.—Не, що тепер *"жити стало краще, жити стало веселіше"* а навпаки: навіть пролетареві тепер гірше жити... І хіба тільки безнадійний брехун чи дурень може дальше вірити в небилиці *"раю на землі"*!... Можна і треба змагати до покращання суспільних відносин; але шлях до цього йде не через революційну переміну суспільного ладу, а *через переміну людей зо злих на добрих.* Лад творять люди і який би не був ідеальний лад, то коли злі люди в ньому, стане він їм за пекло на землі!

Ми— християни-католики — теж мусимо причинитися до виконання наказу св. Вітця: *переміни злих людей на добрих людей.* Цей наказ— ніщо інше, а т.зв. апостолят Католицької Акції (—діла). Не лише священики, але й світські люди під проводом церковної ієрархії мають у наших часах, часах пекельного наступу, статися апостолами Христової правди і Христового ладу на землі. Особливо ж має піти наше апостольство проти кількох зараз сучасного світу. На великому з'їзді асистентів-провідників Католицької Акції, що відбувся в Римі (5 серпня м.р.) центральний асистент К.А., монс. Роведа, звернув увагу на 5 сумних недомагань нашого часу.

Першим великим недомаганням, із якими мусять боротися

Христові апостоли, це 1) *матеріялістичне розуміння життя:* його підготовлювали злі сили ще перед війною; війна тільки скріпила його через легковаження людського життя, а повоєнні часи ще більше причинюються до поширення матеріялістичного розуміння життя через творення і розріст крайніх партій. —Тут треба додати, що матеріялістичне розуміння життя є не тільки в комуністів і марксистів, але і в поганських націоналістів, які теж думають, що все наше, то тільки те, що на землі, а не в небі, тільки в людях, в нації, а не в Бозі і Його ладі та наказах. Це матеріялістичне розуміння життя стрінемо сьогодні і в т. зв. демократів, які теж уважають нарід чи т.зв. громадськість за якесь ненарушне *таїу,* якому мусять уступити накази правдивої релігії. Є це т.зв. *"релігія гуманности,"* в якій найвищим богом є людина, а не дійсний Бог. "Релігію" гуманности проповідують уже більше 200 літ вільномулярі цебто т. зв. масони.

Причиною першого лиха нашого часу є м.і., 2) *релігійне незнання* (ігноранція). Сучасні люди, навіть високо освічені, часто в справах надприродних, у справах релігії, етики стоять на ступні народньої школи, а то й на ступні повних релігійних анальфабетів! Не диво, що з фальшивими, а то й ніякими поглядами на релігію, такі люди підривають самі собі всяку основу не тільки правильного життя, але навіть і самого *"хлопського розуму,"* тобто здорового розрізнювання в житті *що добре, а що зле.*

Це і є одною з причин 3) *страшного неладу в моральній ділянці,* в ділянці обичаїв, етики. Вже давніше стояв світ у цій ділянці дуже слабо, а тепер через війну цей розлад іще більш поширився. Ми знаємо жінок, які нпр. за футро видавали людину на смерть. Коли чоловік на війні мордував жінок і дітей, то не диво, що в часі т.зв. миру стається він бандитом чи злодієм. Причиняються до того також нераз т.зв. *порядні люди,* які з незрозумілою та злочинною легкодушністю дивляться *крізь пальці* на все зло, що кругом діється і не мають для нього навіть осуду.

Треба християнам-апостолам боротись ще й із 4) *несправедливим суспільним ладом:* усякими несправедливостями та кривдами в суспільнім житті. Практично, для нас належить тут боротьба з фальшивим розподілом різних дарів між *знакомих* чи урядовську кліку і т.п. Позитивно належить тут—і потрібна вона більше від самої боротьби з негативними явищами —*акція "Служби вбогим—Карітаси."* Служба вбогим дає в висліді більше користей, аніж боротьба зо злодіями: вона відбирає їм самі основи їх злочинного існування. Належить тут також освідомлювання загалу з такими, здавалося б ясними правдами, як нпр. та, що родинам із численними дітьми належиться від громадянства не тільки велика пошана, але й більша матеріяльна допомога: адже ж це вони фізично творять українську націю, а не ті вигідняки, що не мають дітей. Гляньмо на жидів, як вони тепер скрізь множаться, і агітуюьь за популяцією, щоб надолужити втрати за Гітлера! Пригадаймо, що Україна стояла дотепер не геніями, не надмірною працею, не надлюдськими жертвами, а саме плодовитістю українських матерей!

Врешті 5) великим злом нашої доби є *викривлення понять свободи й демократії:* воно є зрештою нічим іншим, як правильним висліцом часу, в якім люди за Бога взяли собі смертну людину, а замість авторитету Божих заповідей *вірують* в авторитет державного, національного, клясового чи громадянського *чинника!* Тимчасом усі ті *чинники* не мають без Бога та Його заповідей ніякої підстави, й кожний трохи *розумніший* осібняк у практиці *свище* на такі *чинники,* хоч—не перечимо цього—має повну губу фраз про громадськість, націю і т.п.; фактично всі ті фрази це тільки параванчик, за яким криється суспільна кривда, використовування нації для потреб своїх чи своєї кліки, та—в найкращім уже випадку—звичайнісіньке творення собі посад для свого вигідництва.

Так виглядають завдання сучасного апостольства; ми подали тут тільки декілька конкретних прикладів. Обмежувати християнську діяльність тільки до чисто церковних відправ, як цього хочуть деякі, це значило б фальшувати й обмежувати новочасне християнство. Воно вже вийшло з катакомб та ґетта; загнати ж його туди назад—не діло справжніх християн, а хіба Юдина робота: поцілунком передавати Христа в руки злочинців!

Слава доброї людини—це засвідчення чистого сумління її. Старайся мати постійно сумління чисте, то завжди будеш веселий і спокійний. Лихі люди ніколи не мають правдивої радости, і ніколи справжнього спокою в серці не відчувають, бо "нема спокою для безбожників," каже Господь. (Ісая 57, 21).

о. Вол. Величковський ЧНІ.

Сон - Мрія

У мріях мрію, у снах сню
Про чудну чарівну весну,
Про май роскішний, про весни сонце,
Що волі лучами в віконце
України жарко сіяє!

Про радість—втіху всіх братів,
Що вже свобідні, що вже катів
Не має більше в краю рідним,
А скрізь веселі пісні побідні
Народ щасливий мій співа.

Про Київ, сню, про Свято Свят:
У Софійський Собор спішать
Пан Гетьман, Народ, Козацтво славне
Молитись Богу звичаєм давнім,
При престолі ж Митрополит.

Андрій великий наш Святець
Всіх українських душ Отець,
Що вік увесь служив він Україні,
У цій щасливій хвилі-годині
За волю Бога благодарить!

ХРИСТОС ОБІЦЮЄ МИР СВІТОВІ!

Богдан Богоміль

В НІМЕЧЧИНІ проживає Тереса Нойман, що має часті захоплення та видіння. Цього року в Великім Пості, як подають німецькі ґазети, зявився їй Ісус Христос і обіцяв подати світові мир і спокій та навернути до себе заблукане, грішне людство.

Он деякі уривки чи винятки цього послання:

"Земля задрижить; Настане Страшний Суд у менших розмірах! Горе тим, що пробувають у смертельнім гріху! За те поможу тим, що ждуть на Мене! Їм нема чого лякатися!"—Страшний Суд у менших розмірах! Що воно таке? — Свята Євангелія описує, що в дні Страшного Суду сонце, місяць, моря накинуться на грішну землю, спричиняючи жахливі катаклізми, від яких вигине людство!— Атомні бомби, бактеріологійні засоби війни можуть у малих розмірах спричинити катаклізми Страшного Суду, винищуючи значну частину спаганізованого людства.

"Я дуже близько! Стою перед дверима! Анголи справедливости вже порозділювані на чотири сторони світу, щоб виконати присуд Божої справедливости! Земля задрижить. Люди закличуть: Горе нам!"— Дотеперішні перепалки та зростаючі непорозуміння ведуть до нехибної війни, як заявляють світові дипломати. Творення політичних блоків, европейських армій під проводом Монтґомері не промовляють зовсім за миром! Близька війна—близька Божа кара, якої ще світ не бачив!

"Люди не слухають Моїх закликів. Закамянілі їхні серця

противляться Моїй ласці. Люди тепер гірші ніж були перед потопом. Серця їх переповнені ненавистю та нечистотою. Це діла диявола! Я знищив би геть людство, але ради праведних, що проживають у зіпсутому світі, я помилую світ і людей!"— Он сила праведних душ! Дякувати Богу їх не бракує в світі, як забракнуло в Содомі чи в Єрусалимі, чому й не було кому здержати Божої кари!—Чи ми належимо до душ, що стримують караючу Божу руку?

"Виллю на людство чашу гніву, але внедовзі появиться в світі *Ангол Мира!*— Пекло гадає, що має світ у своїх руках. Я вирву йому з рук мниму перемогу!— Моє милосердя затріюмфує над справедливістю. Що тепер наступить, того ще світ ніколи не бачив!"— Прийде кара на людей, але це буде ласкавий Батько карати непослушних дітей, щоб завернути їх з дороги прокляття, бо далі Христос додає: "Дозволяю на грядучу кару людства, бо вона врятує від вічної загибелі тисячі душ!" —Зобачивши Божі кари, людство розкається та вернеться до Бога!

По жахливій карі, що спаде на грішне та безбожне людство, Христос збудує своє Царство на землі: "Зачну будувати своє Царство з нечисленними вірними! Немов блискавка настане це Царство! Воно прийде скоріше ніж люди сподіваються!"— Що це за Царство?— Може тут мова про царство *байбельників* або *свідків Єгови,* коли то зникне біль, труд, смерть з землі й вовк обійметься з ягнятем?— Ні! Тут іде про духове царство, коли то люди пізнають Христа та немов три царі поклоняться Йому, бо Христос додає: "Просвічу їх. Для одних це світло буде благословенням, як при народженні Христа, для других прокляттям, як для злобного Ірода!"

Накінець Христос закликає вірних молитися: "Мої дорогі діти, моліться! Пробувайте завжди в Божій ласці, бо вже наближається ця страшна година Божого гніву та милосердя! Не лякайтеся! Не стрінетеся з невдачею! Я збираю свої вірні случи. Народи світу прийдуть і поклоняться Мені!— Блаженні ті, що приготовилися на мій близький прихід і ждуть на Мене!"

Життя кожного християнина повинно прямувати до того, щоб Ісус Христос був щораз більше знаний, щораз більше люблений, щораз більш прославлений.

СВЯТИЙ ДИМИТРІЙ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

НАПОЛЕОН Вел. у своїй молодості мріяв про военну каріеру та славу, що вкрила б блиском його ймення за життя та по смерті. Пошукуючи за взірцем, що став би його провідником і надхнувателем, подибав славного римського вождя, Юлія Цезаря, почав розчитуватися в його житті та подвигах проти Ґаллійців, і наслідуючи свого героя, стався одним із найбільших геніїв модерної военної доби.

Хто ж міг би бути взірцем нашої модерної доби, що видвигнула стільки нових питань у кожній ділянці життя, зосібна в релеґійній?— Наша молодь потребує взірця, що просвічував би їй шлях посеред щораз густіших хмар неопаганства.— Свята Церква вказує палким юнакам на святого Димитрія та каже: *Дивись і роби по взору, що показано тобі!* (Ісх. 25, 40). Наша доба дуже схожа на вік, у якому проживав і працював святий Великомученик, Димитрій. Те саме загальне зіпсуття, те саме паганське засліплення, те саме войовниче наставлення модерних неопаган до Христа, релігії та Католицької Церкви, що єдина береже та безкомпромісно захищає Христову науку, поза якою нема спасення для людей: *Бо під небом нема іншого ймення, даного людям, яким ми мали б спастися!* (Дії. 4. 12).

Святий Димитрій, один із найсміливіших, християнських героїв і мучеників в початку четвертого століття, уродився в грецькому місті, Солуні. Батько святого Димитрія втішався царським довірям і був намісником Солуні. По смерті батька молодий Димитрій обняв його уряд, викликуючи загальне задоволення в мешканцях приморського міста своїми чеснотами та справедливістю. Сам Цар Максиміян дуже любив палкого та відданого йому урядовця, наділюючи його прерізними почестями.

Якже ж почалося гонення християн, Максиміян звелів вірному Димитріеві вишукувати, вязнити, мучити Христових визнавців. Святий намісник Солуні не виповнив безбожного приказу, ба й прилюдно та приватно захищав увязнених братів, заохочував витривати в святій вірі та радо віддати жит-

тя за Христа, що пролляв за них свою Кров. Цісарські доносщики повідомили про це Максиміяна. Загніваний цар звелів арештувати улюбленого намісника та вкинути його до вязниці, де опісля кати пробили його списами на приказ Максиміяна, бо Нестор, приятель Димитрія, убив на видовищі улюбленого силача, Лія, за благословенням Димитрія, що викликало шаленну лють тирана та перестрах поміж паганами, що здивовані кликали: *Великий християнський Бог, коли допоміг слабосильному Несторові погромити чванливого силача, паганина Лія!*

Щож Господь учить нас життям Святого Великомученика?— Хто такий святий Димитрій для нас?

СВЯТИЙ ДИМИТРІЙ ЦЕ ПРАВДИВИЙ ПАТРІОТ-ГРОМАДЯНИН.— Кожен чоловік родиться в якомусь краю, що стає його батьківщиною.—Батьківщина! Це простеньке слово одушевляє запальних юнаків, викликує гордість у старших, спонукує до самопосвяти ввесь загал людей, що проживають у даній державі. Давні римляни були викули ядерне гасло для громадян розлогої імперії: *Спасенний батьківщини—найвищий для всіх закон!*

Кожен має любити свою батьківщину, в якій народився, зріс, розгорнув свої фізичні, розумові та моральні здатності. Кожен має бути патріотом цебто кохати свій рідний край, захищати його престиж, служити йому, поборювати ворогів, що намагаються знищити його традиції чи державний устрій, от як комуністів, прислужників Москви, та всіляких явних чи скритих шахраїв, лихварів, несумлінних доробкевичів, в яких любов до рідного краю зводиться до язика: *є патріот за народ, є й патріот за банкнот!*

Святий Димитрій, це взірець правдивого патріота. Любить свою рідну Грецію, сумлінно виповняє обовязки громадянина, сам зберігає державні закони, та, бувши намісником Солуні, чував, щоб інші зберігали їх, бо національна вартість і сила держави спочиває в точнім і скрупулятнім пошанованні та виповненні законів, що упорядковують життя громадян і окреслюють їхні обовязки.

СВЯТИЙ ДИМИТРІЙ ЦЕ ПРАВДИВИЙ ХРИСТИЯНИН:—Неможливо бути добрим патріотом і сумлінно виповняти обовязки супроти батьківшини, якщо не віримо, що Бог накладає на нас ці обовязки через законну державну владу. Хто не вірить у Бога та не лякається Його суду, той не злякається та не завагається при розбурханих пристрастях чи при якімсь значнішім інтересі зрадити, продати ворогам свою батьківщину! Тільки глибока релігійність, віра в Бога, любов до Ісуса Христа годні

викресати в громадянах ту палку любов до рідного краю, якої не зможе захитати золото й особисті користі!

Побожні батьки передали своєму синові, св. Димитрієві, глибику релігійність, віру в Ісуса Христа, виховуючи його на правдивого християнина з сильним, крицевим характером, що не подався перед загрозою смерти, ні перед приманами земської карієри за відступництво від Христа та зраду його релігії.

Димитрій зріс під дбайливим оком батьків, що намагалися вповіти в серце сина страх Божий, любов до Ісуса Христа та до Преч. Діви, ненависть до гріха, самонедовіря посеред грішного світу, відвязання від земських дібр, бо християни проживають для вічності, не для короткотривалої, земської карієри! *Життя наше на небі,* пише святий Павло до Филипян, *звідки ждемо Спасителя, Господа, Ісуса Христа.* (Фил. 3, 20).

Хоч страх зіпсуте було паганське оточення, в якому проживав Святий Великомученик, повнячи уряд намісника міста Солуні, проте завжди зберігся чистий і невинний, викликуючи подив у паган, що дивувалися з його святого життя. *Дивний наш намісник!*— кликали.— *Має багатства, почесті; міг би плавати в роскошах, але чомусь не дбає про них!*

Дійсно святий Димитрій не дбав про земські багатства, бо з вязниці видав приказ вірному слузі, Лупові, роздати вбогим усе своє майно.— Не ганявся за земськими роскошами, бо залишився все життя дівичем, погордив кількакротним подружжям із найбагатшими дівчатами Солуні, памятаючи про Апостолові слова: *"Жонатий клопочеться про життєві речі, як догодити своїй жінці, і він поділений. Нежонатий про речі Господні клопочеться, як догодити Господеві.* (1 Кор. 32-33).

Не дбав і про земські почесті, бо вважав їх отрутним димом, що запомочує розум людини та спричиняє фатальне забуття про Бога, небо та вічне життя по смерті.— Чому й радо зрікся намісництва з усіма його почестями та царськими відзначеннями, вважаючи *все те за сміття, щоб придбати Христа!* (Фил. 3, 8).

СВЯТИЙ ДИМИТРІЙ ЦЕ ГЕРОЙСЬКИЙ ВОЯК ІСУСА ХРИСТА.—Святий Димитрій проживав у бурхливих часах боротьби паганства з християнством. Затривожені постійним розростом християнства пагани повстали на Христових визнавців і порішили покінчити з ним, викорінюючи зо світу святу Євангелію. Ріками поплила християнська кров. Чоловіки, жінки, хлопці та дівчата, ба й малолітні діти тисячами вмирали на вогняних кострах, тортурних колах, закривавлених хрестах! *Хто почислить зорі на небі або пісок у морю?*—кличе святий

Теодор Студит.— *Стільки й було християнських мучеників!*

Святий Димитрій ободряв увязнених християн, ширив Христову науку поміж поганами, навертав до Христа своїх товаришів і співпрацівників, намагаючись здобути Спасителеві щонайбільше душ, *бо Він мусить панувати, поки не покладе своїх ворогів під своїми ногами!* (1 Кор. 15, 25). Муками та кровю кожен мученик і мученицяприспішували прихід цього царства, поки не вибила година повної волі та свободи для Христових визнавців за Константина Великого 311 року.

Святий Димитрій не злякався мук і тортур. Кинений до вязниці проводив на молитві довгі ночі. Раз зявився йому блискучий Ангол і звелів приготовлятися до близького мучеництва.— Декілька днів пізніше ввірвалися до вязниці висланники кровожадного Максиміяна, що поставили Святому Геровві богохульний вибір: *Христос і мучеництво або Максиміян і життя посеред роскошів і почестей як заплата за зраду християнської релігії.*— Вибирай! закликали кати.— *Я вже вибрав!*—спокійно проказав Димитрій. *В святому Хрещенні я зобовязався служити Христові і нізащо в світі не зраджу свого небесного Царя Христа!*

Розлючені кати кинулися на Христового Героя та прокололи його списами. Святий Димитрій віддав своє життя за Христову віру, кличучи: *Хай живе Христос!*

Спаситель прославив свого сміливого Великомученика. На його гробі почали діятися численні чуда, притягаючи тисячі побожних паломників з цілого світу. Святий Димитрій зєднав собі любов між українським народом, бо нераз в історії України рятував нашу батьківщину з різних небезпек. Наш побожний нарід віддячився святому Великомученикові за його могутню опіку численними святинями, що розсіяні по всій розлогій Україні.

Людина не має чим так дуже хвалитися. Але, якщо конче бажає похвалитися чим, то нехай хвалиться своїм Богом, що всемогучим словом її сотворив і на світі постійно її піддержує. (Св. Августин).

ГОРЕ ЄРЕТИКАМ!

Павло Шпилька

КОНСТЯНТИН Великий вдячний Богові за видиму поміч проти Максентія закінчує криваві гонення християн у Римській імперії. Кінчається доба переслідувань, що дала Христовій Церкві 15,000,000 мучеників різних станів. Гинули мученичою смертю патриції, патриційки, чоловіки, жінки, юнаки та слабосильні дівчата з окликом: *Хай живе Христос!*

Диявол програв війну, що розпочав з Церквою. Проте гордий дух не покорився своїй сумній долі. Не годен знищити Церкви ззовні при помочі лютих, римських імператорів, так розбуджує замішання в самій Церкві. Повстають єретики, *пастирі в овечій шкурі*, що назверх почитають Христа, але ділами нищать його науку в собі та в інших, перекручуючи навчання Божественного Спасителя.

Що таке єретик?— *Єретик це людина, що свідомо та вперто заперечує чи фальшиво толкує якусь правду Христової науки.*

Апостоли в своїх писаннях остерігали вірних перед зухвалими фальшівниками Божого Слова. Святий Павло писав до улюбленого учня, Тита: *Уникай чоловіка єретика.* (Тит. 3 10)

Другого ж учня Тимотея впоминає: *Стережися марних базікань, бо ще більше приводять вони до безбожности. А їхнє слово мов рак буде повзти. Від таких Гіменей і Філіт, що прогрішилися в правді, казавши, що воскресіння вже було, і віру деяких руйнують.* (2 Тимот. 2, 15-18).

Дальше перестерігає християн перед підступними затіями фальшивників Господнього слова: *Благаю ж вас, браття, остерігатися тих, що чинять незгоди* в Христовій Церкві блудними опініями *й спокуси проти науки, якої винавчилися, й уникайте їх. Бо такі не служать Господеві нашому Ісусові Христові, але власному череву; вони добрими та гарними словами зводять серця простодушних.* (Рим. 16, 17-18).

Багато лиха заподіяли Христовій Церкві римські імператори кривавими гоненнями, бо убили мільйони найкращих її синів

і дочок. Проте куди погубніші покозалися єретики. Тирани прерізними тортурами повертали Христових визнавців у героїв, заповняли небо Святими,зеднювали для Церкви нових визнавців, яким геройство християн відчиняло очі на світло Євангелії.

А єретики?... Єретики нічого доброго Церкві не зробили! Єретики це ті духово-прокаженні нещасливці, що фальшивими вигадками, зручним перекручуванням християнської науки затроїли цілі народи, повернули їх у рабів Сатани, відорвали від Христа безчисленні, відкуплені душі та попхнули до пекла на вічну загибель!

Оттому Божа справедливість жахливо скарала тих безбожних зухвальців у цьому житті, застерігаючи їм дно пекла по смерті!

Арій, александрійський проповідник, богохулить Христа, зве звичайним сотворінням, перечить Його божество.— Підбунтувавши грецького цісаря, дістав від нього царгородський, патріярший престол. Вдоволений іде процесійно обняти патріярший престол, щоб отак легше поширювати їдь єресі на Сході. Нараз якийсь дивний біль повалює його. Ударений Божою справедливістю відкушує богохульний язик і конає в розпуці.

Нес орій, царгородський патріярх, накидається на Преч. Діву Марію. Зове Її наймичкою, гіршиться, що католики звуть Її Божою *Матірю,* осуджує любов і пошану, що християни виявляють Ісусовій Матері палкими молитвами, акафистами, коронками, постами, милостинями на Її честь.

Страшна кара спадає на противника Божої Матері. Сама Преч. Діва, зявляючись одному пустинникові, не хотіла ввійти до його келійки, бо *Там є мій воріг!*— вказуючи на єретицьку книжку Несторія.

Грецький цісар прогнав єретицького патріярха з Царгороду. Засланий у дику пустиню, де червяки розжерли богохульний язик, помер у розпуці, проклинаючи власну єресь...

Македоній таксамо грек-царгородець, що повстав на Святого Духа, відмовляючи Йому гідности Божества, ну й належного Божій Особі почитання.

Константинопільський Собор у 360 році осудив єретика, що мізерно закінчив ганебне життя.

Юліян Відступник, клерик грецької Церкви, людина підступна та зіпсута, задумав воскресити паганство в римській імперії, розпочинає жорстоке гонення правовірних, Христових визнавців, змушує християн припадати перед паганськими божками.

Кара не минає його. Іде на війну, де паде прошитий затроєною ворожою стрілою. Конаючи, в безсильній люті затискає пястук, підносить його до неба і розпучливо признає свій погром: *Галилейче (*Христе*), ти переміг!*

Фотій, зарозумілий грек, в трьох днях зо світського чоловіка став царгородським патріярхом, прогнавши на вигнання св. Ігнатія. Він то підняв прапор бунту проти Наслідника Святого Петра, Римського Папи, якого дотіль слухали всі грецькі церкви.

Не минула його Божа рука. Прогнаний із загарбаного престола кінчає в розпуці, оплакуючи бунт проти Видимого Голови Церкви, римського Папи.

Керулярій, учень і продовжатель фотівського діла, інспіратор грецької схизми, що досіль триває, людина злобно-хитра, амбітна аж до зазіхання на царгородський, царський престол, увязнений і прогнаний грецьким цісарем за державні інтриґи, конає в нерозкаянні, полишаючи в схизмі нещасний грецький нарід, що попавшись у турецькі руки, затратив увесь давній блиск і повагу поміж народами світу.

Лютер, духовий батько німецьких протестантів, що зухвало кликав: *Папо, я буду твою смертю!*— закінчив самогубством. Повісився.

Он як описує смерть Лютра навернений слуга патріярха німецьких єретиків: Лютер був впився до нестями в навечіря самогубства. На другий день приходжу до його кімнати. Дивлюся, а Лютер висить на шнурку. Надбігає лікар і приятелі. Дають мені багато золота, щоб я мовчав. Наглою смертю закривають розпучливе самогубство неморального єретика, що повикидав і поперекручував Христову науку, заявляючи своїм поплечникам і зведеним масам: *Гріши сильно, а віруй іще сильніше!*— Гріх завів його до самогубства, а самогубство до пекла!

Кальвін, суворий єретик і невблаганний реформатор Швайцарії, що накинувся на католицьку Церкву та її навчання, помер отак: *Кальвін помер у розпуці,* оповідає наочний свідок. *Гидка хвороба знищила його. Кусав єретицький язик, проклинав годину, коли взявся до науки, що через самопевну гордість вчинила його єретиком. Я свідчу про це, бо власними очима бачив сумний і трагічний кінець Кальвіна!*

Генрих VIII, що через дворянку, Анну Болейн, відорвав Англію від католицької Церкви, пролляв ріки крови вірних Апостольській Столиці католиків, сумно кликав при смерті: *Друзі мої, я все затратив: добре ймення, царство, сумління та небо!*

Он жахливий кінець еретиків, що відривають душі від Христа, та передають Сатані.

Що ж буде в пеклі, як погублені ними душі накинуться на своїх зводителів і стануть їх мучити, кличучи через цілу вічність: "Прокляті еретики, через вас ми в пеклі! Ми були б залишилися при католицькій вірі, якщо б диявол не був привів вас на світ! Справедливий Боже, піметися на еретиках, що своїми фальшивими навчаннями позбавили нас неба тн завели до пекла!"

ХРИСТОС НА ВЕСІЛЛІ В КАНІ

Всякі біблійники гіршаться, що Католицька Церква позволяє на танці та на помірковане вживання алькоголів.— Хваляться знанням Біблії, але не добачують чомусь, що сам Христос і Його Пресвята Мати були на весіллі в Кані Галилейській, де гості бавилися, танцювали, співали через сім днів, бо жидівські весілля тривали цілий тиждень. От тому прикінці забракло молодятам вина, бо вже бавилися декілька днів, тому й був час випити. Брак вина на весіллі був би покрив молодят соромом. Оттому Божа Мати благає свого Сина чудом рятувати женихів. Христос вислухав благання Матері. Вчинив чудо, щоб гості могли далі забавлятися, як цього вимагав жидівський звичай. На цьому весіллі були теж і Христові учні.

"А третього дня справляли весілля в Кані Галилейській, і була там Мати Ісуса. На весілля був теж запрошений Ісус і учні Його.— Як забракло ж вина, то Ісусова Мати каже до Нього: Не мають вина!—А Ісус відповів їй: Що тобі, жінко, до Мене? Моя година ще не прийшла!—А Мати Його каже до слуг: Зробіть усе, що б Він Вам не сказав!— Було там шість камяних посудин на воду, що стояли для юдейського очищення, що вміщали по дві чи по три ведрі. Ісус каже: Наповніть посудини водою! І наповнили їх ущерть.— І Він каже до них: Тепер зачерпніть і занесіть до весільного старости. І занесли. —Як же ж весільний староста спробував воду, що сталася вином, а він не знав, звідки воно,—знали ж слуги, що наливали воду—то староста кличе молодого та й каже до нього: Кожен подає перше добре вино, а як понапиваються, тоді гірше. Ти ж зберіг аж досіль добре вино.—Такий початок дав Ісус чудам у Кані Галилейській, і виявив славу свою. І учні Його ввірували в Нього." (Ів. 2, 1-19).

Б. І. Антонич

Маніфест Серця

Рубаєте словами, мов сокирами,
грімкі, могутні виголошуєте фрази, як а, б...
але в своє загляньте серце щиро,
чи не оббріхуєте ви самі себе.

Ставляєте сучасний світ під ваших віршів дуло,
говорите: ми вістуни грядучих бур.
О, не такими вже вітрами дуло,
О, не такі вже тарани вдаряли в мур.

Ви кричите:
за нами б'є столунний тупіт тупо в тротуар,
туман підноситься червоний з поля.
Що ж вам на те:
це блеф, уяви гра, привиддя в пусте,
це вакханалія розхрістаних примар,
не так родилася правдива воля.

Поставлю одначе справу руба,
без алегорії, просто з мосту, без ослон:
коли стає кобила історії дуба, [1])
чи ви її хвостом?

Вибираєте ви порожнечу в милозвучних слів трико,
махаєте поемами довженними, годинними
і деклямуєте: кров, крови, кров'ю, в крові, крови.
Я інший покладу закон:
право до щастя людини,
право любови.

[1]) Вислів найбільшого поета червоної Росії Маяковського; а проте й він покінчив самогубством.

ЦВИНТАР

о. Дмитро Гаврилюк ЧНІ.

СИДЖУ я перед своєю хатиною з книжкою в руках або проходжуюсь з коротнкою, відмовляючи молитви, та все споглядаю на північ, де пару сот кроків від мене є цвинтар. Він є на найвищім місці фарми і тому все впадає в очі. Я часто буваю там підчас похоронів, або інших нагод, але більше враження робить він на мене тоді, як здалека від своєї хатини споглядаю на нього. Тоді він притягає мою увагу до себе, тоді я наче чую голос, яким запрошує мене до себе, яким переконує мене, що там на цвинтарі правдиве моє помешкання, там я буду принаймні аж до загального воскресення. Так, на цвинтар понесуть мене напевно; там останусь надовго.

Чи моя душа буде в небі, чи в пеклі (борони Боже), моє тіло залишиться на цвинтарі, чекаючи на своє воскресення.

На жаль як багато людей живуть і поводяться на землі так, ґейби мали тут вічно позістатися! Будують гарні доми, окрашують їх якнайдорожче, наповняють їх запасами, побільшають числа в своїй банковій книжці і вдоволено затирають собі руки, кажучи: *Ось, душе моя, маєш всього подостатком; їж, пий і веселися, та* нічого не відмовляй собі. (Лк. 12, 20).

Вонй уважають себе дуже мудрими, що лиш о те стараються і затирають, здушують в собі голос совісти, що кличе до них, а радше в них: *"Нерозумний, цієї ночи душу твою візьмуть від тебе, а те, що ти наготовив, кому буде?"* (Лк. 12, 21). Ах, як вимовно, як голосно кличе цвинтар до всіх: Треба вмерти, вмерти скоро; не маємо тут тривалого місця побуту, знайдемо його в будучності!

Я чую з того цвинтаря голос грішників, що їх туди понесли неприготованих до вічности. Вони кличуть до всіх нас: Не йдіть тою дорогою, що ми поблудили.— Гордий мовить зо свого гробу: Коли був ще не землі, я уважав себе завжди ліпшим від других, виносився понад них, вихвалювався, хоч не було чим —погорджував і понижав, принаймні в гадках, других, а що мені з того осталося? Хоч родина виставила мені гарний гріб, та в нім яке страшне пониження, упокорення; забутий я всіми і відкинений!

Суетниця—то головка повна пустого вітру, тільки й її діла було, що вистроювалася постійно, та вимальовувалась по найновішим модам, стоячи годинами перед дзеркалом, кличе тепер зо свого гробу: Поглянь на мене тепер на хвилину, що мені осталося з того! Відражливий труп, порох і вонючий розклад! —Вона кличе тепер до такої на світі: *"Гляди, суетнице"* ти нині така, як я була вчера, але будеш завтра така, як я сьогодні!

Скнира—багач-скупар, що з майна земського зробив собі божка, що користувався всякими недозволеними засобами, щоб побільшити своє майно, бо там була ціль його життя, промовляє в гробу: Дивіться, скупарі, що полишилося мені з усіх моїх багатств! Майно розхапали свояки, а мені позістався нагий скелет!

Чую з цвинтаря також голос розпусника: Я тільки бавився, пив з чаші роскоші, схлібляв своїм змислам на шкоду душі, за яку я вповні був забув!—Що ж мені тепер осталося?—кличе розпусник чи розпусниця з гробу. Що полишилося з наготи, паганських прикрас, затровних роскошів?— Гниюче відразливе тіло, незносна воня трупа, холодна могила!— Ах, які ми були божевільні, що служили тілові та гріхові, а душу навіки затратили!

З мовчазних, цвинтарних могил доходить до мене ще інший голос, голос знайомий, бо це мати, родина, приятелі промовляють: Сину, дочко, моліться за нас! Брате, сестро, виповни мою послідню волю, дай за нас на Службу Божу! Приятелі, друзі, наслідуйте наші приклади, проживайте по-християньски!

Чути й голос неодної дитини, що передчасно зійшла до гробу через люту свою матір: Ти відобрала мені життя, щоб не клопотатися моїм вихованням, лютá тигрице, ще поки зобачили ми світ, ти вбила нас, щоб закрити свою ганьбу, свій грішний вибрик! Передчасно ми зійшли до гробу, де повік накликатимемо пімсту на твою голову!

З тих гробів чується ще й голос Святих: Люди, перестаньте плакати над нами, проходячи біля наших гробів, не оплакуйте нашої смерти, а радніше дякуйте Богові за смерть, що забрала нас із долини вигнання, де невпинні страждання мучили наше тіло та душу. Смерть не була гірка для нас, бо вона тільки заколихала нас, пробуджуючи в небі. Цвинтар для нас місцем, де ждемо на славне воскресіння. Правда, зіпсуття зїло наше тіло. Проте воно не пропало! Наше тіло схоже на те зерно, що, впавши в землю, видає стократне зерно. Так і буде з нашим тілом! Воно повстане славне, блискуче, безсмертне, нестраждальне. Прославлені наші тіла сполучаться навіки з душею, щоб ніколи не розлучатися. Обидвоє будуть блаженні, як погрузяться в райських роскошах.

Герої християнства кличуть: Смерть стала для нашої душі дверми до нового, кращого життя в небі, звідкіля ми завжди споглядаємо на землю, молячись за друзів і приятелів, що ще змагається на світі. Земля нужденна, небо ж чудове... Ходіть і ви до нас!

Ми були б твердосердні та немилосердні, якщо б не любили своїх усопших, почувши, як вони промовляють до нас! Якщо ж любимо їх, так треба ступати дорогою, що завела їх до неба. Там злучимося з усіма любими нашому серцю, полюбимо Бога та своїх дорогих, роскошуючись повік у раю з Анголами святими, бо небесна батьківщина не приймає до себе хіба тих, що добре проживали на землі...

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Гість в готелі: Прошу, я бажав би собі зїсти яєшницю.—Кельнер приносить яєшницю. Каже гість: Я негоден так її їсти! Кельнер зараз приносить другу. Знова каже гість: Як маю так їсти?!—Кельнер приносить третю. Каже гість: Дурню, як я маю це їсти?...

Розгніваний кельнер іде скаржитися готеляреві. Приходить готеляр: Пане, якої біди бажаєте? Кельнер вам приніс всякі можливі яєшниці... Чому не їсте?—Відповідає гість: Я не вмію їсти пальцями! Чому ваш кельнер не приніс мені вилок і ножа?

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

NOVEMBER, 1948

Let's Take the Bible

By D. F. Miller

WHEN you happen to stop in a small town railroad station, or a department store lounge, or when you ride on a street car in some cities, you are apt to see, conveniently located near you, a pamphlet rack filled with Protestant religious tracts and marked with a sign "Take One." As you travel about the country by car, you cannot but notice, in the oddest places, sometimes painted on a hillside rock, sometimes splashed across a full-size billboard, such legends as "Jesus Saves," or "Believe on the Lord Jesus and Thou Shalt Be Saved." If you enter into conversation or correspondence with a serious-minded Protestant of almost any denomination, it is very likely that you will end up with a packet of leaflets and pamphlets that you are to read and study at your leisure.

Thus there is a vast literature of Protestantism making the rounds, turning up here and there and everywhere. It is intensely earnest in its message, almost always direct, not to say abrupt, in its address (*You* must believe, *You* must be saved, etc.), and it hardly ever fails to register a firm and sometimes scornful denial of either the whole position of the Catholic Church or of some doctrine or practice connected with it. This popular literature of the railroad station, street car, rest room and department store lounge, affects little pretense of scholarship; the sentences are short, the words are small, the message is simple. (We exclude the Christian Science literature from this study, which is anything but simple.) Because not too many Catholics know what the principle message of Protestant tracts is, and because still fewer Protestants have ever seen it analysed and compared with the Bible, we offer this study for the benefit of both Catholics and Protestants alike. This is not a discussion of, nor a judgment on, persons; it is solely a study of the message that Protestant tracts are offering to the American people.

The principal burden of Protestant tracts, the point on which they all reach a certain amount of agreement (with exceptions, of course), is this: It is faith in Jesus Christ alone that saves a person, and nothing else is necessary or useful to that end. Before us, as this is being written, there are a couple of dozen pamphlets and leaflets such as may be found in public places almost anywhere in the land. Lest we seem to have over-simplified their teaching, here are some sample quotations: A one-page dodger in

our hand has this title: "Seven Things That Will Not Secure Salvation." Then the seven things are listed as follows: "1) Church Membership; 2) Baptism; 3) Taking the Lord's Supper; 4) The Outward Observance of Religious Duties; 5) An Intellectual Reception of Christianity; 6) Giving to the Poor; 7) Morality or a Lovely Character." At the end of the list comes the admonishment: "Jesus said: You must be born again." Another pamphlet before us has this statement: "The plan of salvation by our works, as taught by the Roman Church, is directly against every parable and lesson taught by Jesus, the Christ. As I read the Roman version of the Bible, I found that it too condemned the idea that I could gain salvation by my works as clearly as the Protestant one. I was thus led to see that it was not a matter of translations but to accept and believe the teachings of the Bible. Christ definitely says in Mark. 16:16 'He that believeth and is baptized shall be saved.'" (Note that baptism is here taken off the list of dispensable things enumerated above, and made an essential). A third pamphlet, after discussing the futility of all churches, says: "My friends, you are saved, not by the Church, either Catholic or Protestant, but by a Person, and that person is the Lord Jesus Christ... 'Believe on the Lord Jesus Christ and thou shalt be saved.'"

Among our samples there are, of course, some of the more outspoken by anti-Catholic. Here are a few titles of such: "Was the Roman Catholic Church founded by Christ?" "List of (40) Heresies and Human Inventions Adopted and Perpetuated by the Roman Catholic Church in the Course of 1500 Years"; "When Roman Catholics Read the Bible." All these pamphlets, after heavy salvos against the Catholic Church, conclude that man is to be saved by faith in Christ alone, and that this is the teaching of the Bible, which Catholics know nothing about.

Now the answer to this almost universal theme of Protestant tracts is to be found in the very Bible that they say Catholics ignore. All genuine Catholics accept from the Bible the principle that faith in Jesus Christ is absolutely necessary to salvation. There are a hundred texts to prove this, and there is no need to quote them because every Protestant tract reproduces them repeatedly. But the same Bible (including Protestant versions) that emphasizes the need of faith for salvation, clearly states 1) that faith alone is not sufficient, and 2) that there are certain very specific other things that must be added to faith by any man who wants to be saved.

That "faith alone" is not sufficient for salvation could certainly be given no simpler and clearer expression than in the words of St. Paul, in I Corinthians, 13:2: "If I should have all faith, so that I could remove mountains, and have not charity, it profiteth me nothing." The Epistle of St. James, once deleted by Protestants from the Bible, but restored to most Protestant versions today, puts it this way: "If a man say he hath faith, but hath not works, shall faith be able to save him? ...Faith, if it hath not works, is dead in itself. Even as the body without the spirit is dead, so also faith without works is dead." (James, 2: 14-26). Even the Lord Himself said: "Not every man that said to me 'Lord, Lord', shall enter the kingdom of heaven, but he that doth the will of My Father shall enter the kingdom of heaven." (Matt. 7:21).

But the Bible not only denies that "faith alone" is sufficient unto salvation; it lays down many other

conditions of salvation in specific terms. In fact, some of these conditions are so phrased in the Bible that a person could say, if, like the believer in "faith alone", he had an eye only for these texts, they are the only means of salvation. For example, Our Lord once said: "If thou wouldst enter into life, keep the commandments." (Matt. 19:17). Nothing is here said about faith; on the surface it would appear that keeping the commandments is the only things necessary to salvation. Such a conclusion would be wrong, of course, because the words of Our Lord must be taken as a unit and not one part isolated from another. But the believer in "faith alone" does isolate the texts about faith from the remainder of the Bible.

Perhaps this point is most clearly brought out in the answers to be found in the Bible to the dodger mentioned above, whose title is "Seven Things That Will Not Secure Salvation." For every one of the seven expendable things there mentioned, there is at least one Bible text (sometimes many) so forcefully phrased that there is as much ground for thinking it the only thing necessary for salvation as there is for thinking faith the only requirement. Look at them one by one, remembering that most Protestant tracts say that these things are not necessary for salvation.

1. *Church Membership.* In the 18th chapter of the Gospel of St. Matthew Our Lord gives directions as to what is to be done with an evil-doer among His followers. If private correction has failed to accomplish its purpose, even in the presence of a few witnesses, then, says the Lord, "appeal to the Church, but if he refuse to hear even the Church, let him be to thee as the heathen and the publican." Thus the Lord states, in this instance, that it is not refusal to believe in Him that makes a man a heathen, but refusal to listen to His Church. Furthermore, the Lord laid down a detailed list of rules for obedience to the Church, going so far as to say to the first rulers of His Church: "He that heareth you, heareth me; he that despiseth you, despiseth me." (Luke, 10:16). Our Protestant tracts say, in contradiction to this clear command, "Despise the Church and its leaders; only believe firmly in Christ." It is not Our Lord who would have it that way.

2. *Baptism.* There are people in the world who, having read the clear words of Christ as found in the Bible concerning baptism, seem to believe that little is necessary for salvaion except baptism. In the text of Mark, 16:16, already quothed, "He that believeth and is baptized shall be saved," one has just as much right (which is little) to choose baptism as the only essential for salvation as the tracts have to choose believing. Add to that the text of John, 3:15, "Unless a man be born again of water and the Holy Ghost, he shall not enter into the kingdom of heaven," and a still stronger case can be made out for baptism as the only essential; surely the text can give no comfort to those who have been taught that baptism "will not secure one's salvation." The point is, of course, that no man can be saved without baptism, but it does not mean that baptism is all that a man needs to be saved.

3. *Taking the Lord's Supper.* The Protestant tract writer is on very unscriptural ground when he makes light of the Lord's Supper or Communion as a requisite for salvation. For he must have, if he has read his Bible through at all, a lingering recollection of the stern and uncompromising words in which Christ spoke of Communion in the 6th

chapter of the Gospel of St. John. "Amen, Amen I say to you, unless you eat the flesh of the Son of Man and drink His blood, you shall not have life in you. He who eats my flesh and drinks my blood has life everlasting and I will raise him up on the last day." (John, 6:54-55). This is a divine threat, every bit as strong as anything Christ or the Bible every says on the importance of faith. If a religion could rightly be based on a single text of command to be found in the Bible, it could just as easily be this one as any other. The only true Christian religion accepts all the texts and all the commands of the Bible.

4. *The Outward Observance of Religious Duties.* Every Catholic will agree that the mere outward observance of religious duties, without proper internal dispositions and virtues, is absolutely valueless in the sight of God. But he does not therefrom draw the unwarranted conclusion that internal sentiments of religion as entirely sufficient for salvation. The tract writer usually quotes the words of St. Paul in Galations, 2:10: "We know that a man is not justified by the works of the Law, but by the faith of Jesus Christ." Be he is unaware, in concluding from this that good works are unnecessary, that here St. Paul was speaking to the Jews who were rejecting Jesus Christ and clinging to the Old Law which Christ had superseded. He forgets that under the Old Law the Jews were commanded by God to carry out many external religious observances, and that when Our Lord condemned the Pharisees for doing the external things while neglecting the internal, he did not make light of the former. Rather he said to them: "These things you ought to have done, while not leaving the others undone." (Matt. 20: 28). So in the New Law, justification begins with faith, but faith does not release one from the external rites of religion instituted by Christ, such as baptism and Holy Communion.

5. *An Intellectual Reception of Christianity.* It is a very curious thing to see the intellect of man derided as having nothing to do with his salvation. Man is man precisely because of his intellect; if you deny the connection of that faculty with the most important business of his life, you are treating him as if he were a mere animal. Why should anyone write a tract at all, which presumably people are to read and to think about, if the intellect has nothing to do with salvation? Belief is an act of the human intellect and will, and any belief that is not in some way supported by the intellect is senseless and foolish. All Our Lord's miracles were intended as an appeal to the intellect, by which men could be convinced that He was God and must be believed and obeyed. He called himself "the truth," and truth is the proper object only of the intellect. It is true, of course, that to recognize he divinity of Christ with the intellect is not enough to be saved; one must choose to accept and believe and follow Him. But one cannot choose to accept and believe and follow Him without the use of the intellect.

6. *Giving to the poor.* Here is one more of the Christian duties inculcated so clearly and strongly by Christ that one might, if unaccostomed to taking all His teachings as a unit, think it the sole necessity for salvation. For when, in the Gospel of St. Matthew, chapter 25, Our Lord describes the scene of judgment that will take place on the last day, he tells us that the judge will speak to both the just and the wicked as if giving to the poor had been the only obligation imposed upon them. As He

invites the just into heaven, He will say: "Come, ye blessed of My Father... for I was hungry and you gave me to eat; I was thirsty and you gave me to drink; I was a stranger and you took me in; naked and you covered me; sick and you visited me; I was in prison and you came to me." (Matt. 36:35). When the just will express surprise over this, the judge will answer: "Amen, I say to you, as long as you did it for one of these, the least of my brethren, you did it for me." In like manner He tells how the wicked will be condemned on the ground that they refused food, drink, clothing, etc., to the needy. In the face of this passage of the Bible, indeed, of Our Lord's own words, how can any Bible reader say that "giving to the poor will not secure salvation"?

7. *Morality, or a Lovely Character.* Do the tract writers mean to say that immorality need be no obstacle to salvation? It is true that Martin Luther maintained this, in the celebrated passage in which he wrote: "Be a sinner and sin on bravely, but have stronger faith and rejoice in Christ, who is the victor of sin, death and the world. Do not for a moment imagine that this life is the abiding place of justice; sin must be committed. To you it ought to be sufficient that you acknowledge the Lamb that takes away the sins of the world; the sin cannot tear you away from him, even though you committed adultery a hundred times a day and commit as many murders."

Thus it is possible to attribute the statement that morality is unimportant for salvation to Martin Luther, but it is blasphemous to attribute it to Christ or the Bible. Christ said: "If thou wouldst enter into life, keep the commandments." (Matt. 19:17). He said, when a lawyer among he Pharisees asked him which was the greatest commandment: "Thou shalt love the Lord thy God with thy whole heart and thy whole soul and thy whole mind. This is the greatest commandment and the first. And the second is like to it: Thou shalt love thy neighbor as thyself. On these two commandments all the law and the prophets depend." (Matt. 22: 37-40). The love of God and of man is he sum total of all morality, the making of the only "lovely character" man can possess, and Christ says it is the first and greatest commandment for salvation. As to the harmlessness of sin, such as the adulteries and murders of which Luther speaks, there are these words of St. Paul: "Do not err; neither fornicators, nor idolators, nor drunkards, nor the evil-tongued, nor sodomites, nor thieves, nor the covetous, nor drunkards, nor the evil-tongued, nor the greedy will possess the kingdom of God." (I Corinthians, 6:9-10).

Thus it can be seen that the Protestant religious tracts present a false picture of the Bible's teaching concerning what is needed for salvation. They are written, most of them, by men who have accepted a tradition that goes back only as far as Luther, and that grants to Luther a greater authority than that of the Bible they quote. For it was Luther who first by-passed all the above quotations of the Bible and gave the world the principle that "faith alone" is sufficient for salvation. It was Luther who, when some of his followers took him to task for adding the word "alone" to the word "faith" in one of the texts of the Bible speaking of the necessity of faith, said in reply: "If your papist objects so strongly to this word 'alone,' tell him the Dr. Martin Luther wishes it to be so... So do I wish it; so do I command."

In God's Good Old Time

By Rt. Rev. P. M.H. Wynhoven

THERE is an interesting article in "Converts Tell of Their Happiness," published by Our Sunday Visitor, from which most of this information is culled. It begins: "Men devote their untiring energies to the promotion of beliefs which they approve, and to the thwarthing of dogmas which they do not understand. But the pendulum of the clock of Time swings steadily, albeit slowly, and, presently, it will tick off the reaction of men's futile efforts. In the realm of religion, it would seem, these strange sequels occur most frequently."

The first infidel book published in the United States was written by Ethan Allen of Revolutionary fame; yet his own daughter, Fanny Allen, not only became a convert to the Catholic Church, but was the first daughter of Puritan New England to enter the convent.

The Reverend Dr. Randolph H. McKin, rector of the Episcopal Church of the Epiphany, Washington, fought the Catholic church as vigorously as any Protestant minister in America. But, curiously enough, his daughter Elinor, living in Denver, Colo., is a convert to the Catholic faith.

Sir Walter Scott was one of the great English writers with much anti-Catholic bigotry. In his diary, in 1829, he wrote: "I hold Popery to be such a mean and degrading superstition that I am not sure I could have found myself liberal enought for voting the repeal of penal laws as they existed before 1780 (the laws of religious persecution)." Scott had one great ambition: he devoted high hopes, vast energy, and large sums of money to the making of a great house and a fine estate in Abbotsford for his descendants. Today, his only direct descendants are Catholics, and Abbotsford has long been in Catholic hands.

The Rev. Charles Kingsley of the Established Church is remembered for his ill-informed antagonism to Catholicism. He met his Waterloo in the controversy with Newman, which led to the writing of the "Apologia"; and this defeat clouded his last days. Later, his brilliant daughter, Lucas Malet, who was a writer of strength and distinction, joined the Catholic Church.

It is Dickens, however, who furnished the most astonishing example of personal intolerance toward the Catholic Faith. As an editor, he positively declined to print one single ward, however true, in favor of the Catholic Church. But, in the course of time, one of Dicken's sons became a Catholic, and the daughter of another son, Miss Angela Dickens, was received into the Catholic Church in 1907.

Martin Luther, the apostate priest, set out to be a reformer, but eventually became a revolutionist; he who had renounced the One True Church was the cause of hundreds of dissident churches coming into being. Today, in various parts of Pennsylvania, there are many descendants of Luther—and they are Catholics. The Reverend Father Aloysius Luther, O.S.B., was appointed pastor of St. John the Baptist Church, Longmont, Colo.

Four hundred years ago, Luther nailed ninety-five so-called 'theses" on the door of the church at Wittenberg, Saxony. It was an act of defiance of the Catholic Church. Now, countless billboards are used to invite the followers of his Reformation back to the churches. "Come to Church Sunday," is a favorite slogan printed on flaming posters; and these are expected to offset the results of his Wittenberg placard. How relentless is Time!

When John G. Coyle, M.D., was lecturing on the life of General James Shields, he told how this immigrant lad, severely injured in both legs, and believed to be a hopeless cripple, was put ashore in New York to die. But he had a perfect recovery, went West, taught school and studied law. He became a member of the Illinois Legislature; justice of its supreme court; land commissioner of the United States; territorial governor of Oregon; a strikingly successful general in the Mexican War; the first senator from Minnesota; finally, the general who defeated Stonewall Jackson in the Civil War.

Coyle says: "In describing the fight for the election of senators in 1855, I told my audience how the governor of Minnesota attacked Shields in his senatorial campaign because he was Irish and Catholic. The campaign was bitter, but, in the end, James Shields won, in spite of the governor, and was elected. I told them of reading a history of Minnesota which ended with its admission to the Union, of having seen a print in the book of the signing of the commissions of Shields and the other senator. I described the picture of the two senators, the bigoted governor and some young man.

"At this point of my narration, a fine-looking old man arose from the audience. He said, in measured tones: 'I am the son of that governor of Minnesota, I am the young man whom you saw in the picture standing near the governor, my father. And I am a Catholic'."

It should make an interesting calculation to analyze the reason why thousands of non-Catholics and descendants of parents who bitterly fought the Catholic Church, changed their minds later on, and joined that religious organization which they so genuinely despised. One thing is sure and certain: they loved God, and they were honest and sincere in their misguided zeal. It was their honesty and sincerity and willingness to study the question from every angle that at last led them to the truth. With the grace of God, the same will happen to every sincere seeker after he overcomes, by the acquisition of correct information, the effects of misinformation and prejudice. One who wants to be honest with God and himself, should not refuse to obtain the facts about the Catholic Church from intelligent Catholic sources. Then he will, almost assuredly, be surprised to discover that most of the objections which he fostered against the Catholic Church were really his own misconceptions of the things Catholic.

✖ ✖ ✖

"Whatever induced you to strike your wife?" asked the judge.

"Well, your Honor, she had her back turned, the broom was handy, and the back door open. So thought I'd take a chance."

✖ ✖ ✖

Yes! We Believe There Are Angels,--- and Devils Too

By Rt. Rev. Msgr. Arthur J. Sawkins

DOES the Catholic Church believe in angels? She does indeed. Does the Catholic Church believe in the devil? She does believe, definitely, literally, without any hedging or quibbling, and she teaches what she believes.

First of all, the devil is not an ogre, nor a genie, nor a cyclops, nor a man from Mars. Those are all pagan fables, or figments of the imagination. The devil is neither a superman, nor a beast; he is an angel, with the superior nature of an angel, and with the wonderful powers and gifts of an angel.

The only difference between Satan and St. Michael the Archangel is that Satan is a fallen angel. The Fourth Lateran Council declares: "The devil and other demons were by nature good as created by God; but by their own act they became evil." Satan was not created evil; he was an apostate. His character therefore is different; his nature remains unchanged. Let us take a little time to consider what this means.

If there are no purely spiritual creatures, higher than man, but lower than God, then there is a great, empty gap in the ascending scale of creation. Below man there are living creatures without a soul; above man we should expect there should be living creatures without a body. Man, having both body and soul, would be in between. The fact is that both from Scripture and from the masters of Scripture we know a great deal about the angels.

They are probably the oldest living beings—far older than the redwood trees of California, more primitive than the human race, and perhaps more ancient than the stars and the galaxies. But they had a beginning. They were not created one by one, as man came to be; they probably were all called into existence at once. Being spirits without a body, they passed through no period of infancy, or childhood, or youth; but began life in the full enjoyment of all their powers.

What are these powers? First of all, intelligence—decidedly inferior to that of God, and yet immeasurably above our own. They have a knowledge of created things that is far superior to that of man. They have a knowledge of history and the course of events on earth which any historian might envy; they understand better than any scientist the secrets of nature; they can forsee, better than any prophet, certain events of the future. They surpass man, not only in knowing more, but also in the manner of acquiring knowledge.

We learn by long application to study, by slow degrees, and with much labor; we se first one aspect, then another. We put ideas together one by one, trying, testing, rejecting, assembling. The angels

see at a glance, by intuition, all they know.

We, in order to recover from our weariness, spend much of our time in sleep; the angelic mind is forever in a state of unwearied activity.

Now the devil, even though he lost his place in heaven, nevertheless lost none of these amazing intellectual powers. Yet there are many things which even the angels and of course the demons do not know. The date of the final general judgment is unknown to them; they cannot read the secrets of our hearts if we choose to conceal them; they are unable to sound the full depths of the perfections and mysteries of God. There will always remain, throughout eternity, much for even the greatest of the angels to learn.

Angels Have The Power Of Free Will

Secondly, the angels possess the power of free will, but in a more perfect manner than we do. Just as they know more clearly, so they resolve more firmly, and they abide forever by their decision. With them, there is no hesitation before making a choice, and no reconsideration afterwards. The consequences of this we shall see in a later article, when we come to speak of the fall of the apostate angels. Again, just as there are things the angels cannot know, so there are things the angels cannot do. They cannot force the human will. And they cannot create something out of nothing. To create belongs to God alone.

The angels of course have no bodies, and therefore they are not subject to the corporal limitations of human beings. Consequently they are invisible, just as the human soul is invisible. They are not slowed down in their movements, as we are; they are not affected by hunger or fatigue or heat or cold; they have no emotions, in the same way that we affirm them of man, but they do know and love and enjoy the happiness of heaven. They are not touched by any bodily impulses or temptations; they do not suffer illness, weakness, old age, or death. For all these are experiences which belong to the body; and the angels are pure spirits without a body.

This does not mean that they are disembodied souls. The angels have never been men, and men will never be angels, either here or hereafter, any more than trees are animals, or animals are men. They are essentially different creatures by nature, and always will be. Of course angels have no wings, any more than they have hands or feet. But our imagination tries to represent invisible beings as though they were visible; and wings serve to picture the spiritual nature of the angels, and their superiority to men.

Although angels are spirits, it is probable that they have some physical power over material things; thus angels in the Old Testament slew the first-born of Egypt in the time of Moses; they destroyed the army of Sennacherib, and scourged Heliodorus when he intruded into the temple. This power over material things undoubtedly includes the ability to assume a visible form, and would explain the apparition of the angels at various times. Such an apparition would not necessarily be a human body, but certain substances combined into the appearance of a human body. It is also quite probable that the devil can use means, especially if we ourselves invite him, to get into communication with man.

Here I shall relate a fact exactly as I saw it occur; but without attempting to explain it, neither will I draw any conclusions from it

whatsoever. Years ago, while I was still in college, I was visiting a friend in another city. We had an afternoon with no place to go. The other young man brought out a small varnished board, and placed it between us. On the surface of the board I saw the 26 letters of the alphabet, and ten figures from zero to nine. I also saw in one corner the word "no," and in the other corner the word "yes." On this he put a much smaller board, about the size and shape of a flat-iron; but this has three small legs, each with a tiny cushion, so that it could move easily over the larger board.

My friend said, "We will ask questions, and the board will answer." I said, "How?" He answered, "We place our fingers lightly on the little board, but without pushing it; the little board will move, and point to the letters or numbers, and spell out the answer."

At first we told each other our questions. We had to wait for some time; then the tiny table began to move over the board, seeming to carry our fingers with it. We asked the baseball score, and got it. One question concerned a difficult name with double letters. The thing carried the fingers of both men, circling back at the double-T and the double-N in the long name.

After a while, each asked questions in his own mind, without telling the other. I began to feel alarmed. I had never seen the device before, but had heard about it. Then I decided to ask a "disjunctive question," to eliminate any unconscious inmpulse to guide the table. The question was: "What operates this thing, electricity or the devil?" With only the slightest delay, the table moved at once to the following eight letters: THE DEVIL. My companion exclaimed. "What in the world did you ask?" I told him. He gasped, "Let's get rid of this thing!"

What Theologians Teach About It

Years later, I found what the theologians teach. Theologians are well-balanced scholars, but slow to be convinced. They caution us not to be credulous, not to believe too easily that diabolical intervention is present, unless the proof is too strong to be denied. However, they also warn us that the devil, with the permission of God, can influence us in three different ways: by temptation, by infestation and by obsession.

Temptations need not all come from the devil. Some can come from our own impulses; some from the influence of other men. Nevertheless, the devil can tempt us both from without and from within; namely, by using evil men, and by stirring up our lower nature.

Infestation means the occupation or employment of material things by the devil.

Obsession means that the devil, although he can never control the human will, can still take actual possession of the body of a man or woman, using the physical faculties contrary to the man's will, adding certain faculties which are beyond human powers.

Among the certain signs of possession cited by theologians are the following: speaking in languages not perviously known to the possess ed person; ability to announce secret or distant happenings; demonstration of powers beyond the age and nature of the person possessed.

St. Mark in the second Gospel (ch. v) narrates a startling example of both possession and infestation. Our Lord, with His disciples, had just crossed the stormy lake to the country of the Gardarenes on the eastern shore. "As he went out of the ship, immediately there met him out of the monuments a man with an unclean spirit, who had his dwelling in the tombs; and no man now could bind him, not even with chains. For... he had burst the chains, and broken the fetters in pieces, and no one could tame him...

"And seeing Jesus afar off, he ran and adored him. And crying with a loud voice, he said: What have I to do with thee, Jesus the Son of the most high God? I adjure thee by God that thou torment me not... And he asked him, What is thy name? and he saith to him: My name is Legion, for we are many.

And he besought him much, that he would not drive him away out of the country. And near the mountain was a great herd of swine, feeding . And th spirits besought him, saying: Send us into the swine ... and Jesus immediately gave them leave. And the unclean spirits going out, entered into the swine; and the herd with great violence was carried headlong into the sea, being about two thousand, and were stifled in the sea... And they see him that was troubled with the devil, sitting clothed, and well in his wits; and they were afraid."

So much for the nature and powers of the angels, both good and bad. Next month we shall consider the History of the Devil, beginning with the mysterious trial and fall of the angels.

—*Our Sunday Visitor*, Huntington, Ind.

RECONSIDERATION

In the Wong family there were grandfather, father, and son, the last a lad of 12. The father grew tired of caring for the grandfather, who had become completely helpless. One day, on the road to the river, the son met his father carrying the grandfather in one of the large basket crates that are used to haul pigs to market.

"You see, your grandfather is completely helpless," explained the father. "I am going to lower him into the river in this crate."

The son was dumfounded but merely said, 'You are going to bring the crate back, aren't you? Some day I'll need it for you."

—*Maryknoll, the Field Afar.*

HOW TO MAKE FRIENDS

Lincoln on one occasion in a gathering of his friends spoke with kindness of his Confederate enemies, and although the Civil War was still raging, manifested his fundamental charity.

A certain lady who was present was greatly scandalized at this, and was frank enough to say as much:

"How can you speak so well of those who would gladly seek your life? Should you not rather seek to destroy your enemies?"

"My dear woman," was Lincoln's reply, "Do I not destroy them if by my kindness I make them my friends?"

Signs and Wonders of Today

By Alberta Schumacher

JESUS said to the ruler in the gospel— "Unless you see signs and wonders you do not believe." However, this man believed then when Jesus told him that his son lived.

But how many today refuse to believe until they have seen signs and wonders for themselves! People read in the Bible of the great miracles that took place when Jesus was on earth. They want to see great miracles today. But in those days Christ was just establishing His Church. Great miracles were necessary. Today we have Holy Mother Church steadfast and strong throughout the ages, unwavering and true to Christ's teachings. What greater sign do we need?

And of course we have great miracles like the one at Lourdes, France, but how many times we overlook the little miracles that are so prevalent among us as to be almost commonplace. Perhaps that is why wo do not always think of them as miracles.

Every time a man or woman is received into the Catholic Church as a convert, a miracle has taken place, a miracle of prayer, a miracle of faith, the miracle of God's infinite love and mercy. Every convert knows that a miracle has taken place in his heart. When you stop to think that a person may be reared from infancy on non-Catholic thoughts and doctrines, nourished through his formative years on erroneous ideas, and yet emerge from error as a butterfly comes from a cocoon, reveling in the blessed truths of the Catholic Church at the time of his conversion—well, if that is not miraculous then nothing is!

As I have stood waiting to go to Confession in large churches I have seen men and women with tired, worried faces go into the confessional never to return—no, never to return, for in their places men and women with peaceful, relaxed countenances came out of the confessional. The miracle of forgiveness had taken place. God often writes His signs and wonders on human faces.

I am thinking today of a Catholic mother who reared a family of seven children under the most adverse circumstances. Her husband was not a Catholic and he did nothing to help her with the children's spiritual training. In fact he did much to destroy the faith she was trying so hard to instill into the children.

Children have a way of following the line of least resistance. In this case it meant following in their father's footsteps. They grew up to be lax and indifferent to their religion and finally all but one ceased to be a practicing Catholic. The good mother contracted a very painful and very deadly disease. Doctors despaired of her life. They said that it was only a matter of weeks before she would die.

But that good woman knew that her work on earth was not finished. She wanted to live long enough to bring her children back to the faith. She wanted to live in spite of the never-ending pain that made of her days and nights a torture. Doctors were astounded as months passed by and she still lived. Her children were witnesses to her intense suffering, and in their beside vigils beside her sickbed God talked to their hearts. Before that good mother died she had the blessed privilege of seeing her children all safely back in the Catholic fold. The miracle of suffering! The miracle of willing suffering!

Little miracles. Every baby is a little miracle. Few can look down on a tiny infant and not undergo at the very least a temporary remorse and humility. We could not comfortably stand before our All Good Heavenly Father with sins on our souls. We cannot comfortably stand before the purity and innocence of a little baby without being painfully conscious of our sins. This is a miracle of purity and the power it exercises over the human heart.

Many "bad" men tip their hearts along with their hats to a pure woman. A pure woman can be the deciding factor between good and bad in a man. Again the miracle of purity!

Did I say these were little miracles? I was wrong. Anyhing that has to do with the soul is big indeed! The man-made miracles, the planes, the power equipment, the atom bomb—these are little things in the greater scheme of life. But the miracles wrought by God that transform the soul are great, every one of them.

"Unless you see signs and wonders you do not believe". Well, dear friends, if signs and wonders can make us believe then with all these signs and wonders today how can there be an unbeliever among us?

⌘ ⌘ ⌘

LEE LOST

Perhaps never before or since has an editor risen to such heights as did a Civil War editor writing in the *Crescent Monthly* at the time of Lee's surrender to Grant:

The supreme hour has now come when, from across Fame's burning ecliptic, where it had traced in flaming sheen its luminous path of glory, the proud Aldeberon of Southern hope, in all the splendor of its express Hyades brightness, should sink to rest behind lurid war-clouds, in the fateful western heaven, there to bring out on death's dark canopy the immortal lights of immortal deeds, and spirits great and glorious shining forever down upon a cause in darkness, like the glittering hosts upon a world in night."

⌘ ⌘ ⌘

TWAIN IN THE BIBLE

The story is told of Mark Twain that his friend and neighbor, Charles Dudley Warner, approached him one day and asked him to go walking. The author, who was by preference quite sedentary in his habits, at first refused, but Dudley insisted, saying:

"You really ought to go with me. It's according to Scripture."

"How so?" asked Twain. "Give me your text."

"The fifth chapter of Matthew, verse the forty-first," returned the other. "The text reads thus: 'And whoever shall compel thee to go a mile, go with him, twain.'"

That time Twain went.

⌘ ⌘ ⌘

DO YOU HAVE WHAT IT TAKES?

By Brother S. Methodius, F.S.C.

YOU have failed or succeeded, or will fail or succeed insofar as the following are dominent in your life. Unless these shine in you, you are doomed to failure.

PERSEVERANCE. A "quitter", that's the name you give a fellow who does not persevere. Are you one? The "quitter" gives up after a short struggle. He started the New Year by keeping to a schedule. He started the New Year with a resolution to conquer anger, impurity, laziness. He started to check vulgarity and cursing. He started out with a great chance "to make the team." But all these things took work, and he quit. The "quitter" gives up because he does not have..

COURAGE. It takes courage to persevere. Courage implies bravery in facing the hardships to be met in carrying out duty. Weak-hearted men fear sweat, suffering, effort. They become the "quitters." The courageous man sees the job and sees its dangers. He does not draw back. He can "take it."

SELF-DENIAL. You can't have everything and success too. Anything which stands in the way of success must be thrown overboard. Whims can't be satisfied. Self-denial must be disciplined. Inclinations must be checked. Occasions of sin must go; drink, bad books, bad companions.

PRAYER. Tell me: Does your companion pray? If he does, he denies himself, and he is not a "quitter." The saints were courageous only because they prayed. If your past is a mess, it's because you have not prayed—daily. St. Paul was a real man; he was scourged, he fasted, took shipwreck cheerfully, because he called on God for strength. Prayer makes courageous, persevering men. Where do you stand?

Have You a Vocation?

Our Blessed Lord is calling some of you to carry on His work of saving souls. The holy priesthood, the brotherhood, the sisterhood must go on. And Christ is speaking to some hearts on the campus, on the streets, in the schools, in the homes. Are you trying to make up your mind? You can't reach a decision alone. Pray and seek advice.

Dangerous Postponing.

The point is, every day you delay—you seventeen, eighteen and nineteen year olds is a day lost and it may prove the end of your priestly or religious vocation.

Wobbly?

But you may say, I can't seem to bring myself to a definite decision. I go up and down. Today, yes; tomorrow, no; the next day, yes. Shall I? Shall I not?... Vocation is a simpler mystery than many a young man or woman makes of it. Most likely an angel will not come, tap your shoulder and say: "Go! Go now!" Vocation comes down to two things: *Desire and Ability.*

Desire.

Not sentiment, not emotion; but an intellectual conviction. The priesthood, the brotherhood, the sisterhood is the thing in life I most want and am willing to sacrifice everything to obtain.

Objection: But one day I feel I would give anything for it; the next day I'm in another state of mind...

Answer: This is "feeling up and down." The real desire, if you have it—a thing of the mind and heart and not emotions—will remain deep within, steady, despite the "ups and downs" of your feelings... Ask yourself questions in the Presence of the Blessed Sacrament...

Ability.

This is threefold.

Mental: meaning you do not have to be a genius, but you must have enough grey matter to handle the studies required for your chosen state. Most of all, you must show common sense, prudence, judgment.

Moral abilities: meaning not that you must already be a saint now, but that you must mean earnestly to become one. Bad habits unbroken are a bar to the priesthood or the religious life. Bad habits broken are not.

Physical ability: you must have good health. No T.B., no fits, no serious hereditary diseases in the family tree. You must be strong enough to do a full day's work in the Apostolate.

Criticism?

If some people say you are more needed out in the world, that's humbug. Canada needs Jesus Christ more than it needs anybody else— certainly more than it needs you, one among millions. As a priest, you become another Christ; as a brother or a sister, you become His co-worker. Never forget that. Canadian civilization and culture was started and is continued by priests, brothers and sisters.

As to what people will think? Let them think! That's more than majority of them do. You should care about what God thinks.

CHALLENGE

At the portals of a French town can be found the following inscription, which might be written at the gate of life for every man:

"Do you deserve to enter? Pass. Do you ask to be the companion of nobles? Make yourself noble and you shall be. Do you long for the conversation of the wise? Learn to understand it and you shall hear it. But on other terms? Enter not. If you cannot rise to us, we cannot stoop to you."

Indians have wonderful memories. While driving from Durango, Colo., to Gallup, N.M., a man asked a copper-colored chief on the highway if he liked eggs He grunted, "Yes."

Two weeks later, returning through the reservation, the man spied the same Indian. He stuck his hand out of the car window and shouted, by way of greeting, "How?"

The chief answered, "Scrambled!"

How Many Religions Are True?

✖ ✖ ✖

Frequently heard statements are the following: "All religions are equally true;" "one religion is as good as another"; "different religions are merely different roads to the same goal." Here are 10 reasons why one religion is not as good as another, or why there cannot be several religions equally true:

1. Because different religions contradict one another, at least in some points, and contradictions can never be equally true.

2. Because religion is an exact science—the science of what God demands of men and what men owe to God—and no science can maintain that opposite propositions are equally true.

3. Because all men have the same nature, the same destiny, the same needs, the same laws and the same God, and therefore there must be only one true religion intended for all.

4. Because religion is truth—the truth about the proper relationship between man and God—and truth is objective, unchangeable, indivisible and one.

5. Because different religions offer different ideas about God and His will for mankind, whereas God is one and always the same, and there can be only one true concept concerning Him.

6. Because different religions preach or maintain opposite moral precepts, concerning divorce and remarriage, whereas God could not say to one man: "Divorce and remarriage are prohibited to you under pain of damnation," and to another: "Divorce and remarriage are approved for you."

7. Because Jesus Christ is the only Saviour and Redeemer of mankind, and He said to His apostles: "Go and teach all nations, whatsoever I have commanded you, and he that believeth (all that I have commanded) shall be saved; he that believeth not (all I have commanded) shall be condemned. (cf. Mark, 16:16).

8. Because it is a matter of history that Christ did found one Church, and said to that one Church: "He that heareth you, heareth me; he that despiseth you, depiseth me." (Luke 10: 16).

9. Because nowhere, in all Christ's teachings in the Bible, can a statement be found to the effect that there can be more than one true religion.

10. Because, since men proclaimed the proposition that "all religions are equally true," so many hundreds of religions have been invented, so wildly contradictory in belief and practice, that many men have been moved to say "There is no truth in religion at all."

Therefore it is the duty of every human being to satisfy his mind that he is practicing the one true religion, and, in doubt, to seek out the one that is unmistakably true.—*The Liguorian.*

HOW TO BE HUMBLE

Humiliation is the way to humility, as patience is to peace and reading to knowledge. If I cannot stand being humbled, I cannot become humble. The virtue is in the heart; I am humble when I accept humiliations.

✖ ✖ ✖

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

Vol. 20, No. 12. Yorkton, Sask. December, 1948

НАША ПОЧТА

Василь Кочкодан: Вашого листа в справі спростування щодо передплати "БНації" ми переслали до рекакції БНації до Винипегу.— Одночасно щиро дякуємо Вам за Ваш дарунок 5.00 на машину друкарську. **Всеч. о. В. Грабець:** Замовлені календарі вислано. Вашу адресу змінили та й вислали були вже Г. Сп. на змінену адресу. Тепер додатково вислали за жовтень і листопад. **Марія Дяченко:** Дякуємо щиро за дарунок 1.00 на друкарську машину. Одночасно дякуємо за сердечні побажання для нашої праці. **Ю. і Вас. Гусяк:** Дістали передплату на Г. Сп., а також на пресовий фонд 50ц. Нехай Господь кріпить Вас здоровлям і благословить. **Николай Дітик:** Дякуємо Вам за Вашу прихильність. Дістали 2.00 на сплату друкарської машини. Щиро дякуємо за цю жертву. **М. Миколів:** Дістали передплату 3.00 а також 1.00 на машину. Нехай Господь благословить Ваше благородне серце. **Ірина Федорук:** Дістали передплату на Г. Сп. і жертву на Сл. Божі, які відправили. Нехай душі в чистилищі, за яких згадали в Сл. Божах, Господь покличе до своєї вічної слави. **Іван Кобринський:** Нехай Господь благословить Ваші старші літа, та Вашу пильність у читанні нашого Місіонаря. Дістали Вашу передплату і 50ц. на машину. **Марія Кащак:** Дістали 10.00 на Сл. Божі. Ми їх відправили в Вашому наміренні. Нехай милосердний Христов благословить Вашу жертву та нехай вислухає Ваші молитви. **Павліна Рутинська:** Дістали Ваш гарний дарунок 5.00 на друкарську машину. Дякуємо щиро. Також 1.00 на Акафист до М. Божої і 1.00 на світло. Нехай Божа Мати Неуст. Помочі все помагає Вам та нехай захоронює Вас від всякого нещастя. **Пані І. Кордрупель:** Дякуємо Вам за Ваш дарунок на друкарську машину 5.00. Також дякуємо Вам за Ваші побажання для нас. **Пані Розалія Диміон:** Щире Спасибіг, що відповіли на наш заклик. Дякуємо Вам за Ваш дарунок 2.00 на машину. **Йосиф Прокопович:** Ми вислали Вам молитовник "З нами Бог", на який Ви нам прислали 2.60,— також дякуємо Вам за дарунок на прес. фонд 1.00. **Ів. Креховець:** Ми дістали 3.00 як передплату на Г. Сп., а 1.00 на машину. Щиро дякуємо Вам.— Також дістали 4.00 на будову церкви св. Вол. й Ольги. Ці гроші висилаємо до Винипегу. **Семен Гнатюк:** Передплату Вашу дістали, а також 1.00 на друкарську машину. Щиро дякуємо. **Мих. Богуський:** Дістали Вашу жертву на дві Сл. Божі, а також передплату, та й на прес. фонд 25ц. Дякуємо за Ваші гарні слова для нас. Нехай Господь благословить Вас і Вашу жену. **В. Млинарович:** Дякуємо Вам сердечно за Ваш щирий дарунок на машину, два доляри. Нехай Господь благословить Вас у Ваших старших літах. **Неллі І. Базюк:** Дістали передплату й жертву на Службу Божу. Дякуємо щиро. Службу Божу за упокійного Вашого чоловіка ми відправили. **Іван Пастучин:** Передплату на два роки дістали, також два доляри на друкарську машину. Щиро дякуємо. **Т. Добуш:** Дякуємо щиро за дарунок 1.00 на друкарську машину. Дякуємо також за Вашу прихильність до нас. **Татяна Задерецька:** Дістали Вашу передплату а також дарунок на друкарську машину $8.50. Щиро дякуємо Вам за прихильність до нас. Нехай Господь благословить Вас. **Марія Ліский:** Щиро дякуємо Вам за гарні побажання та за дарунок 5.00 на друкарську машину. Таких приятелів Г. Сп. бажає мати багато. **М. Пастушок:** Вашу жертву 5.00 на друкарську машину ми дістали. Щиро дякуємо за благородний дарунок. **М. Явний:** Щира подяка Вам за Ваш дарунок 5.00 на друкарську машину. Посвідчення бажане Вам вислали. **Мих. Тимочко:** Дістали Вашу передплату на Г. Сп., а також дарунок 1.00 на пресу. Щиро дякуємо. **Андрій і Варвара Шевчук:** Дякуємо Вам за жертву на Сл. Божу яку відправили після Вашого бажання. Нехай Господь благословить Вас обоїх та нехай кріпить Вас здоровлям на дальші літа супружого життя. Також дістали передплату на Г.С. **П. Остапович:** Дякуємо за лист та офіру на друкарську машину. Сл. Божу за Вашу хорудочку відправимо. Нехай Г. Бог вислухає ті спільні молитви. Молитвенник "З нами Бог" вислано. Віднову передплати Г. С. записано. **Ю. Максимчук:** Недавно отримали Вашого листа, віднову передплати Г. Сп. й ювилейний дар 5.00 на друкарську машину. Молитовник "З нами Бог" вислано. Надіємося я доістанете та що Вам подобаєтьвя. **Ф. Гриценюк:** Тішимося, що не забуваєте за нас. Офіру на друкарську машину та Сл. Божу отримали. Полагодили. Поручаємо Вас опіці М. Божої. **Марія Грила:** Дякуємо за офіру 3.00 на Сл. Божу за здоровля, 1.00 на Акафист до М. Б., і 2.00 передплату Г. Спасителя. **Анаст. Демчук:** Спасиліг за щирий й великодушний дар на друкарську машину з нагоди 25-го ювилею Г. С. Будемо Господа молити, щоби Вам многократно винагородив. Молитовник "З нами Бог" вислали. **Симеон Корін:** Отримали Ваш лист та офіру 5.00 на друкарську машину. Спасибіг. Нехай Г. Бог Вас благословить. Книжочку як молитися на вервиці вислали. **Марія Добровольська:** Щиро дякуємо Вам за лист та жертву 5.00 на друкарську машину. Певно, що Господь Бог колись винагородить Вам за це. Тішить нас дуже, що мимо старечого віку, та зіпсутих очей стараєтеся знайти вечорами час, щоб перечитати Гол. Спасителя. **Кароль Чернецька:** Спасибі за лист, віднову пе-

ХОРИЙ НА СКИТАЛЬЩИНІ ПРОСИТЬ ПОМОЧІ

...Після тяжких праць я дістав зафорювання на легені і лікуюся 15 місяців. Дуже тяжко дістати ліку Стрептомайсину якого конечно потребую. Хто має щире серце хай поможе мені дістати цей лік. Я батько 3-ох дітей: маю синка 12 річного, 9-літну донечку і дитинку 18-місячну. Родина живе з праці моєї жінки, яка працює на денних працях, і затяжко вижите з праці жінки, не вистарчає на харчові картки. . Прошу помогти мені вилічитися, щоб спасти дістей від великого жаху. Моя адреса:

Peter Mychajlyk, Mollbrucken 51, Drautal, Karnten, Austria.

редплати, як і рівнож за офіри на друкарську машину. Будемо молити Бога, щоб Вас обдарив здоровлям. **Йосиф Явний:** Тішимося, що не лише самі передплачуєте та читаєте Г. Спасителя, але також стараєтеся зискати нових передплатників. Дай Боже таких укр. катол. як найбільше. Дякуємо щиро за офіру 5.00 на друкарську машину. Нового передплатника записано і Г. С. вислано. **Софія Федорук:** Також отримали Ваш лист щирого признання. Спасибі за то. Дякуємо за віднову передплати Г. Сп. та дар на друкарську машину. Нехай Ісус і Марія Вас благословить.

ДАЛЬШІ ВІДОМОСТІ ВІД П. ПЕТРА КОНОВАЛЬЧУКА

...Що до мене, то я дякую Господу Богу за Його ласку, бо почуваюся багато краще як передше. Тепер вчусь ходити при помочі крочів. Маю надію в Господі що за якийсь час буду міг ходити нормально. Тим я дуже вдоволений і вдячний Ввесишньому Богу що мені вділяє тої могучої сили і витревалости. Дуже радію тим що і так годен пройтися. Тому рік і пів мови не було про таку приемність щоб стати на рівні ноги. Ох яка радість!

Третий період курації стрептомайсину буду брати в короткім часі.

На цім місці хочу сердечно подякувати панові М. Березовецькому з Малінгер, Саск., за прислання своєї жертви 5.00. Се вже четвертий раз що п. Березовеуький прислав свою жертву на моє лічення. Щиро дякую також і панству Павлові і Марії Кіт з Смут Рок Фалс, Онт., за ласкаву жертву 10.00.

Нехай Господь Бог Вас винагородить стократно за Ваші щедрі жертви. Нехай Вас кріпить здоровлям і всім як найкраще. Буду просити Ввевишнього щоб Ви прожили довгі літа.

Петро Коновальчук
Нінет, Ман.

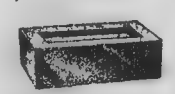

ПРОСИМО

ЛАСКАВО ПОМОГТИ

ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ ПРЕОБРАЖЕННЯ Г. Н. ІС. ХРИСТА ПРИ КОЛЄГІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ В РОБЛИН, МАН.

Свої жертви на фонд будови церкви в Роблині переслали:— По **$1.00:** М. Коровський, Д. Гребенюк, М. Снітинський, Гр. Снітинський, М. Марцинюк. По **$2.00:** А. Василишин. По **$5.00:** Й. Лапка. По **$15.00:** М. Т. Мисько.

Хто слідуючий? Сердечно дякуємо за ласкаві жертви всім жертводавцям. Нехай Ісус Христос якнайщедріше винагородить кожного добродія за красне діло.

оо. Редемптористи, Роблин, Ман.

ЗНАЧІННЯ КАТОЛ. ШКОЛИ В ЖИТТІ НАРОДУ

Брат С. Методій, ЧБХШ.

"З усіх праць для добра суспільности, що їх виконують релігійні згромадження, найважніша й найпотрібніша є праця **католицького виховання молоді!** З усіх інституцій, що народ чи держава будує, найконечніші й найкорисніші є **католицькі школи!"** Це слова великого мужа католицької Церкви, кардинала Ґіббонса.

Кожний народ, що бажає зробити великий поступ і піднятись на вищий ступінь культури та здобути собі кращу будуччину, мусить конечно виплекати собі як найбільшу скількість своєї рідної, ідейної **інтеліґенції.** Інтеліґенція — це розум нації й народу! Інтеліґенція—це кадра народніх провідників! Тому, ніяке старання про добру й численну інтеліґенцію не може бути для нації чи народу ніколи надто велике, чи коштовне. В тій справі може бути тільки одне гасло: **"За всяку ціну мусимо мати багато доброї інтеліґенції."**

Місцем, де можна дати нашій молоді спроможність виховатися на справжніх інтеліґентів **є свої школи.** Черти добрих характерів защіплює в молодь, будучність народів, **католицьке виховання.** А дійсне, правдиве католицьке виховання подає **тільки католицька школа.**

Ось коротеньке пояснення про **"Значіння католицької школи в житті народу!"** Школа має таке велике значіння в житті народу що англійці кажуть: "England wins her battles on the playing field of Eton College": "Анґлія виграє свої битви на площі Ітон Колеґії," то значить, у своїх рідних школах!

Такі школи великої ваги між нами тут у Канаді провадять наші Сестри Служебниці вже

СВЯТКУЄ СРІБНИЙ ЮВИЛЕЙ

ПРЕП. БРАТ МЕТОДІЙ, ЧБХШ., що сього року 15-го грудня святкує срібний ювилей монашого звання, —професорської каріери й муравлиної праці на культурно-освітнім полі. — З цеї нагоди Редакція Голосу Спасителя складає Бр. Методієві сердешні ґратуляції й найщирійші побажання —витревання в монашій ревности,— кріпкого здоров'я і великого Божого благословенства у всіх його шляхотних замірах і починах.

сорок кілька літ; такі школи між нами тут у Канаді провадять Отці Василіяни й Отці Редемптористи в своїх Новіціятах, Схоластиках і Семінарях; таку католицьку школу між нами тут у Канаді провадять Брати Християнських Шкіл у Йорктоні —Колегію св. Йосифа; подібні школи провадили й провадять наші світські-діецезальні священики в наших Бурсах.

У всіх тих школах релігійний, здисціплінований і український дух пересякає все життя молоді та виховує здорових душею, тілом, серцем й умом шляхетне молоде покоління на кращу будуччину народу. У тих школах виховувалися правдиві провідники нашого народу. О, які бідні ми українці в Канаді були б тепер— релігійно, культурно й національно, якщо не було б тут від десяток літ Рідних Шкіл Сестер Служебниць, Новіціятів Отців Василіян і Отців Редемптористів, Колегії св. Йосифа Братів Християнських Шкіл! Цего не може заперечити жаден студент історії українців у Канаді!

Дорогої й блаженної памяти Митрополит Кир Андрей Шептицький сказав, що "Католицька школа, в котрій особа студіює, виявляє такий домінуючий вплив у формуванні характеру, що в життєписі цеї особи буде напевно згадана її "Алма Матер" так, як згадані будуть батьки від котрих походить ця особа." З цього взнеслого порівнання католицької школи з тими, що носять святе імя батьків, ми можемо поробити також взнеслі висновки.

Видвигнути школу на рівний щебель із батьками, підносить її дійсно на високий рівень. Робить школу чимось великим і важливим у житті; надає їй святости й урочистости. Вказує, що католицька школа витискає в серцях молоді незатертий знак! Це порівнання католицької школи з батьками нашим Велитнем Народу, Митрополитом Шептицьким, вказує нам яке велике значіння має католицька школа в житті народу. Батьки-родина є фундаментом держави; школа є кузнею провідників народу; а католицька школа є кузнею **правдивих** провідників народу!

Все, що ми українці маємо дорогого, вартного та святого, мало своє джерело в католицькій вірі. А ці дари можуть заховати нам тільки особи виковані в католицьких школах. Католицька школа, де все основується на релігії й де все вияснюється похристіянськи, є одиноким відповідним місцем для виховання нашої молоді, майбутніх членів державного народу. В атмосфері католицької школи молодь стається пересяклою льояльністю до Бога, льояльністю до держави, льояльністю до народу.

У католицькій школі є образ Розпятого Христа, Спасителя людського роду, що нанає надії, світла, любови та надхнення тим, що там перебувають. Там учиться релігії, чеснот і любови свого народу та всіх ближніх, не тільки підчас годин катехизму, але через цілий день.

Всі українці в Канаді повинні держатися сильно й щиро католицького виховання. **Бо, наші гарні народні звичаї, пісні, традиції, мова — всі вони глибоко вкорінені в католицтві, а без католицького виховання, без католицьких шкіл вони не існували б.** Ті гарні черти українського характеру будуть забезпечені й поширювані тільки тоді, якщо защіпимо в них католицького духа. А це осягнемо, як будемо продовжати практикування наших звичаїв і традицій у своїх домах, і як посилатимемо свою молодь туди, де вона одержить знання й практику тої святої віри, що за неї так багато наших мучеників пролили свою кров і віддали своє життя.

У теперішню пору наш український край, особливо католицький край— Галичина, став країною релігійних і національних мучеників. Ті наші мученики показують нам того духа, що повинен панувати в нас тут у Канаді. А цей дух, то є **—держатися за всяку ціну нашої геройської минувшини й передати її наступним поколінням. А це зробимо лише через католицькі школи!**

До наших українських діячів, політиків, народніх провідників, що шукають відповіди на злидні теперішнього часу й народні слабости, я кличу: **"Впровадьте Бога у свої родини, у своє життя; а свої діти дайте на виховання до католицьких шкіл."** Наших робітників, хліборобів, промисловців і професіоналістів, — наших виховників, батьків і матерей, що шукають стежки котра провадить до сталого мира, любови й щастя, я прошу: **"Будуйте католицькі школи, піддержуйте їх та заповніть їх своїми дітьми— то все буде добре з Вами й з українським народом"!**

ПЕРШЕ БОГОСЛУЖЕННЯ НАШОГО ОБРЯДУ В ТРИЙЛ, Б.К.

...Коли ми довідались, що нашого обряду священик, Пр. о. С. Олійник ЧНІ., перебувають у Нелсон, Б.К., на відпочинку, ми дуже втішилися і запросили їх приїхати до нас, нащо Впр. Отець дуже радо згодилися. Відколи Трийл існує ніхто тут нашого священика не бачив, ні Служби Божої у нашім рідним слові не чув. Дня 19-го вересня Впр. о. Олійник відправили Службу Божу співану Богові на славу а для нас на незабутній спомин, бо не одному з нас сльози радости потекли. Пригадали ми ще як то в Старім Краю спільно співали на Богослуженнях. За се складаємо щиру подяку Впр. о. Олійникові, що відправили дві Служби Божі співану у Нелсон, одну у Трийл, і тиху Сл. Божу у Кестелґар. Ми любилиб щоб у нас частійше таке повторялося, і щоб наші Преосвященні були ласкаві прислати до нашої тутешної округи нашого священика, котрий обізджав би ті міста і місцевості як Кремброк, Крестон, Келсон, Сестелґар, Трийл, Росленд. Тут є досить наших людей, які з неохотою йдуть до римо-католицької церкви, бо кажуть що там мало що розуміють.

Присутний.

ПОДЯКА:

Отсим складаю прилюдну подяку Пр. Д. Марії за вислухання молитов о виздоровлення нашої дитин. Нехай прославиться імя Марії!

В. М. Слота.

ПАННА ГЕНЯ ТИХОЛІС

яка своїм гарним співом зачарувала своїх слухачів на зїзді УКЮ у Ватерфорд, в нед. 31-го жовтня 1948. Хотяй нашій п. Г. Тихоліс тільки 19 літ, то однак через свої часті виступи на радіо, вже здобула собі велику славу навіть між чужинцями. Голос Спасителя щиро гратулює нашій панночці за ці великі успіхи.

З'ЇЗД УКЮ У ВАТЕРФОРД, ОНТ.

Відколи існує парохія в містечку Ватерфорд, то вже багато відбулось великих торжеств. Але здається, що нікотре так знаменито не удалось, як те торжество, що про нього я саме хочу описати.

Цей з'їзд почався в суботу вечір, 30 жовтня й тривав через цілий слідуючий день 31 жовтня.

Цей зїзд почався великою забавою в найбільшій й найкращій залі у Ватерфорд. На цю забаву прибули члени УКЮ великим автобусом із Торонта. Також дуже багато гостей прибуло з інших подальших міст й околиць, як: Гемилтону, Киченер, Сейнт Кетеринс, Гримсбі, Чатам, Брентфорд й Далгай. Вже того самого вечора забава знаменито удалася, завдяки великанським приготованням місцевого відділу УКЮ. Бо крім танцю й знаменитої орхестри з Гемилтону, на сцену виступали великі артисти, як: сольоісти і танцюристи з Торонта й інших міст. Цілою тою забавою, її знаменито уплянованим порядком дорогі гості, навіть чужинці були дуже захоплені. А скоро настала 12-а година, наші добрі пахоріяни знайшли приміщення для всіх зпоза міста гостей в кількох хвилинах.

В неділю на другий день, 31 жовтня, ще далеко перед десятою годиною вся наша молодь взірцево зібралась коло церкви. Точно о 10 годині, Пр. о. Библів, професор Семинаря в Вотерфорд, почали тиху Сл. Божу, підчас якої, Пр. о. І. Бала, М. Заяць, й С. Іваночко слухали сповідей. Сейчас по Євангелію Пр. о. Библів ще виголосили празничну проповідь про "Христа Царя." Молодь із захопленням слухала кожного

слова молодого проповідника. Підчас Сл. Божої, мішаний хор з Кичеенер співав чудові мельодії під проводом молоденького але надзвичайно талановитого п. Й. Головатого.

Сейчас по Сл. Божій, вся наша молодь, в товаристві своїх духовних провідників— Всеч. оо. В. Фірмана, В. Гуменюка і С. Іваночка зібралась в Театрі на свої наради. Предсідником зборів був Всеч. о. Фірман, який як звичайно, зо свойого уряду знаменито вивязався. По нарадах всі гості і чесні парохіяни зібрались до парохіяльного дому на бенкет, який на королівський лад, зготовили працьовиті сестриці з Вотерфорд. По бенкеті 2.30 пополудні почався величавий концерт в Театрі. Цей концерт, що був виданий спільними силами з Торонта й Киченер, складався з цілого ряду хоральних пісень, танків, деклямацій, дуетів і соль. По обох

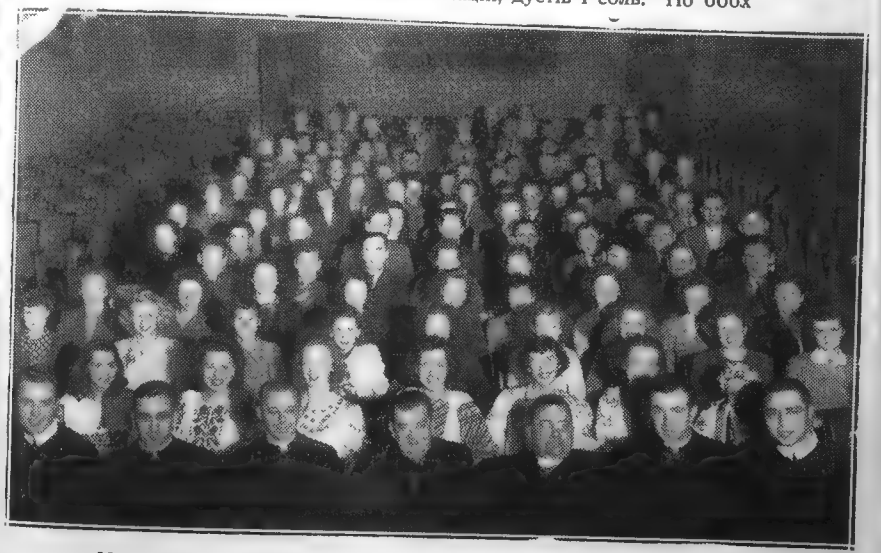

На знимці бачимо молодь, що взяла активну участь на зїзді у Ватерфорд. В першому ряді з ліва на право сидять: Пр. бр. Н. Годований ЧНІ., семинарист; Пр. о. Библів ЧНІ., професор фільозофії на університеті; Пр. о. Заяць, представник епископа, Пр. о. В. Фірман, дух. провідник молоді на Східну Канаду; Пр. о. В. Гуменюк, парох з Киченер та енергійний провідник молоді; Пр. о. С. Іваночко ЧНІ., дух. провідник молоді в Ватерфорд, та Пр. бр. М. Гринчишин ЧНІ., семинарист. В другому ряді сидять в українських одно-строях славні танцюристи з Торонто. На знимці бракує хлопців танцюристів.

сторонах були великі артисти. Дуже великі оплески здобули собі славні танцюристи-артисти під провдоом п. Петра Мороза з Вест Торонта. Також великі признання здобули собі співачки-артистки — Олександра Стороженська, яка недавно тому приїхала зі скитальщини, а тепер замешкала у Киченер і Ґеня Тихоліс. Панна Ґеня Тихоліс покінчила шість літну науку музики в славній торонтонській Консерваторії. Театр був переповнений гостями з далеких сторін.

По концерті який тривав дві і пів години, відбулась спільна знимка всіх представників УКЮ, що її ми вище містимо. На закінчення, перед відїздом дорогих гостей, в парохіяльнім домі відбулась спільна перекуска.

І так всі щасливі, повні радости та вдоволення, що цей зїзд так знаменито удався, наша молодь порозїжджалася домів. Пороїжджалась з метою від тепер ще ревнійше працювати для слави Божої та добра українського народу.

Слава та честь всім відділам УКЮ, що так гарно пописалися в цьому з'їзді.

ПРОСЬБА О ПОМІЧ ХОРОМУ У САНАТОРІЇ

Звертаюсь до людей доброго серця з просьбою щоб помогли мені ласкавими жертвами закупити лік "Стрептомайсин", який коштує $50. Я українець, маю 38 літ і лежу тут у санаторії на туберульозу вже 10 років. Буду вдячний за найменшу жертву. Прошу писати на адресу:

S. Synowsky, St. Boniface Sanatorium, St. Vital, Man.

НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Лабай Анна, Бейон	1.00	Богуський М., Висла ...	.25
Рак Василь, Вонда	1.00	Прокопович Й., Вікторія	1.00
Похорон М. Миська, Сторновей, Саск.	5.00	Гузяк Г., Судбурі	.50
Буратинський М., Торолд	5.00	Панчишин С., К. Ривер..	1.00
Швидюк Ю., Альвена ..	.50	Похорон Д. Дідуха, Врокстон, Саск.	13.25
Тиран Р., Рочестер	1.00	Щира подяка всім жертводавцям. Нехай Г. Бог стократно винагородить!	
о. В. Качмар, Филядель.	1.00		
Олексевич П., Г. Бей Ф.	.50		

ПРИГАДКА...

ПРИГАДАЙМО СОБІ, ЧИ МИ ЗЛОЖИЛИ СВОЮ ЩИРУ ЖЕРТВУ З НАГОДИ ЮВИЛЕЮ НА НОВУ ДРУКАРСЬКУ МАШИНУ, ЯКА ЯКРАЗ МАЄ СЛУЖИТИ НА ЦЕ, ЩОБ ЯКНАЙКРАЩЕ РОЗШИРЯТИ ПИСАНЕ СЛОВО ПОМІЖ НАШИМ УКРАЇНСЬКИМ НАРОДОМ, У КОЖНІЙ ХАТІ? ТОМУ ПРИСИЛАЙТЕ СВОЇ ЖЕРТВИ НА АДРЕСУ:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask.

ПРИЇХАВ О. ДР. М. ГЕРМАНЮК, ЧНІ.

Іменований Протоїгуменом оо. Редемптористів в Канаді і Злучених Державах Америки

При кінці жовтня приїхав до Канади з Европи Впр. о. Др. Максим Германюк, що зістав назначений Протоїгуменом Віце-Провінції ОО. Редемптористів у Канаді і Злучених Державах Америки.

Приїхав із Бельґії. За час свойого побуту в Бельґії він докладав усіх сил, щоб поліпшити долю українського скитальця, що найшовся серед нових обставин. Богато йому завдячують перші скитальці, що прибули були в 1945 році до Бельґії. Він їм допомагав знайти працю, інтервенював по різних таборових управах, приміщував студентів на університеті, тощо. о. др. М. Германюк теж дав почин до зорганізування Українського Допомогового Комітету в Бельґії, стає головою Українського Науково-Освітного Товариства, орґанізує українські католицькі парохії і школи, є основником і редактором місячника "Голос Христа Чоловіколюбця," бере активну участь на ріжних конґресах ітд.

Ґімназійні студії покінчив він в Ювенаті Отців Редемптористів коло Львова в 1932 р. Філозофічні і богословські студії покінчив в Боплято й Лювені. Літом 1938 року вертається до Галичини й 4 вересня 1938 року у Львові дістає священичі свячення. По отриманні свячень його настоятелі відсилають з поворотом до Бельґії на поглиблення богословських студій в лювенському Університеті. Тут він в 1942

о. Др. М. Германюк ЧНІ.

отримує ліценціят зі східних мов і східної історії, а рік пізніше ступінь доктора св. Богословія. По написанні наукової праці п. з. "Євангельські притчі" та обороні 72 тез із обсягу моральної та доґматичної теольоґії. Це була небуденна подія. Це в перше за час існування стародавного лювенського університету признано високу гідність професора українському католицькому священикові.

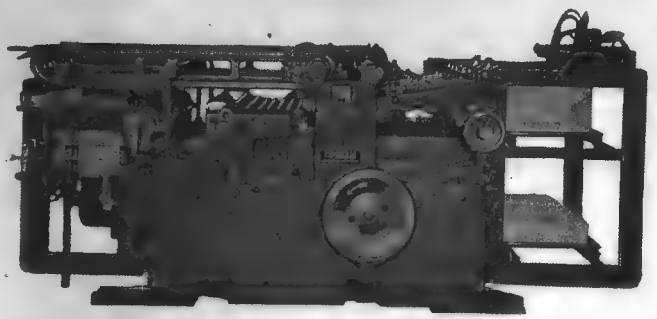

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Далі продовжуємо лісту щирих жертводавців, що прислали свої жертви на закуп друкарської машини, якої нам так дуже потрібно. Подаємо жертви в такім порядку, в якім приходили:

Стефанюк В., Елфрос...	1.00
Корінь С. п-і, Стемфорд.	5.00
Маркевич п-і П. Торонто	1.00
Дудяк М., Питсбург	2.00
Остапович П., Торонто..	3.50
Сочан М., Детройт	5.00
Ричкун С., Белфілд	2.00
Ричкун А., Белфілд	2.00
Андріяш Д., Белфілд ...	1.00
Барилюк А., Наван	5.00
Н. Н., Гронлід, Саск. ...	10.00
Кілмен А. Форествил ...	5.00
Прокопич Г. пані, Ст. Ен	4.00
Шпур М. Винипеґ	2.00
Білинський А. Судбурі ..	2.50
Губич Ф. Альвена	3.00
Чорний А., Ґудів	5.00
Данків Д. пані, Фостон .	2.00
Запотоцька .А, Бінґгем'н	5.00
Вівчар В., Винипеґ	2.00
Коваль пані А., Торонто	2.00
Запорожан В., Ґ. Плейнс	.50
Соколовський Д., Питс.	10.00
Олійрчук А., Нантікок...	1.00
Бойко В. пані, Норвак ..	1.00
Дутчак А. пані, Локпорт	2.00
Крамар С., пані, Рокеві..	2.50
Малайний Н., Врокстон .	5.00
Шпирка Н., Плимавт ..	5.00
Сапоб С. п-і,, Едварсвил	5.00
Колеса П., Плимавт	1.00
Ковальчук Ф., Рама	1.00
Максимчук Ґ., Роркетон	5.00
Ковбель А., Форест	2.00
Хомин П., Судбурі	.50
Клюс Софія, Ґудів	1.00
Ґерінґ Л., Ґудів	1.00
Семенюк А., Пайн Ривер	1.00
Добровольський Й., Н.Й.	5.00
Гриценюк Ф, Ф. Франциc	6.00

Пизик Е., Донатвил	1.00
Библів А., Ст. Бонифас .	1.00
Гнатишин А., Мусомін ..	5.00
Крачковський П., Нора .	3.00
Скробала Е., Йонкерс ..	5.00
Климко Ів., Ф. Франциc	5.00
Демчук А., Вілкес Бар ..	5.00
Гранковський І. Рочестер	2.00
Коліда Л., Винипеґ	1.00
Якубовський І., Голден..	1.00
Свідінський П., Віста ...	1.00
Кіс Ірина, Баском	.50
Сінґо Р., Кіркленд Лейк.	1.00
Чух К., Фініксвил	5.00
Ступніцька П., Фініксвил	5.00
Садівський І., Фініксвил .	3.00
Коньов Т., Фініксвил ...	3.00
Кілик, Фініксвил	2.00
Ґерега, Фініксвил	2.00
Савчин, Фініксвил	1.00
Рудніцький, Фініксвил ..	1.00
Садівський П., Фініксвил	1.00
Чух А., Фініксвил	1.00
Любар З., Фініксвил ...	1.00
Госіяш Хр., Фініксвил ..	1.00
Н. Н., Арран	1.00
Вавилиський М. п-і. Н.Й.	1.00
Боднар Н., Киченер	5.00
Засійбіда п-і С. Шелбрук	5.00
Василинчук п-і, Йорктон	.50
Волохатюк А., Етелберт	5.00
Н. Н., Ґвин	5.00
Гавука І., Гом	5.00
Гаврилюк П., Веґревил..	1.00
Боровець І., Ґ. Бей	2.00
Чернецький І., Ґудів	1.00
Ноґас А., Велленд	1.00
Радюк пані П., Келстерн	5.00
Сап А., Сейр	1.50
Кочкодан В., Арнолд ...	5.00
Млинарович В., Винипеґ.	2.00
Савчук М., Шіго	3.00
Стрільчук А., Беніто ...	1.50
Краковець І., Клейтонвил	1.00
Гнатюк С, Ланіґен	1.00
Демйон Р., Гетерлей ...	2.00
Кордрупель пані І., І. Р.	5.00
Бутінська Р., Клівленд...	5.00
Кобринський І., Саскатун	.50
Николів М., Едмонтон ..	1.00
Дідук Н., Торонто	2.00
Дяченко М., Ватерсфілд.	1.00
Лакоцький І., Бронкс ...	5.00
Щербаневич Й., Винипеґ	1.00
Сукнацький А., В. Мавнт.	5.00
Новак С., Вест Бенд ...	3.50
Мардіднако Н., Гадашвил	2.00
Тимочко М., Торолд ...	1.00
Пастучин І., Рочестер ..	.25
Добруш І., Транскона ..	1.00
Пастужик М., Голден ...	5.00
Явний М., Гатчел	5.00
Юрчак А., Вішарт	1.00
Ліска М., Шекер Гайтс ..	5.00

Найщиріша подяка щирим жертводавцям за надіслані жертви. **Хто слідуючий** піде за гарним прикладом вище поданих і пришле свою жертву на закуп машини? Всім жертводавцям, що пришлють 5.00 вишлемо гарний стінний Календар на 1949.

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канада та в Америці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б плишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, яктільки прочитаєте оці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

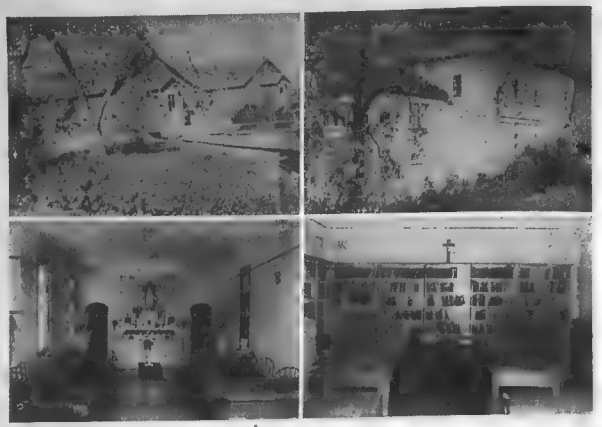

Новонабуті будинки Академії — Головний будинок Академії
Каплиця Академії — Бібліотека Академії

АКАДЕМІЯ СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО В ЙОРКТОН, САСК., РОЗБУДОВУЄТЬСЯ

ПРЕПОДОБНІ СЕСТРИ СЛУЖЕБНИЦІ ПРОСЯТЬ О ПОМІЧ СПЛАТИТИ ДОВГ

Представляємо нашим читачам Академію Серця Христового в Йокртон, Саск., (що її провадять Сестри Служебниці для дівчат), в цілій повноті, з новими набутими будинками і з найновійшими відомостями. І так, наперід читачі побачуть **перший, головний, мурований будинок Академії**, котрий є усім читачам певно знаний. Многі з Вас певно відвідували його, дізнали в ньому тої гарної гостини Сестер, коли приїзджали до Йорктону, щоби віддати свої дівчата під опіку й виховання Сестер.

Дальше видимо **два набуті нові будинки,** в першім, зліва, знаходяться салі викладові а в другім є спальня для дівчат. Сі два будинки се новий набуток Академії, бо вона показалась замалою для великого числа дівчат, що голосяться до Академії. Слідуюча знимка—**каплиця Академії,** де дівчата, під проводом Сестер, учаться у стіп Христа, виховують свої душі в любові Бога й Матінки Божої. Каплиця однак ще не вповні вивінувана, треба конечно лавок до неї й нової чаші. Послідна знимка вказує нам **бібліотеку в Академії.**. І тут також ще є недостачі в найконечнійших книжках, як пр. бракує католицької Екцинкльопедії.

Бракує ще Академії рекреаційної салі для дівчат, тому Сестри купили ще третий новий будинок, який треба ще перевести й поставити коло теперішніх будинків Академії. Треба грошей на викопання пивниці й виляття фундаментів під нього.

Цього року в Академії є 80 студенток.

Ось так вкоротці представляється Академія Серця Христового в Йорктоні. Як видимо гарно вона розростається під так вмілим веденням Преподобних Сестер, що без великого шуму чи розголосу ведуть наших дівчат в релігійно-національному дусі й виховують їх на добрих членів нашої Церкви й Українського Народу.

Потреби Академії є однак ще великі. **Через поширення Академії, Сестри затягнули великий довг й мусять до кінця сього року заплатити $5,000 довгу. До каплиці треба нової чаші й лавок. До бібліотеки нових книжок.**

Преподобні Сестри вдячні дотеперішним своїм Добродіям в Канаді й Америці за ласкаві жертви й отсим сердечно просять усіх добрих людей о дальші жертви на сплачення довгу Академії. Сестри певні, що знайдуться такі Добродії, що куплять до каплиці нову чашу, до бібліотеки збірку книжок Католицької Екцикльопедії чи зложать свої ласкаві жертви на сплачення довгу.

Нехай це буде передріздвяний дар для Академії.

Хто пожертвує $25. чи більше, зістає записаний на лісті Добродіїв Академії, на особливійшій таблиці, що є вивішена в будинку Академії. За своїх Добродіїв Сестри й дівчата стало згадують в своїх молитвах, жертвують свої Сл. Божі, вервиці чи посіщення Найсв. Тайн.

На кожду жертву Сестри видають посвідку, що її можна буде включити з другими посвідками при виловнюванні інком тексу. Вона буде узгляднена з другими жертвами на добродійну ціль. Тому просимо усіх помогти Сестрам. **Подвійно дає, хто зараз дає! За усі, навіть найменші жертви, Сестри уже наперід сердечно дякують.**

Усі жертви просить слати на таку адресу:

Rev. Sister Superior, Sacred Heart Academy, Yorkton, Sask.

ВІДНОВІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ!

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті, коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено, напр. 10 48,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1948, 11 48: листопад, 1948.

Приєднайте хоч ОДНОГО НОВОГО Передплатника для Голосу Спасителя

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1) **Один із Читачів Голосу Спасителя питається, чи Преч. Діва Марія мала інші діти крім Ісуса Христа, бо Святе Євангелія говорить про Братів і Сестер Ісуса.**

Шановний Читачу, слово **брат** нерідко означає в святім Письмі **свояків** або **братанків.** Отак у Старому Завіті Святе Письмо називає Лота братом Авраама (Бут. 13, 8; 14, 12), Якова братом Лавана (Бут. 29, 15), хоч обидва не були братами, але внуками-сестрінками. Крім того Євангелія, говорячи про братів Ісуса, виразно зазначує, що Марія, сестра Божої Матері, була матірю двох Христових братів цебто Якова та Йосифа (Мт. 27, 5; Мр. 15, 40-47; Лк. 24, 10).

Свята Євангелія, вичисляючи братів Ісуса, жадного з них не називає сином Марії хіба одного Ісуса.— Накінець умираючий Ісус не був би повірив свою Матір чужому чоловікові, святому Іванові, якщо б Преч. Діва була мала інші природні діти.

2) **Хто була жінка Каїна?**— питається нас пан Роман Литвин із Вавилону Н. Й.— Шановний Пане Литвин, Святе Письмо описує втечу Каїна в далекі землі, але зовсім не каже, що в тих чужих сторонах Каїн знайшов собі жінку, але що там народився йому син, Енох. Он слова Буддя: **Вийшовши сперед Божого лиця, Каїн скитався по землі, де він замешкав на схід від раю. Пізнавши свою жону** (не що знайшов її там), **вона почала та породила Еноха** (4, 16-17).

Хто ж була жінка Каїна? Правдоподібно одна з його сестер, бо Бог був звелів людям заселювати землю. Не було інших людей, так Бог дозволив братам женитися з сестрами, поки рід людський не розмножився....

Коли ж уже було досить людей, Бог заборонив братам женитися з сестрами, як це видно з Мойсеєвого припису.

НОВІ НАЗНАЧЕННЯ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ

ВПреп. о. Г. Шишкович — ігуменом в Йорктон, Саск.

ВПреп. о. Дм. Гаврилюк — ігуменом в Айтуна, Саск.

ВПреп. о. С. Бахталовський, —ігуменом в Роблин, Ман.

ВПреп. о. І. Бала — ігуменом в Вотерфорд, Онт.

ВПреп. о. В. Краєвський — ігуменом в Ню-Арк, Зл. Д.

ВПреп. о. Гр. Шавель —ігуменом в Тиминс, Онт.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

...З нагоди ювилею 25-ліття Видавництва Голосу Спасителя желаю Вам Божого благословення, та якнайкращого успіху у Вашій праці. Допоможи Боже Вам діждатися 50-літного ювилею. Нехай Бог кріпить Вас на силах і здоров-лі, щоб Ви могли працювати на Христовій ниві Богові на славу та на добро нашого народу на многі й многі літа. З нагоди сего ювилею засилаю Вам маленький дар 2.00 на дру карську машину.

Василь Вівчар

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсв. Ізбавителя, Йорктон, Саск. Передплата на рік в Канаді $1.50—За границею Канади $1.75. Одно число 10ц. — Друкується за дозволом Церковної Влади.

THE REDEEMER'S VOICE—A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask. Subscription $1.50 per year in Canada—$1.75 Foreign. Single copy 10c. Advertising rates on application. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Рік 20, ч. 12 Грудень 1948

НЕПОРОЧНЕ ЗАЧАТТЯ МАРІЇ

о. Фр. Боский ЧНІ.

ВЕЛИКИЙ знак з'явився на небі. Цей чудесний знак—це Марія непорочно зачата.

Фра Анджеліко, славний монах-маляр Чину Отців Домініканів, хотів змалювати на полотні Божу Матір непорочну. Насамперед клякнув на молитву та довший час розважав над чудовою красотою Марії та просив у Бога світла й помочі, щоб міг якнайвірніше вималювати природними красками надприродні черти Пренепорочної Діви. Доперва тоді, на колінах і тремтячою рукою, розмалював образ Діви Марії. І хоч цей малюнок зворушаючо представляє непорочність Божої Матері, все ж таки, мимоволі, треба сказати: "Марія багато краща, як на малюнку!" Дійсно, людський ум негоден висказати непорочности Марії.

а) Непорочне Зачаття — це для Марії невимовна слава!

б) Воно подає нам високу науку.

а) Невимовна слава.—Усі ми родились "дітьми Божого гніву" через первородний гріх, що нам відобрав Божу приязнь і

підбив під ярмо диявола наслідком переступлення Адамом Божого заказу. Нема чоловіка в світі, що не двигав би ярма грішної жадоби й невіжества. Праведний Йов самий у св. Письмі відхає: "Боже, чого я Твій ворог?" Божий пророк Давид посеред сліз кличе: "У грісі мати моя породила мене."— Чи св. Апостол Павло не признає, що в собі відчуває постійне противенство тіла проти душі? Та він просив Бога, щоб його звільнив від цього. Пророк Єремія та Йоан Хреститель, хоч у своїм уроджені особлившими ласками Богом наділені, були зачаті в грісі. Словом, киньте оком на людство й всюди добачите лиш духовну тьму і грішне заплямлення у душах.

А в тій загальній духовній темноті, серед того загального грішного бруду, чи не видніється якась світла постать? Певно, Пречиста Діва із Наразету.

Бог порішив від віків, щоб Його Єдинородний Син стався чоловіком та народився з Непорочної Діви. Ця Діва, це Марія. Вона мусить своєю непорочністю перевищати чистоту ангелів. Марія мусить стерти голову пекольному противникові. Слід за тим, Вона не може бути ані на хвилинку в посіданні диявола гріхом, навіть гріхом первородним. Вона має направити все лихо, що його нам Єва своїм непослухом наробила. Чи Вона тоді не повинна своєю непорочністю перевищати ген далеко праведність Єви?

Помешкання мусить бути відповідне до стану, до гідности замешкуючого. Погляньте раз на пташину там у природі. З яким хистом ті пташки собі будують гніздо! Вони його десь на вижчім місці ставляють. По тім вони виложать середину чи вовною або якоюсь тепленькою матерією. Чому так? На те, щоб те болото зісохле, тверде, або та солома не скалічила їх молодих.

Якщо Бог уже з такою печаливістю для нерозумних птиць подбав про відповідне помешкання, то з більшим старанням приготовить Він гідне помешкання для свого Божого Сина при Його народженні.

Незадовго зійде на наш світ Сонце Правди, Христос. Щоби сонце світило повною своєю силою, мусить його попередити ясна, рання зоря. Щоби Сонце Божої правди, Христос, міг розкинути в світ лучі ясности своєї науки й тепло своєї любови, Бог Отець Йому приготовив гідне помешкання у непорочному лоні Пречистої Діви.

Захоплений блиском непорочности Марії, Дух Св. заздалегідь кликав: *"Вся прекрасна Ти, й нема ані пороку в Тобі."*

Її зачаття непорочне є чистим, святим. Це потверджує саме

Св. Письмо. Цю правду передали одноголосно св. Вітці Церковні та Святі. Це торжественно проголосив Папа Пій IX 8-го грудня, 1854 р., на загальну радість католицького світу і при оплесках всіх вірних.

Бути зачатий непорочно: це одиноκий привілей, яким Бог наділив покірну Марію. Цей привілей становить Марію подібну до Бога, що є совершенно чистим від віків,—ба навіть, що є самою чистотою. Від самого початку свого існування Марія є чистою. Водночас, Вона є звільнена від всякого нахилу до злого. Вивищена до такої святости, що до неї ніякий святий не чувся в силі стреміти продовж свого життя, до якої ніякий святий не дійшов ані не дійде при кінці свого життя.

б) Наука для нас.—Коли Бог собі вибрав матір, Він її не охоронив перед бідою, перед упокоренням, не звільнив її від закону терпінь, ані смерти. Однак, не стерпить, щоби знайшлася в ній найменша пляма гріху. Гріх, отщо Бог ненавидить. Бог не милиться! А ми помиляємось! Ми знаємо, ми в собі чуємо наслідки гріху. Все ж таки, не потрапимо при тім упокорятись. Навіть ми того нещасливого положення нашого єства не жалуємо. Вважаємо гріх більшим добром як любов Бога. Ми оплескуємо грішника, а висміваємо праведного.

Бог цінить ласку свою більше ніж богатства, почесті, все, що чоловік уважає цінним. Тих позірних дібр цього світу не подає своїй Матері. Але її наділює своєю ласкою. Тая ласка така гарна, чаруюча, що Божественне Слово покидає саме небо, щоб в Пречистій утробі Марії витворити собі помешкання.

Як цінимо й ми ласку? Чи ми не стали Божими дітьми? Усі інші титули, чи уродження, посілості, якими в світі ми могли би хвалитись, кінець кінцем є лиш порожні, проминаючі, небезпечні.

Порожні, бо ніяк від себе не в силі вчинити нас приємними Богові. Проминаючі: смерть прийде незадовго нам їх забрати. Небезпечні: бо дуже легко надуживати їх а так тяжко використати для добра нашої душі, так, що вони нас до того запровадять, щоб Богові зложити строгійший рахунок.

З яким старанням ми пильнуємо себе, щоб не стратити ту ласку? А коли гріх нам забрав той скарб, як глибоко відчуваємо тоді ту страту? Чи навпаки, страта земської марноти не вражає глибше як Божа ласка?

Марія від самої своєї молодости захищала Божий скарб у Божому, Єрусалимському Дому молитвою і вправами покути. А як сонце сходить на небі врано та вище й вище іде на небо-

зводі та розкидає в світ свої ясні-грiючі лучі,—так Марія Непорочно-зачата зійшовши на наш світ, все яснійші лучі святости й непорочности кидає на світ душі.

Наші часи.—У наших часах, повоєнних—і може передвоєнних, з'явився знову той чудесний знак на небі світу! Ніколи стільки як нині не говорили, не писали про Марію непорочно зачату. Безупинно відбуваються з'їзди на Її честь. Оттак: 1947 в Будапешті, в Угорщині 150,000 молоді. Вечером процесія зо світлом: 80,000 робітників. Кінцева відправа: 250,000 присутніх. У Португалії: 1947, 20,000 присутніх. В Канаді, Оттаві: 30,000 лямп вечером. До 200,000 присутніх. В Англії: проща, 2300 матерей.— Манчестер: неділя вервиці: 10,000 присутніх. Далі там: 130,000 присутніх— 7,000 св. Причастій.— Англія посвячена Марії Непорочній. Цього року в Злучених Державах: 2,000,000 зійшлися, щоб віддати честь Божій Матері.

О ТЕБІ РАДУЄТЬСЯ! О Маріє, весь світ радіє видом Твоєї непорочної краси. Ангели і люди!

І ми, Маріє, і ми радіємо захоплені Твоєю красотою. Дай нам колись оглядати Твою непорочну красоту у небі! Амінь.

Б. І. Антонич

TE DEUM

Для Тебе море грає осяйний, палкий псалом,
для Тебе вітер громові, лункі пісні співа,
для Тебе лютий буревій морським хвилює дном,
для Тебе шепотом шовковим шелестить трава.

Про Тебе ліс росказує чудову, дивну повість,
про Тебе вічно памятають незабудьки сині,
про Тебе сонце сповіщає полум'яну повість,
про Тебе янгол казку шепотить до вух дитині.

Для Тебе сяє золото стрімких високих бань,
для Тебе ладаном горять жемчужні вівтарі,
для Тебе сплачують поети слів надхненних дань,
для Тебе б'ють у срібні струни віщі гуслярі.

Про Тебе об'явління ждали крізь віки погани,
про Тебе нам говорить казка давніх літ тепер ще,
про Тебе думку носить навіть душогуб поганий,
про Тебе, добрий Боже, мріє кожне людське серце.

ДОРОГА ДО НОВОГО, КРАЩОГО, СПОКІЙНОГО ЖИТТЯ

о. Др. Іван Чинченко

> Усяку вітку в Мене, що плоду вона не приносить Він відтинає, але всяку вітку, що плід вона родить, общищає її, щоб рясніше родила. (Ів. 15, 2).

ЗАКІНЧИЛАСЯ друга світова війна. Европа в румовищах, згарищах. Багато сіл і містечок спалених. Зруйновано більшість великих міст. Мільйони людей втратили рідні кутки, рідні пристановища. Переселення народів, що його історія не знала—мільйони людей в розпуці, з риданням і простягненими до неба руками силою зброї, вигнані з рідних місцевостей. Під диреґентуру Кремля, поляки, чехи, словаки, серби і хорвати виганяли німців з їх уроджених місцевостей. Словаки зганяли мадярів, мадяри словаків. Москва виганяла з України поляків, поляки мечем і огнем проганяли з їх рідних, етноґрафічних та історичних земель. Розділено родини. Батько й мати не знають, де їх діти; син і донька не відають, де їх батьки. Сотні тисяч матерей за сльозами світа Божого не бачать.— Плаче, сумує за своїми діточками неодна матінка, благаючи Всевишнього, щоб хоч у сні побачити свого сина чи доньку, "Хоч одним оком, у маленьку щілочку, де вони, що з ними."

Не одна мати сохне з печалі, не знаючи, як молитися за свою дитину, чи благати Всевишнього, щоб заступив її дитині батька і матір, дарував щастя та здоров'я, чи благати, об "упокоїв душі їх ідіже праведнії упокоєваються." У багатьох передчасно голова посивіла, лице покрилося зморщинами.

Треба "міцно подумати" про прийдешній день, де б і завіщо дістати маленький шматочок хліба, а кришка масла, то це неоцінений скарб, золото в наших европейських, особливо в скитальській дійсності, це музей на рідкість.

В що взутися, в що одягтися?! Головні це питання сьогоднішнього дня. І це все в Европі. Це така неописана нужда в такій пребогатій, чи найбагатшій природними умовинами у

всьому світі, Україні. Це голод, нужда, сльози, тяжкі зідхнення в Югославії, Мадяршині, Польщі, Франції, де ще не так давно, бо в 1939-40 роках був великий добробут, високий життєвий рівень.

Людина зморена. Людина прагне спокою, а він не приходить. Людина прагне спокійного і людського життя, а воно і в перспективі не зявляється. З глибини роздертих болем душ чується благальний крик: *"Спокою... спокою... хліба... одяги..., взагалі нового, кращого життя!!!* А його нема і сумнівно, чи скоро воно прийде.

Де ж причина такого великого людського горя? Де ж ділося те заможне і спокійне життя?— Причина цього горя в самих людях.

Дуже багато людей забуло про той ґрунт, що родить те спокійне, щасливе, заможне життя. Цим ґрунтом є Господь. Щоб знов повернути те спокійне, заможне, радісне життя, треба і звертатися до Господа, бо тільки Він один зможе його (життя) знов нам завернути, знову нам його дарувати. Даремними будуть наші зусилля, якщо будемо надіятися, що ще нове, спокійне, заможне і щасливе життя дадуть люди із залі засідань З'єднених Націй, з Білого Дому чи із зал парляментарних засідань. "Не чекаймо що все, що так чоловік його потребує, особливо в зруйнованих Європі і Азії, воно звідти прийде. "Не надійтесь на можних, на людського сина, що в ньому спасіння нема!... Блаженні, кому його поміч—Бог Якова,, що надія його на Господа Бога його." Пс. 145, 3, 5).

Ось про що люди забули, ось чого люди зрозуміти не хотять! Ось і причина людських страждань.

Та правду треба сказати. Багато нинішніх християн відійшли від Господа так далеко, що їм залишилися тільки назва християнин і зовнішність, а зміст виповнений чимось іншим далеким і навіть ворожим Христові. Своїм життям вони стали просто поганами або й гіршими від поган. Багато людей вважають релігію за щось відстале, непотрібне. Багато людей навіть стидаються називати себе християнами. Багато людей, хоч ще і жевріє невеличка іскорка віри в Господа, проте вони стидаються виявити це. Юнак 15-18 років, учень 6-7 кляси ґімназії стидається своєї віри, своєї релігії, ✝ релігії взагалі. Той минимум християнських обовязків, як ранішня і вечірня молитва в багатьох пішли в забуття. На ріжні Богослуження в тім числі і на Службу Божу багато приходить принагідно. Це так коротенько про обовязки супроти Господа, а про обовязки супроти ближнього свого, про відносини людини до людини то

й говорити не доводиться. Людина людині вовком стала. Любов ближнього і добрі діла, правда і милосердя стали відносними поняттями.

Нещасні і засліплені люди! Це вже не люди, а живі трупи. Це вже ті галузки, що відпали від життєдайного пня дерева. Яка доля тих, що відломилися від дерева?—Засохнуть або струхлявіють або згниють! Оте чекає і тих людей, що відвернулися від Христа. Безвірки та недовірки, ті галузки, що відпали геть від живого дерева. І чи можуть ті люди надіятися, мріяти про спокійне, заможне і щасливе життя?

"Я виноград,— сказав Христос— "а ви наростi... Коли хто не буде в Мені перебувати, того відкинуть як виноградне галуззя і він зовяне, тай позбирають його і в вогонь вкинуть і згорить." (Ів. 15, 5-6).

Невже ці слова Відвічної Правди не справилися в житті? Невже ж світ надалі буде глухим і байдужим до цих слів Христового грізноно попередження.

Світ котиться в пропасть! Св. Церква, її видимий Голова, Святіший Отець Папа Римський, трагічним голосом голосить про це світові, але світ залишається глухий і байдужий на їх слова! Безвірки та недовірки не бачуть своєї загибелі! Навпаки думають, що це Церва доживає свої останні дні і тому... хватається за соломку! Сам Господь намагається врятувати світ. Сам Господь посилає Матінку Божу, але даремно!... Світ не хоче слухати Їх...

Згадати хоча б обявлення Матінки Божої в Ля Салєт, в Люрді, у Фатімі. Чого домагаються від світу Господь і Матінка Божа? *"Навернення до Господа Бога, навернення до Христа, покаяння, покаяння, покути, покути!"* Якщо не буде навернення, покаяння, покути—нещастя залле увесь світ!

Не будемо мати того нового, спокійного і щасливого життя, поки люди не стануть справжніми християнами, поки люди не навернуться до Бога, поки Христова Правда не запанує в їх душах. Оце дорога до нового, спокійного життя, оце перестрога для тих галузок, що перестали або перестають родити добрі плоди, оце умовина для тих галузок, що родять і щоб рясніше родили.

Так, все людство зруйнованої Европи й Азії, ба й усього світу прагне нового, кращого, спокійного життя. Це спокійне, нове життя прийде коли всі, як один або принаймні у переважаючій більшості припадемо до джерела життя, Самого Господа Нашого Ісуса Христа, коли докладемо всіх зусиль щоб стати справжні-

ми християнами. Коли ідеєю нашого життя стане ідея Христа, коли ідея Христова просякне наш розум, наше серце, все наше тіло. З імям Христа шлях до нового спокійного і щасливого життя.

Павло Тичина

СКОРБНА МАТИ

(Поет описує біль Божої Матері над знищеною Большевиками Україною)

Проходила по полю
Обніжками, межами.
Біль серце опромінив
Блискучими ножами!
Ідіте в Україну,
Заходьте в кожну хату—
Ачей вам там покажуть
Хоч тінь Його розпяту.
Не витримала суму,
Не витримала муки,
Упала на обніжок,
Хрестом розпявши руки.
Мадонно моя, Пренепорочна Маріє,
Прославлена в віках!
На наших самотніх вівтарях
Лиш вітер віє...
Пройди над нами з омофором,
Заридай над селом:—
Уже ми Тобі ані пісень, ні псалом
Не воспоем диким хором!

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЕВХАРИСТИЙНА ЖЕРТВА це ВІДНОВА ХРЕСНОЇ ЖЕРТВИ

ХРИСТОС учинив неодне добродійство людському родові. Стався чоловіком, навчав людей, страждав і помер за них на хресті. Голгофська смерть Богочоловіка це завершення Його любови до людей: *Ніхто не має більшої любови над ту, як хто своє життя віддає за своїх друзів.* (Ів. 15, 13).

Новозавітня Жертва

Всеж таки час був би затер або принаймні притемнив у людській памяті цей божественний вияв непонятної любови якщо б Христос не був глибоко закарбував його у людському серці, звеліви Апостолам і їхнім наслідникам відновляти Його смерть: *Робіть це на спомин про Мене!* (Лук. 22, 19).

Вірна Христовому Заповіту Католицька Церква відновляє сотками тисяч своїх Священиків гірку, жертовну смерть Спасителя. Кожен престіл, де відправляється Служба Божа, це живе представлення та безкровне відтворення кривавої смерти Спасителя на горі Голгофті.

Кожен престіл це містична Голгофта, де видніється закривавлений прапор нашого відкуплення, святий хрест, невичерпане джерело Божого милосердя, що різними ласками та благословеннями безперестанку збагачує християн, викликаючи в

палких душах одушевлений оклик вдячної любови: *Он Христос —розпята моя Любов!*

Під голим небом без помочі Священиків Христос відправив хресну Службу Божу. Всесвіт був його храмом, Христос Первосвящеником, закривавлений хрест престолом, пошарпане Тіло Спасителя приносом.— Великодня Пятниця розділила історію світу на період рабства і Божого синівства. Мало християн було при кривавій Жертві. Святий Іван, Преч. Діва та декілька побожних жінок. Може ми часом заздрощали їх щастю? Бодрімся! В католицьких святинях щоденно ця сама Жертва бувае відтворювана та відновлювана.— Як? Де?— На Службі Божій! *Служба Божа це містичне відновлення Страстей і смерти Спасителя.* Люблячий Спаситель на кожній Службі Божій дійсно жертвуе Небесному Отцеві своє Тіло та Кров. *Той самий Христос,*— твердить Тридентийський Собор— *що колись пожертвувався криваво на жертівнику Хреста, пробуває та безкровно жертвується на Службі Божій.*

Принос-жертва Служби Божої не вино та хліб, а Христос, що скриваеться під видами хліба та вина, як це твердить Тридентийський Собор: *Один і той самий принос хреста і Служби Божої* цебто Тіло та Кров Христа Господа. Сам Спаситель заявив на Тайній Вечері: *Це Моє Тіло, що за вас віддаеться! Оця Чаша—Новий Завіт у Моїй Крові, що за вас проливаеться.* (Лк. 22, 19-20).

На Службі Божій Христос містично жертвуеться своему Отцеві за нас, єднаючи небо з землею, як учинив криваво на Голгофті, бо *кожного разу, як споживаете цей хліб* (Пресвяту Евхаристію в Святому Причасті) *та пєте цю чашу, смерть Господню звіщаєте,* яку Священик відновляе на Службі Божій. (І Кор. 11, 26).

Християни завжди вбачали в Службі Божій відновлення смерти Ісуса Христа. Святий Кипріян, єпископ Картагіни (258), свічить: *Священик приносить в церкві ту саму жертву, що сам Христос колись приніс. . .*—А згодом продовжае: *Щоденно в часах гонень, як за спокою приносимо жертву, щоб вірні могли приготовитися стати жертвами через мученичу смерть.*

Служба Божа невідлучна від Хресної Жертви, що надае їй сили та вартости. На хресті Христос помер фізично, на освяченням хліба та вина гейби вбивають Спасителя, зображаючи розлуку Спасителевої душі від тіла на Голгофті, бо

Свя:щеник не вимовляе власним іменем, а в імя Ісуса слова Освящення.

Тому Плятелій зве освячені види хліба та вина містичним *убиттям і пожертвованням Спасителя.*

Отець Матвій Кравлер відправляв у Парижі Службу Божу. Між присутніми був один масон безбожник, що погірдливо споглядав на престіл. В часі освячення побожний нарід припав навколішки. Безвірок стояв дальше; нараз дивне зворушення обгорнуло його. Приклякнув, схопив голову в руки та став хлипати мов мала дитина. По Службі Божій пішов за Священиком до захристії.— Отче, промовив крізь сльози, що ви робили?—Відправляв Службу Божу!—спокійно відказав Священик.—Ні, Отче, наставав недовірок. Я бачив на престолі якогось закривавленого чоловіка, що сумовито споглядав на мене!—Це Ісус Христос, пояснив Священик, що на Службі Божій відновляе свої Страсті та Смерть!— То в вас завжди Великодня Пятниця?—спитався здивований недовірок.—Так, відповів о. Кравлер, бо кожна Служба Божа відновляе Смерть Спасителя на Голгофті! Як Христос своєю смертю на Голгофті прославив Бога, подякував Йому за всі ласки потрібні людям і при тім надолужив за всі гріхи людства, так і Служба Божа допомагае немічним людям гідно прославляти Бога, дякувати Йому за отримані ласки, випрошувати потрібні благодаті та належно надолужувати за щоденні, навіть тяжкі, провини.

Святий Єроним каже: *Одніська Служба Божа більше звеличуе Бога ніж найкращі чесноти всіх Святих на землі й Анголів у небі.*— Тридентийський Собор доповняе слова святого Вчителя, додаючи: *Нехай буде виклятий, хто твердить, що Служба Божа це тільки похвальна та подячна жертва, а не надолужна, якої невільно жертвувати за живих і померлих, за гріхи, за надолуження та за всякі потреби.*

Великий Господь і дуже прославлений і безконечна його велич! (Пс. 144, 3).— Чим люди зможуть прославити безконечного Бога?—*Чашу спасення прийму та ввізву,* прославляючи, *Господнє йменння!* (Пс. 115, 13).

Сам Господь заявляе, що Евхаристийна Жертва вповні задовольняе його велич: *Від сходу до заходу*—по всьому світі—*звеличане моє йменння поміж народами, бо всюди приносять мойому йменню чисту,* непорочну, Евхаристийну *Жертву!* (Мал. 1, П.)

Ця Новозавітня, Евхаристийна Жертва звеличуе Бога біль-

ще ніж небо, земля, Святі та Анголи небесні, ба й сама Цариця неба, Преч. Діва Марія, бо Христос миліший Богові ніж цілий всесвіт.

Ув аді душі надолужують Богові за гріх Службою Божою, що святий Климент Олександрійський зве *Жертвою примирення*, опираючись на словах Божественного Спасителя: *Це Моя Кров, що проливається за багатьох на відпущення гріхів.* (Мт. 26, 27, 8).

Ця відкупна Жертва усмирює Божий гнів, розброює Божу справедливість, спонукуючи Господа змилосердитися над грішником, бо на кожній Службі Божій Христос кличе до свого Отця, заступаючись за грішниками, як колись благав із хреста змилосердитися та простити своїм розпинателям: *Отче, прости їм, бо не знають, що роблять.* (Лк. 23, 34). Прости, Отче, засліпленому грішникові чи грішниці, бо введені пристрастю та дияволом не розуміють, як тяжко зневажають тебе своїми гріхами!

Чи Бог міг би метати громами, як Христос жертвує за беззаконників свою пресвяту Кров, кличучи: Отче, пробач, бо в надолуження за їх гріхи жертвую Тобі свої Страсті!— Святий Віяней говорив: *Служба Божа виднює прощення в Божої справедливости!*— Святий Кипріян додає: *Служба Божа—це лік на наші хвороби та цілопалення, щоб надолужити за провини!*— Святий Анзельм: *Служба Божа перевищає всяку молитву, щоб прощати гріхи та кари!*— Тридентийський Собор: *Служба Божа усмиряє Бога та виднює ласку покаяння.*

Гріхи заливають світ гірше ніж за часів Ноя, Божі вороги шаліють у пянливому безбожництві, а кар Божих не видно!— Чому?— Христос щоденно усмиряє гнів свойого Отця загніваного на людей і на народи відновленням своїх Страстей на наших престолах, бо щоденно 350,000 католицьких Священиків по всьому світі містично відновляють Христову Смерть на кожній Службі Божій!

Бідні, немічні люди потребують Божої ласки, щоб устоятися проти зла та спокус диявола. Служба Божа виєднює їм всі потрібні ласки, бо *жертва це найкраща молитва,* каже кард. Велярмин.—Чи Небесний Отець зміг би нам щось відмовити, як Ісус пожертвує Йому свої Страсті, рани, заслуги, кров, послух, любов і смерть?— Ні, бо Сам Божественний Спаситель врочисто заявив: *Я знаю, що Ти завжди вислухаєш Мене!* (Ів. 11, 42).

Святий Альфонс не вагається твердити: "Якщо в часі Служби Божої не отримаємо якоїсь ласки, так трудно буде випросити її в Бога колінде!"— А згодом додає: "Бог скоріше на Службі Божій аніж колінде вислухує наші молитви, бо Первосвященик Христос скріпляє їх. На Службі Божій Христос засідає на троні ласк, уділяючи помочі в усіх потребах! І Анголи на Службі Божій моляться за нас, роблячи миліші Богові наші молитви!"

Служба Божа це невичарпане джерело ласк для відкуплених людей. *Я дякую моїому Богові за вас,* святий Павло пише до Коринтян, *бо ви всім збагатилися в Ньому,* якщо тільки використаєте Новозавітню Жертву, побожно слухаючи її! (І Кор. 1, 4).— Тому святий Тома Аквінський твердить: "Всі ласки та дари, що отримуємо з Божих рук, походять з Страстей і Смерти Ісуса Христа, що відновляються на Службі Божій.—Служба Божа вділяє ласку опертися лихим гадкам, нищить гріхи, здавляє тілесні порухи, скріпляє душу проти ворогів, нищить простительні гріхи, очищує, управеднює серце, вділяє сили діяти добро, відсильнює чистоту, спотужнює палкість любови, помагає перемагати труднощі, сповняє душу всякими чеснотами!"

Святий Віяней: "Служба Божа це найсильніше благання, що перевищує всі молитви, добрі діла, вмертвлення. Вона нехибно виєднює душам чого попросять у Бога!"

Преп. Іван Мантуанський: "Жаден язик негоден вичислити ласк, привілеїв і користей, що виєднують собі душі, слухаючи Службу Божу в стані освятної ласки!"

Святий Єроним: "Господь уділяє на Службі Божій чого б ми не попросили Його, ба й подає чого не просимо, хоч конечне воно нам!"

ПРИКАЗКИ ДЛЯ НАУЧКИ

На похвалу жінкам: Два жиди та дві бабі, як прийдуть до міста, то перекричать чоловіків двіста!

Батькам: Не той батько дитини, хто сплодить, а хто до розуму доводить!

Гнівливим: Гнів—лиха порада.

Гордуватим дівчатам: Не родися вродливою, а родися щасливою.

Гарячковим нервусам: Заки втнеш, змір! Заки стрілиш, ціль! Заки скажеш, зваж, бо пожалуеш нераз!

Учитель: Івасю, як маю написати твоє імя?
Івась: Пане професоре, візьміть перо та й напишіть!

Запізно Розкрились Очі...

Вол. Стасюк

ДВА роки перед останньою воєнною завірюхою переходив я селом Заривинці біля Бучача. Проживали там вбогі та багаті селяни, звичайно більше вбогих аніж багатих. Ніч запала мене в дорозі. Поступив я до якогось господаря на нічліг. Мав він 20 моргів поля, одну дочку та маленького синка. На мій привіт: *Слава Ісусу Христу:* відповів: *Добрий вечір!*

На нічліг не прийняв мене, ба й ще зачав лаяти, що волочуся по світі: Такого волокицтва нема в Совітській Україні. Там порядок, там свобода, там праця, там життя! Тільки жий і будь!—говорив, захлистуючись.— Хіба вам тут зле? Маєте немалий маєток, добрі діти, здоровя! Чого вам іще забагаєтьсяся? — Совітських порядків! — відказав розгарячений ґазда. Тут годі вижити! Ляхам дай, дітям дай, попові дай, а де взяти? В радянській державі нема подібних клопотів. Там даси державі десятину, й тебе світ цілий не обходить! Там ні богів, ні панів, ні попів!—верещав на всі заставки. Я встав, бо годі було слухати подібних нісенітниць. Прощаючись, він промовив до мене навідхідне: І в нас іще так буде! Не бійтеся й ми діждемося свого раю! І для нашого села ще засяє радянська свобода!

Я вхопив шапку та в ноги з хати. Заходжу до другого господаря, що саме засідав до вечері зо своєю сімєю та попрохав мене до стола. При вечері розповів мені, що його сусід вчора вернувся з тюрми, бо був замордував власну матір. Опісля пояснив, що згаданий сусід це зажертий большевик зведений червоними аґентами, що швендяються по селах і підготовляють комуністичну революцію в Західній Україні.

Старенький господар і вся його сімя були дуже побожні, хоч цілими днями тяжко працювали на шматок хліба. Молились перед і по їді, молилися всі разом перед спанням. Чутно було, що Бог мешкав у цій скромненькій хатині.

Вранці я щиро подякував господарям за нічліг і пішов своєю дорогою, порівнюючи в душі двох господарів: Багатого комуніста з бідним християнином. Один щасливий, бо має Бога в серці навіть посеред тяженької праці, другий невдоволений, хоч усього в нього подостатком!

Проминуло два роки. Я знову припадково проходив через Заривинці. Поступив до знайомого господаря, з яким колись вечеряв. Але Заривинці змінилися до непізнання! Це вже не спокійне бучацьке село; це революційне муравлище, в якім верховодить знайомий нам мативбийник. Нема ляхів. Прийшли большевики визволяти західніх братів від останнього коня та корови!

Колишній большевик став головою сільради, промовляє на всіх мітінґах, вихваляє радянську свободу, викрикує: Хай живе батько Сталін! Хай живе світова революція!— В неділю тутешні жидки з большевицьким шумовинням викрикувало проти Христа, як у церкві старенький о. Парох відправляв Службу Божу. Вечорами лунають большевицькі, московські пісні: *Широкая страна моя радная! Я второй такой страни не знаю, где так вольно дишит чолавек!*— Все те кінчається оклепаним большевицьким лизунством на честь батюшки Сталіна, кровожадного кремлінського вампіра!

Найбільше ж активний наш старий большевик. Ніде його не брак. Захвалює всюди большевицьку волю та порядки: Ми вільні! Ніхто з нас не здирає шкури! Ніхто не тягне нас до церкви!— Їв, пив, гуляв, святкував революцію та появу волі, зганяв людей на мітінґи, видавав енкаведистам своїх ворогів, засилав на Сибір кого забажав, бо вподобавши собі молодого енкаведиста, віддав за нього свою нещасну одиначку, хвалячись, що за шлюб заплатив тільки три рублі, бо не священик, а якийсь жидок вінчав її.

Проминуло декілька місяців гулящого життя для одушевленого голови сільради. Він всевладно панував у селі немов маленький Сталін, від якого отримав ордер Леніна за свою колишню та теперішню діяльність.

Гуляв, роскошувався большевицьким раєм! Не завважив бідолаха, що його зірка стала погасати. Червоні визволителі спостерегли, що голова сільради це першорядний лінюх з великим язиком.

Большевики звеліли йому зігнати все село. Люди зійшлися мов на заріз, прочуваючи щось недобре. Нараз заїзджають червоні тягарові авта. Виділяють селян на Сибір. Велять і нашому комуністові станути поміж засудженцями. Йому в го-

лові закрутилося, як почув подібний приказ. Та ж він інших висилав на Сибір! Був певний, що йому не стрінеться подібна доля.—Не хотів перейти до засуджених. Два енкавудисти загнали його туди кольбами. Присутній зять не боронив тестя, бо так водиться в Советах. Боронити засуджених рівняється контрреволюції, що вважається непрощенним гріхом проти народу!

Перепуджений голова сільради зразу німо плакав, а потім промовив до зібраних співсельчан: Панове, простіть мені провини проти громади!— З гурту почувся глумливий голос: Маєш тепер свободу!— А якийсь другий підходив: Зможеш собі доволі гуляти по сибірських просторах!—

Бідолаха замовк. Але як рушила засуджена валка, щераз закликав: "Мати моя, мати, за тебе Бог мене тяжко карає!— Маю непрощенні гріхи перед Господом!— Нещасний я! Ось діждався большевицької свободи!"

о. Павло Штокалко

НЕПОРОЧНА

На сірих хмарах ранок забілівся
Немов воскресла з ночі ясна мрія
Я з думкою про Тебе зо сну підвівся
Хвала, Тобі, хвала Аве Марія!
Кивоте Завіта! Пречиста Маріе!
Не золото, срібло я в дарі несу,
А пісні сердешні, моя Ти надіє,
Що людям голосять нетлінну красу.
Ті пісні, Маріе, Пречистая Мати,
У дарі покірнім від мене прийми!
І ласк преобильних, росу благодати
На край наш, Маріе, всещедро зішли!
О, Ти, що в найприкрішій хвилі
Ведеш усіх до Свого Сина,
Моя Провіднице єдина,
Вкажи мету моїм дорогам,
Моїм стражданням і тривогам!

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

ЦЕБТО РОЗВАЖАННЯ ПРО ВІЧНІ ПРАВДИ
СВ. АЛЬФОНС ЛІГУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

XI-е Розважання: ВАРТІСТЬ ЧАСУ

Сину, зберігай час! (Сир. 4, 23).

СИНУ, каже Святий Дух, пильно бережи час, бо це найцінніша річ і найбільший дар, що Бог може за життя подати людині. Навіть пагани відали вартість часу. Сенека твердив, що нема цінностей, що рівнялися б часові: *Неможливо купити часу!*— Святі куди краще відали вартість часу. Святий Вернардин Сієнський говорив, що одна хвилина часу вартує стільки, скільки вартує Бог, бо чоловік може одним актом скрухи чи любови здобути Божу ласку та вічну славу. *В короткому часі людина годна здобути ласку та славу. Бог стільки вартує, скільки вартує час, бо здобуваємо Бога добре використаним часом.*

Час, це скарб, що єдино в житті подибується. Нема його по смерті ні в пеклі, ні в небі. Брак часу це причина плачу проклятих у пеклі: *Ах, колиб подали нам годинку часу!* Все дали б за одну годину, коли б то могли зарадити своїй руїні, але не матимуть її ніколи! Нема у небі плачу. Якщо б проте Святі могли плакати, так єдино ридали б за змарнованим у житті часом, коли то могли запевнити собі більшу славу, а тепер уже не дістануть його. Якась венедиктинська черниця зявилася в славі одній особі та сказала, що почувалася вповні задоволена. Якщо б проте могла ще чогось бажати, то хіба вернутися до життя і страждати, щоб вислужити собі більшу славу. Наприкінці заявила, що радо терпіла б свою передсмертню, болючу хворобу аж до кінця світу, аби тільки здобути славу, що відповідає відмовленню одного *Богородице Діво.*

Мій брате, куди діваєш час? Чому відкладаєш назавтра, що сьогодні можеш вчинити? Подумай, не твій уже минулий час! Не твій і майбутній! Маєш тільки теперішній час, щоб чини-

ти добро. *Нещасний,* остерігає нас Святий Вернард, *чом покладаєшся на майбутнє гейби Отець віддав час у твої руки!* (38 проп.)— Святий Августин: *Маєш день? Та ж не маєш години!*— Як можеш обіцювати собі завтрішній день, коли не відаєш, чи матимеш іще годинку життя? Тому Свята Тереса тягне висновок і каже: Лякайся чихо померти, якщо ти сьогодні неприготований вмирати!

II. Нема нічого ціннішого ніж час. Люди ж нічого так недоцінюють, нічим так не погорджують як часом. Святий Вернард плаче над цим: *Немає нічого ціннішого над час, але й нічого більше погорженого!* (Преп. до Школ.)— Опісля додає: *Минають дні спасіння, й ніхто не поміркує, що минулий день не вернеться ніколи!*— Он грач тратить на гри дні та ночі. Спитаєшся: Що робиш?— Він відповідає: Маю час! Нещасні засліпленці прогайновують стільки днів, що не вернуться ніколи!

Погорджений часу! Світовики будуть гаряче бажати тебе при смерті. Хотітимуть одного року, одного місяця, одного дня, але не дістануть. Оттоді почують: *Нема вже більше часу!* —Скільки тоді кожен з них дав би за тиждень, за одніську годину часу, щоб краще поладнати порахунки сумління? Конаючий віддав би все своє майно, каже святий Лаврентій Юстиніян, за одну годину часу: *За годинку віддав би майно, почесті, роскоші* (Про самітню життя, 10 гл.).— Але не дадуть йому цієї годинки.— Нуже, виходьте, кидайте цю землю, промовить священик, бо нема вже часу! *Християнська душе, рушай з цього світу!*

Пророк упоминає нас памятати про Бога та здобувати його ласку, поки бракне світла: *Спогадай свойого Творця перше ніж затьмариться сонце та місяць!* (Сир. 12, 2).— Як тяжко подорожному на серці, коли зауважить, що зблудив, а тут уже смеркло й не можна завернутися? Отак буде мучитися при смерті, хто багато літ прожив у світі, а не використав їх для Бога. *Надходить ніч, коли ніхто не зможе діяти!* (Ів. 9, 4). Смерть буде його ніччю. Не потрапить більш нічого вдіяти. *Призвав проти мене час!* (Плачі: 1, 15). Тоді сумління пригадає, скільки мав часу й зужив його на шкоду душі. Нагадає Божі поклики, ласки, що їх не хотів використати. Накінець світовик зобачить, як замкнеться дорога до будьякого доброго діла.—Тому закличе посеред плачу: Я був божевільний! Затрачений часу, змарноване моє життя! Пропалі роки, коли я міг стати святим, а не стався, й тепер не час на це! Пощо цих скарг і зідхань, як он-он замкнеться сцена, погасне лямпа, й

конаючий наблизиться до важливої хвилини, від якої залежить вічність?

III. *Ходіть, поки маєте світло!* (Ів. 12, 39).—За життя треба ступати Господньою дорогою, поки маємо світло, бо при смерті світло погасне. Не пора тоді готовитися до смерти, треба вже бути готовий! Будьте готові!— При смерті не можна нічого вчинити. Зроблене, що зроблено!— Ах, Боже, як хтось намагався б знайти добрих адвокатів, виложити суддям свої права, позискати їхню прихильність, якщо б довідався, що внедовзі порішиться справа його життя чи всього майна?—Що ж ми робимо? Ми певні, що незабаром—повсякчас можливе— порішиться найважніша наша справа, вічне спасіння, а всетаки тратимо час!

Дехто скаже: Я ще молодий. Опісля служитиму Богові.— Знайте, кажу їм, як це подає Євангелія, Бог прокляв фігове дерево, що подибав без овочів, хоча й не був тоді час плодів: *Не була пора на фіги!* (Мр. 11, 13).— Отак Ісус Христос бажав зазначити, що повсякчас, хоча б і молодості, чоловік мусить приносити плоди добрих діл, йначе проклянуть його, і не родитиме плодів повік! *Щоб більше ніхто не їв твого плоду повіки!*— Отак Спаситель промовив до цього дерева. Отак проклинає того, хто покликаний опирається. Дивне! Все життя наше видається дияволові, закоротке, щоб спокушувати нас, чому й не тратить ні хвилинки: *Диявол зійшов до вас з великою лютістю, знаючи, що короткий в нього час.* (Апок. 12, 12).— Воріг не тратить часу, щоб погубити нас; чи ж ми мали б тратити, щоб спасти себе?

Інший відказує: Що ж злого я роблю?— Боже, хіба не лихе воно витрачувати час на забави, на безкорисні для душі розмови? Хіба Бог дав час, щоб тратити його? Ні, каже Святий Дух: *Не марнуй частини доброго дня!* (Сир. 14, 14). Робітники, про яких згадує святий Матвій, не робили нічого злого, а тільки тратили час. Пан винниці зганив їх за це! *Чого тут стоїте цілий день безробітні?* (Мт. 20, 6).— В день суду Ісус зажадає звіту за всяке пусте слово. Уважай за страчений час, що його не використав для Бога! *Подумай, що прогайнував ти час, коли не думав про Бога!*—каже святий Вернард. (Кол. 8 гл.) — Чому й упоминає нас Господь: *Рішуче чини, що годна вчинити твоя рука, бо не буде діла, ні рації в підземеллі, куди спішишся.* (Сир. 9, 10). Кармелітська черниця, преп. Іванна від Пресвятої Тройці, казала, що слова *завтра* нема в житті Святих. Подибується воно в житті грішників, що, розмовляючи: *Завтра, завтра:* опиняються в обличчі смерти.

Ось тепер догідний час! (2 Кор. 6, 2). —*Не закам'янюйте своїх сердець, як сьогодні почуєте Господній голос!* (Пс. 94, 89). Бог сьогодні кличе тебе чинити добро. Чини його сьогодні, бо завтра може забракне часу або може Бог перестане кликати!

Намагайся за прикладом царя Єзихії оплакувати через решту життя час, що вжив ти на своє нещастя, щоб зневажати Бога: *В гіркості своєї душі передумаю всі свої літа.* (Іс. 38, 15). Бог продовжає тобі життя, щоб відробив страчений час: *Викупуючи час, лукаві бо дні.* (Еф. 6, 16).—Святий Анзельм коментує: *Відкупляєш час, як чиниш, що занедбав був учинити.*— Святий Єроним каже про святого Павла, що хоч був послідний покликанням на апостола, всетаки заслугами став він перший поміж апостолами через те, що вчинив, як Господь покликав його: *Павло послідній у порядку, перший у заслугах, бо більше ніж інші натрудився.*— Коли б уже не йшло про що інше, так думаймо, що кожної хвилини можемо здобути більше вічних дібр. Як спішився б, яко б дано тобі здобути стільки землі, скільки перейдеш за один день або стільки грошей, скільки годен ти перечислити за один день? Чи гайнуватимеш час, хоч можеш здобути в кожній хвилині вічні скарби? Не кажи, що зможеш виконати завтра, що годен сьогодні вчинити, бо це сьогодні пропаде для тебе і вже більше не вернеться. Святий Франциск Борхія звертався духом до Бога, як інші балакали. Не знав тому, що відповісти, як питалися про його погляд на обговорену справу. На упімнення відказав: *Волію уходити за тупоумного ніж тратити час!*

ПОЧУВАННЯ та МОЛИТВА

Ні, мій Боже, не хочу більше тратити часу, що милосердно вділяєш мені. Мав би я вже безкорисно плакати в пеклі. Дякую, що зберіг мені життя. Для тебе одного бажаю прожити решту життя. Я ридав би безнадійно та безкорисно, коли б тепер був у пеклі. Хочу плакати над завданими тобі зневагами, бо пророк запевняє мене, що простиш, як заплачу: *Плачучи, не будеш плакати, бо в милосерді помилує тебе.* (Іс. 30, 19).— Я вже не міг би любити тебе, якщо б був у пеклі. Тепер же люблю та сподіюся завжди любити Тебе. Не міг би просити ласк, як був би в пеклі. Тепер же чую, як кажеш: *Просіть, і отримаєте!*— Боже моєї душі, благаю двох ласк, бо ще годен благати їх в Тебе: Дай мені ласку витривати в добрім і любити Тебе. Зрештою чини, що Тобі подобається! Мій Ісусе, поможи поручатися Тобі всю решту мого життя: Господи, помагай мені! Господи, зжалься надо мною! Не дозволь образити, подай ласку любити Тебе!

Мати моя, Маріє, виєднай мені ласку завжди поручатися Богові та благати в нього витривалости і святої любови!

ЩОДЕННЕ ЖИТТЯ СВЯТІШОГО ОТЦЯ ПАПИ РИМСЬКОГО

Крім неділь і свят Святіший Отець переводить кожний день в такий спосіб:

6 година вранці встає.

Від 6.30 до 7.30 цілу годину духовне розважання.

7.30 відправляє Службу Божу.

8 година рано: сніданок, який складається з кави і сухого хліба.

Від 8.30 до 3-ої години пополудні авдієнції-послухання визначних церковних урядників, як кардинала-секретаря стану; секретарів поодиноких конгрегацій, папських нунціїв з різних частей світа, епископів, амбасадорів і висланників чужих держав. Приватні авдієнції, коли приходять одиниці або делегації з кількох осіб. Прилюдні авдієнції, де чекає сто або й більше залежно від величини салі. В тому часі Святіший Отець перечитує лише важніші листи. Треба знати, що він отримує кожного дня триста тисяч листів зі всіх країн цілого світу.

3 година пополудні: обід, який складається зі зупи, мяса, ярини, овочів, деколи сира. Кухнею заряджують монахи Чина Отців Францішканів.

4 година: переглядає важніші документи, потім читає часописи.

Від 5 до 6-ої години: одногодинний прохід в городі.

6 година: дальші приватні авдієнції.

8 година: вечера, складається з омлету і овочів.

Від 9 до 10 години: молиться в каплиці.

Від 10 до 12 години: читає книжки в бібліотеці. Опівночі йде на спочинок.

З цього бачимо, що Святіший Отець провадить дуже трудяще життя, особливо, коли візьмемо під увагу його поважний вік.

Чого Я Навчився Від „Свідків Єгови“

(БАЙБЕЛНИКІВ)

Написав А. Д.

(III.—Продовження)

Мій гість відїхав та в мене полишилися його книжки, а кромі того уважали мене Свідки Єгови за свойого, їм прихильного, тому, що сподівалися мене до себе перетягнути, тому розуміється не давали мені спокою, а все хтось з них заглядав до моєї хати. Пару разів, я тим не інтересувався, одначе одного дня рішив я знов спитати того апостола, щоб мені таки дав відповідь на те питання, яке я вже був поставив їхньому досвідченому проповідникові, а він не вмів на нього відповісти. Нащо—кажу йому—я маю читати ті книжки, що ви мені подарували, наколи ви не потрафите дати відповіти на те питання, яке я поставив тому пару днів вашому старшому проповідникові? Та яке питання ви йому поставили ни яке він негоден вам відповісти?— Не знаю, чи взагалі є таке питання з Біблії на яке Свідок Єгови не потрафивби відповісти! То будьте такі добрі—кажу йому—та скажіть мені щиро, отверто, нащо ви свідки Єгови викинули цілих сім книг з Біблії? Доки не дістану відповіди на те питання, не можу зовсім про нічого більше з вами серіозно балакати. Н. пр. нема у вас першої та другої книги Маккавеїв, нема книги Товит, нема книги Премудрости Соломона. Викидаючи ті книги Свідки Єгови:

1) Заперечують тим самим Новий Завіт, відкидають самого Христа, тому, що Христос й Апостоли признавали ті книги, які Свідки Єгови відкидають. Христос признавав ті книги, які ви, що себе називаєте Свідками Єгови їх викинули з вашої Біблії. Кожна з тих книг Старого Завіту знаходить своє потвердження у Новому Завіті, а коли ви відкидаєте їх то перечите, не признаєте Нового Завіту.

Порівняймо н. пр. книгу Премудрости глава 13, стих 1 і Послання св. Апостола Павла до Римлян глава 1, стих 19.

Порівняймо книгу Премудрости глава 7, стих 26 та Послання до Євреїв глава 1, стих 3.

Порівняймо рівнож книгу Юдит глава 8, стих 14, з Посланням св. Апостола Павла до Коринтян, глава 2, стих. 10.

Можна порівняти другу книгу Маккавеїв глава 6, стих. 18-27, з Посланням до Євреїв глава 11, стих 34.

Я ще порівняю книгу Товита, глава 12, стих 15 з Діянням Апостолів глава 8 стих 2.

Те саме можемо вчинити порівнюючи книгу Премудрости Ісуса сина Сирахова глава 5, стих 13, та послання св. Якова глава 1, стих 19.

Ту саму книгу Премудрости Ісуса сина Сирахова глава 51, стих 23-30, можемо порівняти з Євангелією св. Матея глава 11, стих 27-30.

Христос й Апостоли не лише знали про ті книги, які ви відкинули, але й їх вживали, мали перед очима. Чи тоді коли ті книги були добрі, пожиточні для Христа, та для його Апостолів, ті книги малиб бути недобрі для вас, Свідків Єгови? Чому отже ви їх не маєте у своїй Біблії? Нащо ви їх викинули? Чи ви мудрійші, як Христос й Апостоли? Чи можете мені на це відповісти? На це якраз чекаю.

2) Ви перечите історію:

Старинні малюнки з другого століття представляють нам н. пр. ту історію, як Товія подорожує в товаристві Архангела Рафаїла. Про ту подію оповідає книга Товит, а ви її не маєте.

Ті самі старинні малюнки представляють нам образ Юдити, а у вашій Біблії нема ні одного стиха про побожну Юдит.

Деякі старинні мальовила представляють пророка Даниїла в ямі львів, а ви те оповідання викинули зо своєї Біблії. Чи маю ще більше давати таких прикладів?

Якщо знаходяться старинні мальовила, що нам пригадують про Товію, про Юдит, то це очевидний знак, що люди знали, читали й розуміється шанували ті книги, в яких ці оповідання знаходяться. А ви Свідкли Єгови чому не затримали тих книг, лиш повикидали те все?

3) Історія нам говорить ось що:

В Картаґіні в Африці 419 р. зїхалося на Собор 218 Епископів з усеї Африки, Італії, та Іспанії. Там вони признали вже в 419 р. ті всі книги, які нині признає Католицька Церква за автентичні, за такі, що написані підо впливом самого св. Духа, в яких нема нічого злого, хибного й котрі то всі мають шанувати. Те саме сказали Епископи зібрані передше на Соборі в

Гіпоні 393 р. та на Соборі Картагінським 397 р. Вже тоді всі приймали ті книги св. Письма, які нині мають католики, тільки Свідки Єгови не годні чомусьто їх приняти. Чи отже одиноко Свідки Єгови бачуть правду, а всі прочі нічого не знають? Ясно отже, що Свідки Єгови погорджують історією, погорджують тим, що шанували давні християни. Чого властиво тримаються Свідки Єгови, в що вони еще вірять? Тому питаюся ще раз торжественно дати мені відповідь на оце питання:

ЧОМУ СВІДКИ ЄГОВИ ВИКИНУЛИ ЗО СВОЄЇ БІБЛІЇ ПІЛИХСІМ КНИГ СТАРОГО ЗАВІТУ? ЧОМУ ВОНИ НЕ ПРИЙМАЮТЬ ТОГО, ЩО ПРИЙМАЛИ ХРИСТОС, АПОСТОЛИ, ТА ДАВНІ ХРИСТІЯНИ?

—Того ми негодні вияснити— сказав Свідок Єгови— бо ми віримо й учимо того що навчали та вірили Россел та Рутерфорд. Те, що вони сказали для нас є святе. Приймаємо за святе те все, що нам сказали ті два. Вони й тільки вони є тою основою на якій опираємося.

Бачу, отже, що ви опираєтеся на дуже слабенькому фундаменті, коли вірите таким двом пройдисвітам, якими були Россел та Рутерфорд. Чому мавби хтось опирати свою науку на словах тих таких людей, яких життя не тільки не було праведне, але навіть не відповідало тому, чого вимагаємо від звичайних людей. Чи ви можете ще говорити про Россела та про Рутерфорда, як про чесних людей? Таж ми трошки знаємо дещо з їхнього життя. Як можна говорити, що Бог потвердив їхні слова? Чи бажаєте нам говорити неправду в очі?

Як отже бачу, ви негодні відповідати на моє питання, а покликуєтеся на повагу таких людей, які зовсім не мають найменшого авторитету. Фундамент на якому опирається ваша наука зовсім хибний, слабий, а навіть нечесний. Нащо мені придасться отже читати вашу літературу? Самі знаєте якнайкраще, що наколи ви не признаєте цілого Св. Письма, а дальше наколи ви покликуєтеся на Россела та Рутерфорда, як на таких, що мають сказати послідне слово в справах віри, то вся та писанина, яку носите, та ширите поміж народом не має найменшої вартости. Чи думаєте, що розумна людина те все ще може читати? Що ми можемо ще довідатися від якогось там Россела чи там Рутерфорда, яких життя було гірше від життя звичайних людей? Чи Бог їх вибрав? Чи те, що вони голосять слова Божі? Такої літератури нема інтересу читати, бо там нема основи на якій можнаб опертися. Знаю одного чоловіка, який почав був читати ту вашу літературу та мусів її заперестати тому, що знайшов у ній такі речі, яких ще

дотепер ще ніхто не писав. Здається мені, що він там знайшов, що вся релігія це витвір Сатани на погубу людей. Бачите того, я ще сам не читав, але чував від людей, які починали те все читати, та потім з відразою від того відвернулися, тому, що з тої літератури віє духом Сатани. Ви чомусь дуже часто пишете про Сатану, про знищення, про страшні речі, а те все не подобається людям. Казали мені другі, що в тих письмах така ненависть до ріжних релігій, що аж страшно подумати. Що ви на це?

—О, та ви ліпше зробите, каже мені Свідок Єгови,— наколи не будете того всього слухати, а самі потрохи переконаєтеся, та самі дещо прочитаєте. Якось я вже зроблю, лиш полиште мене в спокою.— Тим разом вдалося мені позбутися непрошеного гостя з хати.

Тимчасом я думав над тим, як то властиво маю довідатися, що вчать ті нові пророки: чи читати те все, що вони мені приносили, чи що робити. В тій їх літературі людина нічого не зрозуміє, бо то полова зо січкою: Безупину про Сатану, Ґоґа, Амаргедона, Антихриста, та ще гірші річи. Всетаки бажав я пізнати, що вчать ті нові пророки. Це вдалося мені й то легко —а про це вам розкажу в наступнім числі.

(Далі буде).

НЕ ГНІВАЙСЯ НА БЛИЖНЬОГО!

Гнів це велике зло, бо веде до сварки, бійки... Христос заказує гніватися та ворогувати. Велить прощати все, що моглоб викликати гнів, приказує негайно помиритися з ближнім, інакше наша молитва не зможе подобатися Богові та виеднати нам Його благословення.

"Ви чули, що сказано стародавнім Юдеям: Не вбивай, а хто вбе, на того буде суд.—А Я кажу вам, що кожний, хто гнівається на свого брата, підпадає судові. А хто скаже на свого брата: рака (виродок, підлий): підпадає верховному судові. А хто скаже "дурний" підпадає вогненній геенні.— Тому, коли приносиш до вівтаря свій дар, і тут пригадаєш собі, що твій брат (ближній) має щось на тебе, полиши тут свій дар перед жертівником, піди, помирися перше зо своїм братом, і тоді вертайся та приноси свій дар у жертву". (Мат. 5, 21-24).

ТРИ ШЛЯХИ

М. Мох

ТРИ шляхи перед нами розляглися. Перший—це шлях наших п'яти змислів, шлях наших гонів. Другий—то шлях сумніву, шлях зневіри. Третій—то шлях віри в царство Христове.

Перший із тих шляхів доведе нас звичайно до шпитального ліжка, або в кращім випадку до жебрачої торби. Другий шлях веде нас до темної безвіри, ненависти й пекла. Третій шлях веде до благородства людини й до вічної цілі: блаженного щастя з єдиним буттям, єдиним добром, єдиною правдою—Господом Ісусом Христом.

— — —

Дорога операція.

У славній санаторії Сітена в Мільвокі ЗДПА. умирав відомий американський мільйонер Міллер Тав. Нездужав на серце і кожної хвилі сподівалися, що серце перестане битися. А тимчасом не надіхав іще був його син і наслідник. Мільйонер просив-благав лікарів, щоб продовжили бодай трохи його життя, бо він конечно мусить розмовитися ще з сином; від тієї розмови залежить дальший добрий хід його інтересів, які перейдуть у руки сина. Тільки один лікар найшовся, що обіцяв продовжити штучно биття серця мільйонера. При допомозі впорскувань у серце і електричної струї цьому лікареві справді вдалося втримати на кілька годин при житті мільйонера і той успів іще розмовитися зо своїм сином. За операцію взяв цей лікар сто тисяч долярів. Стільки вартували для цього зісвітченого чоловіка кілька годин його доземного життя. А що ж тоді будуть варті кілька хвилин часу, потрібних для покаяння грішникові перед смертю?!...

— — —

Не зволікайте!

Я мав товариша, Андрія, що жив весело й ніяк не думав каятися. Все говорив: "Я ще маю час. Перед смертю розбуджу в собі совершенний жаль, а що такий жаль змиває всі гріхи, то таки піду до неба." В листопаді 1918 року Андрій ішов

вулицею Львова. В тій хвилині надлетіла шрапнеля і вдарила в поблизький будинок. Розрив відбив цеглину з муру, й Андрій поцілений рикошетом повалився на землю. Взяли хлопця до шпиталю і вдалося його відратувати. Коли я по тій пригоді стрінув Андрія, зараз спитав його: "А, що? Розбудив ти собі досконалий жаль?"— "Ой, ні, не було часу"— якось розгублено відповів мені Андрій...

Так, не кождий знайде сто тисяч долярів, не кождий знайде відповідного лікаря і не кождий знайде час перед смертю на покаяння. Ждати до останньої хвилини—це, хто знає, чи не буде гріх проти св. Духа, який не проститься ні в цьому, ні в тому житті.

— — —

Клим.

Мав я товариша Клима. 1918 року був він приділений до альбанського фронту. А що там було тоді зовсім спокійно, то Клим приїхав до Львова здавати матуру. Повчився трохи, більше погуляв із "веселими" дівчатами, сів до матури, а що був старшиною, то, очевидно, здав. Залишився йому ще тиждень відпустки. Саме був тоді великопісний час і починалися в нас реколекції. Климові було цього "забагато". Попрощався зо мною, бо—мовив,— "Їду назад, тут у вас тепер дуже нудно." Я стримував його, вмовляв побути ще цей тиждень у Львові. Дарма! "Нудно." Поїхав Клим назад до Альбанії. До двох тижнів прийшла вістка до родини, що Клима вбила якась невідома куля.

Це все події дійсно взяті з життя. Не пишемо їх для пустого моралізування. Всетаки варто над ними дещо застановитися кому треба...

ПРАЦЮЙ ДЛЯ НЕБА!

Глянь на дрібненьку мурашку, яка вона працьовита, невсипуща, як пильно й запопадливо збирає вона собі в літі те все, що їй на зиму потрібне. Так і ти, християнине, добрими ділами, молитвою, постом та милостинею збирай собі на цім світі скарби Божої ласки, що тебе будуть веселити всю безконечну вічність! (Святий Августин).

Передсмертна Сповідь Жовніра

(З книжки Р. Ґаелля: Священики на полях боротьби)

Ще діялось в одному з полевих шпиталів в часі світової війни. Привезли багато ранених, між ними був один смертельно пострілений. Недавно Бога зневажав і кпив собі з релігії. В обличчу вічности споважнів і затривожився долею своєї душі. Давно, дуже давно сповідався! А ту треба прощатися з життям.

—Сестро, попросіть мені священика! Священика?! Монахиня глядить на вмираючого, ковтаючи сльози. Опановує її страшна тривога супроти цієї нещасної душі.

Священика! Всі на фронті. Може увечері вернуться. Але цей ранений до того часу не дочекає.

Сестра похиляєсь над ним, говорить йому о жалю, але не може спинити сліз і плаче на голос:

—Боже! Нема священика для цих бідних умираючих дітей!

На сусідному ліжку жовнір чує її щалощі і кличе:

—Сестро... там... в куті салі... є священик.

Священик? Є ту священик? —Є, але дуже ранений, обі ноги потороцені, а також пострілений в груди і рамя; ми оба разом вийдем. Він дав мені розрішення...

І одним пальцем, який йому на руці лишився, показав, де лежить священик.

Побігла монахиня, перед ліжком затрималася, її руки опадають, а той жест говорить о великім розчаруванні.

То він!

Надія розвіваєсь. Бідний молодий священик лежить ту ще від рана. Неможливо в тім тілі обудити життя. Ще не вмер, але близький смерти! Недавно лікар оглядав і сказав:

—Нічого йому не поможу, все скінчене... І ці понурі слова ще гомонять в ухах сестри. Зникає послідна надія. Все скінчене! А тамтой вичікує духовної помочі й не отримає її!

Тоді сестра, віруючи в те, що неможливе, а що деколи за Божою ласкою здійснюєсь, підійшла ближче і заговорила:

—Прошу отця... прошу отця... Якої то надприродної сили нераз Бог уділяє вірі! Очі вмираючого отвираються. Монахиня ще раз повторяє просьбу тамтого другого:

—Один нещасливий вмираючий просить о розрішення.

Так тихенько, що ледве можна відгадати слово, яке приймає величне завдання на порозі смерти, шепотить священик:

—Занесіть мене...

Чотирьох санітарів піднесли ліжко і уникаючи потрясень, що моглиби приспішити кінець, мало-помалу, заносять священика до того, що на нього чекає.

Несений має замкнені очі. Сестра не знає, чи то не несуть вже мерця...

—Ту, каже монахиня. Наближіть голову до голови...

Священик отворив очі і виразно сказав:

—Зближися сину... спішімся... час наглить...

Сестра відступила. Зачалася сповідь. Із завмираючих уст виходять слова. Оба спішаться; над ними смерть перечислює хвилі. На блідих лицях якесь проміння, що ніби походить з невидимого огнища.

Розрішення.

Священик скупляєся. Решітка життя, яка в ньому тремтить, добуваєсь з глибини душі, тліючої в майже мертвому тілі. В послідному зусиллі хоче випростуватися, щоби над навернением піднести благословлячу руку, символ відпущення провин. Але руки непорушна, обезвладнена омлінням, що параліжує члени.

Тоді священик благаючим поглядом кличе сестру:

—Сестро, прошу піднести мою руку. На ліжках піднеслися ранені жовніри, щоби побачити те, чого вони ще ніколи не були свідками.

Санітарі вклякнули, переняті величчю Божої справи. Очі всіх звернулися на цих двох умираючих, яких душі жиють і діють в драмі, яка відбуваєсь між небом і землею.

Побожна, дрожачими руками, бере Сестра з пошаною руку священика і підносить понад умираючим жовніром:

—Господь Наш Ісус Христос да простить...

Голос завмирає на устах. Але відрух волі опановує ослаблення і з уст апостола з трудом виходять слова, ледве чутні:

"Аз разрішаю тя от всіх гріхов твоїх во імя Отца і Сина і Святого Духа Амінь"...

Тишина. Монахиня глядить на обох через заслону своїх

сліз.

Кілька хвилин чекав, а потім, відчуваючи, що рука священика стає тяжча, а тіло зимне, розуміє, що вже все скінчилося: діло найвищої посвяти—і життя.

Два зідхання злились в одне, звістили кінець двох естъ, одночасно догоряючих. В одній хвилі і священик і той, котрого він з Богом помирив, віддали духа.

У віддалі гуділи гармати.

Оба жовніри відійшли разом.

Сестра сплела їх руки і сполучила їх пальці вязанням вервиці.

о. М. О.

ЗГІРШЕННЯ

Згіршення—це один із найбільших гріхів. Сам Божественний Спаситель грозить гіршителям і гіршителькам, що злими розмовами, модами, піснями, жартами поширюють гріх у світі: "Горе тій людині, через яку приходить згіршення!" (Мат. 18, 7). Гіршитель чи гіршителька це та заражена особа, що поширює заразу поміж людьми. Святий Августин уважає гіршителів за проклятих: "Погубив ти якусь душу згіршенням, так занапастив і свою власну!"

Побожний юнак, Павло, стоваришився з одним зіпсутим товаришем. Злі розмови та лихий приклад так зіпсували Павла, що став згіршенням для цілого села. Даремно мати сльозами намагалася завернути сина з пропащої дороги, марно силкувалися приятелі спамятати його.—Згодом Павло тяжко захворів. Священик старався помирити його з Богом. Даремні зусилля! Павло відповідав на всякі виводи священика: Мої гріхи завеликі! Неодну душу я струнув до пекла своїми згіршеннями. Христос не прийме мене до неба, бо я погубив багато душ, за які Він помер! Я йду до пекла. Горе ж тому, хто згіршив мене!— Відвернувся до стіни та помер у розпуці!

МЕДАЛИК

о. Петро Романишин

СОНЦЕ пражило немилосердно. На небі не було ані хмаринки. Довкруги так спокійно, що навіть один листочок не ворохнувся на двох каштанах, що росли біля хати.

Був полудень—гарячий липневий день.

На веранді біля головного шляху тарахкотіла машина до шиття. Це мати шила сорочку своїому мужеві, що стояв при війську десь в Ходорові. Біля матері сиділо на східках веранди двоє діточок: старший біловолосий хлопчик і молодша, з ясною мов янголятко головкою, сестричка. Її голубі, вдумливі очі нагадували сині блавати, що цвіли в житах.

Поміж них положила мати миску гарячого капусняку на обід і два великі пироги з ягід. Діти, покушавши трохи капусняку, не хотіли його їсти і бавилися лижками, хляпаючи одне одного.

—Чому не їсте, а тільки бацькаєте ложками?—спиталася мати.

—Не добрий, квасний,—відповіла ясноволоса Олюся.

Здалека, від сторони Львова почувся ритмічний стукіт людських кроків, який чимраз то більш дужчав. На шляху показалася курява, що піднялась високо понад піхотинцями.

Це відступали Українські Січові Стрільці по тяжких боях зпідо Львова на схід. Через короткий час відділ зближився до села. Їхні перевтомлені лиця були вкриті густою курявою рідної землі.

Старшина дав приказ "Наспочинь!", бо сонце пражила все дужче й дужче.

Біля веранди під каштанами посідали два стрільці і поскидали тяжкі наплечники. Вони були зовсім вичерпані в довгих, нерівних боях, змучені далекими маршами та голодом.

Зголоднілими очима вони гляділи на двоє діточок, що бавилися капусняком, а вони вже два дні не їли теплої страви.

Це запримітила Олюся і подала правому із них миску з капусняком і попросила їсти, а Петрусь за приміром сестрички дав другому стрільцеві обидва пироги з ягід.

Втихло тарахкотання машини та між матірю і стрільцями нав'язалася сердешна розмова.

—Йди Олюсю і принеси баняк із капусняком та нагодуй жовнірів, а ти, Петрусю, принеси з комори хліба, масла та сира; може хтось і вашого тата також нагодує в дорозі,—сказала мати.

Правий стрілець відозвався до матері: "В мене також є жінка і двоє діточок, а дівчинка така сама як ваша."

Його очі заєдно гляділи в янгольське лице Олюсі і по запорошеному лиці покотилися сльози і впали на землю.

Від підійшов до дівчинки, поцілував її маленьке чоло, зняв із своєї шиї срібний медалик Божої Матері і завісив його на шиї Олюсі.

—Ось це тобі на пам'ятку від стрільця за твоє добре серце,—зворушливо промовив вояк.

Петрусь приніс із комори хліб, масло і сир. Мати покраяла на рівні часті і вложила в наплечники стрільців. Олюся все гляділа втішена то на медалик то на маму то на стрільця.

—Мамо, а чи тато також має таке вбрання і такий баґнет як вони—спитався хлопчик.

—Так, має,—відповіла мати.

—А я також хотівби мати як вони,—просив Петрусь.

— — —

Сурмач затрубів на збірку, стрільці повставали, попращались із матірю та дітьми і помашерували струнокою лавою в дальшу дорогу.

Діти й мати вибігли на пращання і довго гляділи за стрільцями, махаючи руками, аж доки на довгому шляху слід за ними не загинув.

Помандрували... а за ними й час трийцяти років... Не стало ясноволосої Олюсі із синіми як блавати очима, не стало матері, що шила сорочку, а може й стрільця не стало. Порох рідної землі й час трийцяти років закрив їх навіки! Остався лишень срібний медалик і на ньому Божа Мати.

ДОБРІ ДІЛА

Яка користь, браття мої, коли хто каже, що має віру, а добрих діл не має? Чи може віра спасти його? Бо як тіло без душі мертве, так теж і віра без добрих діл мертва. (Лист Ап. Якова 2, 14 і 26).

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

DECEMBER, 1948

The Story of the Deportations from Ukraine

By WALTER DUSHNYK

Reprinted from his book, "Death and Devastation on the Curzon Line."

1. MYSTERIES AND BLUNDERS ABOUT THE CURZON LINE

1. *If Lord Curzon had known...*

IN 1943, when Soviet Russia suddenly became a loving member of the international family of free and democratic nations, the American and British papers were deluged with "information" about a vague and undefined Polish-Soviet frontier, which was commonly referred to as the "Curzon Line." A great number of American and British "expert" writers, professors and professional diplomats blindly accepted the Soviet claim to the White Ruthenian territories east of the so-called Curzon Line, which from 1920 to 1939 had belonged to Poland. Soviet Russia's claim, however, was based on a fictitious and historically false pretension.

In 1920 a British statesman by the name of Lord Curzon arbitrarly suggested that a line, running from the Narew River in Northern Poland down to the San River and the Carpathian Mountains, become a permanent Polish-Soviet political boundary. Furthermore, it was implied that the territories east of the same line were part of Czarist Russia prior to 1914.

Former U. S. Ambassador to Poland, Arthur Bliss Lane, gives the following explanation of the origin of the Curzon Line:

"Based on a provisional line fixed for administration purposes by the Paris Peace Conference on December 8, 1919, it extended from the Polish-Lithuanian frontier along the Niemen River to Grodno, through Brest-Litovsk, and thence along the Bug River to the forder Russian-Austrian boundary, or northern frontier of Eastern Galicia, which had not yet been formally incorporated into the Polish state. When Lord Curzon, in a note dated July 11, 1920, to the Soviet Government, described the proposed armistice line between the Poles and the Russians, he unilaterally extended the line of December 8, 1919, to the Czechoslovak frontier, running to the east of Przemysl and to the

west of Lwow" (*I Saw Poland Betrayed*, p. 35).

This statement, however, requires some elaboration. The origin of the Curzon Line has no connection whatsoever with the Soviet state. It came into the diplomatic dictionary as early as the spring of 1919, when the Supreme Council of the Allied Powers was debating the status of Eastern Galicia, then in a state of war between the Poles and Ukrainians. A special commission on Polish Affairs was created and under the chairmanship of Lord Curzon worked out a plan for settling the future of Eastern Galicia.

The commission drew up two alternative frontier lines. Line A, running east of Przemysl and west of Lviv, was proposed as the boundary line between the Polish state proper and an autonomous Ukrainian Eastern Galicia, which, the Poles hoped, would be under the suzerainty of Poland. Line B, on the other hand, farther to the east, left of Lviv and Drohobych with its oil fields to Poland, and was recommended in the event Eastern Galicia be divided between Poland and an independent Western Ukrainian (Galician) state. It was not anticipated, however, that Eastern Galicia would fall into the hands of the Bolsheviks, whom the Allies—namely Great Britain and France—were trying to wipe out in Russia. The Supreme Council of the Allied Powers accepted the proposed line (Line A), in general, as a "demarcation line" on December 8, 1919, when the Ukrainians were ousted by the numerically and technically superior Polish troops.

During the Polish-Soviet war in 1920 the proposed demarcation line of December 8, 1919, became associated with the name of Lord Curzon, inasmuch as the latter had taken part in the Polish-Soviet peace negotiations. In the meantime Poland and Soviet Russia came to an agreement and signed a peace treaty in March, 1921 which resulted in the establishment of a new Polish-Soviet boundary line, and which existed until September, 1939.

But whatever the Ukrainians had against the pre-1939 government of Poland, they knew Soviet or German sovereignty to be even more undesirable. When the war broke out in 1939, most of them felt that a time of extreme hardship and political persecution would descend upon the whole of Ukraine. Few, if any, entertained the illusion that the occupation of that part of their soil by Germans or Soviets would bring any amelioration of their political and social status.

2. *"The Molotov-Ribbentrop Line"*

On September 17, 1939, the Soviet troops crossed the Polish-Soviet frontier and in a few days occupied what was known as the ethnic non-Polish territories, inhabited for the most part by Ukrainians and White Ruthenians. According to the Soviet-German pact of August 23, 1939 the Soviets laid claim to these territories on the basis that the Ukrainians and White Ruthenians should be re-united with their brothers in Soviet Ukraine and Soviet White Ruthenia (Byelorussia). The Germans, who wanted to buy Soviet "Neutrality at any cost, readily agreed to the so-called "Molotov-Ribbentrop Line," which ran approximately along the same line delineated by Lord Curzon in 1919; it extended from the Polish-Lithuanian frontier to the Carpathian Mountains. Thus most of the Ukrainians came under the Soviet dictatorship. The million who lived west of that line, namely in the regions of Lemkivschyna and Kholm (western part) remained under Nazi rule.

The period from September 17, 1939 to June 21, 1941, known as the first occupation of Western Ukraine, has gone down in Ukrainian history as one of the periods of greatest suffering. Mass deportations combined with outright executions terrorized the entire population. Members of co-operative societies and leaders of social and cultural groups were executed at random or exiled into the depths of the Soviet Union. More than 750,000 Ukrainians were either killed outright or deported to slave labor camps in Soviet Russia.

When the Germans attacked the Soviet Union in June, 1941, the Russians decided to exterminate the Ukrainians in Eastern Galicia and Volhynia totally. Soviet troops and NKVD detachments massacred Ukrainians by the thousands, and the prisons of Lviv, Tarnopol, Drohobych, Stryj, Boryslav and others were littered with dead and dying bodies.

Soon after their occupation, the Nazis began an energetic campaign to recruit all available labor for German agriculture and industry. When the Nazis mistakenly became sure of a victory over Soviet Russia, they introduced the *Schrecklichkeit* policy in the Ukraine. In answer, thousands of young Ukrainians went underground to form the powerful Ukrainian Insurgent Army (the UPA), which fought the Nazis to the last day of their stay in Ukraine. The same underground movement waged an implacable war against Soviet Russian occupation of Ukraine and communist partisans, hoping to establish a free and independent Ukraine at the end of the war.

3. *The Yalta Aftermath*

The main importance of the Yalta capitulation does not lie in the ceding of the Ukrainian and White Ruthenian territories, which were formerly part of Poland to Soviet Russia, but, instead, in the human tragedy which is glibly called the "transfer of population."

When the Allies, especially the United States and Great Britain, agreed to the Soviet demand to occupy half of Poland and all of the Baltic States, they automatically sanctioned the brutal and inhuman treatment of populations meted out by the Russian totalitarians. In simple truth, they could not, and apparently never will, understand the Russian mind. The French Jacobins, known for their ruthlessness, used to say to their compatriots: *Sois mon frere, ou je te tue!* (Be my brother, or I will kill you!) Yet the record indicates that these Jacobins were mere babes compared to the Russian Bolsheviks.

As early as 1944 the Soviets, immediately after occupying a good part of Poland, began their work of mass deportation and "resettlement." The Poles were to be sent westward to the "new" Poland, and the Ukrainians, White Ruthenians and Lithuanians found west of the Curzon Line, were to go eastward. According to the Soviets and their Warsaw puppets, it was to be an entirely voluntary affair. Yet the transfer was identical with Hitler's tactics when he occupied Poland in 1939, at which time Ukrainians were forcibly being exchanged for Germans in the USSR.

With the final defeat of Germany and the end of hostilities, the entire European East was in a state of bitter war against the Soviets. Powerful underground armies in Poland, Ukraine and the Baltic States waged a desparate struggle for survival, fighting the ruthless deportations by the Soviet government. Yet, the Western world,

overwhelmed by its recent victory over Germany and Japan, paid scant attention to the plight of these people whom the Russians had earmarked for complete extermination.

4. People Who Refuse Russian Slavery

When the Polish-Soviet frontier was definitely agreed upon in 1945 following the Yalta Conference, there were still some 1,200,000 Ukrainians living west of the new boundary. They inhabited the western parts of the former Polish provinces of Przemysl (Lemkivschyna in the South), Lublin, Kholm, Polisia and Pidliasia in the north. It is true that at the beginning the Soviet government did request from its Warsaw puppets simply that all Ukrainians be sent east of the new frontier on a "voluntary basis." Accordingly the Soviet propaganda machine went into motion: several Soviet repatriation commissions were dispatched to the Ukrainian towns and villages in order to convince the people that if they would go to Soviet Ukraine voluntarily, the Soviet government would grant them farms and machinery free of charge. The intelligentsia, such as teachers, dentists, lawyers, engineers, doctors and other professional men were "invited" especially to come and help rebuild the Soviet fatherland.

The determination not to leave their ancestral land developed to such a degree that by the close of 1945 the Ukrainian underground resistance movement numbered some 100,000 to 120,000 well equipped and highly disciplined fighting men. Entire districts and towns were in their hands; the authority of the Ukrainian Insurgent Army (the UPA) was felt not only in the Carpathian Mountains, but as far as the woody and marshy regions of Volhynia and Polisia (the Pripet Marshes). Finally, when units of Marshal Malinovsky's Second Army were returning eastward from the war in Germany, thousands of Ukrainians serving in the ranks seized the opportunity to desert the Soviet ranks and join the Ukrainian nationalist partisans, who fought not only Stalin's regime but his Polish henchmen in Warsaw as well.

The Soviet government experienced great difficulty in combatting the underground. When the Ukrainians west of the Curzon Line did not respond to Soviet and Polish appeals to join their brother Ukrainians in "the happiest country in the world," the Soviet government adopted the drastic policy of forcibly deporting all Ukrainians from what now is Poland.

To execute this move the Warsaw government was told to muster the entire police force at its disposal, namely, the Polish Army, the MO (Citizens' Militia), the NBW or the Corps of Internal Security and finally the Polish NKVD, UB. Although these forces were composed of Poles, the command was, for the most part, in Russian hands.

It may be noted here that in presenting the brutalities and horrors perpetrated by the "new" Poland upon the Ukrainian population, we have no intention of assigning the responsibility to the Polish people for these acts. We know that after all the Poles themselves are merely slaves of the Soviet state. We know that the Warsaw government which ordered the whole sale massacre of the Ukrainians is not a truly representative government of the Polish people, but a satellite puppet instead, which takes its orders always and solely from Moscow.

(To be continued).

Divine Nourishment

By Rt. Rev. P. M.H. Wynhoven

IN the Catholic church of Boxmeer, a country town in Holland, there is a white linen cloth that is bloodstained It is the blood of our Lord Jesus Christ. How did this precious relic come into the possession of this little conntry church?

One night, about 260 years ago, the people of this rural community were awakened by the frightened lowing of cattle. The farmers whose lands lay in that neighborhood went out with lanterns to see what was disturbing the kine at this unusual time. They came to one meadow where the animals were standing together, restless, staring, big-eyed, at a pond. The men noticed a mysterious light over the water. They approached cautiously, and consulted with each other as to the probable cause. The suggestion that the sheen came from burning swamp gas was rejected, because there was no flame. Coming closer still, they noticed, afloat in the center of the pool, a piece of stained white cloth which seemed to shed the mysterious light. It was dragged out, examined, and found to be a bloodstained piece of linen used during the holy sacrifice of the Mass. Next morning, it was brought to the pastor of the church, who identified it as belonging to his altar. He called in his two assistant priests, to see if they could give any explanation. One of them broke down and confessed in sobs that, the day before, while saying Mass, after the consecration of the bread and wine into the body and blood of Our Lord, he had doubted the real presence of Christ right there before him on the altar; at the time of his doubt, the white wine in the chalice, changed by the words of consecration into the blood of of Christ, began to bubble, became blood-red, and spilled over on the corporal. In his consternation, the priest, after Mass, hid the cloth, until he had a chance to steal out into the pastures to destroy the evidence of his shame by wrapping and tying the cloth around a stone and throwing it into the pond.

Such a happening as this, well attcsed as it is, would cause the agnostic of today to smile and dip into his bag of physical explanations. He cannot be fooled, as the cows were that night. Of course, cows cannot see subleties, only very plain facts. This is one of the striking differences between an agnostic and a cow.

There are various and conflicting opinions among non-Catholics about the Eucharist, or, as they generally term it, the Lord's Supper. Even as far back as the sixteenth century, according to Christopher Rasperger, there were already 200 different Protestant views about it. This mass of opinion may be divided into two distinct classes—the one maintaining that Christ is not present in the Eucharist, the other conceding His presence but making it depend on the faith of the recipient. Con-

trary to both classes, the Catholic Church teaches that Christ becomes present by the power of His own words, spoken by the priest at the consecration of the Mass, and that He is received by all in Holy Communion, independent of personal disposition—with this essential difference, however, that the just receive Him unto life eternal, and the wicked, those in the state of mortal sin, unto their own condemnation.

There is no article of the Catholic faith which rests on stronger Biblical evidence than the doctrine of the real presence of Christ in the Eucharist. If you will carefully read and analyze Christ's words on the subject, in John 6: 48-70 (King James Version), you cannot come to any other conclusion than that He meant exactly what He stated and did not speak figuratively, meaning by the "eating of His flesh" only believing in His doctrine. The Jews who listened to Him on that occasion said: "How can this man give us His flesh to eat?" Many of His disciples, when they had heard this, said: "This is an hard saying; who can bear it?" "From that time on, many of His disciples went back, and walked no more with Him." Then Jesus said to the twelve: "Will you also go away?"

Jesus knowingly repelled the Jews by His insistence that people, in order to have life, must eat His real flesh and blood, which He promised He would give to mankind by the institution of the Blessed Sacrament. He thereby made some of His disciples leave Him for good. He even challenged His twelve Apostles, but Peter answered in their name: "Lord, to whom shall we go? Thou hast the words of eternal life. We have believed, and have known, that Thou art the Christ, the Son of God."

Our Lord repeatedly comes back to the truth of this mystery, in several other passages of the Gospels, so as not to leave any doubt concerning the literal meaning of His words on the subject, always emphasizing that it really is His flesh and blood which we receive in Holy Communion.

Therefore, Catholics are not idolatrous and superstitious because they believe in the real presence, body and blood, soul and divinity, of Our Lord in the Holy Eucharist. They base their faith in this on the following logical argumentations: The Church teaches that Christ instituted this Sacrament at the Last Supper, as promised and predicted by Him; Christ is Truth Personified, hence, He cannot deceive; Christ is God, therefore omnipotent; Christ had repeatedly and emphatically declared that His words should be understood literally.

It is true that the Holy Eucharist is a mystery. We cannot comprehend how a morsel of bread can become the great Creator of heaven and earth, but we must take Christ's word for it. After all, humanly speaking, this is not foolish, for daily we believe things which we do not understand, but we give our credence because we trust people and have confidence in them. Why should we not trust Our Lord in this matter? If He were asking us to believe something that was harmful and hurtful, we might be tempted to argue ourselves out of it. But here He gives us something that is denied to the angels in heaven, and still, poor, sinful, ignorant man must object, must find all kinds of doubtful arguments against a plain, unequivocal divine statement.

The Devil's Fall Was The Greatest In All History

By Rt. Rev. Msgr. Arthur J. Sawkins

LOSER IN BATTLE AGAINST GOD, SATAN CHOSE MAN AS HIS VICTIM

CONSIDERING what we now know about the nature and marvelous powers of the angels, how did some them ever come to fall? How could any angel fall? How could any sort of allurement deflect them from their path?

Dom Vonier, Benedictine Abbot and scholar, tells us: "As spirits, they could never do anything by halves... the whole energy of their intellect and will would be given to every one of their movements in the ethical order... A spirit could choose a wrong end, but he could not choose it with any less than the whole impetuosity of his nature". From this we must conclude that if he did fall, he would fall completely, irrevocably, and he would never turn back.

"The History of the Devil," therefore, begins with the fall of the angels. What then was the trial of the angels? That is a secret which God has not revealed. Some thinkers have supposed the cause of their fall was an unbridled delight in themselves, in their talents, their dignity, their beauty—a great pride, expressed in the boast, "I will be like to the most High" (Isaias 14: 14).

Another possible cause might have been a spirit of independence and self-sufficiency, an impatience of all authority and restraint, an attitude of defiance and revolt expressed in the cry, "Non serviam—I will not serve!"

Again it has been surmised that the revolt was connected with the coming incarnation of the Son of God; that the angels were required to recognize the Second Divine Person in His human nature, and to pay Him homage; and that, seeing the Divinity in a form so much inferior to their own, they refused to humble themselves.

A Brief But Terrible Battle

Whatever the trial was, it was a test of their spiritual powers of mind and will; and therefore their sin, although not so degrading as some that man is capable of, would be far more grave and damnable. We must recall again than an angel does not reconsider, does not have a change of mind, and therefore does not repent. Consequently, there would be and could be no second chance for him. He would ask no pardon, he would be promised no redeemer. That one sin would settle his fate forever. And that high spirit in his terrible fall would draw many others down with him to the bottomless pit.

The Holy Bible describes it as a battle. It was a wonderful battle, brief but terrible, for it was fought with the understanding and the will

of the giants, with the powerful death-ray of truth against the poison gas of blasphemy.

We may imagine Lucifer as proclaiming his great defiance: Unjust is God in raising the human nature above the angelic nature. I am the most exalted and beautiful of the angels, and the triumph belongs to me. It is I who am to place my throne above the stars, and who shall be like unto the Most High. I will subject myself to no one of an inferior nature, and I will not consent that anyone shall be greater than I."

But the battle-cry of St. Michael the Archangel was invincible enough to hurl the proud giant out of heaven like a flash of lightening: "Who is like unto God!"

St. John in the final book of the Bible (Apocalypse 12: 7-9) describes it thus: "And there was a great battle in heaven; Michael and his angels fought with the dragon, and the dragon fought and his angels: And they prevailed not; neither was their place found any more in heaven. And that great dragon was cast out, that old serpent, who is called the devil and Satan, who seduceth the whole world; and he was cast unto the earth, and his angels were thrown down with him."

Isaias the great prophet exclaims: "How art thou fallen from heaven, O Lucifer, who didst rise in the morning! how art thou fallen to the earth, that didst wound the nations? And thou saidst in thy heart... I will exalt my throne above the stars of God, I will sit in the mountain of the covenant, in the sides of the north. I will ascend above the height of the clouds; I will be like the most High. But yet thou shalt be brought down to hell, into the depth of the pit" (Isaias 12: 12-15).

And the Apostle St. Jude says: (1:6) "The angels who kept not their principality, but forsook their own habitation, he hath reserved unto darkness in everlasting chains, unto the judgment of the great day." Our Lord Himself puts it all into one terrific sentence: "I saw Satan like lightning falling from heaven" (Luke 10: 18). Thus began the long History of the Devil, the saddest and most colossal disaster of all the ages.

From the Highest to Lowest Place

To our slow, plodding way of thinking, this great trial, and struggle, and fall appear as taking up time. But the philosophers tell us that all of it must have occurred in the flash of an instant.

The change, instantaneous though it was, can be called nothing less than stupendous. The glorious Star of the Morning became the Angel of the Bottomless Pit—the accuser of his brethren, the slanderer, the traducer, the deceiver, the disturber, the agitator, the archenemy of the supernatural, the destroyer of divine grace. Where would he find a victim to destroy? Not God: God was beyond his power. Not St. Michael and the angels of heaven; they were now far out of his reach. Not the demons: the demons like himself were immortal and indestructible. But they would follow his leadership, even though they hated him as he hated them. Where could he wreak his vengeance?

He had not long to wait. Almost immediately it became clear to him what the Most High had planned. The places vacated in heaven were not to remain vacant. They were to be occupied again, not by angels, but by another creature inferior to them. If anything could infuriate Satan more than the shame of his own fate, it was the

contemplation of this plan. Without hesitation he made his own plan. He would set forth to ruin the work of God. He would never give up. He would carry it on from the day of Adam to the day of Christ, and from the coming of Christ, to the coming of Antichrist. Lucifer means the Light-bearer, but Satan means the Enemy. Having chosen to be the enemy of God, he would also be the enemy of all the works of God. Let us see how he will begin.

Satan Picks Man For His Victim

God has just created man. The angels of heaven have been watching, but non more intently than the angels of hell. They have watched the apparition of the universe, the emergence and slow evolution of one small planet, the beginning and development of life upon its surface and in the air and in the sea, under the creative hand of God. What will be the culmination? It may be that, without the fall of the angels, men might never have been created. But now the devil sees man for the first time.

One man, alone in the world—alone and in danger. The good angels are inclined to look on him as a brother and friend. But the evil spirits regard him as an enemy. Is it not he who is to gain what they have lost? How can they ruin this contemptible rival?

The opportunity for the tempter comes easily. Adam is rich, because everything he wants is at hand. He lacks at first but one thing, and that is a helper and companion like himself. And God supplies that. For He says, "It is not good for man to be alone" (Genesis 2: 18). But Adam, like the angels, must be tested. The test is easy, so easy that it seems incredible that one like Adam can fall, especially if he realizes the unending consequences that will follow upon his fall. All that God asks of him is a little self-denial in the midst of abundance. God commands him, and warns him.

Here is the enemy's opportunity. See what he does. It will be his first experiment in tempting man; and it will work to perfection. The crafty Satan does not tempt Adam; a direct assault would probably fail, because of the greater knowledge, and strength, and responsibility of the first man. The evil one has a kind of respect for him; he will approach him through another, so that the man will be off his guard, and more susceptible. He will reach him through someone whom he loves! A human instrument will be far more efficient for evil than the prince of darkness in person.

The Seducer speaks to Eve. First he suggests a doubt of God's wisdom and authority. Eve is not indignant. Now comes another suggestion, namely that God is unjust. And then comes the lie—not the downright lie, but the lie mixed with truth, which is always so hard to detect. Even at this Eve is not shocked. She has listened; now she looks—and falls. Watch what follows—the enemy is crafty. He makes no suggestion that she go to Adam: he knows she will. The woman approaches her husband; and he, induced by her, consents to violate the solemn compact, and turn away from God.

Conscious, Deliberate and Inexcusable Sin

The sin was conscious, deliberate, and inexcusable. True, in comparison with the sin of the angels, it was less malicious. Yet it was bad enough. Adam put faith in a liar, instead of in the Source of all Truth. The consequences are not

long in coming. Peace is gone, remorse has succeeded. All too soon comes the sad experience of the black heritage which will descend upon their children to the end of the world.

The Enemy had started the first cold war. We had better not underate his powers. We had better not be too sceptical, or too contemptuous, or even too indifferent. As we shall next month, the devil is no mean foe.

We should have no chance against such an enemy, if God did not take measures to protect us.

—*Our Sunday Visitor,*
Huntington, Ind.

✖ ✖ ✖

MACAULAY ON THE CHURCH

"There is not, and there never was, on this earth, a work of human policy so well deserving of examination as the Catholic Church. The history of that Church joins together the two great ages of human civilization. No other institution is left standing, which carries the mind back to the times when the smoke of sacrifice rose from the Pantheon, and when camelopards and tigers bounded in the Flavian amphi-theatre.

"The proudest royal houses are of but yesterday, when compared with the line of Supreme Pontiffs. That line we trace back in unbroken series from the Pope who crowned Napoleon in the nineteenth century to the Pope who crowned Pepin in the eighth; and far beyond the time of Pepin the august dynasty extends, till it is lost in the twilight of fable.

"The Republic of Venice came next in antiquity. But the Republic of Venica was modern when compared with the Papacy; and the Republic of Venice is gone, and the Papacy remains. The Papacy remains, not in decay, not a mere antique, but full of life and youthful vigor.

"The Catholic Church is still sending forth, to the furthest ends of the world, missionaries as zealous as those who landed in Kent with Augustine; and still confronting hostile Kings with the same spirit with which she confronted Attila.

"The number of her children is greater than in any former age. Her acquisitions in the New World have more than compensated her for what she has lost in the Old. Her spiritual ascendency extends over the vast countries which lie between the plains of the Missouri and Cape Horn—countries, which, a century hence, may not improbably contain as large a population as that which now inhabits Europe. The members of her communion are certainly not fewer than a hundred and fifty millions; and it would be difficult to show that all other Christian sects united amounted to a hundred and twenty millions.

"Nor do we see any sign which indicates that the term of her long dominion is approaching. She saw the commencement of all governments and of all the ecclesiastical establishments that now exist in the world; and we feel no assurance that she is not destined to see the end of them all. She was great and respected before the Saxon had set foot on Britain—before the Frank had passed the Rhine—when Grecian eloquence still flourished at Antioch—when idols were still worshipped in the temple of Mecca. And she may still exist in undiminished vigor, when some traveler from New Zealand shall, in the midst of a vast solitude, take his stand on the broken arch of London Bridge to sketch the ruins of St. Paul's. —(*Edinburg Review, October* 1840).

✖ ✖ ✖

BREAK WITH REVENGE

By H. J. O'Connell

ON a bright spring day in the year 1003, a group of horsemen could be seen riding from the castle of Petroio in Nortern Italy toward the city of Florence, not quite ten miles away. They were armed; for those were violent and disordered times, when the law afforded little assurance of safety, and a man's own sword and shield were his best protection. At the head of the party proudly rode a young man, whose tall, strong body, seated lightly in the saddle, and large muscular hands, resting on his sword hilt, boded ill for any enemy who might cross his path.

John Gualbert, leader of the group, was just eighteen years old that spring morning in 1003. Scion of a noble house, he had the same fierce loyalty to kindred and pride of race that so often gave rise to the turbulent quarrels and family feuds which, in the course of history, have reddened the soil of Italy with the blood of so many of her sons.

On this day, his southern blood was on fire and dark thoughts of revenge were filling his young mind. His only brother, Hugh, had recently been ambushd and brutally slain because of a dispute over a certain inheritance. Brooding as he rode along, John reflected how, as a result of this cruel and treacherous crime, his brother now lay dead in the grave, while his father and mother bitterly bewailed their lost son. As a soldier and a man of honor, the young knight felt impelled to right the grevous wrong done to his house. There was danger, too, that the murderer would not stop with the death of only one member of the family; but might try to take the life of the remaining son, and perhaps even of the father. The man must be brought to justice, and John Gualbert's own bright sword would be both judge and executioner.

John was not naturally of a bitter or revengeful disposition. He had a gay, frank, impulsive temperament, which was little inclined to stratagems and to sinister plotting. All his early biographers state that he was of a kindly nature and of gracious behavior. He possessed, too, that deep, strong faith, which, however often it may be obscured by yielding to passion, never seems to die completely in the children of Catholic lands. Especially was he devoted to the Passion of Christ. The great example of love and courage given by the Son of God upon the heights of Calvary awakened in John's ardent, generous, young heart a true admiration and an answering love. The seeds of future holiness were already present in his noble young soul, and needed only the warmth of grace to make them flower.

Left to himself, he might, even after his brother's death, have yielded to Christian law of mercy and forgiveness. However, his father, Gualbert, used all his influence to arouse in his son's heart the desire for revenge. Passionately he

represented his own grief and the affliction of the dead boy's mother. He reminded John of the injustice and treachery of the murder, of the brutal manner of the crime. Nor did he fail to point out that both their own lives were now in danger, and that the enemy might bring further sorrow to the family by another similar deed. Not one of them, he stated, could ever walk in peace, or hold his head high again, if the man who had killed Hugh went unpunished. These persuasions were not without effect on the young man's mind and heart. Gradually, the passion of the father woke its echo in the son. Together with other members of his kindred, he entered into a plot to kill the murderer, and they watched for an opportunity of executing their design.

The news of the conspiracy against him reached the murderer, and brought the shadow of constant fear into his life. He kept himself continually on guard, proceeding, when it was necessary to go out of his house, by unfrequented ways, lest he encounter his enemies. However, it was impossible for him to evade for very long the vigilance of John Gualbert and his companions. They learned that he often passed along a certain narrow path on the outskirts of the city. Without saying anything to his father, John, accompanied by his armor-bearer and several companions, had sallied forth on this particular day to meet him. It was Good Friday morning; but the thoughts of the young knight were not on the great Sacrifice of Calvary. He brooded only on the wrong that had been done his family, and was determined that this would be the day of his revenge.

Not far from the old monastery of San Miniato, John and his party came upon the man they were seeking. Face to face, in a path too narrow for escape, they met. At the sight of the man who had killed his brother, all the stored-up hatred of months, all the bitter anger carefully nursed by his faher, rose to a climax in John's heart. With a shout of rage, he drew his sword and advanced toward his enemy. Behind his followed his companions, ready, if need be, to take their part in the fray.

The unexpected vision of the tall young knight thundering down upon him, with drawn sword and hate gleaming in his eyes, drove all courage and all thought of resistance from the murderer's heart. Pale with fear, he threw himself from his horse, and knelt in the dust of the road. Extending his arms wide in the form of a cross, he begged pitifully: "For the love of Christ, Who died today upon the cross, spare my life!"

The sight of the cross, outlined by the trembling arms of the man before him, and the remembrance of the Saviour, Who on the first Good Friday begged the forgiveness of the Father even for His executioners, struck John Gualbert like a hammer-blow, and awakened every noble sentiment in his young heart. This was one of those tremendous moments in which the course of a life for good or for evil is decided. God had His own plans for this youthful knight, and poured a torrent of grace into his soul at this decisive moment.

For an instant, John hesitated, hatred battling grace within him. But grace won the day. Sheathing his sword he said to his brother's slayer, "Arise, my friend, I pardon you with all my heart for love of Him Who died on this day for love of us!" Hardly believing his ears, the trembling man raised his eyes, and saw in John Gualbert's face signs of the remarkable transformation that had taken place within his soul. He tried to rise from his knees; but was so overcome by his nearness to death, and the unexpected reprieve granted to him, that his limbs would scarcely support his body. As he saw his former enemy approach, a quiver of terror once more ran through him. However, it was not in anger, but in love that John came, threw his arms about him, and gave him the kiss of peace, bidding him to go on his way without further fear.

Dazed himself by the suddenness of the work of grace within his soul, and by the overpowering emotion that had followed his heroic act of forgiveness, John Gualbert mounted his horse and proceeded slowly along the road. The astounded men at-arms fell in line behind him not knowing what to make of their young master's conduct. Finding himself close to the Church of San Miniato, John entered and knelt absorbed in prayer, thanking God fervently that His grace had intervened and not allowed his hands to be stained with the blood of his enemy. Above the altar at which he knelt, was a huge crucifix of wood. Suddenly to the young man's amazement, the head of the crucifix moved, as though it were a living figure, and graciously bowed to him. It was Christ's gesture of thanks to the knight for having spared his enemy out of the reverence for the Cross.

This startling miracle perfected the work of grace in John Gualbert's heart. His whole being was now absorbed in God. His only desire was to give himself entirely to the divine service. The life of a soldier no longer held any attraction for him For he had come to realize all too well the danger to one's soul which it involved. Leaving the church, he hastened to the monastery of San Miniato, and asked to be received at once among the monks. John, the Florentine knight, had become the soldier of Christ, and entered the lists for the great warfare of the spirit. With the same courage and generosity that had marked his early life, he went on to become a great saint, the founder of the Order of Vallambrosa, and one of the great defenders of the Catholic Church in the troubled, anxious times of the eleventh century.

✖ ✖ ✖

CODE FOR REFEREES

The great Jim Thorpe, in addition to his prowess as an athlete, had considerable fame as a football referee. Be blew his whistle frequently, invoked his own rules now and then, but was always fair to the players. He was an intensely religious man, and once removed a player from a game for swearing.

"What rule did I break?" the player demanded.

Thorpe's retort was a memorable one. "The Second Commandment!" he said, and the player left the field without further protest.

✖ ✖ ✖

"Now, Billy," said the fond mother to her offspring, who been exhibiting a streak of selfishness, "don't you know that we have been put in this world to help others as much as we can?"

"What are the others here for?" muttered Billy, entirely unconvinced.

✖ ✖ ✖

BROTHER STANISLAUS JOSEPH, F.S.C.

By Brother S. Methodius, F.S.C.

DURING the past few months this column was devoted to articles on vocations to the priesthood and the religious life. In this issue I am starting to write a biography of a person very well known to me, and whom I consider an ideal religious. My purpose in writing this biography is to acquaint you with the twentieth century religious person, who equalled the great men of the past centuries, and who accomplished so much good in apparently a short time. May his life be an inspiration to many to follow in his footsteps.

Biography

The dawn of Friday, April 29th, 1938, was cold and bitter. There wasn't a stir or a sign of life at that early hour in the little city of Yorkton, situated on the edge of the vast prairie land of Saskatchewan. Somehow nature itself seemed to assume a hideous, melancholic mantle of mourning. One could almost foretell that certain calamity was going to happen that morning.

Yes, it did happen! The Brothers of the Christian Schools of Canada and the Ukrainian Catholics of Western Canada suffered a severe and irreparable loss. The swift summons of Death brought to an abrupt end the life of one, who for twenty years had laboured unceasingly among his chosen people—the Ukrainians of Western Canada. Brother Stanislaus Joseph—known, admired and revered by the thousands of Ukrainians scattered throughout the Western Prairies; loved, respected and secretly imitated by hundreds of his former students—died peacefull, having had the supreme blessing of receiving Holy Viaticum. He died in the prime of his most useful life which had been spent wholly and most devotedly in the choicest work of his Master—teaching the divine truths by word and example.

Brother Stanislaus, F.S.C.

Reverend Brother Stanislaus Joseph, popularly known as "Brother Stan," was born on March 7, 1892, at Ayton, Ontario. His illustrious parents were devout Roman Catholics of Irish descent. Two of his uncles and a brother, all since deceased, were Christian Brothers. Ambrose, as he was then called, finished the first stage of his education at the place of his birth. His High School and Normal studies were made in Toronto. Even then, during his young scholastic career, his deep piety and sincere charity were known to all who knew him.

On August 15, 1913, Ambrose entered the Novitiate of the Christian Brothers in Montreal, Quebec. There he sacrificed his secular name of Ambrose O'Reilly, and took the religious name of Brother Stanislaus Joseph. This sacrifice of one's name is not an easy thing, especially to a person who has an illustrious tradition attached to his family name, as was Brother Stanislaus' case. After completing the required period of formation, he taught for a few years in the Separate Schools of Toronto. But Almighty God had destined him for work in another field, and to this work he was to devote all but a few years of his teaching career.

In the year 1919 the Right Reverend N. Budka, then Ukrainian Catholic Bishop of Canada, with the help of the Catholic Church Extension Society of Canada, built St. Joseph's College at Yorkton, Saskatchewan. Not having a Ukrainian Religious Order of Teachers, Bishop Budka had requested the English-speaking Christian Brothers to accept its direction. It was hoped that the College would provide the sons of Ukrainian settlers with an adequate Catholic education and develop vocation to the Ukrainian Catholic priesthood among Canadian born Ukrainians. All religious services within the College were to be in the Ukrainian Rite. Every effort was to be made to preserve the Ukrainian language, culture, customs and traditions, and at the same time prepare the students for participation in Canadian life. It was a daring experiment for the English-speaking religious to undertake, and yet one that had to be made.

The first group of Christian Brothers that came to St. Joseph's College to inaugurate this pioneer work among the Ukrainians included Brother Stanislaus Joseph, a young man of 27, full of faith, courage and energy. It was in the spring of 1919. From the very beginning Brother Stanislaus Joseph threw himself wholeheartedly into a task whose magnitude did not daunt him, nor whose difficulties discouraged him.

Difficulties? Yes, and they were many of the most pernicious type. A strange environment, strange people, strange language, strange Catholic Rite! To these may be added the distrust of the common people and the hostile antagonism of Ukrainian enemies of the Catholic Church. To adapt oneself to all these would be a heroic task indeed. Yet Brother Stanislaus accomplished it in a very short time. He, like the great Apostle St. Paul, "made himself all to all." He made a study of the Ukrainian language, familiarized himself with the history, customs and traditions of the Ukrainian people, adopted the Ukrainian Rite and brought all his tact, ingenuity and pleasing personality to the dispelling of antagonism and distrust.

How did the Ukrainian people react to the work of the Christian Brothers among them?

On more than one occasion, threats of bodily harm were uttered by the Ukrainian renegades and religious apostates if the Brothers persisted in their work. At times,

defamatory and libellous articles were published against the Brothers in the yellow journals of the Ukrainian enemies of the Catholic Church. The majority of those among whom they came to work, the Catholic Ukrainians, did not criticize, but held themselves painfully aloof and bitterly silent—disinterested. A few, with Bishop Budka at the head, were a great consolation and encouragement. But the small groups of students of St. Joseph's College each year idolized the Brothers, particularly "Brother Stan." They would have done, and on more than one occasion did, everything they possibly could to make the work of the Christian Brothers among the Ukrainians as successful and as pleasant as possible.

Soon the original group of Brothers was changed. New Brothers were coming to Yorkton every year. But Brother Stanislaus, the ever faithful custodian and guardian of the early customs and traditions of St. Joseph's College, remained. He, like the impenetrable Sphinx, kept deeply in his heart, not the trials, privations and difficulties of the pioneering days,—but only the successes, consideration, victories, God's blessings and the gradual sympathy, respect, admiration, and finally love and gratitude of the Ukrainian Catholics. Yes, "Brother Stan" was like that! He, himself, noble, elevating, charitable—remembered and related to the new arriving Brothers only what was noble, elevating, charitable, consoling.

(To be continued)

✖ ✖ ✖

HOW TO WIN MOVIE AWARDS

A letter-writer to *Time* commented not long ago on the motion picture awards for excellence of the past three years:

Anne Baxter won an award for the best supporting drunk.

Frederic March was awarded as the best drunken leading actor.

Two years ago Ray Milland won an award for being an all-out drunk.

Last year Olivia de Havilland was granted an awrd for being the outstanding illegitimate mother of the year.

Comment: Virtue is having a tough time of it in the movies.

✖ ✖ ✖

MEDICO MYSTERIES

We like the ring of the following definitions, taken from an old medical handbook:

A certain form of insanity: "The prodromic delirium is a quasi-paranoiac psychosis in a degenerate subject. A psychosis of exhaustion being practically a condition of syncope."

Erysipelas: "The streptoccus erysipelatosus proliferating in the interspaces of the connective tissue is the etiologic factor in the secretion of the erysipelatous toxins."

Cancer of the liver: "Carcinomatous degeneration of the hepatic mechanism."

Disinfecting a surgical instrument: "Submerging the armamentarium in water elevated to the temperature of ebullition."

Hip-joint: "Coxo-femoral articulation."

✖ ✖ ✖

defamatory and libellous articles were published against the Brothers in the yellow journals of the Ukrainian enemies of the Catholic Church. The majority of those among whom they came to work, the Catholic Ukrainians, did not criticize, but held themselves painfully aloof and bitterly silent—disinterested. A few, with Bishop Budka at the head, were a great consolation and encouragement. But the small groups of students of St. Joseph's College each year idolized the Brothers, particularly "Brother Stan." They would have done, and on more than one occasion did, everything they possibly could to make the work of the Christian Brothers among the Ukrainians as successful and as pleasant as possible.

Soon the original group of Brothers was changed. New Brothers were coming to Yorkton every year. But Brother Stanislaus, the ever faithful custodian and guardian of the early customs and traditions of St. Joseph's College, remained. He, like the impenetrable Sphinx, kept deeply in his heart, not the trials, privations and difficulties of the pioneering days,—but only the successes, consideration, victories, God's blessings and the gradual sympathy, respect, admiration, and finally love and gratitude of the Ukrainian Catholics. Yes, "Brother Stan" was like that! He, himself, noble, elevating, charitable—remembered and related to the new arriving Brothers only what was noble, elevating, charitable, consoling.

(To be continued)

* * *

HOW TO WIN MOVIE AWARDS

A letter-writer to *Time* commented not long ago on the motion picture awards for excellence of the past three years:

Anne Baxter won an award for the best supporting drunk.

Frederic March was awarded as the best drunken leading actor.

Two years ago Ray Milland won an award for being an all-out drunk.

Last year Olivia de Havilland was granted an awrd for being the outstanding illegitimate mother of the year.

Comment: Virtue is having a tough time of it in the movies.

* * *

MEDICO MYSTERIES

We like the ring of the following definitions, taken from an old medical handbook:

A certain form of insanity: "The prodromic delirium is a quasi-paranoiac psychosis in a degenerate subject. A psychosis of exhaustion being practically a condition of syncope."

Erysipelas: "The streptoccus erysipelatosus proliferating in the interspaces of the connective tissue is the etiologic factor in the secretion of the erysipelatous toxins."

Cancer of the liver: "Carcinomatous degeneration of the hepatic mechanism."

Disinfecting a surgical instrument: "Submerging the armamentarium in water elevated to the temperature of ebullition."

Hip-joint: "Coxo-femoral articulation."

* * *

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single copy 15c.

Редактор — Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor — Rev. M. Sciudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор — Пр. о. І. Сирота, ЧНІ.

Manager — Rev. J. Syrota, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

ЗМІСТ

АРХИПАСТИРСЬКЕ РІЗДВЯНЕ СЛОВО		1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ		5
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА СІЧЕНЬ		16
СЛАВА ВО ВИШНИХ БОГУ		17
ЗВІДКІЛЯ БЕРУТЬСЯ СЕКТИ	І. Щипавка	20
РИМСЬКІ ПАПИ		23
ЄРУСАЛИМ	Б. І. Антонич	24
ГОРЕ БЕЗВІРКАМ	П. Шпилька	25
ЛЮБОВ ГОСПОДА ДО НАС	о. др. І. Чинченко	28
СЛУЖБА БОЖА	о. М. Щудло, ЧНІ.	31
UT IN OMNIBUS GLORIFICETUR DEUS	Б. І. Антонич	35
НЕЩАСНИЙ ІВАСЬ	П. Колиба	36
РЯТУЙ НАС, МАРІЄ	В. Лепкий	38
НАМ ТРЕБА БОГА	Н. Годований	39
ДОСКОНАЛЕННЯ ВІРИ	Ч. Ж.	41
ПРАВДА І КРАСА НАШОЇ ВІРИ	о. В. Кузьма	43
СИЛА МОЛИТВИ "ОТЧЕ НАШ"	В. К.	45
СИН-ГЕРОЙ	Р. Ч.	47
THE ODDS AGAINST CHRISTMAS	D. F. Miller	49
MIRACLES DO HAPPEN	Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven	53
DEVIL WAGES WAR AGAINST US AND THE CHURCH	Rev. A. J. Sawkins	55
SOVIET BRUTALITY AGAINST HELPLESS UKRAINIAN MINORITIES	Walter Dushnyk	61
BROTHER STANISLAUS JOSEPH F.S.C.	Brother S. Methodius	63

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ!

Редакція й Адміністрація "Голосу Спасителя" желає всім своїм Передплатникам, Читачам і Прихильникам

ВЕСЕЛИХ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО

й

ЩАСЛИВОГО НОВОГО РОКУ

Хай Боже Дитятко й Пресвята Його Мати благословлять усіх щедрими ласками!

★

АРХИПАСТИРСЬКЕ РІЗДВЯНЕ СЛОВО

ДО ДУХОВЕНСТВА Й ВІРНИХ СЕРЕДНЬОГО ЕКЗАРХАТУ

Христос Раждається!

Дорогі в Христі Браття й Сестри!

Цим святочним привітом витаю Вас, Всечеснійші й Високопреподобні Отці й Дорогі в Христі, Браття й Сестри, у цей великий празник Різдва Божого Дитяти, що його отсе знову святкуємо.

Ніколи не є приємніше в родинному гурті, як у свято Христового Різдва. Рік річно стрічаємо цей празник традиційним способом. Кожня людина на Різдво Христове відчуває в душі надзвичайну радість серця, бо Різдво Христове, як ніяке інше свято в році, є святом родини, святом тихого настрою, святом мира й любови.

Та коли глибше подумати над основою нинішнього свята,

тоді легко прийдемо до переконання, що Різдво це щось далеко більше чим чарівна ідилля в родинному крузі, чим свято дарунків, чим симпатичний настрій при засвіченій ялинці, чим гарна мельодія коляди. Саме цей гарний серпанок особливих звичаїв і пісень, якими вбране свято Дивної Новини, часто аж надто легко приводить до того, що забуваємо на саму суть свята, на його святу душевну радість і глибоку повагу. І нерідко навіть віруючий християнин попадає в атмосферу захоплення чисто зовнішним і земським, а при тому не добачує властивого, надприродного характеру свята. За формою переочує зміст, за шкорупою не бачить ядра.

Поза милим настроєм святочного стола, поза красою різдвяних пісень, ми повинні увійти душею глибоко в ті думки, з якими Свята Церква, Обручниця Христова, витає свого Пана, називаючи Його тугою народів, Спасителем світу, начальником мира, Отцем будучого віку, Царем слави, Богом кріпким і сильним і радіє тою правдою, що "з нами Бог." Лиш тоді зрозуміємо правдивий змисл Різдвяної новини: "Слово сталося тілом!" Єдинородний Син Предвічного Бога приодягнувся в людську природу і замешкав поміж нами, як наш учитель, вихователь, добродій, законодавець, Спаситель. "Так полюбив Бог світ, що дав свого Єдинородного Сина, щоби кожний, хто вірить в Нього не загинув, а мав вічне життя" (Йо. 3, 16). Ми так часто чули цю правду, що може вона через те не зворушує нас. Та сьогодні мусимо ще раз немов уперше вглибитися в неї, щоби велич і таїнство цього чуда переживати та перенятись ним. Бож справді ніколи в людській історії не сталося нічого більшого, нічого дивнішого! Все, що сталося перед Христом, було тільки приготованням на Його прихід, і все, чого доконано по Христі, має лише стільки вартості, оскільки опирається на Христі. Від Христа числимо час нашої християнської ери.

Найглибше значіння воплочення Божого Сина є в цьому. Божий Син стається чоловіком на те, щоби ми люди могли статися дітьми Божими! Бо тут уся наша вартість і слава. Він родиться в тілі, щоби нам помогти народитися духово для вищого життя з ласки і правди. Він, як людина, зводить великий бій з гріхом, щоби нам запевнити душевний мир. Він стає дитиною, щоби нас привести до успосіблення і до віри дітей. "Коли не будете як діти, не ввійдете до Божого царства." Він зовнішно стає убогим, щоби нужді й терпінню відняти їх дійманче жало. Він оказує милосерну любов, щоби нас навчити братньої любови. У Вифлеємській Дитині благословення спливло на цілу землю, бо Христос родився, "щоби землю з небом в одно злучити." А людський рід отримав рацію і зміст свого існування. Понад безмежною пропастю, яка є між Богом і людиною покладений поміст і є заспокоєна відвічна туга людини за Богом і непонятна туга Бога за людьми. Через воплочення Божого Сина сповнилося природне, найглибше бажання людства: Бога бачити, чути, дотикатись. Сповнилося й бажання Бога: бути близько людей, за них жертвуватись і для них творити добро. І тут туга людини і туга Бога виходили з закону

любови. Від воплочення Ісуса Христа любить людина свого Бога: богопочитання, подяка і любов не повзають немічно по землі; в Ісусі Христі, що став чоловіком, і тому до нас належить, любов людей до Бога дістала безконечний лет. Від воплочення теж Бог любить людей безконечно: задля Христа, задля Його краси любить Бог людину не тільки з милосердя і доброти, але любить їх так як батько дитину! Так у Вифлеємській Дитині земне і дочасне отримало знамя і вартість вічного. Це зміст свята Христового Різдва.

Дорогі Браття і Сестри! Бажанням нашої духової матері св. Католицької Церкви є виховувати нас не в той спосіб, щоб у святочні дні розповідати нам тільки про події з діла спасення чи про щось гарне минуле, але головно виставляти нашу душу на спасенне ділання Божої Правди, ту правду наново переживати і примінювати до неї наше життя. Св. Церква веде нас на Різдво до ясел, на се, щоби Христос наново народився духово в нас, в наших душах. Лиш так Різдво осягне свою властиву ціль, свій успіх, коли Христос народиться в наших душах. Христос зі своєю ласкою, зі своєю любовію і своїм миром! Тільки там в тих душах і тих родинах є правдиве Різдво, де доконується таке народження з Христа, з Бога, де серця так обновлені, що Христос може в них увійти і там замешкати. Воно справді є так як каже св. Августин: "Колиб Христос і тисячу разів народився у Вифлеємі, а в твойому серці ні разу, то ти все одно пропадеш."

Колись, у вифлеємську ніч, св. Йосиф і Пречиста Діва даремно стукали до людських хат, нігде не було місця для Христа. У вертепі Він народився. Скільки разів повторюється та сама історія сьогодні! Для Христа немає місця у серцях поодиноких людей, в родинному гурті, в супружому звязку, в школі, в торгівлі, в фабриці, в політиці... І тому то так богато людей-християн не мають в душі спокою. Вони тужать за спокоєм серця та не знають серед гамірного життя, що освобождення з вини і гріха, що дитинство Боже є основою всякого душевного спокою. Вони серед темряви життя шукають світла на тисячних шляхах, а не хочуть бачити того світла, що освічує світ уже 2,000 років і що одиноке може "просвітити кожну людину, яка приходить на світ." Це є та сама трагедія, що історично збулася на ізраїльському народі. Цей нарід сотками літ ніс надію на Месію як дорогоцінну спадщину, та мимо того відкинув Спасителя, як Він прийшов. Трагедія жидівського народу стала трагедією цілого сьогоднішнього людства. "До своїх прийшов і свої його не приняли" (Йо. 1. 11).

"А тим, що його приняли, дав власть, бути дітьми Божими." Це слово відноситься до всіх, які з віруючим і любовю сповненим серцем стоять при Христових яслах. Щасливі ми, якщо до таких зачисляємося. Та це слово не лише радісна обітниця, але й поважне напімнення. Бо коли наші серця отворені на світло Вифлеємської зорі, то тимсамим маємо власть статися Божими дітьми; але ми ще ними не є. Аж тоді стаємося Божими дітьми, коли проповідь Христових ясел стається ділом у нашому практичному житті. Тому то по дусі Христовому, по дусі Цер-

кви, ми не святкуємо Різдва повно і щиро, коли обмежуемося тільки до зовнішньої форми святочної, до захования традиції, до святкования з призвичаєння. Не забуваймо одного: Дитя, що Його витаємо в яслях колядками, буде колись нашим суддею. Думка про те змушує нас питати самих себе поважно: Чи Боже світло Вифлеємської ночі, світло віри, світить у наших душах ясно, так, що розсвічує наші слова, наші діла, ціле наше життя? Чи ми брати направду Христові, а через Нього й брати наших ближніх?

Саме тепер відбувається посилена акція імігрaції до Канади численних родин, а головно самітних робітників і робітниць, наших братів і сестер по вірі і по народності. Ми радіємо їхнім приїздом і витаємо їх окремим сердечним різдвяним привітом у наших церквах, тим щирішим, чим тящі є їхні перші турботи на цій землі, які вони мусять перебороти. Ми певні того, що наші новоприбулі брати і сестри, яких віра і любов до народу перейшли вогненну пробу у воєнній хуртовині і на скитанні, будуть примірними християнами католиками і добрими членами нашої української канадійської суспільності. Тому приймім їх зі щирого серця до наших домів, подаймо їм у всім помічну руку та дивімся на них як на наших братів у Христі. Хай вони відчують й на ділі побачуть, що вони для нас не чужі, але нам так рідні.

Молімся, Дорогі Братя і Сестри, щоби Боже світло Різдвяної ночі наповнило наші душі своєю благодатною ясністю і своїм теплом. Щоби ми бачили ясно шлях, який веде наш український нарід до його духового зміцнення, а тим самим до його кращого майбутнього. Щоби ми всі, зєднані Христовою любовю, вели справжнє життя Божих дітей. І помолімся теж за всіх наших братів і сестер, що ходять манівцями, далеко від Христової Католицької Церкви і далеко від нашої національної спільноти, щоби й на їхні стежки впав луч Божого світла, щоби й вони знайшли дорогу до Вифлеєму, і щоби й на них так як на нас сповнилася обітниця ангельської пісні, тої першої коляди що пронеслась над землею про Божий мир для людей, що є доброї волі.

Хай Боже Дитятко потішить сумуючих і благословить наш Український Нарід розкинений по всіх краях світу. Хай дасть сили й ласки діждатись нам усім повної побіди нашої Церкви над її ворогами і нашого Народу. Всім Всечеснійшим і Високопреподобним Духовним Отцям і Вам Дорогі Браття і Сестри, нашого Середнього Екзархату, засилаємо щирі й сердечні женлання з Різдвом Христовим і Новим Роком та уділяємо Вам наше Архієрейське Благословення,

✠ ВАСИЛІЙ, Архієпископ
Ординарій Середнього Екзархату

Винипег, Ман., 15 грудня, 1948.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

...Після вчиненої обітниці складаю подяку Пресвятим серцям Ісуса й Марії, через заступництво бл. п. о. Альберта Дельфоржа за виздоровлення одної особи, і за многі ласки.—С. Агафія, Сл. ПНДМ.

■

...Складаю сердечну подяку Пресв. Серцю Ісуса Матінці Божій і Святій Софії за вислухані молитви.—Анна Слобода.

■

... Складаю найсердечнішу подяку Всевишньому Богу за чудесне врятування від смерти рідного брата, якого червоні безбожники судили задля української справи та тільки молитва та Служба Божа врятувала його від того суду. Це показує що сила й поміч Божа вища від злоби й лихих плянів безбожних людей.—НН.

■

...З нагоди 25-ліття ювилею Голосу Спасителя, засилаю Високопреподобним і Дорогим Отцям і Браттям найщирійші побажання, і прошу Всевишнього Бога, щоб дарив обильними ласками Дорогих Отців, і кріпив сили, щоб могли ще много літ на славу Божу працювати.—С. Агафія ПНДМ.

■

...Хай милостивий Бог Вам стократно винагородить й благословить до дальших трудів, бо справді труд Ваш святий єсть й много душ завдяки Йому верне до Христового стада, бо ж й для мене цей дар Ваш (Гол. Сп.) дорогий є великим щастям й потіхою у тім тяжкім туземнім життю. Ці книжочки, хоч малого формату є більшої вартости як книга о тисячах сторін, повна світових мудрощів. В цих книжках я знайшов душевну потіху а також охоту до науки англійської мови.—В. Бобак, (скитальщина).

■

...Дозвольте зложити, як рівнож приняти, щиру подяку за листа, та надіслані примірники Гол. Спасителя. Я сама особисто, як рівнож мої співжительки, які читають ці книжки, невимовно радіють. В таких критичних обставинах Ви прийшли нам з так конечною духовою поживою, за що ще раз щиренько дякуємо. З Гол. Сп. довідуюсь, що 1948 р. друкарна Г. Сп. святкує свій 25-літній ювилей. Отож ми на чужині витаємо Вас щиро з ювилейним роком, і бажаємо як найкращих успіхів в дальшій праці, яку сповняв дотепер Г. Спасителя, та його видавці оо. Редемптористи. Дай Боже, щоб Ваші, як рівнож і наші молитви та просьби внедовзі здійснилися, та щасливо повернули на вільну Батьківщину, там дальше розсівали працю поміж упавшим духом, наших братів та сестер.—Марія Баран (скитальщина).

■

...Складаю Вам найсердечнішу подяку за гарну несподіванку, яку Ви зробили мені, коли вислали до мене Голос Спасителя... Ми дуже вдоволені тим, що можемо свобідно без переслідувань читати рідне українське слово... Всечесні

Отці: робіть які будь заходи, щоб допомогти нашим українським скитальцям у Німеччині щоб виїхали за океан, бо як не поможуть нам наші брати українці, до пропадемо, бо червоний кат готовиться залапати нас в свої лапи... Дякую ще раз за дорогоцінний місячник.—Анна Соколовська (скитальщина).

■

...Я нині отримала Гол. Сп. і дуже Вам щиро дякую що Ви мені вислали... Прошу висилати мені його стало, а я висилаю Вам свою передплату.—Марія Марцинюк.

■

...Щиро дякую Вам за надіслані книжки... Посилаю на друкарську машину $5.00 і нехай Господь Бог допоможе, щоб її купити,... Бажаю Вам щасливого успіху. —Агрипіна Демчук.

■

ПОШУКУВАННЯ

Я, Сеньків Андрій, пошукую свого батька Івана Сеньківського, який виїхав до Канади 1929 р. До 1939 р. перебував в околиці Монтреалю. Прошу Вас шановне Брацтво о пошукуванні його. Адреса з дому: Іван Сеньків, село Гозіїв, повіт Стрий, Галичина. Моя адреса: Senkiw Onufrij, P.O. Box 487, HEPC., Sudbury, Ont.

■

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД:

М. Мацюра, Вильна	1.00
З 50-літ. ювил. суп. життя Н. і Анни Росолович, Мелеб, Ман.	5.00
П. Озимок, Вестон	1.00
М. Качмар, Кридор	1.00
О. Вересюк, ЗЛ. Д.	.50
С. Обуганяк, Ел. Гайтс .	2.50
Д. Татарин, Айтуна	1.00
М. Мандзяк, Провіденс.	1.50
о. М. Пелех, з нагоди імянин, збірка	10.00
Н. Юркевич, Арборг ...	4.00
Г. Лашукевич, Торонто.	2.00
А. Слобода, С. Майкел ..	1.00

Щира подяка всім жертводавцям. Нехай Господь Бог надгородить сторицею!

■

ПРАЩАЛЬНИЙ ВЕЧЕРОК для панства Антона Ямнюка.— В четвер 18-го листопада 1948 зійшлися родина, приятелі і знакомі до панства Ямнюків, щоби їх попращати, котрі відїзджали на сталий побут до Едмонтону. При тій нагоді і забаві гості скинули на друкарню Г. Спасителя $4.00, за що їм належиться щира подяка.—Присутний.

■

МЕЛЕБ, МАН. — 50-літний ювилей Супружого Життя панства Н. і Анни Росолович

В суботу, 13 листопада 1948 громадяни з Мелеб і родина з близько околиці зарядили несподіванку для панства Росоловичів.

Родинне свято почалося Сл. Божою, котру відправив Всеч. о. Григорий Олійник, підчас котрої ювиляти приняли св. Причастя. В проповіді з цеї нагоди Отець парох підчеркнув громадську діяльність ювилят та побажав їм щастя, кріпкого здоровля та Божого благословенства.

Після Сл. Божої, в народнім Домі відбувся обід. Господарем обіду був п. Мих. Самборський. Многі зі присутних промовляли і висловили побажання панству Росоловичам. При кінці закликано до збірки на українську католицьку пресу. Збіркою занявся О. Носатий а секретарював п. Юрко Цапар. Жертвували по 1.00: О. Носатий, С. Росолович, С. Пресяжнюк, М. Столярчук, М. Гричан,

М. Росолович, С. Росолович, Г. Семків, Ф. Семків, Ф. Росолович, І. Піндзіла. По 50ц.: Ів. Цястко, Н. Сухий, Ф. Роговський, І. Марчак, І. Галянт. По 30ц.: І. Цапар. По 25ц.: Г. Ратковський, С. Балянт, П. Балянт, Н. Росолович, В. М. Ухач М. Панталюк, В. Гикавий, М. Дворник. По 20ц.: І. Росолович, М. Гуль, А. Поворозник. По 15ц.: Д. Гричан. Разом $16.55. З цього уділено $6.25 на Укр. Вісти, $5.00 для БНації $5.00 для Голосу Спасителя. Гроші вислано до Централі Українців Католиків Канади.

О. Носатий.

■

ВИЛЬНА, АЛТА.— Похорон бл. п. П. Мацюри.

Покійний родився в селі Воскині, повіт Сокаль, Галичина. До Канади приїхав 1908 р., а 1913 р. спровадив свою жену Марію і замешкали на фармі в околиці Стрий. На початках перебуд тяжкі часи. По тяжких працях на старші літа перенеслися 1945 р. до міста Вильна, але не довелися покійному довго в місті жити, бо всього прожив два і пів року тай мусів умирати. Помер 20 мая 1948 року. Лишив у смутку жену Марію, одного сина Василя і одну доньку Настуню замужну Давидович. Лишив 12 внуків. Покійний був побожний і веселої вдачі. Похорон відбувся 22 мая, похоронні богослуження відправив о. Добко ЧСВВ. По похороні всі учасники удалися до народного дому на поминальний обід. Покійний прожив 72 роки. — Вічна йому память!

■

КАЛДЕР, САСК. — Похорон бл. п. Данила Дідука—

Дня 7 листопада в йорктонськім шпиталі упокоївся бл. п. Данило Дідух. Покійний походив з Гусятинського повіту з села Сухоставу. Прибув він до Канади 1911 року і по трьох роках вернувся до рідних земель та родини. Одначе, обставини змусили його знову вернутись до Канади 1928 року. Від тоді аж до смерти тяженько працював як робітник в околицях Вроктон. Калдер. Бл. п. Данило працею своїх рук підтримував себе як міг і не забував про свою родину. Все мав надію вернутись ще побачити жену й діти, та смерть перешкодила. Часто можна було бачити як покійний спішив до церкви навіть серед снігів і морозів, щоб вислухати Сл. Божої і приступити до св. Тайн. Заосмотрений св. Тайнами відійшов до вічности.

Похорон занявся його стрічний брат Клим Дідух з Калдар. Похоронні богослуження відправив о. Йосиф Денищук ЧНІ. з Роблину. Парохіяни громадно зійшлися і попращали покійного брата. Підчас обіду п. Андрій Вантух з Йорктону заохотив присутних щоб підтримували гарний звичай і з тої нагоди склали свої жертви на добру пресу. Люди зараз таки зібрали $13.25 на Голос Спасителя.

Жертвували, по 1.00: Н. Фик І. Скрутель, І. Пелехатий, Дм. Малайний, В. Солонинка, Іван Ясінький, М. Дідух, пані К. Дідух, С. Фик, С. Вілощук. По 50ц.: М. Схаб, К. Волощук, п-і Волощук. По 35ц.: А. Скрутель. По 25ц.: Г. Коханський, М. Барабаш, А. Лужний, М. Солотвінський.

При цій нагоді складаємо всім жертводавцям і гостям сердечну подяку, а бл. п. Данилові хай Добрий Ісус і Його

Матінка дарують вічний супочинок. —Учасник.

■

НОВИЙ АПОСТОЛЬСЬКИЙ ПРОТОЄРЕЙ—

25 листопада наша грекокатолицька парафія врочисто святкувала встановлення Впр. о. Антона Лотовича Апостольським Протонотарієм. Новоіменований Прелат має право носити крилошанський перстень, золотий хрест, набедреник і мітру. Новий Прелат відправив торжественну Сл. Божу, перед якою Преосв. Кир Констянин передав йому згадані відзначення, згадавши всі його заслуги для нашої єпархії в Америці та для парафії в Бруклині.

По Сл. Божій було прийняття в українськім Домі. Багато промовців складали побажання новоіменованому Прелатові. Найбільше зворушливу промову виголосив Впр. о. Лар, закарпатець, пригадавши що Закарпаття це невіддільна частина України, бо має всі спільні з нею скарби, князів, бояр, козаків, св. Йосафата, теперішніх мучеників владик під большевиками.

■

КОНЦЕРТ У НЮАРКУ —

21 листопада 1948 українська громада в Нюарку захоплювалася чудовим концертом на честь Митр. Шептицького та Листопадових Днів. Співав хор Боян під батутою заслуженого діяча, п. Каськова. Шкільна Дітвора нашої парафії під проводом Преп. Сестер Василіянок виступила на сцену в національних строях зо співами та вправами. Около 60 шкільних дітей парафіяльної школи взяли участь у концерті, викликуючи сльози в численно зібраних слухачах.

Пісні, промови, вправи глибоко зворушили приявних, заохочуючи до дальшої праці для добра українського народу.

■

НЕ ЗАБУДЬ...

Кругом синява безмежного моря...,
На ньому лушпина крижкого корабля...
А там далеко — серед лютого горя
Плаче за сином страдальна одна...
"Скажи милий Боже, де син мій єдиний,
Чи верне до мене він ще колись...
І тиха мольба до Господа лине,
Верни Всевишний його,...верни!"
І хвилі моя шумом говорять:
"Мольби-прохання Неньки не забудь;
Хоч манить може чужини зоря—
І ділить від неї далекая путь!!!
Я не забуду Тебе, моя Нене,
Мене не привяже ніколи чужий край,
Все мое серце буде біля Тебе.
Хоч мусів сказати болюче:—
"Прощай!"

—Евстахій Пахольчук
Ріміні, Італія.

■

ПРИКАЗКИ

Адвокатову помилку вішають, а лікареву закопують.

Можна заасекуруватися від вогню та граду, але не від лиха.

З бабою й чорт негоден вийти на кінець.

Де багато бесіди бувае, там чорт і гріх пробувае.

Багатий потребуе бідного літом, а бідний багатого зимою.

Люди зобовязані бути чесні, а не багаті.

Мати е матірю ціле життя, а батько батьком, поки вдруге не ожениться.

Яке дерево, такий клин; який батько, такий син.

■

СТОРНОВЕЙ, САСК.— Похорон бл. п. Мих. Миська.—

В середу, 20 жовтня 1948 упокоївська в Бозі бл. п. Михайло Миська, син Микити, маючи 42 роки життя. Покійний умираючи, полишив в смутку жену і 3 дітей. Сам день похорону був дуже величавий. Погода була прекрасна. Цілим похороном занялись й причинились до його знаменитого успіху—п. Михаїл М. Миська і Петро Домбровський. Ці два вище згадані добродії купили для покійного вінок і постаралися аж о двох священиків з Йорктону: Впр. оо. В. Корбу ЧНІ., і С. І. Шавеля ЧНІ., 3 дяків (між ними славного дяка з Йорктону п. Андрія Вантуха) На похороні був великий здвиг народу. В часі похоронної відправи з хоругвами приставано аж 10 разів на читання Євангелія.

Бл. п. Михайло Миська перевів свої літа на фармі в околиці Сторновей і Вроктон. Виховав свою родину дуже гарно по християнськи і вона з вдячности за те справила йому такий гарний похорон. Покійний був щиро люблений сусідами, отже не дивно, що так багато прибуло на його похорон.

Після всіх похоронних відправ родина покійного запросила священиків і всіх вірних на обід. По обіді переведено збірку якою занялись пп. Андрій Вантух і Никола Завада. Збірка принесла $22.05. З того призначено на БН. 5.00, УВ. 5.00 і Голос Спасителя $12.05

Щоби заявити ще більшу свою любов для покійного мужа, жена справила для нього

бл. п. Михайло Миське

2-го грудня поминальне богослуження. Як на сам похорон так і тепер прибуло дуже багато людей не зважаючи на непогоду. Службу Божу й парастас за покійного відправив Пр. о. С. Іваночко ЧНІ. Після богослуження знова відбувся величавий обід. Після обіду, на заклик Духовника, добрі люди перевели збірку на скитальців, яка принесла $12.50. Цю збірку перевів п. Михаїл М. Миська.

Подяка: Жена і діти складають щиру подяку всім Отцям за їх участь у відправленні похоронних відправ і рівнож всім прибувшим, що так численно зібралися та віддали покійному останню прислугу.

Жертводавцям щира подяка а покійному Михаїла— Вічная Память.—Присутний.

ЙОРКТОНСЬКА ПАРОХІЯ ПРАЩАЛА ВПР. О. ГРИГОРІЯ ШАВЕЛЯ, ЧНІ.

Впр. о. Григорій Шавель, ЧНІ., приїхав до Канади дня 14. червня 1940 р., саме тоді, коли в Європі шаліла страшна війна. Коли приїхав до Канади призначено його до обслуги кольоній в околиці Йорктону. Стало занимався о. Григ. Шавель кольоніями до вересня 1943 р., коли то він взяв на свої плечі заряд друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні. Завдяки його невтомній праці насамперід поправлено сам будинок у якому міститься друкарня, а потім куплено ще велику машину пресу, та багато додаткових річей які були необхідні до друкарні. Також за його особистим старанням сильно зросло число передплатників Голосу Спасителя який став також поважною релігійною газеткою. За той час коли він був управителем друкарні видано багато книжок ріжного змісту між якими на першому місці знаходиться молитовник "З Нами Бог". Хоч праця у друкарні забирала йому не мало часу, він все ще знайшов відповідний час, щоб заниматися стало шпиталем не лише в літі, але також у зимі, коли то треба було їхати до шпиталю далеко не доброю дорогою. Кромі тої великої праці у самому місті кожної неділі відвідував йорктонські кольонії.

Тому й не диво, коли дня 15 листопада рознеслася вістка по Йорктоні що Впр. о. Гр. Шавель призначений на інше місце парохіяни забажали гідно попращати того Отця, що так довго й так гарно працював для добра українського народу в Йорктоні та його околиці. На 8. год. вечером зійшлося до народного Дому велике число людей так старих як і молодих. По смачній перекусці яку приготовили йорктонські Пані почався цілий ряд промов. Одного бесідника по другому взивав п. Василь Козакевич, що сам довгі роки працює в друкарні, й усі вони дякували Отцеві Григоріеві за те все, що він зробив для Йорктону і його кольоній. Промовляли: Пр. о. Корба, Пр. Брат Методій, ЧБХШ., п. Есопенко, п. Гречен, пані Стрільчук від ЛУКЖ, а довшу промову виголосив Впр. о. Гр. Шишкович ЧНІ., Ігумен йорктонського монастиря. Тоді пані Вантух вручила Отцеві дарунок.

Промовляв ще Впр. о. С. Шавель ЧНІ., брат о. Григорія, а послідне слово виголосив сам Отець Григорій Шавель дякуючи сердечно всім за те гарне приняття а рівночасно просив усіх присутних молитися щоб праця на новому становищу в Тиминс, Онт., куди Отець перебрався гарно та успішно йшла на славу Божу та на спасіння людських душ.

Того самого великого успіху та Божого благословення желає Впр. о. Григоріеві уся йорктонська парохія серед якої він провів довгих вісім років праці.

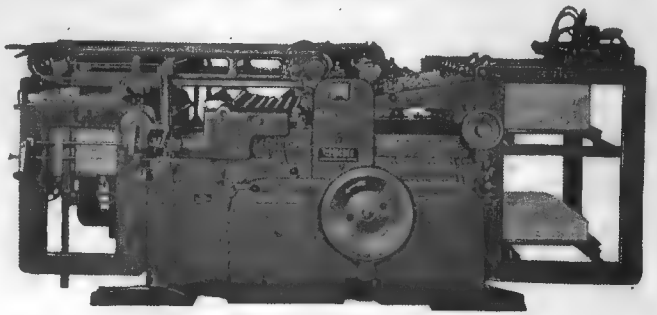

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Наш 25-літній ювилей вже скінчився. Много з наших передплатників показались дійсно щирими своїми жертвами. Хотяй з початку ювилейного року ми мали намір купити цю так потрібну машину, і старалися всіми силами здобути потрібні фонди, нам це ще не вдалося, і з цеї причини мусимо далі продовжати кампанію щоб зібрати потрібну суму. Ми маємо сильну віру, що Господь Бог допоможе нам, і що знайдуться ще люди доброго і щирого серця, які не пожалують присилати на цю добру ціль свої жертви, а за це їх Господь надгородить стократно! Подаємо дальше лісту наших добродіїв:

■

Лазар Н., Кемсек	5.00
Стрільківський Н. Етелб.	2.50
Мельниченко М., Того ..	5.00
Піняз Текля, Брентфорд	.50
Веркола И., Сембург ...	.50
Ґрела Анна, Винипеґ ...	.50
Олійник С. Т., Аґбурн ...	5.00
Войтович В., Витков	2.00
В. Мацелюк, Семфорд ..	5.00
Короташ Єр., Ансонія ..	1.25
Олеський А., Кестелґар..	2.00
Рудий Г., Велленд	1.50
Кузмик М., Рочестер ...	3.00
Ланюш А., Филядельфія.	5.00
Івасюк Г., Ст. Мартин ..	5.00
Савчук Г., Олифант	1.00
Петрусяк М., Н. Вестмін.	.50
Дзямба И., Коговз	5.00
Пачковський А. Етелберт	1.00
Ухач С., Айтуна	2.00
Ґаврилик А., Кирклєнд Л.	2.00
Дашко п-і И., Торонто.	1.50
Знак А., Монтреал	1.50
Пачковський Р. Клевленд	5.00
Доктор И., Твей	2.00
Охущук В., Вейбурн	1.40

Долганський п-і Й. Филя.	1.25	Ваврів Берта, Баффало..	1.50
Дяків А., Бюкенен	1.00	Лозінський П., Нора ...	4.00
Маланчин Ю., Сейзвил..	5.00	Смицнюк С., Айтуна ...	5.00
Деревянська К., Канора..	5.00	Пахолко М., Йорктон ..	2.00
Н. Н., Смокінг Тент	5.00	Гарах Гр., Кридор	1.00
Сенків В., Нюдейл	4.00	Буринюк Й., Вакав	3.00
Стефанишин К., Кичинер	2.00	Смерек п-і Ф., Н. Летбр.	1.00
Кісей С., Вернон	1.00		
Демчук п-і Г., Дірборн .	5.00		
Герман К., Ваффало	2.00		
Пальцат П., Ст. Майкел.	1.00		
Сидор М., Мурел Ст. ...	3.75		
Н .Н., Голден	2.00		
Свергун П., Врокстон ...	2.00		
Оліярчук А., Нантікок ..	2.00		

■

Найщиріша подяка щирим жертводавцям за надіслані жертви. **Хто слідуючий** піде за гарним прикладом вище поданих і пришле свою жертву на закуп машини?

■

РАДІОПЕРЕДАЧА СЛУЖБИ БОЖОЇ З ЙОРКТОНУ

В півночі 6 січня, 12-ій годині буде передана наша Служба Божа з церкви Матері Божої Неустанної Помочі через стацію Сі-Джей-Джі-Екс, Йорктон, Саск. — Буде співати йорктонський хор під проводом пана Андрія Вантуха. Коли вона Вам подобається і хочете щоб на будуче передавали ми подібні програми, то просимо прислати свою жертву на покриття коштів, а Господь Вас нагородить.

ОО. Редемптористи, Йорктон.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ
КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.
"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.
"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.
"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.
"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

Приєднайте хоч ОДНОГО НОВОГО Передплатника для Голосу Спасителя.

В суботу, 14 серпня 1948 Преосв. Кир А. Роборецький, Єп.-Пом. Середнього Екзархату, відвідав по перше, яко Єпископ, Бурсу БУК-а ім. М. Шашкевича в Саскатуні. З цеї нагоди перед бурсою знято повищу знимку, зі студентами, що в ній перебувають. Перший ряд, зліва до права: Ст. Кобринський, Всеч. о. П. Криворучка, ректор; Кир Андрей, І. Стецик і Р. Качур. 2-ий ряд: В. Заячківський, Е. Галушка, Ю. Новаковський, П. Саганський, І. Косминка. 3-ий ряд: В. Крочак, Д. Чихрун, В. Качур, П. Цибульський, Е. Дуник, М. Цицюк, В. Буринюк. 4-ий ряд: М. Лещишин, С. Крочак, Е. Раїна, М. Маркевич, М. Трембіцький, О. Побран, і М. Садловський.

УКРАЇНСЬКІ ПРОГРАМИ ЧЕРЕЗ ЙОРКТОНСЬКУ РАДІОСТАЦІЮ

УКРАЇНЦІ ЙОРКТОНСЬКОГО ОКРУГА СЛУХАЙТЕ СВОЇХ ПРОГРАМ КОЖНОЇ ПЯТНИЦІ И НЕДІЛІ!

Кожної пятниці о годині семій вечером йорктонська радіостація, Сі-Джей-Джі-Екс, передає пів-годинну українську програму—**"Україна Співає."** На цих програмах часто виступає хор дівчат Академії Пресвятого Серця й хор та орхестра студентів Колегії св. Йосифа. Також час від часу виступають особи-артисти з міста Йорктону. Василь Ліска, наш щирий приятель і працівник, організує ці програми й оголошує їх.

Отже, слухайте цеї програми—**"Україна Співає"**—кожної пятниці о годині семій вечером через йорктонську радіо-стацію.

Також кожної неділі о годині 1.30 пополудні Колегія св. Йосифа передає свою програму через цю саму йорктонську станцію. Тут все виступають студентський хор і орхестра Колегії св. Йосифа та коротенькі бесіди Брата Методія. Слухайте й цеї програми, бо артистами є молоді студенти, наші будучі працівники й провідники.

У кожну пятницю о годині 7.00 вечером слухайте програми—**"Україна Співає,"** У кожну неділю о годині 1.30 пополудні слухайте програми **"Колегії св. Йосифа."**

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канада та в Америці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б плишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що єдина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, яктільки прочитаєте оці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

ВІДНОВІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ!

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті, коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено, напр. 10 48,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1948, 11 48: листопад, 1948.

Вже На Вичерпанні!

КАЛЄНДАР

ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

— на 1949 рік —

Просимо своїх Шановних Читачів і Читачок щоскоріш замовляти КАЛЄНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ на 1949 рік, що вже вийшов з друку! Це дуже цікавий і корисний Календар, з якого про неодне довідаетеся! Кілька важних та гарних статей подано по-англійськи. Цьогорічний Календар має нову кольорову окладинку, Пресв. Серце Христове. Замовляйте на понищу адресу.

ЦІНА — 50с

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St. Yorkton, Sask.

ВЕСЕЛИЙ КУТИК

Большевики зігнали село на віче. Виступив політрук і зачав вихваляти Сталіна та большевицький рай. Описував, як то щасливо люди житимуть, як відречуться власности, релігії та Бога.— Політрук скінчив. По ньому вийшов на сцену старий газда. —Панове,— промовив старець, —я також щось вам роскажу. Я раз поїхав до ліса по дрова. Набрав повну фіру, аж віз затріщав. Вертаючись, я застряг у болоті. Пішов до дому та привів від сусіда пару коней. Не помогли витягнути воза, бо самі застрягли. Пішов я та пригнав третю пару. Теж на біду застрягли. Тоді я в розпуці запряг козу, привязав спереду й коза витягнула віз із трьома парами коней. — Політрук роззлостився та закричав: Не плети, старий, дурниць!—Дядько обурився та відпалив: Якщо тобі, большевицький брехуне, вільно людям дві години плести небилиці, так чому б мені невільно було сказати одної дурниці?

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА СІЧЕНЬ, 1949

Старий Стиль:

2. Нед. пер. Рідз. св. Отців.: Пред. Різд. Гл. 3, Єв. воскр. утр. 6. Літ.: Троп. воскр. і Предпр. Сл. Отц. Ін. Предпр. Проче Отців. Ап. 328, Єв. Мат. 1.

6. Четвер. Навеч. Різд. Царські Часи. Літ. Вас. Вел. з. Веч. Празн. Ап. 303, Єв. Лук. 5. Задост. Не дивися нині.

7. Пятниця. Різдво Хр.: Досвіта повечеря В. з Литією. На утр. Єв. Мат. 2. Літ. Зол. Єлици. Ап. 209, Єв. Мат. 3. Замість Да іспол. і Буди імя Г.—Всяческая до Віддання Празника.

8. Суб. по Різд. Собор Пр. Богор. і св. Йос. Обруч.: На утр. Єв. Мат. 2. Літ.: Зол. Антиф. Празн., 3-ий звич. з прип. Празн. Троп. Празн. і Обр. Сл. Конд. Обр. Ін. Соб. Ап. 306 і 288. Єв. Мат. 4 і 46. Прок. Богоотец. Прич. Обр. і Суб. по Різдві.

9. Нед. по Різд. Богоотец і св. Стеф. ПервМ.: Гл. 4, Єв. утр. воскр. 7. На Літ.: Троп. воскр., Різд. і Бог. Сл. Конд. Бог. Ін. Різд. Ап. 200, Єв. Мат. 4.

14. Пятниця. Обріз. Г., Вас. Вел., Новий Рік: Літ. Вас. Вел. Ап. 254 і 318, Єв. Луки 6 і Мат. 11.

16. Нед. пер. Просв. Гл. 5. Єв. утр. воскр. 8. Літ. Зол. Троп. воскр. і Предпр. Сл. Конд. воскр. Ін. Предпр. Ап. Єв. Нед. пер. Просв. Ап. 298, Єв. Мар. 1.

18. Вівторок. Навеч. Богоявл. Піст. Царські Часи. Літ. Вас. Вел. з Веч. Празн. Водосвяття.

19. Середа: Богоявл. Госп.: Досвіта Повеч. з Литією. На утр. Єв. Мар. 2. Літ. Золот. Антиф. Празн. Єлици. Ап. 302, Єв. Мат. 6. Задост. Пр. Замість Да іспрaвиться і Буди імя Г.—Всяческая аж до Віддання Празн. По Сл. Б. Водосвяття.

23. Н. по Просв. Гл. 6. Єв. утр. вос. 9. Літ. Ап. 249, Єв. Мат. 8.

30. Нед. 31 по Сош. † Антонія В. пр.: Гл. 7. Єв. утр. воскр. 10. На літ. Ап. 280 і 335, Єв. Луки 93 і 24.

Новий Стиль:

1. Суб. пер. Просв., Обріз. Госп. св. Вас. В., Новий Рік. Всеночне. Літ. Вас. Вел. Прок. Аллил. і Прич. Обріз. і св. Вас. Ап. і Єв. Обірз. і Суб. пер. Просв. Ап. 254 і 284. Єв. Лук. 6 і Мат. 5.

8. Нед. пер. Просв. Предпр. Богоявл. св. Сильвестра. Гл. 8. Єв. утр. воскр. 11. Літ. Золот. Троп. воскр. і Предпр. Сл. Конд. воск. Ін. Предпр. Ап. Єв. Нед. пер. Просв. Ап. 298, Єв. Мар. 1.

5. Середа: Навеч. Богоявл. Піст. Царські Часи. Літ. Вас. Вел. з Веч. Празн. Водосвяття.

6. Четвер. Богоявл. Госп.: Досвіта Повеч. з Лит. На утр. Єв. Мар. 2. Літ. Золот. Антиф. Празн. Єлици. Ап. 302, Єв. Мат. 6. Задост. Пр. Замість Да іспрaвиться і Буди імя Г.—Всяческая аж до Віддання Празн. По Сл. Б. Водосвяття.

9. Нед. по Просв. Гл. 1. Єв. утр. воскр. 1. Устав під 7. На літ. Ап. 244, Єв. Мат. 8.

16. Нед. 30 по Сош.: Гл. 2, Єв. утр. воскр. 2. На Літ. Ап. 258, Єв. Луки 91.

23. Нед. 31 по Сош.: Гл. 3,Єв . утр. воскр. 3. На Літ. Ап. 280, Єв. Луки 93.

30. Нед. 32 по Сош. і Трох. Святит.: Гл. 4, Єв. утр. воскр. 4. На Літ. Ап. 285 і 335, Єв. Луки 91 і Мат. 11.

Слава во Вишних Богу!

★

ЧУДОВА, зоряна ніч своїми радісними тінями спускається на Вифлеєм, невеличке містечко обіцяної Землі... Дивна, таємнича тиша залягає у вселенній... Німа природа інстинктивно відчуває, що грядуть якісь дивні події, що змінять обличчя землі та перетворять людство, його погляди, почування та прагнення...

Сам Вифлеєм переповнений чужосторонними паломниками погружується в глибокому сні. Стомлений люд відсвіжує виснажені сили солодким відпочинком. Навіть дооколишні пастухи поховалися до обори зо своїми стадами... Цілоденна втома поклала на спочинок своїх діток...

Усе спить... Не спить проте в недалечкій печері поза Вифлеємом чарівна Дівиця з Назарету. Молиться за кращу долю безсталанного, грішного людства, погружуючись у надземському захопленні... Вона одна стрічає на світі Бого-Чоловіка, складаючи його до ясел, що стали колискою Втіленому Богові... Отак виповняється *повнота часів,* за якою тужили патріярхи та праведні душі Старого Завіту. Зявляється на світі Христос Спаситель, втілений Божий Син, Посередник між ображеним Богом і нещасливим людським родом...

Кінчається доба страху та володіння Люципиревого над погруженими в пітьмі паганства, обтяженими гріхом людьми...

Настає доба спокою, миру та любови поміж небом і землею! Зявляються гурми блискучих Анголів і разом з убогими пастухами, представниками бездольного людства, кланяються Втіле-

ному Богові, спільному володареві неба та землі, що лучить в одну велику родину людей з ангольськими хорами, основує нове царство на руїнах поваленої Люциперової тиранії!

Христос Спаситель, ставши людиною, братає всіх людей... Досіль непрохідні мури пересудів, віроісповідань, соціяльних, національних різниць шматували бідне людство, підсичували ненависть поміж народами, сіяли незгоду, викликали криваві різні... Зявляється Спаситель Богочоловік, і затирає погубні різниці, поваляє барєри пересудів і нетерпимости, бо він проголошує святу Євангелію, чудесний, Божеський кодекс для всіх...

Зявляється Богочоловік і касує станові різниці, що ділили людство на два ворожі табори: упривілейованих панів і злиденних, понижених, позбавлених будьяких прав невольників, що проживали в рабстві та самоволі упривілейованих класів... Христос—брат усіх... Усі люди мусять обнятися мов брати... Пан мусить стати братом невольників, а невольник, прогнавши з серця ненависть і гнів, мусить пригорнутися до свого недавнього гнобителя, пробачити заподіяні йому кривди та на—майбутнє проживати в надприродній дружбі з тим, кого досіль уважав своїм катом і тираном...

Народи, що досіль проживали ненавистю та дихали жадобою загарбництва, мусітимуть помиритися, покланяючись Христові Спасителеві, бо Він приніс мир, спокій, дружбу розсвареним народам!...

Слава Богу в небі, співають розрадувані Анголи, *і на землі спокій!* (Лк. 2, 14)...

Слава всемогутньому та милосердному Богові, що доконав предивне чудо!... Де б був хто поважився жадати, щоб Божий Син ставав Чоловіком для добра людей?!... Слава, навіки слава за предивний вияв непонятного милосердя!

Спокій на землі! Повний, досконалий, вічнотривалий, повен усякого добра, спокій на землі...

Христос, Цар мира та спокою, заводить загальний мир у вселенній.—

Помиряє людей з Богом, бо ставши Посередником, усмирює Його слушний гнів, що людство викликало своїми гріхами. На вид невинного Ягняти, що дозволить себе прибити до хреста для надолуження за людські беззаконня, мякне серце загнівaного Творця на невлячні сотворіння!... Пролята на Голгофті кров повертає Божий гнів у батьківську любов...

Помирює людей з людьми, проголосивши правдиву рівність і братерство, бо Він стався Братом для багатих і вбогих, вчених і неграмотних, володарів і підвладних!

Помирює людей з самими собою, бо проголосив вищість духа над матерією, підчиняючи духові все, що нище, матеріяльне в людині, цебто пристрасті та недобрі схильності! Отак людина стає собою цебто паном себе та своїх енергій і сил, спрямовуючи все до ушляхетнення духа...

У людях уподобання!— Отак відновлений, перетворений Христом Спасителем людський рід стає шляхетним, надземським, ангольським, бо дух його відсвіжений кровю Спасителя рветься до неба, до Бога, для якого він сотворений!...

Нуже, і ми лучімось з Анголами, співаймо радісний гимн Христового Народження! *Слава во вишних Богу!...* Прославляємо Тебе, Отче Небесний!... Володарю Неба та Землі, поглянь, як колись споглянув на бідний, людський рід, на світ нещасливий, погружений у пітьмі неопаганства..... Пішли йому вдруге Анголів із неба та подай безталанним нове відкуплення!

Всесильний Христе, народися і в нашій поневоленій, знедоленій Україні, поклич до Себе страждальних її синів і дочок, збери, злучи в одне розсіяних діток страдницької батьківщини, поверни в радість їх плач і горе, дозволь одним серцем усім заспівати: *Слава во вишних Богу, а на землі мир, во человіціх благоволеніе!!!*

СВЯТОКРАДСЬКЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ

Хто гідно приймає Святе Причастя, той запевняє собі вічне життя та спасення душі, бо лучиться з Богом. Небо це тільки завершення злуки душі з Богом. "Я хліб життя!"—сказав Спаситель. "Хто споживатиме цей хліб той житиме повік. Хліб, що Я його дам, це Моє Тіло, що Я дам за життя світу." (Ів. 6, 51).— Горе ж тим нещасним душам, що поважуться приймати в тяжкім гріху цей Хліб життя! Христове Тіло стане для них печаттю вічного прокляття. "Бо хто їсть і пє, не розважаючи про Тіло, той суд собі їсть і пє!" (I Кор. 11, 29).

В одній французькій парафії діти приступили до першого Св. Причастя. Один хлопчина зомлів, як тільки прийняв Господне Тіло. Присутні винесли його з церкви. Парох потішав хлопчину: "Сину, будь спокійний. Ти йно прийняв до серця Ісуса!" —На ці слова хлопчина жахливо завернув очима та віддав духа, кличучи: "Ах, я допустився святокрадства! Я йду до пекла, бо в гріху прийняв Святе Причастя!"

ЗВІДКІЛЯ БЕРУТЬСЯ СЕКТИ?

Ігор Щипавка

ЛАСКАВИЙ Господь просвітив погружене в пітьмі поганства людство, обявляючи йому Святу Євангелію, Божественний Кодекс, що містить науку Втіленого Божого Сина, Христа Спасителя. Кожна людина мусить прийняти та по приписам цього Кодексу впорядкувати своє життя, іначе не зможе спастися: "Хто увірує й охреститься, буде спасений, а хто не ввірує, буде осуджений!" (Мр. 16, 16).

Скарб Божого обявлення Христос повірив Церкві, звелів їй берегти свою науку, чувати над її чистістю, боронити перед людськими примхами, пристрастями та перекручуванням всіляких самозваних учителів і фальшивих пророків, бо свята Церква це *стовп і підвалина правди,* каже святий Павло (І Тим. 3, 15).

Всі народи мають слухати Церкви й Апостолів! Якщо ж не послухає Церкви, хай буде як поганин і митник! (Мт. 18, 17). —Ідіть по всьому світові та проповідайте Євангелію всьому сотворінню. (Мр. 16, 15).— Хто вас слухає, той Мене слухає. Хто ж погорджує вами—погорджує мною. Хто ж погорджує Мною—погорджує Тим, що послав Мене! (Лк. 10, 16).

При тім Христос запевняє, що назавжди полишиться зо своєю Церквою, щоб захищати її від ворогів і просвічувати в навчанні людства. *Я з вами повсякчас аж до кінця віку.* (Мт. 28, 20).

Послані Христом, запевнені про Його невпинну поміч Апостоли розійшлися по всьому світу, відважно навчали народи, бо були певні про свою непомильність. "Якби й Ангол з неба зачав проповідувати вам не те, що ми вам благовістили,"— пише до Галатів святий Павло, "нехай буде проклятий!" —І щераз перестерігає своїх вірних перед фальшівниками Божого слова: "Як ми перше казали, й тепер знову кажу: Коли хто вам не те благовістить, що ви прийняли, нехай буде проклятий!" (Гал. 1, 8-9).

Отож Христова Церква має обовязок проповідати народам Євангелію й люди мають її слухати під загрозою вічного прокляття.

Нажаль зявилися в світі зухвальці, що поважилися перекручувати науку Христа та не слухати Церкви, фальшуючи сливе кожну точку християнської релігії.

Хто вони такі?—Це єретики та схизматики.—Хто ж такий ЄРЕТИК?—*Єретик,* це людина, що свідомо та вперто заперечує якусь правду віри—або перекручує її.

Церква негайно виключає цих духово прокажених, щоб своїми блудами не заражували інших видумками власної уяви чи злоби. Святий Павло виразно наказує своєму учневі Титові виминати єретиків: *Уникай людину єретика!* (Тит: 3, 10).— Улюбленому ж Тимотеєві приказує: "Стережися марних базікань, що приводять до безбожности! Їхнє слово буде ширитися мов рак. Від таких Гименей і Филит, що прогрішилися в правді і зруйнували віру деяких." (II. Тим. 2, 16-18).

Далі благає всіх християн стерегтися перед єретиками: "Благаю вас, браття, остерігатися тих, що чинять незгоди та спокуси проти науки, якої ви навчилися, й уникайте їх, бо такі не служать Господеві нашому Ісусу Христу, але власному череву. Вони добрими та гарними словами зводять серця простодушних." (Рим. 16, 17-18).

Святий Петро заповів єресі: "Неправдиві учителі повстануть між вами, що впровадять згубні єресі та стягнуть на себе скору загибель" (2 Пет. 2, 1).

Хто ж такий СХИЗМАТИК?— Схизматик це людина, що бунтується проти законної, церковної влади та відлучується від церковної спільноти.

Чому ж люди бунтуються проти церковної влади, якою зодягнений Папа, Єпископи та Священики?—Гордість, змисловість, моральне викривлення розуму чи серця веде їх до бунту проти Христових заступників і представників на землі!

За бунт проти законної влади стягають на себе Боже прокляття та кару: "Господь вміє берегти на день суду для кари тих, що ходять за нечистими пожадливостями та погорджують владою." (2 Пет. 2, 9-10).

Нерідко до безладного життя долучається неуцтво, половинчаста освіта, що поважується про все рішати, все осуджувати, все застосовувати до своїх вузькоглядних поглядів. Коли ж навчання католицької єрархії не погоджується з їх поглядами, то бунтуються та виступають проти неї та ще других ворохоблять! "Вони (єретики та схизматики) немов звірина неро-

зумна зневажають, чого не розуміють. Вони зваблюють незміцнені в вірі душі. Сини прокляття! Вони джерела безводні. Для них приготовлений морок темряви. Вони волю обіцюють їм, бувши самі рабами зіпсуття." (2 Пет. 2, 12-19).

Не брак і незрозуміння святого Письма, що горді, вперті, зіпсуті люди повертають на свою та других загибель. "По всіх листах . . . є дещо трудно зрозуміле, що неуки та незміцнені перекручують, як і інші Писання, на свою власну загибель, бо надто зарозумілі, щоб скоритися навчанню Церкви, якій Христос повірив скарб Божого обявлення." (2 Пет. 3, 16).

Звичайно так буває, що спротив навчанню Церкви провадить до бунту проти законної влади, а погорда влади до перекручування Святого Письма, бо чей же треба чимось виправдати бунт проти Папи, Єпископів і Священиків, що по волі Христа є законними й авторитетними учителями християн. Хто бунтується проти законних учителів, той унедовзі погордить і їхнім навчанням!

Гностики, маніхейці, аріяни, несторіяни, лютерани почали голосити мильну науку, та згодом покінчили бунтом проти Римського Папи, непомильного Сторожа Христової науки.

Греки, англікани почали бунтом проти Папської влади, а закінчили єресю, перекрученням і запереченням католицької науки!

Бувають слабодушні християни, що більше зважають на поведінку Священиків і їхне життя ніж на їх навчання. Якщо ж зауважать якусь слабу сторінку в житті Священика, гіршаться, перестають ходити до Церкви, вірити в науку, що Священик голосить.—Вони дуже помиляються, бо Христос каже нам зважати на навчання, а не на життя Священиків: Тоді Ісус промовив до народу та своїх учнів: На Мойсеєвім сидінні засіли книжники та фарисеї, що були честолюбні, горді, змислові, лицеміри. Проте Христос не звільняє людей від послуху, що належався цим негідним керманичам, бо продовжає: "Тож усе, що вони скажуть вам, робіть і виконуйте, по ділам же їх не робіть, бо вони говорять, а не роблять!" (Мт. 23, 1-3). Кожен буде відповідати за своє життя.—Христос не буде питатися християн, як жили Священики, але чи вони виконували те, чого Священики навчали, бо хто слухає Священиків, слухає Христа!— "Хто вас слухає, той Мене слухає. Хто ж погорджує вами, той погорджує Мною. А хто Мною погорджує, той погорджує Тим (Небесним Отцем), що послав Він Мене!" (Лк. 10, 15-16).

РИМСЬКІ ПАПИ

●

ІСУС Христос установив Церкву, що має продовжувати аж до кінця світу діло спасіння людей на землі. "Ідіть по цілому світові та проповідайте Євангелію всьому сотворінню! Хто увірує й охреститься, буде спасенний, а хто не увірує, буде осуджений!" (Мр. 16, 15-16).

Христос проте не полишив Апостолам голосити насамопас скарб Божого обявлення. В Христовій Церкву мав бути порядок і лад, бо йначе не була б вона Церквою Христовою. Кожна інституція мусить мати одного керівника, щоб могла гармонійно розвиватися й опертися розкладовим чинникам, що завжди знайдуться там, де живуть люди.

Оттому Христос вибрав святого Петра та настановив його видимим головою своєї Церкви: *Я кажу тобі, що ти Петро* (скеля) *і на цій скелі побудую свою Церкву, і сили адові* (пекельні дияволи та земські їх прислужники) *не переможуть її. І дам тобі ключі від Небесного Царства, і що зважеш на землі, буде звязане* (потверджене Христом) *не небі, а що ти розвяжеш на землі, буде розвязане на небі.* (Мт. 16, 18-19).

По воскресенні ж Христос виповняє дану Петрові обітницю, установляючи його найвищим Пастирем всіх християн, єпископів, священиків і вірних: *Паси ягнята Мої! Паси вівці Мої!* (Ів. 21, 15-16).

Крім цього Спаситель зодягає свого Заступника святого Петра, непомильністю в справах віри та моралі, щоб міг авторитетно виясняти людям скарб Божого обявлення, вчити їх, що мають вірити та як жити, якщо бажають запевнити собі вічне спасіння в небі: *Симоне, Симоне, ось сатана жадав вас, щоб пересівати мов пшеницею. Я ж молився за тебе, щоб не зменшилася твоя віра; ти ж колись, як навернешся, зміцняй своїх братів!* (Лк. 22, 31-32).

Отак святий Петро з волі й установи самого Христа Господа став видимим Головою та керівником Христової Церкви, поза якою нема спасіння для людей. *Поза Церквою нема спасіння!*— вердять Отці Церковні.

От ясно, хто має рядити Церквою! Не вірні, народ, мають правити своїми пастирями, священиками, як це бувае по різних сектанських зборах або самореклямованих автокефаліях, а священики мають рядити вірними, які мають слухати своїх душпастирів під загрозою вічного прокляття: *Хто слухає вас— слухає Мене; хто ж погорджує вами, той погорджує Мною; хтож погорджує Мною, погорджує Тим, що послав Мене!* (Лк. 10, 16).

Не може спастися, хто погорджує священиками, хто не слухає їх, хто бунтується проти церковної влади та других тягне до бунту проти законних, встановлених Христом церковних настоятелів!—Такий зухвалець навіть не є християнином, бо погорджуючи Христовими заступниками, священиками, погорджує Христом і Його Євангелією, що виразно наказує слухати законних наставників.—Не йде тут про відступницькі збори та про автокефалії. Вони повстали з волі людей збунтованих проти законної церковної влади. Коли ж згодом відступники бунтуються проти тих своїх проводирів, що намовили їх до бунту проти католицької Церкви, так вони логічно поступають зо своїми новими наставниками! Самореклямовані пастирі-самозванці не мають ніякого права вимагати послуху від своєї *пастви,* бо ж вони самі збунтувалися проти Христом установленої влади!

Петрова влада залишиться в Христовій Церкві до кінця світу: *Оце Я з вами повсякчас аж до кінця віку!* (Мт. 28, 20).— Кожен римський єпископ перебирає Петрову гідність і владу в Церкві, бо Христос прирік, що ніколи не покине своєї Церкви.— Он роля та гідність римських Папів!

Б. І. Антонич

ЄРУСАЛИМ

Дорога жовта під ногами,
блакитне небо понад нами.
Іду незнаними шляхами
Людина—вічний пілігрим.

Тужу за сміхом і весною,
співають птахи понад мною,
дзвінкі пісні пливуть ясною
перед паломником німим.

На плечах свій несу тягар,
у синій скрині Божий дар,
хоч палить спеки лютий жар,
хоч батогом бичує злим.

І так мандрую без упину,
мов чотки, пхаю кожну днину,
І аж тоді я відпочину,
коли дійду в Єрусалим.

ГОРЕ БЕЗВІРКАМ!

Павло Шпилька

БЕЗВІРЯ, атеїзм, безбожництво—це брак віри в людині. Може бути воно безгрішне, коли людина без власної вини не знає Христа та Його релігії, от як бувае в поганах, до яких іще не дійшло світло Євангелії. Невинні вони, що проживають без Бога та без Христа, тому й без гріха їхнє безвіря. Якщо стараються жити по природному законові, так милосердний Господь подбае про їх спасіння. Сам їх просвітить, пошле ангола чи якогось місьонеря. Не дасть погибнути невинній душі, бо він преласкавий і предобрий Творець, що бажае щастя своїм сотворінням. До пекла ніхто не піде без власної вини.

За те добровільне, свідоме безвірство модерних безбожників, що зухвало визивають Божу справедливість, кличучи: "Нема Бога!— Я не журюся Богом!— Мені не треба релігії!— Я хочу бути щасливий тут на землі, бо не дбаю про те, що буде по смерті!"—це страшний гріх, що сильно зневажае Бога, бо безвірок нехтуе Божою повагою, погорджуе Його правдомовністю.

Безвірство—це найтящий із людських гріхів, бо зовсім віддаляе людину від Бога, зриває всякі взаємини між сотворінням і Творцем! Нещасне сотворіння вірити не хоче Тому, хто з нічого витягнув його до буття.

Ото ж безвірство атеїзм) це божевілля, брак розуму та розсудку.

Безвіря атеїзм) це заразом злочин проти громадянства та держави. Без Бога нема соціяльної справедливости в громадянстві, бракуе любови між класами, недостае санкції на людські зухвальства, брак зобовязуючої сили державним законам! Без Бога існуе одна хіба брутальна сила, тортури, канчук, розстріли, як це виказуе безбожницька, червона Москва, що повернула в німих рабів 200,000,000 безталанних мешканців червонгоо раю. Брутальна сила це обяв здвичіння та здвиродніння, що витворюе ненависть, гнів, жадобу пімсти в гноблених народах!

Бог ненавидить усякий гріх, але строгіше карає безвірство, бо ніяка пристрасть не поменшує його злоби, як це буває в інших гріхах! За безбожність Господь карає часом і праведних, що добровільно пристають із безбожниками. Один поет каже: "Я не поважився б мешкати з безбожником під одним дахом або їхати з ним на кораблі, бо загніваний Бог часто посилає кари, що спадають на винних і невинних!

Он декілька прикладів Божої кари.

Богохульник: Один венеціянець страшно богохулив у шпиталі, скаржучись на свою хворобу. Інші хворі вспоминали його, грозили Божим гнівом.—Не послухав.—Згодом виздоровів. Замість подякувати Богові, став зневажати Його, закінчуючи: "Боже, якщо Ти існуєш, покарай мене за богохульство!" — Нещасний! Бог показав, що існує та що страшно карає зухвалих недовірків.— Яктільки вимовив ці слова, захитався, повалився на землю, став витися та ревіти від нагальних болів, конаючи зо словами: "Тепер бачу, що існує Бог, який вміє скарати безбожників!"

Нехай відозветься!—По французькій революції один масон промовляв на вічі за безпрофесійною школою, намовляючи слухачів усунути зо шкіл хрести, навчання релігії, Бога... Народ заметушився. Злізай з трибуни!—закричали.—Бог скарає тебе тяжко!—Масон зареготався, покивуючи небові рукою: "Нехай сам Бог відозветься, якщо існує!"— Як тільки кинув Богові зухвалий визов, грім із ясного неба ударив у трибуну, поразив безбожного промовця, що бездушно повалився на землю, викликуючи переполох у чисельно зібраному народові!

Хай не допю шклянки!—В місті Каен відправлася Служба Божа. В недалекій коршмі два пияки попивали собі вино та горілку. Задзвонив церковний дзвін. Один із пияків почав проклинати Церкву, священиків, Службу Божу, Бога, закінчуючи: "Що мене Бог обходить? Нехай но Він попробує перешкодити мені випити цю шклянку вина!"

Підніс чарку, але не встиг випити її, бо повалений апоплексією упав на підлогу конаючи в кількох хвилинах!

Визиваю Всемогутнього.—Безбожник Гвитней з Балтиморе зайшов з приятелями до кавярні. Слово по слові вивязалася гарячкова дискусія про релігію. Гвитней намагається переконати своїх співбесідників, що нема Бога. Товариші збивають усі його арґументи та докази про неіснування Бога. Гвитней страшно розбурханий неуспіхом своєї арґументації витягає останній арґумент: "Визиваю Всемогутнього Бога, щоб доказати вам моє безвіря. Якщо Бог існує, хай упаду зараз трупом!"—Не докінчив зухвалого визову. Поблід, скорчився, упав на землю та в тій хвилі сконав. Перестрашені співбесідники закричали в один Голос: Нещасний, бачиш, що Бог існує та чує тебе!

Нехай роздавить мене!— Французький щоденник, "Хрест", подав, що якийсь вуглекоп-шахтяр насміхався з мущин, що в неділю йшли на Службу Божу.— Куди йдете?—кепкував собі. Пощо тратите час у церкві? Не вірте священикам, що вам плетуть, ніби Служба Божа це відновлення Страстей і Смерти Ісуса Христа. "Бога нема! Якщо ж, так нехай роздавить мене!" Я небоюся його!— В понеділок пішов до праці. Шахта обірвалася й велика брила каменя вмить розчавила безбожного гірняка! Смерть його потрясла всією шахтою та цілим містом.

Отак Бог мстився за зневаги. Він сотворив людей, щоб Йому служити та почитали. Якщо ж згіршить людина, Бог радо прощає, бо бачить людську неміч, схильність до зла, нагальність пристрастей, затії диявола... Ласкавий Господь милосердиться над розкаяним сотворінням, бо з немочі впало воно!

За те негоден Бог стерпіти зухвалих безвірків або богохульників, що зневажають Його без жадного приступу пристрасти, а тільки з зухвалости, злоби, пустої слави, щоб являлися *вищими людьми* перед народом... Така зухвалість до живого обурює Творця, що нерідко метає громами на безбожні сотворіння, стручуючи їх до пекла на товаришів дияволам!

"Бог суддя праведний,"—каже Псальмопівець. "Погнівався ти на людей, безбожного знищив, імя їх Ти витер на вічні віки" (Пс. 9, 6).

КОМУ ГОРЕ?

Спаситель грозить багачам, що для гордости та пихи використовують свої багатства, роскішникам, що тільки ганяються за змисловими приємностями та забавами, жерунам, для яких шлунок Бог, честилюбцям.— Їхня радість переміниться колись у смуток, як смуток добрих християн перетвориться в радість.

"Горе вам багатим, що вже маєте свою потіху!— Горе вам ситим, бо зазнаєте голоду!—Горе вам, що тепер потішаєтеся, бо прийде на вас смуток!— Горе вам, як всі люди добре говоритимуть про вас, бо батьки їх таксамо чинили фальшивим пророкам! (Лк. 6, 24, 26).

Любов Господа До Нас

о. др. Іван Чинченко

СЕРЕД багатьох обвинувачень, що їх виголошено проти Спасителя фарисеями та вороже-наставленими людьми до Христа, було те, що Він "приймає грішників та їсть з ними."— Є то в їх очах та в їхньому розумінні річчю неможливою. Бачучи те, фарисеї говорили учням Його: "Чому з митниками і грішниками їсть ваш Учитель?'— То для людей було незрозумілим, як Учитель, що видає себе за Месію і Сина Божого, може одночасно оточуватися людьми бідними, аморальними, та мало того, а ще й гостити в них. Та не лише пристає з грішниками, а й боронить їх перед тими, що самі про себе говорять багато і вважають себе за досконалих людей. Коли запрошений був одним фарисеєм, сидів при його столі, . . .жінка, що вважалася публичною грішницею, принесла слоїк ароматової олійки, і припала до ніг Його, і слізьми обливала ноги Його та волоссям обтирала і намащувала ароматами. А фарисей, що був Його запросив, сам до себе говорив: . .."Колиб був пророком, то знав би, хто і яка та жінка, що до Нього доторкається, що є то велика грішниця." А Ісус відповів йому: "Бачиш ту жінку? Увійшов Я до твого дому, ти води на ноги мої не дав, а вона сльозами змила ноги Мої і волоссям своїм витерла. Не дав мені поцілунку, а вона, як тільки побачила Мене, не перестає цілувати ноги мої. Ти не намастив оливою голови Моєї, а вона дорогоцінною оливою намастила ноги Мої. Відпускаються їй всі гріхи її.

Коли фарисеї привели чужоложницю і вимагали, за законом укаменувати її, Ісус їм відповів: "Хто з вас без гріху, нехай перший кине камінь на неї. . ." І почувши то, один за другим повиходили, почавши від старших, і залишився сам Христос із жінкою. А Христос промовив до жінки: "Де ж ті, що на тебе скаржилися?" ". . . Іди ж більше не гріши."

В Єрихоні сам Христос запрошується в гостину до Закхея: "А він був наставником над митниками і був багатим. . . А бачили це і шемрали, мовляв, адже пішов до грішного чоловіка в гостину." На ту їх облуду і злу волю скаржився Спаситель:

"Во прийшов Іван Христитель, не їв хліба і не пив вина, а говорили: біса має. Прийшов Син Чоловічий і їсть і пє, ви говорите, ото чоловік обідається і приятелює з грішниками і митниками."

Істотно, для Сина Божого невідповідне товариство. Невідповідне для Бога, Якому рівним є Отець і Св. Дух; для якого один відповідним товариством є незмірний маєстат Божої Родини Пресвятійшої Тройці. Ще перед тим як Його товариством згіршились облудні люди, цілі віки перед тим піднесли бунт легіони ангелів, не хотіли узнати Сина Божого, що в будучині мав прийняти натуру чоловіка, що є нищим і гіршим, слабого і грішного чоловіка. Істотньо, саме зшествіє Сина Божого в лоно Пречистої Діви було пониженням незрозумілим, а те пониження триває і у Вифлеємі, і в Назареті, і на Голгофті, і в наших церквах на Престолах і в кивоті і триватиме до кінця світа. А якщо само Втілення Його було упокоренням без границь, то що ж говорити про упокорення Його, що походить від таких людських істот—предків. Від грішного Адама почавши, бачимо в генеологічнім дереві Спасителя хоровид гріхів і провин всякого роду; ідолопоклонство і розпусту, грабіж і вбивство; Істотне, походження "невідповідне." Матірю Його стає убога Дівиця, опікуном тесля, ліжечком, дерев'яне симоробне. І говорили "чи може з Назарету бути щось доброго." Товаришами і учнями Його стають простаки, про яких пізніше говорив Сенедріон, що "то люди без науки і прості, а учасниками Його муки звичайні кримінальні проступники," а судить Його будуть інші злочинці, що не підлягають тодішньому карному законові, під хрестом поруч одного учня і Його Матері і товаришем її, привітати Його буде одна із грішниць. Не досить того, віддавшись людям на поживу, перебуває на св. Престолах наших церков; товариством Його сьогодні є ми.

Сину Божий, Господи наш, для чого аж так упокоряєшся? Чому Ти, щось найвеличніше, "в в лоні Отця", зійшов на ту земську долину сліз? Чому замість в тріюмері і у хвалі зявитися людям і "положити ворогів Твоїх у підніжжя Твоє", народився убогим, навчав незрозуміло, потураєш тим, що погорджують Тобою, вмер безборонним, і перебуваєш поміж нами легковажний? . . .

О якже тяжко і трудно нам грішним зрозуміти із всіма святими, які є, широкість, довгість, висоту та глибину і пізнати незміриму любов Христову. Бо та любов наказує Йому віддатись за вівцею, що згубилась, аж поки її знайде.

"Бо Син Чоловічий прийшов шукати і спасти все те, що було загинуло."

Любов примушує Його говорити: "Не потребують здорові лікаря, але ті, що зле себе почувають. Не прийшов кликати праведних, але грішників до покути." Любов веліла Йому: "відкрити Своє Серце і виляти з нього потоки ласк і милосердя, щоб те Серце, що не переставало пламеніти милістю до нас, і стало для побожних безпечною пристанею, а для покутуючих місцем прибіжища та спасіння. Любов веліла запевнити нас: "Розкошею Моєю є перебувати з синами чоловічими." Любов, що Його спровадила з небес і запровадила на хрест, любов каже Йому скаржитися: "На поругання і нужду чекало Серце Моє; і чекав, хто б то співчував Мені, хто б потішив Мене, і не знайшов таких."

"Хто має вуха, нехай слухає." Він терпів з любови до нас. Він перебуває серед нас, з любови до нас. Наші гріхи також ранять Його. Всі ми, як вівці заблудились, кождий зі своєї дороги зійшов.

Господь чекає на любов нашу, чекає на вірність нашу, на послушенство наше в радості і смутку, в щастю і в нещастю, в земськім нашім житті і в конанні нашім, а потім у вічній твоїй у Нього славі.

ЛЮБОВ ДО ВОРОГІВ

Пагани любили тільки своїх приятелів і ненавиділи та похвалювали ненависть до ворогів. Жиди любили своїх земляків, погорджуючи всіма іншими народами світу. А вам, що слухаєте, Я кажу: Любіть своїх ворогів, робіть добро тим, що ненавидять вас.—Благословляйте тих, що проклинають вас, і моліться за тих, що чинять вам кривду.—Хто ударить тебе по щоці, дай йому й другу. Як бажаєте, щоб люди чинили вам, таксамо чиніть їм.—Якщо любите тих, що люблять вас, яка вам заслуга? Бо те саме роблять і грішники-пагани. Люблять бо й грішники тих, хто їх любить.— Тож любіте своїх ворогів, чиніть добро, позичайте, не ждучи нічого, і ваша заплата буде велика, і станете синами Найвищого, бо Він милосердний для невдячних і злих.— Будьте милосердні, як і Отець ваш милосердний!" (Лк. 6, 27-36).

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ВЕЛИЧ І ГІДНІСТЬ СЛУЖБИ БОЖОЇ

НЕМА нічого кращого на землі, кориснішого для людей, піннішого в очах Божих, любішого Серцю Спасителя ніж Служба Божа. Святий Вернард зве Службу Божу *Тайною Тайн, любовою любови!*— Служба Божа своєю вартістю притемнила всі старозавітні жертви так, як сходяче сонце притемнює блиском чар і красу зорей. — "Покладіть, каже святий Лаврентій, на вагу всі свої добрі вчинки, молитви, пости, милостині, умертвлення, а з другої сторони одну Службу Божу, так зобачите, що Служба Божа більше важить!" Неможна ніяким добрим ділом здобути стільки ласк і Божих благословенств, як Службою Божою, каже Святий Альберт Великий: "Хто, розважаючи про Христові Страсті, слухає Службу Божу, той здобуває більше заслуг ніж хто б босоніж ходив світами на прощі, постив на хлібі та воді, бичувався до крови, відмовляв триста разів Псалтир."

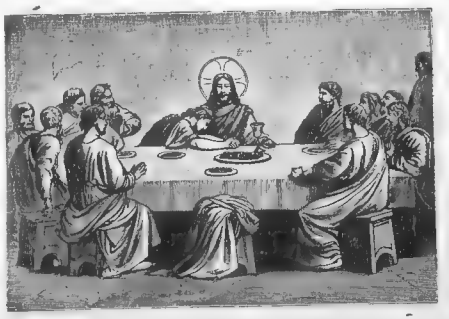

Христос установляє Тайну Вечеру

Покутою, милостинями, постами приносимо Богові людські дари, а побожним вислуханням Служби Божої жертвуємо Йому безконечно цінний дар, Тіло та Кров, рани, Страсті Ісуса Христа, Богочоловіка.—Тому слушно твердить Тридентійський Собор: *На світі нема нічого божественнішого над Службу Божу!*

Служба Божа це Евхаристійно-втілений Христос, що відновляє свої Страсті та смерть, складаючи Богові жертву безконечної вартости.

Навіть негідний і грішний Священик негоден принизити недосяжної вартости Служби Божої, бо негідність Священика не заторкує її. Цінність і гідність Служби Божої залежить від Первосвященика Христа, а не від священика-людини, що є тільки інструментом у руках Спасителя.

Служба Божа це містичне відновлення хресної Жертви Ісуса. Тут саме велич і гідність Новозавітньої Жертви.—*Що сталося на Голгофті,* каже святий Альфонс, *те повторяється на Службі Божій. На Голгофті Христос дійсно пролляв кров, а на Службі Божій проливає її містично.*

Сам Спаситель це заявив при установі Новозавітньої Жертви: *Це Моє Тіло, що за вас віддається.—Це Моя Кров, Нового Завіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!* (Лук. 22, 19; Мт. 26, 28).

Велич і цінність подарунку залежить від жертвувателя та від приносу:

1) Хто ж приносить Новозавітню Жертву?

Сам Ісус Христос, втілений Бог в новозавітнім Священиком, чистим, невинним, непорочним, святим, вічним, вищим за небо, невмірущим жертвоприносцем. В кожнім католицькім Священикові криється невидимий Христос, що як перший і головний Первосвященик за поміччю земських, другорядних Священиків відновляє свою Жертву, що колись приніс на хресті.

Бувши Божим Сином, Христос чинить безконечно вартісною Евхаристийну Жертву, де містично відновляється Голгофська драма нашого відкуплення та розділяються людям потрібні ласки, щоб користати з відкуплення та дійти до неба.

2) Який приносе?

Що Христос, Новозавітній Первосвященик, приносить Вітцеві в жертву?—Не вівці, воли, муку, збіжжа, як це робили ізраїльтяни, заявляючи Божу суверенність та владу над світом!

Христос приніс Отцеві в жертву своє непорочне Тіло та дорогоцінну Кров, бо з бігом віків Господь не злюбив маловартісні приноси ізраїльтян, бо негодні були надолужити вповні за гріхи людей і належно вшанувати Божу велич: *Жертви і приносів Ти не схотів, але Тіло мені зготовив,* щоб я приніс гідну, достойну Тебе жертву із нього! (Євр. 10, 5).

Що кращий і цінніший подарунок, то миліша Богові жертва: *Нема нічого в світі більшого над Христа,* каже Боссюет, *в Христі ж нема нічого більшого над Його жертву!*— Неможливо знайти на землі чи в небі цінішого приносу над самого Христа, Його Тіло та Кров.

Безконечна гідність Христа—Жертвоприносця та Жертви-Приносу надає безконечну вартість і гідність Новозавітній Жертві, Службі Божій.

На кожній Службі Божій Христос стає присутним на престолі та приносить Себе в жертву Небесному Отцеві.

Якийсь чоловік сумнівався, чи Христос дійсно жертвується на Службі Божій за гріхи людей, тому скептично споглядав на Священика, що при престолі побожно відправляв Службу Божу. Христос змилосердився над скептиком. На освячені кров почала плисти з освяченого Агнця, заливаючи обруси, що вкривали престіл. Скептик припав навколішки та подякував Спасителеві за чудо, яким доказав йому свою дійсну присутність у Пресвятій Евхаристії та правдивість Новозавітньої жертви.—Чудо заворушило ввесь католицький світ. Тьми тьменні цікавих і побожних паломників стали напливати до Больсени. Італійський маляр, Рафаїл, увіковічнив це чудо на чудовій картині, що досіль зберігається в ватиканськім музею.

Слушно святий Йоан Золотоустий твердить: *Служба Божа буває для душ тим, чим для них була смерть Ісуса на хресті.* —Службою Божою люди гідно вшановують Божу велич, дякують Творцеві за безчисленні добродійства, виблагують потрібні ласки, надолужують за зневаги.

Он вислови католицьких Учителів про гідність і успішність Служби Божої: Святий Альфонс: *Служба Божа більше звеличує Бога ніж усі Святі Учителі й Анголи, бо це похвала сотворінь, а на Службі Божій Ісус жертвується Богові та безконечно гідно звеличує Його.*

Святий Віяней: *Служба Божа—це жертва, що усмирює Божу справедливість і рятує світ від загибелі.*— Папа Евген: *Служба Божа краще прощає провини та кари ніж молитви всього світу.*

Он яку подивугідну жертву мають Християни!—Не дивниця, що диявол, воріг Божий, намагався та по нинішній день намагається всіма силами знищити цю жертву, щоб позбавити Бога безконечної слави та вирвати людям наймогутніший засіб спасення!

Служба Божа це збір Божих чуд, каже святий Бонавентура, бо вона завершує та гейби коронує всі подивугідні діла Божі для людства. *Він учинив* Службою Божою *памятку всіх своїх чуд, ласкавий і милосердний Господь.* (Пс. 110, 4).

Служба Божа це таємниця таємниць: *Як на небі повно зо-*

рей і в раю Анголів, так у Службі Божій повно таємниць!— каже св. Альберт Великий. Хто б був коли поважився мріяти, що Син Божий стане чоловіком, щоб помагати їм прославляти Бога, дякувати за добродійства, стати жертвою за людські гріхи, боронячи їх від справедливих Божих кар?

Славний, французький проповідник, Дюнанлю, звернувся раз до численно зібраних слухачів і запитав: Чим можемо подякувати Богу за все, що отримали від Нього?—Слухачі пильно стали споглядати на проповідника, чекаючи, що він сам відповість на поставлене питання? Тоді Дюпонлю відізвався: *Жертва Служби Божої перевищає все, що ми дістали від Бога. Правда, все завдячуємо Богові.— Чи ж гідно не віддячуємося Творцеві, як пожертвуємо Йому Його Сина? Чого ж більше міг би Бог домагатися від нашої вдячности?*

Служба Божа—це осередок Католицької Церкви.—Церква загинула б під ударами ворогів, якщо б не мала Служби Божої, християни погрузилися б у пітьмі зіпсуття та безвіря, якщо б Евхаристійна Жертва не кріпила їх!— Он як Преп. Беда висловлюється про Службу Божу: *Служба Божа це Сонце християнського світу, душа віри, осередок католицької релігії, компендій усього гарного, що люди подивляють у Христовій Церкві!*

Святий Францісск додає: *Служба Божа—це осередок набожности та побожности, спасіння людей, багатство людей, підпора світу, водопровід, яким Боже милосердя спливає на нас.*

Світ покінчиться, як останній Священик відправить послідню Службу Божу на землі, бо не буде кому гамувати Божого гніву!

Святий Леонард Маврикійський захоплений красою Служби Божої кличе: *Служба Божа це золотий ключ раю, сонце християнства, душа віри, осередок католицької релігії, компендій всього гарного та доброго, що має Божа Церква!*

Служба Божа радує саме небо та збільшує його блаженство!

Свята Катерина Сієнська нераз бачила на Службі Божій Анголів, що оспівували Божу славу, радіючи Безкровною Жертвою. Нераз престол бував заллятий небесним світлом немов трон предвічного Бога, на якім пробував Христос, жертовне Ягня. Свята нерідко бачила Божу Матір, як окружена блискучими Анголами побожно слухала Службу Божу.

Служба Божа немов те духове сонце сповняє світ безчисленними ласками. Немає такого нужденного грішника на світі, якому б Служба Божа не принесла якоїсь користі.

Вітекінд, паганський князь Саксонців і страшний ворог Франків, забажав побачити, що саме християни роблять по церквах. Перебрався на жебрака та зайшов до церкви, де Священик відправляв Службу Божу. Зобачив там дивне диво. Вся церква була наповнена райським світлом. Анголи скупчено споглядали на престол, де Розпятий Спаситель відновляв свої Страсті та смерть. З престола кров Спасителя розпливалась по всьому світу, відновляючи життя та радість у вселенній.—Це предивне чудо сильно зворушило Вітекінда. Навернувся, помирився з Карлом Великим і, як тільки міг, побожно слухав Службу Божу, розказуючи всім чудо, що сам був побачив...

Б. І. Антонич

Ut In Omnibus Glorificetur Deus

Ти поклав мені на плечі—страшний тягар,
двигати його я мушу, мушу конче.
Щасливіші мертві речі—з усіх сагар
найстрашніше палить ласк Твоїх пожар.
Ти поклав мені на плечі—сонце.

Показав моїм німим очам—жорстоку ціль,
пурпурове сонце в синій скрині неба,
але грому Ти не дав устам—лиш шум топіль,
що ростуть самітні серед тихих піль,
а мені доконче громової мови треба.

Я мізерний, шепелявий, лихий поет,
якже ж вискажу Твоє всеіснування
без величних слів, без слави. На мій хребет
кинув найлютішу Ти із усіх кебет,
бо мовчання уст від літ заранння.

Хоч піду на роздоріжжя, на жовту оболонь,
говоритиму з прохожим кожним, наче з братом:
слухай, друже, мусни збіжжя й чоло в задумі склонь:
сірих днів мандрівче, бо слідів Його долонь
повний цілий всесвіт, повний кожний атом.

НЕЩАСНИЙ ІВАСЬ

Петро Колиба

ІВАСЬ був одинаком. Побожна мати виховала його по християнськи, стараючись привести синка в люди, вчинити свою любу дитину порядним християнином, взірцевим католиком. По скінченні гайскулу Івась вписався до університету студіювати медицину. Мати перестерігала синка перед хибними теоріями, що несумлінні професори нераз впоюють своїм учням. Івась самопевно відповів: "Мамо, не журіться! Я вже не дитина!"

На нещастя між професорами був один, що викладав по-матеріялістичному... Безбожний професор нерідко посеред викладів кепкував собі з релігійних переконань слухачів, мовляв, вони вірять у якусь безсмертню душу людини... Сміявся з тих, що допускають ніби чоловік складається зо смертнього тіла та з безсмертньої душі, бо він посеред численних операцій ніколи не знайшов її в людськім тілі.

Івась зразу обурювався на матеріялістичні погляди свого професора, але згодом його спротив і гнів поменшувався. Брак глибокого релігійного виховання та наукового уґрунтування катлицької віри настроював Івася щораз більше скептично до католицького навчання.

Згодом Івась став сумніватися, чи часом учений професор-атеїст не має рації. Замість удатися до свого Пароха, ревного Отця Димитрія, та попрохати в нього вияснення сумнівів, Івась наблизився до безбожного професора, відкриваючи йому своє серце шарпане сумнівами. Професор поспішився доконати приватно те, чого ще бракувало учневі до повного безвірства. Зазнайомив його з безбожною літературою. Івась кинувся читати скептичні, безбожні книжки, пошукуючи в них правди. Нещасний! Замість правди подибав отрую, що геть знищила його душу. Перестав молитися, ходити до церкви, приймати святі Тайни, коротко, став молодим безвірком, думаючи, що релігія це видумка хитрих священиків, шоб держати народ у своїх руках...

Христос, якого так палко любив у своїх дитячих роках, затратив увесь чар для скептичного серця Івася. Сповідь, св. Причастя стали в його очах тиранською вигадкою підступного духовенства... Почував відразу до всього, що колись захоплювало його!...

Минали місяці та роки. Бідна мати плакала, каялася, що не віддала одинака до католицької школи, але було запізно. Івась не зважав на уґімнення бідньої матері, сміявся з її слів, кепкував собі з затривоження за його дальшу долю.

Отак Івась покінчив університет, дістав лікарський дипльом і пішов на практику, погрузившись у матерію, яку тільки добачував при операціях.

Тимчасом вибухла війна. Гітлер зірвав хуртовину в Европі. Америка встрянула в европейський конфлікт. Івась мусів їхати за море. Опинився зразу в Анґлії, потім у Франції під градом німецьких куль і бомб. Страх розбуджував давню віру в Бога та в Христа, якої не зуміло вповні знищити насильне безбожництво. При тріскатах летунських скорострілів і вибуху жахливих бомб тривога обгортала молодого, безбожного лікаря. Уста самохіть шептали: "Ісусе, рятуй мене!— Пречиста Діво Маріє, змилосердися надо мною! Не дай загинути на чужині!"

Зчиналася ж небезпека, миналася й віра Івася. Він далі сміявся з релігії, ганив себе за страх підчас бомбардувань, насильно здушував віру в Бога, що починала пробуджуватися з довгого, примусового сну...

Івась погорджував Божим милосердям, відкидав поклик Спасителя, що намагався рятувати заблукану овечку, пробачити їй минулі прогріхи, обновити слізьми щирої скрухи та ласкою святої Сповіді...

Покінчилося Боже милосердя для нещасного Івася. Німецький налет по американські окопи закінчив злиденне життя зухвалого безбожника... Відламок бомби смертельно поранив його... Перенесений до поблизького, польового шпиталю помер зо словами: Я нещасний! Проклинаю безбожного професора, що відобрав мені небесний скарб, святу католицьку віру!

Як легко було б мені вмирати, коли б був прожив по-християнськи тридцять літ молодого життя!"

Інфірмерка зачула скаргу конаючого лікаря. Наблизилася, питаючись, чого бажає?— Священика!— проказав Івась.— Кинулася за капеляном, полишаючи конаючому образець Пресвятого Серця Ісуса.

По кількох хвилинах інфірмерка вернулася до Івася. Не

застала його між живими!— Віддав Богу духа, не дочекавшись священика... Погорджував священиком за життя... Не дістав його при смерті!

Богдан Лепкий

РЯТУЙ НАС, МАРІЄ!

До Тебе нині з далекого краю
Крізь гук гармат, крізь битву
З шумом буйного вітру посилаю
Оцю свою молитву:
Прости, коли ми в темряві блукали,
І не бачили цілі,
Мов Прометея крюки нас клювали,
Утробу нашу їли.
І супротивна хвиля в нас валила
Від заходу і сходу,
У вічних боях намарне йшла сила,
Великого народу.
І замість щоб ми одноцільно стали
З насильником до бою,
Ми між собою ворога шукали,
Воювали з собою.
Та думка наша та сонце народу,
Здорове й незіпсуте,
Дерево наше згори аж до споду
Стоїть невгнуте.
Покрий же нині омофором мира
Те дерево народу,
Щоби до Тебе плила дяка щира,
Від роду до роду.
Щоб ми співали вільними устами,
Псалом великий, новий,
Дай щоб з рук наших навіки опали
Заржавілі окови!...

НАМ ТРЕБА БОГА

Бр. Нестор Годований ЧНІ.

ІСТОРІА людства свідчить про упадки ріжних народів через те, що індивідуальні особи покинули Бога, нищили моральний закон і покланялися золотому божкові матеріялізму. Велика слава, яку здобули для себе мудра Греція, як рівнож, сильний Рим, була знищена через індивідуальні індеференції. Люди думали та казали, що вони не потребують Бога та Його законів, тому робили, або радше видумували свої закони щодо морального життя. Вони казали, що закони Божі вже вийшли з моди. Як знаємо, ці нації славні розпалися, стали жертвою своєї захланности.

Ми бачимо, як історія повторилася в наших часах. Фашисти пробували перемінити цілий світ в величезний концентраційний табор. Вони хотіли знищити людську гідність і бажали викоренити Бога з людських умів і сердець. Що сталося? Повстав хаос, фашисти захиталися й, як передтим їх попередники, впали жертвою своєї глупоти.

В теперішнім столітті є занадто багато мущин і жінок, що відрікаються Бога, заперечують Його закон тому, що він стоїть на перешкоді їхнім особистим інтересам, чи то в бизнесі чи в приємностях.

Господь Бог бував прогнаний із багатьох домів. Занадто багато родин замикають двері свого серця перед своїм Сотворителем. Свідками цього є неморальні поступування одиниць, їх крадіжі, сваволя, самовбійство. Статистики твердять, як подано нпр. в "Тайм", 14. 12. 48., що підчас 1947 р. наприклад, 1,665,110 більших злочинів, злочинів гідних тяжкої кари, були поповнені в Зл. Державах. З цього виходить, що кожних 18 секунд хтось поповняє якийсь злочин. Релігія, попросто сказати, є викинена в сміття.

Що довело до цього? Які найголовніші причини? Іван Гувер, директор дитективного бюра розвідин, каже, що бідне родинне життя, це початок і гніздо всяких злочинів, всякого лиха! Там родинне життя є бідне, де нема Бога, де нема пошани до Божих законів! Там де нема Бога, там не може бути

любови правдивої. Родина має бути колискою віри, де молодечі уми, юнацькі серця повинні пересякти переконанням, що без Бога неможливо провадити щасливе, приватне, а ще більш родине життя.

Тому, коли ми бажаємо мати мир і спокій, сильну державу, краще будуче, родинне життя має бути забезпечене. Родина має бути перша й найважніша інституція виховання. Приватний обовязок родичів виховати своїх дітей по-християнськи побожному, не може бути переданий комунебудь. Релігійне виховання дітей було й є занадто занедбане! Родичі не здають собі справи з цього тяжкого обовязку.

Ми повинні вернутися до тих часів, коли родинне життя було щасливе, святе. Ми повинні вернутися до тих днів, коли родина вважала за обовязок, за щось святе, молитись разом, разом прославляти, дякувати, просити й перепрошувати Бога. Родина, що впадає разом до молитви на коліна це твердиня проти зіпсуття й спокус зіпсованого світу.

Дорогі українські родичі! Нашому народові особливо треба ідеальних родин, що виховали б дітей в дусі Христа, в дусі Його св. віри. Лише тоді наш нарід зможе розвиватися; лише тоді він буде сильний; лише тоді може він бути щасливим! Тому старайтеся, щоб Ваше родинне життя було колискою всякого добра. Тоді сповните Ваш святий обовязок і лиш тоді в Вашій родині буде панувати любов і мир, щастя й радість.

Не судіть, щоб не суджено й вас! Не осуджуйте, щоб і вас не осуджено! Прощайте, то простять і вам! (Лк. 6, 37).

Христос перестерігає вірних перед облудними пророками та проповідниками, що швендяються поміж християнами та ніби голосять правдиву Христову Євангелію, зводячи народ, бо навчають не вірити в Церкву, не шанувати Священиків, Папу Римського, погорджувати Сповідю та Святим Причастям. Отак баламутять простодушний нарід.—Божественний Спаситель заповів прихід тих перебраних вовків ув овечу шкіру: "Стережіться, щоб вас хто не звів.—Бо багато прийдуть в моє імя, кажучи: 'Це Я'— і зведуть багатьох" (Мр. 13, 5-6)

Досконалення Віри

Написав Ч. Ж.

ЦАРСТВО *небесне вимагає зусилля і насильники поривають його*— каже св. Письмо. (Мт. 11, 12).

"Віру,—кажете—одержали ми від родичів і від Бога так, як дістали ми нпр. інтеліґенцію." Правда воно; але дістали ми її так, як дістаємо пустий горщик, який мусимо самі наповнити. Справді, віру дістається так, як дістається нпр. тіло; але й тіло треба розвинути через вправи, через фізичну культуру треба довести його до розмірів, що відповідають потребам дозрілого віку.

Чи довели ми вже свою віру до зрілости? Чи виростили ми в ній уже мозок зрілої людини й мужеської м'язи? На жаль, неодин має шістдесят літ, а віру десятилітню... Все в ньому розвинулося: тіло, ум, наука, життевий досвід і фахове знання. Неодин пізнав різні ділянки знання, мистецтва, промислу. Тільки одна ділянка в ньому не рушила з місця: його віра. Це страшна дійність, що життя багатьох людей росте в усіх напрямах, за виїмком одної віри! Виглядають такі люди, як оті шпитальні потворенята: тіло зрілої людини, а голова немічної дитини... Чого ж тоді дивуватися, що в такого потвореняти віра легко захитується? Треба б радше дивуватися, що взагалі ще існує...

Коли сліпий веде сліпого,—каже св. Письмо (Мат. 15, 14)— *то оба впадуть у яму.* Якже ж може голова нерозвиненої дитини розвивати й образувати уми інших дітей на основі мужеських вартостей віри?

Написано в св. Письмі (Мат. 18, 3): *Коли не станетесь як діти, не ввійдете до небесного царства.* Але ніде там не сказано, що маємо залишитися недорозвиненими недоуками в справах віри; навпаки, св. Павло напоминає нас, щоб ми *зійшлися в мужа совершенного, в міру віку повноти Христової.* (Еф. 4, 13).

В цих реченнях нема суперечности. Треба статися досконалим мужем із сильною, глибокою, розвинутою вірою. І треба заховати при цьому простоту, довіря й покору: бо найяснішим блиском віри, подібно як найвищим променем генія, є

простота і покора. (Надуваються пихою тільки дурні й неуки) Будьмо прості й покірні, як були св. Августин, як був учений Пастер, як були Вчителі й Святі Церкви, як був Христос, світло світу, лагідний і покірний. Та не був при цьому Христос наївний чи слабий, як дитина. Навпаки, сучасні богослови виразно підкреслюють слова, якими св. Письмо називає Христа: Чоловік (муж) Христос. Варт це розважити, хоч би на основі найновішого твору про Христа (пера відомого богослова о. Біхльмаєра: Христос-Людина). Бо покора це не слабість, і віра це не наївність, як дехто наївно думає.

Для розвитку мужеської, зрілої віри потрібне не тільки праведне життя, але ще й конечне деяке образування: читання богословських, популярних бодай творів та католицьких часописів. Хто цього не робить, той такий мудрий, як той "шофер" що хотів їхати автом, а зовсім не знав, як. Бо щоби стати шофером, треба скінчити бодай якийсь курс та мати якусь практику. А хіба з вірою не таке саме? Таж і в вірі треба вчитися науки віри і треба практикувати її в житті. Без цих двох "вправ" наша віра залишиться немовлятем, а то й зовсім завмре, як мусить умерти-занидіти всяке знання й усяка практика, коли її не вправляємо.

СВЯТОКРАДСЬКА СПОВІДЬ

Спаситель установив Сповідь, щоб бідні грішники могли легше увільнитися від гріха: "Того ж дня, першого в тижні, коли вечір настав, а двері, де учні були зібралися, були замкнені, зявився Ісус і став посередині та промовив до них: Мир вам! І сказавши це, показав їм руки та бік. Учні ж зраділи, зобачивши Господа. Тоді знову сказав їм Ісус: Мир вам! Як Отець послав Мене і Я посилаю вас. Сказавши оце Він дихнув і говорить до них: Прийміть Святого Духа! Кому простите гріхи, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться! (Ів. 20, 19-23)

Отож нема прощення гріхів без сповіді! Хто згрішив, мусить іти до сповіді! Сповідь або вічне прокляття!—кажуть св. Отці.

Марія, одиначка англійського короля Гумберта, згодилася раз на лихе уподобання проти святої чистоти. Мучена докорами сумління відмовилася вийти заміж за декількох королевичів, що старалися здобути собі її руку. Стидалася визнати на сповіді свій гріх. Вступила до манастиря, де свято прожила декілька років. Невчасна хвороба забрала її з цього світу.—Одна пані молилася за неї.— Нагло станула перед нею якась вогнем закутана дівчина: "Не моліться за мене! Я в пеклі за святокрадські сповіді!"—Це була душа Марії.

Правда і Краса Нашої Віри

о. В. Кузьма

ДУЖЕ сумним обявом сьогоднішніх днів є те, що побіч себе жие два роди людей, два основно різні світи, які спричинюють колотнечі і непорозуміння навіть у найближчих родинах, бо серед рідних братів. Ці різні світи це—віруючий і невіруючий світ. З того, що дружина вважає святим, чоловік собі кпить. Що хотіли б вірити діти, забороняють їм родичі; те, що наші діди вважали за найбільшу святість, сучасні люди називають заскорузлістю. Тоді, коли одні спішать до церкви, щоб на колінах хвалити Христа та дякувати Йому за Його ласки,—другі влаштовують прогульки, товариські сходини, весело забавляються може навіть в підозрілих локалях.

Причиною згаданих явищ здебільша те, що багато сучасних людей не стараються пізнати правду і красу нашої віри.

1. Наша віра є правдива. Коли глянемо на нашу віру з певністю можемо сказати, що немає причини її стидатися! Захована найцінніших перлин старовинної культури завдячуємо виключно християнській Церкві. Церква перейняла у свої руки духову культуру життя і силу варварів. Християнська віра зродила глибоку середньовічну філософію і прекрасне мистецтво ренесансу. Вона вислала і сьогодні висилає тисячі місіонарів у найдальші закутини світу, а десятки тисяч сестер милосердя до шпиталів, сиротинців, що протягом майже 2000 літ огортає людство теплом духових, моральних і матеріяльних добродійств.

Всі додатні прикмети як старовинної так і сучасної культури спираються на християнській основі. Християнська мораль це найвищий ідеал людського духа, який ніколи не був в силі двигнутися понад християнську культуру. Сьогоднішний хаос в моральних і розумових поняттях це наслідок відвернення від християнської віри.

Визначний німецький поет Гайне, коли глянув на величні

мури кольонської катедри, сказав такі замітні слова: "*Давні люди вміли будувати, бо вони визнавали християнські догми, а ми сьогодні маємо лише погляди, які на ніщо не придаються...*"

Свята й могутня сила, що пробивається з християнської віри є до сьогодні дійсною. І сьогодні немає в цілому світі ніодної установи, фабрики, тресту, школи, які в царині духа доконалиб чогось, що не спиралося б у загальних рямцях на християнських правдах. Те, що колись провадило сотки й мільйони на висоти духової культури, те саме й сьогодні рішає про майбутність не лише одниць, але й цілих народів. Це найкращий доказ правдивости нашої віри.

2. Наша віра гарна. Завернімось котрогось вечора з гамірної вулиці й загляньмо на хвилинку до котрої небудь церкви. В темноті при блиску вічної лямпи побачимо, як люди з укритою в долоні головою, пригнічені щоденними журбами, гарячо моляться. Почуємо теж, як святу тишу переривае тут і там глибокий стогін зболілого, людського серця, зустрінемо те маленьке дівча, що слкадае китичку квітів у стіп Христа.

Чи ж не гарна наша віра?

У травнені вечорі кличуть церковні дзвони на Богослуження. Струджені працею люди спішаться до стіп Пречистої, якої краса чудно діе навіть на іновірців так, що разом з нами віддають почесть Богородиці.

Чи ж і тоді не відчуваємо, як гарна наша віра? Який же гарний наш обряд, наша Служба Божа?! Всі чужинці захоплюються, подивляють, а навіть завидують нам цього!... Які ж гарні наші колядки, яка велична Воскресна Утреня, який зворушливий Парастас чи Панахида? Скільки там поезії, яка глибінь поважних думок, що підбадьорюють нас навіть в найтяжчих хвилинах життя?!!!

Наша віра відкриває нам всі тайни життя і дае силу перенести всі труди. Вона вчить, що є Бог, що Бог наш найширіший батько, що гріх це найбільше зло. Одночасно вчить вона, що Бог наш Суддя, а також, що на світі нема такого гріха, якого б Господь не простив, якщо лише грішник щиро покаеться, жалуе за гріх і поправиться. Вкінці вчить вона нас, що можемо спокійно й щасливо жити на цьому світі, якщо будемо вірно заховувати Божі заповіді і якщо своє життя віддамо в опіку Предвічного Бога.

Ось де правда й краса нашої віри.

Сила Молитви "Отче Наш"

Е. К.

ПОМІЖ усіми молитвами "Отче Наш" і "Богородице Діво" є найсвятішими і найсильнішими і наймилішими для Господа Бога. Молитву "Отче Наш" зформулувала перед віками Божа Премудрість, а в дочасності, на землі виплила та молитва з уст Бога-Сина. В молитві "Отче наш" міститься все те, що ми повинні бажати для слави і звеличення Бога та для нашої святости. Кажуть, що Небесного Вітця більше радуе, яко тут на землі Його діти побожно моляться "Отче наш," ніж коли ангели в небі солодкими голосами співають Йому похвальні пісні... Про велич молитви "Отче наш" пише Тома Кемпійський: "Молитва Господня перевищае всі молитви святих і цілу любовну красу натхнених душ. Вона містить в собі всі пророцтва пророків і прекрасні слова псальмів. Блаженний, хто розважае всі слова Господа, а саме золоті слова молитви "Отче наш."

Коли християнин побожно відмовляе цю молитву, уложену самим Господом і жертвуе її Небесному Вітцеві, коли постійно просить Його, щоб прийшло небесне царство,—щоб простить йому провини—якже ж це було б можливе, щоб Небесний Отець не вислухав такої молитви і не послав просячому те, про що він просить. З тієї причини, ми все повинні відмовляти молитву "Отче наш" з великою почестю, любовю, побожністю та дитячим довірям.

"Богородице Діво."

"Богородице Діво" займае перше місце між усіми молитвами в честь Пречистої Діви. Мати Божа найбільше любить цю молитву, бо вона справляе їй невисказану радість. Жадня інша молитва не принесла Пренепорочній Діві стільки чести, як молитва "Богородице Діво." Ніколи не відчула вона більшої радости та насолоди як тоді, коли вперше почула ангельський привіт,—бо ж саме в цьому моменті Воплочення Ісуса Христа

Пречиста стала матірю Божого Сина і Обручницею Святого Духа.

Св. Мехтильда сказала раз до Богоматері: "О, солодка царице неба, я хотіла б славити Тебе словами солодшими від усіх, які коли небудь видумало і висказало людське серце." "Найкращим із усіх є для мене вимовлене з пошаною поздоровлення, яким привітав мене Бог-Отець через уста ангела і водночас заховав мене в своїй всемогучости перед всякою тінню вини." "Син Божий так просвітив мене своєю Божою Премудрістю, що я стала найбільш ясною звіздою неба і землі. На це саме вказує моє імя "Марія"—це б то звізда моря.—Дух святий наповнив мене своєю благодаттю і вчинив так повною ласки (благодатною), що хто все шукає помочі за моїм посередництвом, цей її знайде. На це власне вказують в "Богородице Діво" слова: радуйся, благодатная (обрадованная)".

Сварез, один з найбільше вчених теольогів Церкви, що заразом визначався надзвичайною побожністю і знанням, сказав: "Я волів би радше стратити ціле знання, як заслуги одного одинокого "Богородице Діво." Та коли ми отже хочемо щиро любити Марію, то мусимо з великою набожністю відмовляти молитву "Богородице Діво." Тоді то і на нас сповняться слова св. Бонавентури, а саме: "Скільки разів здоровимо Пречисту Діву Марію молитвою "Богородице Діво"—стільки разів здоровить вона нас своєю ласкою."

Заговоріть любовю.

Душа, що підноситься до Бога в побожній і святій молитві любить щиро Господа та стягає на себе Його вподобання. Вчитель внутрішнього життя св. Франц з Салезу сказав: "В молитві єднаємось з Богом. Він говорить до нас, а ми до Нього."

Про успішність святої молитви говорить св. Августин: "Чи ж в нашому житті є щось більше спасенне та досконале,, або чи в нашій святій релігії є щось краще та достойніше як молитва. Побожна молитва це ключ до неба, сила і захорона душі та джерело всіх чеснот."

Як вже сказано, "Отче наш" і "Богородице Діво" це найкращі, найбільш достойніші і успішні молитви між усіми молитвами. Хто відмовляє часто, побожно та з любовю "Отче наш" і "Богородице Діво," то в його серці загорить любов до Господа, Бог зєдиниться з такою душею і наділить її ласкою провадити святе життя. Многократня молитва, часте наслідування і приставанння з Богом це найуспішніший засіб, яким зможемо зростати у чесноти. Через молитву серце людини осягає правдиву шляхотність, гордить ілюзіями світу, єднається поступенно з Господом, та стає духовим і святим. В молитві розмавляємо з Богом Отцем, Ісусом Христом, Божою Матірю, з ангелами і святими. Кожна душа, яка вміє піднести своє серце і свого духа до Бога осягне Божу захорону і благословенство в дочасних та духових потрбеах і ласку витривання.

Найзичливіші поради.

Молитви: "Отче наш" і "Богородице Діво" відмовлені побожно і з любовю, це принесе тобі Боже благословення і стягне на тебе Боже уподобання, бо небесний Отець тішиться, коли його діти почитають і люблять Його як свого Вітця. Цими молитвами возвеличимо нашого Спасителя, що з невимовною побожністю і пошаною відмовляв "Отче наш" в нашому імені підчас своєї видимої мандрівки на землі. Наймилійшою молитвою для Божої Матері є побожно змовлене "Богородице Діво." Хто молиться побожно "Отче наш" і "Богородице Діво" осягає помноження освячаючої ласки, помноження любови, запевнення щасливої смерти, Божу захорону і благословенство у багатьох духовних і дочасних потребах та бажаннях.

Ще одно прохання: молися спокійно, зосередини свого духа та хоронися перед поспіхами, бо як каже св. Франц із Салезу: "Поспіх—це смерть побожности."

СИН—ГЕРОЙ

Памяті молоденького Б., який згинув під чобітьми вязничного сторожа.

...Помилуй, помилуй нас,—несеться пісня сумна, благальна молитва. Лине понад високі дерева, понад хмари і місяць молодик, стелиться до стіп Бога-Творця. Чи буде вислухана?

Господи! Чи провини наші такі великі, що немає для нас змилування? Ми ж не жалуємо ні крови, ні жертов. Глянь на цю жертву, цеж сам цвіт! Прийми її і помилуй, помилуй нас.

Западає осінній вечір. Коли пісня затихає, то цілий похід похоронний виглядає наче вуж—примара. Тишина така велика, аж болем проймає. Ті, що стоять край хідника, мовчать також, переняті повагою хвилі. Жиди знімають своїм дітям накриття з голови.

Коли оглянешся на закріті, не видно кінця чвіркам; це одна велика родина відпроваджує свойого вірного сина на вічний спочинок.

На домовині шапка учня. Мати тихо квилить. О! бідна мати,

який у Тебе мусить бути безмежний біль! Та горда будь, що видала на світ героя!

На кладовищі—вже зовсім темному—нерви не видержують, чути хлипання то тут, то там.

Розкрита земля—мати чекає гень-гень на долині, щоб прийняти свою жертву—дитину і заколисати на вічний сон.

Долиною лине таємний щепіт, високі дерева сумно-тужно заводять. Біла берізка сипле свої останні золоті листки на свіжу могилу.

Кру—кру—кру...

Жалібна громада тихо розходиться додому. Ізза кожного угла домів стежать за нею очі. Чиї? Тих, що спричинили ту невинну жертву. —Р. Ч.

НАВЕРНЕНИЙ ЧЕРВОНОАРМІЄЦЬ

У старенькій деревляній церковці—укритій під великими липами—кінчився молебен. В середині церкви панував сумерк, тільки через мале віконце впадало проміння сонця, що вже заходило, і освітлювало лице Божої Матері, що наче болюче усміхалося. Пахло ладаном і воском. Нарід клячав, чекав на останне благословення. Тільки по середині церкви стояв якийсь чужинець з гордо піднесеною головою і, незначно усміхався. Дехто тихо зідхав, дивлячися з острахом на ту дужу постать.

Коли сивенький як голуб священик підніс Святі Тайни до благословення—і нарід як доспілий лан збіжжя похилився,—лице у чужинця задрижало, він упав на коліна і так залишився з укритою в долонях головою, тільки рамена зраджували, що плаче. Люди застигли.

Коли церква опорожніла, хтось діткнувся рамени чужинця. Він глянув у ангельсько-добряче лице старенького священика. Устав і як дитина пішов за духовником за престіл.

Люди перед церквою чекали.

Коли по якомусь часі чужинець вийшов з церкви, вже не усміхався. Сумними очима глянув на людей і пішов дорогою. Ще раз оглянувся. З дверей церкви пращав його знаком хреста священик.

Люди мовчали. Кожний відчував у своєму серці, що тут зайві слова. Поволі розходилися домів.

Старенька церква дальше дрімала під липами, криючи в собі Велику Тайну і біль людські душі. Це був навернений вояк—червоноармієць.

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

JANUARY, 1949

The Odds Against Christmas

By D. F. Miller

IT MAY sound pessimistic to say that there are tremendous odds against the celebration of a truly merry Christmas on the part of Christians in this country. It could, in fact, be easy to concentrate on the side issues of the feast, on the circumstances with which our people surround themselves before and on the great day, and so to come up with a happy-go-lucky, optimistic estimate of how wonderful everything is at Christmas. To do so, however, would be to forget the fact that a truly merry Christmas can be experienced only by those who are accepting Christ as their only Redeemer, as their only Teacher, and as their only satisfying goal in life, and that there are ten thousand concerted efforts being made at Christmas time to induce Christians to accept Christ as something less than these three things. Those efforts constitute the odds and they are truly tremendous.

Of course one might list a certain number of odds that work in favor of a merry Christmas for all Christians. It can be said that there has been great growth in the external reminders of the meaning of Christmas in recent years. Large cities and small festoon their streets with wreaths and colored lights and Christmas trees long before the feast arrives. The custom of broadcasting Christmas hymns and carols into the ears of milling shoppers on downtown streets has been widely adopted. Christmas cribs have begun to appear in parks, at street intersections, on billboards, even in department store windows. The movement in favor of religious Christmas cards has made considerable progress. And, of course, there are the long lines of waiting penitents around Catholic confessionals, and the extraordinary throngs crowding churches for midnight Masses that would seem to promote the proper celebration of the feast of Christ's coming in all who are moved by example and thrilled by crowds.

Yet the odds against Christmas remain. Their peculiar force lies in the fact that they who create them seem content to say: "Let the masses of people bask to their hearts' content in the appearances and external trappings of Christmas; we shall hold fast to their souls." Ah, that is the point. Christmas is an effort on the part of God to ensnare, to conquer, to captivate entirely the souls of men. But how many shall He ensnare against the odds?

What are these odds? First of all, they consist of opposition or indifference to Christ that is marked by overwhelming numerical strength

in this country. For every individual man and woman in America, for instance, who aspires even faintly to accept the whole Christ and to live entirely in and for Him, there are at least six, and perhaps more, men and women who are in some way arrayed against Him. Count them. Round numbers will do because they are close enough to the mathematical truth. In 1947, there were approximately 25 million Catholics in the United States, about 43 million Protestants of all denominations, and close to five million Jews. These figures form a total of some 73 million people who, in any sense of the word, may be said to practice religion. The total population of the nation was something over 141 million. Thus there are some 68 million people in the United States who are not only not Christian, not only unchurched, but completely unreligious in their principles and actions.

Accepting "the whole Christ" means accepting an objective, historical Christ, whose speech is "yea, yea," and "nay, nay," i.e., a Christ whose doctrine is unchangeable, the same for all in every age, universal, indivisible and clear. Admitting the personal integrity and sincerity of most Protestant Christians, we must still note the fact that they do not accept an unchanging and unchangeable Christ, the same for all men everywhere. They have been taught to adopt as a principle the right to their private judgment and opinion as to the person and teachings of Christ, and thus they come out with thousands of different ideas concerning Him and the religion He gave to mankind. No matter how intimately and truly a given Protestant may feel himself bound to the living Christ, it is a matter of clear experience that this does not make Protestants a unified body in behalf of all the principles of Christ, and that it often finds them approving an interpretation of His teaching that is directly contrary to His words. The Jews as a body do not believe in Christ. Then, of the 25 million declared Catholics, there is an unknown number whose faith is merely nominal; it has little or no effect on the principles and actions of their lives. Thus the numerical odds against the full time, uncompromising, unchanging, all surrendering believers in Christ are well over 100 million people. He therefore who decides to accept Christ as his only Redeemer, teacher and goal in life, must do so in the face of over 100 million people who see no necessity of doing so, and many of whom consider that man a fool who would do so.

But the odds are not merely numerically strong; the quality of their opposition to complete surrender to Christ makes them even stronger. The more than 100 million against whom the uncompromising Christian must stand control almost entirely the public institutions, the media of propaganda, the commercialized sources of recreation, and the popular principles and ideals that influence men's minds.

They control business and finance, and in all their instructions and advice as to how to establish and run a business, how to manage a bank, how to make a fortune, you rarely hear a reference to the principles of Christ. You do often hear that "business and religion don't mix"; that "supply and demand create the only law in economics"; that "profits have nothing to do with wages," etc.

They control the major part of education in America, and aspire to control it all. They have eliminated God from public schools and colleges, and think of countless ways of harrying those who cling to schools that teach religion and morality and the truth about Christ. Their slogan is "separation of church and state," which means "separation of children from all contact with Christ or God."

They control almost every form of popular propaganda: 1) the newspapers, most of which can be read from beginning to end day after day for an entire year, without contact with a single reference to the fact that Jesus Christ is your only Redeemer; 2) the popular, high circulation magazines, which offer as goals in life a) romance, the more exotic and torrid the better; b) the cult of the body, through the use of advertised soaps, perfumes, liquors, food, beautifiers of all kinds, labor saving devices and unlimited means of amusement and recreation; c) the cult of wealth, by making minor gods and goddesses out of rich people and triumphs out of making money in any way; 3) the radio, which, with the exception of a few religious stations and a few religious programs (usually carefully edited and censored beforehand so as to eliminate any reference to the oneness of the truth about Christ, lest someone who does not believe in the oneness of Christ be offended), babble constantly about indigestion and headache, cigarettes and shampoos, lead pencils and soap powder, with a few corny jokes and much pagan music thrown in between; 4) the movies, which, like the slick magazines but with even greater effectiveness, hammer the thought into the minds of young and old alike that they are failures in life if they have not experienced the hot thrills of violent love, licit or illicit; which tend to make anyone dissatisfied with any home whose drawing-room is less than forty feet across; which make heroes on the screen out of men and women who are corrupt in their highly publicized private lives; and which never, even when they adopt some Christian theme, even come close to representing the meaning of sanctifying grace or the fact of man's redemption by Jesus Christ.

Moreover the "more than 100 million" have their own ideas and ideals for the family and social life, and there is not a single Christian who does not come under the influence of their propaganda in favor of them in some way. Thus over 100 million people accept and preach the doctrine that the perfect family is limited to two or perhaps three children, and that even these may be eliminated if a wife or husband can think up a plausible reason for having only one or none. There is nothing more devastating to the loyalty of a Christian than to meet six people in a row who laugh about restrictions on birth-control, or swear about them, or hand out advice on how to escape the responsibilities of marriage, or simply smile a simpering smile of superiority over anyone so backward as to think that the pleasures of marriage are limited in any way. As to social life, the true Christian has to be completely out of tune with the practice of late hours, heavy drinking, dirty stories and constant gossip, if he wants to live his life as if Christ were his only model and salvation.

But the "more than 100 million" who control most of the public means of influencing men's minds also exercise a very clever technique in their private human relationships. It is a new application of the old military adage: "Divide and conquer." The idea here is to divide a man's allegiance; to approve of his giving part of his service to Christ, but to urge and insist that in just one or the other point he withhold it. It is a common thing to find representatives of the "more than 100 million" saying

to a member of the minority who aspire to live entirely for Christ: "You know, there are many things about the Christian religion that I like. Its music, for example. Its opposition to Communism. Its defense of basic human rights. But your church goes too far when it tells you what books you can read; or how many children you should have; or that a remarriage after divorce is unlawful. In these things your religion is behind the enlightened times. It's fascist, that's what it is."

There are a thousand variations of this theme, and each one has its wearing effect on the character of the wouldbe Christian. The "more than 100 million" don't want a complete breakdown of Christianity; they want only that people will give in to their way of thinking (against Christ's) in one point or another. And they are not too particular at which point a person gives in, just so there is something in his life that makes him less than a complete Christian. Thus he may be a good Christian in everything except his business, where he goes along with the "more than 100 million" on the principle that "religion and business don't mix." Or he may go right down the line with all the demands of his faith in Christ except on birth-prevention; or on telling dirty stories, or on drinking to excess. Sometimes the "more than 100 million" will wait till the Christian's wife leaves him (or the husband leaves the wife) and then it will swarm in on him (or her) and present ten thousand plausible reasons why this is the one place where the Christian religion is asking too much, when it bids him (or her) to go it alone in life from then on.

This is what is meant by the odds against a merry Christmas. But there is one thing in favor of the genuine Christian even with the countless odds against him. If he is worthy of the name, he knows than it is an essential part of his calling not merely to stand up against 100 million people, but actually to change them instead of letting them change him. He knows that all who stand against him need just exactly what he has; and that many of them will accept it in its entirety if its entirety be shown to them in the life of a single man or woman. The one who succumbs to the more than 100 million merely joins the ranks of the restless, unhappy, lost generation. The one who stands out against them, and on the side of Christ right down to the last directive He has issued, will keep his own happiness intact, and will find an increasing number rallying around him.

But it takes courage to match the graces that Christ brings in abundance on Christmas. How many have the courage for a merry Christmas?

✖ ✖ ✖

The head of a leading department store was passing through the packing room and saw a boy lounging against a box, whistling cheerfully.

"How much do you get a week?" he asked asked the boy.

"Ten dollars, sir," the lad replied.

"Here's a week's pay, you loafer—you're fired!"

When he next saw the foreman, he asked, "When did we hire that boy?"

"We never hired him," answered the forman. "He just brought in a package from aonther firm."

✖ ✖ ✖

Miracles Do Happen

By Rt. Rev. P. M. H. Wynhoven

HAD THE man looked at a giraffe for the first time, and pronounced that there simply wasn't any such animal, been askd, "Why not?" he would have unintelligently responded: "Well, there just ain't, that's all." We find many people of this type who do not believe in miracles. Ask them the reason why there cannot be miracles, and they simply have to answer sheepishly: "It simply is not possible." But this is what makes a miracle a miracle: that it does not happen in the regular course of nature.

Nature works according to fixed laws, yet these laws are not intrinsically and absolutely necessary. Neither reason nor experience asserts that a free, omnipotent God cannot intervene at will.

A miracle is merely a question of evidence, a testimony of our senses. Lazarus was dead. His sisters and neighbors could testify to that. When they came to his tomb, after he had been buried a few days, the odor of corruption testified to the death of Lazarus. Still, when Our Lord commanded this decaying body: "Lazarus, come forth" (John 11:43) the man instantly came to life, the corruption left him at that very moment. The circumstances of this Gospel event leave no room for doubt; Our Lord merely suspended the laws of nature in Lazarus' case. He did the same in calming the storm-tossed sea, in multiplying five loaves of bread, in feeding 5000 people. Many witnesses were there to detect any fraud, if there had been any. One thing is sure; until today, even with all our brilliant scientists, nobody has been able to match these feats. Medecine has made great strides, but it will never be able to restore life. Edison was a wizard, but he never was able to still a storm. Magicians may perform marvelous tricks, but they cannot produce two rabbits out of a hat where there is only one. They may deceive the senses, but their tricks always can be explained. Hypnotic suggestion may effect some wonderful, new cures, but it will never give sight to a man without eyes. All these things can be done only by the intervention of God, Who controls the universe.

Christ worked miracles, in His day, to convince the Jews of His divine power, to make them realize that He was of God, to convert them. He promised the same power to His disciples (Mark 16: 17-18) for the same purpose of convincing and converting people; "Heal the sick... and say to them: The kingdom of God is come nigh unto you." (Luke 10:9). This same power still rests with the true Church of Christ, the Catholic Church. Miracles are not so numerous today as in the first days of the Church, when they were specially meant to aid the spread of Christianity, but no unprejudiced man can read the testimony of miracles in the lives of Saints canonized by the Holy See, or per-

formed, for instance, at Lourdes in France, without seeing at once that God still uses this divine testimony to attract people to the true faith.

We do not have to believe all the miracles recorded in the lives of Saints, especially of the olden days. According to the Catholic historian, Lingard, "there are many which must shrink from the frown of criticism." Today, however, in the process of a Saint's canonization, Rome is extremely careful in accepting any evidence. Alleged miraculous happenings at Lourdes are always passed upon by at least fifty doctors of all creeds, sometimes from different parts of the world, before they are accepted by the Church as possible only through the intervention of God and not through mere hysteria or autohypnotism or latent physical causes. Non-Catholic doctors often express their amazement and perplexity at the inexplicable cure of the patients after they receive the Sacrament of Extreme Unction, which gives health and strength to the soul, and sometimes to the body when God sees fit. In 1912, I was ordered by the late Archbishop Blenk to go to Cleveland, to bring back the body of Father Drossaerts, later Archbishop of San Antonia. He was operated on by the internationally known surgeon, Dr. Crile, for an ingrowing goiter. The operation had been so unexpectedly serious that after consultation with other doctors, no hope could be held out for the life of the patient. He had to die within twenty-four hours. Much to my surprise, when I reached Cleveland two days afterward, I was at once informed by Dr. Crile that the good Father was still alive and would be saved. "But," he said, "I can't explain it; according to all medical science, he should already have been dead a day." I ventured the explanation that, most probably, the effects of Extreme Unction were the cause of his marvelous cure. The physician looked quizzical, but remarked, "By Jove, there must be something to it."

Catholics are not more credulous than other people, but they protest against that modern irrational prejudice which, denying the possibility of miracles, refuses to consider testimony of veracity, no matter how strong or overwhelming. When a happening cannot be explained as natural, according to the laws of science; when an ordinary occurence cannot be accounted for by atheistic scientists who can offer only surmises or guesses as an explanation, why should the Catholic Church not be allowed to interpret the event as caused by God's special design, Who Himself performed miracles and Who gave this power to His Church? A belief based on reason, logic and faith is certainly worth more than a one-sided scientific observation. If we cannot accept this, then, why believe in the existence of God at all? Why not eliminate all faith?

* * *

A man went to see his doctor about a pain in his back, which had troubled him since morning. The doctor gave him the once-over, and in a few seconds the pain vanished.

The caller was overjoyed, and said, "That's quick work, Doctor. Was it rheumatism?"

"No," was the reply, "your suspenders were twisted."

* * *

Devil Wages War Against Us and the Church

All Elements Of Evil Are Organized And Directed By His Vigilant And Hostile Intelligence

By Rt. Rev. Msgr. Arthur J. Sawkins

THE devil is waging a war. This strange war began before the creation of man; it will go on to the Day of Judgment. Because of his immensely superior native powers, and also because of his long and active experience, the devil is a gifted leader and a most dangerous enemy. He is pitiless, ruthless, unscrupulous, persistent, ingenious, and a master of deception. No spy can cover his traces better; no swindler can be more disarming and persuasive. He can quote Scripture; and he can appear as meek as a lamb.

This war is an organized campaign, with a plan, with orders given and obeyed, with authority. We know the names of some of the leaders: Beelzebub, prince of devils; Asmodeus, Azazel, Abaddon. This was is carried on by a vast, mysterious, intriguing world, definite, chosen foes. It is directed against all the works of God, and against all the children of God; but with special ferocity and with unending malice against Jesus Christ, and the Church of Christ, and the Mother of Christ.

I am not drawing on my imagination; I am stating deadly facts. Here, in the words of a level-headed scientist—head of the Department of Sociology at the Catholic University of America—you have the identical thought:

"The ills of society cannot be explained in purely human terms... A malign force is operating in this familiar world of our... Down below the nethermost reaches of merely human malice there exists an abyss of iniquity... It is here that the mystery of iniquity belongs; and against us this incomprehensible evil is ceaselessly at work."

The are the words of Dr. Paul Hanly Furfey. He continues:

"It operates through the use of power and deception against the Kingdom of God... and it is aided in its machinations by an organized society called 'the kingdom of this world'; that is, the Kingdom of Satan... The alignment of forces which operates against the Kingdom of God is thus made plain."

Other Scholars Give Their Testimony

Listen now to W. H. Kent, another scholar writing in the Catholic Encyclopedia:

"The activity of Satan does much more than merely add a further source of temptation to the weakness of the world and the flesh; it means a combination and an intelligent direction of all the elements of evil... It would be bad enough if all those forces were acting apart and without any definite purpose; but the perils of the situation are incalculably increased when all may be organized and directed by the

vigilant and hostile intelligences."

What does Dr. Furfey mean by "the mystery of iniquity"? He is referring to St. Paul's words to the Thessalonian converts (2 Thessalonians 2:18); telling them of certain definite signs to appear before the end of the world, one being the "apostasy," apparently a religious revolt of unparalleled magnitude. Another is the coming of the "man of sin... the son of perdition," the same, no doubt, whom St. John calls Anti-Christ. But then St. Paul emphasizes, "the mystery of iniquity is already at work." To his Ephesian converts, St. Paul spoke of "the prince of the power of this air, of the spirit that now worketh on the children of unbelief... For our wrestling is not against flesh and blood; but against principalities and powers, against the rulers of the world of this darkness, against the spirits of wickedness in the high places" (2:2; 6:12). Our Lord called this hostile force 'the gates of hell"! And long before, back in the dawn of history, God had told Satan: "I will put enmities between thee and the woman and between thy seed and her seed" (Genesis 3: 15)

Evidences Of The
Work Of The Devil

Even if this invisible warfare had not been so clearly revealed, we might have guessed it. The hand of the enemy is kept hidden, and rarely seen; but there are evidences. Man, of course, can be evil in many ways; but some of the depths of evil perpetrated by man seem to be too incredible to be designed by man alone. Human nature left to itself could hardly go so low. I need not go back into ancient history; we have the terrible crimes of the recent war. Even the cruelties of pagan days cannot compare with their calculated brutality.

1: The name of Lidice, and what was done there—the obliteration of an entire town, including the execution of every old man and boy, not as an act of war, but as a reprisal for one German death still makes the flesh creep; but such things have been done before by such men as Herod and Attila.

2: But who ever heard or read before of the cold experimentation, by doctors and scientists, with human beings; to see how long it takes to starve, or how little food will get so much work for so many days before death; or to find an efficient way to bring death quietly and cheaply to large numbers, by cold, or by suffiocation, or by poisoning; and then to dispose of human bodies en masse, first, however, saving the fats, or the blood, or other needed products! Is this unspeakable thing human, or is it not rather diabolical in the exact literal meaning?

St. Paul was not wrong; Dr. Furfey was not exaggerating; the mystery of iniquity is even now at work.

The Catholic Church, therefore, takes this invisible war with deadly seriousness, as you might expect; and she uses all her God-given powers constantly to frustrate it. For a first example, every infant brought to her baptismal font is shielded and fortified against it. I remember well the first time I read the words of that ritual after my ordination. For the first time in my life I spoke directly, and officially to the devil.

But here is an even more impressive example. I wish now to write something else from the Roman Ritual, which I have never before seen translatd into English. Very few lay people have ever read it. Better than anything I can say, it reveals the source of most of the evil and suffering in our world; and the means the Church is prepared to use

for overcoming it. It is a solemn appeal to St. Michael the Archangel who, in the liturgy of the Church, is called the Angel of Peace, but who is also the heavenly warrior, chief of that

"embattled flaming multitude
Who rise, wing above wing, flame above flame,
And like a storm, cry the ineffable Name."

He it was who stood by the closed gates of Eden; he it was who hid the body of Moses; he it was who made certain demands of Pope Gelasius; in the sixth century St. Gregory the Great saw him sheathing his fiery blade on top of Hadrian's tomb; he it was who came first to Joan of Arc, even before her other heavenly visitors, St. Catherine and St. Margaret; and finally he it is who will deal out final and everlasting death to the Dragon at the end of time. To the great St. Michael, Pope Leo XIII himself, composed this long prayer, which is called "The Exorcism against Satan and the Apostate Angels." Read it as a prayer, and join in its powerful invocations.

Prayer To
St. Michael

"Most glorious prince of the heavenly armies, St. Michael the Archangel, defend us in the war against the principalities and powers, against the rulers of the world of this darkness, against the spirits of evil in the high places. Come to the aid of mankind, whom God hath made in the image of His own likeness, and redeemed with a great price from the tyranny of the devil. It is thou the holy Church venerates as its own guardian and patron; to thee God hath given the souls of the redeemed to be delivered into eternal felicity. Implore the God of Peace to crush Satan under our feet, so that he shall be powerless any longer to hold men in captivity, and to damage the Church. Offer our prayers in the sight of the Most High that the mercy of God may now come to us; and do thou lay hands upon the Dragon, the serpent of antiquity who is Satan the devil, and cast him bound into the abyss, where he shall no more seduce the nations.

"In the Name of Jesus Christ our God and Lord, and aided by the intercession of Mary the Virgin Immaculate and Mother of God, and of blessed Michael the Archangel, and of the blessed Apostles Peter and Paul and all the saints, and trusting in the authority of our sacred ministry, we advance without fear to repulse the invasions of the devil. Behold the cross of the Lord, you hostile forces, and take to flight; the Lion of the tribe of Judah, the root of Devid, comes to conquer. Let thy mercy be upon us, O Lord, inasmuch as we have put our hope in Thee."

The prayer of Pope Leo now changes its key:

"We exorcise and cast thee out, every unclean spirit, every satanic power, every infernal adversary, every diabolical legion or congregation or division; in the name and the power of our Lord Jesus Christ we uproot and banish thee from the Church of God, from the souls made to the image of God and redeemed by the precious blood of the Divine Lamb. Dare no more, treacherous serpent, to deceive the race of man, to persecute the Church of God, to grind like chaff the chosen ones of God. This order comes from the most high God... this order comes from God the Father, from God the Son, from God the Holy Ghost; this order comes from Christ the eternal Word of God made man... this order comes from the mystery of the Cross and from the power

of all the mysteries of the Christian Faith. This command comes from the exalted Virgin Mary, Mother of God, whose humility in the first instant of her Immaculate Conception crushed the pride of thy head ... God of heaven, God of earth, God of Angels, God of Archangels, God of Patriarchs, God of Prophets, God of Apostles, God of Martyrs, God of Confessors, God of Virgins, God Who hast power to give life after death, rest after labor: since there is no other God but Thee, the Creator of all things visible and invisible, of whose kingdom there shall be no end; we humbly supplicate the majesty of Thy glory to deliver us powerfully from all the power and treachery and deception and iniquity of the infernal spirits; and be pleased to keep us unharmed — through Christ our Lord. Amen."

✖ ✖ ✖

SHEEP IN WOLF'S CLOTHING

The workers of a French automobile company staged a protest against American capitalism a few days before the opening of the United Nations session in Paris. I was walking along Rue Huysmans in full clerical garb when the trouble broke out some 50 yards ahead of me. A storekeeper at once called me into his shop and then barricaded the windows and door. Since neither of us knew what the trouble was all about, I remained there several hours, until the riot had completely subsided.

There was a large crowd of workers outside the factory, evidently in ferment. A demagogue, spotting a luxurious American car coming that way, saw his chance to start trouble. At his urging someone threw a heavy piece of iron through one of the side windows of the car. This was accompanied by a shower of stones from the crowd and such appropriate cries as "Down with capitalism!" and "Go back to America!"

It was later learned that the luxurious American automobile belonged to a Russian diplomat.—A. Oliveri.

✖ ✖ ✖

Mrs. Hooplemeyer was awakened late one night by a knocking on the door. Sticking her head out the window, she called, "Who it is? Vat do you vant?"

"Are you Mrs. Hooplemeyer?" the man on the step asked.

"Yes."

"Well, I'm Mr. Kelly from the pool room up the street. Your husband plays poker there every evening."

"Vell, I know dat."

"He was playing tonight and lost $2,000."

"Mein Gott, $2,000! He should drop dead."

"That's what he did, madam. Good night."

✖ ✖ ✖

A farmer was trying to sell his horse. After exercising it, he exclaimed to his prospective buyer: "Don't you admire his coat?"

"Coat's all right," said the prospect, "but I don't care for the pants!"

✖ ✖ ✖

Soviet Brutality Against Helpless Ukrainian Minorities

By WALTER DUSHNYK

Reprinted from his book, "Death and Devastation on the Curzon Line."

II. CONFUSED AND INACCURATE REPORTS IN THE AMERICAN PRESS

1. *Soviet Propaganda Line Repeated*

IN January, 1946, when Soviet American cooperation was deemed a possibility, a few American correspondents were allowed to visit Poland and to write about the tragic fate of the Ukrainians in Soviet-dominated Poland. As a rule, these reports were in line with the Warsaw-Moscow policy of representing the Ukrainian minority who were unwilling to go to the Soviet slave state as being nothing less than "fascists," "White Russian renegades of General Vlasov", former German SS men" and the like. Even such distinguished and internationally known correspondents as Sydney Gruson of The New York Times unwarily, it seemd, succumbed to the spell of Warsaw propaganda. In the reporting of these developments, the Ukrainians unfailingly were described as "bandits" and "murderers," favorite terms used by the Soviets to describe their opponents.

A typical example of such reporting appeared in the New York Daily News of January 28, 1946, under the name of Tenolde Sunde, The News' staff correspondent. Sent from the little town of Humenne in Czechoslovakia, it read:

"A queer, secret savage war is being fought in this Carpathian mountain region where Ukrainian irridentists called 'Benderovei,' assisted by White Russian renegades and German SS and Gestapo escapees from Soviet prisoner-of-war camps, have taken absolute control of the rugged sector of Poland and frequently spill over into eastern Slovakia. Numbering perhaps 20,000, according to Czech military estimates, the 'Benderoci,' named for one Bender, a pre-war Ukrainian leader who fought for the Nazis, actually govern and administer a rough triangular area extending from a point of the Dukla Pass to Sanok and Lupkov.

"Fork of Neptune Insignia

"The bandits are organized into regiments and, operating as disciplined and highly trained forces, wear German, Russian, Czech and

English uniforms with the identifying insignia of the three-pronged fork of Neptune on their tunics. Their arms consist of heavy and light machine guns, automatic rifles and pistols... The stated purpose of the powerful outlaw organization is to achieve the independence of the Ukraine... The 'Benderovci' include followers of the notorious White Russian General Vlasov, who went over to the Nazis... They definitely receive support from the Polish leader, General Anders, and his force now in the American and British zones of Germany ...In one respect the 'Benderovci' are playing an important part in Eastern Slovakian politics. The Communists are beginning to lose supporters in this Red area, due to the people's growing terror of the 'Benderovci.'... The Polish chaos is so complete that the Russians have found it necessary to move in, to officer the troops from the top."

An Associated Press dispatch, dated April 19, 1946, in Warsaw, gives at least a less colored version:

"Strongly armed bands of Ukrainian nationalists are terrorizing southeastern Poland, crossing the demarcation line from the Russian side of the frontier and burning villages, carrying off livestock and leaving thousands of Polish peasants homeless... The wave of terror, extending southeast from Rzeszow along the San River, is being fought by several divisions of Polish militia. ... These Ukrainians have insisted upon their right to remain on Polish soil and also have demanded that the Ukraine be made an independent state. Many of the Poles attacked are living in homes once occupied by the Ukrainians."

Thus the life-and-death struggle of the Ukrainians against the forcible deportation by the Soviet-oriented Polish government was badly depicted as banditry and pillaging without any attempt to give the real background of these tragic acts.

2. *How the "New" Poland Respects Human Rights Principles*

The plan to exterminate all those Ukrainians who refused to be sent to the Soviet Union, originated in the Kremlin: Stalin could not tolerate a Ukrainian-conscious minority even outside the USSR. From the time of the establishment of the Soviet-Polish frontier on the Curzon Line, the Soviets have waged ceaseless efforts to persuade the remaining Ukrainians to go to the Soviet Union. Toward that end they have sent several "repatriation commissions," which began functioning in such major towns as Przemysl, Sanok and Yaroslav. With the more than willing cooperation of the Polish authorities, the Soviets held several "propaganda meetings," at which they strove to convince Ukrainians to go east of the Curzon Line.

The Poles, or to be more exact, the Warsaw communist officials, did not have to be told twice to help "persuade" the Ukrainians to move east. Their turn came when these Soviet "repatriation commissions" completely failed; the Ukrainians stubbornly refused to move from the localities in which they had been living for centuries. At first the Poles arrested and summarily executed a few dozen Ukrainians in the city of Yaroslav. Then the communist-led groups of the MO (Milicja Obywatelska—Citizens' Militia') began to terrorize the Ukrainian population and loot their homes in the city of Przemysl (Peremyshl). Several Ukrainian families of prominence, such as the Fedaks, Barans, and Romankivs, suffered beatings and lootings. During the "repatriation action" several prominent

Ukrainian leaders were kidnapped by the Polish MO and handed over to the Soviet NKVD agents, who had permanent headquarters in the city itself. Among the victims were Dr. V. Okolit, Dr. Kovtsev and the Very Rev. M. Barabash, abbot of the Basilian Monastery and several Basilian nuns, whose fate is unknown to the present day.

To the victims of the Polish-Soviet brutalities belonged the Most Rev. Joseph Kocylovsky, Ukrainian Greek Catholic Bishop, who was forcibly taken out of his palace and handed over to the Soviet authorities in June, 1946.

The "action" was performed by the units of the Ninth Division of the Polish army, and a unit of the officer candidates' school (szkola pod crorazyck), as well by the special agents of the UB and MO. The looting of the Bishop's palace was conducted under the supervision of District Commissioner Felczynski and the UB Chief, Dzugaj. Among the officers many spoke Russian.

Told that he should be ready to leave for Soviet Ukraine in two hours, Bishop Kocylovsky maintained the dignity and prestige of a prelate. He replied simply: "Rome has given me my diocese, and Rome alone can remove me from my city." This, of course, was hardly a serious argument for the communist storm troopers. Bishop Kocylovsky was seized bodily by soldiers and agents and, with a total disregard of his advanced age (he was 76), literally flung into a military truck. Under a strong armed convoy he was taken to the frontier village of Medyka and handed over to the Soviets. He was reportedly taken to a Kiev prison, but an unconfirmed report released in 1947 stated that the venerable prelate had died in a Soviet dungeon. With him was also taken his Auxiliary Bishop Lakota, Very Rev. Ivan Krych and others. All were abused and beaten by the MO troopers.

The New York Times of July 1, 1948, reports that the Vatican received news that Bishop Josaphat Kocylovsky died in a Russian prison after having been tortured.

In his recently published book, "I Saw Poland Betrayed" (p. 205) Arthur Bliss Lane, who resigned as U. S. Ambassador to Poland, gives more details as to the function of these para-military organizations used for the "repatriation action" of the Ukrainians:

"Yet another organization, known as the Voluntary Citizens' Militia Reserve (ORMO) and also numbering one hundred thousand, had been formed. This sinister group, composed of adherents of the Polish Workers' Party, was used to break up political meetings, to damage buildings occupied by the opposition parties and, like the hoodlums of the Brown Shirts, generally made life disagreeable for all those who did not toe the government line. Dressed in civilian clothes, they were identifiable by their red and white arm bands and the rifles slung over their shoulders."

Another military group, KBW (Korpus Bezpieczenstwa Wewnetrzego) or the "Internal Security Corps," was formed as an independent unit at the disposal of the Minister of the Public Security to be used against "bandits" and others who opposed the Soviet puppets.

Apparently the Poles, following Russian orders, thought that by breaking down the Ukrainian intelligentsia, they would be able to "relation on the west side of the Curzon Line had no one to whom to turn for protection. The United Nations Charter apparently was not for those persecuted and beaten. For a time in some villages the Ukrainian Insurgent Army (UPA) patriate" with comparative ease the

some 700,000 to 800,000 Ukrainians from the "new" Poland. But the Ukrainian peasants proved to be what they always were. Most of the villages put up a determined resistance, giving considerable trouble to the Fifth and Ninth Divisions (labeled "punitive") of the Polish army, which were ordered to help the Soviets in expelling Ukrainians to the Soviet Union.

The so-called "repatriation" (a misnomer, for these Ukrainians were not foreigners on the soil from which they were being forcibly expelled) was conducted under inhuman and barbarous conditions.

The amount of human misery entailed by such action as deportation and transfer of hundreds of thousands of human beings cannot easily be understood by an American, or, for that matter, Western mind. Entire villages were fired upon by artillery with the definite intention of desroying them, thus depriving the recalcitrant Ukrainians of their habitation. In several localities men, women and children were murdured in order to terrorize the rest of the population into leaving for the Russian-occupied Ukraine. Those who were compelled to go were given only two hours time to make their departure. Generally, only a few personal belongings were allowed to be taken. Thousands of Ukrainians were then forced to some railroad station under armed escort from where they were sent to the Soviet Union. During the forced marches, these "repatriated" Ukrainians were molested and even beaten by escorting Polish guards, armed with tommy-guns and pistols. No medical attention was permitted, and those Ukrainians who were sick or tired, were, as a rule, shot on the spot.

Against such inhuman and barbar ous practices the Ukrainian popugroups were strong enough to put up an effective resistance against the Soviet-controlled Polish army.

The Ukrainian Press Service in London has compiled a list of several villages where the Ukrainians were killed and their homes razed by the Polish troops. The following is only a partial report:

1. The village of Valva was raided several times by the Polish army, but the partisans of the UPA repelled it on many occasions. Yet, by the end of 1946, the Poles had thrown back about six army battalions and had broken into the village. More than 80 per cent of the houses were completely burned and 30 persons killed, mostly women and children;

2. In the village of Hnatkovych the Poles were forced to make six large attacks in order to break the resistance. Over 40 persons were killed, and the rest taken prisoner and sent to the Soviet Union;

3. The same action took place in the village of Vovyno, where the Polish army killed 25 women and children before rounding up the rest of the villagers and sending them to the Soviet collecting points;

4. Horokhivtsi, another village, was burned and half of its inhabitants were forcibly sent to Soviet Ukraine;

5. The village of Richytki was 90 per cent destroyed, with its 35 inhabitants killed brutally;

6. In the village of Brylivtsi about 20 per cent of the original inhabitants remained after they accepted Polish citizenship;

7. More than 25 persons were killed in the village of Sosnytsi, while the rest were taken to the Soviet Union;

8. The village of Mackovychi was burned and 6 persons killed.

The same happened in many other villages, such as Tysava, Vilshana, Krechkove and Dusovytsi.

(To be continued)

BROTHER STANISLAUS JOSEPH, F.S.C.

By Brother S. Methodius, F.S.C.

(*Continued*)

IF to-day St. Joseph's College in Yorkton, Saskatchewan, is held in deep veneration by the Ukrainians of Canada; if hundreds of its graduates scattered hroughout the country and found in every phase of business and professional life testify to a sound Catholic education at the hands of their "Alma Mater"; and if the ranks of the Canadian-Ukrainian Clergy are steadily increasing in number, it is to Brother Stanislaus that most of the credit must be given. And this, dear readers, is not a fantastic, emotional tribute. It is pure and unadulterated truth.

That Brother Stanislaus devoted himself entirely and unselfishly to the work of St. Joseph's College is known to the members of the staffs and students who lived with him. That St. Joseph's College accomplished a great deal for our Ukrainian Catholic diocese is known to its Clergy, and particularly to its Bishops. The following excerpt from a recent letter from His Excellency Bishop N. Savaryn, testifies to the fact:

"Останні історичні події, що їх оповістив Рим через Святішого Вітця є для всіх нас великою радістю й признанням нашого релігійного розвою й поступу. Колегія св. Йосифа від 1919 року своїм вихованням причинилася у дуже великій мірі до нинішньої нашої загальної радости, що її тепер переживаємо."

Appointed Director of St. Joseph's College in 1922, Brother Stanislaus occupied this post until the summer of 1929, when he left for a year's study in the Mother House of the Institute in Belgium, Europe. Though thousands of miles away from the work he had grown to love, he was ever anxious for its welfare, as the "Act of Consecration," made at this time and found among his papers, indicates only too forcibly.

AN ACT OF HEROIC VIRTUE

"Offering Made for the Salvation of Our Ukrainian Work in Canada."

"Most Holy Trinity, Father, Son and Holy Ghost, I beg Thee to accept through the hands of Mary Immaculate and dear St. Joseph, and my other patrons (Little Flower, St. Stanislaus, St. Ambrose, St. De La Salle, and my parents) my life as a holocaust for the success of our Brothers' Ukrainian work in Canada. I beg Thee to take me out of life now or at any time pleasing to You and through any form of death.

"In addition I offer to Thee, for the same intention, to suffer in purgatory, if that should please You, until the end of the world.

"Instead of the above offerings,

if your Divine Majesty should prefer, I accept for the same intention, to live in labours, trials, disappointments, sufferings of any nature or in any state opposed to my natural desire and to accept this from Your loving Providence without a murmur until my death.

"I am making these offerings solely by Your grace and in union with all Our Lord suffered for men's salvation, whence my offering will receive all its efficacy. May my weakness elicit your continued grace to persevere."

— —

Brother Stanislaus returned to St. Joseph's College, Yorkton, in the summer of 1930 and, as Assistant Director, remained there until his death, April 29, 1938.

It was only fitting that he should die "in the harness"; that he should die doing the work into which he had poured all the enthusiasm of a teacher and all the devotion of a man of God. Stricken in class late on the morning of Thursday, he recovered consciousness for a brief period in the afternoon and had the happiness of receiving absolution, Extreme Unction and Holy Communion, then lapsed into a coma from which he slipped into eternity early Friday morning, April 29, 1938. His body lay in state in the St. Joseph's College chapel. An endless stream of friends and acquaintances, Ukrainian and English, —Catholics and Protestants, came to pray by his bier and to express their sympathy and sorrow at the loss of one universally admired and respected.

All the services and a Solemn Mass of Requiem were according to the Ukrainian Rite in the Ukrainian Catholic Church of Our Lady of Perpetual Help, Yorkton, Saskatchewan. Six priests took part in the services and sermons in both Ukrainian and English were delivered at the conclusion of the Mass as an overflown congregation listened. The body was taken to the Christian Brothers' cemetery at their Mother House at Aurora, Ontario. Here in the Training College, for the first time in the history of the Christian Brothers, Solemn Requiem Mass was celebrated in the Ukrainian Catholic Rite by the priests representing the Ukrainian Catholic Diocese of Canada. And I, the first Ukrainian Christian Brother, had the unique distinction of serving that Mass.

Brother Stanislaus was the first Christian Brother to teach me in St. Joseph's College, Yorkton, Saskatchewan. It was he who encouraged me in my vocation to the brotherhood and finally made all necessary arrangements for my admittance ino the Novitiate of the Christian Brothers at Aurora, Ontario. Later, when I started my teaching career, Brother Stanislaus was my first Director. He was my truest friend, ideal, co-worker and constant companion for eleven years in St. Joseph's College, Yorkton, Saskatchewan.

(To be continued)

⌘ ⌘ ⌘

The famous comedian, Harry Lauder, according to legend, was coming out of the stage door of the Palace Theatre one afternoon when a lady stepped into his path, shook a coin box under his nose, and reminded him, "This is tag day for the hospital fund. Give till it hurts." "Madame," Mr. Lauder told her with a tremor in his voice, "the verra idea hurts".

⌘ ⌘ ⌘

All Classes of INSURANCE — Асекурація

District Representative: — CROWN LIFE INSURANCE COMPANY
Local Representative: — SASK. GOVERNMENT INSURANCE OFFICE
— GREAT AMERICAN HAIL INSURANCE

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Suite 10, Smith Block — Phones: Res. 387, Office 1785 — Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК, ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ
В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"
ЙОРКТОН, САСК., КАНАДА

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50

ЄВАНГЕЛІЯ,—велике на престіл, неоправлене $10.00

ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

УКРАЇНСЬКИЙ ЛІКАР $3.00
Книжка гарно оправлена, написав др. Кібзей. Гарні поради на ріжні хороби, в рідній мові. 735 сторін друку.

МАРІЯ,—життя Пресвятої Богородиці . . . . . $ .75
Ілюстрований життєпись Пресвятої Богородиці.

ЖИТТЯ СВ. ТЕРЕСИ $1.25
Мгр. Лавіл, стор. 320. Тут подається опис модерної Святої, котра много добра зробила через своє тихе, та коротке життя.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street, Yorkton, Sask.

Best Wishes for a Merry Christmas and a Happy New Year

Mackay's Paint Shop

Phone 836 Yorkton, Sask.

A Leader
In The
Catalogue's
Mighty
Parade...

The *Eatonia* Label

- All items bearing this name must conform to strict standards of quality and manufacture.
- You can't beat *Eatonia* for reliability and value!

THE T. EATON Co
SASKATCHEWAN LIMITED

Голос Спасителя

THE REDEEMER'S VOICE

РІК 21. Ч. 2. ЛЮТИЙ. 1949. YORKTON, SASK. Vol. 21, No. 2. FEBRUARY, 1949

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single copy 15c.

Редактор — Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor — Rev. M. Sciudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор — Пр. о. І. Сирота, ЧНІ.

Manager — Rev. J. Syrota, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

РЯТУЙМО ДІТЕЙ, БО ЦЕ НАША МАЙБУТНІСТЬ! ..... о. Семен Іжик 1
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 4
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДИ 15
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЛЮТИЙ 16
СТРІТЕННЯ ..... о. С. М., ЧНІ. 17
ХРИСТІЯНІЗМ І НАЦІЯ ..... о. М. Германюк, ЧНІ. 20
СЛУЖБА БОЖА ..... о. М. Щудло, ЧНІ. 23
ПЕРЕСТОРОГА ..... Івашна Петрів 27
З ЦИКЛЮ "МОЛИТОВ" ..... Н. К. 31
ПРИЧИНИ ПОШИРЕННЯ МАСОВОГО БЕЗБОЖНИЦТВА В МОСКОВСЬКІЙ ІМПЕРІЇ І В УКРАЇНІ ..... о. др. Ів. Чинчéнко 32
СЕКТАНТИ 36
ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ ..... о. М. Щудло, ЧНІ. 39
НІКОЛИ НЕ ЗАБУДУ ..... Бр. Яр. Дибка, ЧНІ. 44
КАРА НА ГОНИТЕЛІВ ХРИСТА ..... Павло Шпилька 46
ПРИКАЗКИ ДЛЯ НАУЧКИ 48

UKRAINE: RUSSIA'S MOST VIOLENT HEADACHE ..... Wasyl Halich 49
GUARDIAN ANGELS WATCH OVER US AND HELP US TO DO GOOD ..... Msgr. A. J. Sawkins 52
MASS MURDER OF UKRAINIANS BY POLISH COMMUNIST ARMY ..... Walter Dushnyk 56
FOR WHAT PURPOSE ARE WE ON THIS EARTH? .... M. H. 60
BROTHER STANISLAUS JOSEPH . Brother S. Methodius, F.S.C. ■

РЯТУЙМО ДІТЕЙ, БО ЦЕ НАША МАЙБУТНІСТЬ!

о. СЕМЕН ІЖИК

Здається нікого не треба навіть переконувати, що майбутність українців тут у Канаді чи Америці залежатиме в першій мірі від виховання дітей.

Однак часто ми про це чомусь забуваємо. Можна навіть приміпити до нас слова Христові: "Марто, Марто, клопочешся і журишся про многі речі, а єдино є на потребу." Ми журимося про многі речі: (політика, будования народних домів, церков, і інше) а забули ми про те, яо єдино на потребу—за українських дітей,

Як стоїть справа з вихованням дітей?

Кілько є в нас Рідних Шкіл?

Чому наші діти не знають і не розуміють української мови?

Як буде виглядати наша майбутність,

Чи не прийде час, що за яких пядесять літ треба буде закрити українські видавництва, бо не буде кому читати?

Чи не буде примушений священик говорити проповіди по англійськи, бо в українській ніхто його не зрозуміе?

Хто буде цьому винен?

Ми і тільки ми!

Бемо в дзвін на трівогу: Рятуймо українських дітей, бо це єдино на потребу для нас під теперішню пору.

Безперечно, що батько і мама це перші вчителі і вихователі дітей. Від родичів багато залежить, чи дитина буде вміти українську мову чи ні.

Церква і Рідна Школа це другі твердині у яких можна зберігти душу дитини для народної справи.

Однак родичі, священики, учителі потребують помічника. Потреба сонця і води, щоб українське зерно кинене в душу дитини могло рости і розвиватися.

Таким помічником має бути і повинна бути ДОБРА РЕЛІГІЙНО-НАЦІОНАЛЬНА ДІТОЧА ПРЕСА.

Це є те сонічко, це є та вода, без яких неможливе життя.

Тому і не диво, що другі народи попросту засипують своїх дітей всякою діточою літературою.

А ми, що маємо для українських дітей?

От часом Діточу Сторінку в газеті.

Чи це вистарчає?

Чи богато є таких дітей, щоби шукали в батьковій газеті за своєю сторінкою?

Чому ми так кривдимо наших дітей?

Чи ж немає в нас сили дати для дітей спеціяльну осібну газетку?

"Немає фонду."

Щож з нас за патріоти, що ми жлаіємо гроша для своїх дітей? Яка користь що підливаємо старі дерева, а молоді деревця сохнуть чи хтось другий їх защепляє? Але памятаймо, що й цей другий буде збирати і овоч.

А ми що?

Чому забуваємо на основй і фундаменти в будівлі нашого національно-культурного життя?

Для кого будуємо народні доми, чи церкви?

Бемо ще раз у дзвін на трівогу...

Рятуймо дітей, бо це наша майбутність.

Даймо нашим дітям до рук український журнал.

Це перший основний і святий наш обовязок.

— — — —

Розуміючи вагу справи і відвічальність перед народом ми рішили видавати ДІТОЧИЙ МІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ В КАНАДІ І АМЕРИЦІ.

Цей журнал називається "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ."

Перше число появилося вже 15 січня, 1949.

"МІЙ ПРИЯТЕЛЬ" буде писаний українською а частинно наразі і англійською мовою.

Буде багато ілюстрований і цікавий для дітей.

Передплата річно буде виносити один доляр. Поодиноке число десять центів, 10с. Адреса:

MY FRIEND, 49 KENNEDY STREET, WINNIPEG, MAN.

— — — —

Початкові наші труднощі великі, однак ми беремося до цього великого діла.

Всю нашу надію покладаємо на поміч і підтримку церкви, родичів, школи і цілого українського громадянства.

Дорогі Батьки і Матері!

Ви напевно бажаєте добра і щастя для своєї дитини. Ви хочете дочекатися потіхи зі своєї дитини на старі літа. Напевно бажаєте, щоб Ваша дитина знала і розуміла свою матірну українську мову.

Дорогі Родичі, тому негайно запренумеруйте для своїх дітей одинокий український журнал "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ."

Високопреподобні і Всечесні Отці Пароxи!

Просимо Вас о поміч і співпрацю.

Високоповажані учителі!

Ви що вчите дітей в публичних чи Рідних Школах, просимо Вас о поміч, а будьте певні, що газетка "Мій Приятель" буде Вам великим помічником у Вашій праці.

Українське Громадянство!

Поможіть нам і підтримайте нас, морально і матеріяльно, бо тільки спільними силами будемо могли виконати важне завдання перед нашими дітьми.

Любі Українські Діти:

"МІЙ ПРИЯТЕЛЬ" це для Вас і тільки для Вас газетка. Це правдивий Ваш Приятель.

Він Вам буде розрадою і богато Вас навчить.

Всі як один станьте передплатниками.

Для Вашої вигоди подаємо картку замовлення.

— — — —

До Адміністрації "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ"—

MY FRIEND, 49 KENNEDY STREET, WINNIPEG, MAN.

Залучаю $..... на передплату "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ."

ІМЯ .....

АДРЕСА .....

(Точно в англійській мові)

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.

"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.

"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.

"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.

"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

Чи Шановні Читачі та Читачки вже прислали свій дар на закуп Машини, що конечно потрібна Редакції Голосу Спасителя, щоб могти продовжати працю для добра нашого народу в Канада та в Америці? Якщо ще не вислали 5 долярів, так зробіть це негайно. Господь надгородить Вас за великодушний дарунок!— Багато Шановних Читачок і Читачів уже прислали свій подарунок. Чи Ви мали б плишитися позаду? Чи тільки Ви мали б пожалувати 5 долярів Редакції Голосу Спасителя, що в день і ночі трудиться для Вашого добра, поширюючи скрізь Христову науку, що едина годна запевнити світові правдивий мир, щастя на землі та спасення душі по смерті?— Ми певні, що Ви зараз виповните наше прохання, яктільки прочитаєте оці рядки!— Дякуємо.

Редакція Голосу Спасителя.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

БРАТСТВО ПРЕЧ. ДІВИ МАРІЇ Н. ПОМ. на Скитальщині:—

Рим, 14 жовтня 1948

До ВПр. о. А. Бульса ЧНІ.,
Намюр, Бельґія.

З великою радістю довідуємося, що наші українські скитальці розсіяні по всіх краях Західньої Европи забажали гуртуватись в поодиноких громадах в Братстві Преч. Діви Марії Неуст. Помочі, щоби могли на вигнанні продовжувати ті спасенні побожні практики на честь Небесної нашої Матері так, як то колись було в Рідному Краю в Західній Україні.

Знаємо, що наші добре заслужені Отці Місіонарі Згромадження Найсв. Ізбавителя вже приготовили видання статутів цього спасенного Братства та що в своїх душпастирських округах в Бельгії й Голяндії успішно підготовляють Канонічну його установу. Наше сердешне бажання є, щоби це Братство М. Б. Неуст. Помочі заіснувало в кожному гурті українських скитальців денебудь вони живуть і мають охоту особливо прославляти Пречисту Діву Марію як нашу Матір Неустанної Помочі.

Для успішного переведення організації наших Брацтв М. Б. Неуст. Помочі по всіх краях Европи іменуємо Вас, оцею грамотою головним Провідником Братств М.Б.Н.П. з обовязком провадити реєстер усіх наших Брацтв а також переводити прилучення їх до Архібратства того самого імені у порозумінні з Впр. Отцем Настоятелем віце-провінції оо. Редемптористів у Йорктоні, якому св. Конґр. для Сх. Церкви передала ті всі повновласти, що їх мав на основі рішення Апост. Прест. Настоятель Дому оо. Редемптористів у Станиславові.

Дано в Римі, у Празник Покрови Матері Божої дня 14. X. 1948.

✠ ІВАН, Еп. АВ.

■

МІСІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ:— 5-12 грудня 1948: Впр. о. Вол. Краєвський, ігумен оо. Редемптористів у Нюарку проповідав 8-дневну місію в грекo-катол. парафії Святого Духа в Пістбурґу.

Побожний нарід узяв численну участь у святій місії, слухаючи побожно наук о. Місьонеря. Впр. о. Парох, о. Л. Сисмис прегарно підготовив теренъ у своїй парафії. Невтомний о. Місьонер проповідав теж місію парафіяльній, шкільній дітворі.

За час місії було 640 св. Причастій. Щиро дякуємо о. Місьонареві за його жертвенний труд.—Парафіянин.

Ґлен Лаєн, Па.—12-18 грудня 1948: Преп. о. Мих. Щудло ЧНІ., що недавно повернувся з Канади до Зл. Держав, проповідав 8-денну місію в парафії Ґлен Лаєн ув Впр. о. Богдана Олеся. Люди гарно приходили слухати наук о. Місьонера. Дооколичні оо. Парохи, відвідуючи гостинного Пароха Ґлен Лаєн, допомагали слухати сповідей. Маленька це парафія, бо має заледве 40 родин, проте Св. Причастій було більше ніж 300, включаючи загальні св. Причастя за укр. нарід, за українську переслідувану большевиками Церкву, за душі в чистилищі.

Шкільна дітвора мала курс відповідних наук, що підготовили її до загального св. Причастя.—Очевидець.

■

Складаю щиру подяку Матемі Божій Неустанної Помочі, св. Йосифові й Душам в Чистилищі за одну особливішу ласку одержану минувшого місяця і за многі ласки одержані в часі року. — С. Ігнатія, Служ. ПНДМ.

■

ПОДЯКА Всеч. Отцеві Парохові Чарному й парохіянам з Оттави:

Ласкавий дар з нагоди Різдва Христового, на наш Сиротинець в Анкастер в сумі $20.00 ми одержали. Щире спасибіг.

Хай маленький Ісус, опікун дітей-сиріт, благословить Вас і всіх жертводавців, як колись благословив малих діток і хай дарить обильними ласками за молитвами тутешніх сиріт.

Хай Вифлеємська звізда — звізда радости й щастя — ніколи не згасне над Вашим домом і як колись завела мудрців сходу до Ісусової нужденної стаєнки у Вифлеємі, хай Вас по найдовшому й найщасливішому житті тут на землі заведе до Ісусового небесного Храму на вічне щасливе життя.— За управу Сиротинця:— С. Настоятелька Ґертруда, Сл. ПНДМ.

■

ПОДЯКА ЗА ЖЕРТВИ:

Свої жертви на фонд будови церкви в Роблині переслали:

По 1.00: Анна Климецька, М. Малюґа, І. Калин. По 2.00: Д. Михалюк, о. Н. Теплий. По 5.00: п. Вавринюк. По $12.00: Жіноче Товариство Ап. Мол. в Роблині. По $25.00: Іван Гринчишин.

Сердечно дякуємо за ласкаві жертви всім жертводавцям. Нехай Христос Господь щедро нагородить усіх ласкавих Добродіїв, а Божа Мати хай заховає їх під своєю Материнською опікою.—Отці Чина Нсв. Ізбавитель, Роблин, Ман.

■

СІМКО, ОНТАРІО.—

В пятницю, 24 грудня 1948 помер нагло бл. п. Іван Кольман. Через неосторожність власна його рушниця несподівано вистрілила й на місці його вбила, коли перелазив дротяний пліт.

бл. п. Іван Кольман

Покійний походив з Комарно, Західної України. До Канади приїхав з мамою й братом в червні 1926 р. Свої нау-

ки кінчив в Сімко й Гемільтоні. В 1942 році вступив до війська й служив, як саржент 2½ роки за морем.

Крім жени й одної 7 літної доньки він оставив ще в смутку родичів і одного брата.

Похорон відбувся у вівторок 28 грудня у церкві Пресвятого Серця Христового у Ватерфорд. Пр. о. Малюга ЧНІ. виголосив пращальну проповідь. По погробі родина Кольманів запросила гостей на обід. По обіді була збірка на католицьку пресу. Переведена збірка принесла $12.00, й з тої суми призначено $4.00 на Голос Спасителя. В.И.П.

■

ПРЕС ФОНД:

Сердечний Спасибіг всім щирим Добродіям за надіслані жертви на прес фонд Голосу Спасителя. Тут подаємо лісту жертводавців:

Васюк Н., Меавил	.50
Сукнаський А., В. Мавн.	1.00
Король П., Едмонтон ..	1.00
Тращук Г., Дервент	.50
о. Жарський, Сидней ..	2.00
о. Крохмальний, Амбр..	2.00
Яремко В., Йорктон ...	5.50
Німчук І., Ламонт	.50
Бабей П., Винярд	.75
Збірка на сиріт, о. Бахталовський	5.00
Роблин, на Г. Спасителя	5.00
Василовський М., В. Бар	5.00
Дубик Г., Прудгом	2.00
Полович П., С. Плейн ..	1.00
Коновальчук П., М. Сан.	2.00
Сенків Е., К. Ривер	.50
Кілік С., Н. Київ	1.00
Горонжак М., С. Люіс .	.35
Бабяк С., С. Велей	1.00
Бартош І., Торонто	.50
Оліярчук А., Нантікок .	.25
Потурейко Е., Винипе..	1.00
Молодович К., Кліфтон.	1.00
Збірка в Гемилтоні, п. Родзоняк, в п. Джуґли..	4.00
П. Сливка, Ліптан	.50
П. Гумницький, Винипеґ	2.50

■

РІЗДВЯНИЙ ДАР ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

Складаємо найщирішу подяку всім тим ласкавим і щирим Передплатникам та Приятелям, що прислали свою коляду для Голосу Спасителя. Нехай Милосердний Господь заплатить Вам в сотеро. Ось ліста жертводавців в такім порядку, в якім жертви приходили:

Василік А., Арнолд.....	1.00
Кудлік Анна, Колюмбас.	.50
Дзаган К., Судбури	.50
Галасовський С., Порт..	1.00
Ромашенко К., Бурр ...	1.00
Кащак М., Велей Ривер.	1.00
Харандюк К., Айтуна ..	1.00
Погелюк П., Гаровбі ...	2.00
о. А. Фик, Реджайна ..	2.00
Головінка Ан., Йорктон	1.50
Сокаль О., Геффорд ...	1.00
Гайда М., Ебенізер	3.00
А. Сукнацька, В. Мавн.	1.00
Коцільник І., Торолд ..	1.50
Губиць Т., Альвена	4.00
Чай Кат., Реджайна ...	1.00
Котик К., Гіл. Плейнс..	1.00
Евасечко І., Дафф	1.00
Сусінька М., Шол Лейк.	1.00
Потерейко Е., Винипеґ.	1.00
Боресович І., Босежур..	1.00
Кмітта А., Ветлегем	.50
Е. Ворона, Салтковтс...	2.00
А. Ромак, Армстронґ ..	.50
Р. Середа, Вест Бенд ..	1.00
Яник С.	2.00
Батенчук С., Тиндал ...	.50
Луцик А., Тиндал	1.50
Величенко А., Зелена ..	1.00
Павлюк М., Г. Плйнс ..	1.00
Пйорик В., Інвермей ...	1.00
Козосвист П., Верегін ..	1.00
Федорович І., Етелберд.	2.00
Дума С., Ґудів	1.00
Мерко І., Етелберт	1.00
Евасюк М., Сіфтон	1.00
Дудар Н., Ф. Ривер ...	1.80

Величенко М., Давфин .	1.00
Мусій Ф., Норквей	1.00
Гуска Г., Нроквей	5.00
К. Свінтак, Етелберт ...	1.00
А. Ткач, Вайлдвуд	1.00
Салапак Т., Вест Бенд .	2.00
Бабяк П., Вест Бенд ...	1.00
А. Падлецька, С. Пал ..	1.00
Сич В., Гей Лейк	2.00
Дребор А., Торонто ...	2.00
Граба пані П., П. Артур	2.00
Т. Обуховський, Мекд..	1.00
С. Ф. Мацик, Калдер...	1.00
Схаб І., Калдер	1.00
Н.Н., Оттава	1.00
Пушкар П., Арран	1.00
Уривуляк А., Вінторп ..	1.00
Беньо Н., Васкатенав ..	1.00
Засійбіда С., Шелбрук .	1.00
Марків В., Дервент	1.00
Заможний С., Саскатун.	2.00
Білінський І., Панічай ..	.50
Остафій А., Мікадо ...	1.00
о. В. Івашко, Пр. Алберт	1.00
Яник Н., Овкбурн	1.00
Чухрій І., Велленд	2.00
Корчинська М., Мондер	1.50
Іваніцька П., Садерленд.	.50
Буринюк І., Вакав	1.00
Процький Г., Едмонтон.	1.00
Петраш Е., Ґювард	2.00
Ґаздевич В., Наяс	1.50
Осадса А., Амстердам ..	1.00
Крук Ф., Арран	1.00
Малкевич К., Етелберт..	1.00
Верста Д., Ґудів	2.00
Шведюк І., Гемільтон .	1.00
Михальчук М., Драйден	1.00
Харандюк А., Айтуна ..	1.00
Душик І., Монтмартре..	.50
Кіш М., Р. Ривер	2.00
Дудич І., Четфілд	1.50
Зацізанський П., Голтир	1.50
Луцький С., Норквей ..	.50
Гевко Н., Мондер	1.00
Мілавська М., Гемілтон.	1.50
Ошанський П., Мідлчирч	.50
Топоровська Ю., Гадаш.	1.00
Бунко І., Кармел	1.00
Шмігельський І. Мінстер	.50
Попович Магда	1.00
Голубовський, Бімсвил	1.00
Марч І., Ґріндрод	1.00
Волошин П., Ванкувер ..	1.00
Рудницький В., Прісвил	1.00
Пасовистий М., Інсінґер	1.00
Шендюк І., Вернон	1.00
Панчук І., Елфрос	1.00
Цалинюк В., Карпентер.	1.00
Рудий І., Віндзор	.50
Дюк М., Едмонтон	1.00
Рудачук А., Ростерн ...	1.00
Політило П., Вильна ...	1.00
Сич Г., Ґвин	1.00
Орищук Н., Елдорена ..	1.00
о. М. Оленьчук, Вел. ...	1.00
Стифанків В., Винярд ..	3.00
Перейма К., Ґудів	.50
Член пані Д., Ґудів ...	1.00
Никифорук Е. пані	1.00
Кіц Ір., Боском	1.00
Боднарчук К., Тиндал ..	1.00
Мачевич А., Монтреал .	5.00
Химишин Г., Тиндал ...	1.00
Вінклер Р., Тиндал	1.00
Копчичук М., Тиндал ..	1.00
Ґавліцький М., Винипеґ.	1.00
Ґнип М., Риверс	1.00
Бадь П., Сирвил	2.00
Білінська А., Судбури..	2.00
Позняків А., Торонто...	1.00
Мулик Д., Редвей	.50
Гриньків М., Бурр	1.00
Бздель Т., Мозарт	1.00
Свірський І., Реджайна.	1.00
Кізик В., Винипеґ	1.00
Шмір Н., Рекгем	1.00
Тишовська С., Торонто.	3.00
Сеньків П., Лейдівуд ..	1.00
Івен А., Винипеґ	5.00
Земляк А., Елфінстон ..	.30
Крицький А., Ківатин ..	1.00
Бересянький І., Винипеґ	1.00
Капелчук М., Донвел ..	2.00
Малий П., Дендрон	2.00
Кравчук П., Реджайна .	3.50
Хомечко В., Ґернсей....	.50
Гнатів А., Ф. Віліям ...	1.00
Пертанюк п., Ф. Віліям..	1.00

Нехай Всевишній заплатить стократно всім щедрим жертводавцям. Хто слідуючий?

■

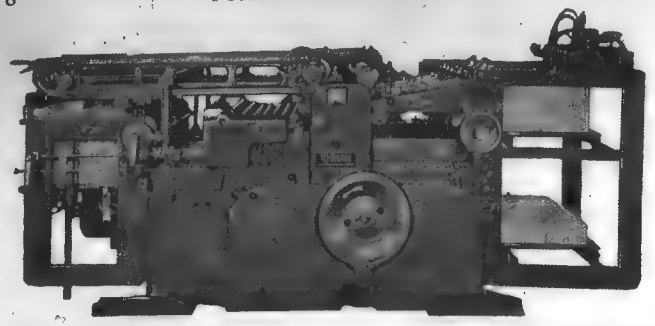

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Хотяй 25-літній ювилей друкарні Голосу Спасителя скінчився в грудні 1948 року, однак неможливо нам було зібрати належну суму грошей, щоб купити нам так конечну друкарську машину. Однак, ми маємо сильну віру, що Господь Бог допоможе, а добрі наші прихильники й Передплатники таки будуть присилати свої щирі жертви і незадовго таки купимо цю пресу! Подаємо дальшу листу жертводавців:

А. І. Явний, Стирджес...	8.00
Пані В. Дебрович, Манч.	1.00
М. Скалуба, Йорктон ...	2.00
Лапелак Ант., Гей Лейк.	5.00
М. Стефанчук, Киченер..	1.00
А. Мартинюк, Врокстон..	2.00
Подразевич М., Торонто.	1.00
Пані І. Никало, Едмонтон	2.00
Юрчак М., Селкирк	5.00
Жук Ф., Йонґсвил	2.00
Красільчук С., Брус	1.00
Скочула М., Торолд	2.00
Варецький М., Калґарі ..	.50
Ахтімичук	1.00
Спільчак А., Айтуна	.50
Сиротин. св. Ан., Айтуна	5.00
Н.Н., Бімсвил	1.00
Ференс П., Босежур	1.00
Калуський Ан., Кемровс.	1.00
Купчук Тереса, Клівленд	2.00
Матюк В., Блейн Лейк..	1.00
Мерко пані А., Етелберт.	1.00
о. А. Крохмальний, Амб.	1.00
Нагнибіда К., Арран	.50
Беняк М., Саскатун	2.60
Носатий Анаст., Мелеб..	1.00
Січкарук І., Едмонтон ..	2.00
Мартинюк І., Норквей ..	5.00
Голінка П., Гамільтон ...	1.00
Юстина Бойко, Нюарк..	3.00

Вуй С,, Бурр	5.00
Ошанський П., Мідлчирч	.50
Бачинський А., Панічай.	1.00
Аракатин М., Чесапік ...	1.00
Вавринчук М., Винипеґ..	.50
Татарин М., Торонто ...	2.00
Баґан І., Етелберт	.50
Панковський Г., Фенвуд .	5.00
Гамадік Анна, Па.	2.00
Чорна Анна, Торонто ..	2.00
С. Мацалєр, Франція ..	2.00
Фурик А., Грінвич	5.00
Сенкус А., Редбері	1.00
Вихопень А., Сіба Біч ..	.50
Воробець Ю., Саскатун.	1.00
Мовчко А., С. Кетеринс..	1.00
Свечишин Ф., Едмонтон	1.75
Гриців І., Су Гилс	1.00
Шимко А., Фосстон	2.00
Гарнес А., Прері Ґров..	2.00
Лощук П., Оттава	1.00
Покойовий І., Прудгом..	1.00
Мельник М., С. Велей ..	1.00
Головенко Ан,, Йорктон.	1.00
Бойчук М., Ітонія	2.50
Базюк А., Комарно	1.00
Козицька М., І. Пойнт..	1.75
Славута, Айрон Ривер..	2.50
Стек І., Шол Лейк	1.00
Кс. Антонишин, Ольга..	1.00
М. Величенко, Давфин..	.50
Г. Худик	1.50
Федо Н., Едмонтон	.50
Ґелета С., Ґаббард	2.00
Стадницький П., Дніпер	1.00
Корчинська М., Мондер	1.50
Лицаровський Н. Монд.	1.00
Надворний І., Лума	2.00
Корчинська Л., Айтуна.	1.25
Шимко А., Макдовал...	1.00
Драпко Г., Карсон К. ..	1.00
Вангелла Ф., Винярд ...	1.00
Багрій, Редвей	1.00
Охрамович М., Келігер.	1.00
П. Марцинюк, Кридор..	2.00
Лукій С., Норквей	3.50
Шмігельський І. Мінстер	1.00
Сенюк М., Етелберт ...	7.50
Ґавліцький М., Винипеґ	2.00
Ґнип М., Риверс	2.50
Кізик В., Винипеґ	1.00
Вергун М., Ґледстовн...	1.50
Крицький А., Ківатин ..	1.50
Дзурман М., Торонто..	2.50

Складаємо найщирішу подяку всім щирим жертводавцям. Нехай Всевишній надгородить стократно. **Хто слідуючий** піде за гарний прикладом вище поданих і прийде й свою жертву на закуп машини?

■

ПОДЯКА П. КОНОВАЛЬЧУКА:

...Щиро сердечно дякую з глибини мого серця за жертви що я отримав.

Панство А. і Ю. Василенчук 5.00, Йорктон, Саск. Т. Е. 5.00 Елкпойнт чи Нортерн Велей, Алта. П-во М. і С. Козій з Вал, Па., З. Д. 5.00; пані А. Громняк 2.00, Су Ст. Марі, Онт. пані А. Тарас 2.00, Ванкувер, Б.К.

Нехай Господь милосердний винагородить Вас добродіїв стократно за Ваші щирі жертви і нехай кріпить Вас кріпким здоровлям і всім якнайкраще. Буду просити Всевишнього Бога ласки для Вас.— Петро Коновальчук.

Peter Konowalchuk,
Manitoba Sanatorium,
P.O. Ninette, Man.

■

ПАНІ КАСЕНКІНА—українка католичка.—

Пані Оксана Касенкіна, совєтська учителька, що недавно вискочила з третого поверху, рятуючи свою свободу перед російською тиранією, навернулася до греко-католицької Церкви, подивляючи організацію нашої Церкви та рішучий спротив, який католицька Церква ставляє комунізмові.

Пані Касенкіна вже покинула кулі, якими досіль мусіла послуговуватися, бо при скоку

з вікна совітського консульту поламала собі ноги.

Тепер пані Касенкіна пробуває в незнаній місцевості біля Нюорку під охороною американської поліції, що хоронять її перед атентатом большевиць ких ступайків.

На Різдво пані Касенкіна була в нашій церкві святого Юра в Нюйорку. Поліція сторожила її підчас відправи богослуження.

■

ПЕРША В РЕДЖАЙНІ — У Реджайні є католицькі сепаратні школи. Уже від кількох літ учителює там наша Сестра Служебниця, Преп. Сес-

Учителька панна Ольга Озарко

тра Боніфатія. А з початком цего шкільного року прибула там нова наша українська католицька сила в особі панни Ольги Озарко, котра є **перша світська наша учителька в** сепаратних школах у Реджайні.

Панна Ольга Озарко родилася коло Геффорд, Саск., де її родичі фармерують і є добрими й жертвенними членами нашої католицької парохії. Ольга скінчила Середню Школу, Гай Скул, у Геффорд, а учительський курс, Нормал, у Саскатуні. Відтак стала учителькою в містечку Кадворт. Там показалися її учительські здібности й вона виграла першу нагороду, стипендію, на цілий інспекторський округ. Завдяки цеї стипендії, Ольга студіювала одне літо в саскачеванському Університеті

Минулого року шкільний Інспектор порекомендував до Департаменту Освіти, щоби панну Ольгу Озарко прийняти до великого міста на учительську посаду. Католицький Інспектор у Реджайні не тратив багато часу, але ще з весною припонував Ользі посаду в католицькій школі в Реджайні. Ольга прийняла цю посаду й учителює в школі св. Йосифа, а перебуває в наших Сестер Служебниць.

Українці католики в Реджайні, а особливо Українське Католицьке Юнацтво, мають велику працівницю в особі панни Ольги Озарко. Вона є організаторкою УКЮ на округ Реджайна й є писаркою місто вого відділу. Опруч своїх учительських обовязків вона щиро працює при організації УКЮ і при нашій католицькій парохії.

Гратулюємо Вам, панночко Ольга Озарко. Дай Боже як найбільше таких учительок-учителів!

■

ГЕМИЛТОН, ОНТ.— Неспо-діванка.—

Дня 1-го січня 1949 р. о годині 7 вечером, зібралися в Гр. Катол. церковній залі члени родини, Всч. о. Парох Серветник, Всеч. о. Фіголь, як також богато приятелів і знайомих, щоби гідно вшанувати заслуженого парохіянина п. Павла Джугла. Сей день справді був великою несподіванкою для нього. Сам п. Джугла до останної хвилі нічого не сподівався, що більше він сам помагав приготовляти і розкладати столи, бо як йому було сказано, цей вечер мовляв для кого іншого. Аж коли п. Джугла зявився на залі всі привитали його гучними оплесками, а він ще дальше не хотів в те вірити що вечер присвячений йому. Численні промовці підчеркали великі заслуги п. Джугли для гр. катол. парохії, та висказували надію, що і надальше п. Джугла буде ревно трудитись для добра нашої парохії в Гемилтоні.

З вдячности за його заслуги присутні жертвували йому в дарунку гарне радіо і вічне перо. На заклик представника Укр. Катол. Пресової Служби, п. Родзоняка, Всеч. о. Парох Серветник перевів збірку, котра винесла суму $39.00 з чого призначено $20.00 для Сестер Служебниць в Гемилтоні, 10.00 на Укр. Вісти, 5.00 на БНації, а 4.00 на Голос Спасителя. Цей вечір полишить як найкраще враження і остане в памяти всіх тих, що відчувають признання і вдячність супроти залсужених громадян.

Жертви зложили: По 5.00: П. Джугла, Гр. Свачук. По 2.00: п. Гуменський. По 1.00: Всеч. о. Серветник, Всеч. о. Фіголь, п. Палічук, Н. Гуменський, артист Гамула, пані Гнатів. п. Павлюк, А. Голда, п. Гладун, В. Раховський, п Петрович, Стевенс Гардвир, Р. Свистину, П. Свистун, А. Ребіцький, С. Стіп, п. Нарожанський, п. Паюк. По 50ц.: пані Родзоняк, п. Оленчук, п. Тичинський, п. Смук, п. Кормило, п. Ярега, пані Кісс, п. Марусяк, п. Мокрицький. Дрібними 4.50. Разом $39.00. Всім жертводавцям щире спасибіг, а п. Джуглові дожити многих та благих літ.—П.В.К. Родзоняк.

■

ДЕЛГАЙ, ОНТАРІО. —

Надзвичайну радісну хвилину переживали всі парафіяни Делгаю, коли до них завітали Їх Ексц. Кир Ізидор в неділю 5-го грудня. Їхня радість була тим більша тому, бо Їх Ексцеленція були колись їхнім парохом.

В неділю вранці зближалися авта з ріжних сусідних місцевостей, як з Ватерфорду, Сімко, Норвич, і Порт Довер. Хотяй густа мрака утруднювала подорож автами, то все таки добрі люди з отцих околиць рішилися бути ще раз на архиерейській Службі Божій Кир Ізидора.

При гарній прибраній брамі вітали Преосвященного після нашого стародавнього українського звичаю з хлібом й з сіллю, п. Йосиф Кифлюк. Впр. о. Ів. Бала, ігумен Ватерфорду, передали їм великий позолочений ключ.

В год. 10.30 почалася архиерейська Служба Божа. Провідником церемоній був Пр. о. Малюга ЧНІ. Пристоящими священиками були Впр. о. Ів. Бала й Пр. о. Йосиф Корба, ЧНІ. Семинаристи служили ко ло престола.

По Євангелії о. Ігумен привітали Їх Ексцеленцію в імені всіх парафіян. Гарними словами пояснили всім достоїнство епископа, його потрійний уряд і наші обовязки зглядом нього. Вони заохочували також

Engraving courtesy of Delhi News-Record

Їх Ексцеленція Преосв. Кир Ізидор Борецький на візитації укр. катол. церкви в Делгай, Онт., 5-го грудня, 1948. Крім семинаристів на знимці стоять зліва на право: Впр. о. И. Корба, ЧНІ., Впр. о. Ів. Бала, ЧНІ., ігумен в Ватерфорд, та Пр. о. Малюга, ЧНІ.

всіх співпрацювати разом з епископом. Відтак Преосвященний виголосили проповідь про любов ближнього.

По відправі був бенкет в честь нашого достойного гостя. На бенкеті були крім згаданих гостей ще римо-католицькі священики й визначні представники міста Делгай. Господарем був Пр. о. Малюга. Першим з черги промовцем Пр. о. Бала. В своїй промові підчеркнули важність церковної єрархії. Опісля промовляв Всеч. о. Ювен, римо-катол. парох з Делгай. В імені своїх парафіян зложив Їх Ексцеленції щирі побажання з нагоди їх візитації до цього містечка. Відтак заступник майора п. Кванц також зложив привіт радости з приводу візитації Преосвященного. Далі п. Сельський, наш предсідатель мав коротку промову і при кінці вручив Преосвященному дарунок від парафії. Маленька Марійка Безійцька передала їм китицю живих квітів. п. Вас. Киба подякував Їх Ексцеленції за весь труд, який Вони вложили цій парафії бувши ще парохом. Професор Чума, новоприбулий з скитальщини виявив свою велику радість і щастя бути у вільній Канаді, де є всего подостатком. Говорив про заразу й небезпеку комунізму нашому українському народові. Заохочував всіх складати Всевишньому сердечну по дяку за всі добра, які Він нам дав.

На останку, по відспіванні многоліття, промовляли Кир Ізидор. В своїй великодушній промові заохочували вірних

ревно й постійно співпрацювати зо своїми священиками. Рів нож заохочували тутейших парохіян братися до будови нової церкви й помагати нашим скитальцям Всі присутні були глибоко потішені промовою й ця візитація напевно останеться веселим споминoм для Делгайців і для всіх гостей.

Присутній.

■

ВАТЕРФОРД, Онт.— В пятницю, 19 листопада, 1948 року упокоївся в Бозі бл. п. Никола Харій, маючи 66 років життя. Покійний помер у

бл. п. Никола Харій

шпиталі в Сімко, полишаючи в смутку жену, 4 доньки: Тересу, Анну, Єлену, Марію, одного сина Степана, і 6 внуків.

В суботу ввечері, Пр. о. Ів. Бала ЧНІ. відправив панахиду в хаті в присутности численної рідні й приятелів. В неділю ввечері Пр. о. Іваночко ЧНІ відправив знов панахиду. В понеділок рано відбувся дуже великий похорон в церкві Пресв. Серця у Ватерфорді. Церква було переповнена людьми з близька й далека. Похоронне богослуження відправляли 3 священики. Пращальну проповідь виголосив Пр. о. Іваночко.

Бл. п. Никола Харій походив з села Луків, повіт Золочів. Перевів довгі літа на фармі. Виховав свою родину по християньски, й вона з вдячности за те справила йому такий великий похорон. Покійний був широко знаний і щиро люблений сусідами, отже не дивно, що так багато прибуло на його похорон.

Після всіх похоронних відправ родина Харіїв запросила священиків і знакомих на обід. По обіді переведено збірку на пресу й на сиротинець в Анкестер. Переведена збірка принесла $46.00. З тих грошей призначено на Сиротинець $25. На Голос Спасителя 4.00.

ПОДЯКА: Жена й діти складають щиру подяку всім отцям за їх участь у відправленні похоронних відправ і рівнож всім прибувшим, що так численно зібралися й віддали останню прислугу покійному.

Жертводавцям щира подяка та покійному Николаєві—Вічная Память.

■

...Дуже перепрошую, що я так спізнилася з маленькою офірою на нову друкарську машину. З нагоди 25-літного ювилею желаю Вам щастя і здоровля на многая літа, щоби Ви могли на дальше друкувати так релігійний і поучаючий Голос Спасителя...— С. М. (Франція).

■

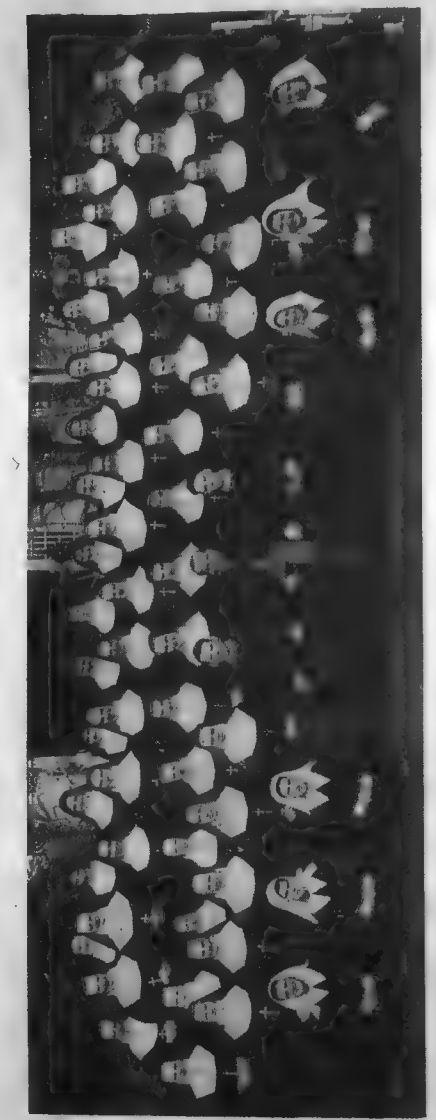

Знимка Сестер Служебниць зі своїми вишими Настоятелями в Анкастер, Онтеріо, 15. серпня 1948 р. Того дня сім Сестер зложили вічні обіти під час співаної Служби Божої в каплиці новіціяту. Вечером Їх Екси. Кир Ізидор Борецький, Єпископ Східного Екзархату, при асисті двох священників відправив Молебен а по тім перевів Акт Посвяти (Молитву Св. Отця Пія XII) Непорочному Серцю Марії.

По середині сидять: Преосв. ва о. Катрій ЧСВВ., духовний провідник новіціяту, з ліва о. В. Глот ЧНІ., що був присутний в Анкастер з нагоди зложення вічних обтів своїх двох сестер, Сестри Мартини й Сестри Крискентії.

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

Шановний Читачу Голосу Спасителя, радо відповідаємо на ваше питання, чи можна змінятн обряд і з греко-католицького переходити на римо-католицький?— Ні, не вільно змінятн обряду та переходити з греко-католицького на латинський під ніяким позором, бо Святіша Столиця, цебто різні Папи виразно це заборонили. Навіть греко-католицька дівчина, що вийшла заміж за римо-католика може залишитися надалі греко-католичкою, бо ніхто не сміє примусити її перейти на римо-католицький обряд.

Дальше питається, чому так багато нашої молоді покидає свою рідну греко-католицьку, українську Церкву? Хочете знати, хто тому винен?— Слухайте! Насамперед винні тут самі родичі, що не потрапили защепити в своїх дітях любови до рідного краю, до свого народу та до української, католицької Церкви! Багато молоді думає, що латинський обряд кращий і ліпший аніж наш! Це неправда, бо наша Служба Божа своїми чудовими обрядами та символами куди краще підносить душу до Бога ніж латинська, що багато скромніша в своїх обрядах ніж наша, як це признають самі латинники, що говорять безсторонно. Подруге, неправда, що латинський обряд це американський, а греко-католицький це европейський, як твердять деякі ніби католики, що замість старатися навертати до католицької Церкви протестантів, швендяються по наших родинах і перетягають наших людей на римо-католицький обряд! Такі діячі, хто б вони не були, не служать Христові, а своїм національним пристрастям і фанатизмові! Це не слуги Христа, а прислужники диявола, що з нашої дорогої молоді роблять яничар, перетягаючи її на інший обряд!

Люди, що покинули свій обряд мусітимуть здати колись строгий рахунок у дні страшного суду! Хлопці чи дівчата, що покидають свій греко-католицький обряд і переходять на латинський під фальшивим претекстом, що він таксамо католицький, обманюють себе, бо Христос поставив їх у греко-католицькій Церкві та бажає, щоб вони були грекокатоликами, йнакше був би сотворив їх римо-католиками! Ці обрядові перекінчики це звихнені члени в Христовій Церкві, що замість бути членами та почесними парафіянами в своїй Церкві стали погноєм у чужих! Погорджують ними навіть ті, що перетягнули їх на інший обряд, бо бачуть у них свого роду зрадників!

Латинський обряд не є жадним американським обрядом, а католицьким, як і наш український обряд! Латинський обряд не є менше европейський як наш греко-католицький, бо так латинський обряд, як і греко-католицький прийшов з Европи!

■

ЛИСТ З РІДНОЇ ЗЕМЛІ —

Ярослав, 13 серпня 1948

Ми щасливо повернулися з Белза та з Зузеля. Зузель це одна тільки руїна, все понищене та попалене, тільки комини стирчать у місті. Мешкає там іще декілька родин. Страшна

нужда процвітає всюди. Військо зайняло парафіяльний дім. До церкви не вільно ходити хіба на великі свята та на похорон.

Поля лежать облогом і ніхто не управляє їх.

В Белзі нема світла. Млини не мелять. Брак нафти. Брак опалу. Нема пекарень, хліба не можна купити, бо ніхто не пече його. Люди проживають по селах немов пустельники на Сибірі.

■

ПОШУКУВАННЯ: Маріян Задорецький, літ 75, емер. Інж. Коопер. Банку Дністер у Львові, бувший сотник у Г. Армії з р. 1918, син бл. п. о. Теофіля, пароха Гринева і Коцурова, п. Бібрка, коло Львова, пошукує своїх односельчан і знакомих і просить о якусь матеріяльну поміч, бо знаходиться зі своєю ріднею (6 осіб) на чужині в дуже прикрім і невідраднім положенню.—

Marian Zadoreckyj,
Ukr. D. P. Camp "Orlyk",
Block I. 139 Berchtesgaden Strub
Bavaria, Germany, USA Zone.

■

...Посилаю 5.00 на нову машину і дай Боже, щоб та машина навернула всіх грішників на добру дорогу. За Вашими молитвами і гарними статтями Голосу Спасителя дасть Бог ласку навернення многим грішникам. —Григорій Івасюк, Ст. Мартин.

■

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА ЛЮТИЙ, 1949

Старий Стиль:

6. Нед. 32 по Сош.: Гл. 8, Єв. утр. воскр. 11. На **Літ.:** Ап. 285, Єв. Луки 94. Вечером Вечірня Вел., † Григорія Богослова.

12. Субота. Трьох Святителів: Всеночне. На Госп. возв. Ін. Догмат сходячого 8 гл. На Утр. Єв. Ів. 36. Замість Честнійшую припіви Свят. На **Літ.:** Ап. 335, Мат. 11.

13. Неділя Митаря і Фарисея: Гл. 1. Єв. утр. воскр. 1. На **Літ.:** Ап. 296, Єв. Луки 89.

15. Вівторок: Стрітення Госп.— Всеночне. На Утр. Єв. Луки 8. **Літ.:** Ап. 316, Єв. Луки 7.

20. Нед. Блудного Сина: Попразн. Стріт. Гл. 2. Єв. Утр. воскр. 2. **Літ.:** Ап. 135, Єв. Луки 79.

27. Неділя Мясопустна: Гл. 3. Єв. утр. воскр. 3. Літ.: Троп. воскр. Сл. Тр. Ін. Богор. Ап. 140, Єв. Мат. 106.

Новий Стиль—

2. Середа: Стрітення Госп.: Всеночне. На утр. Єв. Луки 8. На **Літ.:** Входное. Троп. Сл. Ін. Конд. Празн. Ап. 316, Єв. Луки 7.

6. Нед. Митаря і Фар.: Гл. 5. Єв. утр. воскр. 5. На **Літ.:** Тропар воскр. і Празн. Сл. Конд. Тр. Ін. Празн. Ап. 296, Єв. Луки 89.

13. Неділя Блудного Сина: Гл. 6, Єв. утр. воскр. 6. **Літ.:** Троп. воскр. Сл. Тр. Ін. Діва днесь. Ап. 135, Єв. Луки 79.

20. Неділя Мясопустна: Гл. 7. Єв. утр. воскр. 7. **Літ.:** Троп. воскр. Сл. Конд. Тр. Ін. Богор. Ап. 140, Єв. Мат. 106.

27. Неділя Сиропустна: Гл. 8. Єв. утр. воскр. 8. **Літ.:** Троп. воскр. Сл. Ін. Конд. Тр. Ап. 112, Єв. Мат. 17.

Голос Спасителя Рік 21, ч. 2. Лютий 1949

СТРІТЕННЯ

о. С. М. ЧНІ.

АНГОЛ СМЕРТИ в одній ночі вигубив усіх єгипетських первенців, щадячи ізраїльські родини в Єгипті. Це була велика ласка для всіх ізраїльських матерей, бо ніодин єврейський первенець не погиб цієї жахливої ночі. За виказану ізраїльтянам ласку Всевишній зажадав собі на службу ізраїльських первородних синів. Вони мали бути слугами Бога живого та священиками Господа.

З часом Єгова вибрав собі на священиків ціле племя Левія. Проте кожна ізраїльська мати мусіла викупляти свого первородного сина, жертвуючи єрусалимській святині невинне ягня

чи пару голубів як викуп за свою дитину... Заплативши викуп, мати відискувала своє дитя та звільнила його від обовязку служити Господеві в священичім стані.

Не так було з Пречистою Дівою, Марією... Породивши Божественне Дитя, Ісуса, Пречиста Діва удалася до святині, щоб пожертвувати Його Богові на службу. Знала добре Божа Мати, що це пожертвування не було звичайною собі церемонією. Відала вона, що прийде час, коли Всевишній зажадає виконання цієї жертви. Перед очима Непорочної Матері станув закривавлений хрест, де Спаситель мусітиме померти, доконуючи спасення світу власною смертю...

Господь Бог був порішив спасти людство, помиритися з дітьми Адама через смерть свого Однородного Сина. Спаситель згодився на криваву саможертву, входячи в світ: Отче, *Ти не схотів жертов і приносів* з муки, вина, оливи, *але приготовив мені тіло. Тоді я сказав: Боже, ось я йду, щоб чинити Твою волю* та померти за людей! (Євр. 10, 5-7).

Проте Боже Провидіння бажало добровільного пожертвування. Як Преч. Діва добровільно згодилася бути Божою Матірю, так і добровільно мала пожертвувати Спасителя на хресну смерть.

Побожний старець Симеон пригадав Божій Матері смерть Сина, що буде гострим мечем для її серця: *Оцей* твій Син *призначений на падіння та встання багатьом ув Ізраїлі. І тобі самій меч прошиє душу!* (Лк. 2, 34-35).

Саможертва Сина мала бути жертвою для Божої Матері, бо любила свого Сина та Бога куди більше ніж себе саму.

Пречиста Діва великодушно згодилася на цю болючу жертву. Жертвуючи Ісуса в святині гейби власноручно підписала присуд смерти на свого Сина, віддала Його в руки катів, щоб бичували, опльовували, терням вінчали, до хреста прибивали Того, Хто був усім для її люблячого серця!

Хто зрозуміє великодушність жертви, що Преч. Діва склала Всевишньому? Треба б зрозуміти, як сильно любила вона Ісуса, свого Сина та Бога! Це ж був єдиний її Син, найкращий із Адамових синів!...

Всетаки великодушне серце Божої Матері здобулося на цю нечувану жертву! Чому?

Правда, Преч. Діва непонятно любила Ісуса, бо через Нього стала улюбленою дочкою Бога Вітця, обручницею Святого Духа, Непорочною Дівою, Царицею Анголів і людей, чеснішою від Херувимів, славнішою від Серафимів, *таємницею віків, доповненням Пресвятої Тройці!*— як зовуть її святі Отці Церкви.—

Проте не менше любила Бога... Бог жадав жертви її Сина... Марія підчинилася Божій волі та мовчки повторила слова благовіщення: *Я Господня слуга! Нехай буде мені по твоїм словам!* (Лк. 1, 38). — Отче, Ти бажаєш саможертви Ісуса. Віддаю Тобі на жертву того любого Сина, що Ти дав мені!

Пречиста Діва любила Ісуса всім серцем... Це її первенець... Проте були ще в неї інші діти... Хто? Які?— Усі нащадки бідного Адама, що стогнали в пітьмі смерти, в неволі гріха, в рабстві диявола... Вони то благально знімали руки до Преч. Діви, що зо сльозами в очах кликали: *Рятуй нас! Нене, не залишай нас у ярмі гріха на поталу люциперові!*

Пречиста Діва любила їх... Це ж її діти. Бажала рятувати, осушити їхні сльози... Як?...— Єдиний порятунок це згода на смерть Ісуса! — Болючий вибір!— Хтось із двох мусить іти на смерть!... Ісус або людство!... Не було іншого виходу!

Вибрала, засуджуючи себе на довге мучеництво. Погодилася на хресну смерть Ісуса, щоб рятувати людей від вічної смерти в пеклі...

З того часу Преч. Діва негодна відмовити людям будьякої ласки попрохали в неї, бо так полюбила їх, що свого улюбленого Сина, Ісуса, пожертвувала за їхнє спасіння! Якщо ж Сина віддала за них на смерть, чи змогла б їм відмовити ласки? Ні!— Преч. Діва вислухує якгільки візвемо її...

Саксонський князь, Адольф, вступив до Чину Ісусовців, де свято проживав довгі роки, почитаючи особливіше Преч. Діву. У хвилині смерти Господь дозволив злому духові сильно спокушувати його, щоб очистити з решток гріхів і забрати прямо до неба цього великого слугу Божої Матері...

Спокуси були нагальні. Адольф молився, взивав Преч. Діву. Не відзивалася. Пригноблений чернець став люляче скаржитися: "Моя небесна Мати, чому ти опустила мене?"— Ця скарга зранила ніжне серце Божої Матері. Зявилася та промовила: "Адольфе, сину мій, не опустила я тебе, але ще не був прийшов час забрати тебе до неба. Тепер уже надійшов цей час. Ходи на вічні радощі до раю!"...

Адольф успокоївся та віддав свого духа в руки Преч. Діви...

Агнето, чому мене мучиш?—закликав диявол, як привели перед гріб Святої мучениці біснувату внучку святої Пульхерії. Всетаки мусів вийти з бісноватої, як приложили до неї мощі великодушної римської мучениці, що охоче віддала за Христа своє життя.

ХРИСТІЯНІЗМ І НАЦІЯ

о. М. Германюк, ЧНІ.

(Цею статею ми зачинаємо серію 8. статей о. М. Германюка, ЧНІ. про християнізм в житті народу взагалі: а українського народу зокрема — Редакція)

ХРИСТІЯНІЗМ, як релігія об'явлена Ісусом Христом і введена в життя в Католицькій Церкві, є зближенням Бога до чоловіка й вивисшенням чоловіка до Бога. Яко такий, християнізм можна отже розглядати з двох ріжних точок: або як *зближення Бога до чоловіка,* себто конкретно християнізм в своїому джерелі, а саме Воплочення Божого Сина, Відкуплення Ним людства на хресті й приміненя цього відкуплення кожному чоловікові через Святі Тайни, або знова як *зближення чоловіка до Бога,* себто християнізм у факті свого примінення в житті людини.

В першому случаю, це християнізм *сам в собі,* такий який він існує в своїому джерелі; в другому випадку це християнізм *впроваджений в життя людини,* отже конкретно втілений в якогось чоловіка який належить до певної національної групи, має свій питоменний темперамент, свій спосіб думання, і свій спосіб відчування. І якщо зважимо, що Божа ласка не нищить натури, не нівечить природних даних, а противно защеплюється в них, щоби їх справити, усовершити й при їхній помочі зробити чоловіка більше подібним до Бога, то ми зараз побачимо, що християнізм в першому случаю є завсіди й всюди той самий, завсіди й всюди незмінний, той самий для всіх часів, для всіх народів, для всіх культур і всіх цивілізацій. Тоді, як, противно, в другому случаю християнізм, втілений в конкретне життя, слідує структуру людських душ і дримінюється в своїому способі ділання до способу думання, відчування і життя кожної людської групи, а навіть кожного чоловіка зокрема. Так, що християнізм, хоч один і той самий в собі, в суті своєї дійсности, переведений в життя, до цієї суттєвої єдности принимає *деякі другорядні ріжниці,* залежно від часу, від духової структури національних груп, а навіть індивідуальних даних

кожного чоловіка. І так конкретно, ми маємо християнізм східний і західний, а в нутрі цих великих груп, ще можемо розріжнити християнізм грецький, італійський, еспанський, французький, український, польський, анґлійський і другі... Бо ж є фактом, що на примір Еспанія дещо інакше втілила християнізм в своє життя чим Анґлія, Франція інакше чим Ірляндія, Україна інакше чим Бельгія чи Голяндія, ці ж останні знова інакше чим наприклад це робить Китай чи Японія. Так що в дійсності християнізм, переведений в життя, слідує загально спосіб думання, форму відчування і орґанізацію життя кожної національної ґрупи зокрема, примінюючись в цьому до пляну сотворення, де кожна національна спільнота, хоч частина людства, має свою специфічну духову структуру, свій підхід до життя, свій спосіб шукання правди й свій спосіб змагання до совершенства. І так як в пляні першого сотворення Всевишній хотів, щоби кожна нація, кожний нарід, на свій спосіб виявляв Божі совершенства й в цей спосіб дійшов до своєї остаточної ціли, так і в другому, надприродному сотворенні, себто в покликанні до надприродного життя, Бог хоче, щоби всі народи, з'єднені *одною вірою,* одним надприродним життям, *під одним проводом заступника Ісуса Христа на землі,* але *на свій спосіб* виявляли багацтва Божих дарів, скарби Божого життя, і в цей спосіб дійшли до християнського совершенства. Так отже як Бог сотворив людство у *формі ріжних народів,* так Він хоче й освятити його в *той сам спосіб*... Це порядок Божого пляну, це твір Божої премудрости.

Людина є *сотворена* яко істота *суспільна,* то ж вона має *дійти до Бога в рямцях суспільного життя.* А це суспільне життя кожного християнина є нормоване суспільним життям Церкви й суспільним життям його нації...

Таке відріжнення двох видів у християнізмі є дуже важне, а то й засадниче, як розходиться про точне значення *соціяльної сторінки християнського життя,* себто *суспільного завдання християнських чеснот.* Бо воно одиноке позволяє нам ясно бачити в чому є *правдивий,* а в чому *фалшивий,* часом повторюваний деякими українцями висказ: "То все одно, чи я піду до нашої Церкви, чи до латинської, бо то та сама віра." Воно дає нам іменно дещо зрозуміти що повища засада є *правдива* оскільки розходиться про *віру саму в собі,* себто про дар св. віри силою якого ми принимаємо за правду те все, що Бог об'явив, і що нам Свята Церква до вірования подає, і то тому, що Бог об'явив. Але засада ця є *фалшива,* як розходиться про конкретне переведення в життя тої віри зі всіми *соціяльними*

обов'язками, які з неї слідують. Конкретно вона була б фальшивою тоді, коли б хтось, опираючись на цій сутевій спільноті віри, твердив, що *обоятним* є чи він своїм примірним життям усовершує родинний, суспільний і державний лад *свого* народу, чи *чужого;* що *обоятним* є, чи він *своїм* християнським життям зискав для Бога свого брата, свого земляка, чи якогось незнаного йому чужинця; що *обоятним* є, чи він повнотою свого життя поможе стати правдиво християнським народом своїй нації, чи чужій. Це було б фальшиве тому, що силою, плянy сотворення, який то плян заховує в своїому діланні й сама Божа ласка нашими *першими, ближніми* є найперше наші батьки, наша рідня, наша нація, а щойно тоді йдуть *всі* інші. *Послідовно* соціяльна сторінка нашого християнського життя має в першу чергу мати на увазі наших перших ближніх, а щойно потому дальших. Конкретно для нас українців, *соціяльна сторінка нашого християнського* життя має в першу чергу мати на увазі наш український народ і нашу українську греко-католицьку Церкву. Бо в *цьому народі* Всевишній нас сотворив, бо в цій Церкві Всевишній нас приняв за своїх дітей, і за свій нарід, бо в цьому народі й в цій Церкві Він хоче нас бачити своїми висланниками, своїми апостолами. Тут наше місце, тут поле нашої праці. Він нам поручив своє діло між нашими братами і ми маємо його сповнити. Бо якщо ми його не сповнимо, то може й навіки ніхто його не сповнить...

І щойно тоді як ми сповнимо цей свій перший обов'язок, обов'язок зглядом нашого народу й нашої української греко-католицької Церкви, ми можемо, й ми повинні йти до других... А скорше ні, бо ми тоді зраджуємо свій обов'язок і відступаємо від пляну Христа... А таке поступування *викривлює нашу душу, шкодить українській греко-католицькій Церкві й українському народові, та припізнює діло відкуплення*... Бо для нашої Церкви й нашого народу, Всевишній поставив нас; для других, Всевишній поставив других...

МАЛЮЮ ДЛЯ ВІЧНОСТІ

Один маляр дуже пиняво малював одну картину. Приятелі дивувалися та питалися, чому скоріше не малює.— Я малюю для вічності!—відказав маляр. Що вічне мусить бути чудове!— Наша душа вічна! Але як мало хто трудиться, щоб прикрасити її чеснотами та заслугами? Люди так дбають про красу тіла, що скоріше чи пізніше знищать у гробі червяки, а душею зовсім не журяться гейби не мали її!

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

РОЗВІЙ І ЗНАЧЕННЯ СЛУЖБИ БОЖОЇ

ЖИТТЯ християн пропливає в літургійній атмосфері. Щонеділі та щосвята побожні вірні спішаться до церкви дякувати Богові за вділені їм добродійства, виблагувати потрібні ласки, щоб жити похристиянськи та вірно служити Богові. Люди люблять Службу Божу, бо нею найкраще служать Богові.

Ця церковна відправа зветься теж Літургією, бо нею люди публично прославляють Бога, творячи одне серце на взір перших християн.

Перші християни жили літургійним життям: *І пробували вони в апостольській науці, в братній спільноті і ламанні хліба та в молитві* (Діл: 2, 42). — Отак закріплялося між ними почуття братерства, вирівнювалися соціяльні різниці, витворювалася велика християнська родина, якої Христос голова.

Христос установив Службу Божу, залишаючи своїй Церкві владу прикрасити її різними обрядами, що відтворюють перед очима вірних важніші події життя, діяльности, страстей і смерти Спасителя. Служба Божа своїми символічними обрядами та церемоніями пригадує християнам народження, публичне життя та смерть Спасителя.

Слухаючи побожно та зрозуміло Службу Божу, відтворюємо перед собою все життя Христа, входимо в таємниці Його земського післанництва. Отак Служба Божа для побожних душ стає *незаступним джерелом правдивого, християнського духа*, писав Пій X-ий 1903 року.

Папа Винедикт XV-ий, розуміючи значення Служби Божої в житті народів, заохочував Священиків 1915 р.: "Поширюйте між народом пізнання Святої Літургії, вливайте в їхні серця побожне зрозуміння всіх молитов, обрядів, співів, якими в злуці з Церквою висказують своє почитання Богові. Притягайте їх до активного співдіяння у пресвятих таїнств і церковних святах, бо все те чудно притягає нарід до Священика та до Церкви, скріпляє побожність, оживляє віру, вдосконалює хри-

Христос вертає зір сліпородженому

стиянське життя," бо, каже Святий Іван Золотоустий: *Кожна Служба Божа має те саме значення* (силу), *як і смерть Спасителя на хресті.*— А Тимотей Єрусалимський додає: *Світ існує завдяки Службі Божій.*

Хто ж установив Службу Божу?— Христос Спаситель! — *Коли?*— На Тайній Вечері на передодні своїх Страстей, щоб зазначити, що Служба Божа це віднова Його Страстей і смерти: *Це Моє Тіло! Це моя Кров, що проливається на відпущення гріхів!* (Мт. 26, 28; Лк. 22, 19-20).

Християни вже від самих початків святкували Тайну Вечерю, відновляючи Евхаристийну Жертву. Це жертвоприношення було переплітане побожними піснями, псалмами, читанням Святого Письма.

Святий Яків, апостол, бажав надати певну одностайність жертві християн, тому уложив першу Службу Божу, прикрашуючи слова освячення різними молитвами й обрядами, що відтворюють і пригадують людям важніші події життя Спасителя на землі.— Церква уживала три століття цю Літургію.

Святий Василій Великий скоротив Службу Божу святого Якова, бо вона тривала пять годин.

Святий Іван Золотоустий іще більше скоротив Службу Божу святого Василія.—Наша Церква відправляє її по сьогоднішній день. Правда з бігом віків ввійшли до неї деякі додатки: *Проскомидію* введено в восьмому столітті, *Поминання Вірних* на Великому Вході у 15-му столітті, бо дотіль Великий Вхід відбувався мовчки, *Єдинородний Сине* додано у шостому столітті.

Наша Служба Божа ділиться на три головні частини, відтворюючи та представляючи все життя Спасителя з важніщими Його подіями. — Життя ж Спасителя на землі ділиться на три періоди, тому Служба Божа має три частини.

І.—ПРОСКОМИДІЯ (Приношення) представляє народження Спасителя в Вефлеємі та Його укрите пробування в Назареті аж до тридцятого року життя.

ІІ.—Літургія ОГЛАШЕННИХ цебто тих, що приготовлялися до хрещення, представляє публичне, апостольське життя Спасителя з важніщими Його подіями. Публичне ж життя Спасителя тривало три роки. Почалося хрещенням і закінчилося врочистим вїздом до Єрусалиму на Квітну неділю.

ІІІ.—ЛІТУРГІЯ ВІРНИХ (прикладних, добрих християн)

Різдво Ісуса

Розпяття Ісуса

представляє Страсті, смерть, воскресення та вознесення Спасителя.

Свята Ґертруда дуже любила слухати Службу Божу. Щоденно вислухувала скільки могла. Христос надгородив її набожність до Безкровної жертви. Раз зобачила ціле життя Спасителя чудово відтворене в часі Служби Божої.—На початку побачила Прегарне Дитятко Ісуса, що мов у яслах лежало на престолі. Потім подивляла Ісуса Месію-Проповідника, що проходив Палестину, голосячи Божественну Євангелію. По освяченні зявився на престолі розпятий Христос, що по святім Причасті зодягнувся блиском невимовної слави, як це було по воскресінні.— З того часу Свята так полюбила Службу Божу, що знаходила в ній свій рай на землі, бо Служба Божа це небес-

на квітка святого Хреста, знаряддя та запорука нашого спасіння.

ЧИМ СЛУЖБА БОЖА НАГАДУЄ ЖИТТЯ СПАСИТЕЛЯ?—Обрядами та церемоніями, що символічно вказують і пригадують присутнім поодинокі події туземного життя та діяльности Христа Господа.

Обряди та церемонії це ті дорогоцінні перлини, що прикрашують небесний діямант—Освячення, збільшують його цінність у людських очах, сповняючи надземським зворушенням наші серця, бо пречудно промовляють до наших очей, ушей. Ми люди, сотворіння зложені з душі і тіла, тому потребуємо зовнішніх символів, співів, якими серця відносяться до Бога.

Ось коротенький зміст нашої Служби Божої:

Приготування святих Дарів, хліба та вина в захристії.

Початок Служби Божої: *Благословенно Царство...*

Три Антифони.—По другім Антифоні слідує чудова пісня на честь Втіленого Слова, Ісуса Христа: *Єдинородний Сине...*

Малий Вхід: Священик, взявши Євангелію, іде довкола престола. Перед Священиком ступають два свіщеносці. Перший несе свічку, другий кадило.

Потім слідують Тропарі та Кондаки, Святий Боже, Прокімен. Тропарі прославляють подвиги Святих чи життя тя діяльність Спасителя або Пречистої Діви.

Апостол і Євангелія це наука Апостолів і Спасителя.

Потім приходять різні молитви та оглашенних і вірних. Великий Вхід, коли Священик переносить Святі Дари з Проскомидійника на головний престіл.

Ектенія (щира, сердешна молитва): *Ісполнім молитву нашу...*

Вірую: публичне визнання католицької віри зложене Нікейським Собором.

Свят, Свят, Свят. Приготування до освячення.—*Освячення:* Переміна хліба та вина в Пресвяте Тіло та Кров Христа Господа.

Піднесення освячених Дарів: *Твоя от Твоїх...* Різні молитви, що приготовляють до Святого Причастя.— *Отче наш.*— *Свяге Причастя,* де вірні приймають до свого серця містично зродженого на престолі Спасителя.

Благодарення цебто подяка за Святе Причастя: *Да ісполняться уста наша...*

Отпуст цебто закінчення Служби Божої: *Христос істинний Бог наш...*

Пересторога

Іванна Петрів

ДОКИ мене горе не прибило цілою своєю вагою, доти я не знав Бога,—почав мені розповідати один поважний мужчина. — Доки мені було добре, доти я сам був собі паном, я сам був собі богом. Шуміла моя буйна молодість, аж крізь береги переливалася. Усе мені завжди йшло як з платка. Я не знав, що значить невдача. В мене був талан, я був меткий і я йшов крізь життя самопевними ногами.

Я жив повним життям, але те все була для мене буденщина. Я шукав чогось поза буденним життям. Театри, концерти, балі, клюби засідання, з'їзди, конґреси і в ряди-годи чорна суспільна праця заповняли вправді увесь мій час, але те все не давало мені тривкого вдовілля. Це вже соломні іскорки, які підскакували в гору і пригасали. Церква, віра, це були, на мою думку, засоби потрібні, щоби тримати людську масу в карбах законів і сяк-так устійненого морального життя.

Я вже нераз був сам не себе лютий. Чого я хочу? Чого шукаю? Адже ж добре мені ведеться, люди мене шанують, маю гарну позицію в суспільності. Чого мені ще треба? Родинне моє життя було задовільнене. Вправді, мало я цікавився домом, але я знав, що там є жінка, яка з повною посвятою береже мойого родинного вогнища...

Мій знайомий перестає розказувати. Задумався. По хвилині зачав далі:

—От, бачите, в цій хвилині прийшло мені на думку, чи це було моє вогнище родинне? Ні, це було вогнище моєї дружини. Вона його берегла, вона для нього посвятила своє життя.

Я був тільки батьком її дітей і мав за обовязок їх матеріяльно забезпечити. Отже все, що я вложив у мою родину.—

Знайомий знова задумався, а далі каже:

—Так, доперва тепер я зрозумів, звідки у моєї дружини взялися цей тужливий погляд її очей і ця риска смутку біля її уст. На це складалися довгі вечорі вижидання, на це складалися довгі роки подружої самітности.

Вона виховувала двох наших синів. Віддала їм усю себе, але це не могло заступити їй мене. Вона дуже любила мене і я був свідомий того. Ця свідомість вцевнювала мене, що вона не сплямить "мойого" дому. Вона високо цінила свою жіночу гідність і це ще більш скріплювало моє довіря до неї. Я спокійно виходив з хати, але за мною глядів її потужний погляд. Вона відкривала вікно і провожала мене зором, доки я не скрився за закрутом вулиці. Вона ніколи не докоряла мені. Вона вірила, що все, що я роблю, роблю для добра родини, для добра народу, для добра Батьківщини. Вона вірила, що в мене є вища мета. Вона горда була з цього. Своє особисте щастя вона посвятила для цієї моєї "вищої мети."

В нас не було навіть часу на розмову, я завжди спішився. Памятаю, раз якось вона запиталася мене, чому я не молюся. Я засміявся тільки у відповідь, але вона зрозуміла.

—Я тебе навчу молитися, Андрію—сказала вона.

—Шкода часу,—сказав я ніби жартом.

—А всеж таки, я навчу тебе молитися,— сказала якось дивно поважно, кладучи наголос на слово "я".

Я поцілував її на пращання і вийшов з хати.

Раз одинокий вона була незадоволена з мене! Я вернувся пізно в ночі домів і застав її на молитві перед Розпятим. Я засміявся і сказав: —Я не знав, що ти ще така дурненька. Залиши це старшим бабам.—

Вона глянула на мене таким дивним поглядом, що цей погляд ще сьогодні палить мене. Від цієї хвилини я вже ніколи не бачив її на молитві, але вірю, що вона далі молилася, потайки від мене.

—Нащо я вам те все розказую?—запитався мій знайомий і задумався.

—Тепер мені пригадалася та ніч,—говорить далі,—і цей її погляд... Так, по стількох літах мені стало ясно... Справді.. це було цієї самої ночі... Я програв в карти велику суму грощa... Так, від тоді йшло усе стрімголов... Мої нафтові терени не покривали видатків добування нафти... Акції почали падати. Я був близько банкротної катастрофи. Ціла серія невдач слідувала одна за одною.

—Чи ви певні, що це від цієї ночі?—запитала я.

—Так, тепер я зовсім вже певний... Недовго опісля вибухла друга світова війна. Ворожі війська зближалися. Я не попращавшися навіть з жінкою й дітьми, продерся за кордон на захід. Вона осталася в краю з двома синами. З дороги я вислав вправді листа, та чи діймов він до моєї родини? В часі моєї еміграції я перекидався з однієї праці в другу, давав собі раду. Не можу сказати, щоби мені було зле. Тільки.... під серце підходила щораз частіше і щораз ближче ця дивна туга до чогось понад людського. Моя дружина стала мені завжди перед очима і завжди на вколішках перед Розпятим. Мої сини ... я їх навіть добре не знав,... не сходили мені тепер з думки. Здавалося мені, що тепер я знайшов би там поміж ними те щось понад людське, понад буденне.

По двох роках, воєнні фронти пересунулися і можна було вернутися домів. Я вернувся. Серце товклось в мене як молотом, в очах мерехтіло, коли я підходив до вулиці, де була моя хата. Що застану? Я, що завжди ішов переможцем крізь життя, я, що не знав ніколи страху, я тремтів з непевности, зуби заскакували одні за одних. Що застану дома?

Бачу, що ви, пані, переймаєтеся моїм оповіданням. Щоби вас не хвилювати, скажу вам просто: В хаті не застав нікого. Усе зграбоване, вивернене догори дном. Тільки... хрест з Розпятим висів на давному місці в кімнаті моєї дружини.

Галю, Галюсю!—кликав я і бігав по кімнатах мов божевільний і я знова опинився в її кімнаті. Я впав на вколішки на цьому самому місці, на якому я її застав тієї одної ночі.

—А всеж таки я навчу тебе молитися..., проникло крізь мій мозок, і в душі у мене щось зірвалося тоді. Я почув себе якоюсь іншою, зовсім іншою людиною. Разом з моїми стражданнями, щось дивно спокійного вміщувалося у мойому серці... Я... молився... Чи ви чуєте? Чи ви розумієте мене?... Я молився... Я душу свою видирав із давного гордого тіла і складав її Розпятому. Ви певно цікаві, як я молився? В мене не було слів, я мовчав, а навіть думкою не молився. Мені здавалося, що Галя поруч зі мною стоїть навколішках, а її очі сяють радістю і надземським щастям. Я молився цілою моєю істотою.

—Пробачте, я забув, що я вас зануджую своєю історією. Не буду вам розказувати цілого процесу, а скажу вам тільки вислід:

Я... відчув... Бога... і повірив в Нього. Я знайшов те,

чого я шукав поза буденним, те, чим людина різниться від решти орґанічного шару землі. Можливо, що я ще сьогодні розумію мойого Бога на свій лад, але це вже великий здобуток. Тепер буду Його зглиблювати, студіювати.

—Я радила б вам підшукати собі до цих студій доброго вчителя, бо самі можете зайти на манівці.

—Думаєте, що я сам не збагну Його?

—Ви Його вже збагнули в цій саме хвилині, коли ви відчули Його в своїй душі. Ви ж самі кажете, що це може бути на ваш лад. І це правда. Ви Його розмалюєте собі після власної вподоби, а Його треба пізнати таким, яким Він направду є.

Мій знайомий задумався. Ми мовчали.

—Чи ви вірите в позаґробове життя?—запитався мене нагло.

—Так, вірю. Чи ви сумніваєтеся в його існування?

Знайомий мовчав.

—Якщо ми збагнули Бога, мусимо вірити, що є вічність і що у цій вічності ми беремо участь,— сказала я.

—Раньше я завжди сміявся на думку про безсмертність душі,— говорив мій знайомий.—Усе що живе на світі, це була на мою думку тільки мальфія, що розложиться по смерті на складові первні, створить нові хемічні сполуки, от і все. І як що я признавав вічність, то тільки у формі переходу цих частин в нові рослини чи звіринні орґанізми, що продовжає існування первнів, які були в тілі людини, в безконечність. Такий був мій погляд.

—А ця ваша туга до чогось небуденного, досконалішого, не давала вам приказу думати інакше?—запитала я.

—Це зрозумів я щойно тепер, по втраті моєї дорогої дружини і моїх невинних дітей. Я лину душею до цього моменту, який я відчув тоді, коли впав навколішки перед Розпятим і заспокоюю цю давну тугу. Тепер я зрозумів, що ця туга мільонів людських істот до чогось досконалішого і понад матеріяльного є найкращим доказом існування чогось досконалішого й позаматеріяльного, чогось вічного, існування Бога. Стремління людського духа до щораз вищих і досконаліших форм духовного життя, жадоба кожної окремої людини залишити по собі память якнайдовше, чи то продовженням свойого роду, на який переходитимуть його інтелектуальні здібності, чи спадщиною свойого власного духа і духової творчости, є цими симптомами, що вказують на існування вічного життя. Як це можливе, щоби безслідно зійшла зо світу така шляхетна душа, яка була у моєї дружини? Це булиби марнотравство і нерозум самого Творця.

—Людина, яку положила життєва буденщина, мусить пережити велике психічне зрушення, щоби змогла відірватися від цієї буденщини, від себе самого та відчути Вічний Маєстат Духа.

—Чи ви вірите в плянове діяння цього Вічного Маєстату Духа?—запитався він мене.

—Хочете сказати, чи вірю в Провидіння? Так, вірю. Інакше цей Маєстат Духа не мав би рації існування.

—Моя дружина була в плянах Маєстату Духа від віків призначена на жертву, яка була потрібна, щоби мене відірвати від буднів, дати мені пізнати Бога.

—Ви були невірний Тома, що мусів аж діткнутися ран, щоби признати Бога.

О, дорога пані,—щасливі ті, що не бачили, а повірили. Чи ви догадуєтеся, навіщо я вам те все розказав? Ви маєте змогу переказати те тисячам і мільонам як пересторогу. Ради Бога, скажіть їм нехай не бажають діткнутися ран, а вірять наслiпо.

Н. К.

З ЦИКЛЮ "МОЛИТОВ"

Буди, Господи, милость Твоя на нас...
Буди нам захистом,
Мати Небесна,
Радісно-болізна...!
Духа прийняла Ти, Матірю стала Ти Вічного...
Матірю стала, радість пізнала болізну...
Болізну радість,
Боязку радість,
Сльози без сліз...
Радість віддала Ти, муку прийняла Ти горестну...
Муку прийняла, сяєвом сяеш світові;
Буди нам захистом
В тугах і радощах,
Мати Пречиста...

Причини Поширення Масового Безбожництва в Московській Імперії і в Україні

о. др. Іван Чинченко

ВИВЧАЮЧИ й уважно аналізуючи історію людства, вивчаючи історію окремих держав, націй і народів, їх повстання, занепад і поновне родження, спостерігається цікаве явище, що найвижчий розвиток, культурне і матеріяльне піднесення, моральний стан на високому рівні спостерігається якраз в ті часи, коли релігія природно та гармонійно поєднана з державним чи національним життям народу. Коли держава не намагається використати релігію, Церкву для своїх світських цілей.

Там, де держава втручається в суто церковні справи, підмінює, або підкорюючи вищу церковну ієрархію і взагалі все духовенство світським установам і особам, там Церква не може виконати покладеного на неї завдання, а стає лише додатком державної машини.

Яскравим прикладом цього є московська православна Церква. Починаючи від царя Петра першого, Церква втратила своє самостійне існування, була підкорена світським особам.—Сам цар був головою Церкви (головою Святішого Синоду), а його виконавцем—обер-прокурор (теж світська особа) на правах міністра. Митрополити та архиєпископи в Синоді мали лише дорадчий голос. Тому то московська православна Церква була могутня своєю зовнішністю, а порожня своїм змістом. І не диво, що під впливом революції 1917 року і інших чинників так скоро розпалася. Але невірно було б думати, що лише революція 1917 року та її вірне "дітище" ЧК (Надзвичайна Комісія) так скоро упоралися з повалленням Церкви. Цьому сприяло також провалля між духовенством московської православної Церкви та народом. Провалля ця появилася не на десятки, а на сотки років перед революцією, а підчас революції лише виявилося, хто з тих, що пішли до народу на вірну службу йому, плекали і виховували душу народу, а хто пішов лише по вигідне життя.

Справа інша з українською Церквою, коли Москва остаточно прибрала до своїх рук Церкву українську, коли остаточно знищила окремішности української Церкви, коли українська Церква ніби була "влята" в московську Церкву, коли всі духовні посади вищої ієрархії в Україні були обсаджені виключно москалями, коли в Україну масово присилалось духовенство з ґуберній московщини, і це духовенство не знало й не хотіло знати душі українського народу. Тому то і в Україні так само Церква втратила звязок з душею народу, не мала доступу і впливу на душу українського народу. Ось де головна причина виникнення безбожництва в народі. Ось де головна причина появи в Україні масового сектанства в усіх його видах, яке не знаходило ґрунту і ніяк не могло причипитися серед українського народу в Зах. українських землях, приміром в Галичині.

Не сама ЧК так легко розправилася з релігією та з Церквою, а в поборюванні релігії та в поваленні Церкви велику ролю відограваля та атеїстична інтеліґенція, як "продукт" московської православної Церкви, порожньої своїм змістом. Та ще до того большевики примінили свою тактику *розвалення*, а несвідоме духовенство сприяло цьому. Підчас революції, московська православна Церква, що не мала твердої основи в своїй орґанізації, розпалася на чотири "Церкви": тихонівську (патриаршу), синодальну, живу та обновленческу. В Україні ще й на пяту: укр. автокефальну, православну, які поборювали себе взаємно, і цим лише сприяли ЧК. І так, православна Церква в колишній, московській імперії майже сама себе знищила; ЧК дуже майстерно лише керувала цією справою. Ось де корінь зла появи, а масового безбожництва в московській імперії, в тім числі і в Україні. А до цього урядова, антирелігійна пропаґанда доконала це все. Твори В. Леніна проти релігії, його відоме гасло: *"релігія, це опій для народу"*... Появилося дуже багато антирелігійних книжок, брошур, видавались спеціяльні ґазети і журнали, появилися спеціяльні інституції для викорінення релігії зо свідомости населення, як Всесоюзна (московська) Рада войовничих безбожників в Москві і кінчаючи своїми клітинами в селі і при кожній фабриці, установі, школі і т.п., мали великий вплив на тих людей, що не мали глибокого, релігійного виховання, а особливо молоді, що зовсім не мала його.

Проти релігії поведено роботу й урядово. Професійні спілки заборонили своїм членам відвідувати Церкву і в своїх мешканнях тримати св. образи. Державні установи й уряди підтримували профспілки в наступі на релігію. Особливо під особли-

вий догляд були взяті працівники ідеологічного фронту, вчителі, професори високих шкіл і т.п.

Совітська влада кинула гасло: виховати "простого, советського" чоловіка без Церкви. І що ми бачили в дійсності? Замість морального, чесного, працюючого, жалісливого, співчутливого чоловіка (властиві риси Українця), з молоді виходили якісь черстві люди, порожні змістом, щось таке "розчавучене", ...що аж жах. Замість любови і співчуття та милосердя, запанувала ненависть, злоба, тощо. Зник стид і страх. Моральність впала. Особливо, коли більшовики оголосили "вільну любов." Чоловіки кидали свої жінки з дітьми. Жінки залишали своїх чоловіків. Чоловіки "женилися" по кілька, а були нерідкі випадки, що й по кількнадцять разів; жінки наслідували чоловіків. Народження нешлюбної дитини вважалося звичайним явищем. Батьки залишали своїх дітей, матері також. Державні дитячі будинки були переповнені безпритульними дітьми, що їх позалишали батьки. У дітей зникла повага до своїх батьків та взагалі зник авторитет старшої людини.

Родина, в повному її розумінні, зникла, зруйновано клітину, з яких складається громада, суспільство, нація.

Отже "нема Бога", нема родини, нема Бога—нема нації, нема Бога—нема народу.

Навіть до того дійшла неморальність, що і уряд СРСР зжахнувся... Своєю першою постановою уряд СРСР суворо заборонив робити знищення зародку, суворо карав як лікарів, так і всяких бабок, "майстерниць" цієї справи, зобовязав батьків, що кидали своїх дітей, утримувати їх, став робити труднощі для одержання розводу, але було вже запізно. Цей стримний стан вивести на ліпше, було занадто тяжко. Чоловік повернувся у тварину. Ось чого вартий нарід без релігії. Коли в 1944 році, втікаючи перед тими азійськими ордами і намагаючись в якийсь спосіб оминути й Німеччину, дуже короткий час був я в Словаччині, і мав можливість переконатися, який величезний вплив має релігія на моральність населення. Як нарід зорґанізований навколо католицької Церкви, яка висока моральність в католицького населення, особливо на селі, який матеріяльний добробут, і це підчас війни, коли вся Европа зруйнована голодувала.

З упадком релігії і моральности людей, як понизився і матеріяльний добробут в СРСР. Порівняти, який добробут був в Росії до 1917 р. і яким він є після 1930 року то така величезна різниця, як між днем та ніччю. Люди виснажені непосильною працею та постійним недоїдженням. Люди босі, і обдерті.

Метер звичайної мануфактури для населення, то це неабияка цінність. Шматок шкіри для взуття, то це просто рідкість. Нарід одичавів. І коли нарешті 1945 року совітська армія увійшла в Европу, то жовніри виглядали і поводилися, як якісь дикуни. А коли совітська армія віч-на-віч зустрілася з американською та анґлійською арміями, то вояки Зл. Д. та Анґлії оглядали совітських вояків і офіцерів як на якесь диво. Ті з офіцерів, що зрозуміли це і побачили світ... то їзва сорому уникали зустрічі з американцями та анґлійцями.

Ось до чого приводить брак релігії, брак Церкви.

Коли в літі 1941 року на деякий час більшовизм був уступив із України, та коли наша українська інтеліґенція почала роздумувати з чого починати приводити населенння "до памяти", то прийшла до переконуючого висновку, що від Церкви. Снасти націю від моральної загибелі може лише Церква. З Церковної амвони священик також зможе пригадати населенню хто вони є і чиї вони діти. Тому то вкінці 1941 р. і напочатку 1942 року багато академічної інтеліґенції в Україні, професори і доценти університетів і високих шкіл, навіть вчені зо світовим імям перед св. Престолом зложили своє професорство і докторати і прийняди скромній стан пресвітерів (священиків). Бо зберегти нарід зможе тільки Церква. Закріпити національну свідомість зможе лише Церква, а ніяка світська інституція заступити Церкви не зможе. Це стверджує життєвий досвід.

ПЕРЕМОГА ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ

Багатий пан мав одиначку, Галюсю, що любив усім серцем і пестив немов ляльочку. Розпущена донечка любувалася в одних модах, танцях, і забавах. Злі товариства відобрали їй віру. Нараз Галюся паде тяжко хвора. Батько кличе священика.— Холодно приймає Христового слугу. Нема й мови про сповідь!— Священик відходить, просячи тяжко хвору панянку прийняти образець Христового Серця та щоденно відмовляти 9 Слава Отцу.— Прийняла, щоб позбутися священика. Стала відмовляти коротку молитовку. Зворушилася. Зненавиділа своє огидне та грішне життя. Стала гірко плакати. Покликала священика та щиро висповідалася.— По кількох місяцях священик одержав листа. Галюся сповіщала його, що, виздоровівши, покинула обманливий світ, усунулася до манастиря, де знайшла щастя, за яким марно ганялася серед пихи зводливого світу.

СЕКТАНТИ

★

КАТОЛИЦЬКА Церква за час свого майже дватисячного існування бачила прерізні секти, єресі, бунти звироднілих дітей проти власної духовної Матері, якій Христос повірив спасіння людей.

Діти, пише святий Іван, *тепер появилося багато Антихристів, фальшивників Божого слова. Вони вийшли споміж нас християн, але не були з нас,* не були правдиві християни всім серцем віддані Богові, послушні святій Церкві. *Коли б були з нас, то позостались б з нами!* (І Ів. 2, 18-19). — Правдиві християни ніколи не тратять віри, бо слухають своїх духовних настоятелів: *Слухайте своїх наставників і коріться їм, вони бо пильнують ваші душі як ті, що мають здати справу.* (Євр. 13, 17).

Єретики ж не коряться Церкві, погорджують законною владою, відпадають, *щоб відкрилося, що не всі вони з нас,* що не такі вони християни, як повинні бути! (І Ів. 2, 19).

Єресі, відступництва мусять бути поміж людьми, якщо поглянемо на людську природу з її пристрастями та лихими схильностями. Єресі та схизми це ті чиряки, що видаляють з Церкви гниль і зіпсуття, це той буревійний вітер, що забирає полову, полишаючи здорове зерно.— *Мусять бути між вами й єресі, щоб відкрилися між вами випробовані* в Христовій вірі, щоб могти відрізнити добрих від злих християн, золото від заліза!— кличе святий Павло (І Кор. 11, 19).

Святий Петро перестерігає християн перед фальшівниками Божого слова: *Отож ви, улюблені, знаючи це наперед, стережіться, щоб не були ви зведені блудом безбожних і не відпали від свого вгрунтування, але щоб зростали в ласці та в пізнанні Господа нашого і Спасителя Ісуса Христа. Слава Йому тепер і повік! Амінь.* (2 Пет. 3, 17-18).

Святий Іван напоминав вірних проганяти споміж себе єретиків: *Кожен, хто робить переступ і не пробуває в Христовій науці, той не має Бога. Коли хто приходить до вас, але не приносить цієї науки, не приймайте його до дому і не вітайте його! Хто бо вітає його, той бере участь в його злих учинках.* (2 Ів. 9-11).

СКІЛЬКИ Є НА СВІТІ СЕКТ?—Сотки та сотки, що розподіляються на прерізні підсекти, бо кожен протестантський пастор учить *по-своєму,* кожен сектант проголошує себе непомильним учителем, бо він єдиний на світі розуміє як слід і толкує Святе Письмо, хоч це толкування буває самовільне, бо вірить і вияснює Боже обявлення, як йому подобається. Оттому: *Що сектант, то інша віра!*— Сектанство це дійсний, релігійний Вавилон, де все зміняється, перетворюється по вимогам часу та пристрастей, хоч Христос виразно заявив: *Радніше небо та земля промине, аніж одна риса з Закона загине!* (Лк. 16, 17).

ЩО СПІЛЬНЕ МАЮТЬ СЕКТИ?— КРАЙНИЙ СУБЄКТИВІЗМ: Кожен сектант є авторитетним учителем віри й обявлення. Він може вияснять Святе Письмо, як йому подобається, відкидати церковне передання, критикувати церковні звичаї.— НЕНАВИСТЬ до католицької Церкви та духовенства, які сектанти обкидають болотом і наклепами.

ЯК І ЧИМ СЕКТАНТИ ШИРЯТЬ СВОЇ БЛУДИ?— МОЛИТОВНІ СХОДИНИ, де їхній міністер читає та самовільно вияснює Святе Письмо.—ПРИВАТНЕ ЧИТАННЯ та вияснювання Божого слова в родині та поміж сусідами.—ПОШИРЮВАННЯ Святого Письма в народніх мовах, розношення сектанської літератури по домах, товариствах, трамваях...— МІСІЇ по християнських краях і родинах, куди невтомно вештаються сектанти, залишивши в спокою азійських і африканських паган.— ЖИВА УЧАСТЬ членів у релігійних справах. Всі сектанти, чоловіки, жінки, хлощі та дівчата мусять бути сектантськими місьонарями, приєднювати секті нових членів і публично здавати рахунок зо своєї діяльности, як це буває поміж Свідками Єгови.— ЖЕРТВЕННІСТЬ. Сектанти видають грубі суми гроша на пропаґанду та на поширювання своєї літератури, бо доконче бажають знищити католицьку Церкву.— ПРАЦЬОВИТІСТЬ гідна кращої справи ніж пропагування блудів і перекручування Божого слова. Сектанти невтомно трудяться, щоб єресь щонайбільше поширилася в світі!—МОРАЛЬНИЙ ПРИМУС, яким сектанти намагаються здобути нових членів. Докучують людям, переконують, грозять, страшать, бо такі вони влізливі, що ніколи не знеохочуються невдачами!

ОРҐАНІЗАЦІЯ СЕКТАНТІВ.—Секти бувають добре зорґанізовані. Часті зїзди, конференції, наради, відвідини старших, загальні збори, енерґійні приписи та устави вдержують сильну орґанізацію поміж сектантами.

Орґанізація сект наскрізь демократична. Громада вибирає собі проповідників і пасторів, що мають рядити поодинокими церквами, громада настановляє старших, дияконів і дияконис. Голосування порішує всі справи. Голосять повну рівність всіх вірних, не зважаючи на уряд старших, бо влада старших походить від громади.

Кожен сектант має бути місьонарем у своїм середовищі, зединюючи для секти щонайбільше членів.

Сектанти вчинили Церкві страшну шкоду. Римські імператори повертали християн у героїв і мучеників своїми жорстокими переслідуваннями, а сектанти чинять з Христових слуг прислужників диявола, бо відвертають народи від Бога та ведуть їх на вічну загибель до пекла.

МОҐУТНІСТЬ СВЯТИХ

Святий Франциск Паолійський бачив, як диявол скажено літав над Італією, хотячи знищити її за гріхи населення.—Чому так казишся, Сатано?—спитався Святий чернець.—Я хотів би знищити грішну Італію, але твоя святість і покора не дозволяють мені!—Нераз вистачають декілька святих осіб, щоб урятувати світ від загибелі, бо вони своїми молитвами та добрими ділами спиняють Божий гнів і не дають Господу Богу карати людей, як на це заслуговують своїми беззаконнями.— Нам треба щонайбільше добрих і побожних душ, то внедовзі виєднаємо в Бога свободу для своєї Церкви та випросимо незалежність для своєї безталанної України, над якою володіє червоний кат, винищуючи наших братів.

ЛЮБЛЯЧИЙ СИН

Один підстаршина був на балі. Ґенерал згубив годинник. Всі повивертали кишені, щоб доказати, що жаден з них не вкрав годинника, тільки підстаршина запекло відказувався вивернути свої кишені, кленучись, що не має годинника. Опісля ґенерал знайшов годинник. Цікавий підійшов до підстаршини та спитався, чому не хотів виверути кишені?—Я мав трохи хліба та сира на обід, бо не сподівався ваших запросин на баль. Я всю платню віддав своїй хворій матері!

Горе тим дітям, що покидають своїх стареньких батьків і не дбають про них! Боже прокляття над такими дітьми. Яке то сумне явище в Канаді: Одна мати змогла вигодувати десятеро дітей, а десятеро дітей негодні вдержати на старість одної матері!

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

ЦЕБТО РОЗВАЖАННЯ ПРО ВІЧНІ ПРАВДИ
СВ. АЛЬФОНС ЛІҐУОРІЙ
З італійського переклав о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ВАЖНІСТЬ СПАСЕННЯ

Браття, вповинаю вас займатися своєю важливою справою! (І Сол. 4, 10).

ВІЧНЕ спасіння—це запевно найважливіша справа з усіх наших справ, християни ж найбільш її занедбують. Докладаємо пильности, не жалуємо часу, щоб осягнути це становище, виграти цей процес, довести до кінця це подружжя. Скільки там нарад, скільки заходів! Не їмо, не спимо.—А що робимо, щоб запевнити спасіння? Як проживаємо?—Нічого не робимо, щоб спастися, ба й намагаємося погубити себе! Більшість християн отак проживає гейби видумками поетів, а не правдами віри була смерть, суд, пекло, небо, вічність!—Як болить нас програний у суді процес або зруйнований урожай! Як намагаємося направити страту? Як пильно пошукуємо за загубленим конем, псом?—А затратимо гріхом Божу ласку... І спимо, і кепкуємо, і сміємося! Дивне! Кожен стидається бути недбалим у земських справах; опісля ж багато що не стидаються занедбувати важнішу над усе справу вічности!

Зовуть мудрими Святих, бо займалися спасінням душі. Вони ж усім займаються, тільки не душею.—Мої браття, кличе святий Павло,—займайтеся справою вічного спасіння, бо це ваша справа. Благаємо вас займатися своєю справою!—Тож переконаймося, що вічне спасіння це наша *найважніша, єдина,* й якщо затратимо, *беззрадна* справа!

Спасіння душі це наша найважніша справа, бо превеликі її наслідки. Все стрчене, як погубимо душу. Мусимо дорожити душею понад усі добра світу.—*Душа дорога за ввесь світ,* каже святий Іван Золотоустий.— Доволі знати, що Бог віддав свого Сина, щоб спасти наші душі, щоб це зрозуміти: *Бог так полюбив світ, що віддав свого однородного Сина.* (Ів. 3, 16).

Предвічне ж Слово не відказалося купити людей власною кровю: *Во дорого ви куплені* (І Кор. 6, 12).— Здається, каже один святий отець, людина стільки вартує, скільки сам Бог. *Так дорого заплачено за людину, що здається ніби вона така цінна, як сам Бог!*— Тому й Христос сказав: *Що дасть людина взаміну за свою душу?* (Мт. 16, 26). Якщо душа така вартісна, завіщо в світі людина проміняє її?

Святий Пилип Нерійський слушно звав божевільним того, хто не дбає про душу.— Припустім, що на землі жили б смертні та безсмертні люди. Смертні напевно відозвалися б до безсмертніх, якщо б зобачили, що вони займаються туземними речами, ганяються за почестями, добрами, гулянками: Божевільні! Можете здобути вічні добра, а займаєтеся нужденними та минущими речами! Через них засуджуєте себе на вічні муки в другому житті! Дозвольте нам нещасним думати про ці речі, бо зо смертю все для нас кінчається.

Та ні! Всі ми безсмертні. Як же то стільки людей затрачують душу за нужденні, земські приємності? Чому воно таке? —питається Салвіян. Християни вірять у суд, пекло, вічність, опісля ж проживають, не боячись їх?— *Чому християнин вірить у майбутнє, а не боїться його?*

II. Спасіння душі не тільки найважніша, але й єдина справа наша на цій землі. *А потрібне одне.*— Святий Вернард ридає над нерозумом християн, що дурнотою звуть дитячі витребеньки, свої ж земські зайняттятя називають справами: *Витребеньки дітей звуться витребеньками, витребеньки ж старших зовуться справами!*

Більший більших нерозум. Навіщо, каже Господь, здобути цілий світ, а душу занапастити? *Яка ж користь людині, що цілий світ здобуде, а душу свою занапастить?* (Мт. 16, 26)

Мій брате, байдуже, якщо спасешся, що був ти вбогий, пригноблений, погорджений на цій землі. Не зазнаєш вже більше лиха, всю вічність будеш щасливий, як спасешся. Навіщо здасться, що закоштував ти всіх світових гулянок, був багатий і шанований, якщо схибиш і погибнеш? Затрачуться гулянки, почесті, багатства, затратиться все, як погибне душа.

Що відповіси Ісусові Христові в день розрахунків? Он цар висилає свого посланця, щоб полагодив важливу справу в якомусь місті. Посланець стає бенкетувати, вчащає на комедії та забави замість займатися дорученим ділом, і отак псує справу. Який одвіт здасть цареві, як повернеться?— Ах Боже, строгіший одвіт мусить здати Господеві в день суду, кого поміщено на землі, не щоб забавлявся, збагачувався, здобував почесті, а

спасав душу! Він же дбав про все за винятком душі!

Світовики промишляють про теперішність, а не про майбутність. Святий Пилип Нерійський якось балакав у Римі з одним талановитим юнаком, що звався Франциск Дзаджера. Юнак промишляв про світ. Святий промовив: Сину, щастя усміхається тобі. Будеш добрим адвокатом, потім прелатом, може кардиналом, а потому, хто зна, може й папою? А потому, потому?...—Іди! — сказав нажінець Святий—призадумайся над послідніми словами: *А потому?...*

Франциск вернувся додому. Призадумався над почутними двома словами: *А потому? А потому?*— Покинув світові зайняття, відрікся світу, вступив до Згромадження святого Пилипа та став продумувати про одного Бога.

Єдина справа, бо одна в нас душа. Певен князь просив у Венедикта XII-го якоїсь ласки, що Папа не міг уділити без гріха. Тому промовив до амбасадора: Скажіть князеві, що я міг би затратити для нього одну душу, а другу зберегти для себе, якщо б мав я дві душі. Тимчасом одна в мене душа. Не можу та не хочу запропащувати її!—Святий Франциск Ксаверій говорив, що одне тільке є на світі добро й одне зло. Єдине добро—спасіння душі! Єдине зло—це прокляття!— Свята Тереса повторювала те саме своїм черницям: *Посестри мої, одна душа, одна вічність!*— Бажала зазначити: *Одна душа,* все затрачене, як затратимо душу! — *Одна вічність:* Душа навіки затрачена, якщо раз затратимо її!— Длятого й Давид молився: *Про одне я прохав, а саме, щоб замешкав в Господнім домі.* (Пс. 22, 6). Господи, благаю тільки одної ласки: Спаси мою душу!

Зо страхом і трепетом виконуйте своє спасіння! (Фил. 2, 12). Не спасеться, хто не побоюється та не дрижить за спасіння, чому й треба трудитися та насилувати себе, щоб спастися: *Боже Царство вимагає зусилля, і ті, що вживають зусилля, досягають його;* (Мт. 11, 12). — При смерті наше життя мусить бути подібне до Христового: *Призначив, щоб були подібні до образу його Сина!* (Рим. 8, 29), щоб досягнути спасіння. Тимто й треба трудитися, виминати нагоди та братися за конечні засоби, щоб здобути спасіння. *Лінюхам не дадуть царства!*— каже святий Вернард. *Дадуть його тим, що гідно трудяться в Божій службі.*

Всі бажали б спастися без трудів. Дивне,—каже святий Августин, диявол так сильно трудиться, не спить, щоб погубити нас! Ти ж такий недбалий, хоч іде про вічне твоє добро? *Воріг чуває, а ти спиш?*

III. *Важлива, єдина, беззарадна справа*—наше спасіння! *Нема помилки,* каже святий Евсевій, *що рівнялася б занедбанню спасіння!*— Можна якось направити всі інші помилки. Затратить хтось майно, так зможе здобути інше. Затратить становище, так зможе відзискати. Затратить навіть життя, так усе врятоване, якщо спасе душу! Але нема заради, як хтось погубить свою душу! Раз умираємо! Раз запропащена буває назавжди занапащена душа! *Пропадемо навіки, якщо раз загинемо!* Полишиться вічний плач посеред інших проклятих, де гадка, що покінчився час зарадити лихові, найбільше мучить їх! *Літо покінчилося, а ми не спаслися.* (Єрем. 8, 20).

Поспитайтеся отих світових мудрагелів, що погребані в цій вогняній безодні, спитайтеся їх, що думають, чи вдоволені туземним щастям тепер, як засуджені на цю вічну вязницю? Слухайте, як плачуть вони: *Тож ми збłудили!*— Але навіщо пізнати похибку, коли вже неможливо зарадити вічній руїні? Який біль відчув би, хто, мігши зарадити малим коштом розвалові палати, не зарадив? Вона ж розвалилася!— Ох, як болюче було б подумати про недбалість, коли вже неможливо зарадити?

Думка, що занапастили душу і погибли з власної вини це найбільша мука проклятих. *Ізраїлю, затрата твоя, тільки я можу помогти тобі!* (Ос. 13, 9). —Свята Тереса каже. що не має спокою, не їсть, не спить, хто з власної вини загубить одіж, перстень або іншу дрібницю. Ах, Боже, як проклятий буде мучитися, коли, вступивши в вічність, зобачить себе в цій тюрмі страждань, як стане думати, про власне горе та зобачить, що повік не зможе зарадити? Ах, закличе, я стратив душу, рай, Бога! Все навіки я затратив! Хто ж тут винен?— Я сам!

Дехто відповідає: Я згрішу, але чому маю бути проклятий? Ще можу спастися!— Кажу: Але можеш і погибнути! Ба й додам: Правдоподібно погибнеш, бо Святе Письмо грозить прокляттям таким, як ти, вперто зрадникам: *Горе вам, сини дезертори!* (Іс. 39, 1).— *Горе їм, бо відступили!* (Ос. 7, 13).

Чи своїм гріхом не наразиш на велику небезпеку вічне спасіння? Хіба можна наражати його на небезпеку? Не йде про дім, про віллю, про становище. Тут ідé про погруження в вічних муках і про страту раю, каже святий Іван Золотоустий: *Справа тут про вічні муки та про затрату небесного царства!*— Невже наразиш на *може* цю преважливу для тебе справу?

Кажеш: Може, хто зна, не погублюся? Сподіюся, що Бог

опісля простить мені.—А тимчасом що робиш?—Сам себе засуджуєш на пекло! Скажи но? Кинешся до криниці зо словами: Хто зна, може не помру?—Ні! То як же спираєш своє вічне спасіння на такій хибкій надії, цебто на одному: *Хто зна?*— Ах, скільки то погубила ця проклята надія! Не відаєш, не можна звати надією надію запеклих у гріху, а обманом і зухвалістю, яка порушує Бога до гніву, а не до милосердя! Кажеш, що не годен опертися спокусі, пристрасті, що володіє тобою. Як опісля опрешся, коли з гріхом не спотужніють твої сили? Бо злоба більше заслiпить і закамянить душу, а Божа поміч зменшиться. Може надієшся, що Бог збільшить світло та ласки, як помножуватимеш гріхи?

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Мій Боже, дякую, що я в Твоїх стін, а не в пеклі, на яке стільки разів заслужив. Навіщо б мені життя, що його зберігаєш, коли б жив надалі без Твоєї ласки? Не бути цьому ніколи! Найвище моє добро, я відвернувся, я затратив Тебе. Від серця прикро мені. Аби був тисяча раз помер! Я затратив Тебе, мій же пророк каже мені, що Ти ввесь добрий і дозволяєш душі, яка шукає, знайти себе: *Добрий Господь для душі, що шукає Його.* (Плачі: 3, 25).

Царю, мого серця, як у минулому я тікав, так тепер шукаю Тебе одного. Всім серцем люблю Тебе. Прийми, не погорджуй тим серцем, що колись нехтувало Тобою: *Навчи мене повнити Твою волю!* Завчи, що маю робити, щоб подобатися Тобі, бо хочу все виконати. Ах, мій Ісусе, спаси душу, за яку Ти віддав кров і життя. Спасти ж мене, це подати ласку любити Тебе в цьому і в тому житті. Оцього сподіюся від Твоїх заслуг. Маріє, цього й надіюся від твойого заступництва!

КАРА ЗА БОГОЗНЕВАГУ

В недалекій церкві священик відправляв Службу Божу. Три пияки, засівши в коршмі, кепкували собі з людей, що йшли на Службу Божу, знаючи, що Служба Божа це віднова Страстей і Смерти Ісуса Христа. Один із безвірків, бажаючи похвалитися своїм безбожництвом, кинув Христові зухвалий визов: "Христе, якщо Ти правдивий Бог, не дозволь мені випити цю чарку горілки!"— Підняв чарку до уст, але нараз посинів, перехилився та впав трупом на землю. Залякані товариші пиятики втекли з коршми та побігли до церкви перепрошувати Ісуса Христа, побоючись подібної кари.

Ніколи Не Забуду

(Оповідання очевидця)

Бр. Яр. Дибка, ЧНІ.

ВІЙНА розгорілася надобре в Европі. Америка заанґажувалася в европейському конфлікті, щоб боронити Анґлію. Мій брат пішов до війська. Команда вислала його до Тексас. Виїзд брата надлякав нас, бо тоді саме вибухла страшна пошесть, що післала тисячі людей на другий світ.

Немало гризоти приніс родині й мій відїзд до далекої школи, де студенти пробували в двомісячній кварантені, бо й там стала ширитися жахлива пошесть. Пробування в кварантені дала мені нагоду журитися та вчитися. Побоювання за життя брата в Тексас не опускало мене. Я молився за нього, благав Ісуса Христа захистити його перед немилосердною пошестю. Одного дня вислав я братові прегараний медалик Пресвятого Серця Спасителя, благаючи завжди носити його на шиї.

Ціла родина, першзавсе затривожена мати, благала Господа за свою дитину, відмовляючи щоденно вервицю.

Всетаки хвороба не пощадила брата. Він упав жертвою пошесті.

По кількох днях інфірмери винесли тіло мого брата до трупарні, щоб на другий день похоронити його з іншими...

Військовий капелян, що знав мого брата та подивляв його українську набожність до Ісуса та Пр. Діви, припадково задержався при трупі, роздумуючи про короткість людського життя. Відходячи, поклав вервицю у ліву руку закостенілого трупа...

На другий день мав бути похорон померлих на пошесть вояків... Капелян прийшов віддати молодим хлопцям останню релігійну прислугу...

Поглянувши на мойого мертвого брата, зо здивованням зауважив, що вервиця була в правій руці... Наблизився, похилився над трупом, доторкнувся живчика та зжахнувся... Там іще була крихітка життя...

Покликаний лікар ствердив похибку шпитальної обслуги. Санітети перенесли закостеніле тіло до шпиталю... По двох тиж-

нях мій брат був уже в обіймах розрадуваної матері...

Христове Серце врятувало його від жахливої пошесті та ще жахливішої смерти...

Удячний брат став почитателем Христового Серця... По сьогоднішній день він здоровий. Працює в українських установах, освідомлюючи своїх знайомих, приятелів і друзів, що ми греко-католики українці... Не мало трудиться і для молоді, вияснюючи їй українські звичаї, традиції, красу нашої мови й церковного обряду, що становить гордість українського населення в Канаді та в Америці...

Мій брат став одним із тих запальних працівників, що для добра Канади й Америки намагаються задержати українську мову, звичаї, культуру між нашим народом, бо так збагачується духовий і культурний дорібок Америки та Канади... *Бог сотворив нас українцями католиками! Бог хоче, щоб ми залишилися українцями католиками для добра народу, посеред якого проживаємо! Наше католицтво має бути українське, греко-католицьке, а не латинське, бо Господь сотворив нас греко-католиками!— Тут наша місія поміж канадійцями й американцями.*— Он гасла, що мій брат голосить по товариствах, сходинах, концертах, бо свято переконаний, що тільки подібні ідеї врятують наш народ перед неприродним винародовленням і повною загибелю посеред латинського світу...

НЕ КЕПКУЙТЕ З БОЖИХ СЛУГ!

Гурт зіпсутих юнаків забажав покепкувати собі з прохожого священика, звучи його лицеміром і обманцем. Один із них поклався до ліжка, вдаючи хворого. Держав у руках револьвер, щоб вистрелити та вбити Христового Слугу, як тільки наближиться до ліжка сповідати його. Підступні товариші покликали прохожого священика до тяжко хворого товариша. — Приходить. Кличе. Хворий не відзивається.— Приглядається зблизька. Жахлива картина! Вивернені очі, перекручені уста, покуйовджене волосся! Кличе товаришів нещасного. Вбігають до хати.— Зухвалець помер із револьвером у руці.— Залякані товариші скрикнули в один голос: Божа кара за зневагу священика!

Кара На Гонителів Христа

Павло Шпилька

ДОВГО людство ждало на Спасителя, що мав відкупити наші душі від гріха, помирити нас із Богом, відчинити небо, замкнути пекло. Коли ж Христос зявився в світі люди збойкотували Його: *До своїх Він прийшов, а свої не приняли Його.* (Ів. 1, 11). — Прийшов спасти людство, визволяти людей з неволі гріха, а вони забажали звільнитися з ярма Римлян, полишаючись у неволі гріха та пристрастей. Христос голосив людям про небо, а вони бажали землі.—Бажав перетворити їх в анголів, а вони бажали надалі полишитися звірятами в людському тілі, ганяючись за земськими багатствами та роскошами.

Не прийняли Христа, знехтували Його Євангелією, книгою Божої премудрости, накинулися на ожиданого Месію, збичували та розіпяли Його на Голгофті!

Страшний злочин!—За Ним прийшла страшна кара!

Вифлеємські жінки не змилосердилися над Дитятком Ісусом, не знайшли кімнатки в своїх домах, де б народився Месія.—Іродові вояки не змилосердилися над їхніми немовлятами. Вирівали твердосердим матерям діток і на приказ жорстокого Ірода вбивали їх перед божевільними матерями.

Ірод Великий, модерний, жидівський паганин, безвірок, скептик, нехтувач ізраїльського народу та його релігії заляканий звісткою про народження Месії постановляє підступно вбити Його. *Ідіть,* промовив хитро до Мудрців, *і пильно розвідайтеся про Дитятко. А як знайдете, сповістіть мене, щоб і я міг піти й поклонитися Йому.* (Мат. 2, 8).

Коли ж злобний замір не повівся, запалав Ірод *великим гнівом і послав повбивати в Вифлеємі та по всій тій околиці всіх дітей, що мали менше ніж два роки.* (Мт. 2, 16).

Кара ж Божа постигла його. Сконав зненавиджений Богом і власним народом. Чорна розпука вбила його грішну душу, а червяки розжерли пересичене змисловими вибриками тіло.

Каяфа, скептик, безбожник, беззвірок, лицемір, що підкупством здобув собі від прокуратора Вітелія Первосвященичу гідність, стратив куплений уряд внедовзі по розпятті Спасителя. Це попхнуло його до розпуки. Тінь Розпятого Спасителя переслідувала негідного Первосвященика.

Негоден був стерпіти самого себе. У приступі шалу покінчив самогубством.

Ірод Антипа, перелюбний коханок віроломної Іродіяди, жени свого брата Пилипа, що був осмішив Спасителя, водягаючи Його білою шатою немов божевільного: *Тоді Ірод із військом своїм зневажив його та насміявся; зодягнувши його в ясну одяж, відослав його до Пилата.* (Лк. 23, 11). Той закамяпілий у беззаконні Ірод стратив ласку жорстокого римського кесаря, Тиверія, і мусів іти на вигнання до полудневої Франції, де нужденно помер при перелюбній Іродіяді.

Пилат, практичний епікуреєць, людина цього світу, заляканець, продажник справедливости, зрадник власного сумління, знехтував Божою пересторогою, що ласкавий Господь послав був йому його жінкою: *Не маю нічого з отим Праведником.* (Христом), *бо сьогодні в сні я багато терпіла зза Нього.* (Мт. 27, 19). Не виповнив свого суддейського обовязку, звільняючи Спасителя, бо лякався жидівського оскарження перед любим Тиверієм... Торгувався з підюдженими фарисеями народом, звелів збичувати Спасителя. Це не заспокоїло спрагнених крови єрусалимлян. Боячись стратити ласку в Тиверія, засудив Ісуса на смерть замість розігнати військом розхвильованих юдеїв...

Вічна неслава вкрила імя несправедливого та трусливого судді.— Кара не дала на себе довго ждати. Оскаржений тими самими жидами, яких прихильність бажав собі зднати кровю Христа, стратив прихильність Августа, пішов на вигнання до Галії, де з високої гори кинувся в пропасть, кінчаючи самогубством, бо не міг стерпіти сорому застання та докорів за невинно-розпятого Спасителя.

Юда, зрадливий учень, скупар, підляк, прислужник Христових ворогів, що вже за життя Спасителя обкрадав учнів, продав Учителя за нужденних тридцять срібняків... Смертній присуд Христа розкрив йому очі. Не смів благати прощення в Розпятого, що зацевне був би йому простив, як простив невірному Петрові... Тридцять срібняків вогнем палили його святокрадські руки. Відніс їх своїм приятелям-первосвященикам: *Я згрішив, видавши невинну кров.* Признав похибку. Шукав розради в розпинателів Христа, але вони вже не потребували

його послуг, тому відтрутили з кпинами: *А нам щодо того? Дбай сам про себе!*— Не знайшовши ліку на докори сумління, попав у розпуку, *пішов і повісився.* (Мт. 27, 4-5). Шнурок урвався під ним, упав повішельник на скелю аж утроба вирвалась із нього.

Боговбивний нарід, що дався підбунтувати фанатичним провідникам і нахабно кликав перед Пилатом: *Розіпни, розіпни його* (Лк. 23, 21) та по розпятті не хотів каятися за боговбийство, діждався страшної кари. Обложений залізними, римськими полками тисячами гинув у Єрусалимі з голоду та спраги, в часі семимісячної облоги, приглядався, як матері пекли й їли власні діти... По здобутті ж Єрусалиму жорстокі римляни щодня тисячами розпинали його синів докруги Єрусалиму, що колись, сміючись, приглядався розпяттю Бого-Людини, Христа Спасителя!

Божа справедливість не дозволяє кепкувати з Себе!— Уважаймо, бережімся гріха, бо *нема гріха без кари!*

ПРИКАЗКИ ДЛЯ НАУЧКИ

Не хвалися добрим ділом, а то стане воно злим через пусту славу.

Легко ближніх і сусідів осуджувати, але тяжко себе самого пізнати.

Лінюху, ночі не доспи, а обовязок сповни!

Сварливі, політиканти, памятайте, що без згоди й сила бувае безсильна.

Одчайдухи, для України не треба тільки вмирати, але й жити, щоб рідну батьківщину піднести до рівня культури та потуги, які належаться їй!

Памятай, неробо, що сьогоднішній день більше вартує ніж два завтрішні. Оттому роби сьогодні, що маеш завтра зробити, а завтра спочиватимеш.

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

FEBRUARY, 1949

Ukraine: Russia's Most Violent Headache

By Wasyl Halich

SOME of the current Russian imperial problems have been inherited from the Tsarist regime; others are of Soviet creation. The Ukrainian problem falls in both categories. It dates back to 1654, when the two Slavic countries, Muscovy and Ukraine, made an agreement of friendship and cooperation, under which Ukraine was to have complete autonomy. The Ukrainians carried out their part of the agreement until they became convinced of the treachery of Tsar Alexis and his advisers. Their experience in dealing with Moscow then is almost the carbon copy of the Czech or Romanian experience with Moscow in our time (1947-48), or of that of the United States with her in Berlin, Austria, and Korea. The Tsar acted toward the Ukrainians as Stalin does toward them, the Poles, the Czechs, the Slovaks, and the other people whom he has "liberated" from their freedom. No Russian government since then (1654) has ever left the Ukrainians alone. The year of 1654 was just the beginning; at that time it saw only that part of Ukraine east of the Dnieper included in the Muscovite orbit. But from such a beginning, Moscow expanded into Ukraine, until by 1945 she had added even the most remote south-western province, Carpatho-Ukraine (Ruthenia) in the Carpathian Mountains, when Stalin detached this from his ally, Czechoslovakia. Since 1654, Muscovy has taken everything that the Ukrainians have had and has claimed that it has always belonged to her, including the name of the country—for she gave up her own name, Muscovy, in the eighteenth century and replaced it with the old Ukrainian name Rus; in Greek pronunciation, Russia. She has claimed everything belonging to the Ukrainians just in the same way that the Bolsheviks of 1948 claimed the scientific inventions of the world to be theirs.

The high-handed Russian policy imposed upon the very democratic Ukrainians quite naturally produced opposition against the oppressor. To be sure, there have been some black sheep among the Ukrainians, who have permitted themselves to

be bribed by the Tsars, Lenin, Stalin, and their henchmen, but the Ukrainian people as a whole have remained loyal to their national principles and have paid a very high price in blood for their idealism.

Yet no terror, fraud, torture, or exile in the past or present has gained for the Muscovites that security in Ukraine which they have desired. The oppressors have likewise paid for their sins, for some of the leading revolutionaries of the last century were Ukrainians. Thus Peter I. had his Mazeppa, Orlyk, and Voynarovsky, who joined Sweden during the Swedish-Muscovite War, in the hope of thus freeing their country; Tsar Alexander I. was constantly in fear of a Ukrainian revolution during the Napoleonic War; his brother, Nicholas I, was more uneasy about the poems of Taras Shevchenko than he was about the Turkish army. Kerensky's regime, when it refused to 'play ball' with Ukraine, met opposition from Hrushevsky and the Declaration of the Independent Ukrainian Republic of 1918. When dictator Lenin of Russia tried to destroy this Ukrainian independence, he had to fight General Petlura and his forces. Now the sanguine Stalin has his UPA (Ukrainian Insurgent Army), his Kravchenko, Guzenko, and many others. No amount of terror has strengthened Russia's position there. Oddly enough, when everything was in chaos in the Soviet empire in 1921 and Lenin instituted the New Economic Policy by restoring a small measure of freedom, he got good cooperation in Ukraine. The Stakhanov movement also started at Krivey Rih (Krivoi Rog), Ukraine. But when the Bolshevik government began the collectivization of farms, it met with the sternest opposition in he Ukrainian farmer: in many cases it had to kill him or exile him, his family, village and district before it could dispossess him. The enforced famine in Ukraine in 1932-33, perpetrated by the Soviet government, in which at least three million died of starvation, is surely ample evidence of the resistance to collectivization by the Ukrainians.

Russian rule over Ukraine has had one notable characteristic; namely the use of force—force in its primitive and savage form. The methods of torture have been expanded but the idea has continued for nearly 300 years. Russia's basic policy may be divided into two parts: the first phase of it has been the destruction of Ukrainian rights; the second has aimed to prevent the Ukrainian people from regaining them. A person not familiar with this issue may wonder what is behind it all. The answer is rather simple: Russia, like Prussia, has had a national policy of territorial expansion by seizing land from her neighbors and trying to hold it. In addition to this, Muscovy itself is primitive an poor agriculturally, while Ukraine has had the reputation of being the granary of Europe. The better climate and the geografic location of Ukraine, the more enterprising character of her people, as well as the mineral resources and water power, make it a prize colony of Russia.

If the Bolshevik politicians are failing in their "brother Slav" policy in the Ukraine, they have the consolation of knowing that the Tsars likewise failed in the application of it, and the Tsars worked at it a much longer time. Some one may ask, then why not change methods; aren't the Stalinists supposed to be clever realists? No, they are not so clever when it comes to their imperial policy. They may have some plans on paper, as Catherine

II had for public display; for example, Stalin's constitution. But in reality, they all aim at a ruthless policy of destruction of all the subject peoples, intending to make Muscovites out of them as fast as possible, or even faster by the use of force. It does not matter whether one examines the old regime, Kerensky's democracy, or Red rule,—the imperial policy is the same: hold everything you have and grab more territory.

Closer examination reveals that Russia's fight against Ukrainian nationalism has often taken her even beyond her territorial border. She has fought it wherever she found Ukrainian settlements, even in such distant places as Manchuria and the United States. Here are several illustrations. Since she did not occupy all the Ukrainian territories until 1945, she often used her diplomatic power to influence such countries as the old Austrian empire, as well as new Poland, Romania, and Czechoslovakia not to give too many rights to the Ukrainian provinces they ruled, because such a policy would have adverse effects upon her own Ukrainian subjects. And she had a measure of success: for example, neither old Austria nor new Poland permitted their large Ukrainian population to have their own university. Simultaneously, for over a hundred years she has attempted to demoralize those Ukrainians outside her domain by the propaganda that they would be better off under her rule —just as the Russians try to "sell" their Communism to the world today. Not only the Russian government, but also many of its imperialistically-minded citizens, the byproducts of her schools, have learned to discredit the other nationalities and their culture and to impede their development. Thus when the Ukrainian National Chorus traveled in Europe in 1920-21, Russian (white) emigrants did everything in their power to prevent its appearance. They brought various false accusations against the chorus before several governments, and when these proved useless after investigation was made, they used other tactics. Those were the "whites" of the old regime. Their "red" successors used a less civilized method in Chicago in 1931, when the Ukrainians staged a street parade in demonstration against the Stalin-made starvation in the Ukraine. A large portion of the Chicago underworld was mobilized to attack the peaceful marchers with clubs, stones, and even chemicals. In Paris, the Ukrainian Gen. Petlura was murdered by a Red agent. Other Red agents have tried to hinder the cultural work of the Ukrainian refugees in Harbin, China.

Today, Ukraine is a republic; i.e., on paper. But what kind of "independence" or self-government it has under the Stalin constitution may be partially seen from this incident. In 1939 the American Ukrainians took steps to have their pavillion and cultural exhibits at the New York World's Fair, as they did in Chicago in 1933, but the Soviet Government threatened its withdrawal from the Fair if the Ukrainians received such permission. The reason underlying such action was that the Russian government did not want the world to see an example of Ukrainian culture as such; it must be labeled "Russian," and be under Soviet authority. The Fair authorities weakened; and the Russians got away with their bluff. And so, instead of Ukrainian culture, Stalin himself was on display at this Fair, as anyone who visited the Russian Building could testify.

Guardian Angels Watch Over Us and Help Us To Do Good

By Rt. Rev. Msgr. A. J. Sawkins

THIS is the last of four short articles on "The Angels of Heaven and Hell." In the first you read about the extra-ordinary nature and powers of the angels, which even the bad angels still possess. In the second you read about the great primeval disaster called the fall of the angels. In the third, you read about the incessant warfare that Satan has waged against God and all the children of God from the creation to the present day.

We mortals are all involved in this mighty struggle. Lucifer hates God, and therefore all the creatures of God. Every soul he can pervert is another blow at God. With such an enemy, how can we win? We can win, because we are not alone. We have powerful allies. Not only are we on the side of God Himself; but we are allied with the good angels, a host as countless as the flakes of snow.

Five hundred years before Christ, Daniel the Prophet was granted a momentary glimpse of the angels in heaven; and he tells us that "thousands of thousands ministered to him, and ten times a hundred thousand stood before him" (Daniel 7:10). The Apostle St. John describes these myriads.

Whatever its number, tradition has it that this vast army is divided into three great hierarchies; and each hierarchy is again divided into three choirs; so that there are nine choirs altogether. This seems to be indicated clearly in both the Old and the New Testaments.

We have only vague hints as to their specific functions; but the best theologians think that the first hierarchy comprises those spirits who are reserved and devoted to the immediate service of God, i.e., they are in personal attendance upon Him; and that these three choirs, namely the Seraphim, the Cherubim, and the Trones, are the noblest of all the angels, distinguished for their love, their understanding, and, strange to say, their humility—perhaps because they see better than all the others the immense distance between their own greatness and the infinite greatness of God.

Defenders of Rights of the Most High

The second hierarchy includes those whom the Scripture calls the Dominations, the Virtues (or Forces), and the Powers. These three choirs are associated with the external rule of God over all creation. Their interest is the universal sovereignty of God over all things visible and invisible, a burning zeal for the maintenance of His authority, resistance to usurpation by all those forces which seek to thrust themselves into the place of God. They are the defenders of the rights of the Most High.

And now we come to the third

hierarchy, which seems to have been entrusted with executive powers over external world. They act as guides, directors, and messengers in carrying out the divine decrees regarding the visible world. They appear to be the most permanent element in the preservation of the human race. Our life history would have been infinitely more dismal without them. Evil has been kept in check, lest it work havoc among men. They are still our hope today.

In this division we find first the Principalities. These are the great spirits who have the guardianship of nations and peoples; for not only individuals, but nations, and perhaps cities, and churches and other communities appear to have guardian angels. Thus the prophet Daniel (10:13) speaks of one of them as "the prince of the kingdom of the Persians" (See Zacharias 1:2: Acts 16:9).

Next below them we find the Archangels, described as the "seven who stand before the Lord" (Tobias 12:15). They seem to be the captains or immediate chiefs of the last or ninth order of heavenly spirits. They have been chosen for some of the most important and momentous missions to mankind. Three of them are known by name—Michael, Raphael, and Gabriel. Michael was the leader of the faithful angels against Lucifer or Satan, the leader of the rebellious spirits. Raphael was sent as the guide of the young Tobias. And Gabriel had the distinction of being assigned particularly to the events connected with the coming of the Redeemer.

Guardians of Individual Men

Last of all the nine choirs, are the third group in the third hierarchy; to these is committed the guardianship of individual men. They are the ordinary messengers of God. They are, as St. Paul says, the "ministering spirits, sent to minister for them, who shall receive the inheritance of salvation" (Hebrews 1:14). These are the ones referred to in the 90th Psalm (11: 12): "He hath given His angels charge over thee, to keep thee in all thy ways. In their hands shall they bear thee up; lest thou dash thy foot against a stone."

While it is certain that all the faithful have such protectors, there is good reason to believe that every human being has a guardian angel. Although they are the least of the celestial spirits, nevertheless they far surpass in holiness and power and beauty and intelligence anything that we can experience or conceive.

In spite of their superior nature, each guardian angel has the keenest interest in our welfare. His vigilance never relaxes. However, the protection given us by the angels does not need to include the miraculous. Their ordinary ministry is confined to four things: (1) they guard us from perils of body and soul, as exemplified in the Book of Tobias; (2) they urge us to do good by suggesting good thoughts; (3) they recommend our prayers to God, and pray for us themselves; (4) they not only watch over us from the cradle to the grave, but they conduct the souls of the departed to heaven, or if they are detained in purgatory ,they visit and console them.

But sometimes they do extra-ordinary things. The most detailed and authentic account is in the Book of Tobias, which is not found in many Protestant Bibles. But the New Testament, too, has a most striking incident in the Acts of the Apostles, ch. 12:

"Herod, the king stretched forth

his hands, to afflict some of the church. And he killed James.. And he proceeded to take up Peter also ...and he cast him into prison, delivering him to four files of soldiers.. and when Herod would have brought him forth, the same night Peter was sleeping between two soldiers, bound with two chains.And the keepers before the door kept the prison. (They were certainly taking no chances with the Chief Apostle) And behold an angel of the Lord stood by him, and a light shined in the room; and he, striking Peter on the side raised him up, saying: 'Arise quickly.' And the chains fell off from his hands.—And the angel said: 'Gird thyself, and put on thy sandals.' And he did so. And he said to him: 'Cast thy garment about thee, and follow me.' And going out, he followed him. And he knew not that it was true which was done by the angel; but thought he saw a vision.—And passing through the first and the second ward, they came to the iron gate which leadeth to the city—(and this), of itself opened to them. And going out, they passed on through one street; and immediately the angel departed from him. Then Peter, coming to himself, said: 'Now I know in very deed that the Lord hath sent his angel, and hath delivered me out of the hand of Herod."

Strange things can happen also in our day. Here is an authentic account of what occurred about 30 years ago in Portugal.

It was a summer day in 1916. Three children had their sheep on the slope of a hill. Suddenly it turned cloudy and cold. Then a strong wind bent the trees. Next they saw a light far over the trees, moving over the valley in their direction. The center seemed to be a radiance more white than snow. As it came near, they saw the form of "a transparent young man, more brilliant than a crystal, penetrated by the rays of the sun; or like snow that the sun shines through until it becomes Crystalline." So said one of the children, a girl named Lucia.

He was indescribably beautiful. Stupified, they stood regarding him. "Do not be afraid," he said. "I am the Angel of Peace. Pray with me." And kneeling on the ground, he prostrated himself. After praying three times, he disappeared. All of the children felt weak and dazed. The Angel of Peace! Who and what could he be? Could he be St. Michael himself?

The Angel appeared again, a few weeks later, this time near the well beyond the cottage. "What are you doing?" he demanded. "Pray! Offer prayers and sacrifices constantly to the Most High! Thus draw peace upon your country. I am its guardian angel, the angel of Portugal."

The Angel of Portugal! Could there be an Angel of America? There must be. (Read "Our Lady of Fatima," by William Thomas Walsh, publ. by Macmillan; p. 37)

It is well for us to know, and recall, and reflect on these things. The Devil is the oldest, the cleverest, the most experienced, the most ruthless of all schemers. His favorite trick in our day is to conceal his hand and to work underground. He likes nothing better than to make people believe he is a fable. There is no doubt, however, that he is actively concerned in the unexampled turmoil, insecurity, distress, and slavery of the nations in our time. But the victory is ours if we stand fast and true. Our allies will never desert us. We are fighting side by side with the angels. We are led by St. Michael. We "shall go on to the end... We shall fight on the seas and the oceans, we shall fight with growing confidence and growing strength... we shall fight on the beaches... we shall fight in the fields and in the streets; we shall fight in the hills; we shall never surrender." We too can say those immortal words. And in the end we shall have the victory.

✖ ✖ ✖

THE HUMAN SOUL

Qucstion.—St. Thomas Aquinas taught that the human soul is entirely immaterial and that this can be concluded from its ability to think and understand. But today scientists teach that the human intellect and all its acts reside in the brain. With whom must we agree?

Answer:— You must agree with the philosopher in this respect. He reasons from effect to cause. Thinking and reflecting and reasoning are intelligent acts and can proceed only from an intelligent cause.

There are plenty of scientists who believe that the soul is an immaterial substance, in other words, that it is not composed of matter, that it is a spiritual substance and a simple substance, which cannot be divided into parts, which, therefore, cannot disintegrate or die.

It is only the scientist who rejects the spirituality and immortality of the soul who must find some explanation for thinking and reasoning, and, therefore, he credits the brain with these acts. But in so doing he rejects the first principle of philosophy.

If thought derives directly from the brain, then many animals should be better thinkers and reasoners than man, because they have a bigger brain, and, according to scientists, some of them a more delicate brain.

Just as your eye of flesh could not see of itself, nor your ear hear of itself, so can the brain not think of itself. The principle of life in you is what sees and hears and thinks, using the eye and the ear and the brain as instruments.

One who has never been taught to write could accomplish nothing with the finest pen made. We say "the pen writes," but no pen could write except as an instrument in the hand of one who had been taught that art. Just as a skilled writer could not do anything with a broken pen, so the human soul can do nothing with a brain that is deformed.

You are very wrong in supposing that all scientists are materialists, and that none of them would agree with St. Thomas Aquinas. The fact is that the greatest scientists are believers in a spiritual and immortal soul.

In all sciences dealing with the human mind, such as psychology, psychiatry, there are great differences in conclusions of different groups according as they are materialists or believers. For instance in psychiatry, the best practitioner rejects the Freudian theory on sex while there are many others, usually the most unreliable in the profession, who follow Freud.

Science deals with material things only, leaving immaterial things to metaphysics, a branch of philosophy. Science will never be able to examine a human soul, precisely because it is spiritual and not material. When the scientist gets out of his province and begins to play the role of a theologian, he is not a dependable guide.

✖ ✖ ✖

Mass Murder of Ukrainians By Polish Communist Army

By Walter Dushnyk

Reprinted from his book, "Death and Devastation on the Curzon Line."

III. ZAVADKA MOROCHIWSKA—THE "UKRAINIAN LIDICE OF 1946.

1. *Eye-witness report on atrocities perpetrated on Ukrainians by the Soviet-Inspired Polish Army.*

IN the course of the "repatriation action" hundreds if not thousands of Ukrainians were murdered in a cold, premeditated manner. No crime, however big, committed by the Nazi executioners seems to surpass the bestialities perpetrated by the Soviet-led Polish army on Ukrainians in many villages west of the Curzon Line. In particular, what took place in the village of Zavadka Morochivska on January 23, 1946 seems to have touched the nadir of human cruelty. It was planned ad executed by the Polish government of Bierut and Co., whose representative to the United Nations, Dr. Oscar Lange, was then accusing the United States and Great Britain of "threatening" peace in Iran and Indonesia.

The following report of the mass murder of Ukrainians by the Polish army in the village of Zavadka Morochivska, District of Sanok, Poland, was sent by the Ukrainian underground. Its authenticity was confirmed by several Ukrainian refugees as well as by American citizens recently repatriated from Poland. The text is a literal translation from a copy now in the writer's possession:

"On January 23, 1946, about 11:00 a.m. a runner from the village of Zavadka Morochivka came to our detachment and notified us that Polish troops in force attacked the villages of Bukhovitsia, Ratnitsia and Zboiska. The Poles, he continued, were looting homes, and beating and killing the peasants. Immediately our detachment began moving in the direction of these villages. We met peasants freeing from the above-mentioned places who reported that a great many Poles had come early in the morning to Zavadka Morochivska and organized a savage butchery, in which several dozen inhabitants were brutally murdered. Later on, a woman came and, sobbing bitterly, began telling us what the Poles had done: 'They came to the village at dawn. All the men began to run to the woods, and those who remained, attempted to hide in the attics and cellars but to no avail. The Polish soldiers were looking everywhere so that not a single place was left unsearched. Whenever they captured a man, he was killed instantly; where they could not find a man, they beat the women and children. ...My father was hidden in the attic and the Poles ordered my mother to climb up the ladder to search for him. These orders were accompanied by severe rifle-butt blows. When mother started to climb, the ladder suddenly broke and she fell down, breaking her elbow. Five Poles began to beat her again with rifle-butts and when she could not lift herself, they kicked her with their heavy boots. I ran to her with my four-year-old daughter and wanted to shield her, but the soldiers began to beat me and my child. I soon fell unconscious and awoke to find my mother and child killed and the entire village afire!'

"About two hours later we met more peasants from the village of Zavadka, Mokre, Vysochany and Kamianne. They all said that the Polish army came in large forces, even bringing up tank detachments. We moved further to the village of Karlikova, where the day before the Poles had murdered 14 persons, among them a 70-year-old Catholic priest, Father S., his wife, daughter and a little grandchild. The peasants told us that a half dozen Polish soldiers came to the rectory and bayoneted the old, venerable priest when he refused to tell where his son was. Then they shot his wife and his daughter. The three year-old granddaughter was in the arms of a maid. When she saw that her mother and grandparents were killed, she began to cry, calling to the maid, 'Magda, please hide me because the Poles will kill me.' At that moment a Polish soldier struck the child three times with a bayonet, killing it instantly. Then the same man fired at the maid, mortally wounding her in the abdomen. After that the rectory was set afire, as were other houses in the village. Those who tried to escape were instantly machine-gunned.

"In the village of Kamianne we were told that the same Polish troops who had plundered and murdered people in Karlikova, had massacred about seventy persons in Zavadka Morochivska and had burned the village completely. The next morning we were on the move towards the village. From the hill above the village we saw nothing but smoldering ruins and a few moving shadows that looked more like ghosts than human beings. We came to the first skeleton of a house where we saw the corpse of a young woman with several bayonet stabs. A few yards farther lay a dead man and a twelve-year-old girl... An old mother was walking around and looking at the corpses of her children. She did not cry, her eyes were dry, but her mouth worked constantly. Nothing but a weak whimpering escaped her.

"A ghastly, hair-raising sight appeared when we moved into the cemetery-like village. Here and there walked ragged shadows. ... 'Why did they kill her, why have they murdered her?' lamented an old woman, standing over the body of her daughter. A small man, looking barely alive, came to us: 'Come and see what they have done!' Showing us several corpses, he cried, 'There they are!' We saw three small children: seven months, two years and seven years old. All had been bayoneted. On the other side of the street was his dead wife, with several bayonet stabs in her breast and her legs badly mutilated. 'She is my wife,' whispered the man, 'and there is my old father. All have been murdered—only I remain!' From a half burned house an eight-year-old boy ran out with his seven-month-old infant brother: 'I'm all alone...

Here is my mother and there lies my father... He was killed when he chopped wood to make a fire for us.' Another boy of fourteen showed us the place where his father, mother and sister lay dead. At the village we saw the bodies of four men who were machine-gunned when they tried to flee.

"In the village cemetery several bodies had already been placd in a common grave. All were horribly mutilated—men, women, children and old people alike met the same cruel death. Near the grave there were several corpses awaiting burial. One was that of an old man who had been shot while praying. The bodies of adult males and females showed bruises from rifle butts, barbed wire and nails with which they had been tortured before being shot."

The report was accompanied by a list of people, inhabitants of Zavadka Morochivska. The bloody and brutal "repatriation action" was conducted by the 34th Infantry Regiment, WP (Wojsko Polskie), stationed in Sanok, southeast Poland. The mass murder of the Ukrainians was entrusted to the First Battalion of the same regiment. The entire action was directed by the Commanding Officer of the 34th Infantry Regiment, Colonel Pluto, whose headquarters were established in the neighboring village of Mokre.

The report adds that those whom the Polish soldiers did not kill were beaten and mutilated. The latter were, of course, refused any medical attention on the part of the Polish Army and many people died later as a result of the beatings.

The entire village was thoroughly looted. The Poles took 17 horses, 34 cows, 137 chickens, 78 bushels of wheat and other goods. Some 27 houses were completely burned. It should be added that the village was destroyed by the Nazis, and it was not until 1945 that the peasants were able to rebuild it with whatever material they could find.

After the mass murder of innocent Ukrainians, the Warsaw government announced that those killed in Zavadka Morochivska were members of the Ukrainian underground army, commonly known as "banderivtsi," which was not true at all. Children, infants and old people can hardly be accused of belonging to a secret partisan organization. The real reason that they were killed was that they were Ukrainians and simply had to be exterminated.

The rest of the villagers, who miraculously escaped the massacre, began slowly to build a new life again with the confident hope that the Poles would not molest them any more. Despite persistent orders from the Polish government to go east of the Curzon Line, these people preferred to remain in their native land.

But the Polish authorities were equally determined that they should not be left in peace. Demand after demand came from Moscow that all Ukrainians should be surrendered without delay and without any exception.

The Polish Officers Tell of the Massacres

The documents listed below are authentic copies of testimony given by captured Polish officers and men who took part in the mass murder of Ukrainians in the village of Zavadka Morochivska. The testimony was taken from a pamphlet, *Krwawym Szlakiem Stalinowskiej Democracji* (The Bloody Path of Stalinist Democracy), published illegally in Polish by the Ukrainian underground and circulated in Poland.

No. 1: Testimony of Pvt. Wladyslaw Pawlowski:

Pvt. Wladyslaw Pawlowski, born May 3, 1925, in the village of Buzany, District of Wroclaw, son of Stanislaw and Klementyna, Pole, Roman Catholic, graduate of fourth grade school, at present serving with the 34th Infantry in Sanok, desposes:

"On January 22, 1946, our Second Battalion received an order from Colonel Pluto to be prepared to raid the following villages: Morochiv, Mokre and Zavadka Morochivska. We were most positively ordered to take from the Ukrainians in these villages everything that they had—shoes, clothing and anything which could be found in their possession... The next day we received another order to move on the village of Zavadka Morochivska in order to burn it. In the village of Mokre another battalion was stationed which was to serve as our reserve force. Our battalion was assisted by some 20 special UB agents from Sanok.

The main task was performed by the Fourth and Fifth Companies, which were specially instructed in Sanok before their departure for the village. But I am unable to divulge the nature of these instructions. My Sixth Company as well as the Heavy Weapon Company (CKM) took up positions around the village with the purpose of protecting these companies which were engaged in action. Therefore, I did not take part in what was going on in the village.

(Signed) Wladyslaw Pawlowski, pvt.

✖ ✖ ✖

QUIZZERS QUIZZED

For the consolation of our young readers who suffer an inferiority complex in the presence of school-teachers we cite the sad showing made by one-hundred school teachers in Colorado.

During a convention being held in that state at which 6,000 teachers were present, these 100 were selected and asked to take the standard eighth grade history test. When the papers were turned in, the average note was found to be a sharp 67 percent, and among the collection of boners among the answers were the following:

Lincoln was assassinated by Aaron Burr.

Robert E. Lee was President of the Confederacy.

The Western States were won to the Union as a result of the Spanish-American War, and the Monroe Doctrine guaranteed equal rights for all.

✖ ✖ ✖

LITTLE MEN

A graphic lesson in the folloy of pride is contained in the following little incident. When the Italian statesman, Cavour, visited the emperor Napoleon III in 1859, he is said to have remarked: "Do you know that there are only three men in Europe? We two and Bismark."

Before many years had passed, Napoleon III had died in exile. The life work of Cavour, the creation of the kingdom of Savoy, crashed into ruins with the death in exile of Victor Emmanuel III. Bismark created the Hohenzollern ascendancy; today it is only a memory.

✖ ✖ ✖

For What Purpose Are We On This Earth?

By M. H., Newark, N.J.

WE are on this earth for many reasons. The first is to glorify God. No human being can live properly unless he knows the purpose of life. We have been created by God in order to glorify Him, and to merit eternal happiness with Him after death. Our own reason tells us that we have a spiritual soul which will never die. Reason also assures us that we can find perfect happiness only in God; for nothing that is created can fully satisfy the desire for happiness that is in every human heart. God has revealed to us that the happiness to which He has called us in the next life is a share of His own happiness, consisting chiefly in beholding Him face to face. This is called the "Beatific Vision." This is a privilege to which considering human nature in itself, we have no strict right. Because of the spiritual and immortal nature of our soul we have indeed a right to possess God in some way in the next life if we serve Him faithfully in this world. Surely then, the most important duty of our lives is to glorify God and to gain for ourselves the happiness of heaven.

The second reason is that we are obliged not only to believe all that God has revealed but also to obey all the commands. Our reason tells us that certain things are good and obligatory such as worshipping God and obeying our parents, while other things are bad and sinful, such as theft or murder. These obligations and prohibitions make up the natural law. To know this we need no revelation, yet, because human being through ignorance and malice are apt to go astray even in this law. God gave to the Israelites the ten commandments, which explicitely contain the chief obligations of the natural law and implicitly contain all the rest. In this law the prominent feature is love—love for God and love for our fellow-men. That is why He said that all the laws of God could be summed-up in two great commandments, to love God and to love our neighbors. God wishes His followers to do more than what is commanded. In the Christian religion the works of mercy, which are deeds of charity towards one's neighbor in his bodily or spiritual needs are recommanded to all.

As is customary in every organized society, in the Church the lawful rulers have the authority to make laws for the other members. Christ Himself explicitly gave this power to the first bishops, the apostles, and from them it has been passed down through the centuries, to the bishops of the present day. The fullest measure of this authority resides in the Pope, the chief bishop of the entire Church, who can make laws for all its members, whereas other bishops can legislate

only for their respective dioceses. The laws of the Church are all directed to one great purpose—to bring men to salvation. For more than nineteen centuries the Church has had experience in making laws, and in her legislative action she is guided by the Holy Spirit. Indeed, on account of the infallibility of the Church it would be impossible for her to pass any general law that would be harmful to the faith or morals of Christians. Like a good mother, the Church is not too severe in her laws. She knows the inclinations of human nature and human frailty. She is ready to dispense from her laws when there is good reason for a dispensation. Moreover, the Church is always ready to adopt her legislation to local conditions and to the customs of different nations. What are known as the six commandments of the Church are in reality certain laws selected from the body of the Church's enactments, stating the more urgent duties of the practical Catholic. The two greatest are to assist at the Sacrifice of the Mass, at least on every Sunday and on certain great feasts. The second—the Church prescribes to fast and abstain from meats at certain times.

The fourth is the virtue of Charity. The noblest of the supernatural virtues are the three theological virtues, faith, hope and charity, by which the soul believes in God's revelations, hopes to possess Him for all eternity and loves Him because of His infinite goodness. The moral virtues help some to use created things properly, employing them so as to gain eternal life from their use. Charity is the virtue by which we love God above all things for His own sake, and our neighbors as ourselves for the love of God.

The fifth—the means of Grace. The means of grace are of many ways. The first is the receiving of the sacraments. Before Christ ascended into heaven Our Blessed Lord decided to establish means of communicating to the souls of men the graces He had merited by His life and death. For that purpose Our Saviour willed to use external ceremonies, signs which could be perceived by men through their bodily senses. For human beings derive their knowledge by the use of their senses, and what appeals to their senses makes a greater impression than something that is perceived by the intellect alone, hence, Our Lord decided to suit His means of grace to man's nature. We receive most graces through the sacrament of Holy Eucharist.

Prayer is the second. Our reason tells us that as creatures we are obliged to pray to God in order to adore Him, to thank Him, to ask Him for what we need, and to seek His pardon for our sins. Faith teaches us the same truth. The Bible abounds with references to man's obligation to pray. And in order to give us an example, our divine Redeemer prayed while He was on earth. Sometimes He spent even entire nights in prayer. Two of the most striking incidents of His passion were acts of prayer—His prayer in the garden asking that, if possible, the cup of suffering might be taken away, followed immediately by His sublime act of resignation to His Father's will and His prayer on the cross, asking pardon for those who were putting Him to death. Although prayer is intended not only to ask God for the favors but also to praise and to thank Him and to make reparation for our sins. We often use the word in the restricted sense of asking benefits whether spiritual or temporal. This is the prayer of petition. To this prayer Christ has

attached unfailing efficacy, provided it is offered with the necessary qualities for He said, "Amen, amen, I say to you, if you ask the Father anything in My name, He will give it to you."

The Sacrifice of the Mass is the third. Man naturally seeks some way of showing externally his adoration and gratitude toward his Creator. From the beginning of time the method by which men most clearly manifested their reverence toward God has been by the ceremony of sacrifice. By this ceremony man takes a creature—for example, an animal, or a cup of wine,—and makes a gift of it to God. This is an expressive way of saying that God is the Lord of all created things. Also implied in this offering is man's acknowledgement that God gives him everything he has and so he thanks the Almighty for His favors in the future. Then the offering is destroyed—for example, the animal is killed, or the wine is poured out. This too has a symbolic meaning. It signifies that man confesses that he has sinned and deserves to be punished by God, and by this ceremony he implores pardon. Thus, the purpose of every sacrifice are: adoration, gratitude, petition and atonement for sin and for its punishments. Sacrifice is a public act, that is, it is offered by a group or a society, through their representative, an official known as a Priest.

However, Our Lord wishes that the sacrifice of Calvary should not be limited to one place or one time. He willed that all men should have an opportunity of assisting at the sacrifice of His Body and Blood. And so, on the night before His death He established the Sacrifice of the Mass. This was to be a renewal of Calvary, in the sense that the same body and blood that were offered on the cross were to be offered again. The Mass is the mystic death of Our Saviour; but His death was to be represented vividly by the twofold consecration of the bread into His body and the wine into His blood, typifying the separation of body and blood that actually took place on Calvary. The Sacrifice of the Mass is therefore the greatest act of divine worship. It is the only form of sacrifice now acceptable to God. The power to offer Mass is the greatest power to the Catholic priest. However, the members of the laity should remember that they too, have a share in the offering of this Divine Sacrifice.

✖ ✖ ✖

FOR THE TEMPTED

Anyone, depressed and discouraged by reason of severe temptations, can profit my this story of St. Rose of Lima, who is one of the few American saints. She was greviously tempted to sensuality, and having pitilessly scourged herself with an iron chain, she exclaimed in tears: "Oh Lord, why hast Thou abandoned me? If Thou hadst been near, never should I have been exposed to so abominable an assault." Even as she spoke, the Lord appeared before her, casting upon her a look of great love and pity, and said to her:— "Wouldst thou have conquered, Rose, if I had not been in thy heart?"— Thus did God reveal to one of His great saints what many people have difficulty learning: that temptation is not sin; that God is more pleased with those who survive temptation than He would have been had they never been tempted at all.

✖ ✖ ✖

BROTHER STANISLAUS JOSEPH, F.S.C.

By Brother S. Methodius, F.S.C.

(Conclusion)

BROTHER Stanislaus was a *very "pobozny"* (pious) religious. He had intense devotion to the Blessed Sacrament, the Blessed Virgin Mary, St. Joseph and the Little Flower. It was a sublime inspiration and indescribable joy to see him in the Ukrainian church, with a Ukrainian prayer book in his hands, during different devotional services—singing and praying, following the services. He knew many of the Ukrainan hymns by heart. He would never miss the Ukrainian Catholic May devotions. Here he would sing with a celestial expression on his face.

Brother Stanislaus was an excellent teacher. All his explanations were clear-cut, logical and in a classical language. He was a very pleasant speaker and had a radiant personality. His pupils had marvelous results at the Departmental Examinations, and were successful throughout their careers in whatever phase was their vocation. He followed his pupils after they left his pedagogical interest just as keenly as if they were still in his classroom. And all his pupils respected, admired, loved and confided in him. The former pupils would take opportunity of every occasion to drop in" and see "Brother Stan."

Brother Stanislaus was a real friend—true as steel—to all who had any dealings with him. True, he would tell you your faults, try to help you correct them,—but all this would be done in such a tactful, masterly way that a person could never resent it. He carried on an enormous correspondence with his friends and former pupils. Always encouraging, always seeking occasions to help, always inquiring about health, successes, etc. God alone knows the amount of good he did directly and indirectly. Hundreds of persons had such confidence in him that they would write to him about their most intimate and delicate affairs. They knew he would never betray them.

Brother Stanislaus was a great admirer, advocate and participator in sports. He was an exceptionally good hockey player and played at one time with such notable professionals as A. Aikenhead, the Cook Brothers, and Eddie Shore. He was almost as good in tennis and baseball. Though he liked sports, encouraged the students to participate in it, coached many College teams,—he would never allow any mean tricks, foul tactics or unsportsmanlike manners. He loved sport for its value in health, recreation and character building—never for its victories.

Finally, *Brother Stanislaus was a great Ukrainian patriot.* He loved the Ukrainian people, their language, songs and customs. He encouraged all his pupils by word and example to remain loyal to their Ukrainian heritage. Listen to him speak at a Ukrainian Catholic Con-

vention:— "Your beautiful national customs, your folklore, your traditions, your language,—all these are steeped in Catholicity and could not exist without it. These will be safeguarded and perpetuated by your children only by instilling the true Catholic spirit into them. This can be acquired only by continuing the practise of your customs and traditions in your homes and by sending your children where they can secure the knowledge and practise of that holy religion for which so many of your martyrs laid down their precious lives to uphold."

Or again, "Pope Pius XI, by the recent erection of a Greek Catholic Ukrainian College in Rome, for the perpetuation of your beautiful Rite, customs, traditions, literature and language, demonstrates the spirit that should animate you in Canada. That spirit is to cling tenaciously to your heroic past and to pass it on to your children unsullied."

The "Ukrainian Question" interested Brother Stanislaus just as much as it interested the Ukrainian patriot. He was ever eager to follow and help whatever good move ment the Ukrainians undertook. He loved to be cinsidered a Ukrainian. Everything Ukrainian he would call "nashe" (ours). In speaking about anything that was not Ukrainian he would say: "of the Latin Rite," "English" or "French,", etc. But in speaking about subjects pertaining to the Ukrainians, he would say:— "nashi" (our); "nashi" Sisters, "nashi" priests, "nash" Bishop, etc.

Only the future can hope to adequately gauge the work accomplished by this "Apostle of the Ukrainians in Canada" during a long and fruitful apostolate of twenty years. No history of the Ukrainian Problem will be able to ignore Brother Stanislaus, who contributed more than any other individual man towards its successful solution.

In the death of Brother Stanislaus the Christian Brothers of Canada mourned the passing of a devoted religious, an excellent teacher and a lovable confrere. The St. Joseph's College in Yorkton, lost one of its greatest pillars, a guiding hand, and a zealous labourer. A score of Canadian Ukrainian priests each year are offering the Holy Sacrifice for the Brother, who inspired them to answer the call of the Master and encouraged them during the early difficult years of their apostolate. Hundreds of former pupils cherish the memory of their finest teacher and will not soon forget the earnestness of his r ligious instructions, nor the depths of his unquestioning faith.

May his soul rest in peace!

✖ ✖ ✖

We heard a wonderful story lately about a priest who expressed great pleasure over the reception his Sunday sermon had received. —"You know," he remarked, "I have never had a more attentive audience. Every ye was fixed on me all through my discourse. Not a soul looked away from the pulpit. Everytime I raised my voice to emphasize a point, they leaned forward breathlessly. When I gestured with my hands, they looked at me as thought I were doing something they had never seen before. I know that my sermon made a great impression on them!"

What he didn't know was that directly behind him in an empty niche in the wall was a large cat, peacefully sleeping. Everytime he thundered, the congregation waited to see if the cat would wake up; every time he waved his arms, they were sure he would hit the animal. His sermon did make an impression but not in just the way he though it did.

✖ ✖ ✖

All Classes of INSURANCE — Асекурація
District Representative: — CROWN LIFE INSURANCE COMPANY
Local Representative: — SASK. GOVERNMENT INSURANCE OFFICE
— GREAT AMERICAN HAIL INSURANCE
АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ
SAM YAREMOVICH
Suite 10, Smith Block — Phones: Res. 887, Office 1785 — Yorkton, Sask.

HARDWARE

Buy your Hardware from a Hardware Store. We have a complete stock of Farmers' Hardware Shelf Hardware, Ranges.— Radios and Radio Batteries. — A real Special in the latest model DeForest 5 Tube Radio Set complete with General A. B. Battery Pack $49.95
HURLEY & MACMILLAN HARDWARE
15 Third Avenue Phone 813 Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК, ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"
"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50
ЄВАНГЕЛІЯ,—велике на престія, неоправлене $10.00
ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.
THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street, Yorkton, Sask.

CANADIAN INDUSTRIES C-I-L LIMITED
PAINTS
FOR BEAUTY AND PROTECTION
MACKAY'S
PAINT SHOP
PHONE 836
YORKTON — SASK.

GUIDE TO SHOPPING SATISFACTION:

THE SIGN OF
EATON'S
OWN BRANDS

TECO Eaton
GLENEATON
Acme Solar
VIKING
belleFair
Eatonia
BULLDOG

Our market-wise buyers, versed in the know-how that comes with long experience; our conscientious Research Bureau technicians, and the experts of the Comparison Office team up to see that each name stands for shopping dependability and value-plus.

Look for EATON'S Own Brands in your Catalogue. Buy them with confidence.

THE T. EATON Co LIMITED
SASKATCHEWAN

РІК 21. Ч. 3. БЕРЕЗЕНЬ, 1949. YORKTON, SASK. Vol. 21, No. 3. MARCH, 1949

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single copy 15c.

Редактор — Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor — Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор — Пр. о. І. Сирота, ЧНІ.

Manager — Rev. J. Syrota, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

СЕРДЕЧНА ПРОСЬБА ДО УКР. КАТОЛ. КАНАДИ Й АМЕРИКИ 1
ЗРОБІМ ВСЕ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ! ..... о. Семен Іжик 2
ВИСЛІД ДОБРОЧИННОГО ПОХОДУ СЕСТЕР М. Х. Л. 3
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 5
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА БЕРЕЗЕНЬ, 1949 7
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДИ 16
ЩО ХРИСТОС ТЕРПІВ ЗА НАС? ..... Др. Ів. Чинченко 17
СЛУЖБА БОЖА ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 20
СВ. АЛЬФОНС ЛІГОРІЙ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 24
ХРИСТІЯНІЗМ І НАЦІЯ ..... о. М. Германюк, ЧНІ. 26
ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 29
ПОЯВА ПРЕЧ. ДІВИ В ЛЮРД ..... Бр. Мих. Гринчишин ЧНІ. 31
КОНФІТЕОР ..... Б. І. АНТОНИЧ 38
ПРО ВІРУ І ЛЮБОВ ГОСПОДА ..... о. Др. Іван Чинченко 39
ГОРЕ ПЕРЕСТУПНИКАМ ПОСТУ! ..... Павло Шишлька 43
О'КОННЕЛЬ—ГЕРОЙ ІРЛЯНДІЇ ..... о В. М. 45
ГНОСТИЦИЗМ ..... Ігор Щипавка 46
WHAT DOES IT MEAN TO BE A CATHOLIC? ..... Rev. Leo I. Sembratovich 49
THE VIRTUE OF PURITY ..... D. F. Miller 52
EYE-WITNESS REPORTS ON MURDER OF UKRAINIAN PEASANTS ..... Walter Dushnyck 56
THE BATTLE THAT SAVED THE WORLD .. H. J. O'Connell 59
FATHER, YOU MUST HELP ME! ... Rev. Peter Laptuta, CSSR. 63

СЕРДЕЧНА ПРОСЬБА

ДО УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ АМЕРИКИ И КАНАДИ

Місто Йорктон у провінції Саскачеван, це центр обширного українського округа. До цього центра спливає багато наших людей. Це ріжного рода професіоналісти, купці, робітники, слуги—це одиниці, ро воліють жити й трудитися в місті, як працювати по фармах—це на конець старші люди, що бажають послідні літа свого життя проживати в місті, бо тут під рукою поміч духовна й фізична. Вимірковано, що за недовго буде в Йорктоні 75% католиків, а то українського походження.

Треба також памятати, що Йорктон є центром науковим. Тут зізджається українська молодь з усіх провінцій Канади, щоб вчащати або до Академії Преподобних Сестер Служебниць, або до Колегії Братів Християнських Шкіл.

З цих ріжних причин, монастирська церкав Отців Найсвятішого Ізбавителя сталася рішучо замала. Щоби відповісти релігійним потребам Українців Католиків в Йорктоні, то або треба розбудувати монастирську церкву, або поставити ще одну церкву. Про розбудову монастирської церкви не може бути навіть бесіди. Поминувши вже те, що така розбудова коштувала б величезну суму грошей, вона зіпсула б цілковито стиль і акустику церкви, а зробила б місце хіба для кількадесятеро людей. Тому якраз церковна власть рішучо противиться розбудові монастирської церкви. Не остається отже нічого іншого, як тільки збдувати ще одну церкву.

Щоб однак в нинішних дорогих часах поставити таку церкву, що була би славою для Бога й для українського імени, то до цього треба не абияких фондів.

Тому то ми, Отці Редемптористи, звертаємося до всього українського католицького загалу в Канаді й Америці зі сердечною просьбою: Поможіть нам поставити монумент для слави Отця Бога й Неньки України!

У нас, Богу дякувати, є ще багато людей доброї волі, яким справа Божа й українського Народу не є обоятна, й якраз до таких людей ми звертаємо свою просьбу.

Случається часто, що хтось, дізнавши від Бога якоїсь надзвичайної ласки, обіцяв небесному Добродієві деяку жертву вдячности. Така людина най застановиться, чи якраз наша просьба не є голосом Бога, що домагається сповнення даної обітниці.

Буває, що хтось в совісти обовязаний до якогось відшкодування. Коли в такому разі нема тих, які мають право до того відшкодування, або вони з ріжних причин зовсім недоступні,

го в такому випадкові можна те відшкодування пожертвувати на якусь добру ціль; в нашому випадкові на будову церкви.

Трапляється також, що наш чоловік, маєтний а при тому бездітний, записує свої гроші на ріжні світські цілі, або вмирає, не залишивши жадного тестаменту так, що його майно переходить на руки держави. Що гірше, трапляється, що не один закопує свої гроші в землю так, що ніхто з них користи не має.

Чому воно так має бути? Чому не полишити по собі памятки, за яку й Бог і люди благословили б нас?

Посилаємо цю нашу просьбу в світ, і просимо милосердне Провидіння Боже, щоб скермувало її в такі руки, що мають силу й охоту помогти мені.

Імена всіх жертводавців і їх жертви будуть регулярно оголошені в "Голосі Спасителя."

Церква, яку ми маємо гадку поставити, буде посвячена святому Йосифові, Обручникові Пр. Д. М. В день того "Управителя Провидіння Божого," значить на другий день Різдвяних Свят буде рік річно відправлена Служба Божа, щоб милосердний Бог благословив усіх тих, що чим небудь причинилися до будови й викінчення Церкви св. Йосифа в Йорктоні.

Закінчуючи цей лист, ми ще раз сердечно просимо: Дорогі браття і сестри по вірі і крови, дайте нам помічну руку до доброго й конечного діла.

о. Г. ШИШКОВИЧ
Ігумен йорктонського монастиря.

ЗРОБІМ ВСЕ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ДІТЕЙ!

о. СЕМЕН ЇЖИК

Діти це наше майбутнє. Діти це основа, фундамент нашого життя-буття тут у Канаді й Америці. Це скарб народу, який треба нам за всяку ціну пильнувати, доглядати й зберегти для майбутних поколінь. Занедбання виховання дітей це тяжкий гріх перед Богом і перед нацією.

Якщо ми наших дітей не навчимо української мови, якщо не вщіпнемо дітям любови до нашої Церкви, любови і привязання до української культури, звичаїв, традиції—так ті діти будуть страчені для нас. Ми не будемо мати в чиї руки передати тих надбань, які винесли з Рідного Краю, над якими так тяжко трудилися перші піоніри цілого пів століття тут у Канаді.

Кому передамо наші величаві Церкви, Читальні, Народні Доми, Видавництва й всі Культурно-Освітні здобутки?

Чи ми здамо собі серіозно з цього справу?

ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ МУСИТЬ СТАТИ ЦЕНТРАЛЬНОЮ ТОЧКОЮ ВСІЄЇ НАШОЇ ПРАЦІ ТУТ У КАНАДІ!

Все відложити на другий плян, на друге місце. На першому пляні, на першому місці нашої культурно-освітної праці ма бути збереження дітей для Церкви й Українського Народу.

В двох головних напрямках повинна бути спрямована наша праця:

1. Розбудова РІДНОГО ШКІЛЬНИЦТВА.—В кожній українській громаді мусить бути Рідна Школа, провадженa фаховою силою і забезпечена відповідними шкільними підручниками. Все шкільництво мусить бути централізоване й кероване одною українською шкільною кураторією.

2. Розвій ДИТЯЧОГО ВИДАВНИЦТВА—видавання дитячого журналу й дитячої літератури.

В цьому напрямку вже зроблений перший крок.

З початком цього року почав виходити журнал для всіх українських дітей в Канаді й Америці під назвою "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ."

Пять тисячний наклад першого числа "Мій Приятель" розійшовся в протягу одного тиждня. Слідуюче число "Мій Приятель" друкуємо десять тисяч примірників. Це потішаюче явище вказує на велике заінтересування і потребу дитячого журналу. Рівнож будемо видавати для українських дітей особні книжечки.

Щоби Видавництво для Дітей в Канаді виповнило бодай в части своє високе завдання—головне, щоб воно було поставлене на відповідній рівні, то воно мусить бути забезпечене відповідними фаховими силами. Для осягнення цього потрібно більшого вкладу гроша. Опертись тільки на самих передплатниках є за мало. До цього мусить бути ще допоміжний ФОНД.

І такий фонд є вже створений і започатковний у нас під назвою: ФОНД ПРИЯТЕЛІВ ДІТЕЙ.

На цей Фонд вплинуло вже до сьогодні $300. Гроші вплипають дальше. Гроші з Фонду Приятелів Дітей будуть іти на:

1. Розбудову дитячої газетки "Мій Приятель." 2. На видавання дитячої літератури. 3. На спроваджения зі скитальщини малярів, письменників-журналістів з ділянки дитячої літератури.

Бо тільки з відповідними силами й достаточним фондом будемо могли видавати гарний дитячий журнал і широко розвинути видання книжок для наших дітей. Отже тому звертаємо з горячим проханням до цілого Українського Громадянства тут у Канаді й Америці прийти зі щедрою грошевою допомогою.

Якщо Вам лежить на серці добро Ваших Дітей і бажаєте забезпечити кращу майбутність для Українського Народу то станьте зараз Приятелями Дітей. Пішліть свою жертву на **ВИДАВНИЧИЙ ФОНД ПРИЯТЕЛІВ ДІТЕЙ.**

Гроші прохаємо слати на адресу:

Children's Press Fund.
49 Kennedy St.,
Winnipeg, Man.

ВИСЛІД ДОБРОЧИННОГО ПОХОДУ
СЕСТЕР МІСІОНАРОК ХРИСТІЯНСЬКОЇ ЛЮБОВИ

Під кінець кожного року Сестри Місіонарки Христіянської Любови уладжують т. зв. Доброчинний Похід, з якого дохід є призначений на утримання їх молоденького Згромадження, на виховання Сестер Місіонарок та розвій їхньої праці. При цій нагоді чимало осіб має щастя виграти вартісні нагороди. Українці в Канаді й Америці відносяться до цього корисного підприємства Сестер з належним зрозумінням і з великою зичливістю, радо закуповують тикети та складають свої жертви на піддержання так вартісної рідної інституції для української Церкви й народу. Завдяки тому попертю Згромадження Сестер Місіонарок набуло й вже майже виплатило свій гарний Новіціятський Дім та є в можності утримувати й виховувати осіб, що до нього зголошуються.

Цьогорічний Доброчинний Похід випав успішно, навіть ліпше як минулого року й приніс немалу поміч Сестрам. Закінчився він базаром і розіграванкою у церковній салі Успення Матері Божої в Ґримсбі, Он., 18-го грудня, 1948. Тикети витягали на переміну дві дівчинки: Славка Лаба й Розалія Кулик і два хлопчики: Андрій Паламар і Степан Гарбет, під наглядом вибраних мужів-контрольорів: Михайла Кусого, Николи Андрейчука, й Романа Склерика. Щасливі тикети дістали: 1) Йосиф Словн з Ніягара Фолс, Онт., 2) Дмитро Савчук з Мавнтен Ровд, Ман., 3) Марія Дацюк з Торонта, Онт., 4) Юрій Гентон з Лойдтавн, Онт. 5) Филип Микитюк з Вернон, В.К., 6) Е. Вудс з Мімико, Онт. 7) Петро Кондаволка з Ґримсбі, Онт. 8) Іван Лаба Старший з Ґримсбі, Онт. 9) Дмитро Луцик з Чатам, Онт. 10) Марія Флегел з Лонґ Біч, Онт.

Звичайно хто купує тикети, то має надію, що саме він виграє й багато осіб навіть заявило в листах своїх, що бажали б мати те задоволення, що вони бодай щось виграли. Дехто закупив в тій ціли також і більше число тикетів. Та вигравка залежить як то кажуть від щастя. Часто виграють ті, що не багато тикетів купили, а не виграють ті, що видали й кілька-десять долярів на закупно тикетів. Все залежить від того, котрий саме тикет вівьме й витягне маленька ручка дитини. Це очевидно, що не всі можуть мати щасливі тикети. Всеж таки кождий розуміє, що навіть як він нічого не виграє, то його гріш при закупні тикетів не пішов на марне, а на добру й знеслу ціль. Попри вдоволення, що його дає зроблене добре діло, кожний може мати ще й ту нагороду, що вдячні Сестри Місіонарки за нього помоляться, бо вони мають цей гарний звичай, що щоденно моляться за всіх своїх добродіїв та приятелів.

Слід тут в признанням підчеркти, що чимало осіб виявило справді похвали гідну зичливість до Сестер Місіонарок. Пр.: Ф. Т. Свечишин з Едмонтону жертвував

$25.00, Йосиф Романчук з Лондону, Онт. 10.00, пані Анна Віндас з Арнольд, Па., розпродала тикетів за 20.00, а Александер Паньків з Смит Фалс, Онт. з власної охоти з одним чоловіком не жалували часу й авта та їздили по людях та збирали жертви для Сестер Місіонарок. Також заради парохіяльний і Жіночого Товариства при церкві Успення М. Б. в Гримсбі й парохіяне дуже щиро помагали при базарі.

Сестри Місіонарки з великою приємністю складають свою прилюдну й щиру подяку всім учасникам Доброчинного Походу, а також і всім тим своїм приятелям, що з нагоди радісних свят Різдва Христового й Нового Року зложили свій дар-коляду. Нехай предобрий Господь всім щедро нагородить та завжди помагає в їх потребах!

Як було згадано в відозві при тикетах, великим бажанням Сестер Місіонарок є оснувати Старечий Дім у Гримсбі, в якому знайшли б дбайливу опіку люди знеможені й прибиті віком на свої старі літа. І тому на цей дім вони збирають потрібні фонди. Однак тяжко його скоро оснувати. Щоб набути відповідний будинок та його належно урядити, треба в геперішні часи бодай яких 50 тисяч дол. Хоч нелегка це справа, однак Сестри тим не знеохочуються і мають велику надію, що при своїм муравлиннім старанні та при допомозі жертвенних людей, вони за якийсь час таки двигнуть цю доброчинну інституцію. Дуже можливе, що й в нас знайдуться такі заможні й благородні особи, що схотять стати фундаторами такої корисної справи і на ту ціль запишуть навіть увесь свій маєток. Таке нераз трапляється в інших народів, то й воне можливе в нас, бо ж ми не гірші від других. В кожному разі Сестри є тим дуже заохочені, що їхній ідеал служити Богові й народові ділами любови й милосердя знаходить щораз більше зрозуміння серед українського загалу та що вони все більше здобувають щирих приятелів. Тут хочу піднести важливу справу, а саме, щоб їхня праця могла скоро розвиватись на більші розміри, то треба конечно більше фінансових засобів та більшого числа осіб. Тому подавши до загального відома вислід цьогорічного Доброчинного Походу, дуже заохочую всіх вписуватись до Місійного Союзу Любови й в ньому як члени ставати в ряд разом зі Сестрами Місіонарками до доброчинної праці, яка є така знесла й миза в очах Божих та потрібна в наших часах. Рівнож дівчатам, що застановляються над вибором звання дораджую звертатись по інформації до цього Згромадження, бо тут неодна зможе знайти розвязку того важного питання їм вона має бути в своїм житті. Сестри Місіонарки всім раде послужать потрібними інформаціями, а по них можна звертатись в українській чи англійській мові на адресу:

Missionary Sisters of Christian Charity,
Box 180, Grimsby, Ont.

о. М. Романович, ЧСВВ.,
Провідник Згромадження СМХЛ.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ПРЕСУ КАНАДИ

"ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ", місячник, коштує $1.50 на рік. Адреса "THE REDEEMER'S VOICE," Catherine Street, Yorkton, Sask.
"УКРАЇНСЬКІ ВІСТИ," тижневник, коштує $2.50 на рік. Адреса "UKRAINIAN NEWS," 1002—109 St., Edmonton, Alberta.
"БУДУЧНІСТЬ НАЦІЇ," двотижневник, коштує $1.50 на рік. "THE FUTURE OF THE NATION, 49 Kennedy St., Winnipeg, Man.
"СВІТЛО," двотижневник, коштує $1.00 на рік. Адреса: "THE LIGHT," Mundare, Alta.
"ЮНАЦТВО," місячник, орган УКЮ, коштує $1.00 на рік. "THE YOUTH," 9648—108 Ave., Edmonton, Alta.

(УКПСлужба)

Приєднайте хоч ОДНОГО НОВОГО Передплатника для Голосу Спасителя

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

ПОДЯКА

Хочу подякувати панству Михаїлові та Анні Сохан з Дітройту за їх щирість в жертві на всі добродійні ціли, як також для моєї родини. Посилаю $5.00 і прошу відправити Службу Божу за їх здоровля та щоб Господь Бог дав їм много ласк.

Знайома з Дітройту.

▲

...Бажаю і хочу виповнити обітницю подяки прилюдно за отримані ласки, котрі отримав через час мого життя а особливо тими днями, за молитвами Преч. Діви М. Н. Помочі, св. Йосифа, св. о. Николая, св. Свящ. Йосафата, від І. Христа Г. нашого утаєного в Пресв. Тайні Евхаристії для мене а особливо для моїх приятелів і сусідів межи котрими зачинав бути гнів і ненависть. Господь наш І. Христос поднав їх. —Мих. Подлужевич.

▲

...Як передплатниця Голосу Спасителя понад 20 літ, складаю маленьку офіру в сумі $5.00 і желаю всім Отцям Редемптористам щасливих та веселих Свят.—Марія Дудар.

▲

СВЯЧЕННЯ ДВОХ СВЯЩЕНИКІВ В КУЛЕМБУРГУ, ГОЛЯНДІЯ

Свячення двох священиків: Романа Музички і Юрія Споліткевича, та чотирох діяконів. В день Христового Різдва довершив Рукоположення Преосв. Іван при великій участи голяндської публіки у великій каплиці монастиря оо. Августинців. Апостолят Зєднення улаштував для численних гостей торжественне прийняття, обід. Апост. Інтернунцій Їх Екс. П. Гіоббе з Гаґи був приявний на всіх торжествах, які тревали від 10 до 1-го год. Інтернунцій удостоїв нас також своєю присутністю та участю при обіді. В часі обіду Їх Екс. Гіоббе підкреслив значіння для нашої переслідуваної Церкви рукоположених нових священиків та запевнив переказати Св. Отцеві заяву вдяки і привязання до Св. Столиці Укр. Еміграції в Голяндії, особливо Укр. Катол. Духовної Семінарії, що їх висказав був Преосв. Іван Інтернунсієві при його всході на Богослуження.

По полудні зволив загостити до Семінарії Його Ем. Кардинал Де Йонґ з Утрехту. В часі концерту даного Семінарією на його честь заявив Достойний Гість бажання тепер поднякувати Семінарії за її участь в літних торжествах з нагоди його ювилею, підчеркнув надію на здійснення запевнення ВПр. Отця Провінціяла оо. Августинів, що наше вигнання серед гостинного голяндського Народу не буде так довге. Його Екс. Преосв. Іван сердечне привитав Його Еміненцію та щераз висловив йому нашу вдяку за так щедру опіку його, Апостоляту Зєднення і гол. Народу над Укр. Катол. Семінарією в Кулемборгу. Його Ем. запевнив своє поперття в Гол. Уряді, щоби можна якнайскорше стягнути з Німеччини нових кандидатів, які голосяться на богословські студії в Укр. Духов. Семінарії в Голяндії.— По короткому відпочинку по трудах візитації в Англії Його Преосвященство Іван Бучко відїхали 9.1. до Бельгії на візитацію, а з Бельгії 16. 1. до Парижу. В часі 7 дневної подорожі по Бельгії товаришив Епископові його Генеральний Вікарій ВПр. о. Ван де Майле, ЧНІ. З Парижа має Владика через Швайцарію навідати ще українців католиків в Німеччині та Австрії. Два нові священики призначені на душпастирство до Англії де на понад 15 тисяч українців є всього лише 15 священиків. Діякони є приняті Його Екс. Нілем до своєї розлогої епархії в Канаді. Професор. Колегія Дух. Семінарії одержала ще три сили в особі о. др. Василика з Риму, о. др. Мінія, ЧНІ., укр. з чеш. Провінції та о. др. Казимиру з Любені. — о. В. Маланчук, ЧНІ.

▲

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА бл п. ІВАНА БОДНАРЧУКА, Сандавн, Ман.

Дня 8 січня 1949 неумолима смерть забрала у вічність одного з поміж нас. Відійшов бл. п. Іван Боднарчук, по довгій і тяжкій недузі, заосмотрений Найсв. Тайнами. Пішов у дорогу далеку з якої ніколи не вернеться.

Хоч його між нами немає та память про нього лишилась на довший час. Покійний прожив 71 рік. Походив зі села Іване Пусте, повіт Ворців, Зах. Україна. До Канади приїхав тому 23 роки сам, а опісля спровадив жінку та діти. Осів на фармі біля Сандавн й тут перебув до кінця свойого життя. Серед трудів та праці для добра своєї рідні, стояв вірно при своїй церкві. Був довгі роки головою комітету, тростом, а як талановитий дяк своїм милим голосом звеличував наші Богослужения.

Покійний був широко знаний та люб-

лений з дооколичних кольоніях. Мав багато похресників та був почесним батьком на багатьох весіллях.

Слід згадати, що хата бл. п. Івана була все гостинна, головно широко відчинялися двері для всіх священників. Тут щиро та сердечно витали та гостили п. Боднарчуки Отців душпастирів. Належить піднести що п. Варвара, дружина покійна зорганізувала дооколичне жіноцтво та оснувала за допомогою ВПр. о. Ігумена Сенькова та Всч. о. Калуського "Рожу", це є Апост. Молитви Серця Хр. Тут відбуваються що місяця збори. В цій скромній хатині, відбуваються часто Служби Божі.

Вістка про недугу покійного захвилювала серця усіх, тож двері незачинялись, так посіщали сусіди та приятелі хворого. А вже як упокоївся бл. п. Іван то три доби плило море людей, щоб ще в останнє глянути на нього. Місцевий душпастир о. В. Панчишин, правив парастаси а нарід сунувся в сльозах до домовини. — Хоча 10 січня було досить зимно, мимо цього на останній спочинок відпровадило його стільки людей, як до тепер нікого в околиці. Покійний полишив жінку п. Варвару та трое дітей: Кирила, в Онтеріо, Стефана й Софію Неґрич. Сім внуків та одного правнука.

Мимо заверухи та великих трудів прибув на похорон з Онтеріо шваґер п. Семен Гуцуляк з жінкою Настею та покійного сином Кирилом.

Похоронні Богослуження разом з проп. проповідей відправив о. В. Панчишин, в церкві св. Николая.

Опісля рідня покійного запросила всіх на спільний обід. При столі промовляв місцевий парох, підкреслив на заслуги покійного, та взивав до збірки на катедральний храм у Винипегу. Збіркою запялися п. С. Гуцуляк та Г. Чубій. Зібрано $22.00. З цього $2.00 на "Голос Спасителя."

Хай Добрий Бог надгородить бл. п. Івана за його чесне та трудяще життя, а земля, яка прийняла його тліннї останки хай буде йому пером.

Григорій Николюк.

▲

БАЗАР В ПАРКЕРВЮ, САСК.—

Базар, який відбувся на користь церкви св. о. Николая в Паркервю, в дні 19-го січня, був дуже успішний. Подаємо іма й числа тикетів тих, що виграли нагороди:

1.—1780: Ангела Франціщин, Винипег
2.—2066: В. Деркач, Ведфордвил
3.—381: Катерина Приймак, Паркервю
4.—1394: В. Колибаба, Паркервю
5.—222: Надія С. Сминюк, Айтуна
6.—563: Кат. Чайковська, Паркервю
7.—2996: Ів. Головка, Дом Крік
8.—Марія Процак, Паркервю
9.—2199: Р. Бовшард, Винипег
10.—2373: С. Приймак, Паркервю
11.—1404: Г. Дескиний, Паркервю
12.—788: Олекса Кривуляк, Винторп
13.—1361: пані Леона Валєр, Зл. Др.
14.—1668: Іван Санкевич, Канора
15.—2153: Дмитро Стан, Паркервю
16.—722: пані П. Парадис, Паркервю
17.—1797: Іван Родич, Паркервю
18.—2837: Е. МкДоналд, Дом Крік
19.—2443: Юлія Матайнцьо, Айтуна.

▲

ҐРІНДРОД, Б.К.— Трагічна смерть бл. п. Стефана Барана:

Трагічною смертю помер п. Стефан Баран, 13 січня, підчас їзди трактором. Покійний полишив у мсутку жену і двох малих хлопчиків. Покійного любили свої і чужі Доказали це своєю численною участю на похороні. Тесть покійного, П. А. Блок і два браття, Іван з Винипе.у і Дмитро з Трнйл, Б.К., запялися похороном. Похорон відбувся 16-го січня 1949. Похоронне Богослуження відправили Всч. о. В. Чоней. В церкві о. Парох виголосив глибоко обдуману проповідь а над гробом прощав покійного п. Кость Щерба з Вернон. По похороні відбувся обід підчас якого на заклик п. Щерби зложено $27.15 на добрі ціля. З цего уділено $7.15 на Сл. Божі, 10.00 на скитальців, 1.00 на УПА, 600 на укр. катол. пресу: УВістн. Світло і Голос Спасителя.

Жертвували: НҐГ: 10.00. По 1.00: К. Щерба, П. Щерба, І. Баран, І. Шпир, П. Винничук, о. Чоней, Л. Смеречинський; І. Щерба, Д. Віляк, Й. Бродовий. П Байцир. По 75ц.: В. Стиличн. По 50ц.: Т. Марч. пані Анціховська, пані Біляк. М. Гавриш, п. Українець, А. Марч; В. Процишин; І. Марч— решта дрібними.

Нехай покійному канадійська земля буде пером. В.Й.П. — Іван Марч.

▲

ПОДЯКА ВІД п. П. КОНОВАЛЬЧУКА:

Щиро сердечно дякую всім добродіям. що були ласкаві прислати свої жертви на дальше мое лічення. Нехай Господь Бог всім винагородить стократно і кріпить їх всіх кріпким здоровлям.

Імена жертводавців: Панна Анна Зборовська, Ансонія, Конн. 5.00; пані Іван Кордрупель, Ню Йорк 5.00; пані А. Тарас з Ванкувер, Б.К. 5.00; Панство Петро і Юстина Крочак, Ст. Кетеринс, Онт. 2.00.

Всім жертводавцям бажаю всего якпайкращого.— Петро Коновальчук.

▲

ВАТЕРФОРД, ОНТ., Різдвяний Концерт:

У гарній прибраній авдиторії Ватерфордського гай-скулу, ввечері 30-го грудня відбувся різдвяний концерт "Вифлеємський Вертеп." Його відограли питомці семинаря Отців Редемптористів у Ватерфорді. Сцена теж була прекрасно приготована згідно з вимогами ріжних дій концерту. Через непогоду не було стільки людей, як можна було сподіватись, та за те сам концерт дуже добре вдався.

Щоб привести публіку до доброго настрою, студенти розпочали концерт комедією, "Кет Пай." Це дійсно розвеселило людей. "Вифлеємський Вертеп," це двогодинна драма в чотирьох діях. Куртина підноситься й бачимо пастухів, що, сидячи, говорять між собою й очікують Месії. Небавом надходять козаки з України, шукаючи кращої долі, бо тяжке горе навістило рідну немію. Опісля приходить галицький жид—Мошко, але він не пристає з ними, бо йде далі шукати чи "нема де якої ліцетації." Пора вже пізна, й усі кладуться на спочинок. Раптом заблисло ясне світло й почувся ангольський спів. Божий ангол являється пастухам і звіщає їм, що в місті Вифлеємі народився Спаситель. Радіючи, вони в поспіхом туди пускаються.

В другій дії Ірод сидить на троні, а коло нього стоїть його міністер. Приходять до нього три царі, кажучи, що в зорях вичитали, ніби десь недалеко Єрусалиму народився великий цар. Мудрці відходять, а Ірод приказує своїому міністрові повирізувати всіх Вифлеємських хлопців, що не переступили другого року життя. Кров тих невинних дітей впала на злобного Ірода, й за кару сатана вилазить й задушує його.

В третій дії пастухи й козаки ще далі в дорові до Вифлеєму. Стрічаються з трьома мудрцями, й разом усі поспішають за блеском зорі, щоб поклонитися новонародженому Цареві.

Представлення закінчується тим, що бачимо всіх перед вертепом, де лежить Боже Дитя, а коло Нього стоять навколішки Його Мати й св. Йосиф. Всі віддають поклін Божому Синові, співаючи й поспічуючи йому себе самих і ввесь український нарід.

▲

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА БЕРЕЗЕНЬ, 1949

Старий Стиль:

6. Нед. Сиропустна: Гл. 4, Єв. утр. 4. Сл. Б.: Троп. воскр. Сл. Ін. Конд. нед. Сироп. Ап. 112, Єв. Мат. 17.

7. Понеділок: Початок Великого Посту.

..13. 1. Нед. Вел. Посту: Гл. 5, Єв. утр. 5. Сл. Б. Вас. Вел.: Троп. воскр. Обр., Сл. Ін.: Конд. Тріод. Ап. 329. Єв. Ів. 5.

20. 2. Нед. Вел. Посту: Гл. 6.. Єв Утр. 6. Сл. Б. Вас. Вел.: Троп. воскр. Сл.: Конд. Тріод. Ін. Богород. Ап. 304, Єв. Мар. 7.

27. Нед. 3 Вел. Посту, Хрестопоклінна: Гл. 7, Єв. утр. 7. Сл. Б. Вас. Вел.: Троп. воскр. і Креста, Сл. Ін. Конд. Креста. Місто Святий Боже береться Кресту Твоєму. Прок. і Прич. Креста. Ап. 311, Єв. Мар. 37. Ризи фіолетні.

Новий Стиль—

6. Нед. 1. Вел. Посту: Гл. 1. Єв. утр. воскр. 9. Сл. Б. Вас. Вел.: Тр. воскр. і Образа. Сл. Ін. Конд. Тріоди. Прок. Тр. Ап. 329, Єв. Ів. 5.

13. Неділя 2 Вел. Посту: Гл. 2. Єв. утр. воскр. 10. На Сл. Б. Вас. Вел.: Тр. воскр. Сл. Конд. Тріоди. Ін. Йоаким і Анна. Ап. 304, Єв. Марка 7.

20. Неділя 3 Посту. Хрестопоклінна: Гл. 3. Єв. утр. воскр. 11. Ризи фіолетні. Винесення Ч. Хреста. Сл. Б. Вас. Вел.: Троп. воскр. і Хреста, Сл. Ін. Конд. Хреста. Замість Трисвятого: "Кресту твоєму." Проче Хреста. Ап. 311, Єв. Марка 37.

25. Пятниця, Благовіщення Пр. Діви: Сл. Б. з Веч.: На Госп. возв. Тр. 5, Празн. 3, Арх. Гавр. 3, Сл. Ін. Празн. Вход. з еванг. Чтенія Тр. 2 зо своїми Прокім; Празн. 2. По Єкт. малій Возглас Трисвятого і дальше Літ. Золот. Ап. 306, Єв. Луки 3. Задостойник Празн.

27. Неділя 4 Вел. Посту: Гл. 4. Єв. утр. воскр. 1. На Сл. Б. Вас. Вел.: Троп. воскр. Сл. Конд. Тр. Ін. Богор. воскр. Ап. 314, Єв. Мар. 40.

30. Середа: Вечером Поклони (Утреня в вел. Каноном).

ВІДНОВІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ!

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті, коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено, напр. 10 48,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1948, 11 48: листопад, 1948.

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Хотяй 25-літній ювилей друкарні Голосу Спасителя скінчився в грудні 1948 року, однак неможливо нам було зібрати належну суму грошей, щоб купити нам так конечну друкарську машину. Однак, ми маємо сильну надію що Господь Бог допоможе, а добрі наші прихильники й Передплатники таки будуть присилати свої щирі жертви і незадовго таки купимо цю пресу! Подаємо дальшу лісту жертводавців:

Овсяник П., Шіго	2.00
Марія Дудар, Елмайра .	5.00
пані Д. Турко, Алонза ..	1.00
Йосифіна Тиріян, Ню Й.	5.00
Антріячук, Валдрон	3.00
Петро Цар, Буфало ...	1.00
А. Чумбер, Лейдівуд ...	1.00
Верезюк О., Н. Кестла ..	2.00
Прокоп Сенків, Мелеб..	.50
Карлаш І., Роркетон ...	.50
В. Качковський, Упсала.	2.00
Н. Н., Мирнам	5.00
пані Ф. Шутяк, Вайлдвуд	1.00
Байрак Анна, Грац	.50
Фред Дуляк, Гаяс	1.00
П. Каспрок, Ньюварк ...	2.00
Вишинський В., Виндзор	1.00
П. Скрінський, Роза	1.00
Анна Кац, Мензі	1.00
К. Луцька, Клівіленд ...	5.00
Шпитко А., Киченер ...	5.00
п. І. Музика, Судерленд	2.00
Д. Дзурман, Торонто...	2.50
пані Н. Примак, Келігер	2.00
М. Швець, Тайні	1.00
п. А Кроченський, Лерос	2.00
Н. Паславський, Гліден.	2.00
М. Баранюк, М. Ровд..	1.00
пані Д. Григорціів, С.П.	2.00
Марія Татарин, Вроксгон	2.50

О. Склар, Брендон	1.00
М. Митофір, Лерос	.50
С. Майковський, Дніпер	5.00
П. Цар, Буфало	1.00
І. Банира, Торонто	1.00
П. Раїна, Тафнел	2.00
Баляк А., Грендвю	2.00
Еваськів Н., Ровзтавн...	1.00
Козак пані М.	.50
Ф. Кілімнік, Коністон ..	1.50
пані Кудлік, Па.	.50
пані А. Федушка, Сев...	1.25
О. Пяста, Мелфорт	1.00
С. Братковська, Айтуна	1.00
М. Шуліга, Вердун	3.50
В. Г. Пристай, Прісвил.	2.00
Ів. Мартинюк, Кардейл..	1.50
п-і І. Самодель, Ансонія	5.00
М. Брухівський, Ансонія	1.00
В. Гуцуляк, Росбурн....	1.00
Н. Бойко, Минияполіс .	1.75
Ф. Микола, Валесбург .	2.00
пані Романко, Скрентон.	1.50
К. Миколіо, Вайда	2.00
пані М. Валків, Сматс ..	2.00
М. Угрин, Райн	2.00
пані Н. Приймак, Келігер	2.00
пані Е. Сашко, Дукесне .	2.25
Гнатюк С., Лінтла	2.00
Гузяк Н., Просперіті ..	1.00
пані С. Ціцюра, Дж. Сіті	1.00
Марія Левицька, Н. Едм.	1.00
І. Мельник, Попларфідд.	.75
Ан. Мельник, Поплар....	1.00
Дора Мельник, Поплар..	1.00
Я. Духенс, Гілтон	10.00
С. Дугало, Вест Бенд ..	1.00
Юлія Головатий, Буфало	1.00
І. Журбик, Босежур ...	1.00
П. Бабяк, Вест Бенд ...	5.00
Дан Казмір, С. Пайн ..	1.00
пані Корняк, Сиракюс .	3.00
А. Петрик, Йонгставн .	3.25
Гр. Позен, Англер	4.10
Марія Піпа, Варрен	1.25
І. Білинський, Коперсб..	5.00
Байзар, Вілкі	3.00
Гіль В., Дж. Сіті	1.50
Гашабка пані, Сифтон..	2.00
Гордічук В., Арран	1.00
Смук А., Годжвил	1.00
Вавринович П., Ван	1.00

Нехай Всевишній заплатить в сотеро всім ласкавим жертводавцям за надіслані жертви. Хто слідуючий піде за приміром цих щирих наших приятелів, і пришле свою жертву на друкарську машину?

■

ПРЕС ФОНД:

Найсердечніша подяка всім щирим жертводавцям, які надіслали прес фонд на Голос Спасителя. Ось ліста в такім порядку, в якому приходили:

Попадюк, Рарітон	1.25
Король А., Торонто	1.00
Похорон Боднарчука ...	2.00
Песрик А., Тандер Крік .	.25
Турчиняк Марія, Ф. Віл.	1.00
пані С. Демчук	1.00
Гр. Купелюк	1.00
Бойсун Дм., Монтреал..	1.00
Анна Бродяк, Детройт..	2.00
Марія Ріпка, Торонто ..	1.50
Тим Вас., Рим	1.00
Тим Вас., Рим	1.00
Мальований Вас., Стар..	1.00
Антон Жукевич	1.00
Яків Дрозда	1.00
З похорону бл. п. С. Барана, Гріндрод	2.00
Музь Іван, Тиминс	.50
К. Рудик, Арнес	1.00
Іван Різняк, Елмвуд	1.00
Г. Федун, Терис Бей ...	1.10
О. Воробець, Чергил ..	.50
В. Кучма, Елдорена	1.00
Федишин пані Г., Роч..	1.25
Чізій А., Торонто	.50

■

РІЗДВЯНИЙ ДАР ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

Нехай Господь Бог заплатить стократно всім щирим Передплатникам та Приятелям які так щиро присилали і далі

присилають Різдвяний Дар на ціль розбудови видавництва Голосу Спасителя. Тут подаємо лісту жертводавців:

Осьмак Іван, Ледук	1.00
Ваврик Нестор, Біті	1.00
Вівчарик Б., Гренд Вю ..	1.00
Гашковський І., Армстр.	1.00
Савків С., Салтковтс ...	1.00
Пані Н. Турко, Алонза ..	1.00
Р. Брускал, Посгаро ...	1.50
Ендрю П., Сейр	1.00
Литвин Г., Йонґставн ..	1.00
Ріпка Анна, Ел. Гайтс..	2.00
Караїм Ф., Ешвил	1.00
Равлик Д. Н., Блейн	1.00
Ломака Т., Детройт	2.00
Вонс П, Ст. Пол	1.00
Олійник Ольга, С. Кет.	1.00
Марія Ухач, Айтуна ...	1.00
Кат. Шастко, Рунімід ..	1.00
Зварич М., Вернон	1.00
Захарко Мих., Едмонтон	1.00
Яків Барилюк	1.00
І. Улан, Клівеленд	1.00
П. Федорів, Торонто ...	1.00
П. Юркевич, Брендон ..	1.00
пані А. Ковбель, Форест	1.00
А. Пашкевич, Майкел...	1.00
М. Марцинюк, Едмонтон	1.00
А. С. Пугач, Гленела ...	1.00
С. Сіянчук, С. Лейк	1.00
Г. Гаврилюк, Квіл Лейк.	1.00
Т. Ойстрик, Гемптон ...	3.00
Вік. Топольник, Шол Л.	1.00
Бородай А., Монтреал ..	2.00
Пані А. Явний, Готгил ..	1.00
Семенюк М., Кіркленд Л.	1.00
С. Лукаш, Йорктон	1.00
Малайний Н., Врокстон .	1.00
Ф. Марч, Ендербі	1.00
М. Ватович, Торонто ..	2.00
Марія Петріна, Судбурі.	1.00
М. Татарин, Судбурі ...	1.00
І. Кузьмінський, Торонто	1.00
пані М. Сеньо, Торонто.	1.00
пані Маркевич, Торонто	1.00
В. Андрейчук, Валдрон..	2.00
А. Завацький, Винипеґ..	.25
Жін. Т-во, Винипеґ	1.00
пані Кобялка, Йонкерс .	1.00
Заяаць о., Едфінстовн..	1.00
пані Бадирка, Зл. Д. ...	1.00
П. Цар, Буфало	.50
Пешко Г, Інвермей	1.00
Нагурний В., Скрентон .	1.00
пані І. Гнесько, Монтреал	.50
І. Добровольський, Н.И.	2.00
М. Подлужевич, Торонто	1.00
Н. Деренівський, Райн..	1.00
Марущак А., Пр. Рівир..	1.50
Ригалюк М., Етелберт ..	1.00
І. Бобик, Врокстон	1.00
Яций Марія, Едмонтон .	1.00
Гаврилюк В., Кридор ...	1.00
пані К. Кучер, Фінлейтер	1.00
Романюк В., Дервент ..	1.00
А. Винник, Вилингдон...	2.00
В. Л. Піндус, Шіго	2.00
М. Крайник, Вайта	2.00
Т. Олійник, Монтреал...	1.00
пані Н. Лапілак, Нюарк.	2.00
панна А. Гамуляк, Конн.	1.00
П. Шевчук, Винипеґ ...	1.00
Кат. Шура, Алонза	1.00
пані К. Дибка, Винипеґ.	2.00
о. І. Іліїв, Ф. Віліям ..	3.00
Г. Ойстрик, Гемптон ...	1.50
А. Сеньків, Казвей	2.00
І. Горчак, Нора, ...	1.00
Г. Ганас, Торсбі	1.50
пані Л. Стрільчук, Р.Г...	2.00
Н. Андріїв, Чіпмен	2.00
А. Запотоцька, Бінґг....	1.00
Н.Н., Мирнем	1.00
К. Стефанишин, Кичинер	1.00
А. Латин, Кичинер	1.00
В. і М. Данків, Фостон.	1.00
В. Михалишин, Етелберт	1.35
Ф. Козік, Мейфир.....	1.29
Д. Глют, Верегін	1.00
пані І. Маслюк, Терейн .	.50
пані А. Журик, П. Артур	1.00
М. Роза, Р. Гил	1.00
Марія Харабарук, Монтр.	2.00
Анна Пира, Мейфир....	1.00
І. Мариник, Леонард ...	1.00
Ф. Ковальчук, Рама	1.00
А. Огірнюк, Горліц ...	1.00
С. Кондра, Прудгом ...	2.00
І. Покойовий, Прудгом.	1.00
І. Качмар, Монтмартр ..	.50
Н. Філевич, Гайт	1.00

Н. Симйонов, Белфілд..	1.00
М. Пласканос, МкАдо ..	5.00
П. Каспрак, Нюарк	1.00
Пирч М., Пайн Ридж ..	.50
Ґенга Текля, Шікаго....	2.00
Слободзян П., Буфало..	1.00
Скольник Г., Ватерфорд	.50
Рудар Г., Ансонія	3.00
М. Груза, Винипеґ	1.00
Кат. Брезден, Н. Дак..	1.00
А. Ватскоф, Веленд ...	2.00
І. Волошин, Курокі	1.00
М. Гаврилюк, П. ляПрері	1.00
Б. Козовий, Райлі	1.00
пані А. Сорока, Гронлід	1.00
о. В. Закревський, Анґ..	1.00
пані В. Дембрович, Манч	1.00
пані І. Демчук, Миш...	2.00
пані М. Самотілка, Вин.	1.00
о. П. Петруш, Огайо...	1.00
К. Романюк, Ошава	1.75
пані Н. Ідзінська, Есе ..	1.00
П. Марцинюк, Кридор .	2.00
Й. Білик, Мондер.....	1.00
М. Голота, Гефорд	.50
Г. Лозовський, Редвей..	2.00
Б. Постій, Ростерн	1.00
пані Е Стахів, Мондер..	.50
М. Козицький, Кіндерслі	.50
Г. Горча, Йорктон	1.00
С. Пристанський, Росенд.	1.00
А. Леско, Судбурі	1.00
А. Янчицький, Вісла ...	1.50
пані Ольга Ніч, Ш. Лейк	.50
Конс. Струтґар, Гв. М...	1.00
Анна Кац, Мензі	1.00
о. Григорійчук, С. Лейк	1.00
Г. Ярема, Голден	1.00
пані А. Ворона, Еден...	2.00
Марія Дяченко, Ватерф.	.50
С. Голобовський, Бон...	.50
М. Киба, Палмертон ...	2.00
І. Федина, Брюс	1.00
І. Гаврика, Рим	1.00
А. Король, Торонто	1.00
Марія Михалишин, Діт..	1.00
пані Е. Мельник, Кемпб.	1.00
пані Д. Цьопик, Буфало	1.00
пані І. Чаменко, Сеймор	3.00
Юстина Греш, Шамокін.	.25
пані А. Дуціх, Локпорт.	1.00
пані І. Музика, Садерл..	1.25
Швець М., Тайні	1.00
пані М. Гринків, Бур ..	1.00
Й. Сутарчук, Вакав ...	1.00
пані А. Новак, Келігер..	.50
Т. Хамулка, Голден	2.00
А. Данилчук, Дана	1.00
С. Сенюк, Бруксбі	1.00
С. Щурко, Нора	5.00
Г. Баляш, Спеден	1.00
М. Зиляр, Мондер	1.00
панна К. Квас, Саскатун	.50
пані М. Зенюк, Р. Гил..	1.00
С. Дорош, Айтуна	1.00
М. Маловська, Ешвил ..	1.00
Марія Дудар, Елмайра..	1.00
К. Мельник, Винипеґ ..	1.00
М. Хрущ, Брентфорд ...	.50
М. Кравець, Силван	.50
Н. Матрофіл, Стемфорд	2.00
Ф. і М. Галянські, Гемт.	2.00
Олеський А., Кестлгар .	.50
о. Й. Кормило, Босежур	1.00
В. Гранковський, Рочест.	5.00
Г. Прихітка, Гримсбі...	.50
Й. Дзямба, Коговс	1.00
С. Олеш, Філядельфія..	1.00
пані А. Бандола, Янов..	1.00
пані П. Глух, Росбурн ..	1.00
пані П. Хомин, Судбурі.	1.00
Л. Николюк, Кіркнес ..	.50
І. Боярський, Торонто..	2.00
Киба А., Дніпер	1.00
пані І. Крокош, Ф. Ривер	1.00
Н. Чурко, Плейнвю	2.00
Шекула Анна, Ебенізер..	1.50
В. Вівчар, Винипеґ	2.00
Анна Штибель, Винипеґ	2.00
К. Д. Лукій, Норквей ..	1.00
пані А Стрільчук, Беніто	1.00
М. Репетовський, Детр..	1.00
М. Морич, Ешвил	1.00
Р. О'Лір, Елізабет	2.00
Г. Руйман, Бюкенен	1.00
пані Л. Клімонська, Гр.	1.00
М. Назар, Брендон	1.00
І. Гузар, Джерсі Сіті ..	1.00
Г. Мерко, Венла, ...	1.00
Филип Тобінський, Етел.	1.00
І. Попик, Вест Бенд	1.00
Лозінська пані А Р Нора	.50
П. Кроговський, Нора...	1.50
пані І. Кукуруза, Бронкс	1.00

Севедницький І. Оліфант	2.50	Василка М. К., Віста ...	1.00
А. Нагольський, Ковте .	.50	М. Фаріон, Калгарі	1.00
Г. Мелесько, Радвер	1.50	Галамада А., Детройт ..	3.00
пані М. Йонковид, Шам.	1.00	П. Войчишин, Ольга ..	.50
Г. Стахів, Мозарт	3.00	пані І. Дашко, Торонто.	2.00
Д. Чіз, Дейзленд	.50	Марія Чорномаз, Па. ..	1.00
Чорний Василь, Прісвил	1.50	Марія Недільна, В. Бар.	1.00
Гурчик Г., Гемилтон....	2.00	Пророчок Ева, Вунсакет	2.00
Бараник пані, Олифант.	2.00	І. О. Зазуля, Пено	1.00
І. Квасний, Вайда	2.00	Софія Ричкун, Н. Дак. .	1.00
К. Гречаник, Н. Гейвин	3.00	панна М. Піх, Прісвил ..	1.00
пані П. Тирон, Рочестер	1.00	І. Мадараш, Мічелвю ..	.50
І. Батюк, Курокі	1.00	пані М. Кущак, Веленд.	2.00
М. Сеньо, Филядельфія.	1.00	Марія Лопічук, С. Пайн	1.00
Малайна пані А. Торонто	1.00	М. Замацька, Торонто..	1.00
В. Кріль, Стевестон ...	1.00	пані М. Гилва, Ансонія	1.00
І. Сопівник, Каліенто...	1.00	пані М. Мартинюк, Врок.	1.00
Н. Рольський, Вайта ...	1.00	В. Проць, Бівердейл....	1.00
Гарбоньо К., П. Гров ..	1.00	Г. Крочак, Лерос	1.00
пані П. Зозанська, Р. В.	1.00	І. Баранецький, Кадворт.	1.00
пані М. Андрусик, Сенків	.50	І. Запоточний, С. Кетер.	1.00
Задворний М., Альвена.	1.00	Н. Рудий, Веленд	1.00
Бобик М., Терівил	1.00	Гудзик М., Елмайра	1.00
С. Ходяк, Рочестер	1.00	Й. Слобода, Алта.	1.00
п-і Л. Янушевська, Віш..	2.00	В. Зварич, Нора	1.00
В. Щербань, Саскатун..	1.00	П. Журбик, Елфінстон ..	1.00
пані А. Труба, Торонто .	.50	П. Шкірпан, Сейр	1.00
пані А. Макічук, Беніто .	1.00	А. Гулка, Ніпавин	1.00
А. Богачевський, Ленінген	2.00	М. Звірський, Джедбург	1.00
І. Войчешко, Айтуна ..	.50	А. Лапка, Рассел	1.00
пані І. Пінковська, Едм.	1.00	Й. Яблонський, Альвена	1.00
Г. Козівка, Ф. Лейк ...,	.50	С. Огризло, Фенвуд	.50
Марія Ліска, Огайо	2.00	Текля Ковальчук, Мекд.	1.00
Щур Анна, Дукесне ..	1.00	Ф. Чорномаз, Торонто ..	1.00
пані Н. Коваль, Алта. К	1.00	Л. Мізуб, Куксвил	1.00
Баляк А., Грендвю	1.00	Т. Шайлок, Н. Алексан.	1.00
Завада Н, Сторновей ..	1.00	М. Корей, Аборн	1.00
А. Каласький, Кемроз ..	1.00	М. Марців, Палмертон..	2.00
о. І. Каліський, Вінніп..	1.00	пані С. Лесньовський, Д.	1.00
А. Качук, Стрий	.75	пані С. Данчук, Ф. Вил.	1.00
пані А. Куклік	1.00	В. Б. Пенск, Вайкавнт..	1.00
Марія Білік, Шикаго ...	2.00	Олексевич П., Г. Бей ..	1.00
О. Пяста, Мелфорт	.25	С. Боніфас Сан.	1.50
пані В. Авік, Філядель...	1.00	Цимбалюк, Детройт	1.00
М. Черний, Гемтремк ...	1.00	п-і М. Смук, Глестонбурі	1.50
Марія Турчиняк, Ф. Вил.	1.00	Мединський І., Вунсакет	1.00
М. Палагіцька, Ричард ..	1.00	В. Зарінчук, Монтреал .	1.00
Г. Купилюк	1.00	М Данилюк, Попларфілд	1.00
К. Блакита, Буфало	1.00	Чуй пані П., Бруксбі ..	1.00
А. Барилюк, Нован	1.00	А. Лучка, Легал	1.00
І. Мартинюк, Кардейл ..	1.50	М. І. Миськo, Сторновей	1.00
А. Плавюк, Винипег ...	1.00	Юстин Римар, Клівіленд	3.25

Т. Цюпик, Данбурі	1.00	Осадчук пані І., Виндзор	1.00
Анна Вігерак, Гудів	2.00	пані С. Бараник, Оліфант	.50
пані М. Волків, Сматс ..	1.00	Стахович А., Город ...,	1.00
Вар. Бойко, Норвак ...	1.00	пані І. Михалишин, Овк.	1.00
Анна Библів, С. Боніфас	.50	пані Е. Керчер, Сейр ...	1.00
Р. Гипка, Норквей	1.00	І. Кушнеренко, Айтуна .	1.00
Н. Бий, Гернзей	1.50	П. Сторожук, Локпорт..	1.00
Й. Тріска, Мондер	1.25	Фл. Бодон, Ансонія	1.00
Ф. А. Кмет, Торонто ...	2.00	І. Журбик, Босежур ...	1.00
Ніколос, Окон	1.00	М. Журевінський, Трож.	1.00
Марія Лев, Клівіленд ..	1.00	А. Зворівська, Ансонія .	2.00
І. Боровець, Г. Бей	1.00	Ф. Квятковський, Р. Дір.	1.00
І. Свергун, Врокстон ...	1.00	Ф. Собків, Калдер	1.50
І. Цьопик, Плейнвю	1.00	К. Скочинський, Ф. Віл.	2.00
Васечко С., Астабела ..	2.00	І. Гузів, Сильван	1.00
Гузяк Н., Просперіті ...	1.00	М. Кушнірук, Монтреал	.50
пані М. Кохноцька, Ман.	2.00	Г. Хоронжий, Янов	5.00
пані Г. Шудлік, Сейр ..	2.00	Коновальчук Тассі пані.	8.50
панна І. Руденська, Стем.	2.00	Градовий А., Інвуд	1.00
Р. Калинюк, Винипег ..	.50		
М. Яремко, Дервент	2.00		
пані І. Барковська, М. К.	1.00		
пані Д. Дідур, Гарленд.	1.00		
Г. Позен, Англер	1.00		
пані Ціцюра, Дж. Сіті..	.25		
Віра Фик, Киченер	1.00		
Марія Костека, Бронкс .	2.00		
М. Сосницький, Милвакі	1.00		
Марія Друшка, Па.	1.00		
Марія Шклянка, Глендон	1.75		
П. Давидович, Мейфир .	1.00		
Н. Васюк, Вайта	1.00		
Й. Борис, Торгилд	1.00		
П. Е. Кулій, Мондер ...	1.00		
І. Улан, Клівіленд	1.00		
С. Бий, Бурр	1.00		
В. Луцик, Оролов	1.00		
М. Мужиловський, Г. Кл.	1.00		
А. Климко, Ф. Френсис.	2.00		
В. Слота, Торонто	1.00		
Н. Дідичук, Роркетон ..	2.00		
Сестри Служ., Стемфорд	2.00		
Чухара С., Торонто	1.00		
пані І. Палій, Д. Сіті .	1.50		
Евр. Вавриченко, Алтікен	1.00		
В. Рак, Вонда	2.00		
пані К. Сека, Йонгставн	1.00		
М. Івашко, Бостон	1.00		
Г. Сенишин, Клемвиліям	1.00		
А. Гамрасий, Джедбург.	1.00		
Яків Дучина, Гілтон ...	1.00		
Н. Н., Гемтремк	1.00		

Щераз складаємо найщирішу подяку всім жертводавцям за ласкаві і щирі жертви. Нехай Всевишній заплатить стократно! Хто слідуючий ще піде приміром вищеподаних наших приятелів?

ОКНО, Ман.—Поминальна С. Божа: В нас в Окно відбулась поминальна Сл. Божа, котру відправив о. парох Гр. С. Олійник з Комарно за пом. родичів пп. Николи і Юлії Юркевич, а по обіді і молитві в пп. Юркевичів на заклик о. пароха присутні зложили $12.82 на піддержку наших укр. катол. видавництв і Товариств. Отже розділено по 4.00 на Укр. Вісти, Гол. Спасителя і Міс. Т-во св. Йосафата.—Ник. Юркевич.

■

...З нагоди 25-літноло ювилею Голосу Спасителя желаю Вам Божого благословення та найкращого успіху... З нагоди ювилею посилаю маленький дар 2.00 на друкарську машину.—Анна Горбоніс, Прері Гров

■

Знимка представляє посвячення медаликів на приняттю кандидаток до Марійської Дружини, в Йорктоні.

Дня 12. грудня, 1948, вечером, відбулося в Йорктоні величаве й радісне торжество, а саме, приняття кандидаток в членство Марійської Дружини. Церква була гарно освітлена, прибрана й переповнена вірними. Багато людей, передовсім родичів кандидаток, приїхало здалека, щоб бачити торжество. Біля сотні дітей Марії, повбираних в блакитні мантії, служило до обряду приняття. Сорок і сім дівчат, студенток Академії Пресвятого Серця Христового, вступили в члени Дітей Марії, складаючи на руки о. Провідника, В. Корби ЧНІ., торжественну заяву вірної служби Марії. Цей вручив усім новоприйнятим відзнаку—посвячений медалик Пресвятої Богородиці і на закінчення, в своїй конференції, підчеркнув, як пожиточним і спасенним є людині посвятитись Богові на службу від зарання свойого життя, а як нерозсудним і небезпечним є переводити свою молодість легкодушно й грішно, відкладаючи службу Богові аж на старість.

Решту вечора перевела Марійська дружина на висвітленню католицької фільми, в авдиторії Академії та закінчила бенкетом на честь новоприйнятих членкинь.

Марійська Дружина при церкві Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні, числить тепер 419 членкинь і сього року святкує 25 літний ювилей свойого існування.

З тої нагоди, Заряд Марійської Дружини звертається отсим до всіх членкинь, що були приняті в Йорктоні, від початку, аж до 1937 року, щоб були такі добрі й подали свою теперішну адресу побуту, в цілях торжественного відсвяткування ювилею, в місяці маю, цього року.

Адреса:

Sodality of Our Lady,
% Sacred Heart Academy,
Yorkton, Sask.

СКИТАЛЬЦІ просять виїзду на працю в Канаді:

...Я здоровий з родиною 4 особі сиджу вже 4 роки на скитальщині в Німеччині, пошукую праці а то: в сільському господарстві, або які б то не було українській фірмі; можу з родиною працювати, тільки прошу всіх українців Канади котрі вірять в Бога, та відчувають тяжкі обставини скитальщини, котрі змушені були оставити свою рідню Україну ц причини переслідування большевиками Христової віри та Церкви. Тому дуже прошу хто потребує робочої сили, то прошу стягнути мене з родиною, рівнож вислати для мене і моеї рідні на мою адресу: 1. афідавіт; 2) запотребования на працю; 3. на мешкання.

Подаю імя і назвиська, та дати уродження:

1. Федорак Дмитро, уродж. 3. 10. 1909, син Івана і Анастазія Марцінко, ч. Д. П. 690001. Фах: рільник, столяр, шлюсар, зуляр, різьбар.

2 Федорак Катерина, уродж. 12. 9. 1910, жена Дмитра, дочка Гаврила Федорака і Марії Михайлишин, ч. Д. П. 690002, фах рільничка, кравчина, вишиванка та солстеця.

3. Федорак Роман, уродж. 29. 10, 1933, син Дмитра і Катерини Федорак, ч. Д. П. 689730, ученик.

Федорак Анастазія, уродж. 13. 11, 1887, мати, вдова по Івані, дочка Олекси Марцінко і Зофії Турик, ч. Д. П. 689729. фах: рільничка, вишивальниця.

Всі українці, обряду грекокатолицького, уродж. та замешкані до 1944 в громаді Клубівці, Товмацького повіту, Станиславівського (Галичина). — Державна принал.: польська.

Теперішня адреса:
Fedorak Dmytro,
(13b) Mittenwald,
Jager-Kesserne, Bl. A|1 158a.
Ukrainianlager PCIRO Team 6.
Germane-Bayrin, USA Zone.

...Дуже Вам дякую за дорогоцінний Ваш часопис, котрий я одержав від Вас. Дай Боже, щоб Голос Спасителя все краще параліжував діяволь ську роботу большевицько-сталінських посіпак безпощадних ворогів Христа, щоб він все дальше досягав українських скитальців, розсіяних по цілому світі, переслідуваних большевиками за Христову віру. Щоб Голос Спасителя все успішніше розширював Христове Царство в українському народі, та щоб прийшов той час, коли український нарід вирвався з большевицької неволі, і щоб Україна стала вільною, та щоб засяяв Голос Спасителя над Україною і міг огорнути увесь український нарід, рівнож буде одинокою тривкою запорукою духового, та дочасного його добробуту!

Федорак Дмитро,
скиталець

...Бажаю всім Отцям, які працюють в редакції Голосу Спасителя кріпкого здоровля —витревалости та Божого благословення в Вашій щирій та корисній праці.—А. Марущак.

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

Поважаний Пане Максиме, відповідаю на ваше питання, чи можна покидати наш греко-католицький обряд і переходити на латинський?

Пане Максиме, Католицька Церква забороняє строго колинебудь змінять обряд та переходити на другий. Треба спеціяльного позволення з Риму, щоб могти перейти з одного обряду на другий. Папа рідко дає подібне позволення й то з дуже важних причин!

Хто без позволення римської Конґреґації покидає свій обряд і переходить на інший, той переступає церковний закон. Хто ж переступає церковний закон, той грішить.

Папа хоче, щоб кожен чоловік чи жінка проживали в тому обряді, в якому за Божим зарядженням вони народилися! Така Божа воля.

Ніхто не сміє боронити зради свого обряду та Церкви фальшивою засадою: **Америка чи Канада це фрі контрі.** Навіть ув Америці та в Канаді ми маємо слухати Церкви та її наставників. Хто не слухає наставників, той не слухає Христа, що виразно заявив: **Хто слухає Вас, Мене слухає. Хто ж погорджує Вами, погорджує Мною.** (Лк. 10, 15).

Отож це гріх змінять обряд і переходити на латинський, покидаючи рідну, українську Церкву!

Нажаль бувають смутні випадки, що українські хлопці та дівчата переходять на латинський обряд! Вони стидаються бути українцями католиками!— Це бідні люди! — Ми повинні бути горді, що ми українці католики! Україна довгими століттями була заборолом Европи проти натиску диких, азійських орд, що були б залляли Европу, знищили християнську цивілізацію, як це зробили в Азії та в Африці, де колись процвітала Христова віра, а де тепер панує музуманство, якщо б українські полки не були спинили їх у шаленному розгоні на підбій Европи...

Сьогодні одна Україна ставить збройний опір диким, комуністичним сатрапам Кремля! Українська греко-католицька Церква дала й по сьогоднішній день дає Христові тисячі мучеників за святу віру!

Де такий нарід, щоб так захищав Европу перед загарбницькою Азією, де другий нарід у світі, що б у сьогоднішніх часах безбожництва давав Церкві стільки мучеників як український нарід?

Пане Максиме, розповідайте про це своїм дітям, щоб вони зрозуміли, хто вони такі, пізнали та полюбили свій нарід і Церкву, от й не захочиться їм покидати чудового, українського обряду.

...Посилаю Вам 3.00 на друкарську машину. Я вислав 2.00 передше, отже разом 5.00. Отже якби кождий передплатник прислав по 5.00, то певно машина вже булаби виплачена... —І. Бурикок, Вакав.

■

...Посилаю 5.00 на закупно машини, що так щиро бажаєте її мати. Нехай Бог помагає і благословить Вас і Вашу працю на далі працюцвати.— Кат. Брездень, Вилтон.

Голос Спасителя Р.21, ч.3. Березень 1949

Що Христос Терпів За Нас?

Др. Ів. Чинченко

ПОЧАВШИ від першого дня великого посту, все в церкві є застрашаючим виразом сердечної скарги нашої матері: Христос виходить на шлях терпінь. Повітря навколо Ісуса Христа ніби наелектризоване... Ненависть, заздрість, пиха жидівська оточують Ісуса, ніби чорна хмара, і одне слово Ісуса припиняє її, ніби блиск і звук спадаючого грому розгасить її. *Перше ніж Авраам стався, Я був.*" Слово те впливало теж сміливо, як невідперте тиснення, на яке противники могли знайти лише одну відповідь: камінувати, відвертий замах на життя Ісуса. "Похватали тоді каміння, щоб на Нього кидати."

Але поки Ісус вийде на шлях терпіння, ще об'явить Свою святість, велич і Божий маєстат. Яке є переконуюче слово Його про свою непорочність: "Хто з Вас вкаже на мені гріх." І які глибокого змісту ці слова Його. "Перш ніж Авраам стався, Я вже був." Той, хто так говорить, мусить бути Богом, бо лише Бог не знає ані сьогодні, ані вчора. Яку незміриму вагу мають слова Його Вічної всемогутности, коли врочисто запевняє: *"Направду кажу вам: "Як хто збереже слова Мої, смерти не оглядатиме повік!*

Виходить Ісус Христос на дорогу терпінь, але виходить невинним. Не за власні провини потонув в морі терпінь, але за наші гріхи. *"Господь положив на Нього гріхи всіх нас."* (Із. 53, 6). Добровільно взяв на себе тяжке ярмо незличимих гріхів. Сам Він то сама святість, а переняв на себе провини всього людства. *"Дійсно взяв на себе немочі наші і бо-*

лісті наші носив.... Поранений є за нашу несправедливість, страчення є за злості наші" (Іс.)

Приглянься більше, християнська душе, на хрест, і змір, і перерахуй і розваж величину і тягар смертельного гріху. Загляньно в погасаючі очі Спасителя і оплакуй грішні погляди свої. Приглянься на прикуті руки і заплач гірко, якщо твої руки гріх робили, якщо твої руки брали чуже, тобі неналежне, якщо твої руки скривдили батьків твоїх, чи братів, або ближнього твоєго... Споглянь на ноги, що прибиті і роздерті цвяхами, та заплач гірко, якщо твої до гріху провадили.

За нас, за гріхи наші терпів Христос: "А Він є *ублаганням за гріхи наші,"* пише св. Павло. Терпить за всіх нас, за жидів, за паган, приятелів і неприятелів, терпів за фарисеїв і садукеїв, за Пилата й Ірода, взяв на Себе всі гріхи від Адама аж до останнього злочинця.

Добрий Ісус за нас терпів, за кожного із нас зокрема, терпів і вмер на хресті. Терпів і вмер, бо хотів нас від вічної смерти визволити, бо хотів нас освятити і наслідниками Царства Божого зробити. Ніколи не міг чоловік сам себе відкупити. Для переблагання гніву Божого треба було жертви, жертви невинної, жертви чистої, яка в очах Божих мала б значно більшу вагу чим нескінчене море людської злості. Ісус Христос і є тим посередником між Богом та між людьми. Він Богочоловік стався жертвою не лише приніс Богові жертву, але й Сам Себе в жертву приніс.

Нам треба добре запамятати, що гріх мусить бути страшним злом, якщо загладження його і переблагання за нього, аж такої жертви вимагало. Слова: *"Хто грішить, розпинає Ісуса Христа знову"* падають на кожного, хто ображує велич маєстату Божого. На хрестах при дорозі вичитати можна слова: "Тяжкий хрест, який Я несу, але тяжчими є гріхи твої." Бо гріхи наші стали причиною терпінь Христа. ..."Через тебе чоловіче з боку Христа, текла кров."

Два побожні священики, бл. Гавриїл Пербоюр, і товариш його зустрілися в день Вел. Четверга. Вечір вже спливав на засипляючу землю. Зустрілися, щоб поділилися своїми почуттями. То був день, в який Ісус Христос вступав на шлях терпінь, в який Спаситель почав страхатися і смутитися і говорив: *"Прискорбна є душа моя аж до смерті!"* Бл. Гавриїл говорив: "Такою Оливною Горою є також душа людська. Як часто змушуємо Спасителя, щоб терпів. Діється то завжди, коли ми забуваємо свої обов'язки відносно Бога, падаємо в пропасть. Тоді Господь починає печалитися. Не про себе

печалиться Спаситель, але про нас, про душі наші. Бо бачить, на які небезпеки наражаємося ми.

Поки ми є вірними Йому і вдячними, Ісус Христос із вдоволенням перебуває в серцях наших, і відвертається від нас, коли ми стаємо байдужими. Якщо ми в такому стані перебуваємо довший час, тоді серце Його відчуває найбільший біль. Тоді смуток Його стає так великим, що знову Христос повторяє слова: *"Смутна душа моя аж до смерті."* Тоді знову ніби повторюється сцена на горі Оливній: *"І піт Його, як краплини крови, що збігали на землю."* А з Оливної гори недалеко і до Голгофти, до узгіря смерти. Хто не чуває над собою, той під тяжким гріхом умертвляє в своїй душі Спасителя.

Не грішити та добрими ділами та добровільним посвяченням за чужі гріхи надолужувати—ото наука гірської Господньої Муки. Стара, гарна легенда говорить: Коли Господь наш на Оливній горі муки терпів, одна капля пресвятої крови Його проникла в землю. Із освяченої тої землі молоде оливнове деревце тягнуло собі їжу. Потім, з того дерева зроблено хрест, а християни забрали той хрест до Франції, і повісили у французькому манастирі. І одного разу перед тим хрестом стало творитися багато чуд. Коли молився перед тим хрестом дуже побожний старенький монах, великі сльози потекли з очей святого образця (Розпяття), і почувся голос: "Скажи людям, щоб утерли сльози Мої, що пливуть з очей Моїх і братів Моїх. Їх сльози є Моїми слізьми, а якщо вже втирати не буде кому, тоді світ той загинути мусить."

Не знаємо, чи ця легенда буда дійсністю, але слова її ще й сьогодні мають велике значіння; світ згине, якщо ніхто втирати не буде Христових сліз, що пливуть з Його очей та нещасливих Його сестер і братів... то світ загине! Чим більше будемо співчувати чужій біді, чужому горю, чим більше будемо творити добрих діл за гріхи чужі і самі будемо їх уникати, чим більше будемо стягати ласки Божої, тим більше втиратимемо очі Спасителя. Кожним добрим вчинком і милосердям витягаємо терня з голови Спасителя і ніби Вероніковою хусткою втираємо закривавлене обличчя Спасителя і стаємо співучасниками Його мук, але й Його благословенства.

---

* Вистерігайся найменшої неправди. Нехай не вийде вона з уст твоїх, ні не знайдеться в твоїх учинках. Одна капля крови зачервонить повен збанок води, а мала брехня зогодить нераз дуже велику справу.

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ОБРЯДИ ТА ЦЕРЕМОНІЇ

ПЕРЕЙДІМ коротенько всі важніші церемонії Служби Божої та пригляньмося, що вони визначають, яку подію життя Спасителя пригадують?

Служба Божа не має пустих церемоній. Багатьом людям видаються обряди чмиось непотрібним —бо не розуміють їх, не знають, що вони значать. Для тих, що розуміють Службу Божу, кожна церемонія чи обряд це перлина, що прикрашує Безкровну Жертву Нового Завіту. Церемонії чи обради це духові рямці Новозавітньої, Безкровної Жертви. Церемонії висвітлюють велич Служби Божої, бо безнастанно нагадують людям життя Спасителя та важніші події чи діла туземного життя Богочоловіка.

ЦЕРЕМОНІЇ ПРОСКОМИДІЇ.—Проскомидія нагадує нам народження Спасителя у Вифлеємі.— Священик бере Агнця (квадратову частичку пшеничного хліба), робить над ним знак хреста та проколює правий бік Агнця, бо Христос це невинне Ягнятко, що містично має померти за наше спасіння в часі Служби Божої, а саме підчас освячення. В Старому Завіті Господь був приказав ізраїльтянам убивати пасхальне ягнятко на знак визволу з єгипетської неволі. Христос це небесне Ягня, що криваво пожертвувалося колись на Голгофті, щоб визволити людей із неволі Люципера, що всевладно панував на світі.

Крім цього Священик вливає до чаші вино та воду, що на освяченні перетворяться в Кров Спасителя. Вино означає Божу, вода людську природу.

Христос народився в Вифлеємі поза містом і молодий вік провів у Назареті в утритті. Оттому Священик відправляє Проскомидію поза головним престолом, звичайно на бічнім престолі так званім проскомидійнику або в захристії. Біля народженого Спасителя була Преч. Діва, Святий Йосип, Анголи, пастухи, царі. Над вертепом станула зоря. Царі принесли новонародженому Дитяткові свої дари.— Оттому Священик кладе Агнця на дискос, бо Преч. Діва поклала була своє Божеське Дитя в ясла.— Сповила його пеленками, Священик покриває святі Дари різними покровцями. Преч. Діва це найважніша особа при народженні Богочоловіка, тому Священик кладе більшу частичку по правій стороні Агнця, говорячи: *Праворуч Тебе станула Цариця в золоту шату зодягнена.*— Ліворуч же Агнця Священик ставляє менші частички на честь Святих.— Під Агнцем кладе частички, згадуючи живих і померлих, Святішого Вітця, Єпископів, Священиків і вірних.

Отак на дискосі буває чудове зображення та представлена ціла Церква зібрана біля Ісуса Христа: Тріюмфальна (Святі в небі), воююча Люди на землі) та страждальна (Душі в чистилищі), бо всі ми творимо одне містичне Христове Тіло.

Над вертепом, де народився Спаситель, станула зоря. Священик ставляє звізду над Святими Дарами, цебто над Агнцем. —Царі принесли дари: золото, кадило, миро. Священик обкаджує приготовані дари.

ЦЕРЕМОНІЇ ЛІТУРГІЇ ОГЛАШЕННИХ.—Скінчивши Проскомидію, Священик іде до головного престола, обкаджує його та зачинає Службу Божу словами: *Благословенно Царство...* Кадило представляє наші молитви, що мов кадильний дим мають підноситися до неба.

Літургія Оглашенних це відтворення головних подій із апостольського життя Спасителя, коли то Христос окружений дванадцятьма Апостолами проходив Палестину, голосячи людям свою Божественну Євангелію. Публичне ж життя Спасителя почалося Його хрещенням над Йорданом і закінчилося тріюмфальним вїздом до Єрусалиму в квітну неділю. Воно тривало три роки.

Ця частина Служби Божої зветься *Літургією Оглашенних,* цебто тих, що не були охрещені, а тільки приготовлялися до хрещення. Вони могли бути тільки на Літургії Оглашенних, що триває від *Благословенно Царство* аж до слів *Єлици оглашенній ізидите!*— Тоді вони виходили з церкви, бо не могли бути на освяченні та на Літургії Вірних.

Малий Вхід: Хор співає третій Антифон, а Священик бере Євангелію з престола й обходить престіл. Перед Священиком іде свічконосець зо свічкою в руці. Священик представляє Ісуса, що голосить світові свою науку, що міститься в Євангелії. — Обійшовши престіл, Священик подає людям цілувати Євангелію. Потім підносить Євангелію та голосно кличе: *Премудрость прости!*

Малий Вхід

Що означає Малий Вхід? — Початкові молитви та *Єдинородний Сине* пригадують нам укрите життя Спасителя в Назареті. Сам обхід довкола престола—це вихід Ісуса над ріку Йордан. *Святий Боже* пригадує нам хрещення Спасителя, коли то Пресвята Тройця зявилася над Йорданом, як Христос хрестився.

Благословення: *Воньмим! Мир всім!*—це благословення, що Священик, як Христовий представник уділяє народові, щоб міг гідно вислухати Службу Божу.

Прокімен—це коротенький стишок здебільша взятий з книг Старого Завіта. Це залишок із читань книг Старого Завіту, яких давно уживали на Службі Божій.

Апостол—це винятки із листів Апостолів, що в перших віках читав призначений аколіт, а єпископ сидів на троні. Оттому Священик, що заступає єпископа, сидить за престолом на горнім сідалищі.

По Апостолі Священик обкаджує престіл і вірних. Кадильний дим нагадує прерізні ласки, що Христос приніс на землю.

Євангелія—це наука Божественного Спасителя. Всі вірні хрестяться поки Священик зачне читати Євангелію, заявляючи, що вони готові виконати все, що Христос вимагає від них. Священик читає Євангелію звернений до людей, щоб могли зрозуміти Христовий Закон і жити по Його засадам і заповідям. Підчас читання Євангелії вірні стоять на знак пошани для Божого слова.

По Євангелії слідує *Проповідь, цебто* вияснення Христової науки. Цей звичай проповідати в церкві почався ще за апостольських часів, як свідчать Дії Апостолів. По відчитанні Закону старші Синагоги просили Павла та його товаришів промовляти: *Мужі браття, промовляйте, якщо маєте слово потіхи для народу!* (Дії: 13, 15).— Всі присутні на Службі Божій мусіли бути на проповіді.— На проповіді могли бути публичні грішники, каянники, оглашенні.— Як же ж Священик виголосив слова: *Єлиці оглашенні ізидите!*—так усі оглашенні та публичні грішники-каянники виходили з церкви, бо почувлаися негідні бути на освяченні.—

Церква дуже настає на проповідь по Євангелії ще й сьогодні.— От бельгійські єпископи видали розпорядження, яким заказали вірним виповняти свій недільний обовязок вислухання Служби Божої на тій Службі Божій, де Священик не вділяє людям катехитичної проповіді.

В перших віках християнства в Африці була клятва на всіх тих, що виходили з церкви підчас проповіді.

Слушно, бо звідкіля береться модерне зіпсуття, розводи, поганський дух двадцятого століття? З незнання засад святої віри! Як же ж можуть люди знати віру, якщо недільна проповідь зводиться до пятьох мінут, ба й то ще забагато для модерних спаганізованих християн! Як нещасна наша молодь може бути християнська, ходити до своїх церков, держатися скрупулятно свого греко-католицького обряду, в якому Бог сотворив її, коли вона не бачить і не знає, чому саме треба так поступати? *Як покличуть Ісуса, що в Нього не ввірували? А як ввірують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника?* (Рим. 10, 14).

.. ЩОБ Я ПРОЗРІВ!

"О, браття, колиб ми могли очами ангелів глядіти на того Бога, утаєного в тім кивоті, що дивиться на нас, колиб ми Його любили, вже ніколи не хотіли би з Ним розлучитися, а раді би у стіп Його на все остатися. Ми відчули би передсмак неба, все, що не є Богом, стало би нам не миле. Але брак нам віри. Ми нещасні сліпі—густа мряка залягла на очі. Одна віра могла би розігнати темряву. Так отже, мої браття, коли за хвилю триматиму в руках Господа Ісуса і коли Він буде благословити вас, кажіть Йому так, як сліпець з Єрихону: Господи, дай, щоб я прозрів! Певно вислухає вас, бо Він бажає тільки вашого щастя й добра. Його руки повні ласк; Він диивться, кому би їх роздати, а на жаль, ніхто не хоче їх. О, які нещасливі ми, що цього не розуміємо; колись зрозуміємо, але вже буде запізно." —св. Віяней, парох з Арс.

Св. Альфонс Ліґорій

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПРИ кінці сімнадцятого століття уродився в Італії один із найбільших Святих католицької Церкви, святий Альфонс Ліґурий. Надзвичайне дитя прийшло на світ 1696 року в літній віллі панства Ліґурих у Маріянеллі, недалеко Неаполю, чудового морського міста Італії. Батьки його, Дон Йосип Ліґурій і Анна Кавалярі походили зо старинної, шляхецької родини. Молода пара була дуже побожна та вела правдиво християнське життя.

Святий Альфонс Ліґорій

Йосип, батько св. Альфонса, був капітаном королівської ґалєри при неаполітанській фльоті. Анна була сестрою 3-ох ченців, з яких один став єпископом.

Страшне лихоліття навістило світ у тому часі... Безбожництво, ненависть до Церкви, державний деспотизм европейських володарів, погорда релігії, заїла пропаґанда проти чернечих Чинів і Згромаджень, янсеністична єресь проти частого Святого Причастя, бунт народів проти Христа характеризують нещасний період історії, в якому народився, проживав і трудився наш Святий Герой, Єпископ, основник Згромадження оо. Редемптористів, ревних синів Ісуса та Марії, Учитель вселенської Церкви.

На лихі часи потрібні люди надзвичайного характеру, волі,

серця, діяльности! Боже Провидіння не опустило своєї Церкви та вірних слуг... Зявилися великі мужі, між якими найбільше заблистів наш Святий, Альфонс Ліґорій...

Альфонс своїм невтомним життям на Божу славу вповні виправдав пророцтво св. Франциска Єронима. Св. Франциск Єроним, приятель родини Ліґорів, відвідав щасливу матір кілька днів по народженні первенця. Просвічений Божим Духом узяв немовля на руки та задивлений у майбутню його карієру пророчо заговорив: "Господь поблагословить оце дитятко довгим життям. Ваш первенець доживе 90 літ. Стане Єпископом і вчинить багато дечого на Божу славу!"

Побожні батьки дали своєму первородному улюбленцеві першорядне виховання. Суворий, холеричний, енерґійний Йосип увілляв у синка любов до карности та порядку. Ласкава, ніжна, побожна Анна лагіднила військове, батьківське виховання, плекаючи шляхетність, побожність і любов до Ісуса Христа та Преч. Діви в палкім серці Альфонса, присвічуючи йому власним прикладом. Сама навчала його катехизму, водила до церкви, відмовляла з ним вервицю на честь Пресв. Діви, відбувала побожні вправи, чувала, з якими товаришами приставав, впоювала любов до чесноти та ненависть до ґріха.

Св. Альфонс у своїй старости отак висловився про свою люблену матір: "Якщо в мені є щось добре, так усе завдячую своїй побожній матері! Вона зберегла мене від зла в мойому дитинстві. Мій батько здебільша пробував на морю, чому й не міг займатися вихованням дітей. Увесь тягар виховання спав на мою матір!"

Подібно, як Альфонса побожна мати намагалася виховати всіх восьмеро своїх діточок. Антоній став венедиктинським ченцем на Монте Касіно, Каєтан світським священиком, Люїза й Анна стали черницями. Магдалина померла в дитинстві. Інші проживали в світі, будуючи знайомих прикладним, християнським життям.

Життя Святого Альфонса було вистелене терням труднощів і невтомної праці для Божої слави та добра душ...

Родинне ж виховання вчинило Альфонса героєм обовязку та завело його на верхівя християнської досконалости, зробило з нього велитня духа та серця, якому небагато Святих можуть дорівняти!

Щоб вогник Божої любови в нашому серці завжди ясно горів і ніколи не погасав, стараймося щодня і то багато разів на день повторяти Господу Богу, що Його любимо.

ХРИСТІЯНІЗМ І НАЦІЯ

о. М. Германюк, ЧНІ.

2. ХРИСТИЯНІЗМ І ЦЕРКВА

ТАК як християнізм, себто релігію обявлену Ісусом Христом, можна розглядати з двох ріжних точок, себто християнізм сам в собі й християнізм втілений в життя людини, так і Церкву Христову, яка є продовженням Христа, можна рівнож розглядати з двох ріжних пунктів, а саме Церкву яко постійне продовження зближення Бога до людей і Церкву яко зближення чоловіка до Бога.

В першому случаю, Церква, так само як і християнізм, є і мусить бути *одна і та сама для всіх людей, всіх часів і всіх народів.* Вона має *одну й ту саму догму, одні й ті самі св. Тайни, одну й ту саму власть заступати Ісуса Христа на землі для всіх рас, всіх національностей, всіх держав, всіх епох історії.* Один Бог, один Ісус Христос, одна Церква...

Противно, в другому случаю, Церква Христова, одна й та сама для всіх часів і для всіх народів, прибирала в тягу історії деякі зовнішні форми, які ріжняться між собою залежно від часу й народів де вона жила. І так на Сході вона принимала для свого культу більше ріжних обрядів, як на примір грецький, сирійський, халдейський, вірменський, коптійський, тоді як на Заході вона трималась одного обряду латинського.

Новонаверненому англійському королеві Етелбертові, папа св. Григорій Великий радив не нищити поганських святинь, "але покропити їх свяченою водою і поставити в них вівтарі, щоби нарід успокоївся бачучи свої святині незнищені, та скорше прийшов на місця куди до тепер він заходив." Св. Августин Канторберийський, апостол Анґлії радив тому ж самому королеві не заводити в Анґлії права римського, але задержати існуючі національні інституції. Вижче згаданий папа любив повторяти відносно цього питання слова: "Якщо є єдність віри, то звичаї не є нічим."

Тими самими засадами кермувалась Церква рівнож в заведенні християнізму між словянськими народами, колито святі

Апостоли Словян Кирило й Методій, на велике згіршення деяких латинників, запровадили словянську мову до літурґії. Папа Адріян II і його наслідник Іван VIII, не зважаючи на деякі теорії римських каноністів і богословів, дозволили на уживання цеї мови в Богослуженнях, "бо цю мову, як висловився останній з двох папів, Бог сотворив таксамо як всі інші мови."

Що більше, з історії бачимо, що Церква, наскільки це їй позволяла Христова віра й християнська мораль, завсіди старалась пристосуватись до соціяльного, економічного й політичного режиму ріжних країв. Вона завсіди шанувала національні інституції кожного народу; вона завсіди старалась піднести гідність і задержати в правих границях соціяльний устрій кожного краю: вона боролась проти надужить февдальної системи в середних віках; вона бореться проти скрайного капіталізму та скрайної націоналізації в нинішніх часах; вона бажає однак, щоб кожний народ вибрав собі такий соціяльний режим, який, згідний з християнськими засадами, найкраще відповідає його потребам. Вона рівнож залишає кожному народові свободу вибрати собі таку форму політичного правління, яка найкраще відповідає його традиціям, та його національним аспіраціям.

В цей спосіб Церква *з'уміла ввійти в душу ріжних народів,* розбудити в них найшляхотніші, питоменні їм прикмети, зібрати їх в єдність творчого змагу, та витворити з них *ріжні повновартісні* державні нації. І так, одна й тама сама Церква створила Визанію й Еспанію, Ірляндію й Польщу, Францію й Україну, Німеччину й Італію, Бельґію й Португалдю... Одна й та сама, вона навчила французів бути правдивими французами, ірляндців ірляндцями, німців німцями, поляків поляками. Це рівно ж вона навчила нас українців бути правдивими українцями. А могла вона зробити це тільки тому, що французів вона *вчила бути французами,* а не італійцями чи німцями, ірляндців ірляндцями, а не анґлійцями; українців українцями, а не поляками, москалями, чи ким іншим. А це можливо їй є тільки тоді, коли в її голосі науки Христа бренить те все, що вона від тих народів взяла й те все, що вона їм дала, те все, що їм є близьке й дороге, те все, що є в силі ворушити їхню душу до чесного, гідного, побожного життя. І так, в інший спосіб вона мусить говорити до італійців, в інший спосіб до німців, а ще інший до еспанців, чи анґлійців...

Вона рівнож має свою особлившу мову, коли говорить до нас, *українців.* В цій її мові ми находимо все, що нас вяже з минувшим, що нам дороге тепер і що приготовляє наше май-

бутнє. В ній гомонить тяглість нашого національного життя, своєрідність нашого родинного, соціяльного й політичного устрою, та клич до зреалізовання наших національних українських ідеалів...

Це *все* ми находимо в нашій, українській греко-католицькій Церкві. Це все ми находимо для нас там, і лише там! *Нашою* католицькою Церквою є наша українська греко-католицька Церква, а не айришська, чи англійська, чи ще яка інша. Бог нас хоче в цій *нашій* Церкві, а не в якійсь іншій. До нас Він говорить через свою Церкву тут, а не деінде. *Деінде* Він говорить до *других,* а не до нас. Ми можемо вправді скористати з того, що Він каже другим, але з того ще не будемо точно знати, як *ми, українці* маємо жити. Одиноке, що ми можемо деінде ясно зрозуміти, це те, що ми там не на своєму місці, й що ми повинні повернутись чимскорше до своєї Церкви, яка нам скаже для нас те, що деінде сказано для других... Така є воля Божа, такий є плян Божого Провидіння. В нашій Церкві Всевишній нас Собі вибрав; в нашій Церкві, Він нас провадить; в нашій Церкві, Він дає нам найповнішу змогу сповнити Його святу Волю і отже зреалізувати Його відвічні пляни над нами й нашим українським народом. Будьмо отже Йому вірні... Бо за невірність, Він тяжко карає...

ЛЮБОВ ДО ІСУСА

Щасливий той, хто розуміє, що значить любити Ісуса, й себе самого ні за що не мати, ради Ісуса. Любов до сотворіння зрадлива, й швидко проминає; любов же до Ісуса вірна й тривала. Хто привяжеться до сотворіння, той упаде й минеться так само, як і воно; хто ж до Ісуса прив'яжеться, той буде забезпечений і закріплений на віки. Люби отже й зберігай щиру приязнь до Того, що тебе не покине ніколи. Хоч би всі від тебе відступили й опустили тебе, то Він один від тебе не відступить; і коли надійде твій кінець, Він не дасть тобі марно загинути-пропасти. Чи ти хочеш, чи не хочеш—все одно: колись треба буде тобі з усім розстатися. Держися отже Христа в житті й у смерті. Здайся на вірну Його любов: Він бо один може тобі помогти навіть тоді, коли все інше вже тебе зрадить і опустить. Не вповай, і не покладайсь на немічну тростину, що під подихом вітру вгинається: не забувай, що кожна смертна людина, немов трава, і слава її минається, мов та квітка польова, що цвіте та й хутко відцвітає. (Наслідування Іс. Христа).

ПРИГОТОВАННЯ ДО СМЕРТИ

ЦЕБТО РОЗВАЖАННЯ ПРО ВІЧНІ ПРАВДИ
СВ. АЛЬФОНС ЛІГУОРІЯ
З італійського переклав о. Мих. Шудло, ЧНІ.

МАРНОТА СВІТУ

XIII. розважання: *Яка користь людині, що світ цілий здобуде, а занапастить свою душу?* (Мт. 16, 26)

ОДИН старинний философ, Аристип, подорожував по морю. Корабель розбився і философ затратив усе своє майно. Як же прилив до берега, тамтешні мешканці повернули йому все, що був затратив, бо був він дуже славний своєю наукою. Тимто й опісля писав своїм приятелям у батьківщині, щоб єдино дбали про добра, яких не відбере й саме розбиття.

Таксамо говорять до нас з другого світу наші рідні та приятелі, щоб ми збагачувалися за життя добрами, що й сама смерть негодна відобрати. День смерти зветься *днем страти. —Близький день затрати!* (Втор. 32, 35). День затрати, бо в той день стратимо туземні добра, почесті, багатства, приємності. Тимто й казав святий Амвросій, що не можемо їх звати своїми добрами, бо негодні забрати їх на той світ. Одні тільки чесноти товаришать нам у другому житті. *Не наше те, чого негодні забрати з собою. Одначе чеснота супроводжає нас!*

Тож навіщо, каже Ісус Христос, здобувати ввесь світ, коли, затрачуючи душу, затратимо все? *Яка користь людині, коли цілий світ здобуде?* Ах, скількож то юнаків попхнула ця важлива правда до манастирів, скількох самітників у пустиню, скількож мучеників на смерть за Ісуса Христа! Цією правдою святий Ігнатій Лойоля притягнув багато душ до Бога, першавсе гарну душу св. Франциска Ксаверія, що в Парижі займався світськими мріями.—Франциску, промовляв Святий Ігнатій, подумай, світ зрадник обіцює, але не дотримує обіцянки. А хоча б і дотримав, не задовольнить ніколи твого серця. Нехай і задовольнить, то як довго триватиме це щастя? Довше ніж життя? Зрештою, що забереш у вічність? Хіба якийсь багач

забрав для вигоди хоча б одного шага чи слугу? Невже якийсь цар забрав одніську ниточку своєї пурпури?— На ці слова святий Франциск покинув світ, пізов за святим Ігнатієм і став святим.— *Марнотою марнот,* Соломон прозвав усі цьогосвітні добра, хоч не відмовив був собі жадної туземної приємности: *Я не відмовив очам нічого, чого б не забажали!* (Сир. 2, 10). Боса кармелітка, черниця Маргарета від святої Анни, дочка ціцаря Рудольфа другого, говорила: *Навіщо здадуться царства в годині смерти?*— Дивне! Святі држиать, як думають про своє вічне спасіння.—Дрижав о. Павло Сенері та залякано питав сповідника: Отче, що кажете? Чи я спасуся?— Дрижав святий Андрій Авеллінський і ревно плакав, говорячи: Хто зна, чи спасуся?— Ця гадка так мучила святого Людвика Бертранда, що зо страху зривався з ліжка посеред ночі та кликав: Хто знає, чи не загину?— Грішники ж проживають у прокляттї, а всетаки сплять, кепкують і сміяться!

П.—*Підступна вага в його руці!* (Ос. 12, 7).

Божою вагою треба важити земські добра, а не світовою, бо вона обманлива. Земські добра надто нужденні, не задовольнят душі та скоро кінчаться. *Дні мої скоріші за гінця, пройшли немов корабель, що везе овочі!* (Йов: 9, 25). Минають і тікають дні нашого життя. Що ж накінець залишиться з туземних роскошів? *Пройшли мов корабель!* Кораблі не полишають навіть знаку, куди пройшли. *Немов корабель, що проходить розбурхану воду, й неможливо віднайти його сліду, як пропливе.* (Прем. 5, 10).

Спитаймося багачів, літератів, князів, царів, що вже в вічності, яка їм користь з пишности, роскошів і туземних величей? Всі відкажуть: Ніякої нам з цього користи!— Чоловіче, каже святий Августин, *чом приглядаєшся до того, що тут мав хтось на землі? Поглянь, що забирає з собою на другий світ!* (З проп. про прихід Госп.) Бачиш, каже Святий, добра, що мав той багач. Поглянь же, що забирає з собою при смерті! Нічого, хіба одного смердячого трупа та клаптик одежі, що й зогниє з ним. Небагато балакають про могутніх цього світу після їхньої смерти; згодом загибає й памить по них. *Зо звуком загинула память по них!* (Пс. 9, 6).— Що роблять, що кажуть, як нещасні проваляться до пекла? Ридають і промовляють: *Навіщо здалася нам гордість чи хвальба багатствами? . . . Все те пройшло немов тінь.* (Прел. 5, 8). —Яка користь з пишности та багатств, коли все немов тінь пройшло, й залишилася одна мука, плач і вічна розпука?

Сини цього світу мудріші ніж сини світла. (Лк. 16, 8).—

—Дивне! Які второпні світовики в земських справах! Як трудяться, щоб здобути це становище, це майно! Як пильно бережуть здоровя! Вибирають найбільш певні засоби, найкращого лікаря, найлуччі ліки, найкраще повітря! А такі вони недбалі, як іде про душу! Певне, що колись покінчиться здоровя, становище, майно; душа ж і вічність не скінчаться ніколи. *Погляньмо,* каже святий Августин, *чого не терплять люди для того, що мхо люблять.*— Чого не протерпить отой мстивий, отой злодій, отой розпусник, щоб досягнути? Для душі ж не хочуть терпіти нічого! Боже! В світлі присмертної свічки, в той час правди світовики пізнають і визнають своє божевілля. Кожен кличе тоді: Аби я був залишив усе та стався святим!— Папа Лев XI говорив при смерті: Лучче було б залишитися мені воротарем у своїому манастирі ніж бути папою!— Гонорій III, теж папа, говорив, умираючи: Лучче б було залишитися мені в своїй манастирській кухні мити начення ніж бути папою!— Еспанський король, Пилип II, при смерті призвав сина, і, відкриваючи царську одежу, показав, як червяки розжерли його груди, та промовив: Князю, бач, як умираємо й як кінчаються світові величі!— А потім додав: Аби я був братчиком ченцем, а не монархом!— Водночас звелів наложити собі на шию мотузок з деревяним хрестом, зарядив усе на смерть і промовив до сина: Мій сину, я бажав, щоб ти був приявний і побачив, як світ поводиться навіть із монархами! Їхня смерть така сама, як і цьогосвітніх бідаків. Коротко, краще в Бога тому, хто лучче живе.—Згаданий син, пізніший Пилип III, вмираючи в молодому віку, проживши 43 роки, промовив: Мої громадяни, не говоріть нічого іншого в похоронній промові ніж те, що бачите. Скажіть, що марне при смерті бути царем, хібащо на більшу муку.— Опісля закликав: Аби ніколи не був я царем! Аби в пустині був я служив Господеві, бо з більшим довірям ставав би на суд і так не наражав би себе на загибель!

Навіщо здадуться при смерті подібні зідхання? Вони хіба збільшать муку та розпуку, якщо хтось не любив Бога за життя!— Тож свята Тереса говорила: Не слід зважати на те, що кінчається з життям. Правдиве життя тільки те, яке не лякається смерти. Тому й споглядаймо з ложа смерти, як бажаємо відати, що таке земські добра та говорім: Колись покінчаться ці почесті, гулянки, доходи. Тож слід багатіти в ті добра, що товаришитимуть нам по смерті та вчинять вдоволеними навіки.

III.—Час позосталий короткий. А хто користується цим

світом,, хай буде немов той, що не користується, бо минає сцена цього світу. (І Кор. 7, 31).

Що таке цьогосвітнє наше життя, коли не сцена, яка скоро проминає та кінчається? *Проминає сцена цього світу,* сцена цебто комедія. *Світ подобає на сцену,* каже Корнило Ляпідський, *минає одне покоління, наступає друге.* Не забирає з собою пурпури на другий світ, хто представляє царя. Вілле, доме, скажи, скільки ви мали панів? Кінчається комедія. Не цар уже, хто грав ролю царя. І пан уже не пан. Тепер маєш цю віллю чи палату. Наступить смерть, і вони іншим дістануться!

Злоба годних велить забувати на велику пишність. (Сир. 11, 29).— Погубна година смерти вибиває з палати й закінчує всі цьогосвітні величі, шляхетність і пишність. Одного разу польський король, Казимир, обідав зо своїми вельможами. Перехиляючи чарку, помер і так закінчилася його сцена.— Сім років по коронації вбито царя Цельза, і так закінчилася Цельзова сцена.— Вісімнадцятилітній чеський король Володислав джав на свою обручницю, дочку французького короля. Приготовлялися великі врочистості, аж тут одного ранку суджений конає від великого болю. Негайно висилають гінців до судженої, щоб верталася до Франції, бо для Володислава вже покінчилася сцена.— Гадка про світову марноту освятила святого Франциска Борхія, що, як згадано, порішив віддатися Богові, як бопачив померлу серед величі та в розквіті віку царицю Ізабелю. Тож так кінчаються цьогосвітні величі, закликав Святий. На майбутнє служитиму цареві, що не помре мені!

Жиймо так, щоб при смерті не промовляли до нас, як до цього євангельського нерозумного чоловіка: *Нерозумний, цеї ночі зажадають від тебе твою душу. Кому ж позостанеться те, що ти наготовив?* (Лк. 12, 20).— Та й святий Лука кінчає: *Отак буде з кожним, хто збирає для себе, а не в Бога багатіє!*— Опісля каже: Намагайтеся збагатитися не світовими добрами, а Богом, чеснотами і заслугами, це бо добра, що будуть з вами навіки в небі: *Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні ржа їх не нищить.* (Лк. 12, 33).— Тимто й здобуваймо великий скарб Божої любови. Питається святий Августин: *Що має багач, як нема в нього любови? Чого бракує вбогому, як є в нього любов?*— Найбідніший у світі, хто має всі багатства, а Бога не має! Хто ж має Бога? Хто любить Його: *Хто пробуває в любові, той в Бозі пробуває, а Бог у ньому.* (І Ів. 4, 16).

ПОЧУВАННЯ ТА МОЛИТВА

Мій Спасителю, Ти витерпів стільки муки та сорому з любови до мене, я ж так сильно любив земські приємності та дим, що зараз топтав Твою ласку. Мій Ісусе, я гордував, а Ти йшов вслід за мною, тож не смію побоюватися, що відтрутиш, що шукаю та від серця люблю Тебе та більш за всяке лихо каюся, що образив Тебе. Боже моєї душі, на майбутнє не хочу чинити Тобі й найменшої прикрости. Покажи, що не подобається Тобі, то й нізащо в світі не зважуся на його. Покажи, що любе Тобі, бо я готов усе виконати. Хочу дійсно любити Тебе. Господи, приймаю всі болі і хрести, що пошлеш мені. Вділи мені потрібного піддання. *Тут пали, тут ріж!*— кажу зо святим Августином. Карай у цьому, щоб міг я повік любити Тебе в тому житті.

Мати моя, Маріє, тобі вручаюся, не переставай ніколи молитися Ісусові за мене.

О, мудросте наверненого розбійника! Він не жадає ні грошей, ні звільнення від кари, не прагне зійти з хреста; він домагається чогось вищого... Увесь світ для нього тепер такий маленький та пустий, і смерть зовсім йому не страшна. У нього тільки одне на думці, тільки одного бажає він усім серцем: бути з Христом у раю. (Св. Ів. Золотоустий).

Поява Преч. Діви в Люрді

Бр. Мих. Гринчишин ЧНІ.

ХОЧУ оце розказати про низку славних появ Пр. Діви Марії в містечку Люрд, у Франції, 1858-го року, і про те, що сталось опісля. Найважніша обставина зо згаданих появ та, що Божа Мати, відповідаючи Бернадеті, сказала: *Я—Непорочна Зачаття.* Так, обставина ця надзвичайно важна бо в науці про Непорочне Зачаття, що її Церква була догматично проголосила чотири роки перед тим, міститься вся історія упадку людського роду, воплочення Божого Сина та нашого відкуплення. Коли ж отже Преч. Діва справді зявилась Бернадеті й назвала себе дійсно так, як нам це Бернадета опісля переказаса, то в цім маємо свіже, нове, й зовсім виразом обявлення повноти християнської правди.

Догма Непорочного Зачаття була проголошена дня 8-го грудня 1857-го року. Дивна річ, що це сталось аж так пізно. Впродовж кількох століть, принаймні пятьох перед дефініцією, Церква позволяла, в майже всіх частях світу, рік-річно влаштовувати свято на честь цілковитого забезпечення Пресвятої Богородиці від плями первородного гріха.

І все те діялось не зважаючи на довгі спори між богословами, 13-го століття щодо цієї науки; в спорах тих, як знаємо, і св. Тома Аквінат і св. Бонавентура заявились проти Непорочного Зачаття, одначе тільки на стисло богословських основах; бо ж обидва вони визначались великою набожністю до Божої Матері. Живий інстинкт містичного тіла Церкви виразно відчув, де правда, але багато ще мусів начекатись, поки знайшов цілковите оправдання. Чи не це саме було причиною, чому Божа Мати, сама особисто прийшла потвердити ту велику догму недавно після її врочистого проголошення?...

Подібну історію мала теж і друга велика наука, щодо Успення Божої Матері. Вже від пятисотного року свято Успення подибуємо то тоту то там у християнському світі. Сьогодні є воно одним із найважніших свят у церковному році. А проте наука щодо Успення Божої Матері ще й досі не є формально здефінована.

Скоро після того, як Пречиста Діва появилась Бернадетті, розпочалась низка славних чуд, що безперервно тягнеться й по сьогоднішній день... Правда: ніхто крім Бернадети не бачив тоді тієї "Чудової Пані," та заде тисячі людей могли власними очима оглядати великі чуда, що потоками стали розливатись із цілющого джерела. Завдяки тим чудам історія Люрду стала надзвичайно драматична й важна для сьогоднішних часів. Можна сказати, що на очах культурного світу з року 1858-го Люрд появився як дивна таємна загадка, й такою загадкою остався аж по сьогоднішній день. Ще й досіль свід не зрозумів і не розгадав цієї глибокої загадки.

В роках появи позитивізм панував у душі майже всієї некатолицької інтеліґенції не тільки в Франції, але в усій Европі взагалі. Як відомо, одна з основних догм позитивізму твердить, що чуда є неможливі, та що вони ніколи не трапляються. Одначе з Массабієльської печери прилітала вістка за вісткою про надзвичайні оздоровлення, й відразу французька преса й прилюдна опінія звернули пильну увагу на ту небуденну сензацію. Від самого початку Люрд був постійно під найстрогішим лікарським наглядом, як про це свідчать записки так званого "Бюра Спостережень." Отець Миксорлі в своїй Нарисії Історії Церкви подає, що за перших пятьдесять років після славних появ, записано в Люрді приблизно 4,000 чудесних оздоровлень, що були автентично просліджені й затверджені найвищими повагами медичних наук.

Але киньмо тепер оком на іншу обставину, "місяця й часу." В Анґлії в 1873 році увага всіх думаючих людей була звернена на велике Дарвіневе відкриття "еволюції". Фільософ Тома Генрих Гокслі стояв тоді на вершку своєї слави, як пророк дарвінської теорії, а славнозвісний Іван Тиндал, голова Британського Товариства Поступу Наук, уже приготовляв свою

голосну промову так звану "Белфест Адрес". В промові тій матеріялізм, із несамовитою гордістю підійняв голову догори й устами доктора Тиндала рішуче заявив, що в матерії добачує він альфу та омегу всього буття. Ніколи ще слава Томи Гокслія не стояла так високо, як у ті дні, коли вчений світ дивився на нього, як на апостола правди, невтомного дослідника її та неустрашимого проповідника. Можливо, що Тома Гокслі дійсно був щиро переконаний про свої погляди. Одначе поглянь мо на цікаву записку про його перший контакт із надзвичайними фактами у Люрді. Записка ця взята з Біографії Томи Гокслія написані його власним сином Леонардом. Там читаємо таке: "Цього літа він (цебто Тома Гокслі) знову мав довгі вакації. В товаристві свого старого друга Гудера вибрався він до Оверні. Пан Йосип Гукер прислав мені листа, де подає ось такий звіт зо своєї подорожі: *"2-го липня ми вибрались в дорогу.* Від його лікаря я мав із собою повно директив і приписів відносно того, що пацієнт (Тома Гокслі) має їсти й пити, а чого має вистерігатися. Щоб одначе поліпшити стан здоровля, треба було подбати й про якусь відповідну поживу для розуму. Тому взяв він собі з бібліотеки "Історію чуд у Люрд," що під ту пору розбуджували в Франції релігійний запал серед віруючого загалу та сильне зацікавлення серед науковців. Він із ентузіязмом взявся студіювати ту проблему, збираючи всякі можливі твори, що відносилися до неї. Не потребую додавати, що він скоро дійшов до заключення, що всі ті так звані чуда були почасти ілюзії, а почасти галюцинації. Може деяким вашим читачам буде цікаво знати, який був його погляд на цю справу, тому подаю його тут дослівно, так, як чув я від нього самого. Генеза всіх лурдських чудес, казав він, є така: Одного разу, а діялось це в найгарячішому місяці року, якийсь селянин післав двох дітей над річку назбирати трохи дров, що їх вода викинула на беріг. День був ясний, сліпуче білий; вся долина і річка і береги і скелі були залиті соняшним промінням і спека була страшна. Не диво, що в таку днину одне з дітей, збираючи дрова, трохи ослабло, дістало заворот голови, а потім глянувши на скалу, побачило там щось ніби білу постать. Це був собі звичайний випадок. Але коли опісля довідався про нього місцевий парох, він що сили став про чудо, а вслід за ним пішли всі інші дивні історії, оздоровлення, й чуда"...— Такий погляд ученого Гокслія на Люрд.

Насамперед треба замітити, що перший раз Пречиста Діва зявилась Бернадетті 11-го лютого, а не в найгарячішу пору року. В цілій біографії Гокслія нема ніде згадки, щоб він хоч раз іще коли застановився над проблемою Люрду. Не зробив того й ніякий інший учений Великої Британії. А треба знати, що 1873-го року вже можна було дістати досить багато поважних інформацій про той предмет. День-у-день тисячі паломників напливали до Люрду. А Пан Гокслій не зважаючи на всю свою експериментальну методу, на всю ненаситну наукову цікавість, ані разу туди особисто не заглянув. Все ж таки його ніби наукова студія фактів довела його до висновку, що вся історія Люрду спирається на дитячій ілюзії. Що більше! Від часів Гокслія аж по сьогоднішній день, так званий науковий світ, як цілість постійно ігнорував те велике чудо, що його Господь учинив на славу й честь своєї Матері. І от саме на той надлюдський божественний факт хотів я звернути тут особливу увагу, й усіма силами підкреслити його. Здається нам, що це факт, повний великого значення.

Яке властиво не його значення? Воно може бути тільки одне, а саме, що так звана наука далі вперто держиться своєї тези: "Чуда є неможливі, отже вони ніколи не трапляються." Одначе вся іронія лежить у тім, що псевдо-наука ні трохи не розуміє, що власне таке та "можливість." Вона тільки признає факти, остається отже поставити лиш одне питання, а саме: Чи чудо є фактом чи ні? Коли так, то одного-однісінького чуда досить, щоб перевернути основну догму позитивізму про всяку неможливість. (Ab esse ad posse valet illatio, слушно казали старі схолястики). Тимчасом Люрд сміло подає науці не один або кілька, але цілі сотні ясно доказаних фактів. Коли ж, кілька літ тому появилася книжка Др. Карреля, під заголовком: "Man the Unknown," Ню йоркський "Таймс" подав дописи від деяких своїх прихильників, ніби Др. Каррель упав жертвою забобону або навіть стратив здоровий розум. В дописах тих нема абсолютно нічого, що вказувало б на те, що їх автори заглянули колинебудь особисто до Люрду або принаймні з відповідних книжок поінформувались якслід про його проблеми. Люрд іще досі чекає тієї хвилі, коли модерні, наукові круги займуть якесь розумне, справедливе та справді наукове становище супроти нього.

Що властиво про це думати? Невже наука боїться можливих для себе наслідків? Не повинна боятись, бо ж обективна правда—це її основний закон. Силою своїх власних засад вона зобовязана тієї правди шукати, де тільки є нагода знайти її. Як може правда пошкодити науці?

Беручи історію Люрду так, як вона загально сьогодні знана,

думаю, що проблема, яку вона становить науці, особливо медицині, є надзвичайно проста: "Панове лікарі-спеціялісти, кличе Люрд, "Нам було б цікаво почути вашу опінію про те, що діялось і ще діється кругом Массабієльської печери, і то на вашому власному полі, цебто в ділянці медицини. Всі факти є для вас дуже легко доступні, всі вони впорядковані, покляси-фіковані згідно з вашими власними методами. Ми лиш хочемо почути, чи вам можливо вияснити їх і оцінити в світлі вашого досвіду й знання чи ні. Ми так само шукаємо правди, як і ви. Якщо можете задовільно вияснити людські факти, —то прошу дуже! Якщо ні,—то нема ніякої причини стидатися сказати сміло, отверто, що ні. Найважнійше для нас знати, як воно вдійсності є і ми з належною пошаною пригадуємо, що це ваш великий обовязок нам справу цю вияснити, бо дуже важні речі залежні від тієї вашої відповіди. Невже відмовитесь зробити нам цю велику прислугу?

CONFITEOR

Б. І. Антонич

Я боровся із Богом завзято,
не хотів похилити струнке чола.
О, життя мого щедра розтрато!
Пишна гордість мене за собою вела.

Пишна гордість зухвала та сміла
полонила мене, обійняла в кліщі.
Я співав вбоготворення тіла
та благав Його: визволь мене від куші.

Лиш на власнім безумстві опертий
я бажав увесь шлях перейти тільки сам.
Без хитання в наближення смерти
навіть небо відштовхнув п'яний життям.

А сьогодні я спілий, мов літом,
покінчив молодечі штукарства та герці,
погодився із Богом та світом
і знайшов досконалу гармонію в серці.

Про Віру і Любов Господа

о. Др. Іван Чинченко

ВІРА говорить християнстві, що Бог це Отець повний любо-до всіх людей; що Він цю свою любов до людей виявив в тому, що для спасіння людськости віддав Свого Єдинородного Сина на хрест страждання і смерть. Як відповідь за таку любов Божу зо сторони чоловіка повинна бути любов його до Бога.

Віра знову говорить чоловікові-християнинові, що всі ми люди-діти,—одного Отця-Бога, цебто ми браття один одному і тому повинні любити один одного. Якщо між всіма взагалі людьми є споріднення походження, то між християнами є ближче споріднення, благодатне споріднення синівства Божого, через віру в Ісуса Христа, бо всі ми відкуплені кровю Ісуса Христа: *"Усі бо ви одно в Христі Ісусі"* (Фил. 3, 28). тому християни мусять єднатися між собою більш тісною любовю як з нехристиянами.

Таким чином діяння і овоч правдивої віри це любов до Бога і ближнього та відповіди до цієї любови добрі вчинки. Святе Письмо нас учить: *"Що віра і любов Бога без добрих діл мертві."*

Любов настільки міцно звязана з вірою, що без любови і добрих діл віра є мертвою, і тому така віра не може привести до вічного життя.

"Яка користь, браття мої, коли хто каже, що віру має, а добрих діл не має?, чи може ця віра спасти його? Як тіло без духа мертве, так і віра без добрих діл мертва" (Як. 9, 14-16).

Але і навпаки, любов і добрі діла без віри теж не можуть спасти чоловіка тому що 1) неможливо, щоб безвірок почав Бога любити; 2) грішний чоловік не може творити правдивих добрих діл, якщо не отримає через віру в Ісуса Христа благодавної допомоги для цього, бо віра іноді стає тяжким подвигом,

що вимагає надзвичайних зусиль волі, боротьби зо спокусами, що тяжко перемогти й які тягнуть до зла. В подібних випадках для подвигів добра потрібне надприродня, благодатна допомога. А така допомога дається тільки через віру, що стає необхідною для богоугодного, добродійного життя.

Христос зняв з чоловіка прокляття, що тяжіло на ньому, відкупивши його гріх, додавши відпущення гріхів, вимагаючи для цього від чоловіка, перш за все, віри в Себе.

Тому Ап. Павло навчає: *"Ми бо духом від віри надії праведности ждемо."* (Гал. 5, 5).

Деінде він говорить: *"Благодатю ви спасені є через віру, і це не від вас, Божий дар; це від учинків, щоб ніхто не хвалився."* (Євр. 9, 8-9).

Правдива любов натурально виявляється в добрих ділах і, якщо їй не йдуть в слід добрі діла, то вона не є правдивою любовю.

Господь Ісус Христос говорить: *"Хто має заповіди мої і зберігає їх, той любить мене, а хто мене любить, слово моє держатиме"* (Ів. 14, 91-93).

Апостол Іван Богослов пише: *"Діточки мої, не любімо словом, а ділом та правдою"* (Ів. 3, 18).

Він знов говорить: *"Це є любов до Бога, щоб ми виконували заповіді Його."*

Християнин має два критерії відріжняти добрі вчинки від злих: 1) *Закон Божий внутрішній*, цебто свідоцтво сумління, 2) *Закон Божий зовнішній* або заповіді.

Сумління це внутрішній голос, що свідчить перед свідомістю чоловіка, що добре та що зле, що чесне, справедливе, шляхетне, та що безчесне, несправедливе, ганебне: за добрі вчинки сумління нагороджує чоловіка внутрішнім вдоволенням і спокоєм душі; за лихі вчинки карає докорами та терпінням, що іноді бувають надзвичайно тяжкі.

Про цей внутрішний закон, властивий душі кожної людини, Апостол Павло говорить: *"Коли бо* (пагани), *немаючи закону, по природі чинять, ті закону немаючи, самі собі закон: вони показують діло законне, написане в серцях їх, про що свідчить їх сумління і між тими думками їх, одна другу осуджують, або оправдують"* (Рим. 9, 14-15).

Одначе з огляду на те, що через зіпсуття людської природи внутрішній закон часто не в силі примусити чоловіка чинити добре; з огляду на те, що сам той закон не завжди давав і дає належні вказівки, ухвалюючи вчинки лихі, вважаючи, напр. помсту за кривди, поєдинки і т.д. похвальними і моральними

вчинками, то необхідно було дати людям закон зовнішній, заповіді.

Апостол Павло говорить: *"Що ж тоді закон? Задля переступків подано його?"* (Гал. 3, 19), цебто, його дано ніби для помочи внутрішньому законові, що не був в силі скерувати чоловіка на шлях добра.

Цей зовнішній Божий закон дав Бог Мойсеєм жидівському народові підчас його мандрівки по арабській пустині на горі Синаї.

Хоч ці 10 Божих заповідей були надані жидівському народові, але вони мають зобовязання для всіх християн, бо в своїй істоті вони виявляють тим внутрішнім законом, що зо слів Апостола Павла, написані в серцях всіх людей.

Сам Господь наш Ісус Христос вимагав виповнення старозавідніх заповідей Закону Божого і навчав розуміти їх докладніше як до Нього розуміли.

Десять заповідей закону Божого поділено на дві скришалі (таблиці), щоб цим показати, що в них містяться двояка любов: любов до Бога і любов до ближнього, й тому двоякі обовязки.

На питання юдейського законника: *"Яка заповідь найбільша в законі?"* Христос відповів: *"Возлюби Господа Бога Твого всим серцем і всією душею твоєю і всією думкою твоєю, це перша й набільша заповідь; друга ж подібна до неї: возлюби ближнього твого, як себе самого; на цих двох заповідях увесь закон і пророки держаться."*

За наших ближніх ми мусимо вважати всіх людей, бо створені вони єдиним Богом і походять від одного чоловіка: але люди одної з нами віри католицької—особливіші наші ближні, бо браття во Христі.

Про любов до самого себе нема заповіди, і така заповідь непотрібна, бо й без заповіди: *"ніхто ніколи не мав ненависти до свого тіла, але годує і гріє його* (Еф. 5, 99).

З трьох наших обовязків: до Бога, ближнього і себе, на першому місці завжди мусить бути любов до Бога, ради Його безмірних досконалостей: премудрости, доброти, справедливости... На другому місці—любов до ближнього, якого ми мусимо любити для Бога тому власне, що коли ми любимо ближнього, ми догоджуємо Богові; коли ми чинимо добро ближньому, служимо Богові. На страшному суді праведники, що чинили якісь добродійства ближнім, Христос скаже: *"Коли ви вчинили це одному з найменших братів Моїх, то мені вчинили"* (Мт.25,40)

Ми мусимо любити себе задля Бога, а по чести для ближніх.

Християнин, люблячи самого себе, турбуються своїм духовно-моральним поступом досконалістю, представляючи в душі своїй образ і подібність Божу, він діє на славу Божу. Одночасно і через те власне він робить себе більше здібним до служби ближнім.

Оттому зрозуміле, що любов до себе треба принести в жертву любові ближнього, а любов ближнього в жертву любові Бога. Коли б напр. треба було вибирати: чи врятувати себе від погибелі чи ближнього, то правдивий католик пожертвує себе. Коли б треба зректися Христа або визнавши віри в Нього засмутити батька чи матір, то католик радніш засмутить батьків аніж Христа!

Більшої любови ніхто не має, як хто душу свою покладе за друзі свої," говорив Христос тІв. 15, 13).
"Хто любить батька або матір більше ніж мене, той недостоїн Мене, і хто любить сина або дочку більше ніж Мене, той недостоїн Мене." (Мт. 19, 37).

Хоч весь закон міститься в двох, однак його поділено на десять заповідей, щоб виразні стали наші обовязки супроти Бога. Обовязки супроти Бога виложені в перших трьох заповідях, а обовязки супроти ближнього в останніх сімох. Про обовязки до себе самого можна міркувати на засаді наших обовязків до ближніх, яких ми мусимо любити немов самих себе.

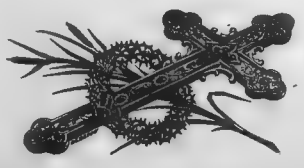

Чим більше грошей дасть господиня своїй служниці на купно, тим більший потім буде обрахунок. Отець Небесний вислав нас також немов на купно добрих діл; кому дав бліше таланів Своєї ласки, від того зажадає колись більшого рахунку.

Деякі християни ухиляються від заховування Божого слова, кажучи: "навіть сам проповідник не заховує його." Вони подібні до тих, що стрінувши на роздоріжжі дороговказ, не хочуть далі йти, та чекають, аж поки дороговказ рушиться з місця, й піде наперед. (Св. Августин).

Горе Переступникам Посту!

Павло Шпилька

ЛЮДИ грішать через неуміркованість у їжі та питті. Більше людей умирають з переїдження ніж з голоду.

Лакомість, зажерливість, пітика зневажають Бога. Оттому св. Церква бажає, щоб вірні християни надолужували Богові за гріхи в їжі та питті... Чим?— Постом!...

Що таке *піст? —Піст* це *повздержання від їжі та пиття*, як це Христос учинив через сорок днів, пробуваючи в пустині без їжі та пиття, або *повздержання від певних потрав*, от як від мяса чи набілу.

Коли *українці греко-католики* мають постити цебто здержуватися від мяса?

Мясо невільно їсти у пятниці за винятком загальниць. У часі ж Пилипівки, Петрівки, Спасівки, Великого Посту невільно їсти мяса в середу та в пятницю. За те можна їсти завжди *набіл і яйця* крім Великої Пятниці.

Чому постимо в Пятницю?— Щоб ушанувати Христа Спасителя, що в пятницю помер за нас на хресті... З любови до нас Спаситель зрікся життя. Ми з вдячности для Нього зрікаємося приємности, що походить із їдження мяса.— Умертвляючи смак, відпокутовуємо за людські змисловості... Постом усмиряємо загніваного Бога... Ніневіти загрожені Божою карою послухали пророка Йони, взялися за піст і покуту й так урятувалися від загибелі...

Святий Йоан Христитель безнастанно постив, відживляючись диким медом і саранчою.

Христос постив 40 днів, поки зачав свою публичну місію...

Святий Василій Вел. подає, що: "Нема краю, острова, міста, народу, де б не було посту!"

Правдиві християни розуміють вартість посту в духовому житті. Піст допомагає здобувати чесноти та поконувати пристрасті...

Горе ж тому, хто погорджує постом...

Фердинанд, купець, кепкував собі з церковного посту. Раз спросив своїх приятелів і знайомих на забаву. Була пятниця. Бажаючи похвалитися своїм безбожництвом, звелів принести гостям індика й оселедці. Сам узяв індика та закликав: Сьогодні в пятницю зїм індика, а в неділю їстиму оселедці! Відчинив уста, але не зумів проковтнути шматка мяса. Поблід, уста відчинені закостеніли, очі вивернулися!— Кличуть лікаря. Даремно. Вмирає по чотирьох днях, не відзискавши свідомости.

Фридрих, провідник масонської шайки, розпусник опричників, уряджує танець у великопостну пятницю. Посеред пиятики та забави корчі заганяють нещасного Фридриха до гробу.

Робітник Леґар зажадав мяса в пятницю. Католицький готеляр заявив: Чоловіче, сьогодні пятниця!— Не журіться мною!—відказав Леґар. Мясо смакує мені таксамо пятницю, як в інші дні!—

Наївшись мяса, поїхав човном на море. Зірвалася буря. Леґар згинув у розбурханому морю.

Молодий студент Григорій ввійшов до шинку та попрохав мяса. Шинкар відмовився продати, бо була пятниця. Розлючений Григорій пішов додому. Слабосильна мати не хотіла чинити синкові прикрсоти та дала йому шматок шинки.

Кара спадає на обидвох. Мати вмирає ще тої самої пятниці, а безбожний синок іде за матірю...

Суддя Петро звелів кухарці спекти собі в пятницю курятко. Побожна кухарка не послухала: Пане, великий це гріх їсти мясо в піст!— Не докучав кухарці. Купив кавалок шинки та зїв у готелі. Вернувся додому, ляг спочивати. Не підвівся зо сну. Помер через нестравність, хоч мав зовсім здоровий орґанізм. Шлунок був чутливіший на церковну заборону їсти мясо в пятницю ніж обтяжене гріхами сумління масонського судді!

Отож не стидаймося зберігати цей закон посту навіть між безвірками та протестантами.

Французький ґенерал, Друот, був на обіді посеред безвірків. Подали мясо. Він попрохав риби.—Товариші здивувалися.— "Нема чого дивуватися!—відказав відважний ґенерал. Я не їм мяса у днях заборонених Церквою, бо Церква одержала від Бога право видавати закони, подібно як я дістав владу від царя приказувати своїм воякам! Громадянство негодне існувати без закону та влади!"

О'Коннель — Герой Ірляндії

о. В. М.

Серед завзятого опору, що його мусів проломлювати в англійській парляменті, О'Коннель, провідник незалежницького руху поневолюваного ірляндського народу, накинувся був на того героя один член парляменту, віроісповіданням англіканець, ось яким визовом: *"Це папіст!"*

На це відповів О'Коннел рішучо:

"Панове, ви хочете мене образити тим визовом— "папіст." Але знайте, що ви надзвичайно вшанували мене тим словом. Так, я є дійсно папіст і тішуся, що я є ним. Це значить, що я є католик, який признає в Христовій Церкві найвищу видиму владу в особі правного наслідника самого Апостола Петра, самого Господа Христа Спасителя. То слово "папіст" відливо вами проціджене означає для мене стільки, що завдяки неперерваному рядові Римських Папів моя віра сягає часів Христа Господа. А ви можете лише похвалитися, що ваша віра не дальше сягає, як до часів ваших володарів: Генриха VIII та Єлисавети.— Я є папіст, то значить я признаю найвищою видимою владою в моїй Церкві того та тих, що завсіди боронили прав поневолених народів і мойого ірляндського народу."

І ти, мій брате, і ти моя сестро, якщо ти бажаєш, щоби твоя віра сягала часів самого Христа Спасителя, якщо ти бажаєш непохитно встоятись на Петровій Скалі серед розгуканих хвиль твойого вандрівного життя, що грозять тобі загладою, якщо ти бажаєш замешкати в твердині, що її не здібні опанувати пекольні сили, які потрягають тепер підвалинами світа, якщо ти бажаєш відчути на собі живу близкість невичерпного джерела сили, яка кріпить твою неміч, спішить з поміччю в твоїх життєвих змаганнях, доповняє твої недостачі, якщо ти бажаєш відчути під своїми ногами трівкий ґрунт посеред твоєї життєвої непевности, яка ставить тебе над берегом непроглядної пропасти, якщо серед темряви та галасу ріжних погубних кличів бажаєш ти доглянути ясний луч сонця, що просвічує тобі шлях, та почути слова життя вічного, що їх колись сам Христос повірив своїй Церкві, то і ти не повстидаєшся наруги, яку може кине на тебе твій сусід, то й ти повинен мати відвагу відповісти на ту наругу так, як відповів свойому противникові О'Коннель, герой ірляндського народу: "Я папіст і я тішуся тим!"

ҐНОСТИЦИЗМ.

Ігор Щипавка

Ця єресь появилася в другім столітті по Христі. Симон Чорнокнижник і Керинт заснували її, намагючись злити паганську философию та мітологію з Христовою наукою.

Гностики твердили, що не віра, а *ґноза* цебто глибоке пізнання Святого Письма становить ядро християнства. Відкидали вони звичайно оповідання подій у Святому Письмі й очевидне толкування догмів.— Опираючись на своїй ґнозі, винаходили в Святому Письмі нові ідеї та так будували ґностично-християнську философію, неприступну для християнського загалу людей, а тільки для "Божих, духових вибранців," за яких уважали ґностиків, бо загал людей вони прозивали *тілесним,* нездібним до глибшого розуміння Божих таємниць. Отак ділили людство на дві касті: духову аристократію та тілесну масу християн.

Яка ж наука ґностиків?— 1. Існують два відвічні принципи-джерела в світі, від яких походить усе.— Від *доброго* принципу походить усе добро, що бачимо в світі, від злого ж усяке зло в світі та в людях.—Матерія пробуває під владою злого демона, тому вона зла та треба її нищити.

II.—Якийсь Дух, в зветься він Христос, прийшов визволяти людей з неволі матерії. Цей Дух не мав дійсного тіла, а тільки сповидне, як навчали докети, бо тіло це лиха матерія, що її добрий Дух не може взяти на себе.—Христос не мав нашого тіла, а якесь сповидне, небесне.

Відкуплення людини це визволення від матерії. Тому ґностики забороняли всяку дозволену приємність, подружжя, тощо... Надмірна моральна строгість викликала між ґностиками несмак, зневіру та завела їх до всякого морального безладдя і розпусти, бо це вважали за засоби винищувати своє тіло.

III.—Ґностики не бачили в Святому Письмі непомильного Божого слова, тому відкинули одні книги та перекручували другі відповідно до своїх примх і вигадок, бо твердили, як сьогоднішні біблійники, що Церква перекрутила та зіпсувала первісне обявлення Спасителя, яке Апостоли передали нечисленним ґностикам.

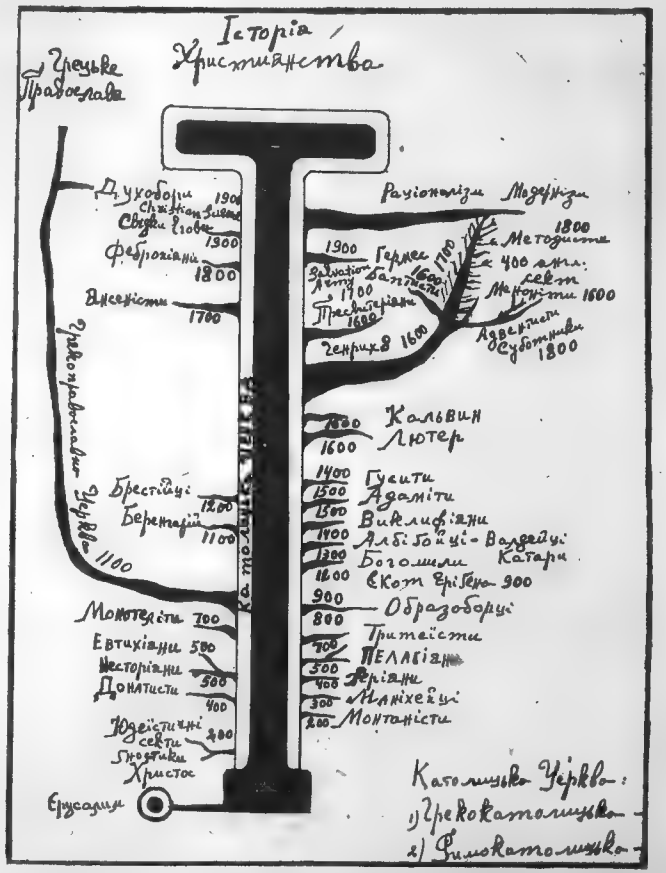

Ця секта тривала від першого аж до сьомого століття.

Збиття єресі: І. Ґностики перейняли від перських маздеїстів фальшиву теорію про два принципи, з яких походить добро та зло. Нема в світі двох принципів, бо все походить від одного Бога, як подає виразно Святе Письмо: *В початку сотво-*

рив Бог неба та землю (Бут. 1, 1). Все, що добрий Бог сотворив, було добре, бо сам Він добрий і ніщо зле не може вийти від Нього: *І бачив Бог, що все сотворене ним було добре.* (Бут. 1, 10).

Зло, як твердять філософи не існує в собі, бо зло це тільки негація добра, позбавлення, брак добра, що повинно десь бути, а нема.

Матерія, людське тіло не є злі, бо й вони вийшли з всемогутніх Божих рук. Гріх розбудив пристрасті в людському тілі, а не якийсь лихий демон.

II.—Ісус Христос, наш Божественний Спаситель, був дійсним чоловіком, а не якимось безтілесним духом, як мріють ґностики. Народився Він із Пречистої Діви Марії, страждав, помер, воскрес. Тепер пробуває в небі зо своїм прославленим тілом.

Ґностики мильно осуджували всяку приємність, подружжя, бо не зла приємність, коли Бог установив її, от хоча б у подружжі. Приємність має допомагати людям легше й охочіше виповняти обовязки, що деколи бувають нелегкі.

III.—Святе Письмо має непомильний характер і нікому невільно перекручувати його. Все в ньому Божа, вічна правда. Он слова Спасителя: *Поправді кажу вам: Небо та земля минеться, але ні йота, ані найменший значок із Закону не згине, аж поки все не виповниться!* (Мат. 5, 18.—Церква, не одиниця має толкувати Святе Письмо.

— ПРИКАЗКИ ДЛЯ НАУЧКИ —

Слабодухи, не попадайте ніколи в зневіру, бо нездобута твердиня та людина, що наскрізь пройнялася якоюсь шляхетною ідеєю.

Не забувайте, розтратники, що краще на хлібі та воді жити ніж довги робити.

Що становить героїв і небуденних людей?—Холодна голова, вогненне серце та залізна, невтомна рука.

Нема такого дерева в лісі, яке родило б варені пироги.

Прокажені завидують тим, що мають звичайні рани.

Зуби чоловіка кусають часом його власний язик.

Вистане маленька галузка, щоб вибити око.

Вчений неповоротний—це ладунок книжок на плечах осла.

Не плюй до керниці, що дає тобі воду.

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY SURVEY

MARCH, 1949

What Does It Mean To Be a Catholic?

By Rev. Leo I. Sembratovich

IN my travels, especially in the United States and Canada, I have met many splendid and practical Catholics, so well informed on the different topics of Catholic doctrine that it has been a pleasure to converse with them. But there is on subject about which they know little. This statement seems strange. Nevertheless, it is true. I challenge ninety-nine out of one hundred to answer off hand the question I have put several times to Catholics—and good Catholics at that: What does it mean to be a Catholic? Or more precisely: How do you recognize a Catholic from a non-Catholic?

I do not seek the answer to this question particularly from scholars or theologians, but from ordinary Catholics. Ask yourself this quesion and try to reply consistently and precisely. You will see that with all your earning, with all your Catholicism, and with all your studies, you will find it difficult to answer this question.

We know that a certain John is a Catholic, and also that a certain Walter is not. But how do we distinguish between thse two? I have had so many queer, yet serious answers to this question, that it would take up too much space to enumerate all of them. I will mention a few.

Some people are of the opinion that to be a good Catholic, they should attend Mass on Sunday. That is true, but it is not a positive sign of Catholicity. Many Protestants and Schismatics, such as Old-Catholics, Apostolic Catholics, and others attend Mass in their own churches and often go to Catholic churches on Sundays, but they are not Catholics.

Others believe that a certain sign of being a Catholic is to abstain from eating meat on Fridays. I personally know many good Lutherans, Episcopalians, and others who abstain from eating meat on Fridays and still they are not Catholics.

Some people think that the veneration of the Blessed Virgin, and the making of the sign of the Cross are sure signs of Catholicism. Yet nowhere is the devotion of the Blessed Virgin so popular, nor the

sign of the Cross so frequent, as among the Orthodox Russians, and still they are not Catholics.

So it is apparent that a very vital point has been overlooked.

If there is any question that ought to be known by every Catholic, it is this one: How can we recognize a Catholic?

We know that many of our friends are Jews, or Presbyterians, or Lutherans. We know how to explain the religious systems of Ancient Rome or Greece. Nevertheless, incredible as it may seem, we fail to know how to distinguish a Catholic from a non-Catholic. In order not to keep you any longer in suspense, I am going to answer the question. It is really simple.

Three Essentials for Being a Catholic

Only three things are required for being a Catholic:

I. That one profess and believe the same faith taught by our Savior, Jesus Christ;

II. That one use the same seven Sacraments—no more and no less;

III. That one recognize as the Visible Head of the Church on earth, the Bishop of Rome, the Pope.

There is nothing else necessary outside of these three things. Anything else is of secondary importance. Other things are important: the observation of the precepts of the Church regarding the days of abstinence; the attendance at Mass on days of obligation, or whatever else the Church may deem necessary to order—still, all these things are not essential to being a Catholic. Many good Catholic will probably be startled at this affirmation, but it is true that to be a good Catholic, only three things are essential and necessary: one faith, the seven Sacraments and one Visible Head of the Church.

But what about the other practices of the Church? They are very pious, very meritorius, even necessary, but not essential. Now to the point.

Varied Expression of Fundamentals in Religion

It is one thing to possess the faith, to use the Sacraments, and to recognize, as the Visible Head of the Church, the Vicar of Christ. It is another thing to give expression to these things. We have the faith and we are bound to give testimony to it and to express this faith in outward acts. We have the Sacraments and accept them, but it is another thing as to *how* we receive them. We recognize one Visible Head of the Church. It is another thing how we express our allegiance to Him. In other words, the way we express our faith, the way we use the Sacraments and the way we show obedience to the Head of the Church, constitute the rite. It may be a revelation to many to know that in the Catholic Church there are more than twenty different ways or rites of expressing these three essentials of Catholicism: the faith, the use of the Sacraments and the obedience to the See of Peter.

Before proceeding further it is necessary to say something regarding the exact meaning of the word *rite*. Correct understanding of this term is essential. The word has several meanings, but only one is considered here. A Christian rite may be defined as the manner of performing the various services of Divine worship for the sanctification of man. By service we mean the offering of the Holy Sacrifice of the Mass, the administration of the Sacraments and the carrying out of other religious and ecclesiastical functions, ceremonies and public devotions.

It is necessary, therefore, to distinguish what is essential or general in religion, and what is accessory, and often merely local. Dogma, of course, is essential and vital. All Catholics believe exactly the same things. As regards the outward expression of dogma, they act according to the rite to which they belong. This outward expression is not essential but only accessory to their belief. The Holy Sacrifice of the Mass and the sacraments, for instance, are essential and are the same in all Catholic rites. The only differences consist in the manner of celebrating the Holy Sacrifice, in the administration, the reception and use of the sacraments and in the prayers and ceremonies connected with them. These ceremonies and prayers have developed locally to meet local needs. It is in this connection that the Catholic rites differ. These differences, or rather variations, are simply expressions of the same truth. So, considering the distinctions of the different Catholic rites, we must in a certain way eliminate from them, firstly, dogma; secondly, the essential elements of the sacraments; thirdly, the authority of the Pope; and fourthly, the fundamental Church laws—simply because these four things are held in common by all the different Catholic rites.

(To be continued)

✖ ✖ ✖

INVESTMENT RETURNS

A certain holy bishop once preached a sermon on the text that Christ will reward charity a hundredfold. There was a man named Evagrius in the congregation, and after the sermon he went to the bishop and gave him a large sum of money to be distributed to the poor. The bishop gave him in return a letter in which he had written down the text containing Christ's promise to the charitable. The man died suddenly not long after, and he was buried with the letter in his hand. Three days later he appeared in a dream to the bishop, and said: "Come and take back the letter; my reward is already received." The bishop and his clergy proceeded to the tomb, opened it, and took the letter, and they found written in place of the bishop's words the following:— "Evagrius to the bishop: I do not wish you to remain ignorant of what has happened to me. God has indeed already given me a reward one hundred fold for all the money I gave you. You owe me nothing now."

✖ ✖ ✖

A French valet, violently opposed to capitalism, spent most of his spare time attending communist meetings. His employer didn't approve, but was tolerant, for the man was an unusually efficient servant. But then the valet suddenly stopped going to the meetings. Asked for an explanation, he said, "At the last meeting I attended it was proved that if all the wealth in the country were divided aqually, the share of each person would be 2,000 francs."

"So what?" asked his employer.

"Well," replied the valet, "I have 5,000 francs."

✖ ✖ ✖

The Virtue of Purity

By D. F. Miller

THE VIRTUE of purity, the most difficult of all the virtues in the world today, requires constant effort on the part of those who wish to preserve it and of those who wish to regain it after it has been lost. The daily program of one who wishes to be pure contains two parts. They are referred to in a certain story to be found in the Gospel of St. Matthew. One day he disciples of Our Lord, who had been given the power to drive out devils, were unsuccessful in their attempt to drive out an unclean spirit from a young boy. The father brought the boy to Our Lord Himself, and He immediately drove out the spirit of uncleanness. Afterward the disciples said to Tim: "Why could not we cast him out?" He answered: "This kind of devil can be cast out only by prayer and fasting."

The two means thus referred to, prayer and fasting or self-denial, are absolutely essential to any soul who wishes to be pure.

I. PRAYER

It is impossible to preserve a chaste body and mind without the supernatural help of God. God has promised that this help will infallibly be given to all who pray. In respect to purity, therefore two kinds of prayer are necessary: that which constitutes a daily habit of recourse to God, and that which is specifically designed to meet the temptations against purity that so frequently arise.

A. Habits of Prayer

In the schedule of prayer that should be followed by every Christian who loves God and wants to be pure, should do the following practices:

1) Morning and evening prayers. These need not be long. Morning prayers should consist of an offering of the whole day to God, a petition for strength to do one's work well and to overcome temptations, and then three Hail Marys in honor of the purity of the Blessed Virgin Mary for the grace of purity during the day. Evening prayers should consist of an act of thanksgiving for the graces of the day, an act of perfect sorrow for any faults or sins committed, and again, three Hail Marys in honor of the purity of Mary for the grace to remain pure. Those three Hail Marys in the morning and evening are exceedingly important; numerous souls have found in them the secret of purity even while living in the midst of many dangers. It is good to add to the three Hail Marys the ejaculatory prayer: "O Mary, through thy Immaculate Conception, keep my body pure and my soul holy."

2) Into the prayer life of all who are sincere in their desire to remain pure should be incorporated

the practice of frequent confession and Holy Communion. The Sacrament of confession is not only the great means of obtaining forgiveness of sins; it is also a source of special graces and helps against future temptations, especially those against purity, and an opportunity for wise and kindly warnings from one's confessor. Therefore the soul who desires to remain a friend of God should go to confession regularly and frequently: once a week if possible, but at least every two or three weeks. Confession should not be omitted because one has few or no sins to tell at the time; if there is nothing else to tell in confession, past sins may be repeated in a general way, and the absolution of the priest will again strengthen the soul for the future.

Holy Communion, properly and frequently received, is the most powerful of all the supernatural means to preserve purity. It stands to reason that this is so, because the all-pure Saviour said of it: "He that eateth Me shall live by Me forever." (John, 6:58). It is strange that some persons complain about how difficult it is to remain pure, how strong are their passions, how many and grave their temptations, but who seldom or very irregulaly receive Holy Communion. If a person meets with many and severe temptations, Our Lord is ready to come to him every day in Holy Communion just to provide abundant strength for the struggle; all shoud receive Him often, i.e., every week or at the very least, once a month, if they are eager to preserve purity.

A. Prayer in Actual Need

Every human being will at times have to face temptations against purity. Sometimes they will appear in the form of evil thoughts, sometimes in the first stirrings of unchaste desires, sometimes in the uprising of the senses and the feelings. It is imporatnt to know that the first appearance of bad thoughts in the mind, or the first stirrings of unchaste desires, or the involuntary revolt of the feelings, are not in themselves sins; they are temptations; they become sins only when they are recognized and consented to or promoted and encouraged in any deliberate way. Once they are recognized, there is an infallible means of resisting them, of refusing consent to them, of preventing them from becoming sins. That means is prayer. Every soul who wants to be pure should have a favorite ejaculatory prayer to say as soon as temptation is recognized. It may be just the holy names, "Jesus, Mary, Joseph"; it may be an act of love of Our Lord, "O Jesus, I love you"; it may be the Psalmist's prayer, "O God, come to my aid; O Lord, make haste to help me"; or it may be any indulgenced prayer that one prefers. This use of prayer accomplishes two things: 1) it signifies an act of resistance and refusal of consent to the temptation; and 2) it brings immediate help and grace from God. A person can be certain that he has not consented even to the most vile and persistent temptation, if he remembers that, when he recognized it as an invitation to evil, he said a prayer.

II. SELF-DENIAL

One who wants to be pure must have a strong conviction of the importance of making sacrifices in behalf of purity. It is not enough to pray for purity; the free will must be exercised, through certain forms of mortification, both to resist evil in general, and to avoid the direct occasions of impurity.

A. Training in Self-Denial

One of the chief purposes of the laws of fast and abstinence imposed by the Catholic Church on her members is to train them for their task of resisting evil. To abstain from meat on Fridays and certain other days, to eat less than one desires on fasting days, is good training for purity, and such penances should be accepted and fulfilled joyously and gratefully. Moreover, everyone who wants to be pure should add to them small penances of their own choosing at certain times, or for certain periods, e.g., absatining from candy, sugar, desserts, etc. It is of special importance that they practice strict moderation in the use of alcoholic liquors of any kind, because many sins against purity arise out of even slight excesses in the use of intoxicating drink. In certain circumstances, such as dates for young people, intoxicants should be left severely alone.

Since idleness and sloth have always been the breeding ground of lust (the prophet Ezechiel attributed the lust and consequent destruction of Sodom to idleness), it is important that the lover of purity plan his life in such a way as to avoid being idle. Leisure time should be used in pursuing pleasant and useful hobbies, in healthful activities or games, in good reading, etc. One who permits himself into a state in which he has time on his hands and nothing to do, will surely be tempted severely against purity.

B. Avoiding Occasions

1. *Occasions of sin offered through the eyes.* No one can be pure who does not discipline his eyes. This demands avoidance of movies, plays and shows that are objectionable even in part, and therefore conscientious consulting of Legion of Decency ratings of movies and shows as to what may or may not be seen. It demands discipline of the eyes at beaches and resorts, sometimes even on the streets and in society. It demands that one resist forcibly any inclination to read or look at suggestive books, magazines and pictures. The eyes are windows of the soul; death can come through such windows into the soul.

2. *Occasions of sin offered through hearing.* The lover of purity is surrounded, in the modern world, by thousands whose chief amusement seems to b found in telling obscene stories, or in lascivious conversation. Such persons should not be accepted as friends, nor admitted into one's home, nor sought out for companionship. If one cannot avoid hearing evil talk, e.g., at one's work, he should at least show no interest in it, and under no circumstances encourage or take part in it. Certainly no one can say that he loves purity or wants to be pure if he permits himself to indulge in obscene talk. The speech reveals what is actually in the heart.

3. *Occasions of sin through touch.* It is obvious that impurity is closely allied to the misuse of the sense of touch, both in regard to one's own body and the bodies of others. In attending to the personal necessities of one's own body, one must be prudent an dmodest, but never scrupulous. The general rule is that the body should not be touched except for the necessary purposes of cleanliness, health, etc. It is seriously sinful to touch the body for the sake of indulging in sex pleasure.

Even seemingly innocent touches between unmarried persons can always be fraught with danger. There is a natural attraction between the sexes and the most ordinary touch can awaken the thought of what is forbidden. The freedom that is so widely practiced and approved between the sexes in modern times does not remove the danger.

For those who are keeping company, discipline of the sense of touch is of major importance if they truly wish to remain pure. It is true that not every kiss or embrace between those keeping company is a sin. If it is not prolonged or passionate, and is not accompanied by any immodest action, it is not sinful, but even then it can produce a strong tendency toward evil that must be seriously resisted. What is called "necking" or "petting" or "soul-kissing," etc., is forbidden because such conduct is intimately bound up with or inevitably leads to indulgence in forbidden pleasure. It may be added that any deliberate touching of intimate parts of another's body in seriously sinful.

Dancing can also be an occasion of sin. Decent, respectable dancing is not sinful; but to make dancing an opportunity for close bodily contact and suggestive movements would of course be contrary to the virtue of purity. Engagement does not grant any privileges to a couple that are contrary to what is said here.

4. *Occasions of sin through place.* There can be no doubt that certain places contribute largely to sins of impurity. Young persons in love who park their automobile in lonely and dark places are inviting the demon of impurity to overcome them. Young men and young women who enter each others' home or apartment when no one is about, especially at a late hour of the night, are creating an opportunity for lustful suggestions to take possession of them. Similarly, to go on long trips unchaperoned, or to stay at resorts where others may think them married, is to open the way for their downfall. Such places are always occasions of sin; but once a person has learned that any meeting place strongly induces to evil actions, then that place has become an occasion of sin, and he (or she) is bound to avoid it if he really wants to preserve purity.

All the above rules for the practice of purity may be flouted by a large proportion of the people of our day. Yet purity remains a necessary virtue, a glorious ideal, an essential means both of the salvation of the soul and of happiness in this world. Therefore the example of the world must be resisted, and purity cherished, protected and safeguarded by the individual soul.

—*The Liguorian.*

✖ ✖ ✖

Two Soviet citizens on a street corner talked about their hard lives. One, an excitable sort, forgot himself and shouted, "life in our country has become a burden and a nightmare! There's no hope for Russia as long as the tyrants in the Kremlin hold power."

A secret-service man grabbed him. "I heard you! Come with me!"

The second man pleaded with the officer. "Comrade, don't pay any attention to his fellow. He's crazy."

"Crazy, you say!" the officer sneered. "If he's crazy, how does he happen to know everything so accurately?"

✖ ✖ ✖

Eye-Witness Reports on Murder of Ukrainian Peasants

By Walter Dushnyck

Reprinted from his book, "Death and Devastation on the Curzon Line."

III. ZAVADKA MOROCHIWSKA—THE "UKRAINIAN LIDICE OF 1946 —(Continued)

No. 2: *Testimony of Officer Candidate Franciszek Kutylo*:

Officer Candidate Franciszek Kutylo, born May 15, 1918, in Kamien, District of Lesko, son of Teofil and Zofja, nee Kurdziel, Pole, Roman Catholic, graduate of 6th class of general school, at present Officer Candidate with the Fifth Company, 34th Inf. Regiment, 8th Division in Sanok, depsoses:

SINCE September, 1945, I was personally taking part in major terroristic operations in order to compel the Ukrainian population to submit to repatriation orders in the following villages: Dubriwka Ruska, Sianichok, Zahutyn, Prosik, Storozi Velyki, Storozi Mali, Zavadka Morochivska and finally Volycia, where I was captured by the UPA. Most of the terroristic action against the Ukrainians was directed by Lt. Lewicki and his deputy Mogulski. Often these raids were performed by the First Battalion, especially in the vicinity of the town of Bukivsko, and after each of such raids the soldiers sold their loot and held drinking orgies. During our bivouas in Dukla, our Third Battalion took part in forcible repatriation of Ukrainians in the villages of Tszoka and Tylava. All the inhabitants of these villages were expelled forcibly from their dwellings, and all their belongings were taken away from them. Lt. Lewicki, who was in charge of the repatriation of Ukrainians, amassed a great amount of loot. On January 25th, during the action in Zavadka Morochivska, our Battalion waited as a reserve in Mokre and was scheduled to support the Second Battalion which moved on Zavadka Morochivska. Therefore, I did no take part in the murder of inhabitants of Zavadka Morochivska.

(Signed) Franciszek Kutylo,
Podkorazy, WP

No. 3: *Testimony of 2d Lt. Bronislaw Kuzma*:

2nd Lt. Bronislaw Kuzma, born October 18, 1917, in Leningrad, son of Ignatius and Adolfina, nee Kotelow, Roman Catholic, White Ruthenian, graduate of 7th class of general school, at present Commanding Officer of the Fifth Company, 2nd Bn. 34th Inf. Rgt., 8th Division in Sanok, deposes:

The Commanding Officer of our 34th Infantry Regiment is a Soviet officer, Colonel Pluto. The Commanding Officer of the Second Battalion, to which my Fifth Company belongs, is also a Soviet officer, Captain Gutowski. Together with my Battalion I took part in many actions to expel Ukrainians from their villages, especially in the village of Prybyshiv. We had an absolute order to expel all Ukrainians and to confiscate their belongings, which were to be brought to the quarters of our captain in the barracks... I had heard quite often that the Banderovci numbered many thousands, and that not so long ago a group of 6,000 had arrived from Ukraine. I knew that they were fighting for the independence of Ukraine and against the Soviets. We had a special order to kill Banderovci wherever possible... On January 23rd or 24th we received an order to move on the villages of Morochiv, Mokre and Zavadka Morochivska. Captain Gutowski issued an order to search for arms, but at the same time to confiscate boots and everything that could be taken. We had done this in the villages of Morochiv and Mokre. Later we moved on Zavadka Morochivska. On the road we saw one Banderovits who just came out of the woods. Pfc. Kuczynski from the Fourth Company and two other soldiers fired and wounded the man, who fell instantly. Corp. Olszewski from the Fourth Company and two other soldiers ran toward the wounded man. Pvt. Witold Osmianchuk from Bialystok stabbed him with his bayonet and smashed his head. The others also beat him until he was dead. Then they took off his boots, coat and money; how much I don't know.

Later on we moved on Zavadka Morochivska. There we began to do the same things which we had done in other villages, following the orders of Captain Gutowski. But suddenly we were attacked by the Banderovci, and firing began. Thirteen of our men were killed and eight wounded, and we lost our horses and wagons with ammunition.

The next day Colonel Pluto issued an order to the Second Battalion and the Third Battalion to burn Zavadka Morochivska, while the Third Battalion was dispatched as a reserve force, to the village of Mokre. Upon the order of Colonel Pluto, the Commanding Officer of the Third Battalion, Captain Kozyra, was put in charge of action in Zavadka Morochivska, despite the fact that his battalion was in Mokre. Captain Gutowski, our Battalion's commander, was at that time with the Third Battalion. The Fourth, Fifth and Sixth Companies were sent to the center of the village, where they burned houses and killed everyone who was found there. The Heavy Weapon Company took up a position outside the village so that no one could escape alive. I and my company were burning the center of the village and killing Ukrainians. Personally stabbed to death a Ukrainian of about 40. I slit his stomach and later stabbed him a few more times. He was the only man I killed there. But there were some among us who were enjoying this butchery. They killed chidren, took out their eyes or cut women's breasts. Among such sadists were Sgt. Stanislaw Kucko, 27, from my Company, Sgt. Michniewicz, 29 from the Fourth Comnay, and Corp Romanowski from the Sixth Company. In the mass murder of the population in Zavadka Morochivska,

besides me, the following officers took part; Lt. Kopys, 35, 2nd Lt. Kisiel, 29, Warrant Officer Ostrowski, 40, Lt. Terlecki, 24, 2nd Lt. Bogdanowicz. The next day after burning the village and murdering the majority of the population, our Second Battalion received high praise from Colonel Pluto for a well-executed action.

(Signed) Bronislaw Kuzma,
2nd Lt.

—

4. Other Acts of Terror by the Soviet-led Polish Army

The mass murder of Ukrainians in Zavadka Morochivska was typical of others in villages destroyed and annihilated. In the beginning of 1946, the Soviet-controlled Polish Army, known as WP (Wojsko Polskie) began to apply terroristic methods to force the Ukrainians to go east of the Curzon Line. With such slogans as "Death to Ukrainians," entire regiments of the Polish army, staffed with Soviet officers, raided the Ukrainian villages and towns, looting and plundering dwellings and killing all Ukrainians whether men, women or children. Such action lasted through the entire year and was again intensified in the spring of 1947, when the Ukrainian resisters assassinated Gen. Karol Swierczewski, Polish Vice-Minister of Defense. An ardent Stalinist, he had taken part in the Spanish Civil War, and under the name of "General Walter" commanded a brigade against the Franco forces. When the Polish puppet states was organized, he was made responsible for the deportation of Ukrainians.

Here is a partial report concerning acts of terror committed by the Polish army against the Ukrainian population:

1) On March 27, 1946, a big force of the Polish army raided the villages of Kamianne, Kozhushne, Morochiv and Mokre. The village of Kamianne was completely razed and burned, while the inhabitants were maltreated and tortured.

2) On March 28, 1946, the same detachment of the Polish army raided the village of Vysochany, from which it took all the cattle.

3) On March 29, 1946, the following villages were raided: Karlykiv, Prybyshiv, Kalushne and Berezovsi. In the first village the Poles killed 6 persons: Michael Zachar, 58; Dmytro Luchka, 44; Dmytro Syvy, 68; Ilko Haysan, 71; Andrew Haysan, 18; Paraska Levitsky, 50. In Prybyshiv the Poles set fire to both ends of the village and wounded a small boy. The village of Kulashne met the same fate. In the village of Berezovytsi the Poles burned all the dwellings except three and took all horses and cattle.

4) On March 30, 1946 the Polish army attacked the villages of Seredne Velyke and Lukova. Some 130 dwellings were burned in Seredne Velyke while all inhabitants of Lukava were forcibly expelled to the Soviet Union.

✖ ✖ ✖

The breakdown of the medieval system began perhaps with the first notion of property in things—the compulsion as against the thing rather than against the individual—the beginning of the materialism of modern times. Thus, there was in 1200 no notion of a charge against land as such, no mortgage, no lien, no sort of encumbrance; it was a compulsion upon an individual which in turn affected the land.

✖ ✖ ✖

The Battle That Saved the World

By H. J. O'Connell

FOUR centuries ago, just as at the present time, the shadow of a monstrous, evil eastern power hung threateningly over Christendom. In those days, it was not mention of the name of Russia, but of the Turks which struck men's hearts cold with fear. Ever since Mohammed, in the seventh century, had aroused the wild tribes of the desert with his preaching of war and conquest in the name of Allah, Islam had been besieging Europe. Although beaten back from time to time in historic battles, the Crescent had, nevertheless, steadily advanced and extended its borders. On the west, it had surged through Spain, and knocked at the gates of France. On the East, the Moslems had reached Vienna, and made the heart of Hungary a Turkish province. There was constant danger that the whole of Europe would be engulfed under the Mohammedan flood.

Their fleet galleys roamed the Mediterranean, and terrible was the fate of the Christians who fell into their hands. The lucky one were those who died. The living were dragged away to be sold as slaves, or doomed to heart-breaking, hopeless toil in the sunless depths of a galley.

Cities of the coast were plundered; churches desecrated and destroyed. Men tortured, women dragged off to the unspeakable degradation of the slave-mart and the harem. Not even the children escaped. Those not slain were taken to be educated in the religion of the Prophet, and taught to hate the race from which they had sprung. Indeed, these children of Christians became the terrible Janizaries, most effective of all the Sultan's warriors.

By the middle of the sixteenth century, the Ottoman empire had reached the height of its splendor and power. The Sultan, Suleyman the Magnificent, dreamed of new conquests, and even of crushing Christianity by the capture of Italy and Spain. Though Suleyman died in battle, his aggressive policy was carried on, under the inspiration of war-loving advisers, by his cruel and degraded son, Selim the Sot. Matters came to a crisis when the Turkish fleet appeared off the island of Cyprus, the last bulwark of Christendom in the east, and laid siege to the city of Nicosia.

Fortunately, at the time the throne of Peter was occupied by a man who combined personal holiness with courage, breadth of vision and tireless energy. While the nations of Europe, blind to their common danger, were pursuing their petty rivalries and inriques, some of them even allying themselves with the Turks against their Christian neighbors, the Pope, Pius V, recognized the imminence of the peril and tried to rouse the countries to meet it. His ambition was to form all the Christian Powers, Spain, Venice, France, Germany, Portugal, Poland, and even Russia, into one great coalition to crush

the Turkish aggression forever. In spite of ceaseless efforts, he could rely only on Spain and Venice, whose possesions were actually threatened by the Turks.

After lengthy negotiations, which seemd likely to be broken off again and again because of the self-interest, jealousy, and mistrust of the Spaniards and Venetians, on may 27, 1571, a league was concluded between Spain, Venice, and the Papal States. Each was to contribute a certain number of ships, and to bear a share of the expenses. Command of the expidition was given to the celebrated Don Juan of Austria, half-brother of Philip II. Marcantonio Colonna, admiral of the papal fleet, was named as his assistant.

After gathering at the harbor of Messina, on September 30, 1571, the Christian armada put to sea. Scouts brought the news that the Turks were at Lepanto, in the Gulf of Corinth, and Don Juan directed his force to proceed against them.

On the morning of October 7th, the two mighty fleets. one under the sign of the Cross, the other under the standard of the Sultan, confronted one another. They were of fairly equal proportions. The Turks had 286 galleys, 750 cannon, 30,000 soldiers, 12,000 sailsailors, and 41,000 galley-slaves. The Christians had 208 galleys, 6 great galleys, or galleons, 1,800 canno, 30,00 soldiers, 12,900 sailors, and 43,000 rowers.

Battle was joined about noon, under a cloudless sky. The Moslems, with the huge galley of their commander, Ali Pasha, in the center, advanced in a great crescent. The Christians, with Don Juan in the center, standing under the banner of the Crucified, which had been blessed by the Pope, came in a long are to meet them. At that moment, as though a sign from heaven, the wind, which had at first favored the Turks, shifted to the West, and sped the Christian galleys to the shock. A Mussulman ship fired the first shot. Then the six great Venetian galleons, stationed in the front of the line, loosed a frightful blast from their 264 cannon, which disorganized the enemy formation.

Soon the sea was filled with tiny islands—ships lashed two and three together. For naval fighting was still in those days chiefly a matter of hand to hand combat. As the ships closed in, the decks were raked with cannon fire. At the moment of impact, men leaped from one ship to the other. The clang of sword on shield, the rattle of musketry, the creams of the wounded, hoarse shouts of savage anger, mingled in a tremendous crescendo of sound. Over decks clippery with blood, across the prostrate bodies of the dead and dying, the battle raged, while from overhead clouds of arrows poured from the shrouds.

The Spaniards on the right, guarding the open sea, sustained the heaviest attack. They were opposed by a cunning old sea-dog, Aluch Ali, who firs tried to flank the Christian fleet, and then, as a gap opened in the line, sped through to take the Spanish galleys on the side and rear. Within an hour all the soldiers on ten of the Spanish vessels were dead. But the rest fought doggedly on, waiting for help to come.

On the left, the Venetians were fighting more successfully against the foe, even though their leader, Barbarigo, had fallen, pierced through the eye by an arrow.

However, it was in the center that the engagement was decided. The galleys of the two commanders, distinguished by their huge standards, bore directly down upon each other. For two hours they were locked together in a struggle that meant either victory or death. On Ali Pasha's ship were five hundred picked Janizaries. Don Juan had the best of the Spanish veterans. Twice the Turkish warriors reached the mainmast of the Spanish galley. Twice they were beaten back. The situation of the Christians was growing desparate, as their number steadily dwindled, while reinforcements were poured into the Moslem ship from nearby galleys. At this critical moment a shout of triumph went up from the Christians, as the vessel of the Marquis of Santa Cruz suddenly appeared through the smoke, bringing help.

Two hundred reserves were rushed aboard Don Juan's *Real,* and with their aid the Spaniards drove the enemy back, and invaded their ship. Three times the Christians charged, and three times in their turn were repulsed. While the issue was still in doubt, the ball of a Spanish arquebus laid low the Turkish admiral, Ali Pasha. A Spaniard leaped upon the body, and cut off its head, which was impaled upon a long pike, and help up for all to see. Terrified by the loss of their commander, the rest of the Mohammedans were swept into the sea. Over the Turkish ship was hoisted the banner of the Cross.

As the shouts went from ship to ship that Ali Pasha was dead, a panic seized upon the followers of the Prophet. Their center broke; their right wing gave way; and Aluch Ali on the left was forced to think of his own safety and retire. As the crimson sun set upon the blood-red sea, the remnant of the Turkish fleet was in full flight, followed by the Christians, who pursued until night and the coming of a storm forced them to desist.

In the battle, the Turks had lost 224 vessels, of which 130 were captured, and 94 sunk or burned. Close to 25,000 of their men had been killed, and 5,000 captured. Moreover, 10,000 Christian captives were set free. On their side, the Christians lost twelve galleys, and had 10,000 slain, including those who later died of their wounds. The Ottoman power in he Mediterranean was broken forever.

During all the time that the Christian armada was at sea, Pope Pius V waited anxiously for the news of the outcome of the battle. Not satisfied with his part in the preparation of the fleet, he made use of every spiritual means within his power to insure victory. The Cardinals were instructed to fast and to give alms in order ot obtain be penance the mercy of God. Devotions were ordered in all the churches of Rome, and in the monasteries day and night the religious held extraordinary hours of prayer. In all this, the Pope himself gave the example. He fasted three days in the week, and spent many hours every day upon his knees.

On the afternoon of the battle, the Pope was conducting some important business with one of his officials. Suddenly, he broke off the conversation, rose to his feet, opened a window, and stood looking up to heaven, as though rapt in contemplation. Then, turning around, with his face radiant with joy, he made the astonishing statement: "This is no time for business. Go and thank God; for our fleet has just won the victory over the Turks." Two weeks later, a messenger arrived, confirming the Pope's utterance.

On he first Sunday of October, the very day of the battle, the Confraternities of the Rosary were holding in Rome their usual devo-

tions. Pius V firmly believed that it was through Our Lady that the victory had been obtained. To commemorate the event, he ordered that every year the anniversary of the battle should be celebrated as the feast of Our Lady of Victory. Later on the title was changed to the Feast of the Most Holy Rosary, which is still observed today on the seventh of October.

Though the power of the Moslems was broken at Lepanto, at the present time there is again danger that Christendom may be engulfed by an evil time from the east. Surely, then, there is striking significance in the fact that when Our Lady appeared at Fatima in 1917, foretelling the peril from Russia, and the eventual conversion of that country, if men would turn back to God, she called herself The "Queen of the Rosary." Just as in the time of Lepanto, when Pius V reigned on the throne of Peter, so today, when his successor, Pius XII, occupies the Papal Chair, the hope of the Christian world lies in Our Lady, Queen of the Holy Rosary.

✖ ✖ ✖

A young couple asked the parson to marry them immediately following the Sunday morning service. When the time came, the minister arose to say: "Will those who wish to be united in the holy bonds of matrimony please come forward?"

There was a great stir as thirteen women and one man approached the altar.

✖ ✖ ✖

A German looking at the sea from the docks of the Rostock Harbor was asked what he was doing.

"I am waiting for the Russian ships which are supposed to bring grain from the Soviet Union."

"Ah," the Russian harbor master said, as he put his arms around him, "you not look here. You look in the newspapers."

✖ ✖ ✖

GIVE HIM ANOTHER CHANCE!

An American correspondent, proud of his first assignment to cover Moscow, filed a story in which he wrote: "During the big May Day parade I stood within a stone's throw of Premier Stalin." A Russian censor handed the wire back, having changed it to: "I stood near Stalin. I threw no stone."

✖ ✖ ✖

A pert young thing of seven years walked into the confessional.
"I've no sins to tell," she said.
The priest said gruffly, "Don't you do anything? Do you swear?"
The young lady brightened, "No, but my mother does."

✖ ✖ ✖

If all the gold in the world were melted down into a solid cube it would be about the size of an eight-room house. With it a man could not buy a friend, character, peace of mind, clear conscience, nor a sense of eternity.

✖ ✖ ✖

Father, You Must Help Me!

By PETER LAPTUTA, C.Ss.R.

A CRY of distress is often heard from the lips of a man or woman, who have come upon some discouraging moments in life. It was some family trouble or some torment of the conscience or heart that gave out a touching cry, "Father, you must help me." Yes, this cry in time of distress is addressed to the priest.

Not only the elderly person plead so for their own good, but many a father or mother plead with the most heartbreaking words, "Father, you must help my child to be good and happy." "You can do it, Father and I must have your help."

Still another cry is heard. The cry of the Youth themselves. "Father, save us," echoes from all sides. Yes, save our Youth that is losing much of the innocence and good that nature and education have given them. Save the youth that is being carried by the flood of modern waves into immorality, theft and murder crimes. Who shall save them? Not the cheap magazine writer, printer or seller. Not the cheap movie companies. Not the unruly companions of society. Who will save them? Ah, listen once again to the heartrending cries of the perilous youth:— "Father, save us." Yes, it is the priest, or rather I should say Christ through His priests that can and will have them. For Jesus came to save all men. Yes, all men, who will follow the teachings that He gave to His Church, will be saved. But why so little in number are the priests when they are so necessary to all persons in all classes and in all stages of life? Why are the apostles so few? Why do not more boys become priests? It is to you, boys, to answer this question? Are you not indifferent yourself in this matter? Are you not one of those boys that will say, "Oh, that is not for me." And why not, may I ask? Did not God give you good parents? Did not God give you good health and a sound head? Well, what are you going to do with all those treasures? Waste them? Use them for your own good? Yes, you should use them for your own good but have you not the courage to use them to help others at the same time? Can you not become a priest of Christ and bring thousands and thousands of Ukrainian people that are in Canada and United States the water of life after which they thirst? Can you not bring them the doctrine of life? Can you not bring them Jesus so that He dwells in their hearts, homes, societies and factories? Why not become a priest? Why not save the thousands that are clammering for a happy life? Think it over. But remember one thing that as a hero of Christ, you will die happy because your reward will be one that is unsurpassable. Christ promised, "Every one that hath left house, or brethren, or sisters, or father, or mother, or wife,, or children, or lands fo my name's sake, shall receive an hundredfold and shall

possess life everlasting." Boys, if you feel the calling of Christ, please write for information and advice to the Redemptorist Fathers' College, Rev. Father Director, Box 355, Roblin, Man.

One thing that can not be overlooked by any boy is the obligation to pray for receiving God's light as to what he should become; and with God's light and help, many a boy will do great things for saving souls. Pray, pray, for by prayer, you will do the right thing for God will guide you to happiness and success.

✖ ✖ ✖

JOSUE AND THE SUN

WHAT does the Bible mean when it says in the Book of Josue, chapter 10, verse 13, "The sun and the moon stood still, till the people revenged themselves of their enemies?" Does not this prove that the Bible can be wrong, because we know that the earth moves around the sun and not the sun around the earth.

Answer: The historical setting of the text quoted above is as follows: Several of the clans of Palestine had banded together to capture Gabaon from the pagans. Josue marched his army all night and set upon the beseigers of Gabaon the next day. The battle raged throughout the day, and Josue, knowing that God wanted him to destroy the pagan armies, in prayer asked Him to prolong the daylight until he had accomplished that task.

The text of Josue's prayer and God's answer in the form of a miracle reads as follows (Josue, 10: 12-14): "Josue spoke to the Lord, in the day that he delivered the Amorrhite in the sight of the children of Israel, and he said before them: 'Move not, o sun, toward Gabaon, nor thou, o moon, towards the valley of Azalon.' And the sun and the moon stood still till the people revenged themselves of their enemies... So the sun stood still in the midst of the heaven, and hasted not to go down the space of one day." Then the comment of the author of the book comes in verse 14: "There was not before nor after so long a day, the Lord obeying the voice of a man, and fighting for Israel," which verse, in all probability would be more correctly translated as follows: "And never before nor afterwards has there been a day like this when the Lord hearkened to the voice of a man; and the Lord fought for Israel."

The text is clear as to what happened: daylight was protracted long after the usual time. Josue saw that darkness would interrupt his task and prayed for more time, and God answered his prayer with a miracle. There was no darkness that night, but it remained light and the sun seemed to be shining all during the night so that there seemed to be a day twice as long as usual.

The author makes no scientific error because he is not speaking scientifically but popularly, just as we do today when we speak and write of the sunrise and sunset. No one accuses us of error for the simple reason that such statements agree, and are meant to agree, with the appearances and not with scientific standards of objective truth.

What really happened? We do not know for certain, but probably the sun's rays were refracted by God so that, as the earth continued to turn, they struck the particular part of he earth where Josue was, at the same angle for an exceptionally long time.—*E. A. Mangan.*

✖ ✖ ✖

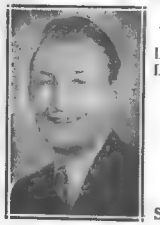

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 387, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

HARDWARE

Buy your Hardware from a Hardware Store. We have a complete stock of Farmers' Hardware Shelf Hardware, Ranges.— Radios and Radio Batteries. — A real Special in the latest model DeForest 5 Tube Radio Set complete with General A. B. Battery Pack $49.95

HURLEY & MACMILLAN HARDWARE

15 Third Avenue Phone 813 Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК, ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50
ЄВАНГЕЛІЯ,—велике на престіл, неоправлене $10.00
ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street, Yorkton, Sask.

CANADIAN INDUSTRIES C-I-L LIMITED

PAINTS

FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON — SASK.

YOU SHOP THE WORLD AT EATON'S

And Buy More Canadian Made Goods Than Any Others!

Of the thousands of items, large and small, that crowd our fascinating catalogues, by far the greatest number are CANADIAN MADE. They are the product of Canadian brains, Canadian skills, Canadian labor.

In addition, it takes a group of buying offices in London, Paris, Belfast, Manchester, Leicester and New York, with buyers travelling thousands of miles to collect the wonderful choice EATON'S puts before you; outstanding values, specially selected for Canadians from coast to coast—and all backed by the EATON Guarantee:

"Goods Satisfactory or Money Refunded, Including Shipping Charges."

THE T. EATON Co SASKATCHEWAN LIMITED

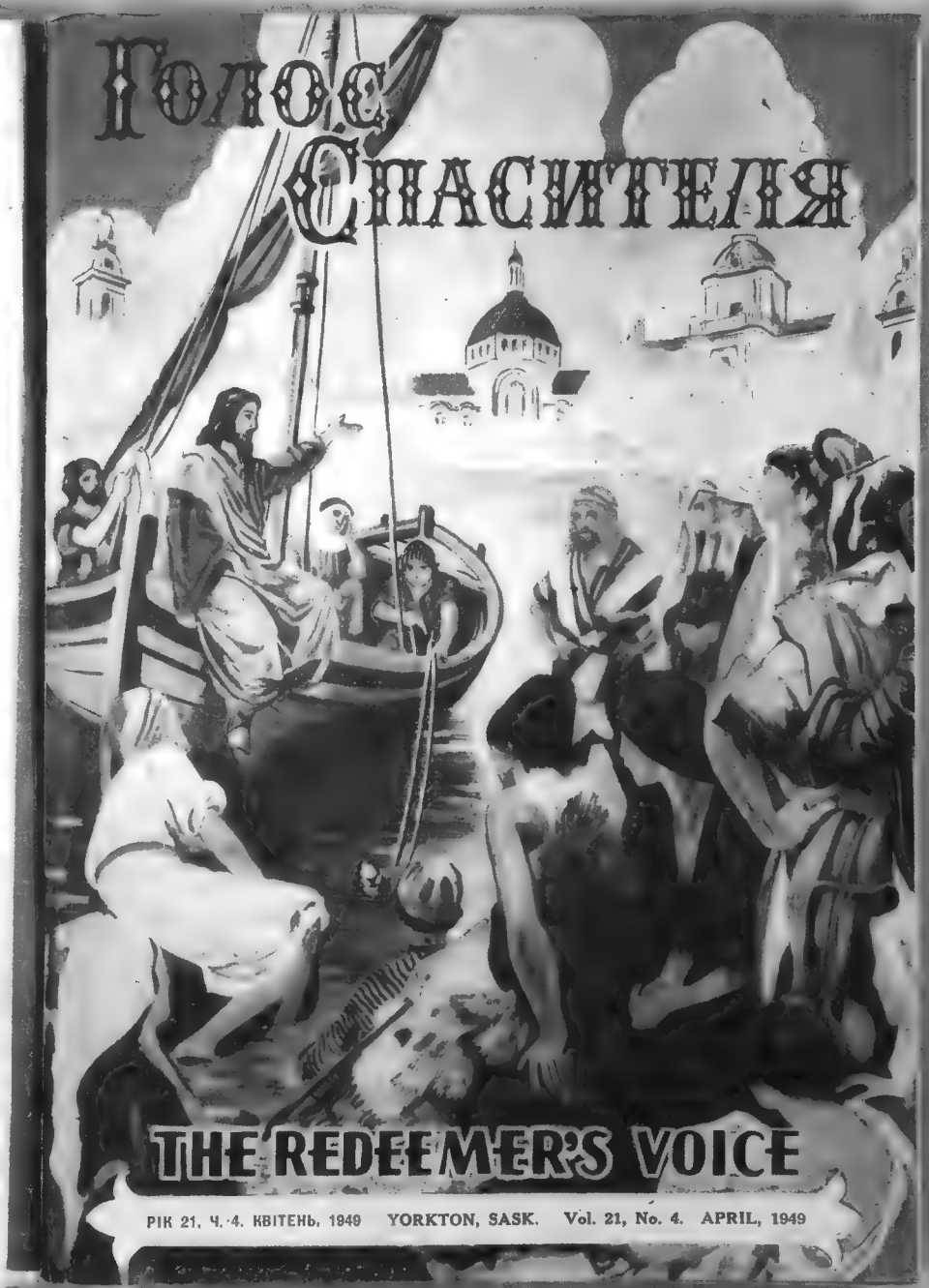

РІК 21, Ч. 4. КВІТЕНЬ, 1949 YORKTON, SASK. Vol. 21, No. 4. APRIL, 1949

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Місячник видають Отці Чина Найсвятішого Ізбавителя, в Йорктон, Саск., Канада. Передплата на один рік в Канаді $1.50—за границями Канади $1.75. Одно число 15ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE

A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $1.50 per year in Canada — $1.75 Foreign. Single copy 15c.

Редактор — Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

Editor — Rev. M. Schudlo, CSSR.

661 High Street, Newark, N.J., USA.

Адміністратор — Пр. о. І. Сирота, ЧНІ.

Manager — Rev. J. Syrota, CSSR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

— ЗМІСТ —

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ 1
АРХИБРАТСТВО МАТЕРИ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ В ЙОРКТОНІ.... 5
КОНТЕСТ УКЮ 8
ПРИВІЛЕЙ Й ОБОВЯЗОК 10
З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ 11
ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА КВІТЕНЬ 14
ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДИ 15

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ..... о. Мих. М. Щудло ЧНІ 17
УЧАСТЬ УКРАЇНЦІВ В ПРОЩІ ДО ЛЮРДУ ..... Др. Вол. Муровнч 20
РЕЗУРГЕСЦІО ..... Б. І. Антонич 22
ДВА ВЕЛИКІ ЧЕТВЕРГИ ..... о. Др. Іван Чинченко 23
СЛУЖБА БОЖА ..... о. Мих. Щудло ЧНІ. 26
НАВЕРНУВСЯ ДО ХРИСТА ..... В. Качмар 30
ХРИСТИЯНІЗМ І НАЦІЯ ..... о. М. Германюк ЧНІ 33
ЮВІЛЕЙ ПАПИ ПІЯ XII ..... о. Р. Хомяк ЧНІ. 38
СВ. АЛЬФОНС ЛІГОРІЙ ..... о. Мих. Щудло ЧНІ 43
СЕКТАНТИ ..... Ігор Щипавка 45

RED RUSSIA AND THE CATHOLIC WORLD . Nicholas Chubaty 49
WHY I REARED MY CHILDREN CATHOLIC ... Jack Dempsey 54
THE MEANING OF "RITE" ..... Rev. Leo I. Sembratovich 57
DEPORTATION OF UKRAINIANS ..... Walter Dushnyc'k 60
LEADERS ..... Brother S. Methodius F.S.C. 62
WANTED! 64

СПІЛЬНЕ ПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

ІХ ЕМІНЕНЦІЇ КАРДИНАЛА АРХИЄПИСКОПА ТОРОНТА, І ІХ ЕКСЦЕЛЕНЦІЙ АРХИЄПИСКОПІВ ТА ЄПИСКОПІВ КАНАДИ З НАГОДИ ЗОЛОТОГО ЮВИЛЕЮ СВЯЩЕНСТВА ІХ СВЯТОСТИ ПАПИ ПІЯ XII

Ми, з ласки Божої і з благословення Апостольської Столиці, Архиєпископи та Єпископи Канади, всьому світському і монашому духовенству, релігійним Згромадженням та всім вірним наших дієцезій, Мир в Господі і Боже благословенство.

Дорогі в Христі Улюблені:

Третього квітня цього року Святіший Отець Папа Пій XII обходить пятьдесятьлітний ювілей свого священства. Золотий ювілей є все виявом обильної радости і подяки для кождого священика, котрому Господь благословив діждати так довгих літ в посіданні цієї невимовної гідности і у виконуванні цих величних чинностей. Хто належить до стада ювілята, як його парохіяни, або хто в інший спосіб злучений з ним діяльністю, поділяє його радість і бере участь в подяці. В нашім случаю, цілий світ є парохією Папи, а ми всі належимо до його стада, бо ж Йому Господь дав всесвітнє поручення: "Паси ягнята мої, паси вівці мої" (Ів. 21, 15-17).

Хвала Богу за те, що дав нам Папу Пія XII., як чаного найвищого Пастиря в часі, коли вороги загрожують стаду Христа і хижі вовки нападають зі скаженою люттю, як рідко коли в історії Церкви, котру все переслідували вороги від днів апостолів. Бог може післати легіони ангелів на оборону Церкви, але звичайно ділає через людей. Боже діяння може нігде не проявляється так отверто, як через вибір найкращого чинника до сповнення певної цілн. Це діяння Божого Провидіння засвідчене ясно св. Письмом і літописом Церкви. В критичну хвилину вибраного народу, Бог промовив пророцтвом про св. Самуїла: "Я поставлю вірного священика, що буде діяти згідно з моїм серцем і мою душею і Я збудую для нього вірний дім і він ходитиме всі дні перед моїми помазанниками" (1 Цар. 2. 23)

Ці божественні слова особливо можна применити до Папи Пія XII, що тепер панує, наслідника св. Петра. Він був сином знаменитого адвоката. Його блискучі здібности заявили ще в народній школі, але він не шукав світської карієри. Він все хотів бути тільки священиком, а його сильним бажанням було душпастирювати. Наставники скоро пізнали його надзвичайні здібності і поставили його до праці в ділянці урави Апостольської Столиці. На початках першої світової війни він був секретарем Конґреґації для Надзвичайних Справ. На цім становищі він особливо зацікавився добродійною працею Апостольської Столиці в ділі вимін полонених, потіхи для родин і кревних, та поздоровлення і лікування ранених вояків.

Третього року війни, коли Папа Венедикт робив зусилля до миру, високопреподобного отця Пачеллі висвятили на архиепископа і в характері папського нунція вислали до Баварії. Там він пробув в столиці того королівства, коли з кінцем війни комуністичні ворохобники зайняли місто і погрожували йому смертю, але не змогли його спонукати, щоб залишив становище. Він лишився представником Апостольської Столиці в Німеччині через 12 літ і докладно встиг пізнати замотані відносини середньої Европи.

Заскарбивши знання і досвід повоєнного світу, став кардиналом в 1929 році а слідуючого року стає на високім становищі секретаря стану. В тодішніх загрозливих відносинах світа, це становище було першим щодо сили і значіння в Церкві, зараз по папстві. Мужний Папа Пій XI чимраз більше придає йому довіря і посилає кардинала Пачеллі в правних завданнях до Аргентини, Франції та Угорщини. В характері секретаря стану, будучий Папа відвідує Америку і з першої руки набуває знання про північно-американські відносини.

Після смерти Папи Пія XI збір кардиналів вибирає кардинала Пачеллі на найвище і найсвятіше становище світа. Це був березень 1939 року. Воєнні хмари затягнулися над Европою і над світом.

Шість місяців потім грянула буря з усею лютю. Відтоді події ясно засвідчили, як Бог вибирає керманичів, щоб безпечно вели корабель св. Петра через всі бурі, хоча й часом доведеться терпіти і зазнати втрат. Ці події засвідчили також, як дивно Боже Провидіння літами приготовляє своїх керманичів до їх завдання. Діла й слова теперішнього св. Отця впродовж катастрофічних часів його понтифікату, сповнили всіх католиків світа вдячністю, потіхою і захопленням задля його всесвітньої любови, мудрого проводу і безустрашного кермування.

Світ дико котився з кризи в кризу, події цілком висмикнулися з рук світських провідників, союзники стали ворогами, поступування перекинено, надії стали пригадами, мерзость запустіння поширилася чужиною а найбільші наукові досягнення людства привели всіх над сам край цілковитого знищення і руїни.

Продовж тих всіх літ забурення і запустіння, Папа Пій XII стояв наче скеля проти бурі, як світло в темряві для всіх. Він промовляв в обороні мира проти війни, в обороні людскости проти жорстокостей, в обороні закону проти насильства, в обороні науки Христа проти духа зісвітчення, котрий опанував новітний світ і скоро веде до віднови найгірших лих поганства. Папа Пій XII промовляв про всі великі справи, релігійні, міжнародні, суспільні, політичні і господарські, що невідлучні від людського добробуту. Він промовляв до всіх загально і до окремих груп, до жіноцтва, до молоді, до дітей, школярів, робітників, науковців, до знатоків торговлі і урядовців, і до володарів держав. Кожну справу, що порушив, він просвітлив. Йому легко прийшло відкрити саме серце кожної справи і для кожної групи, до котрої він промовляв, дати будуюче наставлення. Тіло і кров не відкрили наслідникові св. Петра тої всесвітньої мудрости. Дух Господній вложив в його уста слова, потрібні для керування повіреним йому стадом "Посеред Церкви Господь отворив його уста і наповнив його духом мудрости і зрозуміння. Одягнув його ризою слави". (Еккл. 15. 5).

Щасливим збігом Папа вибрав нам особливе джерело ідей з котрого черпав продовж свого священства, котрого золотий ювілей вкоротці будемо обходити. В тій році, коли став священиком, а був це кінець девятнадцятого століття, Папа Лев XIII видав Пастирський Лист "Святий Рік," силою котрого проголосив Святий Рік на початку нового століття і весь людський рід посвятив опіці найсолодшого Серця Спасителя. Точно 40 літ потім Папа Пій XII видав свій перший Пастирський Лист "Найвищого Понтифіката" і навязуючи до Листа Льва XIII, сказав так: "З палким захопленням ми приняли провідні думки та заміри того Листа за свої. Боже Провидіння дало спонуку до того Листа і Папа ясно побачив всі недомагання свого віку, явні і скриті, а також всі ліки, потрібні для уздоровлення. Не можемо здержатися від того, щоб не подякувати Божій Волі за це, що наш перший рік понтифікату якраз припадає в річницю тої замітної події, яка так много щастя дала нам в першій році нашого священства. Ми дуже радо повторюємо нашу згоду на побожні заміри нашого попередника і ще раз приймаємо набоженство до Царя царів і Господа світів, як початкову молитву цілої нашої понтифікальної діяльности. Це набоженство стає для нас джерелом натхнення, ціллю, до якої спрямовані всі наші бажання і надії, всі наші змагання як Учителя і Пастиря, всі готові зусилля на праці і труди, котрі посвячені нами для поширення царства Божого і тільки до тої одинокої цілі."

Коли Папа Пій XII писав свій перший Лист, вибухла друга світова війна, хоч як він був старався довести до мирної згоди через переговори між суперечними силами. Він пригадав на слова св. Письма, що коли Христа Господа розпяли, "настала темрява по всій землі." Додав тоді Папа, що це є страшним показчиком того, що діється, коли люди виключають Христа зі свого життя і особливо з прилюдного життя. Однак Папа не розпачав. Він скріпив свої старання, щоби ограничити борбу, злегшити терпіння нещасних жертв, так військових, як світських, всіх народів і всіх віровизнань, та щоби прояснити засади, на котрих може спочивати справедливий і тривалий мир.

На Різдво 1939 р. Папа проголосив Пять Точок Миру. Люди доброї волі всіх народів повитали це як ясне світло в темряві. Особливо повитали це в нас і наші союзники. Кожного слідуючого Різдва і при інших нагодах Папа повторяв і поширяв свою науку про міжнародну справедливість і мир. Одною з найбільших трагедій є це, що побідні сили відкинули свої власні заяви про мирні цілі і ці суттєві умовини справедливого миру, котрі Папа так ясно і виразно відмітив.

Хоч тяжко заведений в своїх батьківських старанних, св. Отець все таки мав й свою потіху. Він таки відвернув знищення від св. міста Риму, яке насувала війна і котре було б позбавило світ найцінніших памяток християнської цивілізації. Нарід Риму з вдячністю витав Папу як спасителя свого міста. Минулого року ціла Італія а з нею інші краї Европи стояли під загрозою комунізму. Світ глядів на італійські вибори як на вирішальну битву, від висліду котрої залежала судьба народів. Папа Пій XII сміло взяв участь в борбі. Всі знають, що католицькі сили під проводом Папи спасли Італію від долі тих країв, котрі тепер є під владою безбожницького комунізму.

Серця св. Отця все чутке на дочасні потреби людської суспільности, так як самого Христа. Однак первісне його завдання не відноситься до дочасних справ. Воно відноситься радше до несхитного засвідчення тих засад правди, справедливости і милосердя, у світлі котрих людина повинна розвязати свої дочасні справи. Ще більше воно відноситься до управи Церквою як духовного тіла і до освідомлення людства та до співучасти в надприродньім житті, без чого все наше дочасне існування тратить свій глибший зміст. Будучність покаже, чи Папа Пій XII якраз в тім напрямі не поклав найтреваліших своїх заслуг. В двох великих Пастирських Листах про Містичне Тіло Христове і про св. Літургію, св. Отець подав нам цілість науки, котра на всі часи остане величним виявом правдивої гідности християнина, тої високої ролі, яка призначена для нас вже тут на землі і того способу, як виповнити свої питомі обовязки.

Його поняття суттєвої всесвітности Церкви дістало своє практичне і ярке насвітлення три роки тому. В той час прийшла нагода, одинока на сотки літ, надати ріжним краям своїх представників в св. колегії кардиналів. Наш край особливо відмічено тоді в цій почесті. Це є черговий доказ батьківської печаловитости Папи про Канаду. Підчас конзисторії між ріжними промовами Папи замітною стала промова до кардиналів і дипльоматів про Вселенскість Церкви та її святе післанництво до всіх народів і до всіх країв.

Св. Отець виявив свою особливу дбайливість з нагоди Марійського Конгресу в Отаві 1947 року. Ви певно пригадуєте собі деякі його слова в листі до представника з тої нагоди: "Улюблений сину, громов і напоминай присутних на тім конгресі нашими словами. Пригадай їм, що ми много надій покладаємо на Канаду, котра так сильна і цвітуча, в тім поважнім і важнім завданню все відновити в Христі. Іменно, згідно зі законом і духом евангелії відновити світ, котрий нещасно пігнали задалеко в противний бік."

Зближаючий священичий ювілей нашого св. Отця є закликом до нас, щоб ми тісніше злучилися з ним серцем, думкою і душею, запевнили його про нашу любов і віддання, молилися з ним і за нього, дякували всемогучому Богу за ласку його священства і понтифікату, і молили Бога, щоби зберіг його і скріпив на довгі літа рядити Церквою на землі. У Вічнім Місті думали спершу відмітити день ювілею зовнішними торжествами, гідними замітної події. Однак св. Отець рішучо тому спротивився. Він так сказав: "Хочу цей день перебути в роздумі і в молитві." А це найкраще свідоцтво про нього. Так ми мусимо злучитися з ним в цім дійсно високім почуттю, що молитві дає першенство, як вихідній точці ювілею. Однак наш нарід схоче також відмітити той день зовнішним торжеством. Злучившись зі св. Отцем в єдності молитви і діточої любови, пригадаймо подію, про яку розповідають Діяння Апостольські, коли цар Ірод переслідував Церкву, убив св. Якова мечем а св. Петра казав вкинути у вязницю. "Однак Церква молилася безперестанно за ним" (Діян. 12. 5). Бог післав ангела, щоб вибавив св. Петра. Так наші ювілейні молитви нехай підтримають Папу Пія XII у всіх його підприняттях — сказавши його власними словами— як Учителя і як Пастиря, у всіх готових зусиллях трудів і праць для поширення царства Божого на землі.

Ювілейним даром від всіх його дітей в Канаді буде для св. Отця збірка по всіх церквах доміній в неділю 13 березня. Ми певні, що католики будуть раді цій нагоді з цілого серця, щоби свою діточу любов виявити також у видимій формі. Щедрість наших дарів буде свідчити про наш край, Канаду, котрий має що подякувати Богу серед повноти добродійств. Серце св. Отця відчує цей дар вірности і прилягання, та стане для нього практичним помічним середником у виконанні апостольських діл релігії і милосердя, а в особливий спосіб стане середником, щоби Ватикан вивінувати в більше повітну і успішнішу радіеву стацію, так щоби голос св. Отця можна було почути легко і ясно по цілім світі.

При многих нагодах святіший Отець заявив свою вдячність для католиків нашої країни за милосердя для жертв війни. Доперва недавно, 5. січня, промовляючи до студентів канадійської колегії, він сказав ці зворушливі слова: "Найдорощі мої сини! Ви представляєте ріжні дієцезії вашої прекрасної і дійсно християнської країни. З глибокого бажання моєї душі я хочу порушити вам дуже дороге для нас післанництво. А іменно, передати вашим священикам і єпископам нашу живу вдячність за їх ревність і милосердя, щоби облегшити недолю нещасним

жертвам війни."

Релігійний обід Золотого Ювілею в кожній дієцезії відбудеться згідно з зарядженням єпископа. Він повинен відбутися всюди, в кожній парохії і в кожній місійній станиці краю, та бути строго духовним щодо характеру. Одною з точок програми повинні бути релігійні торжества. Однак з бажання св. Отця видно, що головну увагу треба звернути на духовну сторону ювілею, отже на організацію родинних і прилодних молитов, на години почитання і спільні святі Причастя в цьому дусі, за його добро і щастя. Особливе місце треба призначити нашій дітворі, котра так дорога серцю найвищого Священика і від котрих він сподіється молитов до Христа Господа та Його Пресвятої Матері: Ми з цілою рішучістю вважаємо весь вірующий загал християнський в нашій дорогій країні, священство, черців і мирян, щоби взяли участь в цім торжестві з любовною вірністю і ревністю та тим чином запевнили успіх в дні третього квітня для великого духовного здобуття душ з рамени Воюючої Церкви. Нехай цей день стане першим того рода і початковим звеном в золотім ланці, котрий буде розвиватися дальше і дальше в нових формах підчас Святого Року і так всюди поведе вірних до духовної обнови та миру.

Дане в Отаві за нашим підписом, дня 12 січня в році нашого Господа 1949.

(Слідують підписи Його Еміненції Кардинала МекГівґена і всіх Архиепископів й Єпископів цілої Канади).

ДАЙТЕ СВОЇМ ДІТЯМ ДО РУК

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

найкращий одинокий місячний журнал для українських дітей в Канаді й Америці. МІЙ ПРИЯТЕЛЬ береже Ваш найдорощий скарб: Ваші Діти! Не жаліте зараз післати $1.00 на річну передплату до —

MY FRIEND

49 Kennedy Street, WINNIPEG, MAN., Canada

"ПРАЗНИЧНІ НАУКИ"

НАПИСАВ ВПРЕП. О. ПЕТРО ОЛЕКСІВ

Ці науки, горячо поручені ВПреосв. Кир Константином, подумані як помічник Отцям Парохам та як коротка духова лектура на всі важні празники в році для всіх читачів-вірних.

35 НАУК — 144 СТОРИНИ

Ціна за книжку — $1.50

Замовлення можна слати на поницу адресу. Проситься долучити 10с на почтову пересилку.

THE REDEEMER'S VOICE

Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

ВІДНОВІТЬ СВОЮ ПЕРЕДПЛАТУ!

ПОДИВІТЬСЯ на дату Вашої передплати при адресі на коверті, коли кінчиться передплата. Якщо там зазначено, напр. 10 48,— Ваша передплата кінчиться в жовтні 1948, 11 48: листопад, 1948.

АРХИБРАТСТВО МАТЕРІ БОЖОЇ НЕУСТАННОЇ ПОМОЧІ В ЙОРКТОНІ

Пригадуємо всім дорогим Отцям Провідникам Братства М. Б. Н.П., що кождого місяця, найкраще в послідну неділю місяця, мають відбуватися духовні вправи приготовлення до доброї смерти.

Береться звичайний Молебень до Матері Божої, тільки з деякими змінами. І так замість звичайного тропара й кондака, береться тропар і кондак Матері Божої Неустанної Помочі, котрий міститься в підручникові для провідників. Літанію з припівами: О Маріє Мати Божа опускається зовсім. По "За всіх молишися благая" відмовляється З Богородице Діво" о благословенство для Братства, а опісля замість молитви: Царице моя преблагая треба брати молитву о щасливу смерть, що також знаходиться в підручникові для провідників.

Медалики, яких роздається Членам при нагоді їх торжественного приняття, як також членську виказку, яку кождий член дістає при принятію його до Братства, треба замовити в генерального провідника в Йорктоні. Це є конечне задля однообразности.

Перед послідною світовою війною, було сильно розгалужене по цілій Галичині Товариство Матері Божої Неустанної Помочі. Це була заслуга українських Редемптористів. Де небудь ті ревні проповідники Божого слова проповідали місію, всюди там вони й заразом закладали згадане Братство. Всі ті Братства гортувалися навколо Архибратства, що існувало при монастирі українських Редемптористів в Станиславові, а Архибратство в свою чергу ділилося з місцевими Братствами всіми тими привілеями, якими воно само було наділене Апостольською Столицею. Ігумен станиславівського монастиря мав право прилучувати до свого Архибратства нетільки галицькі Братства, але також і Братства з якої небудь частини світу. В такий спосіб, в справі Братства Матері Божої Неустанної Помочі, Станиславів був центром цілого українського-католицької світу.

В нинішних часах, задля знаних причин, Станиславів є відтятий від прочого світу. В слід за тим, станиславівський Ігумен є недоступний в справі Братства Матері Божої Неустанної Помочі. Щоби отже ця преважна справа дальше не терпіла, свята Конґреґація для східніх Церков, рішенням з дня 1. липня 1948, передала власть станиславівського Ігумена канадійському Протоігуменові українських Редемптористів, а Впр. о. Протоігумен іменував о. Григорія Шишковича, Ігумена йорктонського монастиря, ґенеральним провідником Братства М.Б.Н.П.

В такий спосіб Братство М.Б.Н.П. в Йорктоні буде мати гідність Архибратства, а ґенеральний провідник зможе прилучувати до Архибратства всі місцеві Братства, що з часом повстануть чи то в Канаді, чи в якій небудь іншій частині українського католицького світу.

Яка є ціль того Братства?

Ціль Братства є почитання Матері Божої під титулом "Неустанної Помочі," щоби за заступництвом Небесної Неньки випрохати для себе ласку правдивого християнського життя, а особливо ласку доброї смерті. Отже до цего гарного Товариства вписуються ті люди, що бажають чесно жити й гідно вмерти. Чи може бути краща ціль?

Обовязки Братства не є утяжливі. Ось вони:

1. Рано й ввечір відмовляти по три Богородице Діво на честь Матері Божої Неустанної Помочі.
2. Час від часу, скажім при нагоді недільної або святочної відправи, відвідати образ Матері Божої Неустанної Помочі, що повинен бути в кождій церкві, при котрій існує Братство.
3. Раз на місяць, найлучше в послідну неділю місяця, приняти святе Причастя в честь Матері Божої Неустанної Помочі.
4. Носити медалик М.Б.Н.П., який кождий член дістає в хвилі свого торжественного приняття до Братства.
5. Брати участь в духовних вправах приготування до смерті —що відправляються в церкві Братства звичайно в останню неділю місяця.
6. Почитати в своїй хаті образ М.Б.Н.П.
7. Старатися поширювати набоженство до М.Б.Н.П.

Як закладати Братство М.Б.Н.П.?

Священик, що бажає заложити в своїй парохії Братство М. Б. Н.П. наперід освідомлює людий про дух Братства й зладжує тимчасовий спис кандидатів. Потім він вносить подання до місцевого Ординаріяту з просьбою о дозвіл на оснування Братства. По одержанні того дозволу, він просить генерального провідника Братства о прилучення свого Братства до Архибратства в Йорктоні. Тоді генеральний провідник посилає місцевому Провідникові грамоту прилучення й уділяє йому як і його наслідникам власть принимати членів до Архибратства. По одержанні грамоти прилучення до Архибратства, місцевий провідник уладжує торжественне приняття всіх членів, вписує їх до книги Братства й кермує ним.

Тут треба замітити, що кожний місцевий провідник повинен прислати генеральному провідникові докладний спис всіх членів, разом з їх адресами, й в поазбучному порядку.

В генерального провідника можна дістати книжочку зі статутами Братства, та з ріжними потрібними поученнями й молитвами. Ціна книжочки 15 центів.

Тут проситься всіх всечесних і високопреподобних Отців, щоби були ласкаві розвинути як найбільшу ревність в поширюванні Братства М.Б.Н.П. Даймо Марії нагоду запанувати над серцями людськими, щоб там приготовила місце для Ісуса, а де Ісус, там Боже благословенство під кождим зглядом.

о. Г. ШИШКОВИЧ, ЧНІ.,
Ґенер. Провідник

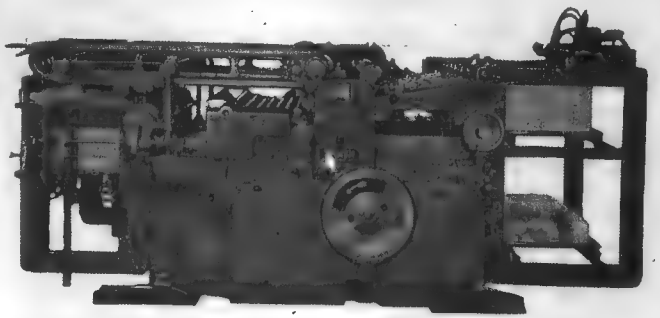

Оце образок малої автоматичної преси, яка зі швидкістю 4,500 на годину розвязує всілякі друкарські клопоти, в друкованю середної міри річей, починаючи від листів аж до малих брощурок, оголошень, та особливо придатна щоб друкувати прекрасні кольорові образки, що для місіонарської праці є необхідні при кожній нагоді, а так конечні у кожній католицькій хаті. Ціна цеї машини 12,000 долярів.

25-ЛІТНИЙ ЮВИЛЕЙ ДРУКАРНІ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Хотяй 25-літній ювилей друкарні Голосу Спасителя скінчився в грудні 1948 року, однак неможливо нам було зібрати належну суму грошей, щоб купити нам так конечну друкарську машину. Однак, ми маємо сильну надію що Господь Бог допоможе, а добрі наші прихильники й Передплатники таки будуть присилати свої щирі жертви і незадовго таки купимо цю пресу! Подаємо дальшу лісту жертводавців:

Зариляк Марія, Елк Пойнт	.50
Барнло Йосиф, Етелберт	1.00
Зарицький О., Арран	1.00
Кравчук Р., Риджайна	5.00
Комар Анна, Ньюарк	2.00
Іван-Сніданко, Йорктон	5.00
Й. Барів, Рочестер	1.00
Приступа Василь, Айтуна	1.00
А. Рубіцький, Латон	3.00
Михайло Довбуш, Франклин	3.50
Петро Новак, Мондер	5.00
Панство Стельмах, Велленд	5.00
А. Климишин, Лонд Айленд Сіті	1.25
П. Боднарська, Сирвил	2.00
Т. Бучко, Канора	5.00
Д. Щебель, Стоні Плейн	1.00
Й. Крочак, Ст. Кетеринс	2.00
Панна А. Микита, Гемілтон	5.00
пані А. Масівчук, Гемтремк	5.00
Г. Крушевський, Белфілд	2.00
К. Равлик, Арнес	5.00
Р. Деренівський, Йорктон	1.00
Р. Чайковський, Боскомб	1.00
Н.Н., Вилтон	3.00
В. М. Грицай, Ешлей	5.00
Кішинська В., Транскона	5.00
Бучковський М., Монтреал	2.00
Микола Фр., Валлесбург	2.00
Желик Іван, Локпорт	.75
Михайло Дзьопко, Вотерфорд	2.00

Найщиріша подяка всім щирим жертводавцям. Хто слідуючий піде слідом за вищеподаними добродіями?

—КОНТЕСТ УКЮ—

В ЦІЛИ РОЗБУДУВАННЯ ВІДПУСТОВОГО МІСЦЯ ПРЕСВЯТОГО ВІДКУПИТЕЛЯ В РОБЛИН, МАН.

П. Анастазія Козаковська
Райдінг Парк, Ман.

Панна Аделя Крочак
Брокстон, Саск.

Панна Оля Михальчук
Ангусвія, Ман.

Панна Ольга Кукурудз
Петлюра, Ман.

Панна Марія Лукаш
Дніпро, Саск.

Панна Павліна Присляк
Калдер, Саск.

Панна Стефанія Лапка
Россел, Ман.

Панна Ольга Маційовська
Шортдейл, Ман.

Панна Вероніка Юрчик
Роблин, Ман.

Панна Павліна Філевич
Зелена, Ман.

П-а Стефанія Свидинська
Росбурн, Ман.

* * *

Посеред горбків і долин, майже на границі Саскачевану й Манітоби лежить досить велике і гарне містечко Роблин. Тут від кількох років відбувається Відпуст на Спаса, який вже збирає біля тисячу людей. Тут треба зазначити, що Роблин особливіший спосіб надається на Відпустове місце. По північній стороні знаходиться манастир, каплиця й Колегія Отців Редемптористів-- де монахи місіонарі стало перебувають. В монастирській каплиці за престолом стоїть Образ Матері Божої Неустанної Помочі, діткнений до Чудотворного образу Матері Божої у Римі. По західнім боці манастиря—великий город. Головний гостинець входить до містечка з півночі. Гарна обширна площа зводиться до одного повищого горбка... кругом тихо, спокійно...

Добрі й побожні люди з кожної провінції а навіть з Америки присилають свої жертви на розбудову цього Відпустового Місця. Минулого року зорганізована молодь в цім окрузі зібрала $900.00 на цю ціль. Цього ж року одинадцять відділів УКЮ постановили попрацювати в цім намірі, в формі контесту, який закінчиться великим торжеством і зїздом молоді на Вознесення Г. Н. Іс. Христа—2-го червня 1949.

Честь українському католицькому Юнацтву, яке такі красні ідеї старається перевести в діло!

Поможіть нашій молоді своєю прихильністю, участю й жертвою!

Дай Боже, щоб й розпочате святе діло якнайкраще вдалось і принесло особливіше прославлення для Пресвятого Відкупителя і Його Божої Матері!

ПРИВІЛЕЙ Й ОБОВЯЗОК

Кола фінансової кампанії призначено до осягнення благородних цілий нового Екзархату в східній Канаді в повнім русі. Найбільший відгомін кампанії від малої але щирої парохії в Оттаві, до котрої дійсно й в повні можна применити слова, "Епископ заговорив а нарід зробив." Щоб всі інші парохії зрозуміли конечність започатковання діла Епископом, пригадаймо собі руїни, що звірський ворог посіяв по наших рідних землях в старому краю. Через сотки літ наш нарід жертвував та будував. За кілька літ ворог зумів те все загарбати і знищити. Томуж впав на нас в Канаді тяжкий обовязок. Нині наша національна гордість, наш престіж, наша духовна віра, вимагають, щоби ми тут жертвували і будували що нам сильон дровано і знищено. Великий для нас це обовязок. Великий тай страшний, але тільки для людей малої віри і скупої жертвенности. "Хто скупо сіє, той скупо жатиме," пише Апостол Яків. Але хто щиро, з любовою до Бога і Народу, сіє, той щиро жатиме. Кожна жертва щира має заболіти, бо інакше не є вона жертвою, але прикрим тягарем. Кожний з нас має свої особисті і родинні обовязки, але не забудьмо що ми також є членами Укр. Народу і Греко-Католицької Церкви. Наш многострадальний нарід, наша переслідувана сатаною, Церква, покладають на нас нині превелику надію. Їхня будучність в наших руках. Від де котрих, вони жадають крови, від інших самопосвяти, але від всіх нас, ЩИРОЇ ЖЕРТВИ.

Обовязок не є, неповинен бути, тягарем ярмом, або смутком для нас, тільки привілеєм. Жити в нинішнім століттю коли маємо нагоду боротися за свободу, за свою віру, за Бога, за св. Церкву, це є привілей котрий Бог не дав навіть своїм вірним Ангелам в небі. Мати нагоду своїми щирими жертвами причинитися до висвободження нашого народу і поширення Христового Царства на землі, це є дорогоцінний привілей, превелика ласка достойна найбільшої жертви.

Якщо, ворог може знайти для своєї злобної ціли, то чомуж би ми, "сини світла і правди," немогли морально і грошево підтримати те, що для нас рідне і дорогоцінне: нашу віру, наші інституції духовні і т.д.? Чиж "сини темряви" все мають бути хитрійшими від нас? Чиж ми забули що ми при св. Хрещенню, через уста наших хрестних родичів, прилюдно обіцяли "служити Христу?" Місто сумувати перед святими обовязками, нашої св. Віри, радіймо тай веселімся тому, що можемо, маємо нагоду, причинитися до Божого діла. Хай "кола" кампанії далі і легко крутяться! Молімся за її успіх. Спімнім про неї своїм сусідам. Будьмо апостолами доброго діла. Жертвуймо радісно і щиро на неї. Вона є для нас, на цілі котрими ми дорожимо. Працюймо над нею, над її успіхом. Наші жертви принесуть стократну надгороду після обіцянки самого Сина Божого. Отже жертвуймо з глубокою вірою, з надприродним наміренням. Навіть це думаймо що без нашої жертви обійдеться! Якщо голос совісти питає чи то на Боже, хай щира рука відповість покірно й обильно, "На, Боже!" Не страхаймось чорної хмари непевної будучности. Працюймо та жертвуймо, будуймо та відновляймо, бо такий наш обовязок, бо такий наш сьогодні привілей. Хай наші обильні жертви стануть новою "кровю" долі нашого народу, нашої Церкви.

о. Н. К.

ДОРОГА СПАСЕННЯ

СВ. МІСІЯ В ОБРАЗКАХ

Надзвичайно гарна книжка, 96 сторін друку з 40 великими, зворушаючими символічними образками та науками. Принесе вона Вам велику духовну користь.

ЦІНА З ПЕРЕСИЛКОЮ тільки 50с

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine St., Yorkton, Sask., Canada

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

Цікавіші уривки із листів наших Читачів та Приятелів
Дописи — Подяки з Вислухані Молитви, — Жертви

РІЗДВЯНИЙ ДАР ДЛЯ ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

Адміністрація Голосу Спасителя щиро дякує всім щирим Добродіям, що були ласкаві прислати свій дар на друкарню Голосу Спасителя. Тут подаємо дальшу листу жертводавців:

Никифорук А., Інвуд	1.00
Скакун І., Давфин	.50
Гаврилюк Н., Вегревил	1.00
Лазарук М., Торонто	1.00
Бортник Марія, Силван	2.00
Кучерепа В., Вадіна	.50
Зазуляк В., Грендвю	.50
Н.Н., Риджайна	5.00
Фортуната Розалія, Елізібет	1.00
С. Яворочко, Вінипег	2.00
Гр. Іун, Тарнополь	1.00
П. Саврицький, Форк Ривер	1.00
Мат. Катуцький, Елфрос	1.50
Волощук Е., Глен Плейн	.50
Анпнкзоуз А., Кридор	1.00
пані Н. Фірман, Арборґ	1.00
М. І. Фик, Салдер	1.50
Бутинський, Клівіленд	1.00
І Щерба, Ванкувер	4.75
А. Декан, Клівіленд	3.00
Марія Сенюк, Вилкес Бар	1.00
пані К. Міхалишин, Ню Йорк	1.00
Петро Новак, Мондер	1.00
П. Гременко, Нантікок	1.25
Е. Ковальчук, Вест Бенд	1.00
В. Сірман, Вайта	.50
А. Куржик, Вайта	.50
Т. Веснівська, Шолка	.50
Н. Дьолик, Торонто	1.50
Н. Кларк, Елм Ґров	.50
М. Балабан, Транскона	2.00
Н.Н., Босконмб	1.00
Т. Кочан, Торонто	1.50
Стрилківський пані Н., Етелберт	1.00
Панько Хруник, Вест Бернд	1.00
П. Дуфанець, Геральдтон	1.00
Ів. Тимочко,	1.00
Гр. Лисий, Віндзор	2.00
В. Черепущак, Лонґ Лек	5.00
І. Оліярчук, Нантікок	1.00
П. Деренівський, Йорктон	.20
В. Павлюк, Па Трейл	1.00

Щира подяка всім жертводавцям!

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ:

Найсердечніша подяка всім щирим жертводавцям, які надіслали свої датки на прес фонд. Ось ліста:

Пані Шпяр, Е. Кіздонен	.25
П. Кузьмінська, Еск	1.00
Д. Коновальчук, Етелберт	.50
П. Бойко, Риджтавн	.50
В. Зубрицький, Вінипеґ	.50
Ярмиш пані М., Стевестон	2.00
Михайло Педельский, Белфілд	1.25
Д. Поторока, Інвермей	1.50
Г. Пристай, Йорктон	.50
Марія Шварц, Рочестер	3.00
І. Чорноковський, Ванкувер	2.00
Лукасевич Н., Паркервю	.50
Пані Ф. Ізнтяк, Велвуд	3.00
Пані Н. Окон, Грейт Нек	.75
Сухалитка Г., Монтреал	2.00
А. Библів, Ст. Боніфас	1.00
А. Сенко, Бурр	1.00
Н. Мальований, Плейндейл	1.00
М. Скочина, Торолд	3.50

— ПОШУКУВАННЯ —

КАРНЯВСЬКИЙ ЯРОСЛАВ пошукує Лащук Катерину, що перебувала до кінця 1948 р. в Мітинвальді; хто знає про її долю то прошу зголоситися на мою адресу:

Karniowski Jaroslaw,
EVW Holding Hostel, RAF Site
Wratting Common,
West Wratting, Cambridge,
England.

Паню ЮСТИНУ ПАРУБОЧУ, замужем Політило, зі села Яблонівка, почта Буск, повіт Камінка Струмелова, пошукує Анастазія Прокопович, з Волі Деревлянської, повіт Камінка Струмелова, замешкала тепер в Бельґії,—

56, rue de Tervueren,
Louvain, Belgium.

ПОДЯКА —

Після вчиненої обітниці, складаю подяку Пресв. Серцю Ісуса, Матері Божій Неустанної Помочі і бл. Катерині Текаквіті за вислухані молитви і одержання одної ласки. — Анна Библів.

Пан П. КОНОВАЛЬЧУК ПИШЕ:—

"Маю приємність подякувати добродієві з глибини мого серця п. Ф. Т. Севчишинові з Едмонтону за присланих мені $10.00. Нехай Господь Бог Вам винагородить стократно за Ваш так щедрий дар а також нехай кріпить Вас кріпким здоровлям.— Також хочу сердечно подякува-

ти Всеч. о. С. Іжикові за відвідини нас тут в санаторії і за відправу Сл. Божої, а при тій нагоді бажаючі висповідались і приняли св. Причастя. Хоч правда, що тих бажаючих не було багато, двох пацієнтів і шість скиталок дівчат, що тут працюють..."

АЙТУНА—ДЖЕСМІН, САСК.—Похорон бл. п. Івана Кители, 14.1.1949.

Дня 18 січня 1949 р. несподівано помер Іван Китела, проживши 58 літ життя. Покійний народився в Гирнім у Західній Україні. До Америки приїхав 1910 р., а два роки потім до Канади і замешкав в околиці Айтуни, Саск. Тут 1914 року оженився в Михайліною Корчинською, сестрою Броніслава Корчинського, знаного всім теперішнього українського посла до саскачеванського Парляменту.

бл. п. Іван Китела

Господь Бог обдарив їх двома синами та п'ятьма дочками, яких вони старалися старанно та по християнськи виховати. І вони то разом зі своєю мамою, з вдячности справили йому так величавий похорон.

Блаженної памяти І. Китела протягом довгих літ дякував, а останніми літами богато помагав у парохіяльнім житті та організуванню будучої церкви в місті Джесмін, яко член церковного заряду, то знова через представлення, базарі і т.д. Тим всім він зєднав собі загальну любов. Не дивно отже, що так богато приїбуло на його похорон. Вечерами: 12 і 13 січня Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ. відправив при домовині Парастаси в присутности рідні та великого числа людей. А на сам Новий Рік ст. стилю 14. січня пополудні відбувся похорон. Церква була переповнена людьми. День був гарний й теплий. Похоронне Богослуження відправив Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ. По похороні родина запросила численних людей на обід. Тут Пр. о. С. І. Шавель злożив рідні щире співчуття, а опісля короткою промовою згадав про гірке життя останніх скитальців в Европі, а особливо про всякого рода калік, сиріт, вдів і т.д. та заохотив їх до великодушної помочі.

В тій цілі зібрано $23.50. Ось імена жертводавців: По 5.00: Михайліна й Гавриїла Китела. По 2.00: П-а Трефяк і Апріль. По 1.00: Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.; Розалія Китела, Р. Китела, С. Китела; С. Корчинський; Р. Корчинський; пані Л. Корчинська; О. Смук; П. Башуцький; І. Атаманчук; С. Атаманчук; А. Шумка; В. Темяк; пані Крик. По 50ц.: Броніслава Атаманчук; пані Трефяк.

Всім тим жертводавцям нехай Господь Бог многократно винагородить, а память про блаж. п. Івана Кителу нехай остане ться вічна між людьми.

Присутний.

АЙТУНА, САСК.—Поминальне богослуження за бл. п. Івана й Юстину Вінґерак.—

Дня 15. січня 1949 р. в Айтуні, Саск. у монастирській капліці відправлено Сл. Божу і Парастас за померших Івана й Юстину Вінґерак. На богослуженню були присутні майже всі їх діти, свояки та деякі парохіяни з Айтуни.

Опісля пан Василь Вінґерак запросив всіх присутних до себе до жатя на спільний обід. Підчас нього Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ., короткою промовою згадав про гірке життя оставших Скитальців в Европі, особливо про всякого рода калік. вдів і т.д., та заохотив до щирої й великодушної помочі для них. На ту ціль зібрано $13.50.

Ось імена жертводавців: По 1.00: Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.; В. Вінґерак, Ів. Вінґерак; О. Вінґерак; Й. Вінґерак; В. Вінґерак; П. Вінґерак; Ів. Льонренс; С. Антонишин; В. Мартинюк; В. Хабінський; В. Москаль; П. А. Крушельницький. 50ц.: С. Дорош.

Всім тим жертводавцям нехай Господь Бог многократно винагородить.

Присутний.

МОДЕЛ ФАРМ, САСК.—Вінчання П-ва Константина й Ольги Хруник —

Дня 30. січня 1949, в неділю зібралася блища й дальша фамілія до Панька Хруника, щоби справити для його сина Константина й невістки Ольги попесільний обід— празник, яких тиждень перед тим, то 23-го повінчав в церкві св. Покрови в Модел Фармі, Саск., Пр. о. С. Іваночко ЧНІ.

Гостей було дуже багато. Завдяки умілим старанням п. Р. Середи, той бенкет надзвичайно гарно удався. Всі почувалися дуже щасливими й вдоволеними.

Після обіду п. Р. Середа заняв слово, підчас якого він заохотив присутних зложити жертву на прес фонд. Підкреслюючи рівночасно, як то дуже багато може принести добра преса. Переведена збірка принесла $13.00. З того призначено: 5.00 на Голос Спасителя; 5.00 на Укр. Вісти.

Годиться згадати, що Константин Хруник належав до УКЮ—де через цілий минулий рік займав почесне місце голови. Підчас його урядування, молодь в Модел Фарм вела дуже активне життя під кождим зглядом.

На місці буде також згадати, що Константин належав до численної родини, яку

Весільна знімка П-ва К. й О. Хруник

Господь Бог поблагословив в особливішний спосіб. З 8-ох його сестер, 3-ох тепер находиться в закон Пр. Сестер Н.Д.М. Дві інші є учительками. Одна з них, Антоніна, покінчила вищу школу в Академії Преєв. Серця в Йорктоні. Тепер вона учителює недалеко родинної парохії Модел Фарм.

Остався в родині тільки наймолодший син Йосиф, який через своє добре виховання, є тепер для старших, спрацьованих батьків, великою потіхою.

Голос Спасителя щиро ґратулює молодят та бажає обильних Божих ласк. Хай добрий Бог благословить та кріпить їх здоровля на многі й благі літа.

Присутний.

ДЖЕСМІН, САСК.—Похорон бл. п. Николи Віри: 4.1.49.

Дня 31 грудня 1948 р. в йорктонській лічниці упокоївся бл. п. Никола Віра. Родився він у Будвині, в Галичині. До Канади приїхав 1905 р. і тут оженився він 1910 р. з Марією Богай та замешкав на стало кілька миль на північ від містечка Джесмін, Саск. Фармарував він тут до послідної своєї слабости. Це був один з піонірів та членів основателів парохії й церкви Непорочно Зачаття Пр. Діви Марії, одної з перших в айтунськім дистрикті. Був добрим батьком, любив свою католицьку Церкву, свій обряд та нарід. В потребі спомагав грішми.

бл. п. Никола Віра

Господь Бог обдарив їх 10. дітьми, 21. внуками і 1. правнуком.

Похорон відбувся 4. січня 1949 р. у вище згаданій церкві. Погода була гарна. Людей зїхалося багато. Крім дітей, кревних та свояків були присутні численні сусіди та знакомі. Похоронне Богослуження відправив Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ, в Айтуни, Саск. По похороні ніслі нашого звичаю запрошено всіх до хати покійного на спільний обід. Тут Отець парох зложив дітям та рідні щире співчуття, а опісля короткою промовою згадав на наших братів-скитальців, особливо калік, сиріт, вдів іт.д. та заохотив помогти їм своїми, хоч малими жертвами. В тій ціли зібрано, яко спомин похорону $20.00.

Ось спис тих жертводавців:

По 1.00: Пр. о. С. І. Шавель ЧНІ.; М. Віра, Розалія Віра, Ева Віра, В. Зінке-

вич, А. Якимовський, І. Богай; Н. Антонишин; С. Дик; І. Файдерович; С. Кавк; Н. Мариняк; В. Антонишин. — По 60ц.: Н. Голдун. — По 50ц.: Т. Янко, А. Антонишин, С. Когут, П. Янко; М. Бочуляк; Й. Кутас.— По 40ц.: Марія Файдерович. — По 25ц.: І. Кокоцький, І. Якимовський, П. Бочуляк, Ю. Ватъ, О. Віра.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а бл. п. Никола нехай з Богом спочиває, та память про нього нехай буде, як співаємо, вічна посеред людей.

ЦЕРКОВНИЙ УСТАВ НА КВІТЕНЬ, 1949

СТАРИЙ СТИЛЬ —

3. Нед. 4 Посту: Гл. 8, Єв. утр. 8. Сл. Б. Вас. Вел.: Ап. 314, Єв. Марк. 40.

5. Поклони: Відправляються нині вечером, тому, що завтра вечером співається Вел. Веч. Благовіщення.

7. Благовіщення Преч. Діви Марії:— Сл. В. Ів. Золот.: Ап. 306, Єв. Лук. 3.

10. Нед. 5. Посту: Гл. 1, Єв. утр. 9. Сл. Б. Вас. Вел.: Ап. 321, Єв. Мар. 47.

17. Неділя Квітна: Сл. Б. Ів. Золот.: Антиф. Квітної Неділі. Ап. 246, Єв. Ів. 41.

21. Великий Четвер: Сл. Б. Вас. Вел.: з Веч.: Ап. 149, Єв. Мат. 107. Нині вечером править Страсти.

22. Вел. Пятниця: Царські Часи. По вечірні винесення Плащаниці. Вечером Єрусалимська Утреня при Божім Гробі. Від нині до Неділ Пасхи не вноситься мерців до церкви.

24. Великдень: Сл. Б. Ів. Золот.: Єв. поділене на 12 частей, читається з перестанками, підчас яких дзвониться в усі дзвони. Вечірня в усіх ризах, так само в понеділок і вівторок, і на Утрені цілий тиждень. Нин на веч. Єв. Ів. 65. На: Да воскресне Бог, цілування хреста й мироване. Отпуст з хрестом цілий тиждень, а далі до Вознесення лише в неділі, Праз. Переполовення й віддання Пасхи. Цей тиждень загальниця. Царські врата цілий тиждень отворені. Похорон правиться цілий тиждень в ризах світлих, та саме для старших і дітей. Час заказаний. По Сл. Б. благослосення брашен. Через цілий Світлий Тиждень не можна правити заупокійної Служби Божої.

25. Світлий Понеділок: Вел. Веч.: Вхід з Євангелієм. По Прок. читання Єв. Ів. 65. Сл. Б.: Антиф. Пасхи, які береться через цілий тиждень. Троп. вечарашні. Прок. Во всю землю. Ап. 2, Єв. Ів. 2.

26. Світлий Вівторок: Вел. Веч.: Вхід з кадилом. Сл. Б.: Прок. Величить душа моя. Ап. 4. Єв. Лук. 113.

НОВИЙ СТИЛЬ —

3. Неділя 5 Вел. Посту: Гл. 5, Єв. утр. воскр. 2. На Сл. Б. Вас. Вел.: Ап.: 321, Єв. Мар. 47.

10. Неділя Квітна: Сл. Б. Ів. Золот.: Антиф. Празн. Троп. Лазаря, Сл. Нед. Квітної і нині Конд. Нед. Кв. Трисвятоя. Ап. 246, Єв. Ів. 41. Задостойник і пр. Празн.

14. Вел. Четвер: Память установления Пресв. Евхаристії і Страстей Христових. Сл. Б. Вас. Вел. з Веч. Вечером Утреня страстна, 12 евангелій з дзвоненнями. потім дзвони замовкають до Великодня.

15. Вел. Пятниця: Память смерти ГНІХ. Вечером Єрусалимська Утреня при Божім Гробі. Від сьогодні до Неділі Пасхи не вноситься мерців до церкви.

17. Неділя Пасхи: Воскресення Христове: Утреня Воскресна. По молитви заамвонній посвячення Артоса. Цілий тиждень відчинені царські врата, а також не можна правити Сл. Божої заупокійної, а похорон у світлих ризах.

18. Світлий Понеділок: Гл. 2. Вечірня у всіх ризах, так само під вівторок і середу Світлу, а на Утр. цілий тиждень. Нин іна Вечірні Єв. Ів. 65. На Сл. Б.: Прок. Во всю землю. Проче як в день Пасхи. Ап. 2, Єв. Ів. 2.

19. Світлий Вівторок: Гл. 3. На Сл. Б. Прок. Величит душа моя. Ап. 4, Єв. Лук. 113.

23. Суб. Світл. Вмуч. Георгія. Всеночне. На Сл. Б. Ап. Єв. дня і Георгія. Ап. 8 і 29, Єв. Ів. 11 і 52.

24. Неділя Томина: Єв. воскр. утр. 1. Всеночне. На мировании роздається Артос. На Сл. Б.: сьогодні і кожного дня до Від. Пасхи 2 антиф. воскр., третій звич. з воскр. припівом. Тр. Празн. Сл. Конд. Празн. Ін. Конд. Пасхи. Трисвятоя. Ап. 14. Єв. Ів. 65. Ангел вопіяше. Цілий тиждень служба Антипасхи.

Приєднайте хоч ОДНОГО НОВОГО Передплатника для Голосу Спасителя

ПИТАННЯ ТА ВІДПОВІДІ

1. Шановна Читачко Голосу Спасителя з Ванкувер, дуже це добра річ замовити декілька Служб Божих, щоб відпокутувати як кажете, гріхи "своєї юности." Але при тім треба здуважити, що тут нема ніякого правила Святої Церкви що б означало скільки Служб Божих треба за це жертвувати! Ви чули, що треба пожертвувати 12 Служб Божих цього самого дня, бо це має якусь особливішу вартість! Хто Вам таке сказав? Кажете якісь **старші люди!**— Хто вони ті старші люди?— Їхне говорення пахне забобонами! Не вірте їм!— Дайте на Служби Божі, як це заміряєте, та не журіться, що Священик не відправить їх всіх на той самий день. Служби Божі не стратять своєї вартости, як Священик відправить їх впродовж 12 днів! Так читана, як і співана Служба Божа мають ту саму безконечну вартість, бо це віднова Страстей і Смерти Спасителя. Всетаки Співана має більшу додаткову вартість, бо так Священик, як і дяк вкладають у неї більше зусилля, присвячують більше часу, через що додаткова вартість співаної Служби Божої більша!

II. Поважаний Пане Трохиме, Ваша дочка дуже зле зробила, що пішла брати шлюб до латинської Церкви, погордивши своєю українською. Кажете, що Ваш Всеч. о. Парох позволив Вашій донечці взяти шлюб у латинській церкві, бо вона грозила, що піде до протестантської. Ми не зважаємо на подібні загрози, не лякаємося протестів і не видаємо подібних позволень: **Ми такого звичаю не маємо, ані церква Божа!**—скажемо зо св. Павлом. Святіша Столиця цебто Папи рішили, що в подружжах, де одна сторона є греко-католицька, а друга римо-католицька, шлюб має бути в церкві цебто в обряді дівчини. Треба придержуватися цього правила, бо інакше вийде замішання. Вірні мають повинуватися церковним рішениям, а не робити, як їм подобається! —Якщо ж хтось не повинується церковним законам щодо шлюбу та в своїй впертості іде брати шлюб у протестантській церкві чи в корті, так він грішить, стягає на себе Боже прокляття та церковне викляття. Священик не відповідає за його гріх! Сама особа грішить і сама відповідатиме перед Богом за свій гріх.— Папа Пій XI відновів одній впертій особі, що домагалася позволення поступити проти церковного закону: **Нехай молиться та слухає церковного закону, або нехай гине в своїй впертості!**

III. Шановна Пані Добродійко, відповідаємо коротенько на Ваше питання: **Ви сіль землі... (Мт. 5, 13).** Христові учні та взагалі всі християни мають бути для поганського світу тим, чим сіль для потрав, що не мають ніякого смаку.— Як сіль надає їм смак, так Христові учні мають зробити людство милим Богові, притягаючи його до Христа так працею для добра ближнього як і добрим прикладом. Хто занедбує той важливий обовязок приводити ближніх своїх до Бога та віддертати їх від зла, той подібний до соли, що звітріла та стала безкорисна та непотрібна.

Стережіться, щоб не згіршили одного з цих малих... (Мт. 1810).— Тут Божественний Спаситель перестерігає людей передо згіршенням особливо малих дітей, яких легке згіршити, але дуже тяжко направити, коли вони стали злі. Анголи Хоронителі чувають з неба над дітьми та домагатимуться на Божому суді кари на тих, що гіршать демовлят, які через згіршення може навіки загинуть для Бога та для неба!

Шановна Добродійко інші цитати вияснимо в наступнім числі Голосу. Проте я порадив би Вам звернутися до Адміністрації Голосу до Йорктону та попрохати про СВЯТУ ЄВАНГЕЛІЮ, перекладу Впр. о. Галущинського. Там є багато пояснень, так що не потребуватимете труднитися писанням за виясненнями. Якщож там Вам щось неясне, так прошу завжди звертатися до Редакції Голосу. Ми радо послужимо Вам— Свята Євангелія коштує заледве півтора доляра.

...Дуже мило мені витати Вас вже з нової місцевости в Канаді... Складаю Вам, Всечесні Отці, щиру подяку за Ваше піддержання мене на дусі, а саме, що Ви посилали мені безплатно Голос Спасителя, то була для мене велика поміч, бо я перебував на скитальщині в Німеччині 4 роки. Нині, при Божій помочі, я приїхав з жінкою і 6 дітей до Канади. Прошу ласкаво посилати Голос Спасителя на нову адресу, і посилаю Вам передплату. —Г. Гощуляк, Форест Лан.

З НАМИ БОГ
МОЛИТОВНИК

У цім молитовнику є: Молитви Щоденні, Катехизмові, Ранні, Вечірні та Ріжні. Св. Сповідь. Молитви перед і по св. Причастю. Набожність до Пресв. Серця Христового. Посіщення Пресв. Евхаристії. Молитви до Преч. Діви Марії. Як молитися на вервиці. Хресна Дорога. Чин Утрені, Вечірні й Служба Божа. Тропарі й Кондаки воскресні, денні, а всякі прошення, Чотиридесятниці, Пятдесятниці та на всі Свята цілого Року. Панахида. Акафист до Ісуса Христа й Преч. Діви Марії. Молебень до Ісуса Христа й Преч. Діви Марії. Благодарна Пісня. Пісня при виставленні Найсв. Тайн. Суплікація. Історія України. Церковні Пісні й Коляди. Церковний Календар. Сторін 512. Формат невеликий, вигідний. Добрий папір, ясний друк і красні образці прикрашують цей молитовник. Солідно й гарно оправлений в полотно з золотими витисками. Ціна $2.60 з почтою. Оправлений в Шкіру $3.50. Замовляйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

НАША РЕЛІГІЯ
НОВИЙ КАТЕХИЗМ

Це книжка уложена Всеч. о. А. Луговим в українській і англійських мові, трете поправлене видання. Дуже популярна і приступна. Надається для шкіл і катехитичних курсів, для дітей і старших. Саме імя Всеч. Автора вже говорить само про себе. —Замовляйте для кожної Вашої дитини й для шкіл.
Ціна 25с — з пересилкою 30с.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

о. Мих. Щудло ЧНІ.

БАГАТО натрудилися Христові вороги, щоб знищити Його та затерти на землі слід зо Його Божественною наукою. Вязнили, бичували, судили та пропяли Його до хреста. Божа всемогутність проте насміхається з людської злоби. Христос воскрес із гробу, повстав прославлений із мертвих! Прийшов тріюмф по переслідуванням. Світлість вічного життя прогнала пітьму смерти. Це тріюмф і блискуча перемога Страждального Христа! Це неописана радість для Його застрашених і затривожених учнів, що сповнилися відвагою та втіхою, бобачивши між собою воскреслого Учителя! Це запорука божественности Святої Церкви та непереможного існування аж до кінця світу!

Яке значення має для християн Воскресення Спасителя?

1) Христове воскресення зодягає непомильністю Його науку.— Фарисеї спиталися Спасителя, якою владою проголосив себе Месією, реформатором людства? Заїлі вороги жадали якогось доказу на Його посланництво. Спаситель показав на себе та промовив: *"Зруйнуйте цей храм, і в три дні я поставлю його!"* (Ів. 2, 19).

Якщо б не був Христос Богом, так не міг би був воскреснути з мертвих. Коли ж Він Бог, так правдива Його Євангелія,

правдива Його наука, розумні Його заповіді, премудрі та прекорисні для людства Його закони, бо, бувши Богом, Він є вічна премудрість і правда, що ні помилитися негодна, ні других завести в блуд!

Французький, безбожний революціонер, Ревер, загадав був створити нову релігію, що на його думку куди краще відповідало вимогам модерного людства ніж Христова Євангелія. Зробив він зліпок з різних философів, повибирав багато дечого з Євангелії та намагався поширити свою релігійну систему, що високоповажно прозвав теософією...

Завзято працював цей безбожник, але мало хто брав поважно його сплетні та мрії. Розгарячений невдачею удався до свого приятеля Бараса та став скаржитися: "Чому моя наука, архитвір философії, не приймається та не вкорінюється в Франції? Як це вияснити? Та ж Ісус поширив свою науку по цілім світі при помочі декількох рибалок, а я зо своїми численними, вченими друзями намарне труджуся!"— "Друже, відповів, підсміхаючись Барас, Христос дав себе розпасти за свою науку, помер, щоб потвердити правду Євангелії, й по трьох днях воскрес! Ану, втни таку саму штуку й ти! Зобачиш, що твоя теософія пречудно поширіться не тільки в Франції, але й по всьому світі, бо всі повірять, що Божеське твоє навчання, якщо потвердиш його власним воскресенням!..

2) Христове воскресення це взір духового воскресіння людських душ.—Християнин має в собі подвійне життя. Природне життя одержав походженням від спільного батька Адама. Надприродне ж життя ласки вливає в нього Святий Дух у хрещенні, що змиває з душі первородний гріх. Природне життя робить чоловіка людиною, надприродне братом Христа та християнином.

Коли ж людина помре через гріх і затратить освятну ласку, що становить життя душі, так вона пробуває в стані духової смерти. Це ходячий, живий труп, бо померла грішна душа для неба та для Бога, що сотворив її для себе самого та для вічного щастя в небі.

Христос, що по трьох днях воскрес із мертвих і переможно вийшов із гробу, країни смерти, це прообраз нашого духового воскресення. Душа відживає для Бога, неба, Божого дитинства, як освятна ласка входить до її серця. Це дійсне, правдиве життя, якого ніхто негоден душі відобрати, хіба сама дозволить дияволові вбити себе, погоджуючись на заказану приємність чи поступок проти Божого Закону...

3) Христове воскресення це запорука живучости Церкви.

Христос прийшов спасти людей з неволі гріха, просвічувати їх розум своєю божеською наукою, скріпляти їхні серця ласкою святих Тайн, перестерігати перед злом, заохочувати до добрих діл і праведного життя, що запевняє нам вічне спасіння...

Христос помер, воскрес, відійшов до неба... Чи зачате Ним відкуплення людського роду повернеться в нівець!?— Ні! Божі діла доходять завжди до наміченого кінця...

Христос установив святу Церкву та поручив її продовжувати діло спасіння людського роду: *Як Отець послав Мене, і Я посилаю Вас.* (Ів. 20, 21). — Апостоли й їхні наслідники, священики, місьонері розійшлися по світі спасати людей, визволяти з неволі гріха, провадити до неба...— Отак Христос пробуває в світі, доконуючи спасіння людей при помочі своєї Церкви.— *Ідіть і зробіть всі народи* Моїми *учнями, хрестячи їх в імя Отця, і Сина і Святого Духа, навчаючи їх берегти все, що я був заповів вам. І ото Я буду з вами повсякчас аж до кінця віку!* (Мт. 28, 19-20).

Як на Христа, так і на Його Церкву, накидаються вороги та поборюють її всіма можливими засобами... Наклепи, фальшива пропаганда, лицемірське проникання в церковні організації, щоб знутра розкладати їх, перекручування Христової Євангелії, понижування й обчернювання клиру, криваві знущання, розстріли, вивози в різні Сибіри чи Соловки...

Люди минаються, їхня злоба кінчиться, а Церква мов та скеля посеред розбурханого океану, мов та морська ліхтарня полишається завжди живуча, діяльна посеред світу!... Діло Пилата та різношерстих старинних і модерних фарисеїв із їхніми схизмами, єресями, забріханою літературою, інтригами, протестами проти Христової моралі, бунтами проти Його науки негодні помилити Церкви та вчинити смертніми безсмертні душі облиті в Христовій Крові на Голгофті!...

Час це Петровий човен, хрест—це щогло Церкви, Божа ласка це сила Церкви, а Христос її керманич, що певно провадить до спасіння тих, що ввійшли до неї!...

Добрий апетит—це певна ознака тілесного здоровля; так само й охота слухати або читати духовні науки—це найкращий знак, що душа християнина здорова.

Участь Українців в Прощі до Люрду 28-30. 7. 1948

Др. Вол. Мурович

САМЕ тоді, як державні мужі світа клопочуться над розвязанням проблеми мира, коли то щораз нові політичні ускладнення виступають зарядженням Папи Пія XII рішено в цьому році відбути спільну прощу народів до св. Люрду—щоб випросити у стіп обявленої перед 90 роками Матери Божої справедливий мир.

Тому старанням християнської орґанізації "Пакс Крісті" з осідком в Парижі, якої завданням є оживати добрі взаємини поміж поодинокими народами і так приспішити в мир на землі, назначено відбути в днях 26. 3. 7. 1948 паломництва поодиноких народів до Люрду, щоб спільними молитвами виблагати у Бого-Матері—Цариці мира—загальне замирення в світі.

Тому ніщо дивне, що українці у Франції розвинули живу діяльність взяти участь в паломництві в повищих днях та завязали комітет для проведення пропаґанди за тією акцією. йшло про те, щоби участь взяли не тільки українці з Франції. але також українці з окупованих зон Німеччини і Австрії. Голова комітету о. Прокопів звернувся в тій цілі до компетентних наших чинників в Німеччині, переслав проспекти до українських часописей, щоби вже заздалегідь приготовити наше громадянство. На жаль українці з 3 зон Німеччини мимо зусиль в Парижи не були повідомлені якслід про велике значіння паломництва, а навіть не появилися ніякі оповіщення в українських часописях до останнього дня. Ніхто з українців не знав про виїзд до Люрду, про кошти подорожі. Відомо тільки, що 4 дружини Марійські з о. М. Вояковським, ґенеральним вікарієм на чолі зголосили свою участь в паломництві і подали це до відома комітетові Франції, на що одержали дозвіл на виїзд. Коли однак прийшло до виїзду, а кошти подорожі з удержанням виносили 170 м. з огляду на валютову реформу в Німеччині усі зголошені не скористали з нагоди і не виїхали. Вислід був такий, що лише оден представник "Руху Українців Християн" виїхав з американської зони, 1 з французької і 1 з анґлійської.

Зате німці подумали приєднатись до повищої світової акції на широку скалю і мимо трудностів грошевих вислали поважну делеґацію в числі 4800 чоловік. До них мала прилучитись українська ґрупа, яка мала взяти участь.

На день 24. 7. 1948 заповіджено виїзд з Мінхену. У проводі став відомий в католицьких колах Мінхену проф. Др. Гергамер. На годину 9-ту зявились на головному двірці прочане ... Були Отці духовні, проф. Університету, вчені, літерати, жіноцтво і молодь, поодинокі ґрупи зі своїми прапорами. По дорозі долучувались прочане з Анґсбургу, Ульму. Штутґарту, Карльсруге. Їхали також кілька невилічимо хворих. На годину 6 вечір були ми в Офенбургу, звідкіля з паломниками з Французької зони мали відїхати окремим поїздом до Люрду. Їхав я теж з ними. Настрій був веселий, бадьорий. Усі обєднались у одну християнську родину. Мене німці католики зустрічали між собою радо і питали, де інші наші прочане? Вже з досвідку 25. 7. панував на стації рух надзвичайний. Усі реаструвалися. Призначувано подорожніх по возах, в яких мали їхати. Вже прибули два делеґати з Парижа і французький духовник по німців, і о. Прокопів по українців. Яке було здивування цього останнього, коли мене одного побачив. Я не міг дати йому ніяких вияснень, чому принайменше з 10 осіб не вибралися в дорогу. Чи справді українці такий бідний нарід, що крім одержаних по 40 м. не диспонували ніякими грішми? Чи удавалися наші християнські орґанізації до о. Стаха, до Др. Смука, візитатури, щоби все таки по одному представникові з таборів вислати на таку важну місію, як на міжнародню прощу до Люрду. Отець був схвильований чимало і дивувався, чому не було такого заінтересування паломництвом, як минулого року "Пластовим Джемборі," коли то пластуни українські не одержавши дозволу мимо цього знайшлися в Парижі на здвизі. Чи не було в нас молодих членів "Обнови," які б теж спромоглися на так відважний крок, як українські пластуни? Завдавав питання, а врешті сказав: Я від себе все вчинив, виєднав дозвіл на виїзд, хоч як було трудно, вислав проспекти до трибуни, щоби сповістити загал про пляновану прощу. Намій запит, чи французькі українці візьмуть участь відповів притакуючо. Українські священики в Франції подбали, що разом з своїми вірними вже повинні там бути.

В неділю 25. 7. по Службі Божій рушили ми в дорогу. З піснею до Пречистої Діви Марії на устах їхали німецькі паломники. Співали усі вчені, священики, молодь. Між прича-

нами переважно інтеліґенція. Селян менше. Їхав теж між прочанами о. Н.Н., з Розенгайму, 86 літний старушок, що саме 25. 7. святкував свій 60-літний ювілей священства. Зроблено йому овацію. Складали ми ґратуляції старенькому канонікові, що мимо такого поважного віку їде з прощею до Люрду. Ту не грав ролі ні вік, ні недуга. Тут ідея оживлювала чоловіка, який мимо труднощів може осягнути ласки потрібні на прикінці життя. Зложив ґратуляції теж і я, як українець. Старенький врадувався моєю участю і відповів, що живе в добрих взаєминах з парохом о. Ліщинським з Розенгайму.

(Далі буде).

Б. І. Антонич

RESURRECTIO

Дзвони грають зарання, бо зоря сходить рання,
дзвони грають, вітають, бо зоря є ясна,
дзвони грають зарання, від самого світання,
дзвони грають, вітають, воскресає весна.
Дзвони бють без угаву, бють на радість, на славу,
дзвони бють в пянім герці, хоч замовкли, бють знов,
дзвони бють без угаву, будять тишу імлаву,
дзвони бють, бо у серці воскресає любов.
Дзвони бють невгомонно, кличуть чудо містерії,
дзвони бють срібнотонно, струмінь радісних слів,
дзвони бють самодзвонно, бо це духа й матерії,
дзвони бють, гармонійний воскресає двоспів.
Дзвони грають шовково, осяйно, бароково,
дзвони грають, вся земля на привіт поспіша,
дзвони грають шовково, будять Соняшне Слово,
дзвони грають, бо моя воскресає душа.

Життя кожного християнина повинно прямувати до того, щоб Ісус Христос був щораз більше знаний, щораз більше люблений, щораз більш прославлений.

Два Великі Четверги

о. Др. Іван Чинченко

КАТОЛИЦЬКИЙ церковний рік, у всіх обрядах знає дві евхаристійні ріжниці, два великі четверги: річницю установлення тої Тайни любови і безкровної Жертви нового Заповіту, річницю останньої Вечери Сина Божого з учнями своїми. Четвер Страсного Тижня, і Свято поклонення Найсвятійшим Тайнам Божого Тіла і Крови, встановлено св. Церквою, як вираз нашої віри в річевість присутности Господа Нашого під видом хліба і вина; яко вираз вдячности і любови за так низьке упокорення Бога і віддавання нам на корм наших душ, яка бажання явного і загального вшанування для вкритого під видами мертвої їжі Всемогучого і Всевильного Бога.

Було то в перших днях Великого Четверга, за нашим рахунком часу дня 6 квітня, коли Спаситель "тієї ночі за столом, щоб разом з Апостолами своїми, відбути пасхальну вечерю, що зобовязував Мойсейовий закон на памятку виходу жидів з єгипетської неволі. Тоді то, близько 1225 року перед народженням Христа, Бог мав зіслати на Єгипет останню найстрогішу кару за спротив єгиптян проти Його велінню. І тоді то "промовив Господь до Мойсея і Аарона в землі Єгипетській: "... нехай візьме кождий ягнятко згідно зі своєю родиною і своїм домом... А ягня буде первенцем... І пожертвує його всі згромадження синів Ізраїля до вечора. І візьме зі його крові і положе на обидва подвої і на дверях домів, в яких то будуть становити. І будуть їсти мясо його тої ночі, огнем спечене і прісний хліб... А споживати його будете так: боки ваші попідперезувані, щоб була обув ваша на ногах ваших, палиці ваші в руках у вас; і будете їсти похапки. Це Пасха Господня.

І буде вам день, на спомин і святкуватимете свято Господеві, як уставу вічну, святкуватимете в родах ваших.

І переховуватимете це установою собі і дітям вашим на віки.

Спаситель, виконуючи і той наказ закону Мойсеєвого, не відкидав одначе звичаїв пізнійшого походження. Учасники Пасхальної Вечері не сиділи, лише, звичаєм грецьким спочивали при столі. Хліб прісний, знаний нам як маца, споживали

вмочаючи в червоний сос, що нам знаний як гаросет. По перших ритуальних повтких вина, пилось воду зі сіллю і відспівано 114 псалом, т. зв. мале алилуя, що описує перехід ізраільтян через Червоне Море. Печене ягня споживали з пахучими гіркими зіллями, потім знов випивали по келиху вина з водою. Потім співали велике алилуя, т.зв. похвальні псальми 115, 116, 117 і 118. "Як вони вечеряли взяв Ісус хліб, поблагословив, переломив, дав своїм ученикам і апостолам і сказав: "Прийміте і ядите, сіе есть Тіло мое; а потім і чашу поблагословив і дав своїм ученикам і апостолам "Пийте от нея всі, сія есть Кров моя Нового Заповіту, що за вас і за многих проливається во оставленіі гріхов... А потім сказав: "Сіе творите в мое воспоминеніе."

Місце останньої вечері в Єрусалимі не є нам добре знане. Дільниця, в якій згідно стародавніх передань, мав знаходитись будинок, в якому відбулася остання вечеря, підлягала цілковитому знищенню коли був знищений Єрусалим поганами року 70. Збудована там в III столітті каплиця, влучена в IV столітті до збудованої тоді величавої бациліки св. Сийону, була спалена персами в VII віці і мусульманами в X і XI сторіччях, а тепер знаходиться в посіданні мусульман, що твердять, що там власне є місце шанованого ними царя Давида. Можи очевидно там, де зараз старший Араб відчиняє двері християнському відвідувачеві, там власне відбув Спаситель свою бажану з учнями вечерю. Там віддався людям по раз перший на покорм, там установив і приніс з Себе першу безкровну жертву, там сповнився той заповіт любови, за яким так дуже, мовлячи: "Хотів би споживати ту Паску з вами, поки йти на страсти." Ледви дочекатися міг тої хвилини, як оддамся вам і людям на їжу і жертву!

Але та жертва безкровна не мала бути повязана з одним місцем: "Творити то на Його памятку" мали і мають Його священики на всій земській кулі, сповняючи аж до кінця світу пророцтво Малахія: "Від сходу сонця аж до його заходу велике є Імя Мое, між народами, говорить Господь устами пророка, а на кожному місці жертвована і складана моїм Іменем жертва чиста." Виконуючи заповіт Спасителя, що дана самаританці, "Приходить година і зараз є, коли правдиві почитателі будуть почитати Отця в дусі правди, бо й Отець таких шукає, що Його почитали б."

Агнець Божий непочорний відкупив нас. Наші душі назначені Його кровію, і має збавити від вічної смерти. Але тієї жертви на хресті не було Йому задосить. Для нас, за нас і в

нашому імени хоче її поновляти на кожнім престолі, бо Він є тим самим, що на хресті предметом жертви на кождім престолі, в кождій жертві Служби Божої. Він тим самим, що приносить жертву, а священик, грішний чоловік, є лише Його знаряддям. Син Божий родиться серед нас евхаристійно на тисячах і тисячах св. Престолах, на тисячах св. Престолах жертвує Отцеві наново Свою найдорожчу муку, на тисячах св. Престолів упокорюється аж до приняття мертвого створіння, на тисячах св. Престолах чекає, щоб з Його поновленої жертви користалися спасаючо наші душі.

Світ переповнений гріхом. На кожнім кроці гріх і гріх. Господь карав тяжкий гріх. За гріх, що люди забули про Бога, Він знищив людей потопом. За гріх розпусти, Господь покарав Содому і Гомору сірчаним вогнем. Теперішний світ заслуговує на більш сувору, на більш тяжку кару. Але чому Господь до цього часу не покарав цей грішний світ? Що стримує гнів Господній?

Жертва Безкровна! Служби Божі, що на сотках тисяч св. Престолів щоденно приноситься перепрошуюча благаюча Безкровна Жертва Божа, стримує і змякшує той гнів Божий. Невіруючі та недовірки лише цього не розуміють і зрозуміти не хотять. Коли б то всі це зрозуміли, належно шанували, то скільки б то ласки Божої сплило на світ. Скільки б то душ спаслося.

Багато душ спас Христос своєю кровю. І наші душі відкупив Він, і за наші душі і для них родиться на св. Престолах і на наші душі чекає, щоб скористалися з нескінченої вартости тої Його жертви: до хвали Отця, до нашого спасіння, до спасення світу, і з Ним, і при Ньому.

В день Святійшої Евхаристії, в день Божого Тіла в цілім християнськім світі "іде Господь з неба," в королівському поході іде вулицями наших міст, вулиццями наших сіл. Але вимагає і прагне, щоб та жертва, що приноситься на цих св. Престолах і в кождім місці була чиста і шанована людьми і використана на хвалу Отця і на спасіння наших душ. Домагається від цих соток тисяч непослушних Його приказам сьогочасним життям, від цих споганілих людей вірувати, вірувати в Його Безкровну Жертву, віру живу в Себе, Бога Всемогучого, вірувати в ті урочисті походи, що не лише прегарні своєю зовнішністю і дорогою нашим звичаєм урочистістю, але й в істотню присутність Господа над господами віаувати істотне в новий "Прихід Господній."

СЛУЖБА БОЖА

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЛІТУРГІЯ ВІРНИХ.— Як тільки *Оглашенні* вийшли з церкви, Священик зачинає головну частину Служби Божої, що зветься Літургією Вірних, бо на ній могли бути присутні самі охрещені та добрі християни. Ця частина триває від слів: *Єлиці оглашенній ізидите* до кінцевого *Отпусту*.

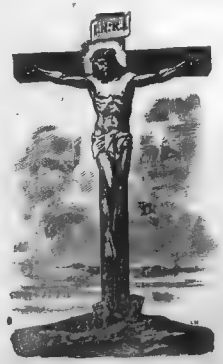

Що означає Літургія Вірних? — Літургія Вірних представляє та відтворює Страсті, Смерть, Воскресення та Вознесення Спасителя.

Страсті Спасителя зачалися в Великий Четвер та закінчилися в Страсну Пятницю о третій годині смертю на хресті. Спаситель воскрес із гробу по трьох днях. Сорок днів пробував із Апостолами, доповняючи їх духовний вишкіл. Опісля відійшов до неба, щоб вернутися при кінці світу на порахунки з людьми. Христос тоді забере добрих, прикладних християн до неба, а злих струтить на вічні муки до пекла.

Осі всі важніші події Страсного Тижня представлені різними церемоніями в Літургії Вірних.

Які ж церемонії має Літургія Вірних? Яким подіям з життя Спасителя вони відповідають?

По двох тихих молитвах, що Священик відмовляє мовчки, приходить ВЕЛИКИЙ ВХІД.— Священик відмовляє молитву: *Іже Херувими:* обкаджує престіл і переносить Святі Дари з проскомидийника на головний Престіл. Кадильний дим представляє повітання й одушевлене прийняття Христа, як Він на осляті віжджав до Єрусалиму посеред радісних окликів зібраного народу, що кликав у запалі, вітаючи довго ожиданого Месію: *Благословенний Той, що ідє в імя Господнє...*— Отак Великий Вхід нагадує та відтворює вїзд Спасителя до Єрусалиму.

Вірую...

ВІРУЮ це коротеньке й ядерне зясування усіх правд християнської віри, що звернені до найбільшої тайни, цебто до смерти Богочоловіка. Треба відновити віру в інші правди, заки зможемо повірити в таємницю таємниць тобто втілення, страсті і смерть Богочоловіка. Священик взиває замкнути двері, щоб не закрався до церкви якийсь невірник, поганин, що негідний бути на Безкровній Жертві Нового Завіту.— Сам же Священик закриває собі очі воздухом, щоб пригадати вірним, що не бачимо і не сповні розуміємо правд своєї віри, що відкриється нам по смерті, проте віримо в них, бо непомильний Христос обявив їх нам.

КАНОН— цебто жертвоприношення. Триває воно від *Свят, Свят, Свят* аж до *Твоя от Твоїх...* Христові слова: ЦЕ Є ТІЛО МОЄ!— ЦЕ МОЯ КРОВ! відновляють Хресну Жертву Спасителя цебто на ці слова Священика Христос містично вмирає на престолі за спасіння людей.

Освячення...

ТВОЯ ОТ ТВОЇХ.— Священик підносить Освячені Дари, жертвує їх Богові в подяку за добродійства, що безперестань спливають на людство.—Жертвуючи Богові Ісуса, віддаємо Творцеві більше ніж Він подав нам, бо Христос вартіший за всі Божі ласки та добродійства.

Ця перемонія піднесення Освячення Дарів нагадує нам врочисту хвилину пожертво-

вання Спасителя Небесному Отцеві, як то умираючи, Христос закликав: *Отче, в Твої руки віддаю свого духа!*

ОТЧЕ НАШ.— Наближається божественна хвилина злуки людини з Богом, Святе Причастя. Треба приготовитися до цієї таємничої злуки. Чим? Як?— Вірні звертаються до свого Творця солодким словом *Отче наш...*

ПЕРЕЛАМАННЯ АГНЦЯ.—Священик вимовляє: - *Воньмім Святая Святим!* Уважайте, Святе Причастя це пожива для душ, що не мають тяжкого гріха на сумлінні! Хто нечистий, нехай не поважується наближатися та немов Юда приймати Тіло Божественного Спасителя, бо воно вийшлоб йому на прокляття! При словах: *Воньмім!* Священик підносить Агнці, ламає його на чотири частини. Одну частинку кидає до чаші, сполучуючи Тіло та Кров Спасителя. Ця сполука освяченого Агнця з освяченою Кровю зображає Воскресіння Спасителя коли Його пресвята душа злучилася з тілом по тридневній розлуці, бо розділені види освяченого Хліба від освяченого Вина означають розлуку душі від тіла, а злучення їх це символ сполуки душі з тілом, що наступило в хвилині воскресіння, коли Христос прославлений вийшов із гробу, щоб більше ніколи не вмирати.

Обкадження...

СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ.— Священик звертається до вірних з Освяченими Дарами, бо Христос зявився Апостолам по воскресенні.—Опісля роздає вірним Святе Причастя, де душі лучаться зо Спасителем в інтимнім пориві любови.

Наша українська Церква уділяє вірним Святе Причастя під видом хліба та вина, бо так Христос установив Пресвяту Евхаристію та звелів так приймати її: *Поправді, поправді кажу вам: Якщо ви не будете споживати тіла Сина Людського й не будете пити крови Його, то в собі ви не будете мати життя. —Хто споживає Моє тіло та пє Мою кров, той має вічне життя, і того воскрешу Я в послідній день.— Бо Моє тіло —правдива пожива, Моя ж кров—то правдиве пиття.— Хто споживає Моє тіло та пє Мою кров, той в Мені пробуває, а Я в Ньому.—Як живий Отець послав Мене, і Я живу Отцем, так і той, хто Мене споживає, і він житиме Мною.— Я є той хліб, що з неба зійшов!* (Ів. 6, 53-58).

Опісля Священик благословляє нарід чашою, де є злучене Тіло та Кров Спасителя. Це нагадує послідне благословення, що Спаситель уділив Учням, як відходив до неба. *І Він вивів їх за місто аж до Вітанії. І знявши свої руки, Він поблагословляв їх, та почав відступати та возноситися на небо.* (Лк. 24, 50-51).— Оттому Священик бере Святі Дари та відносить їхна бічний престіл, що означає відхід Спасителя до неба.

ОТПУСТ— цебто закінчення Служби Божої: *Христос істинний Бог наш...*

Он чудові церемонії нашої української Служби Божої, що чудово відтворюють ціле життя Спасителя, та Його криваву Жертву на Голгофті.

Треба тільки зрозуміти значення цих обрядів, так будемо дорожити Службою Божою, як найкращою перлиною нашого східнього обряду, який своєю красою та глибиною перевищає безмежно інші обряди.

Не судіть, щоб і вас не суджено колись; бо так само, як судите ви—і вас колись судитимуть; і якою міркою міряєте ви—такою й вам колись відміряють. Чого це ти дивишся на соломинку в оці брата твого, а поліна, що в твоєму власному оці, не чуеш? І як можеш ти казати братові твоєму: "Дай, вийму я соломинку тобі з ока," коли он у тебе самого в оці ломака стремить. Лицеміре, насамперед вийми в себе самого з ока ломаку, тоді й бачити меш, як вийняти братові твоєму з ока соломинку. (Матей, 7, 1-5).

Навернувся до Христа

В. Качмар

ЦЕ БУЛО на Великдень, у дрогобицькій вязниці, в Західній Україні, 1934 р. Многограння душа вязня переживає свято Воскресення Христового у вязниці з винятковою побожністю, з незвичайною застановою і спогадами пережитих радісних Свят із юнацьких днів. Тож уже з вчасного ранку кожен вязень причепурився якслід і з тисячами думок і роєм спогадів дожидав оцеї хвилі, коли в дверях келій забряскотить важкий ключ і сторож покличе до вязничної каплиці на Службу Божу.

Врешті прийшла довгожадана хвиля. У темному вязничному коридорі за декілька мінут стояв уже довжезний дворяд мовчазних, із восковато жовтими обличчями, людей без волі, без права поздоровити себе взаємно радісним привітом: Христос Воскрес! На приказ вязничних сторожів маса сірих однострої в важкою ходою по камяній долівці попрямувала до храму Божого.

Ранне, квітневе сонце кинуло крізь велике вікно каплиці жмут своїх життедайних променів і немов мовчазний, невидимий вістун сяйвом золотили благовість блідолицим вязням Свято Свят, містерію Великоднього Ранку. Мимохіть кожному з приявних вязнів повеселішало, цебто Великдень, Великодне сонце і для них доступне в більшому розмірі вікна. на крізь крати сірого вязничного будня.

Вязні зором вітали себе. Були й такі, що давніше ніодної неділі не приходили на Службу Божу. Це т.зв. комуністи й засуджені за шпигунство в користь Совітської Росії. Отсі зраджені зрадники народу, обурені своїми фальшивими пророками, вважали зайвим і соромом у неділю чи свято йти з іншими до храму Божого, щоб у глибокій застанові знайти розраду для зболілої душі й спокій для тужного за волею серця. Як що ж одначе дехто з них і приходив у ряди-годи, як кажеться, що тільки тому, щоб через знайомого подати потайки записку до партійного товариства, що десь на другому відділі відбував свою кару. Оті сліпі люди не соромились, не боялися Бога,

приходити на Службу Божу, щоб поладнати свої безбожницькі партійні справи.

Нараз відчинилися двері захристії і з повагою у світлих ризах увійшов з Найсвятійшими Дарами Отець, вязничний капелян. Тричі задзвонив служачий вязень і Воскресна Служба Божа почалась. Отець почав дрижачим голосом оту найрадіснішу пісню: "Христос Воскрес", а сотні вязнів умить підхопили хором і Воскресний гимн стоголосом потряс величезну вязницю. Здавалось, що ціла вязниця сколихнулася від могутніх акордів райдужньої пісні пісень. Її гомін ніся у небесні простори, до рідні, знайомих оцих обездолених людей. Багатьом покотися ясні сльози по змощеному обличчі, може не так сльози радости, як радше гіркі сльози болючого спогаду минулого й одчаю.

Он уже Свята Євангелія. Каплиця заніміла. Всі ми ловили кожне слово святого Письма, яке Отець читав поволі, голосно та надзвичайно виразно. Мабуть не було нікого між нами, щоб подібно неловив слова за словом Великодньої Євангелії.

Проминали останні слова св. Письма. Вязні відотхнули. Отець почав проповідь. "Мої дорогі во Христі браття! Христос Воскрес! Воскрес, хоч був у гробі придавлений важким каменем. Воскрес, хоч біля гробу ворог поставив многочисельну, оброєну варту-сторожу, щоб Він, Син Божий, не воскрес, як предсказав. Воскрес Христос із гробу, Воскрес небесному сяйві. Приніс мир усім засмученим і скорботним. Ворожа сторожа втекла, камінь надгробний відкотився, зло сокрушилося, пекло розбилось і довершилося чудо-чудо! Чудо віри. Якась незрозуміла, дивна міць Великоднього дзвону. Його гомін кожного року по всій вселенній приносить нову віру зневіреним, тверду, непохитну, незламну в Свято-Свят, у вічний Чин перемоги Його, що голосив слово Правди, що терпів муки, що вмер на хресті й Воскрес во Славі! Так, мої дорогі, дзвони Великоднього Ранку голоситимуть повсякчас, крізь віки, дивну, чарівну пісню, новину про перемогу Правди над злом, життя над смертю, справедливости над насиллям і кайданами, про кращий заповіт Бога!

Ціла важка хрестна дорога Ісуса Христа, Бога Чоловіка, Голгофта, Розпяття на хресті,—це ті конечні передумови Світлого Воскресення. Оте Воскресення Христове принесло людству нову віру, яка дає силу видержати, хоча б і не знати яку важку неволю, страдання. Воскресення виточило нові ідеї й ті, які їх прийняли мають мету о ціль життя, вони мають майбуття. Всі ті, що відреклися Христа, блукають навмання. Їх

кінець—це смерть і вічне пекло. Тому, мої дорогі, не попадайте у зневіру! Серед важких вязничних буднів, задивлені у Воскресення Христове, прямуйте з Богом на зустріч вашій волі особистій. Якщо ви вірите, що Христос допоможе вам.

І до вас, тих, що будучи дітьми малими, вірили, що кожного Великоднього Ранку спішили зо своїми батьками на Воскресну Утреню, а тепер ідучи за голосом безвірків, блукаєте, йдете фальшивими дорогами, моє слово. Спитайтеся своєго сумління, своєї душі, чи знаєте, куди йдете? Чи знаєте, що робите? Порівняйте своє сьогоднішнє самопочуття внутрішнє з отим давнішим із дитячих літ. Пригадайте собі свою радість життя, оту незабутню хвилину, коли у вашому селі, містечку чи місті, у Воскресний Ранок Отець хрестом тричі стукав об церковні двері, а дзвони могутньо й велично гомоніли всьому світу, що Христос Воскрес. Хіба не памятаєте, які із калатавками, з крашанками бігли ви тоді до церкви? Ні, ви не забули! Адже ж не можна забути тих юніх, побожних років, коли мати ваша навчала любити, вірити й ніколи не цуратися Христа! У глибині вашої душі жевріє отой вічний вогонь любови Бога, народу й батьківщини. Ви тільки соромитеся прилюдно це виявити, бо обдурені фальшивими пророками. Нехай і вам Воскресення Христове дасть силу завернути з обманнього шляху, з безвірря, і знову поєднатися з Христом.

Пролунали останні слова проповідника й немов щось моментально обірвалось. Маєстаточну тишу храму Божого прорізав грімкий та розпучливий плач одного вязня, Теодора Параненка. Він, закривши лице долонями, спазматично ридав і голосив: "Христе Боже, прости мені, я стільки років блукав." Інші вязні зворушені тим плачем і наверненням відомого на цілу вязницю комсомольця Параненка не могли вже спокійно співати воскресні пісні.

Після Богослужби Параненко у захристії довго-довго сповідався у Отця. Про факт цей говорили тисячі вязнів того ж самого дня і різно його поясняли. А Параненко на запит відповів тільки три слова: "Така сила Воскресення."

Прощайте провини своїм ближнім, тоді легше буде вам виправдати свої власні.

Християнізм і Нація

о. М. Германюк, ЧНІ.

3. ЦЕРКВА Й ШКОЛА

У ВИКОНАННІ своєї Божої місії зближення людини до Бога, Церква виконує оці три великі завдання: вона просвічує розум, узгіднює з розумом волю і так сформовану душу лучить з Богом.

Два перші завдання, які є неначе приготованням до третього, відносяться до її уряду вчительки й провідниці на шляху життя, а третє завдання належить до її власти освячування.

В проблємі яка нас тут цікавить, ми возьмемо безпосередно під увагу лише два перші завдання, яко такі, що лучаться інтимно з проблемою школи. Про третє, ми затямимо собі лише те, що воно, по зреалізуванні двох перших, вяже людину з Богом і вже тут на землі започатковує для душі блаженне посіданя Божества в вічності.

Що це отже школа й яке її завдання в житті нації? А дальше, що це учительський уряд Церкви й яка його вага в житті народу?

Школа, в найширшому значінні цього слова, себто всі степені навчання, від найничжих аж до університетів, це втаємничення молодої людини в усі проблеми особистого, родинного й національного життя, разом із поданням всіх середників науки, штуки й техніки до їхнього розвязання. Тут конкретно людина вчиться, через присвоєння собі штуки читання і писанія, як увійти, з одної сторони, в контакт з богацтвом людської думки в минувшині, в сучасній порі й в майбутності, а з другої сторони як зафіксувати свою власну думку, щоби могти нею поділитись зі широкими сферами людства. Дальше, тут вона виучує свою матірну мову, свою народню традицію, минувшість і теперішність своєї вітчини. Тут вона пізнає силу, красу й ідеали оспівувані рідними поетами, тіні, світло й краски змальовані рідними малярами. Тут вона вслухується в таємничу мельодію рідних композиторів, тут вона подивляє чари своєї рідньої архитектури. Тут вона віддихає життям своїх інституцій, тут вона зростає з ритмом життя свого народу. Тут

вона запізнається також із життям інших народів та входить в проблематику їхньої організації й їхнього розвою. Попри це все, школа дає їй ще всі засоби знання й всі здобутки техніки, та вказує на всі шляхи вселюдських життєвих змагань. Словом, тут формується морально й фізично людська особа, тут виростає будучий батько й будуча матір нової родини, тут виявляється новий член суспільности, зі всіми своїми обовязками й всією своєю відповідальністю...

Це все, це школа. Вона є тим, але тільки тим. Її отже значення в житті нації надзвичайно велике й важне. Але чи це вистарчає? Чи так сформована людина, навіть збогачена ще досвідом життя, буде в стані шукати й знайти таку розвязку для всіх проблєм особистого, родинного й національного життя, щоб самій осягнути й всім іншим по змозі помогти дійти до тої цілі, для якої чоловік є сотворений, задля якої твориться й розвивається його родина, до якої, силою природнього закону, змагає його нація? На це питання треба рішучо відповісти, ні! Бо, щоб чоловік міг так сповнити свої обовязки, він мусить знати *творчий плян всесвіту, місце яке в ньому занимають матеріяльні єства, місце яке тут занимає чоловік, родина, нація й держава, та відносини, які мають панувати між ними.* А цього остаточно може нас навчити лише Христова Церква, через яку говорить Христос, Божа Мудрість початок і кінець всього, альфа й омега цілого буття. Іншими словами, щоби навчання світської школи було в повні на висоті своїх завдань, воно мусить бути, за всяку ціну, доповнене наукою Церкви. Себто природне світло людського розуму має бути доповнене світлом Божого обявлення, а природна сила волі має бути скріплена надприродною силою Божої ласки. Бо хоч життя людини, зі всіми своїми проблємами, зачинається в рямцях сил природи, то воно однак кінчається в рямцях законів надприроди. Людина приходить на світ яко син чоловіка, а відходить, або повинен відійти, яко син Божий. В святому хрещенні іменно, він стає "учасником Божої природи." Послідовно, ціле його життя повинно кермуватись цим подвійним світлом, а саме: силою свойого розуму й світлом святої віри. Воно рівно ж має опертись на двох силах, а саме: на силі власної волі й могучості Божої ласки. Бо тільки в той спосіб чоловік може обхопити цілість проблєми свойого життя, як і заразом знайти в собі відповідні сили, щоби її розвязати по лінії цілого свойого призначення.

Сам людський розум і сама людська воля можуть вправді богато. Але ми знаємо з недавної ще історії, як легко,

без християнських принципів і християнської моралі, людський розум попадає в страшні блуди, які людська воля переводить в страшну дійсність. Тут злочин дуже часто називається чеснотою, а чеснота злочином. Недавно ми бачили, як Гітлєр, в імені добра народу, відбирав родичам дітей і виховував їх на "хижих звірів"; як німецькі лікарі, для поступу медицини, й отже для добра людства, защеплювали по вязницяцх концентраційних таборах, на тілі деяких нещасних жінок всякі заразливі хвороби, або брали бідних вязнів за живий предмет ріжних жорстоких досвідів; як для добра й розросту німецького народу, Гітлєр заставив був своїх однодумців до винищування інших народів; як вихованки націвського режиму, з цинічною усмішкою на устах, висилали десятки, сотки, тисячі невинних жертв під убійчий газ, або в страшне полумя всегоріючих крематоріїв.

Нині ми ще бачимо, як комунізм, в імені права робучого народу, закріпощує бідного робітника в страшну й жорстоку неволю кількох провідників партії; в імені добра робучої кляси, держить цей бідний народ в страшній, нечуваній нужді; в імені рівности прав всіх горожан, забороняє комунебудь мати особисту думку, висказати свій погляд і шукати для себе права; в імені усунення всіх надужить, засуджується самовільно кожного дня сотки невинних людей на страшні каторги й жахливі тортури.

А однак в тих краях, всяких наук і високих технічних досягнень не бракувало. Там були й є вчені лікарі, знамениті техніки й інженери, ріжні письменники й філософи, соціологи й економісти, психологи й правники. Там все те було й тепер ще є. А однак німецький нарід, побіджений і всіми зненавиджений, не тільки що не наситився другими народами, але втратив мільйони свойого власного; не тільки не здобув собі нових життєвих просторів, а ще втратив богато з того, що посідав; не тільки не збгатив своїми лічничими винаходами людства, але нині не має найконечніших лікарств для своїх власних хворих; не тільки не дав своїх "хижих звірів" за провідників світові, але не має де і як відповідно навчити своїх власних дітей читати й писати...

А комунізм вже тепер є сам собою найбільшою карою для тих, яо жиють по його принципам. А коли він провалиться, то його руїни будуть ще страшніші як руїни націзму...

І чому ж воно так? Тому, що наука без християнської моралі, це страшна сила в руках капризної дитини; тому, що націоналізм без християнських засад, це голодний лев, що

шукає наживи; тому що соціяльний лад без Христа, це панування сильнішого...

Тому світська наука мусить бути доповнена наукою Церкви. І то, як ми вже згадали, в двох точках: в просвіченні розуму, та вихованні й скріпленні волі. В першому напрямі, Церква подає нам свої догми, а в другому вчить нас християнської моралі. Наука догм відкриває нам провідний плян нашого сотворення, відкуплення й призначення до вічного щастя в небі, в огляданні Бога. А наука моралі нам вказує дорогу та означує середники, яких ми маємо вживати, щоби могти зреалізувати цей плян.

Яке місце занимає саме в цьому творчому пляні Бога нація? На підставі християнської моралі, ми одержали *наше буття від наших родичів і від нашої вітчини.* І це, на підставі цієї самої науки, *так великий дар, що ми не зможемо ніколи за нього досить відвдячитись* цим двом нашим першим добродіям. Бо щоб ми не робили, як би ми не працювали, для їхнього добра, як би ми не старались показати їм свою любов і свою вдячність, це все ще буде за мало в порівнанні до того, що ми одержали. Зглядом них ми не всилі додержати стислої справедливости, тому що не маємо нічого так цінного як наше буття, а справедливість вимагає абсолютної рівности між тим, що ми одержали й тим, що ми віддаємо. Тому християнська моральна називає цей комплекс чуств, що ми маємо мати зглядом наших родичів і нашої вітчини, як і рівно ж діла які ці чувства нам диктують, особлившим іменем: *синівська набожність.*

З цього слідує, що наша любов до вітчини має бути продовженням нашої любови до родичів; що вона отже має бути сильна, вірна й готова на всякі жертви; що ми маємо працювати для її добра, для її слави й її могучости. А передовсім ми маємо старатись, щоб в ній панував Бог і Його святий закон, в переконанні, що це найбільше її добро і найсильніше запевнення її світлої будучности.

До цієї саме любови має нас приготовити наша хриетиянська школа. Вона має вщепити в душу дитини ці великі християнські засади, щоб виховати її на доброго громадянина й корисного члена своєї суспільности. Вона має дати зрозуміти дитині, що любов до свойого народу, до своєї нації, не є чимось добровільним, що можна приняти або відкинути, але правдивим обовязком до якого зобовязаний кожний чоловік, а тим більше кожний християнин.

В слід за цим, наші українські школи, які силою ріжних обставин працюють поза межами рідних земель, і тим самим є дуже виставлені на всякі чужинні впливи, повинні з тим більшою дбайливістю чувати над виконанням цього великого природного й християнського обовязку, а саме, щоб дати нашим дітям відповідне національне виховання і відповідну свідомість їхньої приналежности до українського народу. За виконання цього обовязку, вони відповідатимуть перед Богом і перед своїм народом. І тим, з українців, що під впливом чужого середовища, може поволі й забули б про цей природний свій обовязок, свята Церква пригадує стало, що вони повинні полишитись на завсіди вірними синами свого народу, що вони повинні всі другі народи шанувати, а свій власний любити.

ДИТЯТКО ІСУС І СВ. АНТОНІЙ

Святий Антоній Падвійський проповідав у Шатонеф ля Форет у Франції. Один заможний пан пожертвував помешкання святому Проповідникові. Святий Антоній зайняв самітню кімнатку під дахом пишної палати, де по проповіді та сповідях молився, бичувався, розмовляв з Ісусом і Пречистою Дівою, яку любив і почитав немов рідну неньку.

Раз господар цікаво зазирнув крізь дірку у дверях, що поробляє довгими годинами замкнений у самітній кімнатці.—Як же ж здивувався, зобачивши, що його святий Гість держав на руках чудове Дитятко та безнастанно цілував Його, вдивляючись у прегарне личко Дитяти...

Звідкіля взялося в кімнаті це Дитятко?—питав себе зацікавлений господар... Загадка це неабияка!—Аж тут приступив до нього Святий Антоній і добряче зганив його цікавість, кажучи, що це було Дитятко Ісус... При тім заборонив росказувати комунебудь про цю появу...

Господар мовчав, поки жив Святий. По його смерті розказав бачене чудо...

Оттому бачимо на образках Святого Антонія з прегарним Дитятком Ісусом на руках...

Ювілей Папи Пія XII

о. Р. Хомяк, ЧНІ.

ДНЯ 2. березнь ц.р. минуло 10 літ від вибору Кардинала Евгена Пачеллі на папу, дня 12. березня, ц.р. пройшло 10 літ від його коронації, а 2. квітня ц.р. розпочався золотий ювілей священства св. Отця Пія XII.

Евген Пачеллі народився в Римі 2. березня, 1876 р. Походив із визначної родини, що все була віддана Апостольській Столиці. Його батько, адвокат Пилип Пачеллі, був добре знаний у католицькім світі. Був консисторським адвокатом при Ватикані, і католицьким дорадником при Капітолі. Брат теперішнього Папи, Франц став консисторським адвокатом при Ватикані, подібно як його батько, а Папа Пій XI. вибрав його на посередника в важних справах, що допровадили до Лятеранського договору між Апостольською Столицею й Італією в 1929 році.

Покінчивши з відзначеням свої науки в клясичній ґімназії, Евген Пачеллі вступив до духовної семинарії, розвиваючи тут своє покликання до священичого стану. Опісля студіював іще в Папській семинарії св. Аполінарія й 2-го квітня 1899 р. став рукоположений на священика. У 1901 р. покликують його до уряду при св. Конґреґації для надзвичайних справ

Церкви. Як доктор св. Богословія, церковного й цивільного права був іменований професором у Папській семинарії св. Аполінарія, одначе Кардинал Петро Ґаспарі, тодішний секретар Конґреґації для надзвичайних справ Церкви настоює, щоб полишив катедру професора, а зовсім віддався праці в Конґреґації. Тут спочатку справує уряд референта справ, і професорує в Папській Академії, призначеній для тих, що приготовляються до дипльоматичної служби Ватикану.

В 1911 р. бере участь, як член-радник Папського посольства, на коронації анґлійського короля Юрія V. в Лондоні. Вкоротці потім Папа Пій X. назначує впр. о. Е. Пачеллі секретарем Конґреґації для надзвич. справ у Ватикані. Папа Венедикт XV., доцінюючи його великі прикмети, задержує його на цім становищі до 1917 р., коли то назначує його Апостольським Нунцієм у Монахові, в Баварії. Папа Венедикт XV. висвятив о. Е. Пачеллі на титулярного Архиепископа Сарді дня 13. травня, 1917 р., того самого дня, в котрім Мати Божа перший раз появилась малим дітям у Фатімі.

Як раніше Е. Пачеллі з Кардиналом П. Ґаспарі співпрацював над кодифікацією права Церкви, так тепер у Німеччині працює він над конкордатом із Баварією, заключеним 1925 р. і другим конкордатом із Прусією, довершеним 1929 р.

Дня 16. листопада, 1929 р. зістав іменованим Кардиналом і оставив Німеччину по 12 літнім побуті.

В Римі по уступленні Кардинала Ґаспарі, Кардинал Пачеллі стає на його місце Секретарем Стану й відтоді через 9 літ, працює як найближчий співробітник Папи Пія XI. Як Секретар Стану підписав отсі конкордати: в вересні, 1931 р. нову угоду з Італією відносно Лятеранського договору, в листопаді, 1932 р. конкордат із великим князівством у Баден, в 1933 р. коркордат з Німеччиною та Австрією, а 1935 р. із Югославією. В тім часі стає теж Префектом Конґреґації для надзв. справ Церкви, президентом для заряду дібр Апостольської Столиці та Архипрезвітером Ватиканської Базиліки св. Петра, займаючи найвищі церковні гідности. Як Папський леґат Кардинал Пачеллі їде до Буенос Айрес, Люрд і Будапешту. В 1936 р. відбуває подорож до Злучених Держав Півн. Америки, а в 1937 р. до Лізе й Парижу.

По смерти Папи Пія XI. Кардинали дня 2. березня, 1939 р. вибрали Кардиналом Е. Пачеллі на вселенського Архиєрея Церкви. Саме тоді воєнні хмари затягнулися над Европою. У першій промові Папа Пій XII. взивав людство до згоди, миру, опертого на справедливости, милосердю й порядку. Від почат-

ку свого Понтифікату св. Отець Пій XII. взивав керманичів держав здержатися від війни. Коли ж страшна війна спалахнула ,він постійно працював, щоб спинити її поширення та злагіднити невисказане терпіння нещасних жертв так військових як і цивільних. Він не лиш співчував із жертвами війни, але також невтомно працював, щоб успішно їм помогти.

Здається, що жаден Папа не був краще знаний світові, як теперішний. Будучи ще Кардиналом він бачив багато країв і людей. В часі війни Рим був зайнятий німцями й аліянтами. Св. Отець принимав усіх жовнірів і цивільних, що приходили до нього з усіх сторін світу. Одного дня Папа Пій XII. прийняв на авдієнцію 8,000 аліянтських жовнірів і так з дня на день, місяця на місяць принимав по тисяча й більше на раз, а кожного разу до них промовляв та звичайно посвячував деякий час на розмову з поодинокими особами.

Серед розгару війни, коли Рим почали бомбардувати, св. Отець оставив Ватикан, прийшов між своїх дітей у Римі й своїми стараннями зберіг столицю християнства від знищення, а тим самим причинився до захования дуже цінних памяток християнської цивілізації.

Коли аліянти зайняли Рим, тоді виявилось, що Апостольська Столиця кожного дня кормила коло 400,000 осіб і тим чином св. Отець врятував тисячі людей від страшної голодової смерти. Вдячні римляни назвали Папу Пія спасителем Риму.

Ватиканська інформаційна служба для полонених війни, основана Папою Пієм XII. з осередком у Ватикані й відділами по всім світі, була великою потіхою для всіх народів у вишукуванні вязнів у часі чорних днів війни. Та служба даром обслужила мільйони просьб ріжних народів.

В 1948 р. комуністи в Італії, де вони були дуже сильні, сподівались через вибори опанувати Італію, а через неї другі краї західної Европи. Вибори були дуже важні. Папа приступив до боротьби. Через його зусилля християни побідили комуністів і тим чином спасли Італію від страшного горя безбожного комунізму.

З нагоди переслідування св. Церкви, Папа виступив із могучим протестом проти комуністів,, як це виявилось з нагоди увязнень Епископів нашої української католицької Церкви, засуду Архиепископа А. Степінача, Митрополита Хорватії, Кардинала Й. Міндсентія, примаса Угорщини та грекокатолицьких Епископів у Ромунії.

В часі першого десятиліття свого Понтифікату, Папа Пій XII. написав 13 Енциклік, проголосив 10 святих і дав нашому

українському народові 10 князів Церкви, нових Епископів. Митрополита Йосипа Сліпого, що тепер страждає на Сибірі; Преосв. Теодора Ромзу в Карпатській Україні, що вже помер мученичою смертю під большевиками; Преосв. Николая Дудаша, Епископа Гайдудорог на Мадярщині, Преосв. Василя Гопка на Словаччині, Преосв. Я. Шімрак, Епископа бачванських українців у Югославії, що теж помер мученичою смертю під пануванням Тіта у Югославії, Преосв. А. Сенишина та Преосв. Д. Іванцьо в Злучених Державах Півн. Америки та в Канаді: Преосв. Н. Н. Саварина, Преосв. І. Бобецького й Преосв. А. Роборецького. Папа Пій XII. утворив у Канаді три самостійні еґзархати-дієцезії нашої української католицької Церкви, а Преосв. Кир В. В. Ладику підніс до гідності й ступеня Архиепископа. Дня 29. квітня, 1939 р. Папа Пій XII. написав відручне письмо до Митрополита Андрея Шептицького, з нагоди його 40 літнього ювілею Епископства; дня 8. червня того ж року премієр і президент Карпатської України о. др. А. Воолшин зістав номінований Тайним Камерарієм Папи Пія XII. Того самого року св. Отець висилає Преосв. Івана Бучка як Апостольського Візитатора до нашого українського народу в Полудневій Америці, а після пкінчення війни призначує св. Отець Кир Івана на Апостольського Візитатора для українців у Західній Европі. В 1941 р. Папа Пій XII. іменував Апостольським Візитатором українців у Німеччині о. др. Петра Вергуна, що теж мучиться в большевицькій неволі.

У 350 річницю довершення Берестейської Унії Папа Пій XII написав Енцикліку: До всіх Східних Церков, що є дана в Римі, у св. Петра, 23. грудня, 1945 р. У ній перед цілим світом св. Отець сильно запротестував проти большевиків за їх переслідування нашої української католицької Церкви й нашої закривавленої батьківщини, висказав своє співчуття Епископам, священикам і вірним і вкінці візвав усіх до витривання при св. вірі й Церкві.

По скінченні війни при помочі св. Отця, повстав український духовний сминар, зпочатку в Німеччині, а тепер у Голяндії. З того семинаря вже вийшли отці-священики, що душпастирюють між нашим народом у Канаді й Америці.

Слід згадати, що за понтифікату Пія XII., за старнням впр. о. Ст. Бахталовського, відновлено новіціят, утворено духовний семинар філософічних і богословських студій та містопровінцію оо. Редемптористів у Канаді. Друга містопровінція оо. Редемптористів східнього обряду в тім часі повстала на Словаччині. Тактамо в 1948 р. повстала нова провінція оо. Василіян

у Бразилії, Злучених Державах Півн. Америки й на Словаччині.

Крім духової й моральної помочі наш український нарід дізнав із рук св. Отця Пія XII. та його орґану св. Конґреґації для Східної Церкви ще велику матеріяльну поміч. Наші безталанні збіґці дізнали від Апостольської Столиці так великої опіки й так щедрої помочі, що як сказав їх Ексцеленція Кир Іван Бучко, навіть український міністер скарбу не був би щедріший для наших скитальців.

Щиро дякуймо Господу Богу, що в особі св. Отця Пія XII. дав своїй Церкві так жертвенного, мудрого й неустрашимого Провідника.

З нагоди його великого ювілею, виявім св. Отцеві нашу синівську любов, вірність і вдячність; боронім його перед напастями лукавих людей та просім Ісуса Христа, щоб кріпив сили свого заступника на землі в управі одної, святої, соборної й апостольської Церкви!

"Нехай не тривожеться серце ваше: віруйте в Бога, та й у мене віруйте. В домі Отця мого помешкань багато. Коли б ні, то я вам був би сказав, бо я оце йду приготовити місця для вас. І коли відійду й приготовлю вам місце, знову прийду й заберу вас до себе, щоб там, де я перебуватиму, також і ви перебували. Дорогу ж до того місця, куди я йду, ви знаєте." І сказав йому Тома: "Господи, не знаємо, куди йдеш, то якже могли б ми знати дорогу туди?" Сказав йому Ісус: "Я сам— і дорога, і правда, і життя; ніхто не йде до Отця, як тільки через мене." (Ів. 14, 1-6).

Св. Альфонс Ліґорій

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ДИТЯЧИЙ ВІК

ВЖЕ зарання проявилася в Святому схильність до священства. Альфонс любив ставляти маленькі престолики, прикрашувати їх квітами та наслідувати священика, що відправляє Службу Божу.

Донна Анна нераз заставала свого первенця при подібних чинностях. Раділо її серце. Уявою бачила свого Альфонса вже священиком, місьонарем, Епископом... Любувалася, гордувалася, як тільки мати годна пишатися своїм улюбленим дитям.

Проте не говорила нічого ні Альфонсові, ні мужеві; склавши всю свою журбу та надію в руки Божого Провидіння...

Дон Йосип, батько Святого, мав інші пляни та мрії для свого Альфонса. Альфонс мав продовжати славний рід Ліґоріїв і збільшати його блиск новими заслугами.

В сьомому році життя Альфонс вписався до Архибратства молодих шляхтичів у Неаполі. Отці Офаторіяни, сини святого Пилипа Нерійського, керували Архибратством, навчаючи чесноти, вщіплюючи християнські засади та погляди в палкі серця вибухових неаполітанців.

Альфонс бував регулярно на щонедільних зборах, уважно вислухував навчань і старався переводити в життя почуті засади християнської релігії. Приписані членам молитви були святими для Альфонса. Він сам пильно відмовляв їх і ще й других заохочував бути вірними побожним вправам приписаним Правильником Архибратства.

Кілька місяців по вступленні до Братства Альфонс прийняв перше Святе Причастя з рук свого духовного провідника, Преп. о. Паґано, що довгий час був його дорадником і духовним батьком, перед яким Альфонс виливав свої болі, в якого прохав поради посеред трудящого свого життя.

Надзвичайна пильність, побожність і повага віщували Альфонсові світлу карієру. Антоній Вілляні, приятель Альфонса, нераз повторяв Отцям Редемптористам оцей випадок. Одного

разу молоді шляхтичі вибралися на прохід поза Неаполь. Дітвора розбіглася по лісі та стала збаавлятися. Декілька хлопців зачали гру, кладучи по сотикові. Товариші запросили теж Альфонса. Альфонс не мав охоти до гри та відповів, що він не знає її. Товариші змусили, обіцюючи навчити його. Альфонс згодився. Почалася гра. Меткий Альфонс виграв тридцять пунктів. Один з товаришів кепкуючи відозвався до Альфонса: "Ти казав, що не знаєш гри!" При тім додав якесь нескромне слово.— Альфонс почервонів і звернувшись до заздрісного грача, проказав: "Як це? Не боїшся зневажати Бога за декілька нужденних сотиків?"— Кинув йому виграні гроші та віддалився від товариства.

Хлопці далі забавлялися. Під вечір, як уже треба було вертати до дому, провідник зауважив, що Альфонс десь зник. Стали шукати за ним. Не мало ж здивувалися, як знайшли малого Альфонса в гущавині ліса. Він клячав перед образцем Преч. Діви та горяче молився.

Отак веселий Альфонс умів забавлятися, але бридився гріхом. Волів зректися приємности з забави, ніж прислухуватися зневагам Бога. У небезпеці Альфонс удавався до Преч. Діви горячої молитвою. Альфонс у пізнішому житті багато проповідав про грішні нагоди та заохочував тисячі душ молитися посеред небезпек гріха, бо щира молитва рятує душу перед упадком...

ЩОБ Я ПРОЗРІВ!...

"О, браття, колиб ми могли очами ангелів глядіти на того Бога, утаєного в тім кивоті, що дивиться на нас, колиб ми Його любили, вже ніколи не хотіли би з Ним розлучитися, а раді би у стіп Його на все остатися. Ми відчули би передсмак неба; все, що не є з Богом, стало би нам не миле. Але брак нам віри. Ми нещасні сліпі—густа мряка залягла на очі. Одна віра могла би розігнати темряву. Так отже, мої браття, коли за хвилю триматиму в руках Господа Ісуса і коли Він буде благословити вас, кажіть Йому так, як сліпець з Єрихону: Господи, дай, щоб я прозрів! Певно вислухає вас, бо Він бажає тільки вашого щастя й добра. Його руки повні ласк; Він дивиться, кому би їх роздати, а на жаль, ніхто не хоче їх. О, які нещасливі ми, що цього не розуміємо; колись зрозуміємо, але вже буде запізно."—св. Віяней, парох з Арс.

СЕКТАНТИ

Ігор Щипавка

МАНІХЕЇЗМ

Ця секта, яку трудно назвати християнською, намагалася злити в одну систему перську, індиянську философію та мітологію з християнською вірою.

Маніхеїзм повстав у третьому столітті по Христі, як почав був підупадати ґностицизм. Заснував його Манес або Маніхей, що зразу був християнином, але згодом покинув Христову Церкву, як влада викляла його за ґностичні погляди та відкинення Книг Старого Завіту, за перекручування Нового Завіту, бо Манес приймав тільки те з Євангелії, що підходило до його мрій і видумок.

Виклятий із Церави Маніхей проголосив себе *"святим духом"* і подав Персам свою релігію ґностицизму та перського маздеїзму прикрашеного деякими правдами чи моральними засадами християнства.

276 року по Христі перські маґи визвали Манеса до диспути. Манес зявився та став боронити свої видумки. Перські маґи збили його нісенітниці. Тоді король звелів здерти живцем із Манеса шкуру та повісити його на брамі столиці, як релігійного обманця.

ЧОГО НАВЧАВ МАНІХЕЙ?

1. *У всесвіті є два вічні принципи:* Бог, причина всього добра, та Матерія, цебто злий Дух, причина всього зла, що існує в світі. Обидва вони вічні та більш менш всемогутні. Вони ведуть між собою невпинну боротьбу. Добрий Бог розділяє по світі світло, злий пітьму та матерію.

Манес взяв своє твердження про два принципи від перських дуалістів. Численні поганські Маґи бачили в світі, як і ми сьогодні бачимо багато зла. Старалися зрозуміти, звідкіля береться зло в світі. Якщо Бог добрий і святий, так хто творить зло, хто посилає людям терпіння та горя? — Не зрозуміли, що Бог може дозволити на зло, хоч не бажає його та карає всяке зло.— Не розуміли теж, що фізичне зло, як терпіння, слабості, невдачі можуть у Божому Провидінні вийти людям на

користь, чи то збільшити їхню славу в небі чи дати їм нагоду відпокутувати поповнені гріхи.— Бог сотворив людину зо свобідною волею, якої не відбирає їй навіть тоді, як людина надуживає цього Божого дару. Якщо б люди не мали вільної волі, так не було б заслуг, ні чеснот між ними, й Бог був би менше прославлений у всесвіті. За моральне зло цебто за надужиття вільної волі до гріха Бог не відповідає. Винна тут сама людина, тому й мусітиме колись здати за це строгий рахунок свому Творцеві та прийняти належну кару за своє безладдя.

II. Чоловік складає ься з двох відмінних складників: духрозум це добрий складник; тіло-матерія, це злий складник, який треба винищувати!

Маніхей відчував, як і всі люди, ба й Святі, нечисті та лихі порухи в своїм тілі. Оттому заключив, що тіло це щось зле, що походить від злого духа.— Святе ж Письмо навчає виразно, що так душа наша, як і тіло вийшло з тих самих всемогутніх Божих рук. Мойсей описує обширно сотворення першого чоловіка в раю. *Господь Бог сотворив чловіка з земного пороху та вдихнув в його ніздря подих життя. І чоловік стався живою істотою.* (Бут. 2, 7). Не тіло винне за лихі схильності, що бушують у ньому, гріх наших прародичів, що вніс хаос у серце людини, бо ж Адам і Ева не відчували в собі ніяких злих пристрастей і лихих інстинктів, як це зазначено в Святому Письмі. (Бут. 2, 25).

III. *Відкуплення.*— Христос зявився в сповиднім тілі, бо дійсного не міг узяти на себе, бо ж тіло це лиха матерія, що походить від злого духа. Матерія по думці Манеса, це не тільки пасивний елемент, складник зла, але й активний і то дуже сильний складник зла.

Не мавши дійсного тіла, Христос не міг страждати. Хресна драма, муки та смерть Спасителя це для Манеса *міетична вигадка.*— Христос не страждав, каже Манес, а тільки навчав людей боротися зо злом, перемагати лихі схильности тіла та матерії, щоб стати гідним оправдання через довгий ряд переходів по смерті, бо Манес вірив у метемпсихозу, тому й допускав перехід душі з однгоо тіла в друге, поки вповні не очиститься.

Отак Манес вияснив Христове відкуплення світу, бо Апостоли, як твердив Манес, не розуміли Христової науки.

Вистачає навіть побіжно прочитати Святу Євангелію, щоб недвозначно побачити, що Христос мав дійсне тіло, що взяв від Преч. Діви Марії, був досконалим і повним чоловіком, страждав і дійсно помер на хресті за наше спасіння.— Правда Христос навчав людей змагатися з лихими схильностями та

поборювати пристрасті, умертвляючи тіло з його пожадливостями, проте відкуплення було доконане хресною жертвою на Голгофті. — *Син Людський не прийшов на те, щоб служили Йому, але щоб послужити та дати життя на викуп за багатьох!* (Мт. 20, 28).

IV. *Пресвята Тройця.*— Маніхейці відкидають Пресвяту Тройцю, бо кажуть що це той самий Бог зявляється людям під видом Отця, Оина та Святого Духа.—

Тимчасом Свята Євангелія ясно стверджує існування трьох осіб у Бозі. При хрещенні Спасителя були всі три Особі Божі: Отець, Син і Святий Дух.— Ісус велить іти хрестити людей в імя Отця й Сина і Святого Духа. (Мт. 28, 19).— При благовіщенні є теж три особі: *Спаситель,* що має статися чоловіком за посередництвом *Святого Духа* є Сйном *Всевишнього* (Лк. І. 28-32).

V. *Тайни.*—Маніхейці приймали тільки дві святі Тайні, хрещення та Пресвяту Евхаристію.— Проте хрестили не водою, але олієм, а в Евхаристії вживали води замість вина.

Як Святе Письмо, так християнське передання навчають нас, що маємо сім Святих Тайн, а саме: хрещення, миропомазання, Евхаристія, сповідь, єлеопомазання, священство та подружжя.

Он докази Святого Письма: *Хрещення: Коли хто не родиться з води та Духа, той не може ввійти в Царс во Боже.* (Ів. 3, 5).

Миропомазання: Дух Святий *не сходив ні на одного з них, а були вони тільки охрещені в імя Господа Ісуса. Тоді* Петро та Іван *поклали на них руки і прийняли вони Святого Духа.* (Дії: 8, 16-17).

Пресвята Евхаристія: Христос, *взявши хліб і вчинивши подяку, поламав і дав їм, проказуючи: Це є Моє Тіло, що за вас віддається. Чиніть це на мій Спомин!* (Лк. 22, 19).

Сповідь: *Христос дихнув і говорить їм: Прийміть Святого Духа! Кому простите гріхи, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться!* (Ів. 20, 22-23).

Єлеопомазання: *Чи хворіє хто з вас? Нехай покличе церковних пресвітерів, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господнє імя. І молитва віри вздоровить недужого, і Господь підійме його, а коли він гріхи був учинив, то вони простяться йому!* (Дії: 5, 14-15).

Священство: *Не занедбуй в собі дара, що був даний тобі за пророцтвом з покладенням рук пресвітерства,* священства. (I Тим. 4, 14).

Подружжя: *Тому чоловік покине батька й матір, і пристане до своєї жінки, і стануть обоє вони одним тілом.— Це тайна велика. Яж говорю щодо Христа і до Церкви.* (Еф.5,31)

VI. *Мораль* маніхейців була дуже строга. Не сміли їсти мяса та женитися. Тіло, що бувши матерією є ділом лихого духа. Отож подружжя це щось лихе, а родження дітей це злочин, бо родження розмножує матерію та заковує духів у тіло цебто в лиху матерію. Коли ж маніхейці дозволяли своїм катехуменам та недосконалим визнавцям женитися, проте безмилосердно забороняли матерям родити дітей, щоб не помножувати панування злого духа в світі через помноження матеріяльних істот.

Крайність і пересада характеризує всяку єресь. Так і з маніхейцями. Святий Павло виразно зазначує, що *кожне Боже твориво і ніщо не є негідним, що приймається з подякою.* (I Тим. 4, 4). Христос заявив, що їдження не сквернить чоловіка.

Подружжя це свята річ, бо сам Бог установив його в раю, промовляючи до першої людської пари, Адама й Єви: *Бог сотворив чоловіка на свій образ... і як чоловіка та жінку сотворив їх. І Бог поблагословив їх і сказав Бог до них: Ростіть і множіться і наповняйте землю!* (Бут. 1, 27-28).

Святий Павло вже давно перестерігав вірних перед злобними затіями ґностиків, з яких виродилися потім маніхейці: *Дух ясно говорить, що в послідні часи деякі відступлять від віри, а саме ті, що слухають підступних духів і наук демонів... ті, що женитися забороняють* і велять *здержуватися від їжі, яку Бог сотворив на поживу вірним і тим, що правду пізнали.* (I Тим. 4, 1-3).

Святий Павло свідчить, що дати життя дітям це добре діло: *Адам був сотворений перше, а Єва потому.— І Адам не був зведений, але, зведена бувши, жінка попала в переступ.— Та вона спасеться діторожденням, якщо пробуватиме в вірі та любові і в посвяті з невинністю.* (I Тим. 2, 13-15).

Розуміється іде тут про родження в законнім та Церквою благословенним християнськім подружжі, що є великою тайною, яка запевняє подругам усі потрібні ласки, щоб якслід виховати діток, зробити з них добрих людей і прикладних християн, майбутніх мешканців неба, де вони займуть порожні місця слави, з яких випали збунтовані анголи!

Нема такого дурня, щоб признався до своєї дурноти.

Redeemer's Voice Digest

A MONTHLY DIGEST

APRIL, 1949

Red Russia and the Catholic World

By Nicholas Chubaty

AN EAST European journalist once dubbed Russia an empire of the impoverished, for though Russia conquers one land after another, enslaves more and more people, garners vast riches, more than sufficient to provide for its inhabitants a high standard of living, still the Russian dominated masses live in poverty. Such was the case during T'sarist times, and such has been the case under Communist rule. Although the Soviet-ruled peoples are today in a worse economic condition than ever, the Kremlin continues on its mad march of territorial expansion, and ruthlessly sends literally millions to death in its forced labor camps. Patently it is the conception of the Kremlin that although the Russian people are duty-bound to be builders of an empire still they must content themselves with their poverty-stricken lot.

This observation, however, is not limited to the politico-social life under Soviet rule, but includes also the religious and church field. The undeniable fact is that the Russian church and its hierarchy have placed themselves completely under the control of the most immoral government the world has ever known. Not only are the Reds anti-Christian in practice and theory, but they are also militantly atheistic, opposed to any form of religion whatsoever, including the one headed by the Moscow Patriarch himself. Despite this, however, the latter has not only given his open approval of the anti-religious policies of Kremlin, but has given them his blessings.

The Religious Imperialism of the Russian Orthodox

He has done so because the Soviet atheistic regime is a convenient instrument for broadening the Russian Church imperialism, bringing under its sway the entire Orthodox Church throughout Russia and its satellite countries, destroying Catholicism of the Eastern Rite in Western and Carpatho-Ukraine and Romania, and finally making the Russian Church supreme in the entire Orthodox world, be it within or outside of the Russian spheres of influence. With this aim in mind the Moscow Patriarch is going ahead without the slightest qualms of conscience and it is immaterial to him that anti-Christian mehods are being used in the process, or that the notorious MVD secret police is aiding him. The Russian Church imperialism is really on a par with the Russian State imper-

ialism in its lack of moral principles. The Russian Orthodoxy enlarges its multitude on territory but morally is entirely poor.

All this, however, does not deter the Russian hierarchy headed by the Patriarch from proclaiming to the world that they alone are the apostles of the teachings of Christ. Despite their moral degradation they continually prate that true Christianity revolves around them and that Catholicism and Protestantism have degenerated and departed from their original Apostolic mission.

The Messianism of the Russian Orthodox Church — the Third Rome

The slogan of The Third Rome is the challenge to world Christianity made recently by a spokesman for the Patriarch, Bishop Hermogen, rector of the revived Theological Academy in Moscow. The Protestants, he charged, lack Christian dogma. They attempt to create "Christianity without Christ," he claimed. On the other hand the Catholic Church, according to him, has lost its ecumenical value because it has become a worldly institution, devoted to worldly pursuits. The last two Popes, Bishop Hermogen claims, Pius XI and XII have "utilized the Catholic Church to defend Fascism and attack democratic parties." Considering that in Russian communist terminology democracy is synonymous with atheisic communism, it is easy to understand why in the eyes of Bishop Hermogen the Catholic Church has lost its Christian mission by its fight against atheistic communism. Ergo, according to him, the world should regard the Russian Orthodox Church as the only course of the true Christianity, for within it lies true Orthodoxy "in all its depth and clarity as well as the infalibility of the Church founded by Jesus Christ."

This strange attempt at Messianism coupled with the religious decadence of the Russian Orthodox hierarchy is not without precedent. Its origin lies in the fifteenth century when the Russian Church broke away from Rome and the Patriarch of Constantinople and reestablished itself on an independent basis. It proclaimed itself then a third Rome. As for a possible "Fouth Rome"—perish the thought, wrote Philoety, a Muscovian monk. Russian messianship really started when following the reforms of Peter I a Tsarist appointee served as head of the Holy Synod. From then on it continued on its course, with deviations here and there, although at no time was it inspired by the true Christian spirit.

In proclaiming itself as the Third Rome, Moscow naturally claimed to replace the old Rome. The second Rome, Constantinople, was at that time unable to react in any positive manner, as it was then under the domination of the Turks. Today the Moscow Patriarch proclaims more loudly than any of his predecessors that Moscow is The Third Rome, the only leader of the Church of Christ.

This year, which marks the 500 anniversary of the rise of the independent Russian Church, has been seized upon as an opportunity to bring back into life the Ecumenical Council (Sobor' of the Orthodox World which had gone out of existence several centuries ago. It was summoned under the auspices of "the God-blessed Stalin..." The Sobor met July 18. Some of its participating, high clergy apparently appeared voluntarily; most of them, it is reported, had no other choice as MVD agents compelled them to do so. They came from all parts of the Soviet Union, including Ukraine, as well as its satellite countries. Some came in the role of observers from countries outside the Red sphere of influence, evidently to protect themselves in the event that eventually the Reds would swallow up their respective countries too.

Apparently because the Sobor was so unpresentative in character and so sadly lacking in canonical reason for summoning it, nothing came of it. It did not even have a formal opening. There were just festivities.

Moscow Against Rome

Today in the Christian world we find two irreconciliable opponents, Catholic Rome and Orthodox Moscow. The first is headed by the Pope and the second by the Russian Patriarch. Conscious of his moral inferiority the latter hates Catholicism, just as the Stalin regime hates and yet at the same time fears the Western World. This fear is not only of Western material superiority but also of its moral superiority.

Realizing the moral power of Catholicism, Moscow fears that if the Russian empire were to collapse, thereby depriving the Moscow Patriarch of a defender, the Catholic Church would quickly extend its sway over the formerly Russian dominated lands, especially those which traditionally have gravitated toward the West, Ukraine and White Ruthenia. That accounts for the feverish attemps by the Patriarch to strengthen his authority wherever Soviet influences predominate. This is the basic reason underlying the destruction of the Ukrainian Catholic Church of the Eastern Rite in Western and Carpatho-Ukraine and of the Ukrainian Autocephalous Orthodox Church in Rumania and the Balkans.

Of course, Moscow has no such plans for the Catholic Church beyond its sphere of influence, as it well knows that it is powerless to consolidate its strength in the zones of eastern Christianity. It well knows that Latin Catholicism offers no real danger to it by penetrating into Ukraine or White Ruthenia. On the other hand, the Catholicism of the Eastern Rite is a definite threat to the supremacy of Russian Orhodoxy in these regions. The present Russian policies toward the Latin and Greek (Eastern-Catholic) Churches well illustrate the last point.

Eastern Catholic Church a Dangerous Foe of Russian Orthodox Church

When in 1705, during the Northern War, Peter I at the head of his army entered Polotsk, White Ruthenia, and there met Catholics of the Eastern Rite, he immediately took a hostile stand against them. His visit to the Uniat cathedral there ended with the murder of six Basilian Fathers. But in the very same border city he conducted himself very circumspectly toward the Latin Catholics. In attempting to find an answer to this rather puzzling behaviour on his part some historians have come to the erroneous assumption that in general the Russian Tsar was favorably inclined toward Catholicism, and that the incident in the Cathedral was due to the conduct of the Basilians themselves.

This assumption can readily be dispelled by the fact that it was really Peter I who laid down the blueprint for his successors of the Russian policy toward the Catholic Church. This plan called for the merciless destruction of the Eastern Rite Catholicism and the cultivation

of friendly relations with the Latin Catholics. When in the course of the Northern War the Russian forces entered upon Ukrainian and White Ruthenian territories, the Eastern Rite or Uniate Catholics were especially subjected to persecution, whereas the Roman Catholic priests and bishops were left unmolested. The Uniat Bishop Zhabokritsky of Lutsk was exiled by the Russians to Siberia from which he never returned, while the Metropolitan of the Church himself had to escape beyond the borders of Poland. The clergy had to seek safety in the forests and hills.

Peter's successors, especially Catherine II, faithfully followed his church policy. Following the Partitions of Poland, when practically all of the Ukrainian and White Ruthenians ands came under Russian rule, the Russian Government instituted a systematic and ruthless persecution of the Uniat Catholics, Yet it left the Roman Catholics unmolested; in fact it even granted them various concessions. It is a historic fact that during the reign of Catherine II, some ten million Ukrainian Catholics were forced to enter the Russian Orthodox Church. On the other hand, the Tsaritsa by special decrees allowed the Jesuits to ride out the storm which enveloped their order during second half of the 18th century when their own order went out of existence in Catholic countries.

Throughout the vast length and breadth of Ukraine, White Ruthenia and Russia proper there is such a sharp cleavage between the religious culture of the West and that of the East that it would be utterly impossible for Catholicism of the Latin Rite to establish itself widely there. The peoples there are too closely attached to their Eastern religious culture, an integral part of their national cultures permit that. The Latin Rite for them is a foreign element. That is why Russian Orthodoxy feels itself safe behind the wall of the Eastern religious culture and rite against any possible danger of invasion by Latin Catholicism. On the contrary a real danger for the Russian Orthodoxy is the potential expansion of Catholicism in its eastern rite, familiar to the population of Eastern Europe.

In one particular respect, however, Russian Orthodoxy fears Catholicism, and that is the latter's strong antagonism to any kind of state's superiority over the Church. The whole philosophy of the Russian Orthodox Church is against this principle, necessarily so because its power and development upon the Russian Government, including the atheistic and all-powerful Politburo.

The idea of the separation of the Church and the State is particularly strong in Ukraine and White Ruthenia, both of which down through the centuries have readily responded to Western influences.

Moscow's Attack upon Eastern Catholicism

The physical destruction of Eastern Catholicism has not been the sole method used by Moscow. It has constantly attempted to discredit it in the eyes of the Orthodox faithful as well as Eastern Catholics themselves the Union of the Western with the Eastern Catholic Church.

For this purpose Moscow harnessed the services of its historians. The very Union itself was interpreted by them as foreign intrigue (usually of the Poles and the Jesuits), aimed at the destruction of the Ukrainians and White Ruthenians, whose nationality, ironically enough the Russian historians refused then

to recognize as such. By all means Russia attempted to smear the Union.

That is why for the past 180 years, down to the present, Russia has fought Eastern Catholicism in Ukraine and White Ruthenia. In four separate drives against it following the fall of Poland, it managed to force about 12 million Ukrainians and White Ruthenian Catholics to forsake their faith and enter the Russian Orthodox Church. Within the last couple of years it has with the aid of its MDV secret police managed to do the same to 4 million more. Each such drive has been hailed at its close by Russian propagandists as the joyful return of the Ukrainians and White Ruthenians to their Mother Church— the Russian Orthodox Church. Meanwhile, however, there has been relatively less furious attempt to eliminate the Catholics of the Latin Rite who found themselves under Russian domination.

Although the Soviet regime cannot be compared with the former Tsarist regime, especially since the former is notorious for its anti-religious character, still it is worth observing that even the Soviet regime tolerates the Latin Rite of the Catholic Church. For example, today in Western Ukraine, where the vast majority of people are Uniat Catholics (Ukrainian by nationality), and which has been occupied not so long ago by the Soviets, there is officially not even one Eastern Rite Church in active existence, whereas at the same time the Latin Rite Churches are allowed to exist and be active in some dimensions. A similar situation exists in Transylvania, where the Romanians are Catholics of the Eastern Rite and the Hungarians of the Latin Rite.

All this continual persecution, both in the past and now, has been of such a character as to clearly reveal that Russian Orthodoxy regards Eastern Catholicism as a grave danger to itself.

Today Russian Orthodoxy has distinctly identified itself as the national faith of the Russian people and as a firm pillar of the structure of the Soviet empire. It is true that at times, serious Russian thinkers, such as the historian-philosopher Solovyov, in their desire to Westernize Russian culture, drifted toward Catholicism itself. Nevertheless they never found any popular support for their ideas among Russian masses.

It is interesting to note that those Russians who did embrace the Catholic faith, usually adopted the Latin Rite, and thereby isolated themselves completely from Russian national and religious life.

That Stalin would dare to liquidate the Catholic Church of the Latin Rite in the Soviet satellite countries is hardly probable. More probable will be the advance in those countries to outright atheism rather than Russian Orthodoxy.

In a word, Soviet Russia is continuing the policy of Tsarist Russia in attempting the total extermination of Catholicism of the Eastern Rite by the most brutal methods possible, and of treating the Latin Rite Catholics somewhat with kid gloves although they too have known repression at the hands of the Russians.

✖ ✖ ✖

Mates who drive with one hand are headed for the church aisle. Some will walk down it; some will be carried.

✖ ✖ ✖

Why I Reared My Children Catholic

By JACK DEMPSEY

As Told to Jimmy Powers (From Extension Magazine)

JIMMY Powers writes: "You wouldn't expect the ex-bindle stiff or railroad bum to interest himself too much in modern educational methods. And you would probably be surprised as we were the other night when we ran into Jack Dempsey, the former heavyweight champion, more familiarly known as the Manassa Mauler, in the lobby of Madison Square Garden. We walked through the snow to a steam-heated cocktail lounge in a big modern hotel Jack owns and soon we were "punching the bag," talking as all parents invariably do about children. Quietly, in a calm analytical manner, Jack got to the point when we asked him: "Your folks were Mormons, weren't they? How did you come to insist on Catholic schools for your children?"

"Well," said Jack, leaning back in his chair and fishing through his serge coat for the picture-wallet of his two daughters—Joan and Barbara—he always carries. "You might say I don't know anything about education because I didn't have any myself. On the other hand, I might be a better authority than average because I am not saddled with any early prejudices. I had a real open mind—open at both ends!"

He chuckled to himself and continued: "A lot of people don't give a thought to education until they are hit right here"... and he thumped his heart. "When you have children, brotherrrr, then you begin to think and think hard. All of a sudden, money, fame, everything fades away and those children take spot No. 1. And that's the way it should be!

"I rode the rods and lived in the hobo jungles when I was a youngster and I'm not ashamed to admit it. I learned a lot about life. I learned it the hard way. You cannot expect the average boy to do that. He would be crippled physically as well as morally. And you certainly cannot expect a young lady to do that. So I started to look around. I certainly have *been* around. And I certainly am personally acquainted with more people than the average business man. A prize fighter meets them all: politicians, Wall Streeters, punks, crooks, geniuses, writers, artists, ham actors—you can call the roll. I've met all types in all countries because sports is the common meeting ground. You get a cross section of the human race in your list of friends.

"In every man's life certain acquaintances stand out above the herd. I got so I could catalogue the men and women I met in my travels... This one is smart as a whip but a cheater... This one is a weakling... This one is honest. ...This one is unhappy over something.... This one is a real man. Pretty soon as he years slid by I could sum up. I found that the people I admired most and whose company I welcomed were decent people with a keen sense of right and wrong. They lived up to a code. I remember that first shock I had in the prize fighting business when I ran up against an old Irishman, a tough told manager. He turned down a proposition to make money because he said it was not honest. At the time I thought he was crazy, cuckoo. I was too fresh out of those railroad hobo jungles. Later, as I grew older, maybe you could say as I became 'educated,' I appreciated what a fine character the so-called cuckoo Irishman was."

Getting back to the point, Jack said: "I bet many people didn't put as much thought into the selection of a school for their children as I did for mine. Here's the way I looked at it and did what I did: The people I admired and trusted the most in my lifetime circle of friends were religious people. All religions. Many fine Jewish people. Many good Baptists. And, yes, many fine Mormons. But somehow or other in my wanderings I seemed to meet more good Catholics than any other type and so, naturally, with the accumulation of all experiences I had in my own peculiar path through life, I was influenced by what I saw. I decided my children were going to be Catholics. At least I was going to put them into Catholic schools and let them look around and see if they reacted the way I did."

Jack thumped the leather wallet. "Joan and Barbara have never regretted it. I have often asked them, 'Do you want to go to another school, maybe with some of your non-Catholic friends?' They always shook their heads and grinned. You can see in a person's face, especially in a child's, whether they are happy or not. I looked at it this way. Here in the United States we have the best educational system in the world. We spend a fortune on our buildings, our football setups, our laboratories, our fraternity and sorority houses... Now I wish you would show me in the curriculum of any of our schools where they teach right from wrong. Where do they guarantee you a good set of ethics? I want to see the classrooms and the teachers who teach you to be decent, kind, gentle, humble, modest and clean, inside and out.

"You are going to have a tough time coming up with such a school. I couldn't find any. Some schools don't want to offend other races and religions, so they just ignore the whole and concentrate on turning out doctors, lawyers, engineers and so on. That's not for me. That's why I picked out a Catholic school: I want *to see a little education for the soul as well as the mind.*

"I see a fellow with a Phi Beta Kappa Key. I know his mind is okay. But what kind of a guy is he in his heart? Can I trust him? Is he honest? Is he decent? They don't seem to give keys for that anywhere. It just says when you graduate that you are a lawyer. It doesn't say you are an honest lawyer. Some of the best and slickest shysters I know led their class. They should be in jail. A lot of them are. But so far I could see tracing their class room schedules, nobody along the line tried to tell them or teach them that there are certain things a decent lawyer does, and certain things he doesn't do no matter how much money he can make doing them. Understand what I'm trying to say?"

When the children made their first communion, tears rolled down the cheeks of both Jack and his wife, herself a Presbyterian. When

they were baptized they both knelt at the altar and prayed. When Jack moved to California the first thing he did was check all the Catholic schools. "The only thing I live for now is these children," Jack says. And he added, "The most important job in my book is to see that they are reared right."

✖ ✖ ✖

I AM THIRD

Bohdan was a young college man, a popular and unselfish leader. One day a box arrived from home. That night he invited some of his friends to his room for a feast. During the festivities one of the young students noticed a motto on his desk. It contained the three words: "I AM THIRD," and it was enclosed in a beautiful frame.

"Tell us what the motto means,' asked one youth idly. Then all became curious.

"What does it mean, Bohdan?" each insisted.

Finally when Bohdan was sure that his friends really did want to know, he began to explain, and a hush crept over the group.

"I have one of the finest Mothers in the world. She is a good Catholic. So is Dad. It has meant downright sacrifice to keep me in College. One night before I left home, she brougrt this little form to me, and asked me to keep it where I could see it every day. It has stood right on my desk every day, and I shall take it with me wherever I go. And, I hope, I shall aways remember its admonition."

Then he stopped, as if it were difficult for him to continue. The hush still hung over the small audience. The mystery of the meaning was more puzzing than ever. At last a voice almost whispered: "But what does it really mean?"

"She explained it to me that night and I shall never forget a word she said. "My son", she began, "always remember that *God is first; others are second, and you are third!*" —Br. S. Methodius, F.S.C.

✖ ✖ ✖

THE ONLY TRUE EDUCATION

Napoleon was far from being an ardent supporter of organized religion, but in his attitude towards religious education he was wiser than many of the so-called wise-men of our modern generation. This is what the great general had to say on the subject:

"Up to the present the only good education we have met with is that of the ecclesiastical bodies. I would rather see the children of a village in the hands of a man who only knows his catechism, but whose principles are known to me, than of a half-baked man of learning who has no foundations for his morality and no fixed ideas. Religion is the vaccine of the imagination; she preserves it from all dangerous and absurd beliefs. An ignorant friar knows enough to tell a working man that this life is but a passage. If you take faith away from the people, you will end by producing nothing but highway robbers."

✖ ✖ ✖

The Meaning of "Rite"

By Rev. Leo I. Sembratovich

If one bears in mind these eliminations, one will better understand what is meant by a Catholic rite, A Catholic rite, therefore, in the derivative sense, means a group of persons within the Catholic Church having their own liturgy and liturgical language, their own local Canon Law and local customs, and having in particular, their own local ecclesiastical government. By the local ecclesiastical government we mean their own priests, and almost always their own bishops and archbishops, and very often their own patriarch. The patriarch is elected by the archbishops and bishops of the rite, usually in the presence of the delegate of the Roman Pontiff, and the election is valid only if ratified by the Pope. The archbishops and bishops are directly responsible to their patriarch, subject always to the general law of the Church and to the Pope.

Occasionally these bodies of Catholics are referred to as "Churches," and sometimes collectively, as the "Oriental Church." This appellation is only correct in the secondary sense in which we speak of the "American Church," meaning thereby that portion of the Catholic Church within the confines of the United States.

Substantial unity exists among all Catholics. However, there are among them, incidental differences which have arisen from local customs. In this connection one is reminded of those minor differences existing among the various religious orders of the Latin rites: the Benedictines, Franciscans and Dominicans. Each order is governed by its own peculiar rule of life, and has its own spirit, its particular work and even its own distinctive habit. Each order has its own superiors, with its general at the head. Many of the older orders have their own liturgies, differing more or less from the Roman ceremonial. Nevertheless, all these religious are members of the Catholic Church; all are subject to the same general laws of the Church and to the central authority of Rome.

The Origin of Rites

The origin of the different rites hearkens back to the dawn of Christianity. The Apostles left for us, only in the most general way, the practice of meeting together for prayer, for reading the Scriptures, for singing Psalms, and especially for the Breaking of Bread. This latter was, of course, the chief thing, as Our Lord had commanded. Saint Luke writes thus of the first Christians: "And they were persevering in the doctrine of the Apostles, and in the communication of the Breaking of Bread, and in prayers" (Acts II, 42). They met together to do what the Blessed Master had done at the Last Supper and in memory of Him. The story of that Supper in the New Testament gives

us the general outline of the rite. Saint Matthew describes the scene: "And whilst they were at supper, Jesus took bread, and blessed and broke: and gave to His disciples, and said: 'Take ye and eat. This is My Body'". (Saint Matthew XXVI, 26). So these early Christians took bread and wine, gave thanks, broke the bread, and said again His own words. They then received the Blessed Sacrament in Communion. They certainly also said prayers and read parts of the Scriptures. This office gradually crystallized into a liturgy and developed into different forms or rites according to the different peoples, countries or places. Nor did anyone feel the need of uniformity in rite. The faith was the same everywhere, and the essence of the liturgy was the same. As to particular ceremonies that grew up, and the prayers and language used, every Church was content to let the others follow their own local customs.

The Pope— Patriarchates— Rites

From the earliest times the Christian world was divided into three parts, called Patriarchates. One of these was in the West and was presided over by the Pope as Patriarch. In the East there were originally two, the Patriarchate of Antioch and that of Alexandria. Later, two more were added—Jerusalem, at the Council of Nicea (325), and Constantinople (381). The Pope had supreme jurisdiction over these four. But apart from this consideration, each patriarch was, in local matters, independent within his patriarchate. Their Canon law and local customs also differed in details. Their people spoke different languages. At first the language of the liturgy was always the spoken language of the people. In time, these became dead languages. It is proper to remark in this place that the Christian community in Rome was originally Greek-speaking and, in consequence, *until the middle of the third century, Greek was the language of the Roman liturgy.* By that time, however, Latin had become the spoken language and the liturgy was consequently translated into Latin, while other languages were from time to time adopted locally. *People not familiar with various rites are apt to suppose that Latin is the only liturgical language in use in the Catholic Church. There are, in fact, twelve languages in which Mass is said every day of the year, Latin, Greek, Coptic, Syriac* (Aramaic), *Armnian, Georgian, Arabic, Church-Slavonic, Rumanian, Magyar and Geez. In Jugoslavia, the Latin rite uses Church-Slavonic, written in Glagolithic characters.*

The principal rites were evolved from the different patriarchal sees. All the others are simply modifications of the principal rites. The Roman or Western Patriarchate embraces the Roman, Ambrosian, Gallican and Mozarabic rites; besides many monastic liturgies, such as the Benedictine and Dominican rites. In this connection it is most interesting to note that Pope Pius XI belonged to the *Ambrosian* rite. He was baptized according to that rite. Be became Archbishop of Milan, which is *the* Ambrosian diocese. The Holy Father observed this rite in private. He was the first Ambrosian prelate to be elected to the Papacy.

The Eastern liturgies may be listed conveniently in five main groups. These in turn are subdivided into ethnical groups. The division and classification of the different Oriental rites is here given according to the official Roman directory: "Statistica con cenni storici della Gerarchia e dei Fedeli di rito orientale"— Tiporafia Poliglotta Vaticana, 1932.

ALEXANDRINE: Coptic- Ethiopian.

ANTIOCHENE or SYRIAN: Malankarese, Maronites, Pure Syrian.

ARMENIAN

BYZANTINE or GREEK: Bulgarians, Georgians, Greeks or Hellenes, Italo-Greeks or Albanians, Jugoslavs, Magyars and Carpatho-Ruthnians, Melchites, Roumanians, Russians, Ukrainians.

CHALDEAN or SYRO-CHALDEAN: Chaldean Malabar.

Leaving aside the Western rites, the reader's attenion is directed to the Eastern liturgies.

(To be continued).

✖ ✖ ✖

KEEP AWAY FROM ALECK

About eight years ago there fell near the famous St. Paul's Cathedral in London, England, a huge time-bomb, set to explode later. To save the great edifice, a crew of men valorously risked their lives to dig for and render this bomb harmless.

Filthy tales dropped in your mind by reading or listening may seem just humorous, just "duds" and not dangerous.

But let's be honest. None of them are duds. They explode sooner or later, blasting you out of the state of grace. At the very least, they smudge your ideals of purity and give a degraded or vulgar attitude toward sex and purity.

Any person who leads another into sin is a sharer in the guilt of that person. A person who introduces a bad book, magazine or story to a club or a school, shares responsibilities for all bad thoughts, desires, words and actions which follow as a result.

Readers, talkers and purveyors of smut are Smut-Alecks. Keep away from them!

—Br. S. Methodius, F.S.C.

✖ ✖ ✖

FIRST FOR THE BEST

St. Louis, King of France, once saw his sister Isabella busily engaged in making a beautiful piece of embroidery.

"May I expect to receive this as a gift?" he said to her, smiling.

"No," said Isabella. "It is the first of its kind, and I am making it for my Saviour, Jesus Christ."

And when the embroidery was finished, she presented it to the first poor person she met.

✖ ✖ ✖

Oliver: "Is it true that it's bad luck to have a black cat follow you?"
Billy: "Depends on whether you're a man or a mouse."

✖ ✖ ✖

Deportation of Ukrainians From Their Homeland

By WALTER DUSHNYCK

Reprinted from his book, "Death and Devastation on the Curzon Line."

IV. UKRAINIANS SENT TO EAST PRUSSIA AND OTHER PARTS OF FORMER GERMANY

1. *Soviet and Polish Official Figures*

JUST how many Ukrainians were sent to Soviet Ukraine and how many of them were killed outright is a deeply guarded secret of the Soviet and Polish totalitarians. But only on May 7, 1947, TASS, official Soviet news agency, reported that the Polish-Ukrainian repatration action had been terminated. It added that the repatriation of Ukrainians east of the Curzon Line and of the Poles west of that Line had taken place in "an atmosphere of mutual agreement and accord."

On February 19, 1947, the Associated Press reported from Warsaw that the Polish government hoped that at least 5 to 6 million Poles would settle in the new (German) territories. Even, according to official Polish sources, during 1946 some 1,107,628 Poles were repatriated, and at least 1,658,627 Germans were expelled at the same time to the West. Actually, the number of expelled Germans was much higher. According to Vice-Premier Gomulka, the remaining Germans, numbering about 400,000 would be expelled in 1947. Up to February 19, 1947, 97,935 Ukrainians were sent to the Soviet Union in accordance with the Soviet-Polish pact.

2. *Ukrainians go to East Prussia*

While there was no secrecy about the Poles forcibly handing over Ukrainians to the Soviet Union, it was not known that the Warsaw government was also sending Ukrainians to East Prussia, Silesia and Pomerania. The London *Times* reported on June 24, 1947, that many thousands of Ukrainians had already settled in East Prussia, from where Germans had been expelled. According to the Potsdam Agreement, East Prussia was divided in two parts: the northern part, with the great commercial city of Koenigsberg (now Kaliningrad), annexed by Soviet Russia and settled with ethnic Russians; the southern part, given to Poland, and where the Ukrainians are being sent under constraint. According to well informed sources, to date over 15,000 Ukrainians have been brought to East Prussia, but actually their number might be much higher. In Warsaw the official version of these deportations of Ukrainians is that they are implacable enemies of the Soviet Union and that they maintain close connections with the Ukrainian nationalists on the Soviet side, but above all, that they are supporting the Ukrainian underground which causes considerable trouble for both Poland and Soviet Russia.

3. *Deportations from the regions of Kholm and Pidliasia*

More detailed information about the forcible deportations of Ukrainians from the northern province of Kholm and Pidlisia arrived in the summer of 1947. The inhabitants of these regions are Orthodox Ukrainians who came under Polish rule after 1919.

The overall policy concerning Ukrainians is barbarous and inhuman. These people, especially Orthodox Ukrainians from the Kholm and Pidliasia regions, are given short notice to prepare for deportation. Although they are permitted to take their belongings, this is practically impossible since there are no means of transportation. When gathered at the "collecting points," the Soviet agents make thorough inspections to select men whom they think might be useful for their sinister purposes, such as intelligence work or as candidates to slave labor camps in Soviet Russia.

Significantly, despite the great tragedy that befell the Ukrainians west of the Curzon Line, the government of the so-called Ukrainian Soviet Socialist Republic in Kiev has kept a strict silence about these deportations! Yet in 1939, after the Hitler-Stalin pact, Soviet Russia invaded these territories as a self-appointed "protector of the Ukrainian and White Ruthenian people"!

* * *

HOW SILLY OF ME!

A priest we know who was present at the occasion vouches for the truth of the following delightful little anecdote related of Prince Henry of Holland, late husband of Queen Wilhelmina. It seems the Prince was officiating at a public function of some kind, and in the course of its a distinguished member of the local Catholic clergy was presented to him.

Henry was very gracious; he shook hands, smiled, and said: "Was your father a Catholic priest too?" Whereupon Henry-s aide-de-camp nudged him and shook his head negatively, causing the Prince to catch on to his mistake. Amid some confusion and embarrassment, Henry gallantly shook hands again with the priest, murmuring as he did so: "Please pardon me. I forgot that priests do not have fathers."

* * *

God made the earth... and rested.— God made man... and rested.— Then God made woman... And since then neither God nor man has rested!

* * *

LEADERS

By Bro. S. Methodius, F.S.C.

GOOD leadership is always at a *premium.* Critical moments in history focus attention on the kind of leadership that prevails. Then people are jolted out of their snug complacency and laissez-faire policy of being satisfied with whatever leadership is at hand and awaken to a demand for real competence in their leaders. They also become conscious that not every one who is ambitious to go forward, has the qualities of leadership. It is not enough to lead well, *it is essential to lead wisely.*

Leadership is of such importance to the Church that it is identified with the greatest promise given her by her Founder. Along with persecution, buffetings and exterior unrest, certainty of direction and ultimate victory have been guaranteed to all followers of Christ and His Church. God nonetheless makes use of human agencies to attain this goal. He prepares individuals by His grace and expects them to cooperate. *The place to look for these leaders is most certainly in the fold of the Catholic Church and more particularly IN THE CATHOLIC COLLEGES under her supervision.*

From the favorable reports that have come to us of the activities of the executive members of the Ukrainian Catholic Council, the Dominion and Provincial Executives of the Ukrainian Catholic Brotherhood, the executive members of the Missionary Union of St. Josaphat, the Dominion and Provincial Executives of the Ukrainian Catholic Youth, the Leadership Courses of U.C.Y. at Saskatoon, Edmonton and Winnipeg— we are assured that there is no dearth of leadership material among the Ukrainian Catholics of Canada. All that is further necessary is the consciousness of tasks to be done, of the direction along which one's ability lies, and the enthusiasm and courage to carry on. Few leaders are naturally endowed with the requisite qualities. *Almost every one can acquire them.*

Let me list, for self-scrutiny, some suggestions relative to *ideal traits in a LEADER.*

1. *Let your first aim be to merit your own respect,* and it will naturally follow that you will have the respect of other men.

2. When you have chosen a great purpose, and are certain you have chosen well, concentrate upon it. Be enthusiastic about it. *Then substitute doing for dreaming and achievement for wishing.*

3. *Good will towards others is a valuable asset.* People about you are quick to read your attitude of thought about them. *Good will is reciprocal.*

4. Your visions of power and achievement are intimations of what you can be. Rise to your possibilities and *know that through patient and persistent effort* you can surely reach your rightful place in the world.

5. *Keep your mind constantly open to helpful suggestions.* Cultivate an expectant, unselfish attitude toward the world about you.

6. *Let your work speak for itself.* Excuse is weekness. Do your best and let the world make its own appraisement. *Explanations seldom explain.*

7. Be greater to yourself than you are to other men. *Shun doing in secret what you would not do openly.*

8. *If things go wrong, look for the cause within yourself.*

9. Dormant aspirations are of value only as they are translated into acts. *Make your best thoughts work for you.*

10. Last, but not least, the good leader is humble enough and honest enough with himself and others, *to know he needs Divine guidance* even in the small sphere of club, school, parish activities. He will often seek light and direction in the quiet of his school Chapel or his parish Church, realizing that God, Who is a searcher into the hearts, can give most help in leading others well and wisely.

✖ ✖ ✖

THE UNSOLVABLE PROBLEM

Man can cirle the earth without touching the ground; man can kill other men many miles away; man can weigh the stars of the heaven; man can pump oil from the bowels of the earth; man can compel icy waterfall to cook his meals hundreds of miles from the stream; man can print a million newspapers in an hour; man can breed the seeds out of oranges; man can coax a hen to lay 365 eggs in a year; man can persuade dogs to smoke pipes and sea lions to play guitars. Man, in other words, is quite an ingenious and remarkable package of physical and mental machinery.

But when this astounding person is confronted with one problem, he retires to his hut defeated. Show him six men without money and six loaves of bread belonging to men who cannot use it, but who want money for it, and ask him how the six hungry men can be put in possession of the six surplus loaves, and watch him then. It is then that man attends conferences and appoints committees and holds elections and cries out that a crisis is upon him. He does a score of useless things, and then retires, leaving in the shivering twilight a tableau of six hungry men and the six unapproachable loaves.— *Kolping Banner.*

✖ ✖ ✖

Would You Like a New 1949 PONTIAC DE LUXE SEDAN For $1.00?

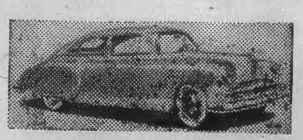

MAIL $1.00 DONATION TO —

St. Joseph's College Building Fund, Yorkton, Sask. — Your Donation RECEIPT MAY WIN THIS CAR; or 66-pc. Set English Dinnerware; or Mantel Model Radio. HURRY!

— ANNOUNCEMENT OF WINNERS — OCTOBER 31st, 1949 —

WANTED!

WANTED. Boys, that wish to be happy and courageous.

Yes, boys, if you want something to live for, you might as well understand that you can be the happiest person on earth if you become a priest.

"What, that again?" you will say. "Well, alright, let us think it over."

"Now, I can lead a decent life in any line of work and be happy," you will say. Of course, you can if you really determine to do so. But a happy life in any vocation or line of work demands sacrifice and application. What application do many of our youth put to attain a happy life in their line of work? What sacrifices do they make? Why, many a young promising person does not even care as to what he or she will be later on. "Oh, I'll get married to some nice person, and we'll work and get the money and be happy," they claim. Money, as well as happiness, can be had by sacrifice and serious application, unless you turn to the fields of injustice where sooner or later you'll tune in your own funeral march.

God said that man will in his life upon earth gain everything by the sweat of his brow. Yes, we have to sweat out a good part of our life here on earth to be happy. Now do we realize that "to become a priest" demands much work but one certainly gets the full pay for the toil. In this case, it is God Himself that is calling for workers in His Vineyard (Church). Yes, priests are called to be "Another Christ." Their work is to bring Christ's doctrine to all people. They are the chosen ones of God. They are the leaders of souls. They are the support of the needy. They are the doctors of the ones that get into trouble and torture of the conscience. As dispenser of God's graces, the priest is the friend in need for every living person. Imagine how grateful the souls will be to the priest that helped them reach real happiness. A priest is the life of a community. A priest is the one that you can get the advice so badly needed in time of trouble and doubt. A priest is the one with the power of Christ. Death rules over men for everyone has to die. With death, worldly glories, riches and amusements die. Only the soul is immune to death. And it is by the work of God's priest that the soul is cleansed, with the sacraments, fortified in God's grace and set upon the true road to Eternal Glory.

God wants boys to become priests to give children the robe of innocence, to conduct the youth through their perilous life, to sonsole the sick, to help those in misery, to guide elders in virtue and to lead all to Eternal Happiness.

God is calling to you: "The Harvest is great, but the labourers few." "Come, follow me." Boys, you are wanted. The task is tremendous. The pay is the best that there is. There is no danger of losing out for the reward is great and certain. You will lead people to victory, but a victory that will be eternally gained and all the soldiers of Christ crowned with Eternal Peace and Happiness.

For further information concerning the missionary priest vocation, please write to Rev. Father Director, Redemptorist Fathers' College, Box 355, Roblin, Man., Canada.

ALL CLASSES OF INSURANCE

District Representative: Crown Life Insurance Company
Local Representative: Saskatchewan Government Insurance Office —&— Great American Hail Insurance

АСЕКУРАЦІЯ:— ЖИТТЯ — ПОЖАРУ — ПРИПАДКІВ

SAM YAREMOVICH

Phones: Res.: 887, Office 1785
Suite 10, Smith Block Yorkton, Sask.

HARDWARE

We carry a well assorted stock of
SHELF AND HEAVY HARDWARE
PAINTS. KITCHEN WARE. BICYCLES.
RADIOS AND RADIO BATTERIES.
Try us for your next Order.

HURLEY & MACMILLAN HARDWARE

15 Third Avenue Phone 813 Yorkton, Sask.

МАЛЕНЬКА ЛІСТА ДОБРИХ КНИЖОК, ЩО ІХ МОЖНА НАБУТИ В АДМІНІСТРАЦІЇ "ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ"

"З НАМИ БОГ"—Новий і великий молитовник, третє видання, оо. Редемптористів, стор. 512. Оправлений в полотно $2.50
Оправлений в шкірі $3.50
ЄВАНГЕЛІЯ,—велике на престіл, неоправлене $10.00
ПРОПАМЯТНА КНИГА— $2.50
В цій книзі подається коротку історію розросту нашої Церкви й народу за останніх 50 літ. Має поверх 360 ілюстрацій, 240 сторін.

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street, Yorkton, Sask.

CANADIAN INDUSTRIES C-I-L LIMITED

PAINTS FOR BEAUTY AND PROTECTION

MACKAY'S PAINT SHOP

PHONE 836
YORKTON — SASK.

THE T. EATON Co
SASKATCHEWAN LIMITED